

Phần 1

Chương 1

Lâm Viễn đẩy cửa bước ra khỏi phòng khám, màu trắng chói mắt và mùi thuốc sát trùng nồng nặc lập tức được xua tan nhờ làn gió lạnh buổi đêm. Cậu hít sâu một hơi, không khí mát rượi tràn vào buồng phổi, đánh thức bộ não gần như tê liệt sau mấy tiếng liên chiến đấu không ngừng nghỉ trong phòng phẫu thuật. Lâm Viễn khép kín cổ áo khoác, cắm cúi tiến vào màn đêm dày đặc.

Chẳng còn cách nào nữa. Hôm nay có lẽ là ngày cuối cùng của cậu ở N, ngày mai cậu phải tới thành phố S rồi, nhưng khác với đám thanh niên đồng trang lứa, cái phù phiếm xa xỉ của thành phố phù hoa ấy không hấp dẫn được cậu.

Mới hôm qua thôi, cậu còn là một bác sĩ cấp cứu như mọi bác sĩ cấp cứu khác ở một bệnh viện trong thành phố nhỏ này. Thành phố N nhỏ bé, cuộc sống chậm rãi yên bình, thường thì buổi tối trực ban có thể yên tâm ngủ đây giấc cũng chẳng có bệnh nhân nào tới. Nhưng không hiểu sao tối qua lại có một bố già xã hội đen được đưa tới đây sau trận bắn giết và trút hơi tàn ở chỗ cậu. Bố già ấy đã sắp sáu mươi, lại trúng một viên đạn ngay giữa tim, sống làm sao nổi? Thế mà mấy gã đàn em nhất quyết đòi cậu chịu trách nhiệm, thậm chí còn phát lệnh truy sát dờ hơi với cậu. Đúng là xui tận mạng.

Thật ra Lâm Viễn cũng chẳng thêm quan tâm, thích thì cứ truy sát đi, đằng nào cậu cũng một thân một mình, không vợ không con, cùng lắm là lĩnh một viên đạn đồng vào đầu, vài chục năm sau vẫn được nhắc đến như là “sinh nghề, tử nghiệp” vậy. Ai ngờ phía bệnh viện lại nhón nháo um sùm cả lên. Lâm Viễn rất hiểu, vị trí của cậu từ lâu đã có kẻ nhòm ngó, chẳng qua bình thường cậu làm việc quá tốt, không thể bắt bẻ được. Bây giờ thì hay rồi, đã túm được đuôi có gì không giật cho chết ngắc? Quả không ngoài dự đoán, Lâm Viễn bị chủ nhiệm gọi vào văn phòng. Không đợi lão kịp phun nước bọt giảng đạo, cậu đã nộp luôn đơn xin nghỉ việc.

Chủ nhiệm đón lấy lá đơn, vẻ vui mừng lộ lộ trên mặt lão làm Lâm Viễn phát nản. Cậu quay lưng, vừa định bước đi thì chủ nhiệm gọi giật lại, đưa cho một mẫu danh thiếp. Lâm Viễn cầm danh thiếp nhìn lướt qua - Lý Cố, phòng khám tư số 174 phố Hoa Viên thành phố N.

Chủ nhiệm cười tươi rói, nói “Người trẻ tuổi như cậu nên xông pha đến nơi rộng lớn, tìm đến thành phố nhộn nhịp hơn đúng không? Cậu có khả năng như vậy ở đây quá gò bó. Bạn tôi ở thành phố N có một phòng khám tư nhân, đang

cần một bác sĩ có năng lực, tôi đã đề cử cậu với cậu ta, tiền lương cực kỳ cao, nếu không vương vợ con tôi thì tôi cũng bỏ nơi này đến đó làm việc!”

Lâm Viễn cầm danh thiếp chủ nhiệm đưa cho, lễ phép nói một tiếng “cảm ơn”. Trước khi đi, cậu cất danh thiếp vào túi áo khoác, thở dài thườn thượt, cậu không cần công việc lương cao hay thách thức triển vọng gì hết, cậu chỉ cần một nơi nho nhỏ yên tĩnh cho cuộc sống lánh đời của mình... Thôi, sau này cậu sẽ thử tìm xem có công việc nào khác nhàn nhã hơn không, bây giờ cứ về nhà úp bát mỳ lót dạ rồi ngủ một giấc đã.

Lâm Viễn vừa nghĩ vừa đi về nhà. Thành phố nhỏ, đường sá về khuya hầu như không có người, cậu dựng cổ áo khoác lên cao quá cằm, gió cuối thu đã rất lạnh.

Đi thêm một đoạn ngắn, khu chung cư đã hiện ra trong tầm mắt. Lâm Viễn vừa định qua đường thì phát hiện thấy có mấy chiếc xe đỗ cách đó không xa. Theo bản năng, Lâm Viễn đứng sững lại, trốn vào sau một bức tường... Phía sau là hai chiếc Benz đen, còn trước đó là một chiếc Cadillac ba cửa hào nhoáng, tất cả đều là xe xịn. Thành phố N không có mấy xe đắt tiền, sao lại có nhiều xe xịn như vậy dừng ngay trước cửa nhà mình?

Lâm Viễn nấp sau tường tò mò nhìn, cậu thấy mấy kẻ áo đen, kính đen bước ra từ hai chiếc Benz. Lâm Viễn lú lẫm thầm nghĩ, mấy người sợ thiên hạ không biết mình là xã hội đen sao mà nửa đêm còn đeo kính đen, cẩn thận kéo lọt hố...

Cậu vừa thì thầm xong mấy câu ấy thì mấy gã “đặc vụ áo đen” đã mở cửa chiếc Cadillac, một người đàn ông mặc áo khoác đen từ trong xe bước ra.

Từ đằng xa ngó lại, Lâm Viễn không khỏi tắc lưỡi, vừa nhìn cậu đã biết kẻ này thuộc đẳng cấp đại ca, trông phong cách của gã ta là đủ hiểu!

Lâm Viễn còn đang trầm cảm thán, gã đại ca đã quay phắt đầu lại như thể cảm nhận được điều gì. Lâm Viễn thót tim, nhanh chóng thụt vào sau tường. Cậu vỗ vỗ ngực, vẫn như trông thấy trước mắt cảnh gã đại ca quay lại nhìn mình. Gã không đeo kính đen. Tuy không nhìn rõ diện mạo, nhưng Lâm Viễn vẫn kịp nhận ra ánh mắt của gã vô cùng đáng sợ. Cậu căng thẳng dán lưng vào tường một lúc sau không thấy có động tĩnh gì mới rón rén thò đầu ra. Mấy tên đàn em chắc đã vào nhà, chỉ còn gã đại ca tao nhã dựa vào cạnh cửa xe, châm một điếu thuốc lá.

Lâm Viễn thở phào một hơi rút mình lại chỗ cũ, thầm tính toán xem bây giờ phải làm thế nào? Mấy kẻ này có khi đang ngồi trong nhà đợi cậu đấy... Bây giờ mà về không phải là tự chui đầu vào rọ sao, tốt nhất là lánh mình đến nơi khác. Vừa định đi, cậu chợt ngửi thấy mùi thuốc lá nhàn nhạt bay trong không khí.

Lâm Viễn không hút thuốc nên rất miễn cảm với mùi thuốc lá, cậu giật mình biết có kẻ đang đến gần mình. Cậu thâm than trời - đừng thế chứ!

Tính đi tính lại, Lâm Viễn thấy rằng chờ chết không bằng chủ động tấn công. Xấu tốt gì trước khi chết ta đây cũng lôi được một tên “đặc vụ áo đen” theo chôn cùng. Nghĩ vậy, cậu quài tay ra sau lưng và chạm phải một cái chổi to, cậu bỗng thấy yêu cô lao công ở công viên vô hạn. Cậu chộp cái chổi, dán sát mình vào tường chờ đợi, mặt cúi nhìn xuống đất, quả nhiên cậu thấy một cái bóng di chuyển đến gần.

Lâm Viễn nín thở, hít sâu một hơi và đếm thầm trong đầu “Một... hai... ba...”

Đếm đến ba, thấy đôi phương có cử động khác, Lâm Viễn lập tức nhào ra ngoài.

Đêm hôm khuya khoắt, Lâm Viễn đã chuẩn bị tâm lý mà còn giật bắn mình vì trước mắt mình hiện ra kẻ áo đen, hướng chỉ gã ta chưa hề đề phòng, cố nhiên cũng bị Lâm Viễn làm cho choáng váng, ngây người mất một lúc, vừa đủ để Lâm Viễn phang chổi trúng ngay giữa mặt.

Cái chổi quét công viên này chuyên được cô lao công dùng để dọn “sản phẩm” của mấy con chó để lại... Bị cái này đập vào mặt thì đừng nói là “đặc vụ áo đen”, có là người ngoài hành tinh cũng phải ngất xỉu.

Gã kia đưa tay gạt theo phản xạ, tuy chặn được cái chổi, nhưng cũng ăn đủ một mặt bụi với rác. Gã áo đen cau mặt, Lâm Viễn co chân đạp ngay vào chân hắn, làm hắn lùi về phía sau một bước, nhân cơ hội đó Lâm Viễn liền quay người bỏ chạy. Vì đã quen đường ở đây, chẳng mấy chốc cậu đã lùi vào một khu dân cư, rẽ ngang rẽ dọc mấy lần... rồi biến mất dạng.

Thật ra Lâm Viễn vốn định đạp vào chỗ hiểm của tên kia, nhưng cậu lại thôi. Theo cậu, làm gì cũng nên để lại một đường lui cho mình! Hơn nữa, trong một khoảnh khắc thoáng qua vừa rồi cũng đủ để cậu nhìn rõ khuôn mặt tên mặc áo đen ấy, miệng hắn ngậm thuốc lá dáng người rất cao... Trông hắn khá đẹp trai, mặt mũi cũng dễ coi... nên cậu không nỡ.

“Đại thiếu gia.” Mấy tên áo đen từ trên lầu chạy xuống tới bên cạnh người kia đưa cho hắn một bức ảnh “Trong nhà không có người, chỉ tìm thấy ảnh trên thẻ nhân viên.”

Gã áo đen phúi bụi trên người, cầm tấm ảnh đàn em đưa lên xem, Lâm Viễn, tốt nghiệp đại học được hai năm, năm nay hai mươi lăm tuổi, nhưng nhìn bề ngoài nom vẫn y như một sinh viên. Người trên ảnh mặc áo sơ mi trắng kia chính là tên ranh ban nãy mặc áo khoác trắng vừa vung chổi đánh hắn.

“Ha.” Gã cười nhạt một tiếng, nhét ảnh chụp vào túi áo khoác rồi nói. Trước mắt hãy giữ kín sự việc tối nay.”

“Dạ.” Đám đàn em gật đầu, tất cả lên xe bỏ đi.

Lâm Viễn chạy một đoạn dài mới ngồi sụp xuống thở hổn hển, thầm nghĩ, trong số những người từng gặp xui xẻo phiền phức, chưa thấy kẻ nào không may như mình. Cậu sờ túi áo, thật may lúc nào cậu cũng mang theo ví, bên trong ví có chứng minh thư và thẻ ngân hàng, ở nhà chỉ còn một ít đồ cá nhân, còn có cả máy tính... Thôi quên đi, bây giờ quay lại quá nguy hiểm tính mạng vẫn là quan trọng nhất. Tiếp tục lục túi xem còn gì nữa không, Lâm Viễn đụng thấy một tấm danh thiếp.

“Hừm.” Lâm Viễn xoa xoa cằm nghĩ ngợi một lát, liền gật đầu “Được, trước tiên cứ tới chỗ này tránh sóng gió đã!” Nói xong, cậu đứng dậy phui mắt, đi tìm một quán internet mở suốt đêm. Đầu tiên Lâm Viễn mua một chiếc bánh trái cây ở sạp ăn khuya, sau đó vào quán net chơi điện tử. Cậu chơi trò người ngoài hành tinh đánh nhau với bọn vệ sĩ áo đen, chém trăm lần chết cả trăm!

Sáng sớm ngày hôm sau, Lâm Viễn mua sáu chiếc bánh bao chiên rồi vội vàng chạy tới bến xe, bắt chuyến xe sớm tới thành phố S. Ăn xong bánh, cậu cũng cảm thấy thấm mệt, liền dựa vào ghế ngủ mơ mơ màng màng.

Xe chạy trên đường cao tốc khảng ba tiếng, cuối cùng cũng đến thành phố S vốn là một trung tâm sầm uất náo nhiệt nhất cả nước. Lâm Viễn bị đánh thức cậu xuống xe đi vào nhà vệ sinh rửa mặt, chỉnh qua loa đầu tóc, hai tay rút túi, nhàn nhả đi ra khỏi bến xe, mua bản đồ hỏi đường đến số nhà 174 phố Hoa Viên. Trước tiên cậu mua vé xe điện ngầm, sau đó đổi sang xe bus, cuối cùng cũng đến trước cửa một phòng khám tư nhân.

Bây giờ là mười giờ sáng, trước cửa phòng khám treo một tấm biển “Mời vào”

Lâm Viễn thầm cảm thán - đến bảng hiệu cũng sang quá đi mất, quả nhiên không hổ danh là phòng khám tư ở thành phố lớn! Cậu đẩy cửa bước vào, chỉ thấy một y tá đáng người nhỏ nhắn đang ngồi sau bàn tiếp khách, ngẩng đầu hỏi cậu “Ngài tới khám bệnh?”

“Không.” Lâm Viễn nói “Tôi tìm Lý Cố.”

“Bác sĩ Lý đang khám bệnh.” Y tá hỏi “Anh có hẹn trước không? Tôi có thể gọi điện hỏi bác sĩ.”

“Tôi là bác sĩ của bệnh viện thành phố N...” Lâm Viễn còn chưa dứt lời, điện thoại trên bàn tiếp tân của y tá đã đổ chuông. Y tá xin lỗi cậu, nhắc điện thoại

lên trả lời “... Quả thật rất đông! Anh mà không đến thì làm sao bây giờ... À đúng, có một bác sĩ ở bệnh viện thành phố N tới tìm anh, dạ? Vâng, được rồi!”

Y tá cúp điện thoại, nói với Lâm Viễn “Bác sĩ Lâm, anh là bác sĩ khoa nào?”

“Tôi... khoa cấp cứu, khoa ngoại...” Lâm Viễn vừa dứt lời, nữ y tá lập tức vỗ tay “Khoa ngoại phải không, may quá! Trong kia đang có hai ca tai nạn giao thông, anh vào khám thử xem!” Nói xong, y tá đưa cho cậu một bộ Blouse trắng, chỉ ra đằng sau “Phòng thay đồ ở bên kia!”

“Hả?” Lâm Viễn còn chưa kịp hiểu rõ sự tình đã bị y tá đẩy vào phòng thay đồ.

Lâm Viễn ngơ ngơ ngác ngác mặc áo, bắt đầu khám bệnh... Nghe nói bình thường nơi này cũng rất ít việc, bởi dù sao cũng là phòng khám tư, giá cả khá đắt, bác sĩ ở đây thường đến tận nhà khám bệnh, thỉnh thoảng mới có vài đứa trẻ con bị cảm mạo đến khám. Chẳng qua hôm nay trên tuyến đường cao tốc phía trước xảy ra một vụ tai nạn giao thông nghiêm trọng, những ca bị thương nặng đã được chuyển ngay đến bệnh viện công rồi, còn lại mấy người bị thương nhẹ đều được đưa tới đây.

Lâm Viễn bận rộn suốt một ngày, giữa trưa cũng chỉ ăn mấy miếng cơm y tá đưa cho, mãi đến khi tan tầm mới có thể thở phào một hơi... Lâm Viễn mệt mỏi nằm ngả lên bàn không động dây nổi, y tá mang đến cho cậu một cốc cà phê, vỗ lưng cậu mà nói “Bác sĩ Lâm, anh giỏi quá.”

Lâm Viễn cầm ly cà phê uống một ngụm... Cậu lè lưỡi, đắng ngắt - ngang uống thuốc đông y! Còn không ngon bằng trà xanh.

Y tá nhìn đồng hồ nói cô tới giờ phải về rồi, buổi tối phòng khám tư không tăng ca, sau khi căn dặn Lâm Viễn đừng quên đóng cửa nếu đi ra ngoài, sau đó tung tăng đi mất.

Lâm Viễn thở dài một tiếng, giờ này thuê nhà cũng không kịp rồi, hơn nữa cậu mệt muốn chết được liền nằm ngay xuống sofa đặt trước bàn tiếp đón của phòng khám, nhanh chóng chìm vào mộng đẹp.

Không biết đã ngủ được bao lâu, chợt Lâm Viễn nghe thấy tiếng “tút TUT TUT”, cậu mơ mơ màng màng mở mắt, liền thấy một người cao gầy đứng ngay bên cạnh mình, anh ta mặc áo len màu xanh dương, quần bò, một tay xách hộp thuốc, đầu ngẩng cao đang nói chuyện điện thoại “A lô, sở cảnh sát phải không? Trong phòng khám của tôi có một xác chết! Gì? Vớ vẩn, ai bảo tôi chữa không được mới chết hả!”

Lâm Viễn ngồi dậy, người kia ngoảnh lại thấy cậu như vậy liền nói “À động dậy rồi, xem ra là chưa chết! Thôi may cho mấy người đó!” Nói xong liền cúp máy.

Vẫn trong cơn ngái ngủ, Lâm Viễn thăm đánh giá người trước mặt. Người kia cũng quay lại nhìn chăm chăm vào cậu, Lâm Viễn lười biếng đến mức chẳng thèm nhìn kỹ hẳn ta trông thế nào chỉ ngồi yên dụi mắt.

“Cậu là ai?” Người kia thấy cậu mặc áo Blouse trắng “À... Có phải là cậu bác sĩ từ thành phố N đến không?”

“Phải.” Lâm Viễn gật đầu nói “Chủ nhiệm Từ giới thiệu tôi tới. Tôi tìm Lý Cố.”

“Tôi chính là Lý Cố!” Người kia cười tủm tỉm nói “Lúc này Tiểu Phi nói cậu tay nghề cũng khá, tôi đồng ý nhận cậu.”

Lâm Viễn cũng chẳng biết Tiểu Phi là ai nhưng vẫn gật đầu mấy cái.

“Sao cậu lại ngủ ở đây?” Lý Cố hỏi “Không có chỗ ở sao?”

Lâm Viễn vươn vai ngáp một cái “Tôi mới vừa tới đây.”

“Ừ.” Lý Cố gật đầu, vươn tay kéo cậu đứng lên. “Vậy tới nhà tôi ở tạm đi!”

Chương 2

Nửa đêm, Lâm Viễn bị tiếng khóc hu hu đánh thức. Phải mất một lúc cậu mới nhớ ra tối nay mình theo Lý Cố về nhà, hiện giờ đang ngủ trong phòng dành cho khách nhà anh ta. Vậy thì tiếng khóc ở đâu ra?

Vì sự an toàn của bản thân và cũng để chắc chắn trong nhà không có ma hay thứ gì đó tương tự, Lâm Viễn đứng dậy tìm kiếm xem tiếng khóc phát ra từ đâu. Qua cánh cửa khép hờ cậu nhìn thấy có ánh sáng le lói hắt vào phòng. Cậu tới gần, đẩy cửa ra. Phòng khách thiết kế theo phong cách hiện đại nhìn rất sạch sẽ rộng rãi mà đơn giản, đối diện với cửa sổ bằng kính chạm đất là một bộ sofa màu trắng ở giữa đặt một bàn trà thủy tinh, bên cạnh đó có một người đang ngồi... nhìn dáng lưng kia hẳn là Lý Cố.

Lâm Viễn thấy bờ vai anh ta run run, chứng tỏ Lý Cố đang khóc. Điều này làm cậu có chút giật mình, nửa đêm nửa hôm một người đàn ông làm sao lại ngồi khóc giữa phòng khách? Tiến thêm vài bước, cậu nhìn thấy trên mặt bàn cạnh chỗ Lý Cố ngồi chất ngổ ngang đầy vỏ chai rượu rỗng. Trên sàn nhà, ngoài vỏ chai ra còn có một chiếc điện thoại, trên sofa toàn là giấy ăn đã dùng bị vo viên thành cục. Lý Cố đang khoanh chân ngồi dưới sàn, vừa nốc rượu vừa dùng giấy ăn lau nước mắt nước mũi...

Lâm Viễn hơi nhú mào, thầm nghĩ chắc mình không bị một tên thần kinh đem về nhà đấy chứ? Cậu đứng nhìn thêm một lúc nữa lại thấy Lý Cố vừa khóc

lóc, vừa uống rượu lại vừa không ngừng lăm bằm mắng chửi gì đó. Lâm Viễn lắng tai nghe kỹ, thấy anh ta mắng là. “Mẹ nó... Đồ không lương tâm, đáng chém ngàn lần, sớm muộn gì cũng có ngày ông thiên hết cả đôi gian phu dâm phụ chúng mày... Dám cấm sừng ông. Đợi đấy, xem ông làm thịt chúng mày! Đồ có mắt như mù, nó làm sao đẹp trai được như ông đây chứ, đồ không có tí lương tâm nào!”

Nghe xong, Lâm Viễn thở phào một tiếng. Thì ra anh ta bị thất tình thôi.

“Này.” Lâm Viễn gọi.

Lý Cố giật mình quay lại mắng ầm lên “Mày là thằng nào? Đêm hôm khuya khoắt làm gì trong nhà tao hả? Mày là người hay là ma? Biết điều thì rút xéo mau, ông đây đang không vui, ông giết chết bây giờ!”

Lâm Viễn nghe vậy nhú mày lại nói “Anh say đến choáng người rồi sao, chính anh đưa tôi về đây chứ à!”

“À...” Lý Cố chớp chớp mắt mấy cái, lại tiếp tục uống rượu “Đúng rồi, suýt nữa thì quên, cậu tên gì ấy nhỉ?”

“Lâm Viễn.” Lâm Viễn bắt đầu dĩ trả lời anh ta “Anh làm sao vậy? Nửa đêm nửa hôm định tự sát bằng còn à?” Cậu vừa nói vừa đá mấy chai rượu trước mặt, bước tới chỗ Lý Cố.

“Không cần cậu quan tâm tới tôi!” Lý Cố vừa uống vừa tiếp tục chửi bới om sòm, “Tôi vừa bị người ta đá! Bị một kẻ vô lương tâm đá đó! Mẹ nó, lại bỏ tôi chạy theo một thằng tây, thằng mắt xanh mũi lõ khốn kiếp kia đừng để ông gặp được mày, bằng không ông đây thiên mày ngay lập tức!”

“Thôi... nghĩ thoáng một chút đi.” Lâm Viễn ngồi xuống bên cạnh Lý Cố, cầm một lon bia lên mở, ngửa cổ uống ực một ngụm lớn, thoải mái khả một tiếng “Thất tình thôi mà, anh có đen đui bằng tôi không?”

“Hử?” Lý Cố vừa lau mũi vừa nhìn Lâm Viễn “Cậu thì bị làm sao? Cũng thất tình? Hay thêm cả thất thân nữa?”

Lâm Viễn trợn mắt lườm anh ta một cái “Thất tình thất thân đã là cái quái gì, tôi đây thiếu chút nữa mất cả mạng đó.”

“Hừm...” Lý Cố kinh ngạc nhìn cậu “Cậu đã làm gì hử? Cậu ngủ với nhân tình của tay đại ca xã hội đen nào đó hay chính cậu là tình nhân của gã trùm nào hả?”

Lâm Viễn ngán ngẩm liếc nhìn anh ta “Anh tưởng tôi cũng thất tình sao? ở đâu ra lăm chuyện tình thế?”

“Chính cậu nói đấy thôi.” Lý Cố nhỏ giọng nói thào, tiếp tục uống “Tôi đối với nó tốt cực kỳ còn mua xe mua nhà cho nó, đến giường cũng còn ngủ chung

nữa, mẹ nó, nói đi là đi luôn để lại có mỗi cái tin nhắn!” Nói xong bèn đá cái điện thoại một phát.

Lâm Viễn nhặt điện thoại lên xem, mấy dòng tin nhắn vẫn còn hiện trên màn hình “Tôi chịu hết nổi anh rồi chúng ta chia tay nhau, anh khỏi cần tìm tôi cùng David lên máy bay sang Mỹ đây, bye bye!”

“Ha ha...” Lâm Viễn dờ khóc dờ cười nhìn đến Lý Cố vẫn đang lau nước mắt nước mũi tèm lem, liền vỗ vai anh ta “Đúng là quá đáng thật.” Nói xong thấy Lý Cố bĩu môi nhìn mình, cậu giơ lon bia về phía anh ta “Thôi bỏ đi, cứ uống cho đã đời một trận, uống xong ngày mai tìm người yêu khác cần quái gì!”

“Nói rất đúng! Tôi đây phải tìm người khác hơn nó một trăm lần!” Lý Cố vừa nói vừa lão đảo chạm cốc với Lâm Viễn “Hôm nay hai ta đều đen đủi cả, nào trăm phần trăm!”

“Cạn” Lâm Viễn cũng đang chán nản, cứ nghĩ đến việc từ nay phải vĩnh biệt cuộc sống thanh thoi an nhàn để đối mặt với sóng gió nguy hiểm sau này, cậu lập tức cảm thấy chán đến độ không muốn nói gì chỉ muốn cùng Lý Cố uống say quên trời đất.

Lý Cố vừa uống vừa gào to “Cạn xong, từ nay về sau chúng ta là anh em!”

Lâm Viễn lườm anh ta một cái rồi ngẩng mặt nhìn trời “Thế thì anh hẳn phải có cả đồng anh em rồi nhỉ?”

“Không.” Lý Cố tiếp tục lau nước mắt “Trước kia tôi toàn uống cùng người yêu...”

Lâm Viễn thấy anh ta say nên cũng không nói nhiều, chỉ gật đầu chạm cốc “Được rồi, làm anh em thì làm anh em.”

Thế là đêm ấy, bởi cuộc say mà hai con người mới vừa gặp mà như đã quen thân từ lâu lắm. Họ vừa uống vừa gào thét chán chê trong cơn say bất tận. Sau đó cùng ôm đám chai rỗng mà ngủ.

Sáng hôm sau, Lâm Viễn bị tiếng chuông di động đánh thức, cậu ngồi dậy lắc lắc cái đầu còn choáng váng vì say rượu, cảm thấy ánh nắng chói chang rọi vào mắt. Cậu nhìn đồng hồ treo tường. Mới tám giờ. Điện thoại vẫn cứ kêu mãi

không chịu thôi, chính là chiếc điện thoại hôm qua Lý Cố vứt trên mặt bàn uống trà. Lâm Viễn cầm lên, tên người gọi hiện trên màn hình là - Biên thái số 3.

Lâm Viễn cầm điện thoại lên, nhìn xung quanh mãi không thấy Lý Cố đâu. Cậu vừa định đứng dậy thì nhìn thấy Lý Cố đang nằm trên thảm lông ngay phía dưới sô-pha.

“Phù...” Lâm Viễn nằm ngả người xuống sô-pha, vươn tay xuống phía dưới khuỷu tay trước mặt Lý Cố “Này, điện thoại.”

“Ừm...” Lý Cố mơ màng chỉ hừ một tiếng, không chịu dậy.

Lâm Viễn đuổi chân đạp cho anh ta một phát “Này, anh có điện thoại.”

Lý Cố vợ lấy một cái gối ôm che đầu.

Lâm Viễn thấy vậy liền ném điện thoại lên người anh ta, rồi giả bộ không nghe thấy gì, quay lưng ngủ tiếp... Nhưng chuông điện thoại vẫn cứ reo mãi không chịu thôi, hết ngừng rồi lại kêu...

Cuối cùng Lý Cố cũng đành chịu thua chiếc điện thoại “Mẹ kiếp!” Lý Cố ném gối ôm qua một bên hầm hầm ngồi dậy, mượn hơi rượu chưa kịp tan từ đêm qua vừa nhấn nút nghe đã khí thế ngút trời mắng xa xả vào di động “Alô, thằng nhãi con nào dám phá giấc ngủ của ông?”

Đầu dây bên kia im lặng nửa phút rồi có tiếng cười lạnh “Hôm nay anh to gan gớm nhỉ?”

Lý Cố nghe thấy giọng đối phương liền hít sâu một hơi, tỉnh hẳn rượu bịt mũi nói “Alô, anh tìm ai? Lý Cố không có nhà, tôi là bố nó.”

“Cút.” Đầu dây bên kia lạnh lùng nói “Lăn tới đây ngay trong vòng hai mươi lăm phút, nếu không tôi làm thịt anh.” Nói xong, cúp điện thoại.

Lý Cố gãi gãi cái đầu tổ quạ, bất đắc dĩ bò dậy vừa ngáp vừa tự nói một mình “Trời ơi... Mấy ngày nay đen đủi chết đi được, hôm qua vừa bị một thằng khốn nạn đá hôm nay lại bị thằng khốn nạn khác gọi tới khám bệnh.”

“Này, dậy mau!” Lý Cố giơ chân đá Lâm Viễn một cái “Có việc làm rồi!”

Lâm Viễn cũng đã nghe được loáng thoáng phần nào, đặc biệt là câu cuối cùng “Lăn tới đây ngay trong vòng hai mươi lăm phút nếu không tôi làm thịt anh.”

“Tới nhà riêng khám bệnh sao?” Lâm Viễn ngồi dậy “Thật ra tôi quen vị trí trực ban hơn... Không cần ai ở lại phòng khám sao?”

“Không, phòng khám chẳng qua là cái vẻ ngoài thôi, tôi là bác sĩ tư.” Lý Cố xua xua tay chỉ vào điện thoại “Người vừa nãy gọi là một người rất đặc biệt.” Lý Cố thở dài “Tôi coi như là bác sĩ riêng của nhà người ta, mỗi năm chỉ riêng tiền kiếm được từ nhà đó thôi còn hơn đứt tiền kiếm được từ mười cái phòng khám tư ấy chứ.”

“Nhà bên đó mở bệnh viện sao?” Lâm Viễn cảm thấy có phần khó hiểu “Cho nên có rất nhiều bệnh nhân cho anh à?”

“Cứ đến nơi rồi cậu khắc biết ngay thôi.” Lý Cố cầm điện thoại gõ gõ cảm mấy cái, hỏi Lâm Viễn “Cậu đã nghe nói đến nhà họ Hạ bao giờ chưa?”

Lâm Viễn lắc đầu “Chưa... Nhà họ Hạ nào?”

“Nhà họ Hạ là một tập đoàn lớn, gần như đứng đầu ở thành phố S này, làm ăn thuộc loại cỡ bự. Cả làm ăn lương thiện lẫn làm ăn trong giới xã hội đen đều có họ.” Lý Cố nói “Tôi chủ yếu khám bệnh cho nhà đó, lần này tôi dẫn cậu đi cho quen về sau nếu tôi có việc không ở trong thành phố thì cậu đi thay tôi.”

“Vâng.” Lâm Viễn gật đầu, trong lòng thầm nghĩ quả đúng là kẻ có tiền, đến khám bệnh cũng phải gọi bác sĩ tư đến tận nhà. Cậu ngồi dậy, cảm thấy cả người đầy mùi rượu, lại thêm từ tối hôm trước tới giờ còn chưa được tắm nên cảm thấy rất bứt rứt khó chịu, liền nói với Lý Cố “Này, tôi tắm trước có được không? Chỉ năm phút thôi, cho tôi mượn bộ quần áo.”

Lý Cố gật đầu, nhìn Lâm Viễn một lượt từ trên xuống dưới, dáng người cậu khá gầy, thấp hơn anh ta một chút. Nhìn xong liền kéo cậu tới trước tủ âm tường trong phòng dành cho khách...

Roẹt một tiếng, cửa tủ mở ra, Lâm Viễn nhìn qua bên trong thấy cả một tủ toàn quần áo màu trắng. Cậu ngậy người nhìn Lý Cố bên cạnh cũng đứng đắn mặt ra. Hai người cứ đứng như trời trồng hết nửa phút, Lý Cố đột nhiên nhào vào ôm đám quần áo gào khóc ầm trời “... Chỗ quần áo này tôi đặt của một nhà thiết kế nổi tiếng nhất Italia, chờ tới sinh nhật thằng khốn nạn kia thì đem tặng... Hu hu, đồ vô lương tâm.”

Lâm Viễn lúc này mới hiểu ra, chỗ quần áo mới trong tủ này đều là dành cho người yêu cũ của Lý Cố, nhưng mà... Cậu chột dạ - sao lại toàn quần áo nam?

“Nhìn cái gì mà nhìn?” Lý Cố hung hăng trừng mắt lườm cậu “Mẹ nó, tôi đây thích trai không được sao?”

“Được đương nhiên là được...” Không thể nào nói lý được với người vừa mới thất tình, điều này Lâm Viễn biết quá rõ, huống chi Lý Cố cũng đã có phần

hơi hâm hấp rồi, tốt nhất là không nên động tới anh ta. Cậu lấy một bộ quần áo, xoay người đi tắm.

“**N**ày!” Lý Cố thay xong quần áo, hộp thuốc cũng đã chuẩn bị xong, đứng trước gương vừa chải đầu vừa gọi với vào nhà tắm “Xong chưa đây?”

“Đây đây! Lâm Viễn lấy máy sấy cho khô tóc rồi thay đồ vào... Vừa khéo, quần áo rất vừa người, cậu đẩy cửa bước ra.

Lý Cố đứng chờ ở cửa, thấy Lâm Viễn xuất hiện, anh ta nhìn cậu một lượt từ trên xuống dưới, lập tức ngẩn ngẩn cả người.

Hôm qua anh không kịp nhìn kỹ, chỉ có ấn tượng khá mơ hồ rằng Lâm Viễn vừa gầy vừa luộm thuộm, nhưng bây giờ cậu mới thay một cây quần áo trắng, lại vừa tắm rửa sạch sẽ làm Lý Cố lóa cả mắt, tên nhóc này quả là đẹp trai.

Lâm Viễn thấy Lý Cố nhìn mình chằm chằm, nghĩ thầm mình bây giờ chắc chói mắt chẳng khác cái bóng đèn tuýp, ai tự nhiên lại mặc toàn đồ trắng cơ chứ, lúc nào có cơ hội phải đi mua mấy bộ quần áo tử tế mới được.

“Còn chưa đi sao?” Lâm Viễn nhìn đồng hồ hỏi Lý Cố “Đã hơn mười phút rồi, anh không nhanh lên à?”

“À... Không sao.” Lý Cố giật mình tỉnh lại, xách đồ đi ra ngoài nói “Là tam thiếu gia gọi tới thôi, cùng lắm là ra oai dọa mấy câu chứ không làm thật đâu, nếu là đại thiếu gia hoặc nhị thiếu gia thì phải cẩn thận hơn, đặc biệt là đại thiếu gia, hẳn nói cậu phải đến trong mười phút, cậu chỉ cần tới muộn một giây cũng dễ bị thịt lắm.”

Lâm Viễn ảo não “Theo hiểu biết của tôi, làm bác sĩ có được tính là nghề nguy hiểm đâu.”

“Nhảm to rồi.” Lý Cố nghiêm túc sửa lại “Làm bác sĩ vốn đã có chút nguy hiểm, nhưng làm bác sĩ tư thì còn nguy hiểm hơn, hơn nữa lại làm bác sĩ tư cho một đám biến thái thì càng cực kỳ nguy hiểm. Suy cho cùng chỉ có làm bác sĩ pháp y là an toàn nhất. Tốt nhất là một ngày đẹp trời nào đó đám nhà họ Hạ kia chết sạch đi, tôi đây sẽ tự mình đi giải phẫu nguyên đám luôn!”

Thế còn bác sĩ tâm lý?” Lâm Viễn nhướn mày hỏi anh.

Lý Cố nhăn mặt nhìn cậu, rung rung nước mắt mắng “Đừng có vừa mặc bộ quần áo này vừa đá đêu tôi!”

Lâm Viễn lập tức đầu hàn cậu quên mất Lý Cố bây giờ vẫn còn đang trong giai đoạn cực kỳ nhạy cảm.

“Đúng rồi.” Khi hai người lên xe, Lý Cố đột nhiên nói với Lâm Viễn “Lát nữa cậu nhớ phải chịu đựng một chút nhé, mấy người đó đều quái dị cả, nếu có người động tay động chân với cậu cũng đừng phản kháng lại.”

“Động tay động chân?”

Lý Cố nhếch miệng cười “Cậu ưa nhìn thế này, chẳng lẽ trước giờ chưa từng bị ai quấy rối à?”

Lâm Viễn sững sốt, khoe môi giật giật mấy cái “Đồ biến thái.”

Lý Cố gật đầu liên tục “Đúng rồi chính thế đó, thời nay kẻ biến thái đều lắm tiền, mà kẻ lắm tiền đều là biến thái!”

Chương 3

Lý Cố phóng xe khá nhanh, Lâm Viễn tay giữ chặt dây an toàn nhìn một loạt ô tô chạy vun vút sát sạt qua bên cạnh mà toát mồ hôi. Cậu bắt đầu tự hỏi phải chăng Lý Cố vì thất tình mà muốn tự tử? Vậy còn nữa lời cả cậu theo, quả đúng là vô đạo đức.

Cậu vừa định nhắc anh ta đi chậm lại thì Lý Cố đã phanh roẹt một tiếng... Xe dừng đã tới nơi rồi.

Lâm Viễn quay mặt nhìn ra phía ngoài, trước mắt cậu chỉ là một biệt thự trông rất bình thường. Cậu nhướn mày thâm nghĩ cũng chẳng có gì đặc biệt, có giống mấy nhà lớn của các đại gia chút nào đâu, thậm chí giống các biệt thự nhỏ của mấy tên nhà giàu mới nổi hơn.

Cửa tầng trệt từ từ mở ra, lúc này cậu mới nhìn rõ hóa ra đây là cổng vào gara ngầm. Lý Cố lái xe xuống phía dưới. Trong khi Lâm Viễn còn đang tự hỏi tại sao trong gara này lại có lắm xe như vậy thì Lý Cố đã tắt máy nói “Đi thôi.” Lát nữa vào trong đừng ba hoa lỡ lời gì là được.”

“Ừm.” Lâm Viễn mở cửa xe bước xuống. Gara này thật sự quá lớn, giống như bãi đỗ xe của một xí nghiệp, công ty vậy... ở gara này, loại xe gì cũng có, phần lớn là những loại xe thông dụng thuộc dạng tính năng tốt, giá trị sử dụng cao.

“Này, đừng có đứng thần ra đấy.” Lý Cố vẫy tay gọi Lâm Viễn “Nhanh lên một chút, khám xong về nhà, ở đây phút nào là nguy hiểm thêm phút đó.”

“Rõ.” Lâm Viễn chạy tới chỗ Lý Cố, theo anh ta đi lên khỏi gara.

Hai người ra ngoài bằng một cổng khác. Lâm Viễn ngẩng đầu lên nhìn, ngay lập tức cảm thấy choáng váng. Cậu quay đầu lại, căn biệt thự vừa rồi xem ra không phải một biệt thự thực sự mà chỉ là một cánh cửa, hay nói đúng hơn là để nguy trang tránh ánh mắt người đời mà thôi. Trước mắt, cậu bây giờ là một công viên rộng như sân vận Động... Thậm chí những sân vận động bình thường cũng không rộng như thế này.

Lâm Viễn cùng Lý Cố đi trên con đường lớn nằm giữa hai hàng cây, Lý Cố chỉ vào một tòa nhà nom khí thế ngất trời phía trước mà nói “Kia là nhà chính, đó là nơi ở của lão gia, bây giờ lão gia đã mất nên chỉ có cái tên biến thái số 1 ở. Hắn là cháu đích tôn, đồng thời cũng là người được coi trọng nhất, chuyện trong gia tộc đa số đều do hắn ta xử lý. Hắn ta vừa mặt lạnh lại biến thái và ưa bạo lực, vô nhân tính không ai bằng, nếu cậu thấy có người ra khỏi tòa nhà thì nhớ tránh đi đường khác.”

“Ừm.” Lâm Viễn dờ khóc dờ cười gật đầu, ngẩng đầu nhìn tòa nhà nguy nga trước mặt trầm nghĩ, không biết những con người ấy phải làm bao nhiêu chuyện xấu xa thất đức mới kiếm được chừng này tiền chứ.

“Bên này.” Lý Cố lại giơ tay chỉ vào mấy tòa nhà phía đông nhà chính nói “Hai căn bên này là nhà bên, là chỗ ở của hai tên biến thái số 2 và số 3. Cái tên nhị thiếu gia này háo sắc nhất, cũng biến thái nhất, cậu phải cực kỳ chú ý tránh xa hắn ra. Đi ngang tòa nhà trắng bên này cậu cố gắng đừng ngẩng đầu lên, chớ có để hắn chú ý đến hiểu chưa? Cậu đúng là loại mà hắn thích nên coi chừng bị hắn cưỡng ép đấy.

Lâm Viễn nhăn mặt, bắt đầu nghĩ tới chuyện đổi công việc khác.

“Tòa nhà trông như giáo đường nhìn vô cùng lộng lẫy nằm cạnh tòa nhà trắng bên này là chỗ ở của tam thiếu gia.” Lý Cố tiếp tục lái nhai giới thiệu cho Lâm Viễn “Cả nhà này chỉ còn tam thiếu gia coi như hơi hơi bình thường một chút. Thật ra trong bụng cũng xấu xa đen tối như ai nhưng lại thích bày trò tử tế bầy người khác cậu cũng phải cẩn thận.”

Lâm Viễn tiếp tục gật đầu hỏi “Hôm nay chúng ta tới khám bệnh cho tam thiếu gia?”

“Thật ra cũng không phải khám cho tam thiếu gia mà là cho đám đàn em của cậu ta.” Lý Cố nheo mày “Bọn họ có rất nhiều đàn em, hầu hết chỉ bị thương bên ngoài rất dễ xử lý. Nói thật tôi cảm thấy để bác sĩ chính quy như chúng ta

chữa cho đám đó là cực kỳ lãng phí, chữa bệnh cho cầm thú đáng ra phải gọi bác sĩ thú y mới phải.”

Lâm Viễn bật cười, lại nhìn thấy xa xa phía tây có mấy tòa nhà mới hỏi tiếp “Thế bên kia thì sao?”

“Cậu hỏi hai tòa nhà màu đen kia à?” Lý Cố hỏi, thấy Lâm Viễn gật đầu liền thấp giọng nói “Đây là chỗ ở của chú Hai và chú Ba. Hừ, cũng chả phải tốt lành gì đâu nhưng nghe nói bây giờ hai người đó không tham gia công việc kinh doanh nữa mà lui về dưỡng lão. Sức khỏe hai người đó khá tốt nên không cần tới chúng ta.”

Lâm Viễn gật đầu, nhìn về phía tòa nhà xa nhất có màu trắng, thoát nhìn rất xinh xắn. Cậu hỏi Lý Cố “Đó là phòng của con gái à?”

Lý Cố nhìn lướt qua, nhún nhún vai “Khu phía sau đó tôi cũng chưa tới bao giờ đều là nhà cũ cả, không chừng còn có ma quỷ gì đó, tốt nhất không tới là hơn.” Hai người vừa nói vừa đi tới trước cửa tòa nhà mang nét kiến trúc Phục hưng của tam thiếu gia.

Bên ngoài cửa có hai gã áo đen đứng canh gác, cả hai nhìn Lý Cố lại nhìn sang Lâm Viễn, thấy Lâm Viễn là người mới họ nhìn kỹ lần nữa rồi hỏi Lý Cố “Bạn trai mới à?”

Tiếng “bạn trai” chọc trúng vào nỗi đau của Lý Cố, Lý Cố quăng cả hộp thuốc định nhào vào liều mạng với gã áo đen. Lâm Viễn giữ chặt anh ta lại.

Trong lúc đang âm ỉ, cửa trên lầu bỗng nhiên mở ra, có tiếng gọi vọng xuống dưới “Lý Cố, anh ở dưới đó làm trò gì còn không lên đây ngay!”

Lý Cố tức giận nhặt hộp thuốc dẫn Lâm Viễn lên lầu Lâm Viễn vừa đi vừa giật mình thầm nghĩ, tại sao quần áo của mấy người vệ sĩ này trông quen quen, nhìn rất giống đám đặc vụ áo đen đêm hôm trước đuổi theo mình. Nhưng nghĩ đi nghĩ lại thì bây giờ trang phục của vệ sĩ ai nấy đều chả giống hệt nhau.

Cầu thang thiết kế mang đậm chất châu Âu, bốn phía có gắn camera theo dõi. Lâm Viễn thầm giật mình, xem ra mấy kẻ này đúng là không giống người chuyên làm ăn đứng đắn, chắc cậu phải nghĩ đến chuyện đổi việc thật rồi.

Còn đang mải suy nghĩ thì đã đến tầng hai. Cửa phòng mở, bên trong có rất nhiều mở, Lâm Viễn vừa nhìn vào lập tức ngây người. Lý Cố dường như đã sớm đoán được Lâm Viễn sẽ phản ứng như vậy liền lấy tay khẽ huých cậu vài lần. Lâm Viễn lúc này mới kịp hoàn hồn, tay cầm hộp thuốc cúi đầu đi theo Lý Cố, trong lòng thêm một lần nữa quyết định - sau khi về bằng mọi giá phải đổi công việc khác! Cái nghề bác sĩ này quá nguy hiểm!

Lâm Viễn là bác sĩ khoa ngoại, cũng thuộc dạng thần kinh thép, tâm lý vững có thừa, nhưng cảnh tượng trong phòng thật sự khiến cậu giật mình. Trong phòng có hơn mười người ngồi nằm lẫn lộn, trên người ai cũng có vết thương không đao chém thì súng bắn... Cả người dính đầy máu mà bọn họ vẫn uống rượu tán dóc. Suy nghĩ đầu tiên của Lâm Viễn là thôi rồi, rơi vào ổ xã hội đen rồi!

“Ê này Lý Cố, nghe nói anh thất tình rồi hả?” Một gã bị thương ở tay bắt chuyện với Lý Cố.

“Đi chết đi!” Lý Cố nghiêng răng “Có muốn tôi tặng thêm mấy đao cho chảy máu tới chết luôn không?”

Lâm Viễn thấy Lý Cố thân thiết với nguyên cả đám này, hơn nữa nhìn mặt mũi mấy tên ở đây cũng không tới mức bặm trợn đáng sợ như trong tưởng tượng mới khẽ thở phào một tiếng. Cậu nhớ kỹ lời Lý Cố, không dám ngắt đầu chỉ cúi mặt khám xong liền đi.

“Lý Cố, ai đây?” Đúng lúc này, một thanh niên từ đâu vẫn ngồi ở sô-pha cạnh cửa lên tiếng.

Lâm Viễn liếc nhìn hắn, người kia khoảng hơn hai mươi tuổi, dáng người cao mảnh khảnh, tóc màu nâu được cắt rất ngắn, gương mặt có nét giống con lai, mũi cao, mắt sâu, nom không giống người Trung Quốc thuần chủng cho lắm. Hắn mặc áo sơ mi đen ánh kim, quần da màu đen trông rất tay chơi. Lâm Viễn âm thầm lè lưỡi trông không khác gì trai bao cao cấp.

Người thanh niên ngồi trên sô-pha cũng đang chăm chú quan sát Lâm Viễn, vì thế vẻ tinh quái ánh lên chớp nhoáng trong mắt cậu không thoát khỏi con mắt của cậu ta. Người thanh niên mỉm cười nói “Tôi là chủ quán trai bao thật đấy, nhìn cậu cũng được lắm, có muốn tới quán tôi làm việc không?”

Câu đùa của hắn ta làm cho Lâm Viễn nháu mày liên tục, bên cạnh, mấy tên bị thương khác phá ra cười rũ rượi. Lý Cố lườm người thanh niên kia nói “Đồ biến thái chết tiệt, cậu ấy là phụ tá của tôi, cậu đừng có bắt nạt người ta!” Nói xong anh chỉ Lâm Viễn mấy người bị thương nhẹ đang ngồi “Đi khâu vết thương cho mấy tên kia, tôi phải lấy đạn ra cho mấy tên này.”

Lâm Viễn gật đầu bước tới, đặt hộp thuốc xuống bắt đầu chữa cho mấy người kia.

Người thanh niên ngồi trên sô-pha thấy Lâm Viễn không nói gì nên cảm thấy tò mò, hắn nghiêng người hỏi “Tôi là Hạ Vũ Khải, mọi người đều gọi tôi là tam thiếu gia hoặc Khải thiếu gia, cậu có thể gọi tôi là Vũ Khải... Cậu tên gì?”

Lâm Viễn liếc nhìn cậu ta trả lời “Lâm Viễn.”

“Chắc chắc...” Hạ Vũ Khải lắc đầu “Sao lại đặt một cái tên có nghĩa xấu như vậy chứ?”⁽¹⁾

Lâm Viễn nghiêng răng, rất muốn to tiếng rằng - mẹ kiếp. Anh quản trời quản đất lại còn muốn quản cả tên tôi đây nữa hả? Với lại tên tôi có phải do tôi tự đặt đâu, muốn hỏi thì đi mà hỏi bố mẹ của tôi ấy. Chẳng qua Lý Cố đã dặn dò trước đừng dây dưa với mấy người ở đây nên cậu đành phải cố mà chịu đựng. Hơn nữa, vừa trải qua chuyện tối hôm kia, bây giờ Lâm Viễn cũng dè dặt hơn.

Thấy Lâm Viễn không nói gì, Hạ Vũ Khải choàng tay qua vai cậu, lấy ngón tay chọc chọc má Lâm Viễn nói “Em trai lạnh lùng quá... Sao không để ý đến người ta chút nào chứ?”

Hắn cố ý dùng giọng điệu nhão chảy nước trên cột Lâm Viễn khiến cho cả đám xung quanh cười âm lên. Lâm Viễn nhíu mày, trong lòng thầm cầu nguyện - nhẫn nhịn, nhẫn nhịn. Tôi muốn đổi việc, muốn đổi việc!

Lý Cố vừa gấp đạn ra vừa hùng hổ mắng “Này cậu muốn chết à, tránh xa cậu ta ra một chút, người ta không phải đồng loại của mấy người đâu!”

Hạ Vũ Khải nhún vai nói “Chán chết, cứ tưởng có đồ chơi mới chứ.”

Lâm Viễn đeo găng tay khâu vết thương cho một người sau đó bôi thuốc cho gã, tên này còn thấp giọng lẩm bẩm “Mẹ nó chứ, đâm đâm sau lưng bọn tao, thằng khốn nạn Thẩm Mật! Khải thiếu gia, chúng ta dứt khoát phải chơi lại bọn nó.”

Hạ Vũ Khải đi tới bên bàn ngồi xuống, vươn vai nói “Hừ... Không có cách nào khác, hiện giờ nội bộ bên ta còn chưa ổn định, lão gia lại chết quá ư là không đúng lúc, cả đám người đó đều đang rình rập chúng ta. Lần này tại chúng ta quá sơ ý mới để người của Thẩm gia chiếm phần hơn, mọi người kín miệng một chút chuyện này mà để đại ca biết.” Chưa nói hết câu, Hạ Vũ Khải bỗng nhiên mở to mắt nhìn qua cửa sổ xuống sân. Lâm Viễn cũng tò mò liếc nhìn xuống. Tim gan cậu chột đảo lộn hết cả lên. Trước cửa nhà, một chiếc xe ô tô màu đen nhìn rất quen mắt vừa đỗ lại, hai gã vệ sĩ áo đen nhìn cũng rất quen mắt đi ra mở cửa, một người từ trong xe bước xuống... Đúng là gã tối hôm kia đứng trước cửa nhà bị cậu dùng chổi quét phân chó đập cho một trận đây mà.

Lâm Viễn hít một hơi lạnh ngắt, trong đầu lập tức lóe lên mấy câu - oan gia ngõ hẹp, chết đến nơi rồi!

“Chết rồi, đại ca đến!” Hạ Vũ Khải xem ra còn hoảng hốt hơn cả Lâm Viễn, lập tức nhảy từ trên bàn xuống, nói với mọi người “Nhớ giữ mồm đó, cấm ăn nói bậy bạ!”

Mấy gã áo đen đồng loạt gật đầu, vẻ mặt căng thẳng chờ đợi.

Lâm Viễn thấy mấy tên áo đen bước vào, trong đầu loạn xị hết cả lên, cậu lập tức nghĩ, thì ra hẳn là tên biến thái số 1. Đồng thời, một ý nghĩ khác lóe lên trong đầu, lão gia mà mấy tay xã hội đen này nói tới không phải là lão già hôm trước chết trên bàn của mình đấy chứ? Xong rồi, bọn họ đang hạ lệnh truy sát mình, bây giờ mình ở đây chẳng phải là đang tự chui đầu vào rọ sao? Đám này chỉ cần mỗi tên xẻo một miếng là đủ cho mình chết không toàn thây.

Nghĩ đi nghĩ lại, ba mươi sáu kế chuồn là thượng sách. Lâm Viễn thấy cách tốt nhất bây giờ là chạy cho nhanh tới gara trốn thẳng vào trong xe Lý Cố, đợi Lý Cố xong việc thì cùng nhau về luôn, sau đó đổi công việc khác, lập tức biến mất khỏi thế giới này...

Đúng lúc đó, cậu nghe thấy tiếng bước chân trên cầu thang cùng tiếng đàn em của Hạ Vũ Khải chào “Đại thiếu gia”. Lâm Viễn giật mình, chân tay run rẩy.

“Á...” Gã đang được cậu khâu vết thương không nhịn được đau kêu lên, hẳn ngẩng đầu nhìn Lâm Viễn “Anh bạn trẻ, nhẹ tay một chút!”

Lâm Viễn vội vàng cắt chỉ, ném băng gạc cho gã nói “Tự băng lấy đi!”. Nói chưa dứt lời, cũng không thèm để ý đến ánh mắt nghi ngờ của Hạ Vũ Khải đang ngồi gần đó, Lâm Viễn chạy tới cạnh Lý Cố hỏi “Này, nhà vệ sinh ở đâu?”

Lý Cố chỉ ra đằng sau “Hành lang phía sau kia... Này?”

Lâm Viễn không đợi Lý Cố nói xong đã vội vàng chạy một mạch ra cửa sau, phi thẳng về phía cuối hành lang. Lâm Viễn nhìn xuống dưới, ngửa mặt lên trời kêu to “Ông trời có mắt”. Trước mặt cậu là cầu thang, cũng đồng thời là cửa sau! Đúng là xã hội đen, thế nào cũng có cửa sau trong nhà!

Lâm Viễn chạy xuống cầu thang, chuẩn bị “té” khần.

Lý Cố cùng Hạ Vũ Khải ở trên lầu không hiểu chuyện gì đang xảy ra, Hạ Vũ Khải hỏi Lý Cố “Phụ tá của anh mắc chứng gì vậy?”

Lý Cố cười khan vài tiếng nói “Chắc là có “việc gấp” rồi.”

Cùng lúc đó mấy người áo đen bước vào cửa, đó là mấy gã vệ sĩ của Hạ Vũ Thiên.

“Đại ca đâu?” Hạ Vũ Khải nhìn ra ngoài cửa “Sao không lên cùng mấy người?”

Đàn em của Hạ Vũ Thiên trả lời “Đại thiếu gia ra phía sau, nói có chút việc phải làm trước đã.”

Phần 2

Chương 4

Lâm Viễn còn đang vui mừng vì tìm được đường sống giữa nẻo chết, thoát được gã ôn dịch kia. Những suy nghĩ chạy quanh trong đầu cậu. Bây giờ tốt nhất vẫn là lạng lẽ trốn trước, rồi sau đó đi khỏi thành phố S. Hoặc là cứ trốn thẳng lên phía bắc đi càng xa càng tốt.

Cậu vừa nghĩ vừa lao xuống cầu thang, vừa lúc đó có một người mở cửa đi vào ông nhìn thấy, Lâm Viễn đâm bổ xuống và bị ngã nhào vào ngực con người đang tiến vào kia.

Lâm Viễn đâm sầm vào lòng người đó, mũi đập vào lồng ngực họ. Cậu đau đến nghiến răng lại, nghĩ thầm đây là ngực ai mà cứng quá. Rồi cậu ngẩng đầu lên...

Khi nhận ra người đó, Lâm Viễn hít sâu một hơi, mở to mắt nhìn, đúng là oan gia ngõ hẹp, kẻ này không ai khác chính là tên biến thái số 1 của nhà họ Hạ, Hạ Vũ Thiên.

Lâm Viễn nghe thấy rõ ràng tiếng nuốt nước bọt của chính mình, cùng với đó là tiếng tim đập càng ngày càng nhanh.

Hạ Vũ Thiên cúi đầu nhìn Lâm Viễn hỏi “Cậu là ai?”

Lâm Viễn mất chừng ba mươi giây mới tạm hiểu được anh ta nói gì, sau đó ngay lập tức phán đoán... Nhìn cách tên đại thiếu gia này nhìn cậu, Lâm Viễn đoán có khi hôm đó hẳn ta không nhớ rõ mặt mình, vì lúc ấy trời đã khuya rồi.

Thấy Hạ Vũ Thiên bắt đầu nghi ngờ nhìn chằm chằm vào mình, Lâm Viễn vội vàng đáp “Tôi... tôi là phụ tá của Lý Cố, tôi ra xe lấy hộp thuốc...”

Hạ Vũ Thiên gật đầu, nghiêng người dường như muốn đi lên cầu thang. Lâm Viễn thở phào nhẹ nhõm định chuẩn nhanh, ai ngờ mới bước thêm một bước đã cảm thấy một bên cổ lạnh lạnh... Một bàn tay lạnh lẽo đặt lên cổ cậu.

Lâm Viễn chưa kịp phản ứng đã bị bàn tay kia cầm lấy gáy kéo về sau.

“A...” Cậu kinh hãi kêu lên một tiếng, tới khi kịp hoàn hồn thì lưng đã chạm vào một lồng ngực cứng như đá, bên tai còn nghe thấy một tiếng cười lạnh.

Trái tim cậu đập mạnh một tiếng, Lâm Viễn nghĩ thầm - chết chắc rồi!

Quả nhiên Hạ Vũ Thiên từ phía sau áp sát lại gần, khẽ cười bên tai cậu “Cậu thật sự nghĩ là tôi đã quên sao? Hả?”

Lâm Viễn cố gắng trấn tĩnh lại, quay mặt nhìn Hạ Vũ Thiên, lúc này cả gương mặt ấy đã đổi sang vẻ nham hiểm. Cậu cố hết sức dọn một bộ mặt ngây thơ vô tội, hỏi “Quên gì cơ?”

“Ha ha...” Hạ Vũ Thiên gật đầu, bàn tay đang đặt trên cổ Lâm Viễn dần dần siết chặt.

Lâm Viễn cảm thấy việc hít thở ngày càng khó khăn bèn giãy dụa phản kháng, ngay lập tức bị người kia nắm chặt cổ tay bẻ ngoặt ra sau lưng.

“Anh, anh làm gì vậy?” Lâm Viễn không cử động được Hạ Vũ Thiên một tay siết cổ một tay giữ chặt cổ tay cậu rồi cứ thế lôi lên tầng hai. Anh ta mở cửa một gian phòng, đẩy cậu vào.

Lâm Viễn không giữ được thăng bằng, nện mông xuống sàn nhà, ngẩng đầu nhìn Hạ Vũ Thiên chốt cửa lại sau đó từ từ tiến về phía mình.

Hạ Vũ Thiên chăm chú nhìn Lâm Viễn hồi lâu, đoạn thò tay vào túi áo lấy ra một khẩu súng, tháo chốt an toàn, lên đạn.

Lâm Viễn thầm than trong lòng - không phải chứ?

Cậu tro mắt nhìn Hạ Vũ Thiên chĩa súng thẳng về phía mình. Theo bản năng, cậu nhắm chặt hai mắt lại, thầm nghĩ chết thì chết, ta đây mà xuống dưới đó thì việc đầu tiên ta làm là đi tìm lão gia khốn kiếp của nhà mi đập cho ông ta một trận, xong rồi tìm hết họ hàng hang hóc mấy đời nhà mi ám cho cả dòng họ mi không mở mày mở mặt được nữa!

Nhưng mãi một lúc sau vẫn không nghe thấy tiếng súng vang lên... Lâm Viễn từ từ mở mắt ra, thấy mặt Hạ Vũ Thiên sát ngay mặt mình, cậu giật mình vội vàng lùi ra sau mấy bước, nhưng lập tức bị đụng vách tường.

Hạ Vũ Thiên dùng súng nhẹ nhàng hất hất cằm Lâm Viễn lên nói “Tôi hỏi cậu mấy câu, tốt nhất là hãy ngoan ngoãn trả lời đúng sự thật!”

Lâm Viễn cố gắng kiềm chế để không đập thẳng vào chỗ hiểm của hắn ta, cậu giả vờ ngoan ngoãn gật đầu nhìn Hạ Vũ Thiên. Dù sao đối phương cũng có súng, cứ đợi đầy quân tử báo thù mười năm chưa muộn.

“Lão gia trước khi chết đã nói gì với cậu?” Hạ Vũ Thiên hỏi.

Lâm Viễn ngây người, nghĩ đi nghĩ lại liền lắc đầu “Không, ông ấy bị đạn xuyên qua tim, lúc đưa đến thì đã hôn mê, khi tôi cấp cứu ông ấy vẫn không tỉnh lại, sau đó cứ thế ra đi.”

“Thật sao?” Hạ Vũ Thiên hỏi lại.

“Thật.” Lâm Viễn gật đầu.

“Một lời trần trời cũng không có?” Hạ Vũ Thiên không chịu buông tha “Có giao lại thứ gì cho cậu không?”

“Không.” Lâm Viễn khẽ nhú mày “Đã nói là hôn mê rồi chết luôn mà, có tỉnh lại đâu.”

Hạ Vũ Thiên dùng ánh mắt lạnh thấu xương nhìn cậu từ trên xuống dưới hỏi “Cậu muốn sống hay muốn chết?”

Khóe miệng Lâm Viễn giật giật mấy cái, cuối cùng không nhịn được, buột miệng “Anh điên à, đang sống sờ sờ đây ai tự nhiên muốn chết làm cái quái gì?”

Hạ Vũ Thiên cau mày, cất súng. Lâm Viễn thấy thế thở phào nhẹ nhõm.

“Muốn sống cũng được thôi.” Hạ Vũ Thiên chỉnh lại com-lê cà-vạt, lạnh lùng nói “Cậu phải nói với mọi người rằng trước khi chết, lão gia muốn cậu thay ông tuyên bố tôi là người kế thừa gia nghiệp.”

Lâm Viễn nghe vậy ngẩng đầu nhìn anh ta hỏi “Anh muốn tôi giúp anh lừa đảo chiếm đoạt gia sản à?”

Hạ Vũ Thiên cười lạnh một tiếng “Cậu hoặc làm theo, hoặc là chết.”

Lâm Viễn có phần do dự nói “Anh tìm bừa ai đây cũng được mà...”

“Khi ấy chỉ có mình cậu ở đó.” Hạ Vũ Thiên ngồi xuống gờ tay vỗ vỗ vai Lâm Viễn nói “Tôi cảnh cáo cậu, mạng cậu giờ nằm trong tay tôi, tôi muốn cậu sống cậu được sống, mà muốn cậu chết cậu phải chết. Lão gia chết, cậu đương nhiên không thoát nổi tội, tôi không tìm cậu cũng sẽ có người khác tìm cậu thôi, người của Hạ gia ắt có cách giải quyết cậu. Bây giờ chỉ có tôi mới có thể bảo vệ cậu.”

Lâm Viễn buồn bực nói “Nếu tôi giúp anh lừa mọi người xong, anh có chắc xong việc rồi không giết người diệt khẩu không?”

Hạ Vũ Thiên ngậy người liếc nhìn Lâm Viễn, trong bụng thầm nghĩ thằng ranh này cũng biết đi guốc trong bụng người ta, cẩn thận gớm.

“Chuyện này cậu không phải lo.” Hạ Vũ Thiên nói “Cậu giúp tôi, tôi sẽ không giết cậu, ngoài ra còn có thể cho cậu một khoản đủ để sau này không phải lo cơm áo.”

Lâm Viễn chớp chớp mắt hỏi “Vậy thế này đi, anh muốn thế nào tôi nói thế đó, sau đó anh giúp tôi trở lại thành phố N tiếp tục làm bác sĩ quèn được không?”

Hạ Vũ Thiên khó hiểu nhìn Lâm Viễn gật đầu “Cũng được”.

“Vậy được rồi.” Lâm Viễn phui mông đứng dậy hỏi, “Lúc nào thì nói? Ngay bây giờ hả?”

“Một năm sau.” Hạ Vũ Thiên đáp.

“Hả?” Lâm Viễn giật mình nhìn Hạ Vũ Thiên “Anh đùa với tôi sao? Sao lâu vậy?”

“Đây là quy định của gia tộc, chủ nhân đời trước qua đời, nếu là chết tự nhiên có thể trực tiếp tùy theo di chúc để định ra người kế nghiệp. Nếu bị giết hại, con cháu trước hết phải báo thù, hơn nữa còn phải giữ lễ hiếu một năm. Chủ nhân các đời trước có vai vế ngang với người đã mất tạm thời nắm quyền, con cháu có quyền thừa kế phải cạnh tranh đấu đá lẫn nhau, vừa báo thù cho lão gia vừa khuếch trương gia nghiệp, nói tóm lại là cố gắng thể hiện bản lĩnh. Một năm sau, các trưởng lão trong gia tộc sẽ chọn ra những người có quyền thừa kế cao nhất.” Hạ Vũ Thiên trả lời “Sau đó xem xét di chúc lão gia để lại để phân chia quyền lực và địa vị trong gia tộc.”

Lâm Viễn ngẫm nghĩ một lúc nói “Vậy thế này, hay là tôi viết lại mấy chữ sau này anh đem tới là được? Còn tôi sẽ về nhà trước?”

Hạ Vũ Thiên nhìn Lâm Viễn nhếch mép cười nói “Cậu nghĩ cậu là ai? Cậu chính là di chúc sống!”

Lâm Viễn mở to mắt nhìn Hạ Vũ Thiên. Không thể tin được, hôm nay cậu mới biết mình không phải là người, mà là di chúc.

“Trong thời gian này tôi phải giữ cậu lại.” Hạ Vũ Thiên nói.

“Không được!” Lâm Viễn nhất quyết không chịu, nói “Nói sao nhỉ, tôi thù dai lắm, anh mà nhốt tôi lại, tôi không dám chắc tới lúc đó tôi sẽ nói giúp anh đâu!”

Hạ Vũ Thiên nheo mắt đầy vẻ nguy hiểm “Cậu dám uy hiếp tôi?”

“Anh chưa bao giờ nghe câu ‘chó cùng cắn dậu’ sao?” Lâm Viễn lườm anh ta một cái.

“Vậy cậu muốn thế nào?” Hạ Vũ Thiên nhú mày.

“Đằng nào một năm nữa mới dùng đến tôi phải không? Bây giờ cứ thả tôi về nhà Lâm Viễn nói “Một năm sau lúc nào cần tôi đến thì hẹn thoại cho tôi!”

“Cậu mơ à!” Hạ Vũ Thiên trừng mắt nhìn Lâm Viễn “Nhớ cậu chạy thì sao? Hơn nữa, có ai lại không biết cậu có liên quan tới việc này, tới lúc đó thế nào chẳng có người tới tìm cậu bắt cậu sửa lại di chúc!”

“Thế anh muốn thế nào?” Lâm Viễn bó tay.

“Tôi đưa cậu tới chỗ các trưởng lão của gia tộc, công bố thân phận di chúc sống của cậu trước mặt mọi người. Từ nay về sau tạm thời cậu ở nhà tôi, vừa có thể đi lại tự do, vừa không sợ kẻ nào ám hại, một năm sau cậu xong việc, thoát khỏi thân phận di chúc lúc đó muốn đi đâu cũng được.”

“Ồ đây sao?” Lâm Viễn nhíu mày “Tôi được tự do hành động phải không? Có được đi làm không? Đúng rồi, tôi ở lại nhà anh làm di chúc có lương chứ? Có phụ cấp tiền ăn ở không?”

Hạ Vũ Thiên chán ghét liếc mắt nhìn Lâm Viễn “Đương nhiên, ăn mặc ở tôi bao hết, dù sao bây giờ tôi cũng là chủ nhân nhà họ Hạ. Đổi lại, cậu phải luôn theo sát bên cạnh tôi.”

“Theo sát bên cạnh anh? Để tôi suy nghĩ lại đã... Á!” Lâm Viễn còn chưa dứt lời đã bị Hạ Vũ Thiên siết lấy cổ, uy hiếp “Đây là lựa chọn cuối cùng và cũng là duy nhất của cậu!”

“Tôi biết rồi... Anh bạo lực như thế làm gì?” Lâm Viễn giãy khỏi tay anh ta, xoa xoa gáy bất mãn nhìn Hạ Vũ Thiên “Bây giờ tôi là di chúc, anh đối xử thô bạo với tôi coi chừng sau này tôi nói linh tinh!”

“Ha ha.” Hạ Vũ Thiên cười lạnh một tiếng, nắm lấy cằm Lâm Viễn, đẩy cậu ngã vào tường cảnh cáo “Tốt nhất cậu nên nhớ cho kỹ, tôi có thể khiến cậu thành di chúc thì cũng có thể biến cậu thành người chết được. Cậu nên ngoan ngoãn nghe lời, bằng không tôi sẽ khiến cậu sống không được mà chết cũng không xong.”

Lâm Viễn đưa mắt nhìn Hạ Vũ Thiên không nói gì, trong bụng chửi thầm, thế quái nào mà khi kẻ xấu uy hiếp người tốt lúc nào cũng nói kiêu dựa nạt này. Hừ, anh cũng đừng khiến tôi điên tiết, đến lúc đó không biết ai sống ai chết đâu!

“Cậu đang nghĩ gì?” Hạ Vũ Thiên thấy Lâm Viễn nhìn mình oán hận liền hỏi.

“Hả?” Lâm Viễn rất vô tội lắc đầu, cười giả lả “Không có gì, tôi chỉ đang nghĩ sao anh lại ngẫu nhiên vậy, nếu sớm biết xã hội đen khí chất như này, tôi đã không đâm đầu đi làm bác sĩ! Cần quái gì phải học hành vất vả cứ bỏ trắng theo đen mới là chân lý!”

Hạ Vũ Thiên nhíu mày buông tay ra.

Lâm Viễn chỉnh lại quần áo, chuẩn bị ra ngoài lại bị Hạ Vũ Thiên giữ tay lại.

“Lại làm sao nữa?” Lâm Viễn bất lực quay lại nhìn anh “Không phải nói xong hết rồi sao?”

“Bây giờ tôi đưa cậu đi gặp người nhà!” Dứt lời, Hạ Vũ Thiên kéo Lâm Viễn ra ngoài.

“A!” Lâm Viễn giãy dụa “Tôi tự đi được, anh kéo làm gì chứ?”

Giữa lúc hai người đang nói, giọng Lý Cố vang lên trên hành lang “Viễn Viễn? Tiểu Viễn Viễn? Cậu ở đâu?”

Lâm Viễn rất muốn kêu to “Lý Cố, mau cứu mạng!” nhưng đã bị Hạ Vũ Thiên bịt miệng. Anh ta hung hăng trừng mắt nhìn cậu, ý cảnh cáo - đừng có nói bừa đây!

Lâm Viễn cắn răng gật đầu, trong bụng thầm nguyện rửa hết lượt tổ tông mười tám đời nhà họ Hạ.

“Đại ca?” Hạ Vũ Khải cùng Lý Cố đang đi tìm Lâm Viễn, vừa rẽ qua hành lang thì thấy Hạ Vũ Thiên đang giữ chặt Lâm Viễn, liền hơi chút giật mình.

“Này Hạ Vũ Thiên, anh đừng có ăn hiếp người quá đáng!” Lý Cố thấy Hạ Vũ Thiên kéo tay Lâm Viễn, tưởng cậu đang bị anh ta bắt nạt.

“Anh là gì của cậu ta?” Hạ Vũ Thiên hỏi Lý Cố.

“Là Sếp của cậu ta chứ là gì!” Lý Cố trợn mắt “Hạ Vũ Thiên, mau thả người của tôi ra!”

“Cậu ta là tên bác sĩ cuối cùng ở bên lão gia trước khi người chết.” Câu nói này của Hạ Vũ Thiên khiến cho Hạ Vũ Khải và Lý Cố đều há hốc mồm.

“Lâm Viễn?” Lý Cố nhìn cậu “Thật sao?”

Lâm Viễn bất đắc dĩ gật đầu.

“Vũ Khải.” Hạ Vũ Thiên nói với Hạ Vũ Khải “Bấm chuông cho gọi tất cả mọi người tới nhà chính, có chuyện cần công bố!” Dứt lời liền xách cổ áo Lâm Viễn xoay người bước đi.

“Này!” Lâm Viễn bị anh lôi đi giật lùi, cậu tức tối nói “Bỏ tay ra, tôi tự đi được!”

“Bớt lắm chuyện đi.” Hạ Vũ Thiên hất tay ra làm Lâm Viễn lão đảo suýt nữa ngã sấp xuống. Cậu vừa đứng vững dậy đã bị Hạ Vũ Thiên đẩy tiến về phía trước, ép cậu đi tới gian nhà trắng phía xa xa.

Ghi chú: ⁽¹⁾ Lâm Viễn đọc nghe hơi giống nghĩa trang.

Chương 5

Lâm Viễn bị Hạ Vũ Thiên đẩy về phía trước, thấy không vừa mắt, Lý Cố nói “Này Hạ Vũ Thiên, anh đừng có thô bạo như thế được không?” Nói xong, anh kéo Lâm Viễn về phía mình, thấy Hạ Vũ Thiên trừng mắt, cũng trừng mắt lại “Anh đi trước đi, bọn tôi tự khắc có chân đi theo, được chưa? Tức gì mà tức?” Hạ Vũ Thiên cau mày đi trước, Lý Cố nhỏ giọng hỏi Lâm Viễn “Này, điều hần vừa nói là thật sao?”

Lâm Viễn nhún vai, gật đầu.

“Ha...” Lý Cố cuối cùng cũng hiểu “Thảo nào hôm qua trông cậu thảm hại thế, hóa ra là vừa chạy trốn tới đây?”

“Phải.” Lâm Viễn bắt đắc dĩ thở dài một tiếng nói “Tôi không biết anh có quan hệ với bọn họ nên không kể.”

“Tôi hiểu mà.” Lý Cố xua xua tay tặc lưỡi mấy lần, ghé vào tai cậu nói “Tôi bảo này, cậu đúng là xui tận mạng nên mới gặp phải tên biến thái này.”

Lâm Viễn bĩu môi “Quên đi, chẳng nào cũng chỉ có một năm, thôi thì cố chịu vậy. Cũng mau, vừa bao ăn bao ở lại còn có lương.” Dứt lời, cậu nhàn nhã dứt hai tay vào túi tiếp tục tiến về phía trước.

Chẳng bao lâu sau bốn người đã đứng trước căn nhà chính màu trắng. Lúc này, xung quanh đã đầy những người, theo quan sát của Lâm Viễn phần lớn họ đều là các vệ sĩ áo đen.

Hạ Vũ Thiên kéo Lâm Viễn đi vào trong, tất cả cùng lên tầng ba, bên trong đã có ba ông lão nom già đến sắp rụng hết răng ngồi chờ sẵn.

Hạ Vũ Thiên bước vào, cung kính cúi chào ba người, nói vài câu gì đó với họ.

Lâm Viễn nhìn trái nhìn phải, không lên tiếng. Chưa tìm được góc khuất nào để trốn, cậu đã bị Hạ Vũ Thiên đẩy lên trước. Lâm Viễn bắt đắc dĩ theo anh ta tới trước một cái bàn dài cực lớn đặt giữa phòng. Hạ Vũ Thiên ngồi chính giữa, Lâm Viễn ngồi cạnh anh ta.

Lý Cố không phải người nhà nên bị chặn ở bên ngoài.

“Này!” Lý Cố ở bên ngoài kiễng chân gào to, “Hạ Vũ Thiên, tôi là người giám hộ của Lâm Viễn, mau cho tôi vào!”

“Lý Cố... Anh muốn vào thì phải thành người nhà họ Hạ trước đã.” Đúng lúc này, một người đi tới phía sau Lý Cố. Người này hơn hai mươi tuổi, cao ráo mảnh khảnh, mặt mũi thanh tú, tóc đen dài buộc sau lưng.

Anh ta đi tới bên cạnh Lý Cố cười ha ha nói “Có cách này, anh theo tôi là có thể thành người họ Hạ.”

Lý Cố liếc nhìn hắn ta, khoe miệng giật giật mấy cái “Thôi thôi, tôi chờ ở ngoài được rồi.” Dứt lời liền quay lưng chạy mất. Người kia cười ha hả bước vào phòng, đưa mắt nhìn Lâm Viễn, nháy mắt mấy cái với cậu.

Lâm Viễn không hiểu ra sao, đã thấy Lý Cố đứng xa xa bên ngoài ra ký hiệu số 2 với cậu.

Lâm Viễn chợt hiểu, thì ra đây là biến thái số 2 nhà họ Hạ, kẻ được Lý Cố mệnh danh là tên bại hoại háo sắc - Hạ Vũ Kiệt.

Hạ Vũ Kiệt cùng Hạ Vũ Khải lần lượt ngồi xuống hai bên Hạ Vũ Thiên, một trái một phải. Hạ Vũ Kiệt ngồi ngay cạnh Lâm Viễn, nhìn cậu hết một lượt từ trên xuống dưới cười nói “Đại ca, đây là di chúc sống hả?”

Hạ Vũ Thiên khẽ gật đầu.

“Hừm...” Hạ Vũ Kiệt đầy hứng thú chống cằm nhìn Lâm Viễn “Trông được đấy...”

Lâm Viễn bị anh ta nhìn tới mức toàn thân nổi da gà, theo bản năng cậu kéo ghế ra phía sau, làm sao cách tên kia càng xa càng tốt Hạ Vũ Thiên ngồi cạnh hơi nhíu mày, liếc mắt nhìn Lâm Viễn lạnh lùng nói “Ngồi im đi”.

Lâm Viễn lườm Hạ Vũ Thiên một cái, cắn răng thầm nghĩ, tôi đây là di chúc, nhưng đừng có quên sau từ di chúc còn một chữ “sống” nữa đấy!

Hạ Vũ Thiên thấy cậu trợn mắt nghiêng răng nhưng cũng chẳng thèm quan tâm. Trong lúc yên lặng ngồi chờ mọi người tới đông đủ, anh ta liền quay sang Hạ Vũ Khải hỏi khẽ “Cho người tới báo với chú Hai chú Ba chưa?”

Hạ Vũ Khải gật đầu, chưa kịp trả lời đã nghe bên ngoài có người lớn tiếng “Đến đây đến đây, đừng sót ruột”

Lâm Viễn quay đầu nhìn sang, thấy có hai người đàn ông trung niên bước vào, họ xấp xỉ bốn mươi tuổi, thoạt nhìn có vẻ rất khỏe mạnh. Người đi trước trông cao lớn vạm vỡ, nhìn trẻ hơn người đi sau, nét mặt tươi cười hoàn toàn tương phản với người đi sau. Người đi sau xem chừng là người đàn ông nho nhã, mặt lạnh như băng, bước vào lặng lẽ không một tiếng động.

Hai người ấy bước vào, cũng giống như ba anh em họ Hạ, họ kính cẩn cúi chào các vị trưởng lão.

Ba anh em nhà họ Hạ đứng dậy, gật đầu chào “Chú Hai, chú Ba.”

Người đi sau không nói gì, khẽ gật đầu đáp lại rồi ngồi xuống. Người đi trước cười ha hả nói “Vũ Thiên, tên nhóc này là di chúc sống mà cháu nói tới sao?”

Hạ Vũ Thiên gật đầu, quay mặt nhìn Lâm Viễn nói “Đây là chú Hai, vị kia là chú Ba.”

Lâm Viễn gật đầu “Ừ...”

“Ừ cái gì?” Hạ Vũ Thiên trừng mắt nhìn cậu “Chào!”

Lâm Viễn chán ghét nhìn anh ta, thầm nghĩ đây là chú anh chứ có phải chú tôi đâu, việc gì tôi phải chào?

“Thôi chào cái gì, không cần khách sáo.” Chú Ba xua tay cười nói “Từ nay về sau đều là người một nhà rồi.”

Lâm Viễn nhú mày thầm nghĩ, thời nay vẫn còn loại xã hội đen thân thiện dễ gần thế này sao?

Tất cả mọi người ngồi xuống, hai gã vệ sĩ áo đen đứng cạnh liền đóng cửa lại.

Không khí trong phòng ngay lập tức trở nên yên tĩnh. Người được gọi là chú Hai châm một điếu xì gà nói “Vũ Thiên này, có chuyện gì chỉ cần báo một tiếng là được rồi, dù sao bây giờ cháu cũng là chủ nhà.”

Hạ Vũ Thiên khẽ gật đầu nói “Các trưởng lão đều đã ở đây, như vậy là đã đúng phép tắc” Dứt lời, anh chỉ vào Lâm Viễn nói “Đây là Lâm Viễn, mọi người đều biết rồi chứ? Lúc lão gia mất, cậu ta là người duy nhất ở bên cạnh người.”

Tất cả mọi người gật đầu, chú Hai - người có vẻ lạnh lùng kia đưa mắt nhìn Lâm Viễn thấp giọng nói “Cái chết của đại ca nhất định có liên quan tới cậu ta phải không? Nhìn là biết một tay bác sĩ quen”

Lâm Viễn nhú mày, Hạ Vũ Thiên nói “Cháu đã cho pháp y khám nghiệm, kết luận lão gia chết vì một viên đạn xuyên thẳng qua tim.”

Người kia hơi nhếch khóe miệng, dường như không thêm quan tâm, nói tiếp “Nếu thật sự giỏi đã không làm việc ở cái chỗ nhà quê ấy.”

Lâm Viễn nhướn mày, cười giả lã nói “Theo tôi, ông thử mời bác sĩ nổi tiếng thế giới đến rồi tự bắn hai phát vào tim mình, để xem ông bác sĩ nổi tiếng đó có cứu nổi ông không?”

Lâm Viễn vừa dứt lời, người được gọi là chú Ba có phần kinh ngạc nhìn cậu, hai anh em Hạ Vũ Kiệt, Hạ Vũ Khải cũng thở sâu một tiếng. Hạ Vũ Thiên nhíu mày liếc nhìn Lâm Viễn, xem ra rất không hài lòng.

Lâm Viễn trừng mắt nhìn anh ta, “Nhìn cái gì mà nhìn? Tôi là bác sĩ, không phải trai bao, có người nghi ngờ y đức của tôi, tôi không được phản bác sao?”

Nét mặt Hạ Vũ Thiên thoáng vẻ ngượng ngùng, nhưng chỉ trong chớp mắt đã trở lại bình thường. Cùng lúc đó, chợt nghe chú Hai cười ha hả chỉ vào Lâm Viễn nói “Được lắm nhóc, rất có cá tính, thế mới đúng là đàn ông!”

Lâm Viễn không đáp, cúi đầu ngồi một bên.

“Quyết định như vậy đi.” Một trong các trưởng lão nói “Trong vòng một năm tới, cậu phải ở lại nhà họ Hạ.”

Lâm Viễn gật đầu, không nói lời nào. Mọi người tiếp tục trò chuyện, không ai nhắc đến Lâm Viễn mà bắt đầu quay sang bàn chuyện làm ăn.

Lâm Viễn không mở miệng mà cũng chẳng quan tâm họ bàn bạc cái gì, cậu chán nản ngơ ngẩn ngồi một mình.

Mọi người bàn chuyện xong rồi ai về nhà nấy. Cuối cùng, trong phòng chỉ còn Lâm Viễn và Hạ Vũ Thiên.

Lâm Viễn đứng dậy hỏi “Không còn việc gì cần đến tôi nữa chứ? Tôi đi đây.”

Nhưng cậu còn chưa kịp bước ra ngoài đã bị Hạ Vũ Thiên kéo lại.

Lâm Viễn quay lại nhìn, thấy Hạ Vũ Thiên nheo mắt quan sát mình “Cậu cũng ghê gớm đấy nhỉ.”

Lâm Viễn không trả lời, thầm nghĩ “con giun xéo lắm cũng quằn”, tôi đây ghét nhất đứa nào nghi ngờ y đức của mình!

“Hơn nữa, lá gan cậu có vẻ cũng không nhỏ.” Hạ Vũ Thiên bỗng cảm thấy buồn cười nói “Đời này chú Hai chắc chưa từng gặp kẻ nào dám nói chuyện như thế với mình!”

Lâm Viễn bây giờ thật ra cũng có phần hối hận, cậu thầm nghĩ lúc đó mình giận quá mất khôn, quên mất đối phương không phải người thường mà là dân

anh chị xã hội đen, vừa nảy nhất thời lên cơn bông bột may là chú Ba kia tính tình ôn hòa, chứ không ông ta rút súng cho mình mấy viên thì đúng là chết oan.

“Nhưng với tính tình này của cậu tốt nhất là kiềm chế bớt đi.” Hạ Vũ Thiên châm một điếu thuốc nói “Tính tình của chú Ba không tốt như vẻ bên ngoài thể hiện ra đâu.”

Lâm Viễn nhỏ giọng nói thầm “Tôi không thấy thiện cảm với ông ta, trong đám người chỉ có chú Hai anh còn có vẻ dễ chịu một chút.”

“Ha ha...” Hạ Vũ Thiên nghe Lâm Viễn nói vậy không khỏi bật cười, nói “Cậu đúng là ngây thơ, cậu nghĩ ai cười với cậu thì kẻ đó là người tốt sao?”

Lâm Viễn im lặng, trong bụng thầm nhủ tốt hay xấu gì thì tất cả các người đều là một lũ biến thái cả, tốt nhất tôi tránh xa ra thì hơn.

“Cậu đang ở đâu?” Hạ Vũ Thiên hỏi.

“Nhà Lý Cố.”

“Mai cậu chuyển tới nhà chính, ở cạnh phòng tôi.” Hạ Vũ Thiên ra lệnh “Với cả, công việc bác sĩ tư ấy cũng bỏ đi.”

“Tại sao?” Lâm Viễn nhíu mày “Anh đã nói sẽ không can thiệp vào cuộc sống cá nhân của tôi!”

Hạ Vũ Thiên đi tới bên cạnh Lâm Viễn lạnh lùng nói “Vừa rồi tôi nói gì cậu quên hết rồi sao? Cậu lúc nào cũng phải theo sát bên cạnh tôi!”

“Các Mác nói điểm khác biệt lớn nhất giữa loài người và loài vật là con người có ý thức tự chủ trong công việc!” Lâm Viễn kiên quyết bảo vệ quyền tự do của mình.

Hạ Vũ Thiên nghe vậy nhìn cậu từ trên xuống dưới một lượt, nói “Các Mác nào?”

Lúc này đến lượt Lâm Viễn nhìn Hạ Vũ Thiên, một lúc sau mới đáp “Sau này anh ngủm củ tỏi sẽ được gặp.”

Hạ Vũ Thiên nhíu mày không thèm nghe cậu nói bậy bạ nữa, anh ta kéo Lâm Viễn ra ngoài nói “Nếu cậu thật sự muốn làm việc thì làm bác sĩ riêng cho tôi.”

Lâm Viễn nhăn mày “Anh khỏe còn hơn trâu, cần gì đến bác sĩ cho lãng phí.”

Hạ Vũ Thiên dừng bước, quay lại nhìn Lâm Viễn bật cười “Cậu bớt dạy khôn tôi được không, ai mới rồi đòi về quê làm bác sĩ quên cho đỡ phải lo nghĩ nhiều? Chẳng qua cậu không muốn ở lại Hạ gia đúng không?”

“À...” Lâm Viễn không trả lời được, thầm nghĩ hẳn đi guốc trong bụng mình rồi, chẳng lẽ trên mặt mình in đậm hai chữ “ăn bám”?

“Đi thôi!” Hạ Vũ Thiên kéo Lâm Viễn ra khỏi tòa nhà trắng, xuống dưới lầu bắt gặp Lý Cố vẫn còn đang thắp thỏm chờ đợi “Lâm Viễn?” Lý Cố hỏi “Cậu còn về chỗ tôi nữa không?”

Lâm Viễn nghĩ một lúc mới nói “À, tôi về lấy mấy thứ đồ rồi đi!” Vừa nói vừa nháy mắt với Lý Cố.

“Được Lý Cố kéo tay cậu “Tôi đưa cậu về.”

Lâm Viễn quay đầu lại nhìn thấy Hạ Vũ Thiên đang cau mày, liền nói “Tôi đi về lấy mấy thứ đồ, sẽ lập tức quay lại ngay.”

Hạ Vũ Thiên cân nhắc một lát rồi nói “Cũng được, tôi đưa cậu về.”

“Không cần!” Lâm Viễn nói to “Anh làm việc của anh đi...”

“Việc của tôi bây giờ chính là đảm bảo sau một năm nữa có thể ngồi vào vị trí chủ nhân gia tộc họ Hạ.” Hạ Vũ Thiên lạnh lùng nói với Lâm Viễn “Cho nên trong một năm tới, đối với tôi cậu còn quan trọng hơn bất kỳ thứ gì. Tốt nhất cậu nên biết điều một chút, nếu không đừng trách sao tôi không khách khí!” Dứt lời liền kéo Lâm Viễn vào xe của mình.

Lâm Viễn thầm kêu trời, vốn định tận hưởng chút tự do cuối cùng hoặc mượn tạm mấy bộ quần áo của Lý Cố nhảy tàu trốn lên phương bắc, bây giờ xem ra đúng là chỉ có nằm mơ mới được. Trong lúc bị Hạ Vũ Thiên kéo đi, Lâm Viễn cảm thấy trong lòng có gì đó không ổn. Dường như thái độ của người nhà họ Hạ đối với việc này rất kỳ quái, nhưng kỳ quái thế nào cậu lại không thể chỉ đích xác ra được.

Chương 6

Hạ Vũ Thiên theo sát Lâm Viễn không rời một bước. Vừa mới về đến nhà, Lý Cố đã khóc lóc ầm ĩ mang cả tủ quần áo trắng tặng cho Lâm Viễn. Lâm Viễn dở khóc dở cười vừa ôm đóng quần áo vừa nhìn anh ta nói “Tôi lấy mấy thứ này làm gì? Anh giữ lại đi, biết đâu người đó suy nghĩ lại thì sao?”

Lý Cố nghe Lâm Viễn an ủi lại càng đau lòng. Anh ta ôm mặt khóc hu hu chỉ vào Lâm Viễn nói “Cậu còn chọc vào nỗi đau của tôi làm gì hả? Hu hu...”

Lâm Viễn bó tay, đang định an ủi anh ta vài câu thì lại bị Hạ Vũ Thiên lôi đi, vừa đi vừa nói “Tôi còn rất nhiều việc phải làm, tốt nhất cậu đừng lãng phí thời giờ vàng ngọc của tôi nữa!”

Lâm Viễn đành phải tạm biệt Lý Cố, đi ra ngoài rồi còn nghe Lý Cố ở phía sau gọi với theo “Tiểu Viễn Viễn, anh ta dám bắt nạt cậu thì cứ về đây tìm tôi. Còn nữa, lúc nào rảnh tôi sẽ đến chơi với cậu!”

Lâm Viễn chưa kịp trả lời đã bị Hạ Vũ Thiên nhét vào trong xe, anh ta ra lệnh cho lái xe “Đi thôi!”

Lâm Viễn có phần e ngại ôm túi quần áo Lý Cố tặng ngồi ở ghế sau. Xe rất rộng nhưng Hạ Vũ Thiên lại không ngồi đối diện mà ngược lại cố tình ngồi sát ngay cạnh Lâm Viễn. Hắn ta nắm lấy túi quần áo của Lâm Viễn ném sang ghế đối diện, châm một điếu thuốc lạnh nhạt nói “Chỉ có mấy cái áo, việc quái gì phải về đó, tôi mua cho cậu là được chứ gì?”

Lâm Viễn chán ghét liếc anh ta một cái, quay mặt nhìn ra cửa kính ô tô nói “Tôi ghét nhất người hút thuốc lá, ở bên cạnh tôi có thể đừng hút được không? Ép tôi hút thuốc gián tiếp thế này là giết người không dao đó!”

Hạ Vũ Thiên hít vào một hơi dài, thích thú quay đầu nhìn Lâm Viễn, đoạn há mồm phun đầy một miệng khói thuốc lên mặt cậu.

“Khụ... Khụ khụ.” Lâm Viễn ho liên mấy tiếng thầm nghĩ loại thuốc lá quái quỷ gì đây không biết, sặc sụa nồng nặc cả lên thế này.

Hạ Vũ Thiên cười nhạt, vớ tay sang ghế bên lấy ra một cái hộp. Anh ta mở hộp lấy ra hai cái vòng bạc bên trong rồi đeo lên tay Lâm Viễn.

“Anh làm gì vậy?” Lâm Viễn nhìn hai cái vòng trên tay nói “Tôi không phải con gái, anh tặng tôi trang sức làm gì?”

Hạ Vũ Thiên nhìn cậu trả lời “Đây là thiết bị định vị vệ tinh.” Nói xong anh ta lấy điện thoại của mình khỏi túi quần âu ấn ấn mấy nút, sau đó nói tiếp “Cậu đi đâu tín hiệu cũng sẽ được truyền liên tục về nơi này.”

Lâm Viễn cúi đầu nhìn cái vòng, cậu cảm thấy buồn bực, thốt lên “Mẹ kiếp, giờ tôi mới biết anh là điệp viên 007 đấy!”

Hạ Vũ Thiên tiếp tục nhìn cậu, cất điện thoại di động đi và nói “Thứ này còn có một tác dụng rất hay nữa, cậu muốn biết không?”

Lâm Viễn cảnh giác nhìn anh ta, Hạ Vũ Thiên chậm rãi mở miệng “Nó được điều khiển bằng âm thanh, chỉ nhận lệnh từ giọng nói của tôi.” Nói xong anh ta liền ra lệnh “Khóa lại.”

Vừa dứt lời, Lâm Viễn ngay lập tức cảm thấy giữa hai chiếc vòng tay tựa như có một lực hút rất mạnh, cậu chưa kịp tách chúng ra thì hai chiếc vòng đã thít chặt hai cổ tay của cậu lại, Lâm Viễn dù cố hết sức cũng không thể tách ra.

“Sao thế này?” Lâm Viễn nhìn Hạ Vũ Thiên “Anh đã nói sẽ không hạn chế tự do cá nhân của tôi mà! Mau tháo nó ra ngay!”

Hạ Vũ Thiên ngồi một bên nhìn hai tay Lâm Viễn bị khóa lại như phạm nhân, cười nói “Thả ra.”

“Cạch” một tiếng, vòng tay tách ra.

Lâm Viễn giật mình xem xét kỹ chiếc vòng tay, đúng là thần kỳ.

Phần 3

Chương 7

Bộ mặt thật của Hạ Vũ Thiên bỗng nhiên lộ ra khiến cho Lâm Viễn không kịp trở tay, hèn gì Lý Cố lại gọi anh ta là “đại biến thái”. Người này ban đầu còn có vẻ bình thường, ít nhất là trong những kẻ có mặt tại buổi công bố thân phận di chúc, khi ấy Lâm Viễn nhận thấy Hạ Vũ Thiên là người mà cậu có thể dùng lý lẽ để giải quyết mọi việc, nhưng bây giờ cậu lại cảm thấy hoàn toàn ngược lại... Chẳng lẽ con người này đa nhân cách?

Đang mải suy nghĩ, Lâm Viễn chợt cảm thấy có bàn tay nhẹ nhàng đặt lên cổ mình, Hạ Vũ Thiên lạnh lùng nhìn cậu “Cậu có đồng ý hay không?”

Lâm Viễn nghĩ một lát liền hỏi lại “Anh không phải chỉ đơn giản muốn tôi làm di chúc sống đúng không? Tôi càng không tin anh vừa gặp đã có ý với tôi... Thật ra mục đích của anh là gì?”

Hạ Vũ Thiên thoáng cười nhạt, anh ta sửa lại quần áo ngồi nghiêm chỉnh lại, ung dung bắt chéo hai chân, sau đó châm thêm một điếu thuốc nói “Cậu rất thông minh, lần này chỉ là do cậu kém may mắn thôi.”

Lâm Viễn nhíu mày trầm nghĩ, ta đây không chỉ là đen, mà tám đời nhà ta đen hơn mực rồi.

“Có một số việc tôi cần sự giúp đỡ của cậu. Cậu ở cạnh tôi, diễn những vai tôi yêu cầu, mà vai diễn đầu tiên chính là tình nhân của tôi.”

Hạ Vũ Thiên nói rành rọt “Ít nhất tôi có thể đảm bảo mạng cậu vẫn giữ được, chờ tới khi tất cả xong xuôi tôi sẽ thả cậu ra, cho cậu một cuộc sống tự do thoải mái không phải lo kiếm tiền, nhưng hiện tại có lẽ cậu phải chịu khổ một thời gian nữa.”

Lâm Viễn nhìn về nơi xa xăm trầm nghĩ, sao tôi lại khổ thế này hả trời?

“Có một điều cậu nên hiểu.” Gương mặt Hạ Vũ Thiên chuyển sang nét thâm trầm “Nếu cậu không đồng ý, tôi ắt có cách khiến cậu sống dờ chết dờ đây. “

Lâm Viễn thở dài nói “Được rồi... Tôi đã hiểu, nhưng tôi có một yêu cầu.”

Hạ Vũ Thiên nhìn cậu “Nói đi.”

“Việc anh lợi dụng tôi thì xem như chúng ta cũng cùng hội cùng thuyền rồi phải không?” Lâm Viễn thương lượng với anh ta “Vậy anh nên tôn trọng tôi một chút? Đừng có lúc nào cũng động tay động chân rồi bạo lực với đe dọa tôi thế, chúng ta hợp tác bình đẳng với nhau được không?”

Hạ Vũ Thiên nhìn chằm chằm Lâm Viễn hỏi “Cậu muốn hợp tác với tôi?”

Lâm Viễn nhướn mày “Còn phải xem là chuyện gì đã dù sao tôi có trốn cũng không thoát được, vậy thì nên hợp tác, đằng nào cũng chỉ có một năm thôi.

Hạ Vũ Thiên bật cười “Nếu cậu nghe lời đương nhiên tôi sẽ không làm khó cậu.” Dứt lời anh ta nói nhỏ một tiếng “Mở khóa.”

“Cạch” một tiếng, hai chiếc vòng trên tay Lâm Viễn mở ra. Cậu vội vàng xoa cổ tay rồi nói với Hạ Vũ Thiên “Này, anh có muốn nghe tôi nói mấy câu không?”

Hạ Vũ Thiên nhìn cậu, ý bảo cứ nói đi.

“Trả chứng minh thư và sổ tiết kiệm cho tôi.” Lâm Viễn nói.

Hạ Vũ Thiên nhíu mày, xem không vừa ý “Cậu vẫn muốn bỏ trốn hả?”

“A...” Lâm Viễn lắc đầu nói “Nếu tôi thực sự muốn trốn, anh có giữ thứ gì lại cũng vô dụng thôi, ý tôi là những kẻ anh muốn lừa đương nhiên không phải ngốc, nếu nhìn tôi có vẻ như đang bị anh không chế thì anh nghĩ bọn họ có nghi ngờ không?”

Hạ Vũ Thiên suy nghĩ trong giây lát, cảm thấy cũng có lý.

“Mặt khác, tôi vẫn muốn tiếp tục làm việc ở chỗ Lý Cố.”

Vẻ mặt Hạ Vũ Thiên thoáng chốc lại trở nên lạnh lùng làm Lâm Viễn bực bội hỏi “Này... Mặt anh làm gì mà thay đổi nhanh thế?”

Hạ Vũ Thiên nghiêm nghị nhìn cậu “Cậu làm việc ở chỗ Lý Cố sẽ ảnh hưởng tới kế hoạch của tôi.”

“Anh có thể gọi tôi bất cứ lúc nào.” Lâm Viễn cố gắng thuyết phục thêm lần nữa “Hằng ngày tôi vẫn trở về chỗ anh mà... Anh để tôi kiếm tiền tự nuôi chính mình được không?”

Hạ Vũ Thiên bật cười “Tôi đã nói rồi, tôi sẽ cung cấp tất cả những thứ cần thiết cho cậu, cậu cần bao nhiêu tiền cứ bảo tôi.”

Lâm Viễn cười nói “Hay thế này nhé, mẹ tôi mất cũng lâu rồi anh tới chỗ lão Diêm Vương hỏi mua lại mẹ cho tôi. Mua được thì cả đời này tôi làm trâu làm ngựa cho anh.”

Hạ Vũ Thiên hơi nhíu mày.

Lâm Viễn nói tiếp “Tôi đâu có nói không cần thù lao của anh, đến lúc đó bàn tiếp, trước mắt cứ như vậy đã. Về phần sinh hoạt, tôi ở chỗ anh không trả tiền thuê phòng còn những thứ khác tôi tự lo được. Tôi là bác sĩ, thu nhập cũng không thấp đâu.” Dứt lời cậu xòe tay ra “Trả lại cho tôi.”

Hạ Vũ Thiên nhìn chằm chằm Lâm Viễn một lúc, sau đó đưa lại cho cậu chứng minh thư và sổ tiết kiệm.

Lâm Viễn nhét cả hai thứ đó vào túi quần, gõ gõ tay lên cửa kính nói “Này bác tài, phiền anh cùng tôi tới thành phố N một chuyến, để tôi thu dọn đồ đạc và trả lại phòng đang ở cho chủ nhà.”

Lái xe đưa mắt nhìn Hạ Vũ Thiên, thấy Hạ Vũ Thiên gật đầu liền quay xe, thẳng hướng tới thành phố N.

Hai thành phố cách nhau không xa, lại có đường cao tốc nối liền, chẳng bao lâu bọn họ đã tới gần khu nhà cũ nơi Lâm Viễn từng sống.

“Dừng xe, dừng xe.” Đến trước một ngõ nhỏ, Lâm Viễn kêu lên “Hai người không muốn ăn cơm à?”

Hạ Vũ Thiên nhìn đồng hồ đeo tay, thấy đã quá giờ cơm tối liền hỏi “Cậu muốn ăn ở đâu?”

Lái xe quay đầu lại nói với Hạ Vũ Thiên “Đại thiếu gia, trung tâm thành phố N có vài nhà hàng nhưng đều không lớn lắm.”

“Hay là thế này, hai người cứ tới nhà hàng mà ăn, tôi ăn ở ngay đây thôi.” Dứt lời, Lâm Viễn định xuống xe, nhưng lại bị Hạ Vũ Thiên kéo lại “Cậu ăn gì? Tôi đi cùng cậu.”

“Dừng dừng.” Lâm Viễn nhìn anh ta “Không hợp khẩu vị anh đâu! Tôi định mua phở xào Quảng Đông.”

“Phở xào?” Hạ Vũ Thiên khẽ nhíu mày hỏi lái xe “phở là món gì?”

Lái xe cười trừ hồi lâu mới trả lời “Gần giống bún...”

Hạ Vũ Thiên càng nghe càng không hiểu “Là gạo xay nhỏ ra thành bột? Bột thì xào làm sao được?”

Lâm Viễn ngẩng đầu lên trời tạo vẻ mặt bi kịch rồi nói “Cũng gần như thế.” Sau đó cậu xuống xe, Hạ Vũ Thiên kiên quyết đòi đi cùng.

Lâm Viễn vội vàng ngăn lại “Dừng, anh mà ngồi trên cái của nợ này thì tôi biết đi đâu mà mua phở hả, cái xe này tôi biết bỏ đâu được bây giờ?”

Hạ Vũ Thiên nghe xong càng không thể hiểu nổi, anh ta hỏi lại “Thế đi mua phở cần rất nhiều tiền sao? Đi cái xe này thì mất mặt lắm à?”

“Thôi thôi, anh muốn đi cùng thì đứng xa tôi ra một chút. Nói chung tôi không muốn người khác nghĩ tôi với cái xe của anh có chút liên quan nào với

nhau cả.” Dứt lời Lâm Viễn mở cửa xe “Nhà tôi ở ngay phía trước, mấy anh biết rồi đó, tôi đi mua chút đồ ăn mang về, hai người đi trước đi.” Nói xong không đợi Hạ Vũ Thiên kịp ngăn cản, cậu đã chạy vào một tiệm ăn nhỏ trong ngõ.

Hạ Vũ Thiên nghĩ ngợi một lát, không theo Lâm Viễn xuống xe nữa, anh ta nói với lái xe “Anh chờ tôi trước cửa nhà cậu ta.”

“Đại thiếu gia.” Lái xe vội vàng kêu.

Hạ Vũ Thiên thoáng chau mày “Không có gì nguy hiểm đâu, cứ yên tâm.”

“Không phải vậy.” Lái xe cười gượng mấy tiếng nói “Thế này, thiếu gia nói với cậu trẻ kia mua cho tôi một suất phở xào nữa được không... Lâu lắm rồi tôi cũng chưa ăn món này.”

Hạ Vũ Thiên liếc nhìn người lái xe, càng ngày càng cảm thấy tò mò với cái thứ có tên là phở này, liền gật đầu một cái rồi quay lưng đuổi theo Lâm Viễn.

Lâm Viễn đến trước cửa tiệm, gọi vọng vào trong “Ông chủ, một suất phở xào loại lớn nhiều tiêu, thêm một trứng gà, hai miếng thịt nướng, thêm cả một phần canh thịt bò rau thơm, tất cả đóng hộp mang về!”

Ông chủ tầm tuổi trung niên, người béo trọc béo tròn, thấy Lâm Viễn liền cười ha hả “Bác sĩ Lâm hả, mấy hôm vừa rồi đi đâu đó? Chẳng thấy cậu đâu cả.”

Lâm Viễn cười rất tươi nói “Cháu có việc phải đi xa, ông chủ cho thêm một ít thịt gà nữa đi, cháu sắp phải đi xa một thời gian, còn lâu mới lại được ăn món này.”

“Được!” Ông chủ cười hết sức vui vẻ, đồng ý.

Lâm Viễn thấy Hạ Vũ Thiên đi theo mình tới đây, cậu ngửa mặt nhìn trời than thầm rồi đưa cho ông chủ mười tệ nói “Một lúc nữa cháu tới lấy.” Dứt lời liền đi sâu vào trong ngõ mua các thứ đồ ăn vặt khác.

Hạ Vũ Thiên theo Lâm Viễn đến đầu ngõ, thấy trên tường viết mấy chữ bằng sơn đỏ - Phở ăn vặt.

Anh đi tới trước cửa quán phở.

Ông chủ quán thấy có người tới, vừa ngẩng đầu định hỏi khách mua gì. Nhưng nhìn thấy Hạ Vũ Thiên mặc áo khoác đen đất tiền, mặt mũi cũng không giống người muốn ăn ở hàng quán bình dân liền thôi không hỏi nữa.

Hạ Vũ Thiên vừa nãy có thấy Lâm Viễn rút tiền ra trả, hình như là mười tệ. Anh liền đưa cho ông chủ tờ một trăm nói “Thêm hai suất đồ ăn giống Lâm Viễn vừa gọi lúc nãy.”

“Được.” Ông chủ quay đầu lại gọi nhà bếp làm thêm, vừa cúi đầu lấy tiền thừa trả lại, ngẩng đầu lên... đã không thấy người đâu nữa. Liền chạy ra ngoài quán xem thì thấy Hạ Vũ Thiên đã đi được một đoạn rồi, bèn vội vàng đuổi theo.

Hạ Vũ Thiên nghe có tiếng bước chân sau lưng mình khẽ nhú mày quay đầu lại, thấy là ông chủ vừa nãy thì hơi ngạc nhiên.

“Này cậu ơi, cậu đi vội thế? Trả lại tiền thừa cho cậu đây.” Ông chủ nhét tiền vào tay Hạ Vũ Thiên nói “Cậu đi cùng bác sĩ Lâm phải không? Đồ của hai người tôi để cùng một túi đây.” Dứt lời liền nhanh chóng quay về tiệm tiếp tục bán hàng.

Hạ Vũ Thiên cầm tiền đi tiếp, anh ta thấy Lâm Viễn đang ghé vào một cửa hàng nhỏ mua một đồng đồ ăn vặt nhét hết vào túi ni lông đoạn lại chui vào cửa hàng khác. Hạ Vũ Thiên chạy theo, anh bắt gặp Lâm Viễn vừa chọn xong mấy cuốn truyện tranh. Cậu đang vừa đọc vừa đi ra ngoài bằng tốc độ rùa bò thì vừa lúc chạm mặt Hạ Vũ Thiên. Hạ Vũ Thiên cúi đầu nhìn cuốn truyện tranh trong tay Lâm Viễn.

Lâm Viễn vội vàng giấu ra sau lưng hỏi “Anh đi theo tôi làm gì?”

Thấy Lâm Viễn tay cầm một hộp bạch tuộc nướng lại còn thêm một gói gà rán to bự, Hạ Vũ Thiên không còn gì để nói.

Lâm Viễn kẹp cuốn truyện vào nách, Hạ Vũ Thiên liếc qua thấy hai chữ “One Piece”⁽¹⁾ lại càng bó tay.

Tiếp đó, Hạ Vũ Thiên cứ lẻo đẻo theo sau Lâm Viễn đi hết cửa hàng này sang cửa hàng khác. Lâm Viễn mua thêm mấy xiên thịt nướng và một chiếc bánh bao ruốc rồi mới quay trở về. Đến trước cửa hàng phở xào, ông chủ đưa cho cậu ba suất.

Lâm Viễn cúi đầu nhìn, hỏi lại “Ông chủ, sao những ba suất liền?”

“Hai suất nữa là của anh chàng bên kia.” Ông chủ cười ha hả, Lâm Viễn có chút ngạc nhiên quay lại nhìn về phía Hạ Vũ Thiên, còn Hạ Vũ Thiên thì nhẩn mày nhìn hộp cơm màu trắng để trong túi ni lông.

Lâm Viễn cầm túi đồ ăn cùng Hạ Vũ Thiên ra khỏi phố ăn vặt, lên xe về nhà.

Ngồi yên vị đầu vào đáy xong, Lâm Viễn bắt đầu cầm cúi vừa ăn bạch tuộc nướng vừa đọc truyện tranh. Hạ Vũ Thiên lật lật xem thử một cuốn ngay cạnh mình, vừa giở qua mấy trang đã lập tức trả về chỗ cũ, xong liền nhìn Lâm Viễn khó hiểu “Cậu là trẻ con à?”

Lâm Viễn ngẩng đầu nhìn anh ta “Liên quan gì tới anh.”

Hạ Vũ Thiên cảm thấy Lâm Viễn rất kỳ quái, nhưng mấy thứ đồ ăn cậu cầm trên tay kia mùi vị xem ra có vẻ không tệ.

“Anh muốn ăn không?” Lâm Viễn đưa hộp bạch tuộc nướng đang cầm cho Hạ Vũ Thiên hỏi “Ngon lắm đó.”

Hạ Vũ Thiên cầm lấy, dùng tăm xiên một miếng cho vào miệng, cảm thấy hương vị cũng khá ngon.

“Hê hê.” Lâm Viễn thấy thế bật cười hỏi “Chưa bao giờ ăn thứ này đúng không?”

Hạ Vũ Thiên gật đầu, lại nhìn qua mấy thứ khác, có vẻ cũng muốn nếm thử xem sao.

Lâm Viễn tỏ ra hào phóng, lấy một xiên thịt dê nướng từ trong túi to ra đưa cho Hạ Vũ Thiên nói “Nhiều mỡ lắm đấy, anh ăn cẩn thận không đau bụng.”

Hạ Vũ Thiên nhìn nhìn, cầm lấy xiên thịt, cắn một miếng...

Lái xe dừng lại trước cửa căn nhà trọ nhỏ của Lâm Viễn. Lâm Viễn ôm túi đồ ăn của mình chạy lên cầu thang. Hạ Vũ Thiên đi theo sau.

Thật ra cũng không có nhiều thứ cần phải dọn, Lâm Viễn lôi một cái vali ra, tổng hết vào đó đám quần áo chần màn, thêm cả truyện tranh, sau đó nhào tới ôm cái laptop mười hai inches đặt trên bàn “Anh nhớ em muốn chết đi được...”

Hạ Vũ Thiên bắt đầu cảm thấy não cậu ta quả thực có vấn đề.

“Dọn xong hết chưa?” Hạ Vũ Thiên hỏi cậu “Đi thôi.”

“Ăn xong rồi hãy đi.” Lâm Viễn vừa nói vừa dán mắt vào máy tính. Cậu mở hộp đựng phở xào ra, sau đó chạy vào bếp mở tủ lạnh lấy ra hai lon bia, ném cho Hạ Vũ Thiên một lon.

Hạ Vũ Thiên nhìn quanh căn phòng vừa nhỏ vừa chật hẹp này hỏi “Cậu làm bác sĩ thu nhập chắc cũng kha khá, sao lại ở nơi như thế này?”

Lâm Viễn lườm anh một cái “Tôi thích chỗ như này, liên quan gì đến anh...” Nói dứt lời liền tiếp tục vừa xem phim hoạt hình vừa ăn phở xào, hoàn toàn coi sự tồn tại của Hạ Vũ Thiên như không khí.

Hạ Vũ Thiên vừa uống bia vừa quan sát Lâm Viễn, chỉ thấy cậu ta dán mắt vào màn hình máy tính cười một cách ngốc nghếch, mồm lảm bảm “Naruto⁽²⁾ à, sao mà vô dụng quá, để cho Sasuke⁽³⁾ cướp hết công rồi.”

Lâm Viễn ăn xong, vừa định gọi điện thoại cho chủ nhà trả phòng, đột nhiên Hạ Vũ Thiên cau mày đứng dậy nói “Tôi mượn nhà vệ sinh một lát.” Dứt lời lập tức vọt vào toilet.

Lâm Viễn vừa tắt máy tính cười gian xảo “Lần đầu tiên ăn thịt dê nướng mà dám uống bia lạnh... Ta đây cho đại thiếu gia nhà người tiêu chảy đến chết, ha ha...”

Ghi chú: ⁽¹⁾ Bộ truyện tranh nổi tiếng của Nhật Bản.

⁽²⁾, ⁽³⁾ Nhân vật trong bộ phim hoạt hình Nhật Bản “Naruto”.

Chương 8

Đến khi Lâm Viễn trả xong tiền thuê phòng cho chủ nhà, xách đồ xuống cầu thang thì Hạ Vũ Thiên mặt đã xám như tro ngồi ở ghế sau. Lâm Viễn đột nhiên có cảm giác muốn bay lên ghế phó lái mà ngồi, nhưng Hạ Vũ Thiên đã mở cửa xe chờ sẵn.

Lâm Viễn hồi hộp nhét vali vào, sau đó cậu lên xe ngồi đối diện Hạ Vũ Thiên, cảnh giác nhìn anh ta.

Hạ Vũ Thiên hoàn toàn không quan tâm đến cậu, vẫn ngồi bắt chéo chân đọc tạp chí kinh tế.

Lâm Viễn thở phào một tiếng, bắt đầu vừa đọc truyện tranh vừa ăn khoai tây chiên.

Nghe thấy tiếng nhóp nhép cùng tiếng lật sách soàn soạt vang lên từ hàng ghế đối diện, Hạ Vũ Thiên liền gấp cuốn tạp chí đang đọc lại ngắm nhìn Lâm Viễn mất đọc truyện, mồm cắn đầy khoai tây chiên, vẻ mặt đầy vô tư sung sướng.

Hạ Vũ Thiên quan sát cậu một lúc rồi lên tiếng “Lâm Viễn.”

Lâm Viễn ngược ngược mắt nhìn anh “Làm sao?”

“Khi làm tình nhân của tôi, hy vọng cậu có một chút ý thức về tác phong của mình.” Hạ Vũ Thiên nói “Quần áo phải đàng hoàng, tóc tai phải gọn gàng, còn nữa cậu nên biết cách kiểm soát mỗi hành động của mình.”

Lâm Viễn bĩu môi, không nói gì.

Hạ Vũ Thiên tiếp tục nhìn cậu, nét mặt hơi nghiêm lại “Nghe thấy không?”

Lâm Viễn thở dài nói “Nghe rõ, thưa ông chủ.”

“Cứ gọi Vũ Thiên là được rồi.” Hạ Vũ Thiên tiếp tục, “Làm bác sĩ thật ra cũng không phải không tốt, nhưng khi ra ngoài cùng tôi, ăn gì mặc gì đều nhất nhất phải theo lời tôi, cảm xúc của cậu cũng do tôi quyết định.”

“Ha...” Lâm Viễn dở khóc dở cười nói “Thế thì anh tìm luôn diễn viên đóng phim phải thích hợp hơn không.”

Hạ Vũ Thiên nhíu mày nói “Bình thường khi không có ai cậu có thể muốn làm gì tùy ý, nhưng đã ra ngoài phải nhớ giữ gìn hình ảnh.”

“Vũ Thiên này!” Lâm Viễn đột nhiên cảm thấy hứng thú liền hỏi lại Hạ Vũ Thiên, “Nếu sau này anh thật lòng yêu phải một kẻ vừa lôi thôi vừa vô tổ chức thì sao nhỉ?”

“Vấn đề chính là ở chỗ đó” Hạ Vũ Thiên nhìn Lâm Viễn “Từ trước tới giờ kiểu tôi thích là vừa trầm tĩnh vừa lạnh lùng xinh đẹp, cho nên tôi không muốn để người khác nghi ngờ sở thích của mình, từ đó nghi ngờ luôn thân phận của cậu.”

Lâm Viễn nhếch môi cười, ngã người nằm lãn lên ghế dài tiếp tục đọc truyện tranh.

“Cậu nghe rõ chưa?” Hạ Vũ Thiên hỏi.

“Nghe rõ rồi.” Lâm Viễn tung từng trả lời “Chẳng qua chỉ là muốn giữ thể diện thôi chứ gì, thế mới nói kẻ có tiền toàn một đám ăn no rửng mỡ, đến yêu mà còn đòi thể diện... Càng đòi thể diện, lại càng không thật lòng.”

“Thế sao?” Câu này gợi hứng thú đối với Hạ Vũ Thiên, anh ta hỏi Lâm Viễn “Vậy cậu nói thử xem, như thế nào mới là tình yêu thật sự?”

Chờ mãi không thấy Lâm Viễn trả lời, Hạ Vũ Thiên liếc mắt nhìn sang, cậu ta vẫn đang chúí mắt vào cuốn truyện tranh.

“Lâm Viễn?” Hạ Vũ Thiên gọi giật giọng.

Lâm Viễn giật nảy mình tức giận nói “Có làm không vậy không ngờ Ace lại bị bắt, tên râu đen kia thật quá thâm độc!”

Hạ Vũ Thiên thấy cậu vẫn tiếp tục chăm chú đọc truyện tranh liền nhú mày, vươn tay giật lấy cuốn truyện.

“Ê!” Lâm Viễn gào lên “Đang tới đoạn gay cần, trả cho tôi đây!”

Hạ Vũ Thiên nhìn chăm chăm vào cậu nói “Cậu có nghe thấy tôi hỏi không?”

Lâm Viễn lườm anh ta một cái “Lúc này tôi đang trong thời gian hoạt động tự do, khi nào bắt đầu vào công việc tôi tự khắc biết chứ ỷ!”

“Bây giờ trả lời câu hỏi của tôi đi.” Hạ Vũ Thiên trả cuốn truyện lại cho Lâm Viễn, tiếp tục nói “Cậu vừa bảo càng ưa thể diện càng không thật lòng, vậy cậu thử nói xem thể nào mới là tình cảm thật lòng?”

Lâm Viễn bữu môi nói “Sau này lấy vợ tôi nhất định tìm một cô gái có thể ở bên tôi mà không phải vì tiền, chỉ cần ngồi và có thể nói trên trời dưới bể về truyện tranh cũng đủ vui tung trời rồi.” Nói đến đây cậu lại tiếp tục đọc truyện “Anh ấy à, người như anh thì chỉ muốn tìm loại tình nhân có thể ngồi nói cả ngày với mình về mấy thứ đồ hiệu đắt tiền... Người yêu tôi không cần phải có hàng hiệu hạng sang vẫn cứ ở cạnh tôi. Còn tình nhân của anh, thử hỏi bọn họ xem nếu một ngày nào đó anh không còn tiền cũng không còn quyền, liệu có kẻ nào chịu ở lại bên anh?”

Hạ Vũ Thiên nhìn Lâm Viễn hồi lâu, cuối cùng mới đáp “Ngày đó sẽ không bao giờ tới.”

Lâm Viễn bật cười gấp truyện lại, đưa mắt nhìn Hạ Vũ Thiên “Chỉ nghe qua là tôi biết chắc chắn anh chưa bao giờ thật lòng yêu ai cả. Nếu có một ngày anh thật sự yêu một ai đó, cho dù anh có tất cả mọi thứ nhưng không có người đó ở bên, anh cũng cảm thấy mình như kẻ trắng tay.”

Hạ Vũ Thiên nhú mày “Không logic chút nào.”

Lâm Viễn cười cười tiếp tục xem truyện tranh, thản nhiên nói “Tình cảm vốn là thứ không thể dùng logic để giải thích được... Luffy, cậu còn chân chừ gì nữa? Mau đi cứu anh trai đi!”

Hai người trở về Hạ gia đã là nửa đêm. Hạ Vũ Thiên xuống xe, Lâm Viễn kéo vali vào nhà hỏi anh ta “Phòng của tôi ở đâu?”

Hạ Vũ Thiên đưa Lâm Viễn tới một căn phòng khá lớn trên tầng hai, phòng có ban công, sàn gỗ màu đen, một chiếc giường rất lớn phủ ga trắng tinh, cả căn

phòng chủ yếu dùng hai màu trắng - đen làm chủ đạo. Toàn bộ toát lên một vẻ tao nhã mà lạnh lùng.

Lâm Viễn hơi cau mày, định mở tủ ra để cất đồ thì phát hiện trong tủ đã xếp đầy quần áo liền quay lại hỏi “Này, phòng này có người ở rồi sao?”

Hạ Vũ Thiên ngồi vào bàn làm việc mở máy tính, châm một điếu xì gà xong đặt lên mặt bàn đáp “Đây là phòng tôi.”

“Tôi đã nói là không ở cùng nhau mà!” Lâm Viễn nhú mày.

Hạ Vũ Thiên nhướn mi trả lời “Đúng là phòng cậu ở bên cạnh, nhưng bây giờ hai ta đang trong giai đoạn yêu đương nồng thắm. Riêng với nam giới, mấy ngày đầu tôi thường rất có hứng, nên bình thường tất cả bọn họ đều ngủ chung với tôi.”

“Mấy ngày đầu?” Lâm Viễn thích thú hỏi “Thế bao lâu sau sẽ bị ném vào lãnh cung?”

Hạ Vũ Thiên nhìn cậu mấy lần mới đáp “Thường thì tôi không làm thế, trừ phi thật sự rất thích mới đem về nhà, nhưng như mọi khi thì cũng không quá một tuần.”

“Một tuần?” Lâm Viễn nghĩ ngợi nói “Thế thôi tốt nhất tôi vẫn cứ cất đồ ở của phòng mình nhé.”

“Bên này có cửa.” Hạ Vũ Thiên chỉ vào cánh cửa thủy tinh cạnh bàn làm việc nói “Sau cánh cửa bên đó là phòng cậu, bình thường cậu có thể ở bên đấy nhưng mấy ngày tới nếu có ra ngoài nhất định phải qua bằng cửa phòng tôi, để người khác nghĩ chúng ta đang ở chung, đợi đến khi tôi chán cậu rồi thì cứ thoải mái ra bằng cửa phòng mình.”

“Tùy anh.” Lâm Viễn nhún vai “Dù sao cũng chỉ có một tuần, à ở đây có mạng internet chứ?”

“Có ở đây có quản gia và giúp việc, có chuyện gì cứ gọi bọn họ tới.” Hạ Vũ Thiên nói xong bắt đầu kiểm tra email, sau đó xem xét chỗ tài liệu trên bàn.

Lâm Viễn kéo vali tới mở cánh cửa thủy tinh bước vào phòng mình, vừa mới nhìn lướt qua đã dở khóc dở cười... Gã Hạ Vũ Thiên này quả thật muốn dựng lầu son gác tía cho các “nàng thơ” của hắn đây mà. Căn phòng này ít nhất cũng đạt tiêu chuẩn năm sao, đồ đạc bọc toàn vải nhung, đơn giản mà thoải mái... Màu sắc chủ đạo là màu trắng, rèm cửa trắng dài chạm đất, thậm chí đến gỗ lát sàn cũng màu trắng.

Lâm Viễn ngáp một cái, tự nói một mình “Không biết ở đây lâu có mắc bệnh quáng tuyệt không nữa.” Nói xong cậu bắt đầu dọn đồ, tắm rửa sạch sẽ, thay quần áo ngủ rồi lăn lên giường vừa chat vừa chơi game.

Hạ Vũ Thiên mở cửa thủy tinh bước vào phòng, Lâm Viễn ngẩng đầu nhìn anh ta nói “Anh Hai à, lần sau vào có thể vui lòng gõ cửa được không?”

Hạ Vũ Thiên liếc nhìn cậu đáp “Tôi không có thói quen gõ cửa.” Dứt lời, thấy Lâm Viễn mặc áo phong quần đùi liền nhú mày nhìn chằm chằm “Ăn mặc kiểu gì vậy?”

Lâm Viễn lườm một cái “Mặc thế này mới thoải mái, mà tôi mặc gì đi ngủ thì liên quan gì tới anh?”

Hạ Vũ Thiên mở tủ lấy một bộ đồ ngủ mới rồi ném cho Lâm Viễn nói “Thay bộ này.”

Lâm Viễn cầm áo ngủ lên nhìn nhìn, thở phào nhẹ nhõm, thầm nghĩ may là không có ren lưới gì, chỉ là một bộ đồ ngủ chất liệu rất tốt kiểu dáng bình thường, liền mặc vào.

Sau đó, hai người ai ngủ phòng của người đấy.

Hơn bốn giờ sáng, Hạ Vũ Thiên mở cửa bước vào phòng Lâm Viễn anh ta hơi nhú mày khi thấy Lâm Viễn ôm gối ngủ ngon lành. Anh cúi xuống nhìn kỹ gương mặt cậu... Không thể phủ nhận rằng Lâm Viễn thật sự rất xinh đẹp. Chỉ với bề ngoài của cậu ta cũng đủ để anh thắng trận này.

Hạ Vũ Thiên nhẹ nhàng vươn tay ra ôm lấy Lâm Viễn bế về phòng mình, anh đặt cậu lên giường khẽ khàng dùng tay gạt mấy sợi tóc trên mặt cậu, sau đó thỏa mãn nằm xuống tiếp tục ngủ.

Chương 9

Khi Lâm Viễn thức giấc bỗng cảm thấy trên ngực mình nặng như đeo đá, cậu mở to mắt thì thấy trước mặt có một người... Lâm Viễn lắc lắc đầu mấy lần để nhìn cho rõ người kia, hóa ra là Hạ Vũ Thiên.

“A...” Lâm Viễn hít sâu một hơi, còn chưa kịp nói gì đã bị Hạ Vũ Thiên bịt miệng, lạnh lùng cảnh cáo “Đừng lên tiếng, phối hợp với tôi.”

Lâm Viễn há miệng sững sốt một lúc lâu mới lắp bắp hỏi được “Phối... Phối hợp cái gì?”

Hạ Vũ Thiên mở áo ngủ của cậu ra để lộ đùi và thắt lưng, nói “Cậu cứ như thế này mà ngủ, nhớ rõ phải giả vờ mệt mỏi cho tôi, bất kể chuyện gì xảy ra cũng không được mở mắt.”

Lâm Viễn tròn mắt nhìn anh ta thầm nghĩ - như thế này là thế quái nào nhỉ?

Đúng lúc ấy, có tiếng gõ cửa nhẹ nhẹ, Hạ Vũ Thiên liếc Lâm Viễn nói “Nhắm mắt lại, cậu mà dám diễn sai coi chừng tôi làm thịt cậu.” Dứt lời liền đứng dậy đi vào phòng tắm.

Lâm Viễn nghĩ đi nghĩ lại cuối cùng quyết định nhắm mắt lại ngủ, ta đây không thèm quan tâm là được chứ gì.

Quả nhiên sau mấy tiếng gõ không được đáp lại, tay nắm cửa nhẹ nhàng xoay một vòng, cánh cửa phòng ngủ khẽ mở ra.

Lâm Viễn nhắm mắt vờ ngủ nên không thể biết ai vừa vào phòng, trong bụng thầm nghĩ Hạ Vũ Thiên đại thiếu gia này ngay cả đi ngủ với đi tắm mà cũng không thèm khóa cửa phòng lại sao?

“Hừ...” Người mới vào khẽ hừ nhạt một tiếng, sau đó Lâm Viễn cảm giác người đó đang tiến lại gần mình, cậu thầm nghĩ nếu giả như gã này mang theo dao, chẳng lẽ mình cũng không được chống cự mà cứ phải nằm yên cho người ta đâm cho vài nhát?

Còn đang căng thẳng hồi hộp, bất giác cậu cảm thấy có một bàn tay ấm áp khẽ khàng sờ dọc theo đùi mình, theo đó chậm rãi sờ dần lên phía trên. Lâm Viễn thấy hơi nhột nhưng không dám tránh né giây giũa, trong lòng thầm rửa cái gã Hạ Vũ Thiên khốn kiếp này bắt cậu giả vờ ngủ. Dựa vào cảm nhận, cậu biết bàn tay kia nhất định là của nam giới. Lâm Viễn thầm nghĩ, ta đây mà còn nằm yên cho hắn sờ tiếp nữa thì lỗ chết mất. Bởi vậy, cậu giả vờ rên một tiếng rồi lập tức kéo chăn lên trùm qua đầu.

“Ha ha...” Người kia thấy vậy khẽ cười mấy tiếng, giọng cười nghe rất quen nhưng Lâm Viễn không thể nhớ ra là ai.

Đúng lúc đó cửa phòng tắm mở, Hạ Vũ Thiên mặc áo ngủ vừa lau tóc vừa đi ra ngoài, thấy có người đứng cạnh giường thì hơi nhú mảy. Người kia vội vàng cười nói, “Đại ca, hôm nay có cuộc họp anh phải đứng ra chủ trì, liên quan tới khu đất trong nội thành.”

Lâm Viễn nghe đến đây cuối cùng cũng nhận ra, giọng nói này không phải ai khác - chính là của nhị thiếu gia nhà họ Hạ - Hạ Vũ Kiệt.

“Không phải cậu đang phụ trách việc chuẩn bị đấu giá khu đất đỏ sao?”

“Từ đầu vẫn rất thuận lợi.” Hạ Vũ Kiệt nói “Nhưng bỗng nhiên lão gia mất, bên Âu Dương gia và Tôn gia nhảy vào cạnh tranh địa bàn làm ăn, bọn họ cho rằng chúng ta đang nội bộ lục đục, không có thời gian lo chuyện kinh doanh nên đang nhảy vào phá đám.”

“Hiểu” Hạ Vũ Thiên khẽ gật đầu, lông mày nhíu lại “Bọn chúng muốn chết cả đây.”

“Chú Hai nói anh em ta nhất định phải có mặt, để bọn họ thấy chúng ta huynh đệ một lòng.” Hạ Vũ Kiệt nhún vai, “Tránh bên ngoài nói lung tung.”

Lâm Viễn nghĩ thầm thế này khác quái gì đánh rắm trong quần, là anh em ruột đối xử tốt với nhau hay không còn phải giả vờ cho người khác xem? Chẳng qua bên ngoài thì giả bộ lo lắng vậy, chứ sau lưng thì toàn chơi xấu nhau.

Hạ Vũ Thiên gật đầu nói “Đợi tôi thay quần áo đã.”

“Dạ.” Hạ Vũ Kiệt lại liếc mắt nhìn Lâm Viễn đang nằm trên giường, cười hỏi Hạ Vũ Thiên “Đại ca, lần này anh thích thật hay chỉ đùa chơi mấy ngày?”

Hạ Vũ Thiên trừng mắt nhìn Hạ Vũ Kiệt, thấy vậy anh ta nói tiếp “Nếu chỉ đùa chơi thôi thì chơi chán nhớ để lại cho em, em thích.”

Hạ Vũ Thiên mặc áo sơ mi đeo cà-vạt, lạnh lùng nói “Đừng có động đến cậu ta.”

Hạ Vũ Kiệt tiếc nuối nhún vai, mở cửa ra ngoài.

Nghe thấy tiếng đóng cửa phòng, Lâm Viễn mới từ từ mở mắt ra, hé mắt nhìn ngó xung quanh, thấy trong phòng chỉ có cậu và Hạ Vũ Thiên mới thở phào nhẹ nhõm.

Hạ Vũ Thiên quay đầu lại nhìn cậu hỏi “Vừa nãy nó làm gì cậu?”

Lâm Viễn mi mắt giật giật “Sờ đùi tôi.”

Hạ Vũ Thiên bật cười gật đầu, mặc xong quần áo liền bước tới cạnh giường đưa cho Lâm Viễn một tấm khăn tắm.

“Cái gì đây?” Lâm Viễn cầm lấy khăn tắm nhìn ngắm, thấy trên đó ghi địa chỉ tập đoàn Hạ thị, thì mày hơi nhíu lại.

“Lưu số điện thoại của tôi vào di động.” Hạ Vũ Thiên quay sang mở tủ tìm kiếm một hồi rồi đưa cho cậu một bộ quần áo trắng “Chút nữa sẽ có người tới giúp cậu sửa soạn, nhớ mười một rưỡi tới công ty gặp tôi.”

Lâm Viễn cầm quần áo lên xem, mặt mày thiếu ngủ - lại đỏ trắng sao?

“Cậu rất hợp với màu trắng.” Hạ Vũ Thiên chậm rãi nói “Nhớ cho kỹ, lát nữa có người đến gặp tôi, cậu phải giả vờ ngoan ngoãn một chút, đừng có nói năng linh tinh, nghe rõ chưa?”

Lâm Viễn vừa lườm anh ta vừa lẩm bẩm “Cùng lắm là tôi đây giả câm giả điếc chứ gì?”

Hạ Vũ Thiên cười cười, đứng dậy chải đầu, “Muốn ăn gì cứ việc sai người mua cho.” Rồi anh ta quay lưng đi ra khỏi phòng.

Hạ Vũ Thiên đi rồi, Lâm Viễn lại lên giường ôm chăn định ngủ tiếp, nhưng nằm mãi vẫn không nhắm mắt lại được, nên cậu trở dậy tắm rửa sạch sẽ, mặc áo phông quần bò của mình. Cậu vừa mở cửa nhìn ra đã thấy một người tóc bạc trắng mặc đồ tây đứng chờ sẵn bên ngoài, đúng kiểu khuôn mẫu quản gia chuẩn mực của mấy nhà giàu có mà cậu vẫn hay thấy trên phim. Lâm Viễn cười với ông ta.

Thấy Lâm Viễn cười với mình, ông già kia bước tới cung kính nói “Lâm thiếu gia, cậu có gì cần sai bảo?”

Lâm Viễn nghĩ ngợi rồi hỏi “Có thể ăn sáng ở đâu được ạ?”

“Cậu có thể dùng bữa ở phòng ăn tầng dưới hoặc ở trong sân vườn, nếu muốn có thể dùng bữa ngay tại phòng thưa cậu”

“Vâng... Cháu xuống sân ăn, hôm nay trời nắng đẹp.” Lâm Viễn mỉm cười.

“Dạ.” Ông già gật đầu nói “Lâm thiếu gia muốn ăn gì?”

“Bác cứ gọi cháu là Tiểu Lâm.” Lâm Viễn hỏi “Ở đây có bánh tráng trứng không?”

Quản gia sững sốt nhìn chằm chằm Lâm Viễn một lúc bộ dạng của ông ta giống như gặp phải thách thức lớn, nhưng lập tức ông ta lấy lại vẻ nghiêm túc nói “Đồ ăn sẽ nhanh chóng được mang lên thưa cậu.”

“À... Bác, cho cháu thêm một cốc sữa đậu nành và một túi quẩy nữa.” Lâm Viễn cười tươi nói “Cảm ơn bác.”

Quản gia hít sâu một hơi, vội vàng đi chuẩn bị.

Lâm Viễn dọn dẹp lại đồ đạc trong phòng, trải lại ga giường cho Hạ Vũ Thiên sau đó đi ra ngoài.

Ra đến ngoài, cậu cứ đi được mấy bước lại gặp một gã vệ sĩ áo đen, tất cả đều cung kính chào Lâm Viễn. Lâm Viễn hỏi đường mấy lần, cuối cùng cũng đi hết hành lang dài vào tới sân trong.

Đây là một cái sân nhỏ lát sỏi màu trắng, xung quanh trồng mấy cây chuối cảnh, chính giữa đặt một cái bàn cùng mấy chiếc ghế, cách không xa là một đài phun nước nhỏ bằng cẩm thạch trắng. Thật sang trọng.

Lâm Viễn đứng trong sân làm mấy động tác thể dục xoay người vặn hông lắc cổ, thầm nghĩ lát nữa sẽ tới phòng khám của Lý Cố trước, nhưng khi xem đồng hồ thì chỉ còn ba tiếng nữa là tới mười một rưỡi... Nếu không may đến muộn thì chắc chắn ăn đủ với Hạ Vũ Thiên, hay là cậu chỉ ra ngoài đi dạo vài vòng hoặc làm gì đó?

Đang mãi suy tính, quản gia đã đưa đồ ăn sáng tới. Lâm Viễn lần đầu tiên nhìn thấy bánh tráng trứng đựng trong bát đĩa sang trọng, cậu có cảm giác rất... khó tả, bánh tráng trứng phải để trong túi ni-long mới phải chứ?

Quản gia còn mang cho cậu một tờ báo mới, Lâm Viễn cảm thấy ông ta đúng là rất chu đáo, liền vỗ vỗ vai “Cháu phải gọi bác thế nào đây?”

“Tôi họ Chung.” Ông già nói. “Bác Chung, chào buổi sáng.” Lâm Viễn ngồi xuống mở tờ báo tìm tin tức thể thao, vừa đọc vừa ăn sáng.

“Lâm thiếu gia còn cần gì nữa không?” Bác Chung hỏi cậu.

“Không ạ... À, đúng rồi.” Lâm Viễn gọi với theo người quản gia đang định bước đi “Bác có bán đồ không? Nếu có thì cho cháu một cái. Nếu là loại có chỉ dẫn giao thông càng tốt”

Quản gia hơi ngạc nhiên, lập tức hỏi lại “Lâm thiếu gia cần bản đồ làm gì?”

Lâm Viễn nói “Hạ Vũ Thiên muốn cháu tới công ty nhưng cháu không biết đường.”

Quản gia cười cười nói “Việc đi lại đã có lái xe lo, Lâm thiếu gia muốn đi đâu, chỉ cần kêu một tiếng, nói địa điểm cho cậu ta là được. Đại thiếu gia đã dặn dò, cậu muốn ra ngoài phải mang theo vệ sĩ.”

Lâm Viễn nhú mào, vừa liếc nhìn ra xa đã thấy hai gã vệ sĩ áo đen đứng ngoài cửa từ lâu. Cậu bắt đắ dĩ nhún vai nói “Vâng, cháu hiểu rồi, mà bác cứ cho cháu một tấm bản đồ đi, nếu không có ngày cháu bị người ta bắt cóc cũng không biết phải tìm đường nào mà trốn về nữa.

“Được.” Người quản gia nói.

Lâm Viễn cầm chiếc đĩa lên ăn sáng. Cậu cố gắng mãi cũng không xiên nổi miếng bánh tráng lên liền bực bội ném quách đĩa đi, rồi dùng tay cuốn bánh tráng ngoài miếng quẩy, thỉnh thoảng uống thêm một ngụm sữa đậu nành. Cậu cứ vừa ăn vừa uống như thế, cảm thấy thật đã!

“Dậy sớm vậy à?” Lâm Viễn đang thưởng thức bữa sáng ngon lành của mình đột nhiên thấy giọng ai đó vang lên. Cậu ngẩng đầu nhìn quanh, mí mắt liên nháy nháy mấy lần - hóa ra là người quen. Người đi trước chính là chú Ba “bề ngoài thơn thớt nói cười, bên trong nguy hiểm giết người không dao” của Hạ Vũ Thiên - Hạ Mạt. Người đi sau không ai khác là chú Hai mặt lúc nào cũng lạnh lùng - Hạ Liệt.

Lâm Viễn chợt nảy ra suy nghĩ, rằng hai người này nên đổi tên cho nhau⁽¹⁾

“Lâm Viễn, cậu đang ăn gì vậy?” Hạ Mạt tò mò nhìn cái bánh tráng kẹp quẩy trên tay Lâm Viễn, bên cạnh là ly sữa đậu nành.

Lâm Viễn trầm nghĩ - bộ chú là người sao Hỏa à? Bánh tráng trứng cũng không biết là món gì nữa?

Hạ Liệt cười nhạt một tiếng rồi ngồi xuống bàn. Quán gia đã biết thói quen ăn uống của hai người nên mang lên hai phần ăn sáng - của Hạ Liệt là kiểu Nhật, của Hạ Mạt là món ăn kiểu châu Âu.

Lâm Viễn khẩn trương gặm ngấu nghiền miếng bánh tráng, muốn nhanh chóng ăn xong rồi chuồn về phòng, khỏi phải ngồi cùng bàn ăn với hai kẻ biến thái.

“Vũ Thiên đâu?” Hạ Mạt tỏ ra tự nhiên thân thiết với Lâm Viễn.

“À... Chắc anh ấy ra ngoài rồi, khi cháu ngủ dậy đã không thấy có trong phòng” Lâm Viễn ậm ừ trả lời, sau đó tiếp tục gặm bánh.

Hạ Liệt nhìn chăm chăm vào cổ họng Lâm Viễn, cười khẩy một tiếng rồi bắt đầu ăn sáng.

Lâm Viễn trầm nghĩ - hóa ra ông không chỉ mặt lạnh mà toàn bộ dây thần kinh mặt đều có vấn đề à? Hết cười nhạt lại tới cười khẩy. Trong chốc lát cậu cũng đã xử lý sạch sẽ miếng bánh tráng trứng trên tay, miệng nhồm nhoàm một đồng Lâm Viễn lấy một tờ giấy ăn lau tay, cầm tấm bản đồ quán gia vừa mang tới nói với Hạ Mạt và Hạ Liệt “Cháu đi trước, hai chú cứ từ từ dùng bữa.” Dứt lời, vội vàng chạy mất.

“Này, thằng nhóc cũng có vẻ thú vị đấy chứ.” Hạ Mạt quay người nhìn theo bóng Lâm Viễn ba chân bốn cẳng chạy vào nhà.

Hạ Liệt lạnh lùng đáp “Chỉ là đồ chơi của Vũ Thiên thôi có gì thú vị.”

Hạ Mạt cười khẩy mấy tiếng, tiếp tục ăn sáng.

Lâm Viễn chạy về phòng trầm nghĩ, đúng là nơi này chỗ nào cũng nguy hiểm, lần sau tốt nhất là nên ăn sáng tại phòng. Đang suy nghĩ thì có tiếng gõ cửa, giọng quán gia ở bên ngoài vọng vào “Lâm thiếu gia, Ôn tiên sinh đến.”

“Mời vào.” Lâm Viễn thắc mắc, Ôn tiên sinh? Ôn tiên sinh nào? Mình đâu có quen ai họ Ôn?

Lúc này cửa mở ra, quản gia bước vào cùng một thanh niên ăn mặc rất thời trang. Người thanh niên mang theo một cái hộp lớn, cũng may là anh ta không mặc thêm chiếc áo Blouse trắng, nếu không Lâm Viễn có lẽ đã nhầm cậu ta là đồng nghiệp của mình.

“Tôi là chuyên viên chăm sóc tóc.” Người được gọi là Ôn tiên sinh kia lễ phép lên tiếng “Tên tôi là Ôn Miểu, Hạ tiên sinh mời tôi tới giúp cậu thay đổi kiểu tóc.”

“Hả?” Lâm Viễn thẳng thốt “Không phải chứ? Mà anh thợ làm tóc này, có bao nhiêu tên hay sao anh không chọn, sao lại cố tình lấy tên Văn Miếu⁽²⁾?”

“Trông cậu rất được.” Ôn Miểu dường như không quan tâm đến câu hỏi của Lâm Viễn, mở hộp đồ nghề ra ấn Lâm Viễn ngồi xuống ghế, bắt đầu cắt tóc cho cậu.

Mất khoảng gần hai tiếng đồng hồ, Lâm Viễn chịu trận, ngồi một chỗ và bị Ôn Miểu chỉnh cho một lượt từ trong ra ngoài, đến một cái móng tay cũng không thoát, lúc này Ôn Miểu mới kết luận một câu “Tạm được rồi.”

Lâm Viễn soi gương rồi nghĩ bụng, tay nghề của cái cậu Ôn Miểu này quả thật không tồi, hai ba nhát kéo đã biến mình từ một tên quê một cục thành ngôi sao truyền hình, thật đúng là mất tự nhiên quá đi.

“Tôi đi đây.” Nói xong Ôn Miểu xách đồ bỏ đi, xem ra rất vội vàng.

Lâm Viễn không biết làm gì đành ngồi thờ thẩn trong phòng chờ thời gian trôi qua, sau đó gọi lái xe của Hạ Vũ Thiên đưa cậu đến công ty, trong lòng không khỏi hồi hộp, Hạ Vũ Thiên rốt cuộc muốn làm gì?

Ghi chú: ⁽¹⁾ Chữ “Liệt” trong tên của Hạ Liệt nghĩa là sôi nổi, thẳng thắn: chữ “Mạt” trong tên của Hạ Mạt nghĩa là mờ nhạt, không gây chú ý.

⁽²⁾ Ôn Miểu đọc gần giống Văn Miếu

Phần 4

Chương 10

Lâm Viễn dưới sự hộ tống của lái xe và hai gã vệ sĩ áo đen được đưa đến trước tòa cao ốc của Tập đoàn Hạ thị. Bước xuống xe cậu liền ngẩng đầu lên nhìn, tới khi sắp gãy cổ mà vẫn chưa thấy tầng cao nhất ở đâu, lại còn bị xây xẩm mặt mày suýt ngất. Nhưng có gì đáng ngạc nhiên đâu Hạ Vũ Thiên chẳng phải là xã hội đen sao, lại còn là dạng xã hội đen có lịch sử gia tộc lâu đời. Lâm Viễn lắc đầu thời đại bây giờ loạn rồi, đến xã hội đen cũng thành kẻ có quyền có uy có chức. Lưu manh thì đeo vàng mang ngọc mặc đồ tây, ngược lại một số thành phần trí thức - đặc biệt là đám nghệ sĩ hiện nay lại ăn mặc chẳng khác gì ăn mày, để râu nuôi tóc lượt trượt nhìn chết khiếp.

Lâm Viễn trầm nghĩ - Hạ Vũ Thiên nhà người đã có gì là giỏi chứ, đâu có hào nhoáng đến mấy thì lưu manh vẫn hoàn lưu manh thôi! Vừa nghĩ vậy, cậu vừa dứt hai tay vào túi áo thẳng tiến vào bên trong tòa nhà.

Lâm Viễn vẫn giữ thói quen vốn có của bác sĩ, để tay trong túi áo giống như khi mặc Blouse trắng, thế nên trông cậu có vẻ ngông nghênh. Chân chưa kịp bước qua cửa, điện thoại trong túi cậu đã đổ chuông, Lâm Viễn mở ra xem. Thì ra là tin nhắn của Hạ Vũ Thiên. Nội dung chỉ có vắn vệt hai chữ “Phong thái!”

Lâm Viễn thầm rửa một tiếng trong bụng, cái tên Hạ Vũ Thiên này có năng lực siêu nhiên hay sao mà biết được cậu đang đi vào toàn nhà với bộ dạng ngông nghênh? Lâm Viễn bắt đầu dĩ dưng lại trước cửa kính lớn chỉnh lại trang phục. Cậu bỏ tay khỏi túi áo, nhìn đi nhìn lại mình trong tấm gương lớn, thấy nổi da gà vì vẻ bảnh bao của mình. Đúng là trang tu mi nam tử, khác hẳn với một Lâm Viễn của chỉ vài ngày trước. Cậu cứ thế hiên ngang đi qua cửa, cảm thấy dáng đi của mình bây giờ hẳn không khác một con vịt vừa bị nhồi béo múp.

Cửa cảm ứng tự động mở, Lâm Viễn bước vào, nhìn thấy ngay ba cô gái cực kỳ xinh đẹp đứng sau bàn tiếp đón. Lâm Viễn không nhìn được tặc lưỡi mấy cái, trong bụng trầm nghĩ sao gái xinh thế này lại đi làm bình hoa cho xã hội đen chứ?

“Chào tiên sinh, xin hỏi tiên sinh tìm ai?” Một cô gái ngực nổi sóng tràn trề, mái tóc bồng bênh hỏi Lâm Viễn.

Lâm Viễn nhìn lướt qua ba cô gái đứng ở bàn tiếp tân: một người tóc vàng uốn xoắn trông đến là gợi cảm; một người tóc đen thẳng tắp trông có vẻ tinh

khô, người còn lại cắt tóc ngắn nhuộm nâu trông khá hiện đại. Trong ba cô gái này, người khó tính nhất cũng chắc chắn tìm được một cô hợp với sở thích của mình!

“Tiên sinh?” Thấy Lâm Viễn đứng ngây người, cô gái tóc vàng hỏi lại. Thực ra, thanh niên như cậu đến đây một mình là điều không bình thường, nhưng Lâm Viễn đang mặc cả cây toàn quần áo đắt tiền, lại thêm vẻ đẹp trai hiếm có, khiến cho bao nhiêu cảnh giác đề phòng các cô cũng bay biến hết.

“À, chào cô.” Lâm Viễn gật đầu với cô gái nói “Tôi tìm Hạ Vũ Thiên.”

Ba cô gái ngạc nhiên quay sang nhìn nhau, cô gái tóc ngắn cúi xuống gõ gõ bàn phím máy tính hỏi Lâm Viễn “Xin hỏi tiên sinh tên gì, có hẹn trước không ạ?”

“Tôi tên là...”

“Lâm Viễn.”

Lâm Viễn chưa nói hết câu đã nghe thấy một giọng nói quen thuộc gọi tên mình. Vừa ngẩng đầu lên đã thấy Hạ Vũ Thiên đứng cạnh một người thanh niên lạ mặt trên hành lang tầng hai chuẩn bị bước xuống cầu thang, theo sau là mấy gã vệ sĩ áo đen.

Lâm Viễn thấy Hạ Vũ Thiên mỉm cười với mình nhưng đôi mắt anh ta nheo lại, ý chừng hẳn là đang muốn uy hiếp, ngăm dọa - cậu biết điều một chút cho tôi!

Thấy thái độ Hạ Vũ Thiên như vậy, Lâm Viễn lập tức nghĩ ra một chiêu. Cậu liền nở một nụ cười, rạng rỡ đi tới gọi một tiếng “Vũ Thiên.”

Trên mặt Hạ Vũ Thiên hiện rõ vẻ ngạc nhiên, Lâm Viễn thấy vậy càng buồn cười. Cậu không nói thêm gì nữa, đứng yên dưới tầng trệt đợi anh ta.

Không lâu sau thang cuốn dừng lại, hai người bước xuống. Lâm Viễn quan sát người đứng bên cạnh Hạ Vũ Thiên. Đó là một thanh niên trẻ tuổi ăn mặc hợp mốt, mặt tươi như hoa, đúng kiểu khuôn mặt đào hoa thường gặp, chỉ liếc qua thôi cũng đủ biết là một gã công tử đa tình. Lâm Viễn thầm nghĩ, có gương mặt kiểu này đúng là thảm họa lớn, giống như trên mặt có khắc chữ - tôi rất đa tình và bay bướm.

Người kia cũng đang tò mò quan sát Lâm Viễn, Hạ Vũ Thiên đã lấy lại tinh thần, thuận tay ôm choàng vai Lâm Viễn cười nói, “Ăn cơm chưa?”

Lâm Viễn chợt nghĩ anh ta cũng tài năng thật, nhập vai diễn rất xuất thần. Không yêu đương gì mà anh ta biểu cảm như thật. Vậy mà không đi làm trai

bao quả thật quá phí phạm! Đương nhiên cậu chỉ nghĩ thầm trong bụng điều đó chứ không nói ra, chỉ đáp “Chưa, đợi anh cùng ăn.”

“Vũ Thiên, vị này là?” Cậu thanh niên đứng cạnh Hạ Vũ Thiên hỏi.

“Đây là Lâm Viễn.” Hạ Vũ Thiên không nói nhiều, chỉ giới thiệu ngắn gọn tên của Lâm Viễn, sau đó đưa tay chỉ vào người kia nói với Lâm Viễn “Đây là Âu Dương Mậu.”

Lâm Viễn hơi giật mình, nhớ lại sáng nay tên biến thái số hai kia có nhắc đến chuyện Âu Dương gia và Tôn gia muốn tranh mối làm ăn của Hạ gia, xem ra tên này là đối thủ cạnh tranh của Hạ Vũ Thiên. Nhưng anh ta hình như có tình gọi cậu tới gặp người này, không biết thực sự là có mục đích gì.

“Xin chào.” Âu Dương Mậu xem ra khá thân thiện bắt tay với Lâm Viễn hỏi “Lâm tiên sinh cũng là dân kinh doanh?”

Lâm Viễn bắt tay anh ta cười đáp “Tôi là bác sĩ.”

“À... ra là bác sĩ.” Âu Dương Mậu gật đầu, “Mời anh đi ăn trưa luôn cùng chúng tôi, phía trước có một nhà hàng Pháp rất ngon.”

“Ăn đồ ăn Pháp được không?” Hạ Vũ Thiên tuy quay sang hỏi Lâm Viễn nhưng chân đã sớm đi cùng Âu Dương Mậu ra ngoài. Lâm Viễn chỉ có thể thuận theo mà gật đầu, thầm nghĩ: Hạ Vũ Thiên, là anh tự tìm xui xẻo rồi! Tôi đây lần đầu tiên ăn đồ Tây, tay nào cầm dao tay nào cầm đĩa còn không biết, lát nữa tôi sẽ dùng tay trực tiếp bốc tôm hùm mà chén cho xem, ha ha...

Lâm Viễn thích thú tưởng tượng. Nhưng cậu tự biết mình chỉ có thể mạnh miệng thôi chứ không nên đối phó với Hạ Vũ Thiên. Muốn đối phó thì phải kín đáo không thể đối đầu trực diện được. Thôi không sao, lát nữa Hạ Vũ Thiên làm thế nào ta làm theo y hết là được. Khổ thật, đúng là nằm nhà vẫn sung sướng nhất.

Ba người dưới sự bảo vệ của mấy gã vệ sĩ áo đen cùng đi tới một nhà hàng sang trọng. Lâm Viễn vừa nhìn qua đã biết nhà hàng sang trọng xa hoa này chỉ được cái mã hào hoáng, còn đồ ăn sẽ vừa đắt vừa dở, hơn nữa chắc chắn không bán mì xào.

Nam nhân viên phục vụ ở đây mặc đồng phục veston đen, bên dưới buộc một cái tạp dề đen, tay áo sơ mi cài một chiếc măng-séc ai nấy đều đẹp trai ngồi ngời, thân hình chuẩn không khác gì người mẫu... Lâm Viễn nhìn mà lác cả mắt Tay Hạ Vũ Thiên để trên vai cậu siết mạnh một cái, Lâm Viễn lập tức thu ánh mắt của mình lại, không ngó đồng ngó tây nữa.

Hạ Vũ Thiên thừa lúc Âu Dương Mậu đi trước không để ý trừng mắt với Lâm Viễn - Cậu tập trung một chút được không? Cứ thấy ăn là sáng mắt lên!

Lâm Viễn bực bội, thầm nghĩ anh cứ thử chạm vào tôi lần nữa xem, có tin tôi ăn kiêu của tôi cho anh coi không?

Ba người ngồi xuống bàn, nhân viên phục vụ mang thực đơn đến, Lâm Viễn liền mở ra xem, quả nhiên hay lắm, một đồng toàn chữ là chữ nước ngoài, cậu tự nhủ - bọn nó biết mình nhưng mình không biết chúng nó. Cậu liếc sang Hạ Vũ Thiên, thấy anh ta thoải mái gọi đồ ăn, ngạc nhiên nghĩ - không phải chứ, xã hội đen còn biết cả ngoại ngữ nữa, lưu manh giờ cũng có văn hóa đến thế sao!

Nhân viên phục vụ nhìn Lâm Viễn chờ cậu gọi đồ ăn Lâm Viễn chỉ chỉ Hạ Vũ Thiên “Giống như anh ấy là được.”

Hạ Vũ Thiên thoáng ngây người một chốc, chợt nghĩ ra hẳn đây là lần đầu tiên Lâm Viễn vào nhà hàng cao cấp, thôi xong rồi, quá mất mặt.

Âu Dương Mậu ngồi đối diện nhìn cậu hỏi Lần đầu tiên cậu ăn đồ Pháp phải không?”

Lâm Viễn tự tin, mỉm cười gật đầu “Phải.”

Âu Dương Mậu cười cười tiếp lời “Cậu ăn hải sản được không? Tôi giới thiệu vài món nhé?”

Lâm Viễn gật đầu “Được chứ, tôi rất thích hải sản.”

Âu Dương Mậu thay cậu gọi món, Lâm Viễn nơm nớp lo lắng quay sang liếc nhìn Hạ Vũ Thiên. Hạ Vũ Thiên trợn mắt lườm cậu một cái - Cậu không phải là bác sĩ sao? Thế nào mà nhà hàng cũng chưa bao giờ đặt chân tới?

Lâm Viễn trừng mắt lườm lại, đưa tay xuống dưới gầm bàn dựng thẳng ngón giữa lên, thầm nghĩ - còn anh là đại ca xã hội đen, đã bao giờ ăn ở mấy quán ven đường chưa hả?

Chẳng bao lâu sau đồ ăn đã lần lượt được mang lên, Âu Dương Mậu nhiệt tình giảng giải cho Lâm Viễn biết một số quy tắc và thói quen nên chú ý khi ăn đồ ăn Pháp, tuy rằng Lâm Viễn không có thói quen ăn nhà hàng nhưng cũng là người thông minh sáng dạ, nghe Âu Dương Mậu nói xong cũng có thể làm đúng bảy tám phần. Âu Dương Mậu ngẩng đầu nhìn Hạ Vũ Thiên nói “Vũ Thiên, hướng dẫn cho bạn anh đi chứ, sao lại để tôi?”

Lâm Viễn liếc Hạ Vũ Thiên, Hạ Vũ Thiên mỉm cười sửa lại khăn ăn cho Lâm Viễn.

Lâm Viễn cảm thấy dường như Hạ Vũ Thiên cũng không khó chịu lắm, chắc hẳn là mình chưa phạm phải sai lầm lớn nào, hơn nữa lần này cũng đâu phải lỗi của cậu. Chính Hạ Vũ Thiên muốn dẫn cậu theo mà!

Trong suốt bữa ăn, Lâm Viễn không nói được mấy câu với Hạ Vũ Thiên mà ngược lại hầu như chỉ trò chuyện cùng Âu Dương Mậu. Tuy nhiên vì muốn tỏ rõ sự thân mật với Hạ Vũ Thiên, Lâm Viễn đẩy hết hải sản sang phía Hạ Vũ Thiên cho anh ta bóc vỏ giùm. Hạ Vũ Thiên làm xong, để những phần có thể ăn được vào đĩa, như vậy Lâm Viễn vừa khỏi phải lo ăn phải những chỗ không nên ăn, cũng đỡ phải dùng tay bóc tôm hùm. Hơn nữa, như vậy lại có vẻ thân thiết tình cảm hơn nhiều, không xa lạ như ban đầu.

Âu Dương Mậu cũng học đại học y nên nói chuyện với Lâm Viễn khá hợp gu. Anh ta hơi giật mình nhìn hành động của Hạ Vũ Thiên, rồi nói với Lâm Viễn “Đây là lần đầu tiên tôi thấy Vũ Thiên đối xử với người yêu dịu dàng như vậy đây.”

Lâm Viễn cố gắng cười gượng, thầm nghĩ - đương nhiên chỉ là diễn kịch thôi.

Bữa ăn nhanh chóng kết thúc. Hạ Vũ Thiên và Âu Dương Mậu bắt đầu chuyển sang nói chuyện làm ăn, Lâm Viễn nghe một hồi liền hiểu ra hai người đang cò kè mặc cả mấy mảnh đất. Lâm Viễn không hứng thú với mấy chuyện này. Cậu vừa ăn món bánh ngọt tráng miệng vừa nghĩ không biết bao giờ mới xong. Buổi chiều cậu còn muốn tạt qua phòng khám của Lý Cố, rồi sau đó về nhà nghỉ ngơi.

Đúng lúc này Lâm Viễn liếc thấy trên cà-vạt của Hạ Vũ Thiên có một chấm trắng... Có lẽ lúc nãy anh ta bất cẩn bị rơi thức ăn vào. Lâm Viễn nhú mày, rõ ràng có khăn ăn rồi mà, chẳng lẽ là do món bánh ngọt vừa rồi? Cậu lấy khăn đưa tay nhẹ nhàng lau sạch giúp anh ta.

Hạ Vũ Thiên nhìn cậu, nghiêng đầu sang nói cảm ơn, khẽ hôn lên trán cậu một cái.

Lâm Viễn sững sờ, cố gắng gượng cười nhưng hai lỗ tai bất giác đỏ lựng... Lần này cậu xấu hổ thật chứ không hề giả vờ. Nhà hàng có rất nhiều người, trước bao nhiêu là con mắt cậu lại bị một người đàn ông hôn... Không, nói đúng hơn phải là cậu giúp một tên lưu manh lau cà-vạt, sau đó liền bị tên lưu manh đó hôn!

Âu Dương Mậu nhìn hành động của hai người, khẽ cười một tiếng. Đúng lúc này, một gã vệ sĩ áo đen thường theo sau Hạ Vũ Thiên đi tới thì thầm mấy tiếng vào tai anh ta, Hạ Vũ Thiên gật gật đầu nói với Âu Dương Mậu “Tôn bá phụ tới

rồi, giá cả cụ thể đợi tới hội nghị chiều nay quyết định, bây giờ chúng ta về công ty trước đã.”

“Được Âu Dương Mậu gật đầu. Hạ Vũ Thiên thân nhiên ngồi chờ cấp dưới của mình đi thanh toán tiền bữa ăn. Lâm Viễn liếc nhìn theo, thầm nghĩ có tay sai cũng thật hay, mình chẳng phải động tay vào việc gì.

Sau đó mọi người ra khỏi nhà hàng, quay trở về công ty Hạ Vũ Thiên.

Tới chân cầu thang, Hạ Vũ Thiên nói với Âu Dương Mậu “Anh tới phòng họp trước đi, tôi về phòng làm việc lấy một số tài liệu”. Dứt lời liền kéo Lâm Viễn tới thang máy lớn bằng kính trong suốt nằm giữa sảnh.

Thang máy từ từ đi lên, Lâm Viễn hơi sợ độ cao nên không dám nhìn xuống mà chỉ nhìn lên phía trên.

Hạ Vũ Thiên đột nhiên nói “Cách xử sự hôm nay của cậu tạm chấp nhận được, nhưng từ giờ đọc ít truyện tranh thôi, tôi sẽ nhờ bác Chung tìm mấy cuốn sách cho cậu đọc.”

Lâm Viễn cau mày, vừa định nói không cần đã thấy Hạ Vũ Thiên lại gần quàng tay ôm vai cậu.

Lâm Viễn tròn mắt, chột cảm thấy đôi môi Hạ Vũ Thiên ghé sát môi cậu hơi mập mạp “Nhắm mắt lại, phối hợp với tôi!”

Lâm Viễn hồ nghi nhắm mắt lại, khỏe mắt thoáng liếc qua vừa kịp thấy Âu Dương Mậu đứng bên ngoài phòng họp tầng hai đang ngẩng đầu quan sát họ.

Đến khi thang máy dừng lại trước phòng làm việc của Hạ Vũ Thiên, Lâm Viễn bị anh ta kéo ra ngoài.

“Này.” Lâm Viễn tò mò hỏi “Đừng nói hai người các anh đang cãi nhau hoặc đang dối nên anh mới kéo tôi tới đây để chọc cho anh ta ghen đấy nhé.”

Hạ Vũ Thiên nhú mày trông rất đáng ghét, hỏi Lâm Viễn “Nhìn tôi giống mấy kẻ mắt mù đi yêu loại người như hần ta sao?”

Lâm Viễn bĩu môi, hỏi lại “Thế thì anh việc gì phải giả vờ thân thiết với tôi trước mặt người ta?”

Hạ Vũ Thiên mỉm cười, giơ tay nhéo nhéo cằm Lâm Viễn nói “Không chỉ giả vờ với riêng hần ta mà là với tất cả mọi người... Cậu nhớ cho rõ, nhiệm vụ của cậu chính là khiến cho tất cả mọi người nghĩ tôi yêu cậu điên cuồng!”

Chương 11

Nghe Hạ Vũ Thiên nói vậy, Lâm Viễn dù ngốc nghếch đến mấy cũng nhận ra được có điều gì đó bất thường.

Một lúc lâu sau, Lâm Viễn mới hỏi “Hạ Vũ Thiên, cuối cùng anh định làm gì. Khiến cho tất cả mọi người nghĩ anh yêu tôi thì anh có ích lợi gì?”

Hạ Vũ Thiên lùi về phía sau một bước, buông Lâm Viễn ra, tự châm cho mình một thuốc lá, sau đó mới lạnh nhạt nói “Lâm Viễn, cậu cũng thật thông minh.”

Lâm Viễn nhú mày, nhìn anh ta “Thế thì sao?”

“Nhưng tôi cho rằng cậu ngu ngốc một chút vẫn tốt hơn.” Hạ Vũ Thiên chậm rãi nói “Cứ ngu ngốc một chút, mọi chuyện cứ thế mơ mơ hồ hồ mà trôi qua thôi, sẽ coi như không biết gì hết.” Nói xong liền giơ tay cởi áo khoác của Lâm Viễn.

“Này!” Lâm Viễn giữ chặt áo lại hỏi “Anh làm gì đấy?”

“Diễn kịch.” Hạ Vũ Thiên thản nhiên nói “Lát nữa sẽ có một lão già tới, ông ta họ Tôn, tên là Tôn Nghĩa Cường, bọn tôi đều gọi là Tôn bá phụ. Tôi muốn đề cho ông ta thấy tôi và cậu...” Nói đến đây, anh ghé sát vào bên tai Lâm Viễn nói thầm, “S*E*X.”

Lâm Viễn nhướn mày nhìn Hạ Vũ Thiên.

Cậu còn chưa kịp phản ứng, Hạ Vũ Thiên đã phẩy tay nói “Đừng sợ, tôi hứa với cậu sẽ không làm thật đâu, chỉ cần cậu phối hợp với tôi là được.” Dứt lời, anh kéo kỹ rèm che cửa thủy tinh, chỉ để lại một khe hở nhỏ.

Hạ Vũ Thiên ngồi xuống ghé mềm sau bàn làm việc, vắt chân lên nói với Lâm Viễn “Ngồi lên đây.”

Lâm Viễn hơi nhăn mày như có đôi phần còn do dự, Hạ Vũ Thiên bật cười “Phối hợp diễn xong cậu có thể về nhà, nếu không hôm nay đừng mơ ra được khỏi đây.”

Lâm Viễn ngẩng mặt nhìn trời than thầm, cậu mở rộng hai chân, ngồi lên đùi Hạ Vũ Thiên.

Hạ Vũ Thiên bắt đầu vòng tay qua ôm lấy eo Lâm Viễn.

“Thế này bụng sẽ nhiễm lạnh mất!” Lâm Viễn phản đối Hạ Vũ Thiên nghe vậy cau mày nói “Họ đến rồi, tốt nhất cậu đừng có phản kháng! Nếu không tôi làm thật luôn!” Dứt lời liền kéo Lâm Viễn vào lòng, hai tay tự do vuốt ve trên người cậu, đồng thời ngửa cổ cắn lên tai Lâm Viễn.

Lâm Viễn cảm thấy người mình hết nẩy lên lại nẩy xuống liền lập tức hiểu Hạ Vũ Thiên muốn tạo ra hiểu lầm gì. Không còn cách nào khác, cậu nhắm mắt làm theo...

Đúng lúc này, cửa thang máy bên ngoài phòng mở ra, có người đi tới gần cửa phòng làm việc thì dừng lại. Lâm Viễn lập tức cảm thấy động tác của Hạ Vũ Thiên càng trở nên mạnh mẽ hơn, đành khổ sở cúi gằm mặt ôm chặt lấy cổ anh ta, trong bụng thầm nghĩ - thôi thế là xong, từ nay không còn mặt mũi nào mà gặp ai nữa!

Hai người vật lộn một hồi lâu trong phòng làm việc, cuối cùng Hạ Vũ Thiên ngừng lại, lạnh lùng nói, “Xong rồi.”

Lâm Viễn thở phào một tiếng, cậu xấu hổ đến mức mặt mũi cũng đỏ bừng lên. Vừa rồi hình như thân thể cậu cũng hơi có phản ứng lại với những tác động của Hạ Vũ Thiên. Nhất là lúc hai người cọ xát vào chỗ đó... Cũng may chỉ là bên ngoài, không phải cọ xát thật sự.

Ngẩng đầu lên, Lâm Viễn thấy Hạ Vũ Thiên với vẻ mặt lạnh nhạt hờ hững đang nhìn cậu chăm chăm, mặt không biến sắc, khẽ nhếch môi cười, nói “Cậu cũng không ngây thơ như tôi tưởng nhỉ.”

Lâm Viễn ngượng đỏ bừng mặt nhìn Hạ Vũ Thiên. Anh ta thậm chí đến nhịp thở cũng vẫn đều đều, vừa rồi hoàn toàn chỉ là diễn kịch, anh ta không bị kích động một chút nào.

Lâm Viễn đứng bật dậy chỉnh lại quần áo, cậu muốn chạy cho nhanh nhưng Hạ Vũ Thiên đã bước tới bên cạnh cậu, nói “Tôi xuống cùng cậu.” Dứt lời anh choàng tay qua vai Lâm Viễn, khi đến cửa thang máy, anh ta tiếp tục nói “Tối nay tôi không về nhà, cậu ở một mình, nhớ vẫn phải ngủ trên giường tôi.”

Lâm Viễn không lên tiếng, gật đầu.

Cửa thang máy mở ra, Hạ Vũ Thiên cùng cậu xuống tầng một. Anh ta giả bộ ga lăng dìu Lâm Viễn ra đến tận ngoài cửa, ân cần mở cửa xe cho cậu, trước khi đi còn hôn lên trán cậu. Thấy Lâm Viễn ngơ ngác, liền cười hỏi “Sao vậy, không cho tôi được một nụ cười sao?”

Lâm Viễn ngẩng đầu lên thấy khóe miệng Hạ Vũ Thiên cười rất tươi, nhưng tất cả cũng là giả bộ. Đôi mắt anh ta vẫn lạnh lùng đờ đờ như cũ... Cậu học theo anh ta, khẽ nhếch khóe môi, sau đó lùi vào trong xe đóng cửa lại.

Xe chuyển bánh rời đi. Hạ Vũ Thiên vẫn đứng yên tại chỗ, anh nghĩ tới nụ cười vừa rồi của Lâm Viễn, mày hơi nhíu lại. Nhưng anh ta cũng không nghĩ ngợi nhiều, ngay sau đó quay lại công ty, lên phòng họp tầng hai.

Bên trong, Âu Dương Mậu đang nói chuyện với một người đàn ông chừng ngũ tuần nhưng vẫn còn khỏe mạnh, Hạ Vũ Kiệt cũng có mặt ở đó.

“Đại ca.” Hạ Vũ Kiệt thấy Hạ Vũ Thiên đã đến liền thở phào một tiếng nói “Sao lại tới muộn vậy, để Tôn bá phụ chờ lâu.”

Tôn bá phụ thoải mái nói “Không sao, tuổi trẻ mà, chuyện bình thường... Ha ha ha, ta cũng từng qua thời thanh niên trai tráng mà.”

Hạ Vũ Thiên hơi xấu hổ cười cười... Nụ cười với nét xấu hổ này đúng là rất thành công khiến cho cả Âu Dương Mậu và Hạ Vũ Kiệt phải giật mình. Hạ Vũ Thiên đi đến bên bàn ngồi xuống, bắt đầu nói chuyện công việc.

Lái xe của Lâm Viễn tên là A Thường, Lâm Viễn thường gọi là anh Thường, có lẽ vì đã từng cùng nhau ăn phở xào nên Lâm Viễn cũng khá có thiện cảm với anh ta. Ngồi trên xe, tâm trạng Lâm Viễn không tốt lắm. Hạ Vũ Thiên là loại người nào, làm những việc này nhằm mục đích gì, vì sao phải nhọc lòng bày ra kịch bản này cho người ta coi? Lâm Viễn nghĩ tới đâu cả đầu vẫn không hiểu được, chỉ có thể chọn cách không nghĩ đến nữa. Nhưng vừa lúc này cậu nhớ ra bây giờ lại phải về nhà họ Hạ, Lâm Viễn càng cảm thấy phiền muộn hơn, liền nói với lái xe “Anh Thường, xung quanh đây có trường đại học nào không?”

Lái xe ngạc nhiên nói “Có, có một trường đại học ngay gần đây.”

“Anh lái xe đưa tôi tới đó đi!” Lâm Viễn nói.

Lái xe ngây người một giây nói “Tôi phải gọi điện cho vệ sĩ phía sau đã, cậu tới đó làm gì?”

Lâm Viễn bĩu môi trầm nghĩ, bây giờ thì tôi đã hiểu được thế nào là cảm giác được đối xử như nguyên thủ quốc gia rồi, đoạn lên tiếng “Tôi muốn tới phố ăn vặt gần trường học.”

Lái xe nghe xong sững sốt một lúc mới lấy điện thoại gọi cho vệ sĩ đang đi trên xe phía sau. Thật ra vệ sĩ không có quyền can thiệp vào hành động của Lâm Viễn, gọi chỉ là để họ chuẩn bị tâm lý trước mà thôi. Lái xe chuyển hướng đưa Lâm Viễn tới một con phố đi bộ, cũng là phố ăn vặt mà gần trường đại học nào cũng có.

Lâm Viễn xuống xe, cảm thấy một bụng oán giận của mình nhất định phải được xả ngay lập tức cho bằng hết, nên quyết tâm ních cho căng bụng, không chỉ ăn tại chỗ mà còn gói mang về!

Bởi vậy, cậu một tay cầm thịt nướng, một tay cầm bánh bao nhân thịt ăn từ hàng ngoài đến quán trong, mấy vệ sĩ đi theo chỉ biết giương mắt nhìn nhau. Lâm Viễn còn rộng lượng mời mỗi người bọn họ uống một bát canh cay, chén một cái bánh thịt nướng Thổ Nhĩ Kỳ, lại cho họ ăn thêm một cái bánh rán ắn Độ...

Lúc Lâm Viễn tới đây thì chưa tới giờ ăn, nhưng sinh viên thì làm gì có giờ ăn cố định, cho nên trên phố vẫn có vài nhóm sinh viên đang tụ tập đánh chén.

Lâm Viễn vốn còn trẻ, lại suốt ngày quanh quẩn trong nhà, nên trông cậu vẫn rất đậm chất sinh viên. Về mặt trẻ trung, nhưng cậu lại mặc quần áo hợp thời trang, phía sau có thêm hai vệ sĩ áo đen đi theo, thêm một chiếc Limo đang đỗ bên đường đợi. Tất cả những điều ấy khiến cho không ít người chú ý tới.

Trong lúc Lâm Viễn ăn một bát miến thịt dê thì có một người ngồi xuống cạnh cậu.

“Cậu là sinh viên khoa nào?” Người kia hỏi Lâm Viễn.

Lâm Viễn đang cắn dở miếng thịt dê, ngẩng đầu lên nhìn, thấy trước mắt mình là một thanh niên da nâu cao lớn mặc quần áo thể thao trắng, tay cầm túi bóng rổ.

Lâm Viễn nuốt hết miếng thịt dê nhìn quanh bốn phía, cậu không chắc có phải người thanh niên kia đang nói chuyện với mình không, liền ngây ngô hỏi lại “Anh hỏi tôi à?”

“Phải.” Người thanh niên gật đầu nói “Cậu là sinh viên năm nhất phải không? Hình như tôi chưa gặp cậu bao giờ!”

Lâm Viễn cười gượng thâm nghĩ - sinh viên năm nhất cơ đấy, ta đây đã tốt nghiệp đến vài năm rồi! Nhưng cậu cũng không lên tiếng, tiếp tục ăn miến.

Người thanh niên kia thấy Lâm Viễn không trả lời liền nói “Tôi là giáo viên trong trường.”

Lâm Viễn hơi ngạc nhiên nghĩ bụng, giáo viên sao lại trẻ thế này nhỉ, bèn hỏi lại “Anh tốt nghiệp xong ở lại trường dạy luôn sao? Dạy thể dục à?”

Anh chàng giáo viên trẻ hơi đỏ mặt trả lời “Đúng vậy tôi chỉ định nói với cậu, khi nào ở quanh trường thì không nên phô trương thế này!”

Lâm Viễn sững sờ chớp chớp mắt nhìn cậu chàng giáo viên kia, cậu ta nói tiếp một cách nghiêm túc “Trong trường học loại người nào cũng có, ở khu này có một số kẻ thường xuyên trấn lột tiền của sinh viên. Hôm nay cậu dẫn người

theo, bọn chúng có thể không dám động đến nhưng nhất định sẽ nhớ mặt cậu. Đến hôm nào cậu không có người đi cùng sẽ rất dễ gặp nguy hiểm, vậy nên tuyệt đối không thể phô trương thế này, cậu đã hiểu chưa?”

Lâm Viễn mặt ngệt ra ngậm thìa nhìn anh ta, trong lòng thầm cảm động. Quả nhiên là xã hội cũng tốt dần lên rồi, đến bây giờ vẫn còn có giáo viên thể dục nhiệt tình quan tâm đến sinh viên thế này, niềm tin của cậu đối với sự nghiệp giáo dục đã quay trở lại!

Cậu chàng giáo viên kia không thấy Lâm Viễn trả lời, nghĩ rằng cậu đã hiểu, tiếp tục khuyên bảo “Cậu mau về nhà đổi bộ quần áo nào nhẹ nhàng hơn, giản dị một chút. Nếu có chuyện gì xảy ra thì tới phòng thể dục tìm tôi cứ nói là tìm thầy Lâm.”

“Anh cũng họ Lâm?” Lâm Viễn cực kỳ ngạc nhiên hỏi cậu ta “Anh tên là Lâm...?”

“Tôi không phải họ Lâm.” Anh chàng cười cười nói, Tôi họ Tôn, tên là Tôn Lâm, nhưng gọi là thầy Tôn nghe cứ thể nào ấy, cho nên tôi thích được gọi là thầy Lâm hơn.”

“Ra vậy.” Lâm Viễn gật đầu, chàng thanh niên này xem ra cũng là người thường xuyên rèn luyện thân thể. Ở anh ta toát ra một cảm giác tươi sáng rạng rỡ, đặc biệt là khi cười.

“Cậu họ Lâm?” Tôn Lâm hỏi Lâm Viễn, “Tên là gì? Ở khoa nào?”

Lâm Viễn bật cười đáp, “Lâm Viễn, học Y.”

“À... Trường Y sao.” Tôn Lâm gật đầu. Đang nói đến đây thì bên ngoài có người gọi “Tôn Lâm, thầy có đi không đây?”

Tôn Lâm ngẩng đầu đáp lời mấy cậu thanh niên cao to bên ngoài “Đến ngay đây!” Nói xong liền quay sang bảo Lâm Viễn “Hôm nay có trận đấu bóng rổ với sinh viên bên trường thể thao, cậu đi xem chứ?”

“Ừm... Tôi ăn xong sẽ đi.” Lâm Viễn gật đầu.

“Ở ngay sân bóng rổ B của sân vận động phía Đông, nằm phía ngoài ấy.” Dứt lời, Tôn Lâm quay người chạy đi.

Lâm Viễn tiếp tục ăn bát miến nhạt nhẽo, tâm trạng bỗng nhiên tốt hơn rất nhiều. Sau khi ăn sạch sẽ bát miến, cậu đứng dậy cùng với hai vệ sĩ thông thả đi bộ vào trong trường, quả nhiên nhìn thấy đám đông sinh viên tụ tập xem trận bóng rổ đang diễn ra trong sân.

Xem ra trận bóng lần này chỉ là đấu giao hữu cho vui không mang tính ganh đua sát phạt. Mới nhìn thậm chí còn giống một đám thanh niên đang vui vẻ chơi thể thao.

“Lâm Viễn!” Tôn Lâm thấy Lâm Viễn đứng bên rào chắn liền chạy tới hỏi Cậu biết chơi không? Muốn thử một chút không?”

Lâm Viễn tuy rằng lười ra ngoài nhưng rất thích thể thao, khi còn đi học cũng thích chơi bóng rổ. Cậu đáp, “Tôi chơi ở vị trí hậu vệ.”

“Vào thử xem!” Tôn Lâm cười ha hả.

Lâm Viễn nổi hứng, cởi áo khoác ném cho vệ sĩ đứng sau rồi lao vào sân cùng mọi người chơi bóng rổ.

Ngay lập tức cánh sinh viên bên ngoài ồn ào lên “Cái cậu đẹp trai áo trắng kia là ai?”

“Chưa từng gặp, chắc là sinh viên mới?”

“Chơi không tệ chút nào!”

Hai vệ sĩ đứng ngoài ngẩng mặt kêu trời, bắt đầu nghi ngờ không biết mình đi theo Lâm Viễn làm cái quái gì. Đúng lúc này điện thoại di động của Lâm Viễn trong túi áo khoác đồ chuông, một vệ sĩ lấy ra xem thì thấy trên màn hình hiển thị chữ “Cục phân to”.

Họ bắt điện thoại nghe thử - là Hạ Vũ Thiên...

Lâm Viễn đang trên đà cao hứng chơi bóng bỗng thấy một vệ sĩ vẫy tay gọi cậu.

Cậu hơi cụt hứng ném bóng cho đồng đội, kêu lên “Đổi người.” Có người vào thế chỗ Lâm Viễn, cậu ra khỏi sân cảm khẩn lông Tôn Lâm đưa cho lau mặt, hỏi hai vệ sĩ “Có việc gì thế?”

“Đại thiếu gia gọi cậu tới tham gia một buổi tiệc từ thiện.” Một vệ sĩ đáp “Ngay bây giờ.”

Lâm Viễn ngửa mặt lên trời thàn than nói “Chẳng phải anh ta nói hôm nay tôi có thể về nhà rồi sao?”

Người vệ sĩ không nói gì thêm, chỉ ra hiệu ý bảo Lâm Viễn mau chóng đi thôi.

Lâm Viễn quay lại thấy Tôn Lâm đứng không xa phía sau, xem chừng đã nghe thấy đoạn nói chuyện của bọn họ, tò mò nhìn.

Lâm Viễn bắt đầu dĩ nói với anh ta “Tôi có việc phải đi trước, lần sau sẽ chơi tiếp.” Nói xong liền bỏ đi cùng hai tên vệ sĩ.

Hơn một giờ sau, Lâm Viễn với trang phục lịch lãm, dắt tiền bước xuống xe, theo yêu cầu của Hạ Vũ Thiên, cậu đi lên tầng cao nhất của khách sạn để dự một bữa tiệc có tên là tiệc từ thiện.

Chương 12

Lâm Viễn choáng váng khi dừng chân trước cửa khách sạn rất lớn này. Cậu vừa ngẩng đầu ngắm vừa nghĩ sao cái gã Hạ Vũ Thiên này lúc nào cũng thích dính tới mấy tòa nhà cao không nhìn thấy nóc thế này? Con người này nhân phẩm quả là rất có vấn đề. Cậu bước vào đại sảnh, ngay lập tức có một nhân viên phục vụ tiến đến chào hỏi “Chào buổi tối, tiên sinh, hiện khách sạn đã hết bàn, xin hỏi tiên sinh có đặt chỗ trước không ạ?”

Lâm Viễn đưa tay lên gỡ đầu trả lời “À, tôi tới tham dự buổi tiệc từ thiện.”

“À vâng!” Nhân viên phục vụ vội vàng cười nói “Tiệc tổ chức trên tầng cao nhất, xin hỏi tiên sinh có thiệp mời không?”

“Thiệp mời?” Lâm Viễn lắc đầu, suy tính có phải nếu không có thiệp mời thì khỏi phải đi không? Đã vậy cậu cứ về thẳng nhà, nếu sau này Hạ Vũ Thiên có nổi cơn điên thì cứ bảo bị nhân viên phục vụ không cho vào... Dù sao nhân viên phục vụ ở đây cũng không phải nhân viên của Hạ Vũ Thiên... Nhưng mà, khách sạn này chắc không phải của anh ta chứ? Chắc là không. Nhắc đến xã hội đen là nhắc đến việc mở sòng bạc, nhà chứa, mấy khi xã hội đen mở khách sạn.

Nghĩ vậy, Lâm Viễn vừa định quay lưng bỏ đi thì người phục vụ kia lại hỏi “Xin hỏi tiên sinh họ gì, có phải ngài đi đến cùng bạn không?”

Lâm Viễn đành bắt đầu dĩ trả lời “Tôi họ Lâm, đi cùng Hạ Vũ Thiên.”

“A, hóa ra là bạn của ông chủ Hạ.” Nhân viên phục vụ vội vàng cung kính đưa Lâm Viễn đến tận thang máy nói “Hạ tiên sinh đã dặn chúng tôi đứng đón một vị tiên sinh họ Lâm, sau đó dẫn ngài lên tầng cao nhất, xin lỗi đã chậm trễ.”

Lâm Viễn thấy anh ta bộ dạng hóm nhúm, cảm thấy là lạ liền hỏi “Này... không lẽ nào, Hạ Vũ Thiên là ông chủ ở đây?”

“Khách sạn này đúng là của ông chủ Hạ.” Người nhân viên phục vụ trả lời “Tiệc từ thiện tối nay có tổ chức bán đấu giá từ thiện một số di vật lúc sống của Hạ lão tiên sinh quá cố. Tiền thu được sẽ được chuyển hết vào quỹ khuyến học mà lão tiên sinh thành lập khi còn sống.”

Lâm Viễn nghe vậy hơi choáng, thầm nghĩ “Chậc chậc, cái tên lưu manh Hạ Vũ Thiên này không những mở khách sạn mà còn làm từ thiện nữa cơ đấy... Mẹ kiếp! Đúng là sói đội lốt cừu!”

Thang máy chẳng bao lâu sau đã lên đến tầng cao nhất, người nhân viên phục vụ nhấn nút mở cửa mời Lâm Viễn ra khỏi thang máy, sau đó đưa tay chỉ vào một cánh cửa lớn sang trọng bề thế nói, “Bên trong là phòng tiệc, mời ngài vào, chúc ngài một buổi tối vui vẻ.” Nói xong liền ấn thang máy đi xuống.

Người nhân viên phục vụ rời đi để lại Lâm Viễn đứng một mình trên tấm thảm đỏ dày, cậu hết nhìn cửa thang máy đóng chặt sau lưng lại nhìn cánh cửa lớn sơn vàng hoa lệ trước mặt. Phía sau cánh cửa có tiếng nhạc vọng ra, không khí thoang thoảng mùi nước hoa. Lâm Viễn ngửa mặt nhìn lên chùm đèn pha lê cực lớn trên trần nhà được dùng để chiếu sáng cả hành lang. Vừa ngắm đám đồ trang trí pha lê sáng lấp lánh cậu vừa tính toán, có cách nào để không cần bước qua cánh cửa kia không nhỉ?

“Lâm Viễn?” Đúng lúc này, một người mặc một bộ đồ tây màu trắng đi đến từ đầu kia hành lang, vẻ mặt đầy giả tạo. Lâm Viễn liếc nhìn anh ta “Hạ Vũ Khải?”

“Cứ gọi tôi là Vũ Khải, không cần phải khách sáo thế, đều là người một nhà cả.” Hạ Vũ Khải cười ha ha nói “Cậu đến một mình à? Vào thôi, đại ca vừa nhắc tới cậu xong.”

Lâm Viễn nhìn xuống đất - đúng là mình không có số chạy trốn.

Sau đó Hạ Vũ Khải đẩy cánh cửa lớn màu vàng ra, Lâm Viễn lập tức cảm thấy có một trận gió mang đầy không khí xa hoa ập vào mặt, mang theo cả mùi nước hoa nồng nặc đến cay mũi. Cậu không nhận được hắt xì liên tiếp hai lần, ngẩng đầu lên thì thấy Hạ Vũ Khải đang cười cợt nhìn chằm chằm vào mình.

Lâm Viễn xoa xoa mũi, cẩn thận đưa mắt đảo khắp xung quanh một lượt xem xét, chỉ thấy giữa một đồng hồ quý giá sáng lấp lánh là một đám nam thanh nữ tú đủ cả già trẻ lớn bé xinh đẹp ăn mặc chỉnh tề. Xung quanh sảnh đặt mấy cái bàn mạ vàng được sắp xếp cẩn thận, bên trên để hộp trưng bày làm bằng thủy tinh, trong đó là những đồ trang sức tinh xảo. Lâm Viễn cảm thán, lão già nhà họ Hạ kia không phải chỉ là một ông lão sao? Vì sao di vật để lại toàn là châu báu trang sức - trừ khi ông già này có sở thích đeo đồ của phái nữ? Hay ông ta chuyên đóng giả một mệnh phụ phu nhân nào đó?

Lâm Viễn bị chính trí tưởng tượng của mình làm cho lợm giọng, cậu bèn giơ tay ra lấy một ly nước được bồi bàn đứng kế bên đưa tới, vừa uống một ngụm đã sặc ho thành tiếng. Vừa nãy nhìn lướt qua thấy thứ nước đó có màu vàng, cậu cứ tưởng là nước chanh, không ngờ ra là rượu vang.

“Có nước chanh, nước ép dưa hấu hoặc nước dừa, nước táo... gì đó không? Chỉ cần là đồ uống không có cồn là được, ở đây có chứ?” Lâm Viễn hỏi nhân viên phục vụ.

Người phục vụ ngậy người một giây, đoạn nói “Dạ có tôi sẽ đi lấy cho ngài.”

Lâm Viễn mỉm cười “Có Coke thì càng tốt!” Cậu thích Coke, nó làm cho cậu vui vẻ mà cậu cũng không biết vì sao! Nói chung cậu vô cùng yêu thích việc tối cuối tuần được ôm lon Coke, miếng cắn khoai tây chiên, nằm khểnh xem giải ngoại hạng Anh. Hoặc nếu không nằm ôm một quả dưa hấu, uống bia và nhắm nháp chân gà nướng cay cũng cực kỳ hạnh phúc. Dù thế nào thì thà buổi tối ở nhà ôm chăn ngủ khò khò còn sướng hơn phải ở giữa cái nơi xa hoa thối nát, à không xa hoa thơm ngát này làm bình hoa, uống phải thứ rượu vang vừa cay vừa đắng này.

“Có Một giọng nói vang lên. Người nhân viên phục vụ vừa định đi, bỗng ly rượu vang trên khay bị người vừa lên tiếng kia giữ lại. Lâm Viễn liền cảm thấy sau lưng mình xuất hiện một bàn tay cùng với một bóng đen tiến đến áp sát vào phía sau, giống hệt như bị một hồn ma đột nhiên bám lấy khiến cậu lạnh cả sống lưng.

Mi mắt Lâm Viễn máy liên máy cái, cậu quay đầu lại Hạ Vũ Thiên nét mặt sa sầm đang đứng ngay cạnh, như thể cậu đang nợ tiền anh ta vậy.

Hạ Vũ Thiên cầm ly rượu vang nhét vào tay Lâm Viễn, lạnh lùng nói một câu “Cầm lấy.”

Lâm Viễn bắt đắ dĩ đành cầm lấy ly rượu, không khỏi buồn bực liếc nhìn nhân viên phục vụ.

Nhân viên phục vụ hiển nhiên bị thái độ của Hạ Vũ Thiên làm cho hoảng sợ quay người chạy mất.

Lâm Viễn ngẩng lên, bắt gặp Hạ Vũ Thiên đang nhíu mày cau có nhìn mình. Cậu yên lặng một lúc lâu, sau đó bình tĩnh nói “Uống bia được không? Màu cũng gần giống nhau!”

Hạ Vũ Thiên hơi cau mặt lại, Lâm Viễn vội vàng nâng ly ngoan ngoãn uống một ngụm, thầm nghĩ tối đây tửu lượng không tốt, lúc nữa uống say lên cơn đập phá thì chính là tại anh tự tìm xui xẻo! Nghĩ vậy cậu liền uống thêm mấy ngụm, không khỏi cảm thán trong lòng một câu - rượu xịn cũng như đồ ăn nổi tiếng cả thôi, đều là loại chỉ để trưng bày không phải để đưa vào miệng.

Bên cạnh Hạ Vũ Thiên người tới chào hỏi không ngớt, Lâm Viễn cảm thấy mình đứng kế bên Hạ Vũ Thiên không khác gì một con chó cảnh của anh ta vậy,

chuyên dùng để cho người ta chiêm ngưỡng. Mỗi người đi qua nói chuyện với Hạ Vũ Thiên xong đều liếc nhìn cậu, giống như muốn nói - ây da, ông chủ Hạ, đây là loại chó gì? Thuộc loại giống nổi tiếng nào thế?

Lâm Viễn bị nhìn đến dựng hết cả tóc gáy, định tìm chỗ trốn đi một lúc, nhưng lần nào thử chuồn cũng bị Hạ Vũ Thiên nắm cổ áo kéo lại, nhíu mày “Cậu không thể đứng yên một lúc được à?”

Lâm Viễn ngoáy ngoáy lỗ tai, thấy Hạ Vũ Thiên trừng mắt liền bỏ tay xuống, cậu nhìn trái nhìn phải rồi hỏi “Còn phải đứng bao lâu nữa?”

“Còn chưa bắt đầu bán đấu giá.”

“Hả?” Lâm Viễn lắc đầu, xoay người định chuồn.

“Đứng lại.” Hạ Vũ Thiên nhìn cậu “Đi đâu?”

Lâm Viễn nhìn lên trời bị kích nói “Đi vệ sinh, anh không cho tôi đi tôi giải quyết luôn ở đây đây!”

Hạ Vũ Thiên lườm lườm nói “Đi đi.”

Lâm Viễn bĩu môi, quay lưng rời khỏi đám người. Ra đến ngoài cửa, bước đến được hành lang thoáng mát cậu liền thở phào một tiếng. Cậu ngó nghiêng tìm, cuối cùng thấy ba chữ nhà vệ sinh ở cuối hành lang liền dứt hai tay vào túi thông thả đi vào.

Rửa mặt xong, Lâm Viễn thấy có lẽ nên vào “giải quyết nỗi buồn” là tốt nhất. Cậu sẽ đi nặng luôn, quay lại căn phòng náo nhiệt kia chậm bao nhiêu tốt bấy nhiêu, khỏi phải đứng cùng đám người xã hội đen hào nhoáng, chúc khỏ vào thân.

Lâm Viễn mở cửa vào buồng vệ sinh, vừa mới đóng cửa lại cậu chợt nghe bên ngoài một tiếng “Rầm” vang lên.

Ngay sau đó là tiếng hai người đàn ông cãi nhau “Em điên rồi à?” Một người đóng cửa lại, hạ giọng nói “Đây là địa bàn của Hạ Vũ Thiên, em chán sống rồi sao?”

Lâm Viễn nghe thấy ba chữ Hạ Vũ Thiên liền bắt giắc vênh tai lên nghe ngóng, trong lòng gợn lên vài phần hứng thú, chẳng lẽ có chuyện gì xảy ra rồi chẳng?

“Thế thì sao nào?” Người kia nghiêng răng nói “Cùng lắm là chết chung!”

Lâm Viễn giật mình - chết chung là sao? Say rượu à?

“Bình tĩnh lại đi! Em mang súng vào bằng cách nào?” Sau đó có tiếng quần áo cọ vào nhau, giống như họ đang tìm kiếm giành nhau thứ gì đó...

Lâm Viễn hơi cau mày... Súng?

“Anh không cần quan tâm!” Người kia lạnh lùng nói “Hôm nay em muốn Hạ Vũ Thiên nợ máu phải trả bằng máu!”

Em đừng làm bừa, bên cạnh hắn ta có bao nhiêu người như vậy, em còn chưa tới gần đã bị đánh chết rồi!

“Lát nữa phát biểu khai mạc đấu giá buổi từ thiện, thế nào hắn ta cũng lên bục phát biểu một mình, em không tin hắn còn có thể kéo cả tường người lên đó!”

“Em cứ cất súng đi đã, nếu như có người...”

Hai người nói tới đây đồng thời nhất loạt im lặng.

Lâm Viễn giật mình, theo bản năng lùi về phía sau, sợ hãi - không phải vậy chứ? Nếu để cho bọn họ biết được ở đây có người nghe lén hai người họ nói chuyện, có khi họ lại chẳng cho mình một viên đạn để giết người diệt khẩu luôn. Hạ Vũ Thiên, anh hại chết tôi rồi!

Quả nhiên ngay sau đó có tiếng bước chân tới gần, “rầm” một tiếng, cánh cửa phòng vệ sinh phía ngoài cùng bị đẩy ra, sau đó là cánh cửa kề bên... Tim Lâm Viễn đập thình thịch như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, cậu nhắm tịt - đợi đến khi cửa mở ra, cậu sẽ bất ngờ đá một cước, sau đó chạy.

Nhưng ngay lúc hai người kia chuẩn bị đẩy cửa buồng phòng Lâm Viễn thì bỗng nhiên cửa bên ngoài phòng lớn mở ra, có người vào nhà vệ sinh, hình như là hai người vừa đi vừa cười nói, xem chừng đang thảo luận xem một lúc nữa nên đấu giá thứ gì.

Mấy người mới vào dường như thấy hai người kia, có lẽ cũng cảm thấy bộ dạng của họ hơi kỳ quái nên không nói chuyện nữa mà chỉ liếc nhìn bọn họ.

“Đã bảo em uống ít thôi mà.” Một trong hai người lên tiếng, sau đó người vừa nói dìu người bảo có nợ máu với Hạ Vũ Thiên ra ngoài.

Lâm Viễn nghe tiếng chân hai người kia đã thật sự ra khỏi cửa, lập tức ngồi sụp xuống bồn cầu, thở phào một tiếng... Sợ chết mất!

Ngay lập tức, Lâm Viễn lại cảm thấy có phần lo lắng... Người kia có vẻ thật sự muốn giết Hạ Vũ Thiên, tuy rằng Hạ Vũ Thiên chết cũng đáng, có thể xem như đỡ được một mối nguy hại cho đất nước... Lâm Viễn xoa xoa cằm, mở cửa gian buồng của mình ra ngó quanh quất. Không thấy ai. Hai người vừa nãy chắc cũng đã đi đâu đó rồi.

Cậu ra khỏi nhà vệ sinh, lại tiếp tục mở cửa ngó ra ngoài phát hiện hành lang cũng không có người, liền ba chân bốn cẳng chạy thẳng về đại sảnh.

Lâm Viễn ôm một bụng đầy tâm trạng quay lại đại sảnh, cậu thấy Hạ Vũ Thiên đang thoải mái nói chuyện với mọi người, cậu nhìn quanh hai bên... Lâm Viễn không biết hai người kia trông như thế nào, chỉ nghe thấy giọng nói, có nên kể lại cho Hạ Vũ Thiên biết không?

“Sao lâu vậy?”

Lâm Viễn còn đang mãi suy nghĩ đủ thứ bỗng nghe thấy một giọng nói lạnh lùng quen thuộc vang lên bên tai, vừa ngước mắt lên thấy ngay khuôn mặt của Hạ Vũ Thiên đang nhăn lại như bị táo bón, trong lòng chán nản thầm nghĩ tên này bị thịt cũng tốt, coi như vì hòa bình thế giới.

“Cậu đang nghĩ gì vậy?” Hạ Vũ Thiên khó hiểu nhìn Lâm Viễn, anh ta cảm thấy hôm nay cậu rất lạ.

“À” Lâm Viễn xoa xoa tai mình hỏi. “Anh... Lát nữa sẽ lên phát biểu chứ?”

Hạ Vũ Thiên nhướn mày nhìn cậu hỏi “Sao hỏi thế?”

“Ông chủ Hạ!”

Lâm Viễn chưa kịp trả lời thì bỗng có tiếng gọi từ phía sau, một người tầm tuổi trung niên thấp béo đầu hói dẫn theo hai cậu thanh niên trẻ tuổi.

Hạ Vũ Thiên quay lại, gật đầu “Vương bá phụ”

“Ha ha.” Người được gọi là Vương bá phụ kia vừa cười vừa tiến đến bắt tay Hạ Vũ Thiên, miệng nói mấy câu khách sáo.

Lâm Viễn đứng bên cạnh, đang nghĩ cách xem giờ cậu phải nói thế nào để Hạ Vũ Thiên không lên phát biểu đây? Anh ta có chết cũng không sao, nhưng nếu anh ta chết thì mình cũng gặp rắc rối, nhà họ Hạ - ngoài anh ta còn cả một đồng biến thái khác!

“Đến đây, Triệu Nhân - Triệu Dục, đây là Hạ Vũ Thiên. Với cậu ấy các cháu hẳn nên chào là anh họ.” Ông ta gọi hai người thanh niên trẻ tuổi kia tới.

Hạ Vũ Thiên hết liếc nhìn hai người đó lại nhìn Vương bá phụ, dường như không rõ ông ta nói vậy là ý gì.

Vương bá phụ bật cười nói “Triệu Nhân là con trai Triệu bá phụ của cậu, Triệu Dục là cháu ông ấy.”

Hạ Vũ Thiên hiểu ra, gật đầu cười với hai người kia, Triệu Dục cũng cười nói “Ông chủ Hạ.”

Người tên gọi Triệu Nhân ngược lại chỉ nói một câu “Không dám trèo cao.”

Lâm Viễn cau mày, mặt thoáng chốc trắng bệch không còn giọt máu nào... Chính là giọng nói của hai người này! Kẻ có súng là Triệu Nhân!

Đúng lúc đó tiếng người dẫn chương trình từ trên sân khấu vang lên “Chúng tôi xin trân trọng mời người chủ trì của bữa tiệc từ thiện lần này, ngài Hạ Vũ Thiên lên phát biểu!”

Ngay lập tức tất cả mọi người vỗ tay nhiệt liệt. Triệu Nhân xoay người đi ra xa, Triệu Dục vội vàng chạy theo cậu ta.

Lâm Viễn càng lo lắng, thấy Hạ Vũ Thiên đưa ly cho mình liền nói “Anh... đừng đi có được không?”

Hạ Vũ Thiên nhìn Lâm Viễn chững như không hiểu chuyện gì, đặt ly vào tay cậu rồi ngả người sang cười nói “Cậu nên hôn tôi một cái mới phải.” Nói xong liền xoay lưng bước lên khán đài.

Trong phòng, mỗi hành động của Hạ Vũ Thiên đều thu hút sự chú ý của quan khách, lúc này mọi ánh nhìn được chuyển sang nhân vật mà anh ta vừa có cử chỉ thân mật - Lâm Viễn, trong khi đó Lâm Viễn đang sợ hãi đến vã mồ hôi lạnh, cậu liếc nhìn Triệu Nhân đứng xa xa đang từ từ đưa tay vào túi áo... Sắp có án mạng chết người rồi, ai đó mau làm gì đi chứ!

Phần 5

Chương 13

Trong khi Lâm Viễn lòng dạ như lửa đốt, cuống lên không biết làm thế nào thì Hạ Vũ Thiên ngược lại rất vui vẻ thong dong bước lên bục phát biểu, cử động của mỗi bước chân hay mỗi nhịp tay theo bước đi đều rất điềm tĩnh và phong độ.

Lúc này, Lâm Viễn chả có tâm trạng nào mà tán thưởng nữa, hai mắt cậu dán chặt vào phía sau lưng cái tên Triệu Nhân kia không rời, trong bụng thầm nghĩ hay là cứ kêu to lên? Chỉ cần kêu lên một tiếng “người kia có sủng” là xong. Nhưng đột nhiên Lâm Viễn lại nảy sinh ý tưởng khác, vừa rồi ở trong nhà vệ sinh, cậu nghe được rõ ràng Triệu Nhân vì mục đích báo thù mới muốn giết Hạ Vũ Thiên. Lâm Viễn không muốn Hạ Vũ Thiên chết không phải vì thương tiếc gì anh ta, mà hoàn toàn là vì tính toán cá nhân. Dù sao bây giờ cậu và anh ta đang ngồi chung một chiếc thuyền, anh ta còn sống đương nhiên cậu mới có thể sống sót nổi. Nhưng cậu không thù, không oán gì với Triệu Nhân, vậy nếu cậu kêu lên - thử nghĩ xem Hạ Vũ Thiên sẽ làm gì? Là xã hội đen, lại còn là kiểu người lưu manh có văn hóa nữa, anh ta làm sao có thể tha cho Triệu Nhân được, như vậy mình không phải đã gián tiếp hại chết một con người sao? Triệu Nhân tuổi trẻ bồng bột đương nhiên sẽ xốc nổi nhất thời, tốt nhất vẫn là khuyên cậu ta từ bỏ ý định ấy đi quay đầu là bờ.

Nghĩ vậy, Lâm Viễn vội vàng theo sau cậu ta.

Hạ Vũ Thiên lên tới bục phát biểu, anh đưa mắt nhìn xuống tìm xem Lâm Viễn thế nào, không ngờ lại thấy Lâm Viễn lén lén lút lút theo sau Triệu Nhân. Anh khẽ nhún mày, trong lòng có phần hơi tức giận, lại nhìn sang Triệu Nhân thì thấy cậu ta cúi đầu nhìn xuống đất, hai tay đặt trong túi không biết đang suy nghĩ gì.

Hạ Vũ Thiên thầm giật mình, trên người Triệu Nhân đang mặc một bộ âu phục thời thượng, đó là loại quần áo được cắt may vô cùng khéo léo. Triệu Nhân từ nhỏ đã là thiếu gia nhà giàu xuất thân gia thế, làm sao có chuyện để tay vào túi áo túi quần khi mặc đồ tây giống như Lâm Viễn!

Nghĩ tới đây, Hạ Vũ Thiên không khỏi cau mày... Trước đây công ty của cha Triệu Nhân - Triệu Quảng bị công ty của anh năng tay trên không biết bao nhiêu mỗi làm ăn, ông ta đã qua đời sau một cơn đau tim và để lại không ít nợ nần, sau đó mẹ Triệu Nhân phải bán nhà để trả nợ. Chỉ trong một đêm hai mẹ con họ từ cảnh vinh hoa phú quý bỗng chốc trở thành trắng tay, nghe nói bà mẹ vì

chuyện này mà rơi vào trầm cảm, sau đó tự sát để lại Triệu Nhân một thân một mình, hiện đang ở nhờ tại nhà anh họ tên Triệu Nghị.

Thực sự mà nói, nhà họ Triệu ra nông nổi này cũng không thể chỉ đổ lỗi cho Hạ Vũ Thiên. Triệu Quảng đầu tư vào cổ phiếu, vì khủng hoảng kinh tế làm cho thị trường chứng khoán sụp đổ - công ty không chống đỡ nổi mà lỗ lớn, dẫn đến việc nợ tập đoàn Hạ thị không ít tiền. Không có tiền trả, đương nhiên phải gán lại công ty để trả nợ... Hơn nữa anh cũng chỉ lấy công ty, còn những kẻ thật sự bám theo mẹ con nhà họ Triệu đòi nợ không ai khác chính là đám bạn bè thân thích cũ của Triệu Quảng. Cái gọi là ‘chó cắn áo rách’, ‘giậu đổ bìm leo’ là vậy. Người cha chết đi đương nhiên vợ con còn sống sẽ bị người ta chèn ép, đòi nợ. Hơn nữa dưới con mắt đánh giá của Hạ Vũ Thiên thì cái tên Triệu Nhân này cũng chỉ là một kẻ yếu đuối, không có chút ý chí phấn đấu tiến thủ nào. Nếu chỉ là thanh niên mười bảy mười tám tuổi không có năng lực gì thì không nói, đằng này đã hơn hai mươi tuổi lại còn được du học ở nước ngoài, vậy mà đến sản nghiệp cha mình để lại cũng không giữ lại được một chút nào.

Hạ Vũ Thiên dù mãi suy nghĩ vẫn chú ý tới từng động tác nhỏ của Triệu Nhân, đồng thời cũng bắt đầu lên tiếng phát biểu.

Những bài phát biểu kiểu này Hạ Vũ Thiên đã nói không biết bao nhiêu lần, đều đã thuộc lòng cả. Bằng một ngữ điệu tao nhã, anh thông thả cất lời. Trong thoáng chốc, ánh mắt anh bất giác liếc nhìn về phía Lâm Viễn - chỉ thấy cậu ta mở to mắt nhìn chăm chăm vào bàn tay đang đặt trong túi áo của Triệu Nhân, bỗng nhiên anh cảm thấy hơi buồn cười... Đúng là giống hệt một con mèo đang trợn mắt nhìn bắt chuột.

Mấy vệ sĩ của Hạ Vũ Thiên vốn dày dạn kinh nghiệm cũng đã quen với ánh mắt của anh ta, thấy anh chú ý đến Lâm Viễn và Triệu Nhân nên cũng đều hướng về phía đó. Hai tay Triệu Nhân đang nắm chặt thứ gì đó trong túi áo, xuyên qua lớp vải mỏng của bộ đồ tây nhóm vệ sĩ nhìn thấy hình dáng của một khẩu súng.

Đúng lúc đó Lâm Viễn nhận ra, dường như Triệu Nhân sắp hành động.

Mấy vệ sĩ nhanh chóng tiếp cận Triệu Nhân. Ở bên này Lâm Viễn thấy Triệu Nhân hai mắt đầy thù hận nhìn chăm chăm vào Hạ Vũ Thiên, bàn tay để trong túi từ từ nâng lên, đuôi súng cũng đã bắt đầu lộ ra.

“A!” Lâm Viễn đột nhiên hét lên một tiếng, âm thanh tuy không lớn nhưng giữa lúc cả khán phòng đang yên lặng nghe Hạ Vũ Thiên phát biểu nên hành động này của Lâm Viễn làm cho tất cả mọi người đồng loạt quay đầu lại. Triệu Nhân cũng bị tiếng hét của cậu làm giật bản mình, khi quay đầu lại đã thấy Lâm Viễn đứng ngay cạnh mình từ lúc nào, đồng thời trông thấy đám vệ sĩ của Hạ Vũ Thiên đang chạy tới từ cách đó không xa, mặt cậu ta lập tức trắng bệch.

Lâm Viễn bỗng nhiên dùng hai tay nắm lấy tay Triệu Nhân ấn vào trong túi nói “Để lộ ra rồi kìa, mấy thứ này dùng xong phải giấu kỹ chứ!”

Triệu Nhân ngây người, những người xung quanh cũng tò mò nhìn về phía túi áo của cậu ta.

Thấy Triệu Nhân căng thẳng đề phòng, Lâm Viễn giúp cậu ta che túi áo rồi nói “Bị táo bón nên ăn nhiều chuối hơn, dùng ống thật nhiều sẽ không tốt cho cơ thể, hơn nữa còn dễ mắc bệnh trĩ.”

“Phì...” Nhiều người không nhịn được bật cười ra tiếng, lại còn thêm tiếng của mấy đứa trẻ hỏi người lớn “Ống thật là gì ạ?”

Triệu Nhân sợ xanh mặt, Triệu Nghị ở bên cạnh vội vàng kéo áo cậu ta “Đi thôi!”. Nói xong ngay lập tức lôi Triệu Nhân chạy vội ra khỏi sảnh, đóng cửa lại, phi như bay ra khỏi thang máy lên xe về nhà.

“Phù...” Khi xe đã đi khá xa, Triệu Nghị mới thở phào nhẹ nhõm nói “Vừa rồi may mà có thằng nhóc kia, nếu không hai chúng ta có lẽ đã trở thành tổ ong vì ăn đạn rồi.”

Triệu Nhân tuy bực mình vì Lâm Viễn ăn nói bậy bạ, nhưng cũng hiểu vừa rồi nếu không có cậu ta thì mạng này của mình hẳn đã không còn giữ được hẳn hơi nhúu mày lại “Anh, tên kia không phải là người của Hạ Vũ Thiên sao? Tại sao lại giúp em?”

Triệu Nghị lắc đầu trả lời “Không cần biết vì sao, lần này em đã khiến cho Hạ Vũ Thiên nghi ngờ, từ nay về sau phải cẩn thận hơn.”

Triệu Nhân gật đầu “Em biết”

Triệu Nhân, Triệu Nghị chuồn mất rồi, Lâm Viễn cũng thở phào một tiếng. Khi quay đầu lại, cậu thấy không ít người nhìn mình cười trộm. Lâm Viễn chớp chớp mắt, lập tức cậu ý thức ra mình lại vừa khiến cho Hạ Vũ Thiên mất mặt. Cậu nhìn về phía Vũ Thiên, quả nhiên anh ta vừa phát biểu xong câu cuối cùng, trong lúc đi xuống còn không quên giận dữ, trừng mắt nhìn cậu.

Lâm Viễn cảm thấy cổ lạnh lạnh - chết chắc rồi.

Sau khi Hạ Vũ Thiên đi xuống, buổi đấu giá lập tức bắt đầu. MC chủ trì buổi đấu giá, những người mua dùng tấm bảng cạnh mình nâng lên để định giá mua.

“Lâm Viễn, cậu vừa làm gì thế?” Hạ Vũ Khải đi tới bên cạnh Lâm Viễn, tò mò hỏi “Đại ca xem ra có vẻ rất không vui?”

“À...” Lâm Viễn cười gượng mấy tiếng, trả lời “Thình thoảng có những lúc tôi hay bị lỡ lời...”

Hạ Vũ Khải gật đầu, có phần thông cảm liếc nhìn cậu nói “Tất cả tình nhân trước đây của đại ca đều rất sợ làm cho anh ấy mất mặt... Đó là chuyện đại ca ghét nhất...”

“Thế à?” Lâm Viễn nhếch miệng cười thầm nghĩ, may là tôi không phải tình nhân của anh ta, đây chỉ là diễn kịch thôi, hẳn Hạ Vũ Thiên sẽ không nhỏ nhen đến mức ấy đâu nhỉ?

Đang nghĩ tới đây Lâm Viễn đã thấy Hạ Vũ Thiên ở cách đó không xa có vẻ như muốn bỏ đi. Anh ta quay lại nhìn Lâm Viễn, Lâm Viễn cũng thận trọng nhìn lại. Bốn mắt chạm nhau, Lâm Viễn liền vội vàng ngẩng đầu lên nhìn trời, giả vờ như chưa thấy gì.

Hạ Vũ Thiên đứng yên tại chỗ mắt gườm gườm. Hạ Vũ Khải huých Lâm Viễn mấy cái nói “Đại ca đang nhìn cậu kìa.”

Lâm Viễn thầm nghĩ, cái đồ ngốc này sao lại không biết giả vờ làm như không thấy gì chứ, cái đồ ham hố thị phi. Bất đắc dĩ, Lâm Viễn đành phải quay sang phía Hạ Vũ Thiên.

Hạ Vũ Thiên giơ tay lên, cụp bốn ngón lại chỉ chừa một ngón trỏ đưa về phía Lâm Viễn ngoắc ngoắc một cái, động tác không khác gì đang gọi chó.

Lâm Viễn chửi thầm trong bụng nhưng chân vẫn cứ bước, Hạ Vũ Thiên có sủng mà. Nguyên tắc sống của Lâm Viễn trước nay vẫn là quen khuất phục cường quyền để bảo toàn mạng sống rồi! Tuy thế bước chân cậu không khỏi chậm rì rì như đeo chì.

“Không phải cậu rất muốn về nhà sao?” Hạ Vũ Thiên nhìn Lâm Viễn nói “Bây giờ có thể về rồi.”

“À...” Lâm Viễn cố gắng nói một cách chân thật nhất “Đây là lần đầu tiên tôi được xem một buổi đấu giá nên muốn ở lại xem một lát... Có vẻ rất thú vị! Anh đi trước đi, lát nữa tôi có thể đi nhờ xe hoặc bắt taxi... Ai da.”

Lâm Viễn còn chưa nói xong đã bị Hạ Vũ Thiên túm cổ áo lôi ra ngoài.

“Tôi tự biết đi, đừng làm thế này mất mặt chết được!” Lâm Viễn hất bàn tay Hạ Vũ Thiên đang túm lấy mình ra, lập tức nghe thấy Hạ Vũ Thiên nói bằng một giọng lạnh như băng “Cậu cũng biết thế nào là mất mặt cơ à?”

Lâm Viễn ậm ừ mấy câu đáp “Tôi đâu có biết là mình không được nói... Hơn nữa có phải tôi cố ý đâu.”

Hạ Vũ Thiên lôi Lâm Viễn vào trong thang máy, ấn cậu vào sát tường nói “Cậu đừng tưởng tôi không biết gì Lâm Viễn cậu được lắm, ăn của tôi dùng của tôi mà dám bảo vệ người ngoài?”

Lâm Viễn mở to hai mắt, làm bộ rất chi là ngây thơ vô tội trả lời “Không dám không dám, tôi thề trên danh nghĩa của chủ tịch Mao là tôi không dám mà!”

Lúc này thang máy đã xuống tới tầng trệt, Hạ Vũ Thiên xách cổ Lâm Viễn tiếp tục đi ra ngoài.

Lâm Viễn bị Hạ Vũ Thiên đẩy vào trong xe, trong lòng thầm mắng - Triệu Nhân cái đồ sao chối kia, chuyện này ta mà chết biến thành ma thì việc đầu tiên làm là dọa chết nhà mi! Không... ta sẽ để mi làm thịt Hạ Vũ Thiên trước rồi sau đó mới đi dọa chết mi!”

Lâm Viễn cảnh giác lùi vào góc xa nhất trên ghế cố gắng giữ khoảng cách với Hạ Vũ Thiên, nhưng xe có rộng mấy cũng chỉ có giới hạn nhất định mà thôi. Lâm Viễn lần thần nghĩ Hạ Vũ Thiên lắm tiền nhiều của thế đáng ra nên mua hẳn một đoàn tàu, như vậy anh ta ở toa đầu mình có thể chạy tới toa cuối cùng!

Ngược lại với nỗi lo lắng của Lâm Viễn, Hạ Vũ Thiên hoàn toàn không có ý định làm gì cậu, anh chỉ đơn giản rút một miếng thuốc lá ra châm rồi hỏi “Đã có chuyện gì?”

Lâm Viễn chớp mắt mấy cái “Cậu ta bị táo bón...”

Chưa dứt lời, Hạ Vũ Thiên nhả một luồng khói thuốc phun thẳng vào mặt cậu.

“Khụ khụ.” Lâm Viễn không nhịn được bắt đầu ho. Hạ Vũ Thiên nghiêng người tới gần, sắc mặt vẫn lên sát khí, ánh mắt đầy nguy hiểm, lạnh lùng nói “Lâm Viễn, có lẽ cậu còn chưa hiểu tôi nên mới dám to gan như thế... Cậu có tin tôi bẻ hết xương cốt toàn thân cậu rồi sau đó ném cho Lý Cố nổi lại y như cũ không?”

Lâm Viễn nuốt nước bọt, một lúc sau mới trả lời, “Chuyện này... Anh uy hiếp đương nhiên tôi rất sợ... Nhưng mà... chuyện này, tôi là bác sĩ cho nên lời đe dọa của anh không khoa học chút nào.”

Cậu chưa nói xong đã bị Hạ Vũ Thiên túm cổ áo.

“Được rồi, được rồi!” Lâm Viễn vội vàng lùi ra sau nói “Quân tử động khẩu không động thủ, anh giữ khoảng cách với tôi một chút đi!”

Hạ Vũ Thiên có lẽ cả đời này chưa từng phải lo lắng vì ai như đối với Lâm Viễn. Cái tên Lâm Viễn này căn bản không hiểu xã hội đen là gì, hơn nữa còn ý lại vào việc trong vòng một năm tới anh không thể giết cậu ta cho nên mới dám to gan nói bừa - có lẽ một ngày nào đó phải dạy cho cậu ta một bài học mới được.

“Nói!” Hạ Vũ Thiên giận dữ trừng mắt nhìn cậu.

Lâm Viễn bĩu môi, rồi đem tất cả chuyện mình nghe lén được trong nhà vệ sinh và cả chuyện xảy ra khi Hạ Vũ Thiên lên phát biểu kể lại từ đầu đến cuối.

Hạ Vũ Thiên nghe xong hơi nhú mày hỏi “Tại sao lúc này không nói cho tôi biết?”

Lâm Viễn nhăn mặt trả lời “... Tôi làm sao dám nói, cậu ta có sủng mà!”

Hạ Vũ Thiên nhích lại gần Lâm Viễn, nâng cằm cậu lên cười hỏi “Hay là cậu muốn cứ để cậu ta giết tôi cũng tốt?”

“Oa!” Lâm Viễn mở to mắt ngây thơ vô tội nhìn anh “Anh nghĩ vợ vẫn gì thế, nếu lúc này tôi không hét lên thì anh sớm đã bị bắn rồi, thật đúng là làm ơn mắc oán!”

Hạ Vũ Thiên khẽ cười, giọng nói đột nhiên trở nên đầy khó hiểu “Nói như vậy, cậu là người cứu mạng tôi rồi, cậu muốn tôi báo đáp như thế nào đây?”

Lâm Viễn nhìn nhìn Hạ Vũ Thiên hỏi “Anh nói thật hay đùa?”

“Cậu muốn gì?” Hạ Vũ Thiên mỉm cười nói “Cứ việc thoải mái đề xuất, cái gì tôi cũng có thể cho cậu!”

Lâm Viễn nghĩ nghĩ, nhướn mày hỏi “Thật chứ?”

“Đương nhiên.” Hạ Vũ Thiên gật đầu.

Lâm Viễn sờ sờ cằm suy nghĩ rồi nhìn xuống đôi vòng trên tay, Hạ Vũ Thiên thấy thế nói luôn “Không thể trái với thỏa thuận.”

Lâm Viễn đành bĩu môi tiếp tục nghĩ, sau đó đột nhiên nói “Được, tôi muốn ấn bản đặc biệt có bìa cứng cuốn “One Piece” và phải có chữ ký của Eiichiro Oda.”

Hạ Vũ Thiên ngây người một lúc lâu, nhú mày “One Piece” là cái gì? Chính là cuốn truyện cậu hay đọc đó hả?”

“Đúng.”

Hạ Vũ Thiên yên lặng không nói gì, thỉnh thoảng đưa tay bóp chặt cằm Lâm Viễn hung dữ nói “Cậu được lắm, mạng sống của tôi trong mắt cậu chỉ đáng giá bằng một bộ truyện tranh?”

Lâm Viễn chớp chớp mắt mấy cái nói “Này... Tôi đâu có nói như thế!”

Sắc mặt Hạ Vũ Thiên vừa thoáng dịu đi một chút thì Lâm Viễn lại bổ sung thêm một câu như đã hoàn toàn ngán sống “Anh có chỗ hay nào mà đòi so được với truyện tranh?”

Hạ Vũ Thiên cảm giác trong đầu mình vang lên một tiếng “phụt”, ắt hẳn sợi dây thần kinh nào đó trong đầu anh... vừa đứt rồi.

Chương 14

Lâm Viễn thấy vẻ mặt Hạ Vũ Thiên càng ngày càng trở nên hung dữ bèn chủ động lùi dần về phía sau, nghiêm túc nói “Này này, dù gì tôi cũng vừa cứu anh một mạng, anh không mua truyện tranh cho tôi thì thôi chứ đừng trả thù tôi? Làm vậy là lấy oán trả ân đấy!”

Hạ Vũ Thiên thấy vẻ mặt Lâm Viễn hiện rõ ý nghĩ “anh làm vậy là bất nhân bất nghĩa” nghĩ một hồi anh ta hỏi “Cậu nghe thấy Triệu Nhân nói muốn tôi nợ máu trả bằng máu?”

“Phải... A!” Lâm Viễn bỗng nhiên kêu to một tiếng làm Hạ Vũ Thiên giật mình. Anh thấy Lâm Viễn gọi với lên lái xe “Dừng xe!”

Lái xe vội vàng phanh gấp lại, xe của vệ sĩ đi phía sau cũng vội vã dừng lại theo. Máy vệ sĩ tưởng đã có chuyện xảy ra đều nắm chặt súng giấu trong người, nhanh chóng chạy ra khỏi xe.

Đúng lúc này Lâm Viễn mở cửa ô tô lao nhanh xuống, cậu nói với một người bán khoai nướng rong trước cửa siêu thị ven đường “Một củ to, ruột nhớ phải đỏ nhé!”

Tất cả nhóm vệ sĩ đứng đó khi ấy đều đồng loạt có một ý muốn là xông tới bóp chết Lâm Viễn, sau khi thở phào nhẹ nhõm tất cả quay lại ô tô của mình.

Lâm Viễn cầm túi khoai nướng to chạy về, leo lên xe yên vị xong xuôi liền nói với lái xe “Anh Thường, anh ăn khoai nướng không? Tôi mua hai củ đó.”

A Thường bối rối liếc nhìn thái độ của Hạ Vũ Thiên qua gương chiếu hậu, trả lời Lâm Viễn “Dạ dày tôi không tốt lắm, không ăn được món này.”

“Vậy à, Lâm Viễn gật đầu, rất tự nhiên cầm củ khoai to lên bữa đôi, thấy loại khoai nướng này đúng là có ruột đỏ, không khỏi gật gù tán thưởng “Đúng loại khoai này rồi!”

Cậu cầm củ khoai nóng hổi cắn một miếng, quay sang nhìn Hạ Vũ Thiên đang trầm ngâm nhìn mình, liền chìa nửa củ khoai còn lại ra hỏi “Anh ăn không?”

Hạ Vũ Thiên thở dài, quay mặt nhìn ra ngoài cửa kính. Lâm Viễn thấy anh ta không ăn cũng không quan tâm, tiếp tục gặm khoai của mình.

Xe về đến tòa nhà lớn của Hạ gia, Hạ Vũ Thiên và Lâm Viễn cùng nhau xuống xe, trở về phòng.

Vừa vào cửa đã thấy một thanh niên trẻ tuổi cao gầy đang đợi tại phòng khách. Vừa thấy Hạ Vũ Thiên bước vào, người thanh niên lập tức đứng dậy cung kính cúi chào, ánh mắt lướt nhanh qua Lâm Viễn.

Hạ Vũ Thiên nói với Lâm Viễn tay đang xách túi khoai “Về phòng trước đi.”

Lâm Viễn nghĩ thầm “Anh không bảo thì tôi cũng đi”, liền thông thả bước lên tầng hai.”

“Mọi chuyện đều đã xử lý gọn” Người thanh niên nhỏ giọng nói với Hạ Vũ Thiên.

“Được rồi” Hạ Vũ Thiên gật đầu dẫn người kia vào phòng làm việc, đóng cửa lại bắt đầu bàn chuyện.

Lâm Viễn một mình trong phòng nằm ăn khoai nướng đọc truyện tranh, nhìn kim ngân của đồng hồ chuyển dần từ số chín sang đến số mười hai... Cậu nghĩ bụng, Hạ Vũ Thiên cùng với người kia nói chuyện gì mà lâu như vậy?

Nhưng việc đó dù sao cũng không liên quan gì tới cậu, nghĩ vậy, Lâm Viễn tắt đèn xoay lưng chuẩn bị ngủ. Đúng lúc đó thì cánh cửa phòng ngoài cũng mở ra, nghe tiếng bước chân Lâm Viễn biết Hạ Vũ Thiên đã quay lại. Thôi kệ không quan tâm, cứ giả vờ ngủ cho rồi.

Một lát sau bỗng nghe thấy tiếng Hạ Vũ Thiên mở cánh cửa thông sang phòng cậu, sau đó đi vào.

Lâm Viễn thầm nghĩ, đêm hôm khuya khoắt anh vào phòng tôi làm gì?

Hạ Vũ Thiên đi đến đầu giường Lâm Viễn, chăm chú nhìn cậu một hồi lâu, Lâm Viễn nhắm mắt, toàn thân bất động, cảm thấy mình quả là sáng suốt - giả vờ ngủ thế này đỡ dính phải phiền phức.

Khoảng chừng năm phút sau Hạ Vũ Thiên quay người bước ra ngoài, Lâm Viễn lại nghe thấy có tiếng đóng cửa.

“Chẳng lẽ lại đi đâu nữa?” Lâm Viễn chống cằm suy nghĩ... Đi ra đi vào như vậy không sợ mỏi chân sao? Rồi cũng chẳng nghĩ nhiều, cậu liền xoay người ngủ tiếp, mấy phút sau cửa lại mở, lại có ai đó đi vào.

Lâm Viễn dùng chăn trùm lên đầu - phiền chết mất. Sau đó cậu nghe có tiếng cởi áo vest, là dấu hiệu Hạ Vũ Thiên chuẩn bị đi ngủ. Rồi cánh cửa phòng lại mở ra, Hạ Vũ Thiên đi vào hỏi “Sao không ngủ trên giường tôi?”

Lâm Viễn im lặng, giả bộ đã ngủ rồi. Hạ Vũ Thiên đưa tay kéo cái chăn cậu dùng để che đầu ra nói, “Đừng có giả vờ nữa, cậu ngủ hay không chẳng lẽ tôi không biết?”

Lâm Viễn bĩu môi, vẫn không mở mắt ra trả lời “Anh không nói trước tôi phải ngủ trên giường anh làm sao tôi biết được.”

“Từ nay về sau nếu như tôi không có nhà cậu phải ngủ trên giường tôi!” Hạ Vũ Thiên ra lệnh.

Lâm Viễn ngáp dài, nhỏ giọng lẩm bẩm một câu “Vừa nãy anh chưa nói...”

“Ai biết cậu lại ngốc như thế.” Hạ Vũ Thiên thuận miệng đáp lại, anh đang chuẩn bị đi tắm “Sao hôm nay cậu ngủ sớm vậy?”

“Sáng mai tôi tới phòng khám làm việc” Lâm Viễn trả lời, lại đưa tay ra tắt đèn, bỗng phát hiện trên tủ đầu giường mình không biết từ đâu xuất hiện một hộp chocolate nhỏ. Lâm Viễn thích ăn vặt nhưng là kiểu đồ nướng hoặc dạng cay mặn như cánh gà nướng, còn chocolate thì cậu ít ăn. Chắc chắn không phải cậu mua, chẳng lẽ Hạ Vũ Thiên mang đến?

Lâm Viễn cầm hộp chocolate lên nhìn nhìn, hỏi Hạ Vũ Thiên lúc này đang chuẩn bị đi tắm “Này, anh để chocolate ở đây à?”

Hạ Vũ Thiên quay lại nhìn thoáng qua, lắc đầu nói “Không phải tôi.”

“Thế sao lại có một hộp chocolate ở đây... Trước khi ngủ tôi đâu có thấy.” Lâm Viễn gãi đầu gãi tai.

Hạ Vũ Thiên bỗng cảnh giác hỏi “Vừa rồi có ai vào đây không?”

Lâm Viễn lắc đầu “Không có... Không phải anh vừa quay trở lại đây lần nữa sao?”

Cậu vừa nói xong, Hạ Vũ Thiên lập tức giật lấy hộp chocolate trên tay cậu ném thẳng xuống sân.

Lâm Viễn thầm nghĩ - anh không thích ăn cũng đừng lãng phí chứ, bỗng nghe thấy từ dưới sân vang lên một tiếng “bùm” không to cũng không nhỏ, giống như tiếng nổ lốp xe ô tô.

Lâm Viễn một lúc sau mới kịp phản ứng, mở cửa sổ nhìn ra thấy dưới sân có khói bay lên...

“Quay trở lại đây ngay!” Hạ Vũ Thiên lôi Lâm Viễn lùi lại, kéo chặt rèm cửa. Không bao lâu sau, bên ngoài hành lang có tiếng bước chân dồn dập vang lên, tất cả các vệ sĩ đều chạy đến “Thiếu gia?”

“Hạ Vũ Thiên nhú mày nói” Có người lạ đột nhập vào đây. Đám vệ sĩ quay sang nhìn nhau - không thể nào.

“Đi lấy băng ghi hình lại đây cho tôi!” Dứt lời Hạ Vũ Thiên kéo Lâm Viễn ra khỏi phòng “Các người kiểm tra thật kỹ tất cả mọi thứ trong phòng ngay cho tôi.”

Chưa kịp hiểu chuyện gì, Lâm Viễn đã bị Hạ Vũ thiên lôi ra khỏi phòng. Cậu chợt nghĩ người vừa vào lúc này hóa ra không phải Hạ Vũ Thiên... Nhưng như vậy lại càng kỳ quái... Cậu nhớ rõ ràng tiếng bước chân của người đó rất giống với tiếng bước chân của Hạ Vũ Thiên.

“Cậu nói vừa rồi tôi quay vào phòng hai lần?” Hạ Vũ Thiên hỏi “Cậu có nhìn thấy là ai đào không?”

Lâm Viễn lắc đầu nói “Tôi chỉ nghe thấy tiếng chân đó rất giống bước chân anh nên mới nghĩ là anh, lúc đó tôi nhắm mắt vờ ngủ nên không nhìn thấy gì.”

Hạ Vũ Thiên nghe vậy gật đầu, Lâm Viễn vẫn không hiểu liền hỏi “Hộp chocolate vừa rồi là cái gì? Vì sao vừa ném xuống đất liền nổ ngay thế?”

“Có lẽ là thuốc nổ loại nhỏ, khi giấy gói bị xé rách sẽ nổ... Nhưng tiếng nổ không lớn, có lẽ kẻ đó chẳng qua chỉ muốn dọa cậu thôi.” Hạ Vũ Thiên thần nhiên nói rồi châm một điếu thuốc lá.

“Vì sao lại dọa tôi?” Lâm Viễn thắc mắc “Mà lại không phải là dọa anh?”

Hạ Vũ Thiên nhìn cậu hỏi “Cậu nghĩ tôi sẽ có thể ăn hộp chocolate kia?”

Lâm Viễn bĩu môi không nói gì dựa vào sô-pha gần ngơ một lúc sau mới hỏi “Người kia là ai? Tại sao có thể tự do ra vào nhà họ Hạ như vậy?”

“Hiện chưa rõ” Hạ Vũ Thiên lắc đầu “Trước đây chưa từng xảy ra chuyện như thế này, khả năng là người bên ngoài len vào không cao... Trừ khi có tay trong giúp hẩn.”

“Ừm...” Lâm Viễn ngẫm nghĩ rồi hỏi “Người đó sao lại dọa tôi? Tôi có phải xã hội đen đâu?”

Hạ Vũ Thiên nhìn chằm chằm Lâm Viễn một lúc, nghiêng người lại gần cười cười “Bây giờ chỉ có mình cậu cho rằng mình không thuộc giới này thôi.”

Lâm Viễn giật giật khóe miệng, lẩm nhẩm “Coi như là tôi gặp xui vậy.”

“Ngày mai đừng đến chỗ Lý Cố nữa, đến chỗ tôi.” Hạ Vũ Thiên nói “Lúc này mà để cậu chạy khắp nơi một mình là quá nguy hiểm.”

Lâm Viễn xem chừng mất hứng nói “Thế thì liên quan gì tới anh...” Trong lòng cậu rất buồn bực - ở cùng anh mới nguy hiểm thì có, toàn là do anh làm hại tôi.

Không lâu sau mấy vệ sĩ quay lại, khẽ nói thầm vào tai Hạ Vũ Thiên mấy câu. Hạ Vũ Thiên nhíu mày, sắc mặt trở nên khó khăn.

Lâm Viễn thấy nét mặt anh ta biến sắc, không rõ là đang vui hay đang giận dữ, nhưng nhất định bộ mặt đó thừa sức hù dọa người khác.

“Tôi biết rồi.” Hạ Vũ Thiên chỉ gật đầu, vẫy tay gọi Lâm Viễn lại gần nói “Phòng đã được kiểm tra kỹ, bây giờ cậu có thể về ngủ được rồi. Ngày mai tôi còn có việc phải làm, cậu cứ việc tới phòng khám, tôi sẽ cho người đi theo bảo vệ cậu.” Nói xong liền vội vã quay lưng bước đi.

Lâm Viễn hơi ngạc nhiên nhìn Hạ Vũ Thiên vội vàng rời đi. Cậu mắt nhắm lại - thật đúng là rất khó hiểu.

Lâm Viễn không mang theo chút đồ phòng nào nữa, thông dong đi về phòng, vừa đặt mình xuống là lăn ra ngủ khò khò, đương nhiên là cậu ngủ trong phòng mình. Sáng sớm hôm sau lúc tỉnh dậy cậu phát hiện mình vẫn ngủ tại phòng, cảm thấy có phần kỳ lạ liền chạy sang gian ngoài... Hạ Vũ Thiên không có trong phòng, giường vẫn gọn gàng ngăn nắp, có lẽ cả đêm qua không ngủ ở đây.

Tuy rất tò mò muốn biết tối qua đã xảy ra chuyện gì khiến cho Hạ Vũ Thiên trở nên khác thường như vậy, nhưng Lâm Viễn chỉ đi tìm lái xe, yêu cầu anh ta chở cậu đến phòng khám của Lý Cố.

Bước vào phòng khám, Lâm Viễn thấy Lý Cố đang bận tối mắt, vừa nhìn thấy cậu, anh ta liền nhào tới ôm như bắt được cứu tinh “Lâm Viễn, cậu vẫn còn sống sao?”

Lâm Viễn không biết trả lời thế nào, trợn mắt nhìn anh ta “Anh không nói được câu nào tử tế sao? Đúng rồi, sao lại đông thế này?”

“Một chiếc xe bus chở học sinh tiểu học bị lật, nhưng tất cả chỉ bị thương nhẹ nên đều được chuyển hết tới đây.”

“Vậy sao.” Lâm Viễn gật đầu, thay áo Blouse vội vàng vào khám bệnh cùng Lý Cố.

Lâm Viễn sợ nhất là khám bệnh cho trẻ con - trẻ con là một loại sinh vật hết sức kỳ lạ. Nếu bạn nói chuyện nhỏ nhẹ với chúng, chúng sẽ òa lên khóc; nếu bạn tỏ vẻ hơi nghiêm khắc, chúng sẽ càng khóc to hơn; có bố mẹ ở bên cạnh

cũng khóc mà không có bố mẹ cũng khóc nốt... Hơn thế, mười mấy đứa trẻ con trước mặt cậu đây có lẽ đã hoảng sợ vô cùng nên đang đồng loạt gào khóc, Lâm Viễn vội thay đổi vẻ mặt từ một kẻ chuyên gia ngồi trong nhà đầy ngênh ngáo thành bộ dạng một người anh trai hòa ái dễ gần, sau đó bắt đầu dỗ từng đứa một.

Mãi mới được ra ngoài hít thở không khí một lúc, Lâm Viễn cầm cốc uống một ngụm cà phê, trong lòng cảm thấy vui vẻ. Cứ như thế này tuy có hơi bận rộn, nhưng so với việc ở chỗ Hạ Vũ Thiên cả ngày chỉ ngồi căng óc suy nghĩ linh tinh về những chuyện cậu không thể hiểu nổi thì rõ ràng ở đây thoải mái hơn nhiều.

Đúng lúc ấy Lâm Viễn giật mình vì có ai đó vỗ vai mình, phía sau có tiếng người hỏi “Bác sĩ, tôi muốn tìm một học sinh tên là Tôn Miếu.”

Lâm Viễn quay đầu lại, thấy một thanh niên mặc quần áo bò đứng đó, xem chừng vừa vội vàng chạy tới, vẫn còn chưa kịp lấy lại sức đang đỏ mặt thở gấp... Trông anh ta quen quen?

“Ồ? Cậu thanh niên cũng ngây người, ngạc nhiên hỏi “Ồ, Lâm Viễn sao?”

Lâm Viễn cũng chợt nhớ ra, người thanh niên này là Tôn Lâm, ngày hôm qua vừa cùng cậu chơi bóng.

“A, có phải cậu đang thực tập ở đây không?” Tôn Lâm cười nói “Tôi cứ tự hỏi vì sao tôi chưa bao giờ gặp cậu hóa ra cậu là sinh viên sắp tốt nghiệp.”

Lâm Viễn mở miệng định giải thích lại nhưng rồi cảm thấy không cần thiết, dù sao hai người không thân cũng chẳng quen đến mức ấy, liền cười cười hỏi “Anh tới đây tìm người?”

“Phải.” Tôn Lâm gật đầu nói “Trong vụ tai nạn vừa rồi có một thằng bé tên là Tôn Miếu, đó là cháu tôi, cha mẹ nó còn đang đi làm, nghe nói nó chỉ xước xước qua loa thôi nên tôi tới đón nó.”

Để tôi tìm cháu giúp anh.” Cô y tá đứng ở bàn tiếp đón mỉm cười đi vào phòng. Lâm Viễn uống hết cà phê trong cốc mới thấy Lý Cố kiệt sức lết ra, ngã nhào lên ghế dài nói “Tôi hận trẻ con!”

Hạ Vũ Thiên tự mình lái xe đến một nơi hẻo lánh ở ngoại ô thành phố, một căn nhà nhỏ nằm giữa những tán cây xanh mướt um tùm dần dần hiện ra.

Anh mở cánh cửa sắt khép hờ trước cổng bước vào, trên tầng hai thoáng qua một bóng người ẩn hiện.

Hạ Vũ Thiên khẽ thở dài, bất đắc dĩ lắc đầu đẩy cửa bước vào nhà. Lên đến một căn phòng nhỏ trên tầng hai, anh thấy một người đang tựa vào lan can ngoài ban công.

“Cậu về từ bao giờ?” Hạ Vũ Thiên đến bên cạnh người kia hỏi “Chẳng phải tôi đã bảo cậu tạm thời đừng quay trở lại đây sao?”

“Ở đâu cũng vậy thôi, không an toàn vẫn là không an toàn, buồn chán vẫn là buồn chán.” Người kia hai tay chống cằm hỏi Hạ Vũ Thiên “Chocolate tối qua có ngon không?”

Hạ Vũ Thiên cau mày “Quả nhiên là cậu!”

Người kia mỉm cười “Tôi chẳng qua chỉ muốn tới xem con nai con vô tội được coi là thế thân thay mình mà anh tìm được trông thế nào thôi, thấy cậu ta cũng khá đáng yêu cho nên tôi mới khó chịu, để lại một chút quà gặp mặt thôi mà.”

“Cậu ta rất quan trọng với chúng ta, cậu tốt nhất nên biết kiềm chế một chút”. Hạ Vũ Thiên châm một điếu thuốc.

“Cậu ta xem ra rất trẻ, nom cũng rất ngoan ngoãn dễ bảo.” Người kia cười hỏi Hạ Vũ Thiên “Kéo người vô tội không liên quan như vậy vào cuộc, anh không thấy áy náy sao?”

Hạ Vũ Thiên nhú mày cười lạnh lùng “Áy náy? Cậu nghĩ tôi và cậu còn thứ đó sao?”

“Cũng đúng... Thiếu chút nữa tôi đã quên từ lâu anh đã không còn là người nữa rồi.” Người kia gật đầu cười hỏi “Vậy anh tính bao giờ ra tay?”

“Bây giờ đuôi hồ ly còn chưa lộ ra, nôn nóng chẳng khác nào giấu đầu hở đuôi.” Hạ Vũ Thiên đáp lại “Đợi hẵng ta có động tĩnh hẵng hay.” Nói xong liền đi xuống dưới lầu, xuống đến nơi còn không quên dặn lại “Đừng gây chuyện nữa.”

Người kia cười mỉm, đứng trên tầng hai tặng cho Hạ Vũ Thiên một nụ hôn gió.

Hạ Vũ Thiên thật không biết phải làm sao với người này, đành lắc đầu quay trở lại xe.

Chương 15

Tôn Lâm và Lâm Viễn nói chuyện với nhau mấy câu sau đó Tôn Lâm mời Lâm Viễn đi ăn. Lâm Viễn nhìn cậu nhóc đang nắm tay Tôn Lâm, hơi có chút do dự, ai lại muốn đi ăn cùng với trẻ con cơ chứ...

Tôn Lâm thấy vậy cười nói “Nhà chú nhóc này ở ngay gần đây, tôi đưa nó về sau đó chúng ta mua đồ ăn mang ra biển làm một bữa, cậu thấy thế nào?”

“Ra biển?” Lâm Viễn hơi ngạc nhiên hỏi “Ở đây có thể nhìn thấy biển sao?”

“Đương nhiên là có.” Tôn Lâm lại cười “Tôi thường ra biển câu cá suốt, thế nào, cậu có đi không?”

“Có chứ.” Lâm Viễn thấy toàn bộ đám trẻ đều đã được khám xong liền nhìn Lý Cố. Lý Cố xua tay nói! “Cứ việc đi đi để mình tôi cô đơn đến chết ở đây được rồi.”

Lâm Viễn cởi áo Blouse, cùng Tôn Lâm đi ra ngoài.

Vừa bước ra khỏi cửa, ngay lập tức mấy gã vệ sĩ áo đen đứng cách đó không xa nhanh chóng bám theo sau hai người, xem chừng hoài nghi thân phận của Tôn Lâm.

Tôn Lâm tò mò hỏi Lâm Viễn “Tôi muốn hỏi cậu từ lâu rồi, nhà cậu rất có thể lực đúng không, lúc nào cậu cũng có vệ sĩ đi theo như thế sao?”

“Haiz, vệ sĩ gì chứ.” Lâm Viễn nhún vai nói “Nếu có tiền thuê vệ sĩ tôi cần gì phải đi làm. Thật ra là thế này, gần đây tôi dính phải một số chuyện phiền toái, nên mới cần họ đi theo bảo vệ thôi”.

“Cậu gặp phải chuyện gì?” Tôn Lâm gặng hỏi.

“À, tôi lỡ tay làm một chuyện trời ơi đất hỡi, thế nên bị một tên xã hội đen không biết xấu hổ, mặt lúc nào cũng lạnh như tiền, chỉ số thông minh lại còn siêu thấp bám riết không tha.” Lâm Viễn thuận miệng đáp.

“Khụ khụ...” Hạ Vũ Thiên đang ngồi trong phòng làm việc xem tài liệu bỗng nhiên sắc ngưng cả phê đang uống dở đến mức ho khù khụ, không hiểu sao tai bên trái tự dưng nóng ran lên, mắt phải giật liên tục... Tự nhiên đáng vẻ

ngông nghênh của Lâm Viễn chột xẹt qua trong đầu, anh bất đắc dĩ thở dài một tiếng.

Đúng lúc này, thư ký gõ cửa bước vào nói với Hạ Vũ Thiên “Ông chủ, Thẩm tiên sinh tới.”

Hạ Vũ Thiên ngẩng đầu lên, thấy một thanh niên trẻ tuổi mặc áo sơ mi trắng quần jeans đứng trước cửa.

Người này có vẻ là con lai, gương mặt rất đẹp trai, mái tóc vàng nhạt được cắt ngắn, làn da trắng mịn, đường nét hài hòa lại có nét sắc sảo, nhìn hết như búp bê.

Hạ Vũ Thiên gật đầu, nói “Cậu chính là Thẩm Dực?”

“Đúng vậy, ông chủ Hạ” Thẩm Dực bước vào, trên tay cầm một tập tài liệu, xem ra khá thận trọng.

Hạ Vũ Thiên nhìn tập tài liệu trên tay hỏi “Bản thiết kế này là của cậu?”

“Đúng.” Thẩm Dực gật đầu “Tôi rất có hứng thú với công trình lần này, nên biết rằng tuy có đấu thầu công khai nhưng bản thân vẫn muốn thử sức một lần.”

Hạ Vũ Thiên gật đầu nói “Tôi rất thích thiết kế của cậu, cậu có thể tham gia công trình lần này kể từ hôm nay.”

Trên mặt Thẩm Dực xuất hiện một nụ cười, Hạ Vũ Thiên gật đầu với anh ta rồi nói! “Chuẩn bị cho tôi một bản dự thảo kế hoạch chi tiết.”

“Được, ông chủ Hạ.” Thẩm Dực cầm lấy tài liệu Hạ Vũ Thiên đưa, quay người bước ra ngoài.

Hạ Vũ Thiên mặt không chút cảm xúc châm một điếu thuốc, ngẩng đầu hờ hững nhìn theo bóng lưng Thẩm Dực đi xa...

Lâm Viễn và Tôn Lâm mua một đồng đồ ăn vặt tới bờ biển nơi này thực ra cũng không phải bãi cát mà chỉ là một bãi đá ven biển, bên cạnh còn có một con đập lớn chưa xây xong. Hai người tìm một chỗ bằng phẳng ngồi xuống ăn.

Tôn Lâm quay lại nhìn mấy gã vệ sĩ áo đen đang theo sau bọn họ, giữ một khoảng cách không gần không xa, Tôn Lâm hỏi Lâm Viễn “Bọn họ còn đi theo cậu tới bao giờ? Chán chết. Cậu không khó chịu sao, chẳng có chút tự do nào.”

“Tôi cũng không biết.” Lâm Viễn nhún vai.

“Ừm... Cậu đặc tội với xã hội đen à?” Tôn Lâm hỏi “Tôi có một người họ hàng quan hệ rất rộng, người ta cũng rất quý tôi. Hay để tôi hỏi giùm trường hợp của cậu xem có giúp được gì không nhé?”

Lâm Viễn ngẩng đầu nhìn Tôn Lâm, xua tay cười nói “Thôi, không có việc gì đâu, chẳng qua là thêm mấy tay vệ sĩ áo đen đi theo thôi, nếu có ngày lỡ gặp phải người ngoài hành tinh thì còn có họ cứu tôi mà, mặc kệ họ đi.”

“Thật sự không phiền gì đâu.” Tôn Lâm nói “Tôi coi cậu là bạn bè, không cần phải khách sáo với tôi.”

Lâm Viễn cười cười gật đầu “Yên tâm, nếu cần nhất định tôi sẽ tới tìm anh.”

Sau đó hai người bắt đầu chuyện trò tán gẫu, vì có chung sở thích là thể thao, nên họ nói chuyện từ bóng rổ sang bóng đá đủ thể loại, sau đó còn lan man sang đến cả phim ảnh, trò chơi v.v.. nói mãi tới tận chiều tối trời đã chạng vạng mới phải mệt mỏi đứng dậy, vui vẻ ra về.

Trên đường quay trở về phòng khám, Tôn Lâm hỏi cậu “Ngày mai trong trường có trận bóng rổ, cậu tới không? Từ sau hôm trước, anh em đều bảo tôi có dịp thì gọi cậu tới chơi.”

Lâm Viễn nghĩ một lúc rồi hỏi “Vẫn ở trong trường?”

“Ừ.”

“Vậy xem ngày mai thế nào, nếu không bận tôi sẽ qua.” Lâm Viễn vui vẻ trả lời.

Lâm Viễn vừa ngẩng đầu lên đã thấy một chiếc ô tô đen đỗ trước cửa phòng khám của Lý Cố từ bao giờ. Hạ Vũ Thiên tay dứt túi quần, miệng ngậm thuốc lá, dựa lưng lên thành xe đang chăm chú nhìn cậu.

Lâm Viễn thấy không ít các cô gái xinh đẹp đi ngang qua ngoái đầu lại nhìn trộm anh ta. Cậu nghĩ thầm - chị em phụ nữ đừng nhìn vẻ ngoài của cái tên mặt người dạ thú này. Trông thì bảnh bao thế thôi, chứ xã hội đen vẫn cứ là xã hội đen, tuyệt đối không nên lại gần anh ta!

“Lâm Viễn.” Khi đi qua ngã tư đường, Tôn Lâm xách một túi đồ ăn lớn đưa cho Lâm Viễn nói! “Tôi về trước, ngày mai cậu nhớ phải tới đây!”

“Được rồi, tôi rảnh rồi nhất định sẽ tới.” Lâm Viễn gật gật đầu, Tôn Lâm vỗ vai cậu mấy cái xong quay người đi trước. Lâm Viễn xách túi đồ ăn vội bước từng bước chậm chạp về tới phòng khám. Thật lòng cậu không muốn gặp mặt Hạ Vũ Thiên.

Đến trước cửa xe, Lâm Viễn hỏi “Anh đến đây làm gì?”

Hạ Vũ Thiên nhếch khóe miệng nói “Tôi đợi cũng chưa lâu lắm đâu.”

Lâm Viễn không hài lòng hỏi “Vậy sao anh không gọi điện thoại?”

Hạ Vũ Thiên vẻ mặt tỉnh bơ thể hiện thái độ “không quan tâm”, khẽ nhún vai “Đã bảo chờ cũng chưa lâu lắm mà, đã ăn cơm chưa? Mau lên xe đi.”

Lâm Viễn nghi ngờ hỏi lại “Hôm nay tâm trạng anh có vẻ không tệ nhỉ?”

Hạ Vũ Thiên gật đầu đáp “Cũng tạm tạm.”

Lâm Viễn cảm thấy khó hiểu, hôm nay Hạ Vũ Thiên xem ra thật điềm đạm, lịch sự, hòa ái dễ gần, hoàn toàn ngược lại với con người lúc nào cũng đả đả sát khí mọi khi.

Hạ Vũ Thiên ngồi bắt chéo chân trong xe hỏi “Lâm Viễn, cậu thích người cùng giới hay khác giới?”

Lâm Viễn nhăn mũi đáp “Hỏi vớ vẩn, tôi đây là đàn ông “chuẩn men”, sau này nhất định phải lấy vợ, sinh một đứa con thật dễ thương”

Hạ Vũ Thiên quay sang nhìn cậu hỏi tiếp “Vậy cậu thích có con trai hay con gái?”

Lâm Viễn ngẩn người, cười nói “Con gái.”

Hạ Vũ Thiên nhướn mày hỏi “Tại sao? Chẳng phải mọi người bình thường đều thích con trai hơn à?”

“Sao lại phải sinh một thằng nhóc cứng đầu cứng cổ ra để làm gì?” Lâm Viễn cười nói “Sinh con gái hay biết bao nhiêu, ngoan ngoãn, hiền dịu, hiếu thảo... Gen của tôi chuẩn rồi, sau này chọn vợ tôi nhất định phải tìm một cô gái cao ráo dễ nhìn một chút, để con gái tôi sinh ra xinh đẹp, đáng yêu, sau này tôi sẽ tìm cho nó một người chồng tốt, thế có phải mát lòng mát dạ không?”

Hạ Vũ Thiên đắm chiêu nhìn Lâm Viễn một lúc lâu rồi lại hỏi “Vậy điều cậu mong muốn đạt được nhất trên đời này là gì? Hoài bão lý tưởng hoặc những thứ tương tự như vậy?”

“Tôi không có hoài bão lý tưởng gì.” Lâm Viễn thản nhiên nói “Từ nhỏ đến lớn cũng chưa từng có.”

“Không có chí hướng phấn đấu gì à?” Hạ Vũ Thiên nghe xong cảm thấy rất buồn cười.

“Ai bảo người không có ước mơ không có lý tưởng thì không có chí hướng phấn đấu?” Lâm Viễn nghiêng đầu nhìn Hạ Vũ Thiên, nói “Anh có biết không, Zidane⁽¹⁾ - năm tuổi bắt đầu thích bóng đá, khi ấy một đôi giày cũng không có... Lúc đó anh ấy đá bóng chỉ là vì sở thích mà thôi, làm gì có ai bằng ấy tuổi đã

biết quyết tâm mà theo đuổi ước mơ ‘Tôi sẽ trở thành siêu sao bóng đá thế giới’? Mỗi người đều phải đi từng bước một, tôi biết ngày mai mình muốn làm gì, ngày kia mình muốn làm gì nhưng ước mơ và lý tưởng nào phải chuyện của ngày mai ngày kia. Tôi làm sao biết được hôm nay hay ngày mai sẽ xảy ra chuyện gì? Nói không chừng ngày mai tôi sẽ chết thì sao? Thế chẳng phải có nghĩ cũng vô ích không?”

Hạ Vũ Thiên hơi nhú mày hỏi “Cậu còn trẻ như thế này, đột nhiên nói đến chuyện chết không thấy đáng tiếc sao?”

“Việc chết chóc với tuổi tác có quan hệ gì đâu?” Lâm Viễn ngẩng đầu than trời nói “Anh cảm thấy chết khi còn là đứa trẻ sơ sinh hay chết khi đã hai mươi tuổi mới là còn trẻ, mới là đáng tiếc?”

Hạ Vũ Thiên nhìn cậu.

“Nếu phải chọn một trong hai tôi sẽ chọn chết từ khi còn là đứa trẻ sơ sinh, đối với cha mẹ hay đối với bản thân mình đều tốt hơn cả. Thứ nhất là đối với bản thân, chính mình còn chưa có chút nhận thức sâu sắc nào về thế giới, chưa từng bị lừa cũng chưa từng lừa đảo ai, chưa từng thích ai cũng chưa có ai thích mình, cho nên chết là chết thôi, chẳng sao cả, không làm ai quá khổ sở. Thứ hai, cha mẹ khi ấy vẫn còn trẻ, thấy con mình vừa sinh ra đã chết đi, họ cũng còn có thể sinh một đứa khác, không sợ muộn.” Lâm Viễn nhún vai “Nếu hơn hai mươi tuổi mới chết, như vậy là quá thảm rồi. Bản thân anh sẽ có nhiều thứ không thể buông tay, anh tiếc nuôi bộ phim ngày mai chiếu không còn xem được nữa, anh tiếc nuôi trận bóng đá cuối tuần cũng bị bỏ lỡ mất. Còn nếu như anh có người yêu... Chà, lúc ấy thật sự là bị kịch rồi.”

“Cậu có người yêu chưa?” Hạ Vũ Thiên tiếp tục hỏi.

Lâm Viễn liếc nhìn anh ta, nói “Tôi chưa có ý định kiếm tìm.”

“Vì sao?” Hạ Vũ Thiên hỏi “Cậu cũng chừng này tuổi rồi...”

“Trước đây tôi đã từng có bạn gái.” Lâm Viễn trả lời “Nhưng lúc đó là do mẹ tôi sắp mất, nên tôi mới kiếm một người dẫn về cho bà xem mặt để bà yên tâm ra đi. Sau khi mẹ tôi mất, tôi cũng không còn lòng dạ nào chú tâm vào chuyện yêu đương nữa. Thực ra đối với tôi thì cũng chẳng sao, nhưng lại để con gái nhà người ta phí mất hơn một năm, giờ cô ấy coi tôi không khác gì kẻ thù. May là về sau cô ấy cũng lấy được một người chồng tốt, nếu không thì tôi ân hận cả đời... Cho nên tôi mới nghĩ, nếu không phải thật lòng yêu một người thì cũng đừng đem họ ra đùa giỡn làm gì.”

“Vậy lúc cần cậu giải quyết vấn đề sinh lý như thế nào?” Hạ Vũ Thiên hỏi.

Lâm Viễn nhú mày nói “Tuy tôi và anh đều đã trưởng thành, nhưng chúng ta không thân thiết đến mức tôi phải chia sẻ với anh những chuyện tế nhị đó, nên anh đừng hỏi tôi!”

Hạ Vũ Thiên nở nụ cười nói “Lúc nào cậu có nhu cầu tôi có thể giúp cậu tìm mấy người vừa ý.”

Sắc mặt Lâm Viễn trở nên khó coi, cậu trợn mắt nhìn Hạ Vũ Thiên nói “Tôi không cần, anh cho tôi là loại người như thế nào chứ?”

Hạ Vũ Thiên cười “Cậu chưa bao giờ nghe qua câu sống là phải biết tận hưởng lạc thú trước mắt à?”

“Phương châm của tôi đúng là chúng ta sinh ra để tận hưởng lạc thú trước mắt.” Lâm Viễn nhìn ra ngoài cửa kính xe “Nhưng dù có tận hưởng cuộc sống thế nào cũng đừng quá tuyệt tình. Tôi không cần biết anh có phải trả tiền hay không, nhưng riêng chuyện ấy, tôi cảm thấy nếu có thể cùng người mình yêu làm vẫn là tuyệt vời nhất. Nếu không, một ngày nào đó nếu tôi tìm thấy người mình yêu thật lòng, đến lúc làm chuyện đó sẽ cảm thấy rất có lỗi với cô ấy.”

Hạ Vũ Thiên bật cười, cảm thấy suy nghĩ của Lâm Viễn thật thú vị liền nói “Cậu làm thế nào để biết chắc chắn rằng khi gặp được người đó thì cô ấy chính là người cậu yêu nhất?”

Lâm Viễn nhìn anh ta với ánh mắt lạ lùng. Anh là loại không có não hay sao, yêu hay không yêu mà còn không biết nữa.

Hạ Vũ Thiên ngược lại khá nghiêm túc hỏi “Cậu nghĩ xem, nếu như hôm nay tôi gặp cậu, cảm thấy cậu rất xinh đẹp liền thích... Sau rồi ngày mai tôi lại gặp một người khác xinh đẹp hơn cậu, thế là thích hơn... Cứ như vậy ngày kia tôi có thể gặp được người tôi càng thích hơn nữa... Vậy thì đến khi nào mới gặp được người mình yêu nhất? Chẳng nhẽ cứ gặp người sau này thì sẽ bỏ lại tất cả những người trước kia sao?”

Lâm Viễn thở dài, cảm thấy tốt nhất không nên quan tâm tới Hạ Vũ Thiên, cứ coi anh ta như không khí là được. Cậu chống cằm nhìn phong cảnh bên ngoài, Hạ Vũ Thiên vẫn không chịu bỏ cuộc “Sao thế, không trả lời được nữa à?”

Lâm Viễn cười cười nhìn Hạ Vũ Thiên, nửa đùa nửa thật hỏi “Đúng rồi, tôi thấy trong sân nuôi mấy con chó, anh rất thích chúng phải không?”

“Ừ.” Hạ Vũ Thiên gật đầu “Tôi thích loài Doberman, vừa hung mãnh lại vừa biết nghe lời.”

“Hai con ở nhà đúng là hung dữ thật.” Lâm Viễn hơi bất mãn nói “Hôm trước suýt nữa còn cắn tôi đấy.”

“VẬY ĐỂ lát nữa tôi dẫn cậu tới cho cậu làm quen với chúng.” Hạ Vũ Thiên mỉm cười “Về sau chúng sẽ không hung dữ với cậu nữa.”

“HẢ? Chúng biết nghe lời vậy sao?” Lâm Viễn ngạc nhiên.

“Đương nhiên.” Hạ Vũ Thiên gật đầu.

“Thế giả dụ sau này có người đem hai con chó giống tốt hơn, nhìn đẹp hơn, tính tình tốt hơn hai con Doberman này tới đổi cho anh, anh có đồng ý không?” Lâm Viễn hỏi.

Hạ Vũ Thiên nghĩ một lúc, lắc đầu “Không thể nào.”

“VÌ sao?” Lâm Viễn cười nói “Theo như anh vừa nói, không phải chỉ cần tốt nhất là được sao.”

“Hai con chó kia đã là tốt nhất rồi.” Hạ Vũ Thiên đáp “Không có con nào tốt hơn đâu.”

“Làm sao anh dám chắc được?” Lâm Viễn nhún vai “Có rất nhiều con thuộc giống Doberman đoạt giải trong các cuộc thi quốc tế trên TV đó, có thể là giống Doberman có huyết thống hoàng gia hoặc là giống Doberman biết nói...”

“Chó thì làm sao nói được?” Hạ Vũ Thiên khinh khỉnh nhìn lướt qua Lâm Viễn.

Lâm Viễn giật giật khóe miệng nói “Thế nào cũng có con tốt hơn mà, nếu có thì anh có đổi hay không?”

Hạ Vũ Thiên cúi đầu, tựa hồ đang suy nghĩ.

“Anh cũng thật là ngốc.” Lâm Viễn dùng cây tăm xiên chả để xỉa răng, thấy Hạ Vũ Thiên nheo mắt nhìn mình bèn nhận ra tâm trạng đang tốt đẹp của anh ta có vẻ đã bị cậu làm hỏng hết liền vội vàng tiếp lời “Tôi chỉ định nói anh có tình cảm với hai con chó của mình, vì có tình cảm nên mới thấy chúng là tốt nhất, cho dù có ai đó mang con chó tốt hơn tới đổi, anh cũng sẽ không muốn.”

Hạ Vũ Thiên nhìn Lâm Viễn nói “Người không giống với chó.”

Lâm Viễn cười cười, gật đầu “Người và chó đương nhiên không giống nhau... Nhưng làm người như anh thì đúng là thất bại.”

“Tôi làm sao?” Hạ Vũ Thiên không hiểu.

“Anh thử nghĩ xem, anh có thể dành tình cảm thật cho mấy con chó, còn đối với con người anh lại coi không khác gì hàng hóa.” Lâm Viễn nhún vai “Cái gì trên đời này cũng đều có nhân quả, anh không thể hiểu hết và cũng không muốn

hiếu người khác, nhưng nhất định anh hiểu rõ chính bản thân mình. Bởi vì anh đối xử với người khác như thế nào thì cũng sẽ thấy người ta đối xử với mình y như vậy. Trong thế giới của anh, con người vốn không hề có tình cảm, thậm chí còn chẳng bằng con chó.”

“Cậu mạnh miệng thật đấy.” Hạ Vũ Thiên nắm lấy cằm Lâm Viễn cười lạnh lùng “Vậy tôi hỏi cậu, tình cảm là cái gì? Tình cảm có thể cho cậu ăn no mặc ấm không? Có thể cứu cậu thoát khỏi nguy hiểm không?”

Lâm Viễn gạt tay Hạ Vũ Thiên ra nói “Tình cảm là một thứ nếu anh nói nó vô dụng thì nó trở thành vô dụng, nhưng một khi anh cho rằng nó hữu dụng thì không có gì là nó không thể làm được.”

“Hoang đường.” Hạ Vũ Thiên cười nhạt, tỏ ra không chấp nhận.

Lâm Viễn không quan tâm, thản nhiên nói “Anh không tin tùy anh, tôi tin là được.”

Ghi chú: ⁽¹⁾ Tên cầu thủ bóng đá nổi tiếng người Pháp.

Phần 6

Chương 16

Hai người trở về nhà, Lâm Viễn tắm rửa chuẩn bị đi ngủ. Lúc cậu lau tóc bước ra khỏi phòng tắm, thấy Hạ Vũ Thiên đang ngồi trên giường và đang xem một tập ảnh.

Lâm Viễn ghé lại gần nhìn rồi kêu lên “Chà, anh đang xem ảnh con gái? Không phải anh thích đàn ông sao? Cô này xinh thật đấy, đôi mắt to, vừa hút hồn.”

Hạ Vũ Thiên đặt tập ảnh xuống giường, quay sang nhìn Lâm Viễn nói “Đây đều là nam cả đấy.”

“Hả?” Lâm Viễn giật mình, cầm xấp ảnh lên xem kỹ lại. Màu sắc trong tất cả các bức ảnh đều đã được xử lý cẩn thận, người trên ảnh toàn bộ đều là người đẹp, thậm chí còn đẹp hơn cả con gái thật, làn da trắng nõn mịn màng vô cùng!

Lâm Viễn bĩu môi nói với Hạ Vũ Thiên “Anh không phải thật sự thích đàn ông mà chỉ là tìm đàn ông làm vật thay thế cho phụ nữ thôi. Tôi biết những người đồng tính thực sự không thích kiểu như thế này.”

Hạ Vũ Thiên xoa xoa cằm nói “Phải, cậu nói trúng vấn đề rồi đó. Đúng là dù có chuyện như vậy thật thì mấy kẻ này chẳng qua cũng chỉ là đồ chơi mà thôi.”

Lâm Viễn nghe thấy hai chữ đồ chơi cảm thấy rất chướng tai liền hỏi lại “Anh chọn để làm gì? Nhìn ai cũng đẹp cả.”

“Tìm tình địch cho cậu.” Hạ Vũ Thiên thuận miệng đáp.

“Hả?” Lâm Viễn ngạc nhiên hỏi “Tôi không thèm tranh giành với loại nam không giống nam nữ không giống nữ này đâu.”

“Thế mới cần cậu phải diễn kịch, chỉ là diễn thôi không phải thật.” Hạ Vũ Thiên đẩy cả xấp ảnh sang cho Lâm Viễn “Cậu thích ai?”

Lâm Viễn khinh thường liếc qua một cái, ngẫm nghĩ một chốc bỗng đột nhiên nghiêm túc hỏi “Sao? Phải diễn kịch tình yêu đau khổ phải không? Anh gặp được người mới liền quên tình cũ là tôi, sau đó tôi biến mất, vì sao chứ? Đương nhiên là vì đau khổ nên tôi cao chạy xa bay rồi! Một năm sau anh mới tìm được tôi trở về, tuyên bố di chúc là xong chuyện!” Lâm Viễn cảm thấy ý tưởng này quá tuyệt!

Hạ Vũ Thiên cười khẩy một tiếng nói “Cậu đừng có mơ!”

Lâm Viễn cụt hứng nói “Nhưng mà khó diễn lắm.”

“Đừng lo, chúng ta có thể từ từ luyện tập.” Hạ Vũ Thiên nói “Vẫn còn thời gian, có phải ngay bây giờ đâu.”

“Anh lại định âm mưu gì thế?” Lâm Viễn thắc mắc “Đang yên đang lành tại sao phải đi tìm tình địch cho tôi?”

Hạ Vũ Thiên xoa cằm nói “Tình tình diễn biến có phần hơi phức tạp, tôi cần câu thu hút sự chú ý của một số người.”

Lâm Viễn tư lự, khoanh chân ngồi trên thảm ngẩng đầu nhìn Hạ Vũ Thiên “Tôi muốn hỏi anh, có phải trong lòng anh sớm đã có người nên mới lôi tôi ra làm bia đỡ đạn phải không?”

Hạ Vũ Thiên ngây người, quay mặt lại nhìn Lâm Viễn.

Lâm Viễn vắt khăn mặt lên vai, chống cằm nói “Tôi đã nghĩ nhiều rồi, tôi thấy việc làm ăn của anh tôi hẳn không thể giúp được gì. Nói tôi là di chúc sống cũng có lý nhưng mọi sự trong nhà này hầu hết đã nằm trong tay anh điều khiển. Nghĩ tới nghĩ lui, chỉ có thể là do nguyên nhân tình cảm, anh để cho tất cả mọi người dồn hết sự chú ý lên người tôi. Như vậy người anh thực sự yêu sẽ không gặp nguy hiểm, có phải vậy không?”

Hạ Vũ Thiên im lặng một lát rồi đáp “Cậu cũng rất nhạy cảm đấy.”

“Hê hê.” Lâm Viễn hỏi “Thật sự là như vậy sao?”

Hạ Vũ Thiên nhìn Lâm Viễn một lúc mới chậm rãi nói “Người đó cũng không hẳn là người yêu tôi nhưng đối với tôi rất quan trọng, tôi từng mắc nợ cậu ấy. Rất nhiều người không biết chuyện, chỉ cho rằng cậu ta từng là bạn tình của tôi. Bởi vậy có không ít người tìm cách dò hỏi tin tức của cậu ấy. Nếu bị bắt, chắc chắn cậu ta sẽ bị thủ tiêu. Cậu ta chết thực ra cũng chẳng sao, nhưng sẽ gây cho tôi một số rắc rối không nhỏ, nên tôi phải dùng cậu để thu hút sự chú ý của người khác, khiến cho bọn họ nghĩ tôi thật sự yêu cậu.”

Lâm Viễn nhíu mày suy nghĩ hỏi “Nói cho cùng, thật ra anh muốn bảo vệ cậu ta chẳng qua là vì lợi ích bản thân chứ không phải vì tình cảm?”

Hạ Vũ Thiên khẽ cau mày nói “Bây giờ không phải lúc nói đến chuyện tình cảm, nhưng nếu sau này khi mọi chuyện đã ổn định, bản thân tôi cảm thấy mình cũng có thể yêu cậu ta. Cho nên bây giờ tôi chỉ muốn âm thầm bảo vệ cậu ấy, còn những chuyện khác sau này sẽ nói tiếp.”

Lâm Viễn ngoáy tai, gật đầu nói “Hay! Loại động vật máu lạnh không có tình cảm như anh mà cũng có ai đó trong lòng thì đúng là chuyện hiếm có rồi, tôi đành phải cố gắng mà giúp đỡ thôi.”

Lời nói này của Lâm Viễn vượt ra ngoài sự tưởng tượng của Hạ Vũ Thiên, anh hỏi lại “Cho cậu tiền cậu không cần, uy hiếp tính mạng cậu cũng không sợ, nhưng chỉ bởi vì tôi có tình cảm với người kia mà cậu lại chịu giúp tôi sao?”

Lâm Viễn gãi đầu nói “Không biết nữa, dù sao tôi cảm thấy anh cũng không quá đáng ghét.” Dứt lời cậu đứng dậy vừa lau tóc vừa đi về phòng mình, nhân thể hỏi lại một câu “Ngày mai anh không có việc gì chứ, tôi muốn đi chơi bóng rổ.”

Hạ Vũ Thiên lắc đầu “Không có việc gì...”

Nhìn theo bóng Lâm Viễn nhàn nhã quay về phòng ngủ, Hạ Vũ Thiên đặt tấm ảnh trong tay xuống, khẽ miệng khẽ nhếch lên - tình cảm? Đây là nhược điểm của cậu sao, Lâm Viễn?

Sáng sớm hôm sau khi tỉnh dậy Lâm Viễn có cảm giác cổ mình hơi đau, tại sao gối lại cứng như đá thế này? Nhìn kỹ lại, quả nhiên cái tên biến thái Hạ Vũ Thiên này lại ôm cậu mà ngủ cùng.

“Này!” Lâm Viễn ngồi dậy hỏi “Tôi đây dù sao cũng là thanh niên trai tráng hơn sáu mươi cân, anh đừng có kiểu muốn ôm là ôm, anh không có một chút thể diện nào hả!”

Hạ Vũ Thiên xoay người một cái, khẽ động dậy. Mái tóc mọi khi luôn được chải chuốt gọn gàng bây giờ hơi rối đan vào nhau, ánh mắt mơ màng nói “Cậu nặng sáu mươi cân sao? Sao tôi có cảm giác cậu nhẹ hơn nhỉ?”

“Biến đi.” Lâm Viễn đáp cho anh ta một cái, nhảy xuống giường nhìn đồng hồ, đã hơn tám giờ. Cậu vội vàng mặc quần áo, bây giờ phải tới phòng khám, buổi chiều còn đi chơi bóng rổ.

Hạ Vũ Thiên một tay chống cằm nhìn cậu. Lâm Viễn hỏi “Sao hôm nay anh rảnh rồi vậy, không phải ra ngoài sao?”

Hạ Vũ Thiên mỉm cười nói “Một lúc nữa tôi sẽ đi, cậu có muốn đi cùng luôn không?”

Lâm Viễn lắc đầu “Tôi không thêm.”

“Chúng ta cùng đi.” Hạ Vũ Thiên bật dậy thay quần áo.

“Tôi phải tới phòng khám.” Lâm Viễn nói “Chiều nay còn phải đi chơi bóng rổ.”

“Một buổi sáng cậu không tới phòng khám, Lý Cố cũng chưa chết ngay được đâu.” Hạ Vũ Thiên vừa rửa mặt vừa nói “Sẽ không làm trễ giờ chơi bóng của cậu.”

“Anh muốn đi đâu?” Lâm Viễn hỏi “Tôi không làm những chuyện biến thái đâu đây.”

Hạ Vũ Thiên bật cười nói “Cậu chỉ đi cùng với tôi thôi, tôi không thích tới nơi đó một mình.”

Lâm Viễn hơi nhú mày, cảm nhận được tâm trạng chán nản của Hạ Vũ Thiên khi phải đến nơi anh ta không thích, cậu đột nhiên thấy lòng chùng xuống liền gật đầu “Thôi được, đi thì đi.”

Nửa giờ sau, hai người rời khỏi nhà. Hạ Vũ Thiên ngồi trên xe đọc báo, Lâm Viễn ngồi bên cạnh xem thời sự trên ti vi được gắn trong xe. Hai người ăn sáng trên ô tô, Hạ Vũ Thiên dưới sự mời chào của Lâm Viễn cũng thử ăn món bánh tráng trứng.

Xe đi về hướng ngoại ô thành phố, đi hết nửa giờ đồng hồ cuối cùng dừng lại trước cửa một viện an dưỡng. Lâm Viễn thấy vậy nhú mày, cậu là bác sĩ, đương nhiên những viện an dưỡng như kiểu này cậu biết rõ - đây chính là bệnh viện tâm thần.

“Anh tới bệnh viện tâm thần làm gì?” Lâm Viễn hỏi.

Hạ Vũ Thiên mở cửa bước xuống xe “Đi thăm một người.”

Lâm Viễn vào cùng anh ta. Cả hai đi ngang qua một vườn hoa nhỏ trước cửa viện, rất nhiều bác sĩ thấy Hạ Vũ Thiên đều lên tiếng chào anh giống như đã quen biết từ lâu Lâm Viễn theo anh vào khu nội trú, đi qua một dãy hành lang dài đằng đằng, nghe văng vẳng có tiếng gào thét thảm thiết từ đâu đó vọng lại. Tiếng kêu ấy khiến cho người ta có một cảm giác đè nén khó chịu trong lòng.

“Bệnh viện tâm thần chính là một nơi như thế này.” Hạ Vũ Thiên nói “Ở chốn này, người điên còn sống thoải mái hạnh phúc hơn nhiều so với kẻ không điên.”

Lâm Viễn bật cười “Ai lại bắt kẻ không điên ở lại bệnh viện tâm thần chứ?”

“Trước kia tôi đã từng ở đây.” Hạ Vũ Thiên đột nhiên nói.

Lâm Viễn giật mình mở to mắt nhìn Hạ Vũ Thiên “Anh có tiền sử bệnh tâm thần sao?”

Hạ Vũ Thiên thản nhiên cười đáp “Ai bảo cứ phải có bệnh tâm thần mới bị nhốt vào bệnh viện tâm thần?”

Lâm Viễn ghen hòng, cảm thấy lạnh cả sống lưng.

Cậu theo Hạ Vũ Thiên tới trước cửa một căn phòng trên tầng ba, nói là phòng bệnh nhưng nó lại có vẻ giống nhà giam hơn, tuy mọi thứ bên trong được trang bị rất đầy đủ tiện nghi nhưng bên ngoài có lồng sắt khóa lại.

“Hạ tiên sinh, ngài tới thăm phu nhân?” Y tá hỏi.

Hạ Vũ Thiên gật đầu.

Lâm Viễn trầm nghĩ... Hạ phu nhân? Chẳng lẽ là vợ Hạ Vũ Thiên? Cậu nhìn qua cửa sổ vào trong phòng... Ngay lập tức cậu biết mình nhầm. Người ở bên trong là một phụ nữ đã có tuổi, tóc bạc trắng, dáng người gầy gò tiêu tụy ánh mắt đờ đẫn đang ngẩng người nhìn lên cây thánh giá trên bức tường.

Lâm Viễn quay sang Hạ Vũ Thiên, chỉ thấy anh ta yên lặng đứng nhìn người phụ nữ liền hỏi “Đây là ai?”

Hạ Vũ Thiên trầm mặc một hồi rồi nói “Mẹ tôi.”

Lâm Viễn nhú mày trầm nghĩ... Thì ra là vậy.

“Tại sao bà ấy lại ở nơi này?” Lâm Viễn vốn không thích tò mò xen vào chuyện nhà người khác, nhưng cậu cũng không phải một người thờ ơ lạnh lùng. Ở hoàn cảnh này, cho dù chỉ là phép xã giao cũng nên biểu lộ sự quan tâm một chút.

Lâm Viễn nhìn anh ta không biết phải nói gì. Hạ Vũ Thiên và cậu dường như sống ở hai thế giới khác hẳn nhau.

“Ba anh em chúng tôi sống được tới bây giờ quả thật không dễ dàng gì.” Hạ Vũ Thiên quay lại tiếp tục chăm chú nhìn người phụ nữ kia, nói tiếp “Không phải chúng tôi không có tình cảm, mà vì chúng tôi phải gạt nó sang một bên. Tình cảm, thứ này sẽ hại chết chúng tôi.”

Lâm Viễn gãi gãi đầu, cậu nghĩ có lẽ thế giới quan của mình đặt vào trong mắt một người đã từng sống sót và lớn lên trong hoàn cảnh như Hạ Vũ Thiên quả thực là quá non nớt và ngây thơ.

“Chẳng qua...” Hạ Vũ Thiên quay về phía Lâm Viễn nhếch mép nói “Những gì hôm qua cậu nói tôi đã suy nghĩ rất nhiều, cảm thấy cũng nên có chút đạo lý nhất định.”

“Hả?” Lâm Viễn không hiểu.

“Hiện tại và quá khứ đã không còn giống nhau nữa.” Hạ Vũ Thiên dường như có nhiều tâm trạng, trầm tư nói “Có lẽ giờ đã đến lúc thử xem thử được gọi là tình cảm kia là gì rồi.”

Lâm Viễn chăm chú nghe, trong lòng có chút sững sờ không hiểu vì sao cậu đột nhiên cảm thấy thương hại Hạ Vũ Thiên.

Một lúc sau Lâm Viễn mới hỏi “Vì sao lại đưa tôi tới đây làm gì?”

Hạ Vũ Thiên lắc đầu “Không biết, chỉ là tôi không muốn đến một mình.”

Lâm Viễn bĩu môi không nói gì thêm, nhưng cái nhìn của cậu đối với Hạ Vũ Thiên dường như cũng có chút thay đổi. Con người này đúng là vô tình đáng ghét, nhưng cũng không thể hoàn toàn trách anh ta được, tất cả đều do hoàn cảnh xô đẩy mà thôi.

Ra khỏi bệnh viện tâm thần, xe về đến nội thành cũng đã gần giữa trưa. Hạ Vũ Thiên đưa Lâm Viễn đến một nhà hàng sang trọng dùng bữa, anh chọn phòng VIP, cẩn thận dạy cậu những lễ nghi khi ăn uống.

Lâm Viễn lần này khá ngoan ngoãn, nhất nhất làm theo những gì Hạ Vũ Thiên nói, cái gì cần học đều cố gắng học. Dù sao cậu đã từng học qua đại học nên rất có ý thức lại thêm thông minh và có trí nhớ tốt nên một lúc sau đã có thể làm đúng bảy tám phần. Hạ Vũ Thiên cực kỳ hài lòng, hôn lên trán cậu một cái, cười nói “Rất tốt.”

Lâm Viễn cảm thấy xấu hổ - buồn nôn quá đi!

Ăn cơm xong, Hạ Vũ Thiên đưa Lâm Viễn tới trường của Tôn Lâm. Lâm Viễn lao xuống xe như bị ma đuổi, ba chân bốn cẳng chạy tới khúc rẽ, cho đến khi khuất khỏi tầm mắt Hạ Vũ Thiên mới chạy chậm lại, lắc lắc đầu rồi từ từ đi tiếp.

“Lâm Viễn!” Tôn Lâm đang đứng trong sân bóng cách đó không xa vẫy vẫy tay gọi cậu.

Lâm Viễn đưa mắt nhìn sang thấy một đám sinh viên khỏe mạnh tươi cười rạng rỡ đang chơi bóng rổ trong sân, cậu bỗng nhiên chạnh lòng suy nghĩ, ngay cả những loại hoạt động vui vẻ giản đơn như thế này, có lẽ cả cuộc đời Hạ Vũ Thiên cũng chưa từng bao giờ được nếm trải qua, hôm nào đó rủ anh ta tới đây chơi bóng rổ xem sao? Nghĩ tới đây Lâm Viễn vội vàng gõ đầu mình, chết tiệt, mình đang nghĩ bậy bạ cái gì chứ, Hạ Vũ Thiên là kẻ địch không cùng giai cấp với mình mà! Bỏ mọi suy nghĩ qua một bên, Lâm Viễn lao vào sân bóng rổ, cởi áo khoác ném sang một bên. Đã chơi thì phải chơi tới bến!

“Thiếu gia!” A Thường đang khởi động xe chở Hạ Vũ Thiên trở về công ty, đột nhiên lên tiếng.

Hạ Vũ Thiên ngẩng đầu nhìn anh hỏi “Có chuyện gì?”

A Thường do dự một lát, thật lâu sau mới nói một câu “Lâm Viễn là một đứa trẻ ngoan.”

“Ha...” Hạ Vũ Thiên cười cười “Rồi sao nữa?”

A Thường không trả lời, chỉ tiếp tục lái xe.

“Anh theo tôi bao lâu rồi?” Hạ Vũ Thiên hỏi.

“Bắt đầu từ khi thiếu gia mười sáu tuổi.” A Thường trả lời “Hơn mười năm rồi.”

Hạ Vũ Thiên gật đầu nói “Vậy chắc anh phải biết tôi thích nhất là gì.”

A Thường yên lặng một lúc mới đáp “Vâng, tôi có biết”

Hạ Vũ Thiên cúi đầu tiếp tục đọc báo.

Xe dừng trước cửa công ty, Hạ Vũ Thiên nói với A Thường “Quay lại đón Lâm Viễn đi, sau đó kể chuyện cũ của tôi cho cậu ta biết... nên nói những gì hân anh đã rõ?”

A Thường tái mặt, lâu sau mới gật đầu nói “Rõ.”

Hạ Vũ Thiên hài lòng xuống xe bước vào công ty.

A Thường quay xe trở lại ngôi trường đại học kia. Tới nơi, anh chậm rãi đi bộ tới gần sân vận động, ngắm nhìn những thanh niên tràn trề sức sống đang chơi bóng rổ trong sân, họ cười nói vui vẻ.

A Thường châm một điếu thuốc ngồi xuống cạnh cầu thang, lẳng lặng nhìn mãi, nhìn mãi thăm cỏ. Không biết đã bao lâu trôi qua, chợt anh cảm thấy một bên má lạnh ngắt... Giật mình ngẩng đầu lên, anh thấy Lâm Viễn đang cầm hai lon coke đứng kế bên cười với anh.

“Lâm thiếu gia.” A Thường căng thẳng nhìn cậu.

“Anh muốn thử chơi bóng rổ không?” Lâm Viễn lấy khăn lau mặt, kẹp một lon coke giữa hai đầu gối để mở, lon còn lại đưa cho A Thường.

“Tôi không biết chơi bóng rổ.” A Thường cười cười nói “Mọi người đang gọi cậu kìa.”

Lâm Viễn quay lại, quả nhiên nhìn thấy Tôn Lâm đang vẫy tay với cậu. Trên sân còn một thanh niên người nước ngoài đang cùng chơi với bọn họ. Anh ta dùng thứ tiếng Trung bập bẹ nói “Lâm Viễn, anh định đào ngũ à?”

“Gì chứ?” Lâm Viễn ném khăn mặt đi và nói “Đợi ta uống xong ngụm nước, tý nữa ta quay lại đánh cho tên nhóc nhà mi bay thẳng về Mỹ!” Dứt lời chạy trở lại sân.

A Thường ngồi yên tại chỗ nhìn theo bóng lưng Lâm Viễn - điều mà Hạ Vũ Thiên thích nhất, anh đương nhiên biết rất rõ. Anh đã từng tận mắt thấy vô số lần, Hạ Vũ Thiên hả hê như thế nào khi tìm thấy nhược điểm của người khác, để sau đó dễ dàng khống chế người đó trong tay mình, để họ vì mình mà bán mạng. Tới khi mục đích của anh ta đã đạt được thì những người bị lợi dụng gần như đều không còn đường sống... Hạ Vũ Thiên - một kẻ trong lòng không tồn tại thứ gọi là tình cảm.

Chương 17

Lâm Viễn say sưa chơi một trận thỏa thích, sau đó Tôn Lâm kéo cậu cùng các anh em đi ăn lẩu, Lâm Viễn chủ động chạy ra một góc gọi điện thoại cho Hạ Vũ Thiên.

“Này... Tới nay anh có việc gì không?” Lâm Viễn hỏi “Tôi muốn đi ăn lẩu với bạn.”

Hạ Vũ Thiên cười trả lời “Cậu đi đi, bảo cả đám A Thường đi cùng, nhưng đừng về muộn quá.”

“Được, Lâm Viễn cúp điện thoại, cảm thấy là lạ. Hạ Vũ Thiên sao hôm nay tự nhiên lại dễ tính thế này?”

“Này.” Tôn Lâm bước tới vỗ vỗ vai Lâm Viễn nói “Ra ngoài ăn cơm cũng phải báo cáo về nhà sao? Coi bộ cậu bị bạn gái quản chặt quá đó?”

“Ái chà?” Tất cả mọi người nghe vậy đều nói “Gọi ra đây ăn cùng đi!”

“Cả đám các cậu cắt sang một bên hết cho anh, giờ chúng ta đi đâu ăn?” Lâm Viễn vỗ ngực “Mấy đứa đều là sinh viên nghèo, bữa này anh bao!”

“Lâm Viễn đại ca!” Nguyên một đám tiểu quỷ nhào lên ôm chân Lâm Viễn “Bọn em thề sống chết cùng anh!”

Cả nhóm tới một quán lẩu nằm gần trường chén sạch một nồi lẩu uyên ương, còn gọi thêm vài món nhậu và một két bia. Tất cả đều ăn uống no say.

Tàn cuộc, nhìn lên thấy cũng đã quá chín giờ, Lâm Viễn để mấy cậu sinh viên quay về ký túc xá còn mình thì xách mấy suất đồ ăn quay lại chỗ đỗ xe. Trước tiên cậu đi tới chiếc xe phía sau đưa cho hai vệ sĩ mỗi người một hộp cơm, hai người kia nhìn nhau. Lâm Viễn cười hì hì chạy về xe của A Thường, ngồi vào ghế phó lái, vừa thắt dây an toàn vừa đưa phần đồ ăn còn lại ra nói “Anh Thường, anh chờ cũng lâu rồi, ăn một chút trước đi.” A Thường cười nói “Tôi không đói, đã quen rồi.”

“Vậy cứ cầm về làm đồ ăn khuya.” Lâm Viễn nói “Quán này làm món thịt nướng rất ngon đấy.”

A Thường cười gật đầu hỏi “Sao cậu không ngồi ghé sau?”

Lâm Viễn xoa xoa vai nói “Ngồi trước cảm thấy đỡ ngọt ngọt hơn, lại còn có thể tán gẫu một chút với anh, ngồi ghé sau... ai dà...”

“Làm sao vậy?” A Thường khởi động xe, chợt thấy Lâm Viễn xoa xoa phần eo.

“Đúng là... mới không chơi có mấy năm mà yếu quá, trước đây tôi đánh bóng cả chiều xong còn có thể ra bể bơi, bơi liên mấy vòng nữa kia, bây giờ mới chạy có tí mà đã đau như cả người, quả nhiên đã già mất rồi.” Lâm Viễn than thở.

A Thường cười nói “Cậu có thể đi tập thể hình cùng đại thiếu gia.”

“Hạ Vũ Thiên tập thể hình sao?” Lâm Viễn rất hứng thú hỏi lại “Thảo nào ngực anh ta cứng như đá thế... Đúng rồi, anh ta còn tập gì nữa không?”

“Ừm, thiếu gia luyện võ từ nhỏ, gần như tất cả các môn võ đều học qua.” A Thường vừa lái xe vừa trả lời.

“Ra vậy.” Tim Lâm Viễn không khỏi đập thành thịch đánh trống khua chiêng trong lồng ngực, gì chứ, cái gã Hạ Vũ Thiên này còn luyện võ nữa sao, mà lại còn biết nhiều thế? Không thể mất cảnh giác được... Nhớ ra hôm nào đó lơ mơ làm anh ta khó chịu, không khéo anh ta lại cho một chương mình tiêu đời.

“Đúng rồi.” Lâm Viễn hỏi A Thường “Ừm... Anh có lẽ theo anh ta lâu rồi phải không?”

Trái tim A Thường hơi nghẹn lại, những chuyện Hạ Vũ Thiên tiên đoán không sai bao giờ, quả nhiên Lâm Viễn đã bắt đầu tò mò. Anh gật đầu, có chút do dự nói “À, phải.”

“Bao lâu rồi?”

“Hừm... mười mấy năm gì đó.” A Thường đáp, trán bắt đầu lấm tấm mồ hôi lạnh, trong lòng thầm cầu khẩn - Lâm Viễn à, cậu đừng hỏi nữa. Nếu cậu không hỏi tôi còn có thể không nói, một khi cậu đã hỏi thì tôi buộc phải nói ra đó.

Nhưng A Thường nhanh chóng bị thất vọng, bởi vì Lâm Viễn quả nhiên tiếp tục hỏi “Vậy... Sáng nay Hạ Vũ Thiên có nói trước đây anh ta từng ở trong bệnh viện tâm thần, cuối cùng thì đã có chuyện gì xảy ra?”

A Thường trong lòng thầm thở dài, bất đắc dĩ nói “Phải, trước đây trước khi lão gia giành được quyền lực đại thiếu gia và đại phu nhân sống rất khó khăn... Để bảo vệ tính mạng của đại thiếu gia, đại phu nhân bắt cậu ấy phải giả điên vào ở trong bệnh viện tâm thần, những vết thương trên lưng thiếu gia đều do côn điện trong bệnh viện tâm thần đó gây ra... Chịu khổ như vậy hơn một năm, cuối cùng lão gia đắc thế, thiếu gia mới được thả ra bên ngoài. Lão gia vốn nghĩ cậu ấy điên rồi, không ngờ thiếu gia vẫn bình thường... Mà ngược lại đại phu nhân mới thành kẻ điên. Vì thế lão gia luôn cảm thấy ông ấy đã nợ đại phu nhân một món nợ quá lớn, nên đối xử với đại thiếu gia rất tốt về sau ông ấy dù có tìm đến những người phụ nữ cũng không lập ai làm chính thất cả, tất cả đều chỉ là tình nhân mà thôi.”

Lâm Viễn nghe vậy nhú mày, cậu không ngờ Hạ Vũ Thiên lại từng trải qua những chuyện bi thảm như thế, lại nghe A Thường nói tiếp “Có chuyện này... Lâm thiếu gia.”

“Đã nói cứ gọi em là Lâm Viễn được rồi.” Lâm Viễn nói “Em không phải là thiếu gia.”

“Lâm Viễn... Tôi nói cho cậu nghe điều này, cậu nhớ cho kỹ, nhất định đừng kể lại cho người khác biết.” A Thường nhìn hộp cơm treo trên kính chắn gió, nói với Lâm Viễn.

“Vâng.” Lâm Viễn gật đầu.

“Cậu... Cậu đừng tin người nhà họ Hạ.” A Thường do dự một lúc mới nói ra câu này.

“Người nhà họ Hạ?” Lâm Viễn hỏi “Bao gồm cả Hạ Vũ Thiên?”

A Thường không trả lời câu hỏi đó, chỉ nói “Cậu đừng trao cả trái tim mình cho ai, để đến lúc đó, có muốn cũng không thể lấy lại được nữa.”

Chân mày Lâm Viễn nhíu lại, nhìn A Thường hỏi “Anh có ý gì?”

“Cậu cứ nhớ kỹ điều ấy là được.” A Thường nói “Chẳng qua, đại thiếu gia cùng mấy người bọn họ lớn lên trong hoàn cảnh như thế nên không thể hiểu chuyện tình cảm. Họ có thể làm bất cứ việc gì, cậu cứ quên đi, đừng tin là thật”

Lâm Viễn nghe xong gật đầu rồi lại hỏi “Người nhà họ Hạ vốn không thể tin được, tại sao anh còn đi theo bọn họ?”

A Thường cười nói “Một phần là để nuôi mấy miệng ăn trong nhà, ngoài ra thì làm công việc như bọn tôi nhất định phải có lòng trung thành, quan trọng nhất là... Tôi tận mắt đã chứng kiến đại thiếu gia trưởng thành, tôi hy vọng cậu

ấy có thể sống tốt hơn nữa, có thể tìm được hạnh phúc của mình. Tôi lái xe vẫn tiện hơn để người khác lái xe.”

Lâm Viễn cười cười hỏi “Có phải anh coi anh ta như con trai mình không?”

A Thường vội vàng lắc đầu nói “Tôi đâu đã già như vậy, nhưng có thể tôi coi cậu ấy như là em trai.”

Lâm Viễn gật đầu nói “A Thường, thật hiếm gặp người như anh. Anh coi Hạ Vũ Thiên như em trai nhưng Hạ Vũ Thiên lại chỉ coi anh như thuộc hạ, thế mà anh cũng không tức giận. Nếu người nào đó được làm em trai anh thì nhất định sẽ rất hạnh phúc.”

A Thường ngạc nhiên, một lúc lâu sau mới đáp lại “Đại thiếu gia chưa từng coi tôi là thuộc hạ...”

Lâm Viễn nhếch miệng cười nói “Anh muốn tôi giúp Hạ Vũ Thiên nên mới nói tốt cho anh ta chứ gì?”

A Thường xấu hổ, mở miệng ra định nói gì đó nhưng lại thôi. Lâm Viễn đã hiểu lầm ý anh rồi, cậu nhóc này lúc nào cũng nghĩ người ta có ý tốt, như thế làm sao có thể đấu lại Hạ Vũ Thiên được.

Lâm Viễn vỗ vai anh nói “Anh yên tâm, sau này tôi sẽ cố gắng hết sức phối hợp với anh ta, dù sao mỗi người cũng đều có cái khó riêng.”

A Thường gật đầu, trong lòng lo lắng không thôi.

Về đến nhà, Lâm Viễn chạy như bay vào phòng, không đợi Hạ Vũ Thiên kịp phản ứng, cậu đã dùng tốc độ ánh sáng cầm lấy quần áo phi vào phòng tắm, tắm rửa sạch sẽ. Vừa chơi bóng rổ cả người đầy mồ hôi cộng với bị ám mùi khói khi ăn lẩu, Lâm Viễn cảm thấy mình cực kỳ hôi hám và thấy rất khó chịu.

Hạ Vũ Thiên tắt máy tính, dựa vào thành giường đọc mấy cuốn tạp chí bóng rổ và phim ảnh Lâm Viễn mang về.

Một lát sau, Lâm Viễn lau tóc khoan khoái bước ra, sung sướng thở dài một hơi, lẩm bẩm một mình “Thật là thoải mái.”

Hạ Vũ Thiên ngẩng lên bắt gặp cảnh tượng Lâm Viễn đang dùng khăn lau tóc, cậu mặc áo phong trắng với quần đùi, để lộ đôi chân và cánh tay trắng nõn.

Hạ Vũ Thiên xoa xoa cằm, nhìn Lâm Viễn bằng một con mắt khác... Không thể phủ nhận, gât tính cách khó ưa của cậu ta qua một bên, thì gương mặt và dáng người của Lâm Viễn đúng là kiểu anh thích nhất.

Người Lâm Viễn hơi gầy nhưng không yếu ớt, mà là kiểu rắn chắc của người thường xuyên chơi thể thao, đường nét cơ thể thanh thoát, tay chân nhỏ nhắn, động tác linh hoạt, khiến cho anh liên tưởng tới loài báo... Tóc đen mắt đen, làn da trắng hơn so với người châu Á bình thường, các đường nét trên mặt thanh thoát tinh xảo, không phải theo kiểu dễ thương mà là một vẻ đẹp hiếm thấy ở phái nam, cằm thon, cổ mảnh khảnh thanh tú, thêm vào đó là xương quai xanh tinh tế, từng đường nét đều như đang khiêu khích thị giác của anh... Ngắm nhìn theo góc độ nào, Lâm Viễn cũng đều là bạn tình lý tưởng. Nếu ảnh của người này đặt lẫn trong tập ảnh của đám thiếu niên mọi khi anh dùng để tiêu khiển, anh nhất định sẽ gọi cậu tới rồi sau đó sẽ sủng ái cậu thật lâu...

Hạ Vũ Thiên chậm chậm dùng ánh mắt phác họa từng chi tiết trên thân thể Lâm Viễn, không bỏ sót một nơi nào, mãi cho tới khi Lâm Viễn ngẩng đầu, hai cặp mắt lơ đãng chạm nhau...

Hạ Vũ Thiên nhìn thấy trong đôi mắt Lâm Viễn là hai con người đen trong suốt, dường như nhìn xuyên thấu người đối diện, lại dường như ngơ ngác không hiểu chuyện gì. Điều này khiến cho anh bất ngờ nóng lên...

“Anh nhìn cái gì?” Lâm Viễn thôi không lau tóc mà chuyển sang dùng khăn lau mặt, chạy tới giật lại tờ tạp chí trên tay Hạ Vũ Thiên “Anh không phải chỉ thích đọc tạp chí kinh tế thôi sao, trả lại cho tôi.”

Lâm Viễn chống một tay xuống giường, cúi người vươn tay qua giăng lấy tờ tạp chí. Hạ Vũ Thiên xuyên qua phần cổ trễ xuống của chiếc áo phông rộng nhìn thân thể Lâm Viễn, thấy được bộ ngực trắng nõn, hai điểm hồng nhạt hiếm thấy nổi lên trên khuôn ngực ấy và cả đường eo cong rất nhỏ.

Hạ Vũ Thiên theo bản năng khẽ nuốt nước bọt một cái cảm thấy tờ tạp chí lui về phía sau nói “Cho tôi mượn xem thử đi.”

“Tôi cũng muốn đọc.” Lâm Viễn nói “Anh xem một cuốn còn chưa đủ à, trả cuốn kia lại cho tôi.”

Hạ Vũ Thiên vẫn không trả, Lâm Viễn nheo mắt lại trèo lên giường chiến đấu.

Lâm Viễn lấy được tờ tạp chí, còn chưa kịp rời đi đã bị Hạ Vũ Thiên ôm eo kéo lại, ôm chặt ấn xuống giường, sau đó xoay người đè lên cậu.

“Này, anh làm cái gì đấy?” Lâm Viễn dùng quyền tạp chí ngăn giữa hai người “Tránh ra, tôi muốn đọc tạp chí.”

Hạ Vũ Thiên nhìn chằm chằm Lâm Viễn một hồi mới lên tiếng “Cậu nghĩ xem, nếu cậu vừa có tính cách lạnh băng cao ngạo, lại có đầy đủ tri thức lễ nghĩa, lại biết thêm những chuyện này, như vậy thì có phải tốt hơn không?”

Lâm Viễn khoe miệng khẽ giật giật “Anh đi mua một cục băng về mà tạc người băng, nếu không thì đi tìm Tiểu Long Nữ.” Nói xong liền đẩy Hạ Vũ Thiên ra “Đứng lên.”

Hạ Vũ Thiên không buông tha, hai tay sờ soạng trước ngực Lâm Viễn khiến cho cậu không ngừng giãy giụa. Hạ Vũ Thiên cười nói “Lâm Viễn, ngủ với tôi một đêm được không?”

“Ngủ cái đầu anh ấy.” Lâm Viễn nói “Không phải sáng nào tỉnh dậy tôi cũng đang nằm trên cái giường này cùng với anh sao!”

“Tôi không nói nằm ngủ kiểu đó.” Hạ Vũ Thiên nói “Ý tôi là muốn làm chuyện đó với cậu.”

“Cút.” Lâm Viễn giơ chân đạp anh ta “Ta đây không có sở thích ấy.”

“Vì sao không được?” Hạ Vũ Thiên hỏi “Cậu ra điều kiện đi, cái gì tôi cũng có thể cho cậu hết.”

“Anh nằm mơ đẹp nhỉ.” Lâm Viễn trừng mắt nhìn anh ta “Mẹ kiếp, anh có bao nhiêu bạn tình sẵn sàng lên giường với anh cơ mà, muốn hạ hỏa thì đi tìm bọn họ ấy. Lần đầu tiên của ta đây phải để dành cho vợ!”

Hạ Vũ Thiên ngây người kinh ngạc “Lần đầu tiên? Cậu chưa từng làm chuyện này? Kể cả với phụ nữ cũng chưa?”

Mi mắt Lâm Viễn nháy nháy “Thì sao, tôi đây giữ thân như giữ ngọc!”

Hạ Vũ Thiên bật cười nói “Chẳng phải cậu từng có bạn gái sao?”

“Ai bảo cứ có bạn gái là sẽ làm chuyện đó?” Lâm Viễn giơ tay đẩy anh ta ra “Anh lên cơn hưng tình thì cứ việc đi tìm người khác, tránh xa tôi ra!”

“Sao không thử một lần xem?” Hạ Vũ Thiên cố gắng dụ dỗ “Có mất gì đâu, kỹ thuật của tôi miễn chê luôn.”

“Tôi thềm vào!” Lâm Viễn dùng gối đánh Hạ Vũ Thiên xong, quay người định chạy liền bị Hạ Vũ Thiên túm được áo.

“Ai da, anh đừng ép buộc người ta có được không?” Trong phản ứng của Lâm Viễn không có chút gì sợ hãi, mà chỉ có vẻ như đã từ chối thành quen. Hạ Vũ Thiên hiểu kỳ hỏi “Trước đây cậu cũng từng gặp chuyện như thế này rồi?”

“Hả?” Lâm Viễn ngạc nhiên nhìn anh ta.

“Tôi nói là trước đây cũng có người trêu đùa cậu như thế này sao?” Hạ Vũ Thiên hỏi.

“Bọn con trai với nhau không phải thường thích trêu đùa kiểu này sao?” Lâm Viễn hỏi “Ngày tôi học đại học không biết đã bị thế này bao nhiêu lần rồi, đến lúc tốt nghiệp cũng vẫn thế, cả một đám hết lăm nhăm “Tôi nuôi cậu nhé” rồi lại “Tôi trả bốn mươi vạn mua đêm đầu tiên của cậu”.”

Hạ Vũ Thiên nhìn Lâm Viễn một lúc lâu mới thốt lên được “Lâm Viễn, cậu có thể sống tới bây giờ mà vẫn chưa bị người nào đè xuống, thật đúng là kỳ tích.”

Lâm Viễn tặng cho anh ta một đập “Tự đi ngủ đi, đừng có lằng nhằng nữa!”

Hạ Vũ Thiên lăn ra giường nói “Không đùa với cậu nữa, hôm nay cậu ngủ cùng tôi. Sáng mai tôi còn phải dậy sớm, cậu cùng tôi đi đánh golf.”

“Golf?” Lâm Viễn ngồi xuống mép giường nói “Tôi không biết chơi, từ trước đến giờ chưa bao giờ chơi cả.”

Hạ Vũ Thiên thần nhiên gật đầu “Tôi biết mà.”

Lâm Viễn rửa thầm trong bụng - gì chứ, tưởng có tiền là được khinh người sao? Cầu cho anh vung gậy lên cao đến gãy xương sườn luôn đi!

Hạ Vũ Thiên xoa nhẹ cằm cậu “Đang nghĩ gì đó?”

Lâm Viễn gạt tay anh ta ra “Sao tự dưng lại chơi golf làm gì?”

“Bàn chuyện làm ăn.” Hạ Vũ Thiên nói xong liền vỗ vỗ cái gối bên cạnh “Mau nằm xuống ngủ sớm đi, năm giờ sáng mai phải dậy rồi.”

“Năm giờ?” Lâm Viễn đau khổ kêu lên, nằm lăn xuống gối “Sớm quá vậy.”

Hạ Vũ Thiên nhìn gương mặt Lâm Viễn gần trong gang tấc, khóe miệng khẽ nhếch lên “Lâm Viễn.”

“Gì?” Lâm Viễn quay sang nhìn anh ta, đã thấy Hạ Vũ Thiên khẽ hé môi, giọng nói nhẹ như một hơi thở “Hình như tôi thích cậu rồi.”

Lâm Viễn ngây người một lúc rồi kéo chăn trùm qua đầu, chui vào trong nói “Taliban tới rồi.”

“Gì cơ?” Hạ Vũ Thiên nhú mày không hiểu nhìn sang Lâm Viễn đã thấy cậu ta dùng chăn tự cuốn chặt toàn thân, chỉ lộ ra một đám tóc đen huyền.

Một lúc sau, Lâm Viễn mới từ trong chăn nói vọng ra một câu “Tắt đèn đi⁽¹⁾”.

Ghi chú: ⁽¹⁾ Osama Bin Laden tên được chuyển sang tiếng Trung là “Lạp Đăng” có nghĩa là “tắt đèn”. Osama là người lãnh đạo của lực lượng Taliban.

Chương 18

Khoảng năm giờ sáng hôm sau, Lâm Viễn vẫn còn đang ngon giấc thì bị Hạ Vũ Thiên không chút lưu tình dựng dậy.

“Tôi không muốn đi, tôi đâu có biết chơi Golf.” Lâm Viễn ôm gối sổng chết không muốn rời giường “Anh đi một mình đi...”

Hạ Vũ Thiên lôi quần áo ra, đè ngửa Lâm Viễn bắt cậu mặc vào, sau đó kéo cậu ra khỏi cửa.

Ngồi trong xe, hai mắt Lâm Viễn vẫn còn mơ mơ màng màng dính chặt lại với nhau. A Thường lái xe đưa hai người tới một sân golf nằm ở ngoại ô thành phố.

Lúc xuống xe, Lâm Viễn vẫn ngáp ngáp dài.

“Tỉnh táo lên.” Hạ Vũ Thiên xoa xoa má cậu nói “Lát nữa đừng có lệt xuống lỗ đấy.”

“Nói vớ vẩn.” Lâm Viễn khó chịu bĩu môi “Cái lỗ bé tí bằng ấy lệt kiểu gì được!”

Hạ Vũ Thiên không thèm đáp, giúp Lâm Viễn chỉnh lại đầu tóc. Lúc này bên cạnh hai người có mấy chiếc xe đỗ lại nhìn mấy người vừa bước ra khỏi xe, toàn bộ đều là người đẹp và quái thú cả...

Lâm Viễn tắc lưỡi, trong lòng thầm nghĩ Hạ Vũ Thiên đúng thật còn có thể coi như hàng chất lượng cao, điều kiện bên ngoài bên trong đều tốt cả, chứ nếu trước đây mình xui xẻo gặp phải mấy gã quái vật này, lại còn phải làm tình nhân cho mấy gã nữa thì mới gọi là bị kịch, coi như đời cậu xong rồi còn đâu.

Còn đang miên man suy nghĩ, Lâm Viễn chợt thấy Hạ Vũ Thiên đứng bên cạnh không nhìn được khẽ cười. Nụ cười của anh ta còn mang theo một chút trên cợt.

Mí mắt Lâm Viễn giật giật, thể hiện ra rằng tâm tình cậu rất chi là không tốt. Bực rồi nha!

“Tiểu Hạ à.” Lúc này mấy người lớn tuổi đi tới chào hỏi Hạ Vũ Thiên, đồng thời cũng đưa mắt nhìn qua Lâm Viễn cười nói “Hôm nay sao rảnh rỗi vậy, còn có cả thời gian đi chơi golf?”

Hạ Vũ Thiên cười cười, gật đầu đáp “Đúng vậy, chơi cùng Tôn lão gia.”

“À... Lão già nhà họ Tôn cũng tới à.” Người kia cười nhạt mấy tiếng “Nghe nói đợt vừa rồi ông ta bệnh tim tái phát, tôi còn tưởng ông ta đi chắc rồi, ai dè vẫn còn cao số lắm.”

Hạ Vũ Thiên chào ông ta đoạn kéo Lâm Viễn đi tiếp.

“Tôn lão gia nào cơ?” Lâm Viễn tò mò hỏi Hạ Vũ Thiên “Là người lần trước anh để ông ta nhìn thấy chúng ta... ấy ấy hả?”

Hạ Vũ Thiên khẽ nhếch khóe môi “Ấy ấy gì cơ?”

Lâm Viễn lườm anh ta, nhỏ giọng nói thầm “Biết rõ rồi còn hỏi.”

“Không phải ông ta, người lần này tên là Tôn Vĩnh Nghiệp - là trụ cột nhà họ Tôn hơn bảy mươi tuổi, một con hồ ly già chính hiệu.” Hạ Vũ Thiên nói “Sau khi lão già chết đối thủ cạnh tranh chủ yếu của nhà tôi chỉ có ông ta và nhà Âu Dương... Nhà Âu Dương dễ đối phó hơn, đám họ Tôn là phiền phức nhất, lão già này vừa nham hiểm lại rất thích chơi bản.”

“Chẳng phải mọi người bảo bệnh tim của ông ta vừa mới tái phát sao?” Lâm Viễn hỏi “Dù sao cũng hơn bảy mươi tuổi rồi còn gì.”

Hạ Vũ Thiên cười lạnh một tiếng “Ai mà biết được... Nói không chừng chỉ là diễn kịch thôi.”

Còn đang nói chuyện, hai người đã vào tới bên trong sân bóng. Một nhân viên lái chiếc xe chuyên dụng đi trên cỏ tới, lễ phép hỏi Hạ Vũ Thiên “Hạ tiên sinh, hôm nay ngài tới chơi?”

Hạ Vũ Thiên gật đầu hỏi “Nghe nói Tôn lão gia cũng tới?”

“Dạ vâng.” Nhân viên trả lời “Ngài Tôn ở ngay đằng trước kia thưa ngài.” Vừa nói anh ta vừa quay đầu xe.

“Thế thì đưa chúng tôi tới đó, nhân thể đi qua chào hỏi lão gia một tiếng.” Hạ Vũ Thiên kéo Lâm Viễn cùng lên xe đi về phía Tôn lão gia.

Lâm Viễn liếc nhìn Hạ Vũ Thiên rồi lại nhìn qua thảm cỏ, trong lòng không khỏi thắc mắc - bãi cỏ xanh tốt thế kia vừa êm vừa mềm mịn mà lại dùng để chơi golf quá ư là lãng phí, để làm sân đá bóng có phải tốt hơn không.

Hạ Vũ Thiên thấy cậu mãi ngẩn ngía mặt cỏ đến gần người liền hỏi “Nghĩ gì vậy?”

Lâm Viễn nhún vai đáp “Golf chán chết, nếu là bóng đá thì vui hơn nhiều.”

Hạ Vũ Thiên hơi nhú mày nói “Lát nữa bàn xong chuyện kinh doanh thì đi ăn trưa, buổi chiều tôi rảnh.”

“Hả?” Lâm Viễn nhìn anh ta “Rảnh thì sao?”

“Có thể tùy ý cậu muốn làm gì thì làm.” Hạ Vũ Thiên dựa gần hơn vào Lâm Viễn cười nói “Cậu có muốn đi dạo với tôi không?”

Lông mày Lâm Viễn giật giật nhìn anh ta hỏi “Đi dạo? Đi đâu mới được?”

“Ừm...” Hạ Vũ Thiên nghĩ một lát nói “Đi đá bóng... Chẳng phải cậu muốn đá bóng sao, tôi cũng lâu rồi không vận động.”

Lâm Viễn hoảng hốt nhìn Hạ Vũ Thiên, mãi một lúc lâu sau mới lắp bắp được một câu “Anh bảo đi đá bóng... Có phải là bóng đá không? Hai chúng ta ấy à?”

Hạ Vũ Thiên nhú mày bực bội “Trừ bóng đá ra còn có môn nào đá được bóng nữa?”

“Ai mà biết được... Có trời biết được xã hội đen như anh có những sở thích kỳ quái gì.” Lâm Viễn lẩm bẩm một câu.

“Sao cơ?” Hạ Vũ Thiên không nghe rõ.

“Không có gì...” Lâm Viễn nhỏ giọng đáp “Chỉ có hai người chúng ta thì đá kiểu gì, anh chuyển cho tôi tôi chuyển cho anh sao? Có phải là anh em cá heo trong công viên nước đâu...”

“Sao?” Hạ Vũ Thiên trừng mắt với Lâm Viễn “Cậu có đi không?”

“Ha ha, nói sau nói sau đi.” Lâm Viễn vội vàng đánh trống lảng, liếc mắt nhìn ra phía xa kia... chợt nhìn thấy một bóng người quen thuộc... Cậu bất giác nhú chặt mày lại.

Hạ Vũ Thiên thấy vẻ mặt của Lâm Viễn bình thản nói “Tôi sớm đã muốn nói cho cậu... nhưng sợ cậu không nghe.”

Lâm Viễn cắn chặt răng, cúi đầu không lên tiếng.

Cách đó không xa lắm phía trước nơi Lâm Viễn vừa đảo mắt nhìn qua có mấy người đang đứng, những người phía sau hẳn là đám đặc vụ áo đen mặc thường phục có mặt ở đó để bảo vệ hai người, một già một trẻ. Ông già xem chừng khoảng sáu bảy mươi tuổi, dáng người hơi mập, Lâm Viễn cũng không nhìn kỹ, dù sao trong mắt cậu tất cả người già trông đều giống nhau cả... Nhưng còn người trẻ tuổi, cậu thanh niên kia không ai khác chính là người vẫn thường chơi bóng rổ cùng Lâm Viễn - Tôn Lâm.

Lâm Viễn lông mày nhíu lại, hôm nay Tôn Lâm mặc một bộ quần áo thể thao màu xanh da trời nhạt, tay cầm gậy chơi golf, thoát nhìn như một vị thiếu gia nhà quyền quý đầy vẻ tao nhã, hoàn toàn trái ngược với hình ảnh cậu nhóc cuồng nhiệt khi chơi bóng rổ. Trái tim Lâm Viễn đập mạnh một nhịp, bất giác nhớ lại hoàn cảnh mình gặp gỡ Tôn Lâm mấy ngày trước, dường như rất trùng hợp... Chẳng lẽ cậu ta tiếp cận chính mình là vì có mục đích riêng, hơn nữa cậu ta cũng họ Tôn, nói như vậy làm bạn với mình chỉ là vì chuyện kinh doanh với Hạ Vũ Thiên thôi sao? Lâm Viễn đột nhiên có cảm giác mình đã bị lừa, trong lòng cực kỳ không vui.

Sắc mặt Lâm Viễn trở nên thâm trầm, cậu yên lặng không nói gì. Còn Hạ Vũ Thiên thì ngược lại, cười cười kéo tay cậu đi về phía Tôn Lâm.

“Tôn lão gia, trùng hợp quá.” Hạ Vũ Thiên cười nói.

Lâm Viễn thầm giật mình... trùng hợp quá? Có nghĩa là Hạ Vũ Thiên vốn không hề hẹn trước với Tôn lão gia mà cứ thế tự ý dẫn xác tới...

Nghĩ đến đây Lâm Viễn ngẩng đầu lên, nhìn thấy Tôn lão gia dường như cũng hơi bị bất ngờ, sau đó lập tức cười ha hả bước đến bắt tay Hạ Vũ Thiên nói “Tiểu Hạ cũng tới chơi à?”

Hạ Vũ Thiên lễ phép gật đầu, làm bộ vờ vĩnh hỏi thăm sức khỏe ông già.

Lâm Viễn đứng cách đó một đoạn nhìn thẳng vào Tôn Lâm. Tôn Lâm đứng yên tại chỗ, nét mặt đầy vẻ ngượng ngùng bối rối, dường như muốn nói điều gì đó với Lâm Viễn, nhưng lại không thể.

“Tiểu Lâm, qua đây.” Ông già vẫy tay với Tôn Lâm, gọi cậu ta đến bên cạnh giới thiệu với Hạ Vũ Thiên “Cháu trai ta, mới du học nước ngoài về.” Sau đó lại giới thiệu Hạ Vũ Thiên cho Tôn Lâm “Tiểu Lâm, đây là đại thiếu gia nhà họ Hạ, cháu phải cố gắng học hỏi cậu ấy chuyện làm ăn kinh doanh, đừng có lúc nào cũng chỉ thích đi chơi, biết chưa?”

“Dạ.” Tôn Lâm gật đầu, liếc nhìn sang Lâm Viễn.

“Hừm?” Tôn lão gia quay sang Lâm Viễn, cười hỏi Hạ Vũ Thiên “Người tình mới à? Trông cũng được lắm.”

Tôn Lâm khẽ cau mày, Lâm Viễn mặt tái đi. Hạ Vũ Thiên kéo Lâm Viễn tới bên cạnh nói với Tôn lão gia “Lão gia đừng nói đùa đây là bác sĩ riêng của Hạ gia, tên là Lâm Viễn - là khách quý của nhà họ Hạ.”

“À...” Ông già gật đầu nói “Ta có nghe nói trước khi lão gia mất có một bác sĩ đã chăm sóc ông ấy, sau đó di chúc cũng giao cho cậu ta, chẳng lẽ...”

“Đúng vậy.” Hạ Vũ Thiên cười cười, nói với Lâm Viễn “Đây là Tôn lão gia, đã biết chưa?”

Lâm Viễn gật đầu cười.

“Có bác sĩ ở bên cạnh rất quan trọng đấy.” Tôn lão gia cười nói, “Lão già này lần trước thiếu chút nữa đã mất mạng rồi... Hừ, già rồi muốn làm gì cũng không được các cậu đừng ý mình trẻ tuổi mà làm bừa, năm mươi năm trước ta cũng có ngủ bao giờ đâu, không phải đánh nhau thì cũng là với phụ nữ... Ha ha, ai mà ngờ có ngày chân đứng còn không vững thế này.”

Lâm Viễn đưa mắt nhìn kỹ, ông già sắc mặt đỏ hơn người bình thường nhiều, khi đi đứng hơi thở không ổn định, xem chừng đúng là sức khỏe không tốt.

“Sao hả Tiểu Hạ?” Tôn lão gia vỗ vai Hạ Vũ Thiên nói “Mảnh đất kia có còn muốn mua không?”

“Đương nhiên là muốn.” Hạ Vũ Thiên cười đáp “Nếu hôm nay đã có duyên gặp được lão gia thì chúng ta quyết định giá cả luôn thôi.”

“Được được, hay là thế này cậu chịu khó chơi golf với tôi rồi từ từ nói chuyện...” Ông già cầm gậy đánh golf lên, vừa cười vừa bảo Hạ Vũ Thiên cùng chơi với mình.

Hạ Vũ Thiên đương nhiên đồng ý, quay lại hỏi Lâm Viễn có muốn cùng đi không. Tâm trạng của Lâm Viễn đang rất xấu, liền từ chối nói rằng mình không biết chơi golf. Hạ Vũ Thiên chỉ một bộ bàn ghế đặt dưới tán ô tránh nắng cách đó không xa bảo Lâm Viễn qua đó nghỉ ngơi, trong lúc anh và ông già đi chơi golf.

Lâm Viễn gật đầu, bước về phía tán ô.

Ông già vốn định gọi cả Tôn Lâm theo cùng, nhưng Tôn Lâm nói mình đi chuẩn bị thuốc cho ông ta nên không tham gia. Đợi đến khi ông già và Hạ Vũ Thiên đã đi xa, Tôn Lâm mới quay mặt lại nhìn về phía tán ô nơi Lâm Viễn ngồi.

Lâm Viễn ngồi trên chiếc ghế màu trắng, có người phục vụ tới đưa cho cậu một cốc trà. Lâm Viễn lòng oán hận ngồi ngẩn ngơ, thần thờ... Cậu còn đang nghĩ ngợi bỗng nhiên cảm thấy trước mặt mình tới đi một chút, là có người bước tới bên cạnh. Nhìn bộ quần áo thể thao màu xanh nhạt, cậu biết người đó là Tôn Lâm.

“Lâm Viễn.” Tôn Lâm gãi gãi đầu, đứng kế bên Lâm Viễn nói “Xin lỗi.”

Lâm Viễn ngẩng đầu nhìn cậu ta đáp “Anh là ai?”

Tôn Lâm có vẻ xấu hổ, kéo một chiếc ghế ngồi xuống cạnh Lâm Viễn “Tôi không ngờ cậu cũng tới.”

Lâm Viễn nhướn mày tiếp tục uống trà thầm nghĩ - như thế thì có liên quan quái gì tới ông đây chứ... Dù sao hai người các anh không ai có ý tốt hết, đừng có ra vẻ giả vờ giả vịt trước mặt tôi.

“Ngôi trường kia nằm gần nơi tôi ở... Tôi và giáo viên thể dục của trường đó là bạn tốt, hơn nữa hồi còn trong trường tôi đã từng học qua làm huấn luyện viên nên mới đến đó kiếm một vị trí làm chơi, chỉ là để có người cùng chơi bóng rổ thôi.” Tôn Lâm nói “Tôi thật sự không có ý định lừa anh.”

Lâm Viễn thầm nghĩ trong lòng “Có trời mới tin cậu.”

Tôn Lâm lại nói tiếp, “Hơn nữa anh cũng đâu có nói mình là di chúc sống của nhà họ Hạ đâu, tôi cũng có thể cho là anh lừa tôi chứ!”

Lâm Viễn ngửa mặt nhìn trời thầm nghĩ, nhóc con nhà cậu được lắm, còn dám căn ngược lại tôi một miếng, anh đây không thềm để ý tới cậu nữa!

Thấy Lâm Viễn không lên tiếng, Tôn Lâm cũng có phần chán nản liền bảo “Tôi vừa mới tốt nghiệp đại học về nước chưa được mấy ngày, bây giờ còn đang phải thích ứng với môi trường công ty. Vài năm nữa tôi sẽ phải kế thừa gia nghiệp nhà họ Tôn, anh cũng biết rồi đây làm kinh doanh rất mệt mỏi, tuy rằng tôi không thích nhưng cũng chẳng còn lựa chọn nào khác. Cho nên tranh thủ thời gian mấy năm này tôi muốn chơi cho đã... mấy anh em cùng chơi bóng cũng đều tưởng tôi là giáo viên hoặc sinh viên trong trường.”

Lâm Viễn ngược mắt nhìn Tôn Lâm thầm nghĩ, tôi thật sự rất muốn tin cậu, nhưng vì quá trùng hợp nên tôi dứt khoát không tin đâu!

Tôn Lâm thấy Lâm Viễn vẫn lặng thinh bèn nói “Này, anh cũng không phải là bạn gái tôi, việc gì tôi phải dễ dàng anh chứ? Anh có tin hay không thì tùy!”

Lâm Viễn bất mãn nhìn cậu ta đáp “Từ đầu đến cuối chỉ có mình cậu ba hoa này giờ chứ tôi đã hỏi gì đâu.”

“Chẳng phải là vì tôi không muốn mất một người bạn như anh sao!” Tôn Lâm nghiêm túc nói “Tôi còn muốn chơi bóng rổ với anh mà!”

Lâm Viễn nhếch mép nghĩ thầm - chơi bóng thì vẫn có thể, nhưng sau này gặp nhau có lẽ sẽ cảm thấy không tự nhiên.

Tôn Lâm nhìn Lâm Viễn hỏi “Chúng ta vẫn là bạn bè chứ?”

Lâm Viễn nhìn cậu ta trong lòng thoáng có cảm giác không thoải mái tuy gật đầu nhưng trong lòng vẫn luôn cảnh giác. Từ khi ở chung với Hạ Vũ Thiên cậu lúc nào cũng cảm thấy... cho dù bất cứ ai tiếp cận mình dường như đều có mục đích riêng không thể không đề phòng.

Tôn Lâm thấy Lâm Viễn gật đầu mới vui vẻ nói “Hay quá!” đoạn kéo tay Lâm Viễn bảo “Anh có biết chơi golf không?”

Lâm Viễn lắc đầu trầm nghĩ, nếu tôi biết thì còn ngồi đây làm gì?

“Đề tôi chỉ cho anh!” Tôn Lâm kéo Lâm Viễn đi, bắt đầu giảng giải cho cậu nguyên tắc và cách đánh golf.

Lâm Viễn tuy ham thích nằm nhà nhưng chơi cũng rất nhiệt tình, chỉ một lúc đã bị Tôn Lâm thuyết phục bắt đầu nghiêm túc học cách chơi golf.

Cách đó không xa, Hạ Vũ Thiên đang đánh cùng ông già họ Tôn. Hạ Vũ Thiên quay đầu lại thấy Lâm Viễn và Tôn Lâm đang dính vào nhau cùng cầm lấy gậy golf... Anh ta khẽ nhếch môi cười nhạt một tiếng, trong mắt tràn đầy toan tính.

Phần 7

Chương 19

Lâm Viễn và Tôn Lâm đứng một góc học đánh golf, cách đó không xa Hạ Vũ Thiên và Tôn lão gia đang bàn chuyện làm ăn.

Lâm Viễn thỉnh thoảng liếc sang phía bên kia, đôi lúc chạm phải ánh mắt Hạ Vũ Thiên cũng đang nhìn lại. Lâm Viễn cảm thấy hình như tâm trạng Hạ Vũ Thiên không được thoải mái lắm, có vẻ anh ta rất để ý đến thái độ giữa cậu và Tôn Lâm.

Tôn Lâm kéo Lâm Viễn đi xa thêm một đoạn, đánh vào mấy lỗ, trong lúc Lâm Viễn nhặt quả, Tôn Lâm đột nhiên hỏi cậu “Lâm Viễn, cậu và Hạ Vũ Thiên... chỉ là quan hệ bác sĩ và bệnh nhân thôi à? Tôi nghe nói cậu ở nhờ nhà anh ta.”

Mí mắt Lâm Viễn nháy nháy, cậu nói “Sao lại nói là ở nhờ chứ...”

Tôn Lâm lại hỏi “Vì tôi thấy hai người rất hay đi cùng nhau... Mấy vệ sĩ vẫn hay đi theo cậu đều là đàn em của Hạ Vũ Thiên phải không?”

Lâm Viễn nhún vai “Cũng chỉ là bảo vệ di chúc thôi.”

“Anh và anh ta không phải là tình nhân sao?” Tôn Lâm hỏi.

Lâm Viễn mở to mắt kinh hãi nhìn Tôn Lâm nói “Này, đừng nói bừa nhé, tình nhân của anh ta có cả đồng ra đây, tôi đang hoảng nghiêm chỉnh này sao có thể dây vào anh ta được.”

“Khụ khụ...” Lâm Viễn đang miêu tả sinh động sự cảm thú vô cùng vô tận của Hạ Vũ Thiên nhằm chứng minh rằng tốt nhất đối với anh ta phải giữ khoảng cách như thế nào, nếu có thể chạy được phải chạy càng xa càng tốt ra sao, bỗng nghe thấy một tiếng ho vang lên phía sau.

Lâm Viễn quay lại... Hạ Vũ Thiên đã đứng sừng sững sau lưng cậu từ lúc nào.

Lâm Viễn chớp chớp mắt, quay lại tiếp tục nói chuyện với Tôn Lâm “Cái gã tôi vừa nói tới không phải là Hạ Vũ Thiên đâu, là chữ Hạ trong “mưa rơi” (Hạ Vũ) chứ không phải chữ Hạ trong mùa hạ (Hạ Thiên)...”

Cậu còn chưa nói hết câu đã bị Hạ Vũ Thiên xách cổ đẩy lên xe.

“Anh làm gì thế hả?” Lâm Viễn quay sang nhìn anh ta - mắt mặt quá!

Hạ Vũ Thiên lườm cậu một cái nói “Bàn xong việc rồi, chúng ta đi thôi.”

Lâm Viễn chỉnh lại quần áo, thì nghe thấy Tôn Lâm từ phía sau nói với mình “Lâm Viễn, lát nữa có rảnh không? Ăn trưa cùng tôi đi?”

“Ừm, ăn gì?” Lâm Viễn ra vẻ thích thú.

“Lần trước ăn lẩu có lẽ lần này ăn đồ nướng đi, gọi cả đám A Bang nữa.” Tôn Lâm nói “Tôi mời.”

“Được Lâm Viễn còn chưa kịp nói nốt chữ “rồi” đã bị Hạ Vũ Thiên lôi đi, miệng anh ta lầm bầm “Còn nhiều việc phải làm, không ăn uống gì cả?”

Nói xong, không cho Lâm Viễn kịp giải thích, Hạ Vũ Thiên đã kéo cậu ra khỏi sân golf, đẩy vào trong xe đi thẳng về thành phố.

Còn lại một mình, Tôn Lâm nhíu mày nhìn Lâm Viễn bị xách cổ đi. Tôn lão gia ở bên cạnh trông thấy vậy liền hỏi “Sao vậy? Cháu quen cậu ta?”

“À... vâng.” Tôn Lâm gật đầu nói “Trước đây cháu đã từng gặp.”

“Ha... Nhóc con quả là có tiền đồ, dám cướp người của Hạ Vũ Thiên?” Tôn lão gia cười hỏi.

“Không... chỉ là bạn bè thôi.” Tôn Lâm vội vàng xua tay.

Ông già cười cười nói “Người nhà họ Tôn chúng ta chẳng phải đều có sở thích cướp đồ của kẻ khác sao?”

“Ông.” Tôn Lâm nhìn ông già “Có người ông nào dạy cháu mình như vậy không?”

“Ha ha...” Ông già cười mấy tiếng, quay lại nhìn lướt qua chiếc xe của Hạ Vũ Thiên đang từ từ chuyển bánh, lạnh lùng nói “Thằng nhóc kia bây giờ vẫn còn non nớt, sau này nhất định sẽ thành một con hổ lớn... Thức ăn trong miệng hổ vĩnh viễn là thứ ngon lành nhất, cháu phải biết mà tranh cướp.”

Tôn Lâm cười nói “Ông, cháu và Hạ Vũ Thiên không giống nhau, làm sao có thể đem so sánh được?”

Ông già nhướn mày nhìn cậu ta nói “Đừng nói như thế, nhà họ Tôn chúng ta người có khả năng nhất chính là cháu”

“Gì chứ.” Tôn Lâm bật cười “Các anh đều làm ăn giỏi giang cả, còn cháu cả ngày chỉ muốn chơi thôi.”

“Ha ha...” Ông già tiếp tục cười, dường như không để ý tới lời Tôn Lâm “Biết thì biết nhưng lại không phải là cháu ruột của ta... Cho nên chúng không giống ta chút nào.”

Tôn Lâm nhìn ông lão.

Ông già chỉnh lại quần áo cho Tôn Lâm rồi nói tiếp “Chỉ cần cháu có thể giống ta được một phần mười thôi thì trong tất cả những đứa cháu còn lại kia, ai có thể là đối thủ của cháu được, trong lòng cháu hẳn hiểu rõ điều này, phải không?”

Khóe môi Tôn Lâm khẽ nhếch lên, không trả lời.

“Cháu muốn làm gì cứ thoải mái.” Ông già tìm một chiếc ghế dựa ngồi xuống nói “Sản nghiệp nhà họ Tôn ta sớm muộn gì cũng sẽ là của cháu, của riêng mình cháu thôi... Đến khi đó, đối thủ duy nhất của cháu là Hạ Vũ Thiên đây.”

Tôn Lâm nhắc ấm trà lên rót trà cho ông lão, một lúc sau mới đáp “Vâng, cháu biết.”

“Đi đâu vậy? Lâm Viễn quay sang hỏi Hạ Vũ Thiên “Chẳng phải anh nói chiều nay rảnh sao? Tại sao không cho tôi đi ăn với Tôn Lâm?”

Hạ Vũ Thiên liếc cậu rồi nói “Trí nhớ của cậu không tốt lắm thì phải? Vừa rồi tôi nói ăn cơm trưa xong chúng ta đi đá bóng có đúng không?”

“Đi đá bóng thật sao?” Lâm Viễn giật mình nhìn chằm chằm Hạ Vũ Thiên nói “Không cần đâu...”

Hạ Vũ Thiên lườm cậu “Cậu có não không thế? Đã bảo Tôn Lâm là người nhà họ Tôn, người họ Tôn chẳng có ai tốt đẹp cả, cậu còn thân thiết với cậu ta là sao?”

Khóe môi Lâm Viễn giật giật, lí nhí trả lời “Anh cũng có phải người tốt đâu, mà tôi vẫn cứ phải ở với anh đây thôi.”

“Cậu nói cái gì?” Hạ Vũ Thiên trừng mắt với Lâm Viễn.

“Không có gì.” Lâm Viễn vội vàng nhìn sang chỗ khác, miệng ngậm hột thị.

Hạ Vũ Thiên châm một điếu thuốc nói “Cậu thật sự không có chút ý thức về thỏa thuận giữa hai chúng ta sao?”

Lâm Viễn quay sang nhìn anh ta lia khắp một lượt từ trên xuống dưới, từ đầu đến chân, rồi soi lại chính mình, hạnh phúc thầm nhủ, may là không có!

Hạ Vũ Thiên đưa tay ôm choàng qua vai Lâm Viễn nói “Không nói chuyện kia nữa, cậu và thằng ranh ấy thân thiết quá làm tôi ghen đấy.”

“Ha ha...” Lâm Viễn gượng cười mấy tiếng, không trả lời thăm nghĩ - anh tính lừa quỷ chắc.

Đúng lúc này, A Thường dừng xe lại hỏi Hạ Vũ Thiên “Đại thiếu gia, chúng ta đi đâu ăn trưa?”

“Cậu quyết định đi.” Tay Hạ Vũ Thiên vẫn khoác trên vai Lâm Viễn, ngón trỏ nhẹ nhàng lướt lên má cậu.

“Chỗ nào cũng được.” Lâm Viễn nhún vai “Chỉ cần không phải những nơi ăn cơm nhai đủ hai mươi lần mới được nuốt, uống canh không được phát ra tiếng, dao đĩa còn nhiều hơn hột cơm là được.”

Hạ Vũ Thiên cười cười rồi đột nhiên hỏi “Đúng rồi Lâm Viễn, cậu biết nấu cơm không?”

“À, có biết một chút.” Lâm Viễn gật đầu nhìn Hạ Vũ Thiên “Làm sao?”

“A Thường.” Hạ Vũ Thiên nói với A Thường “Quay về chung cư trong thành phố đi.”

A Thường nhìn Hạ Vũ Thiên qua gương chiếu hậu gật đầu nói “Rõ.”

Lâm Viễn ban đầu cho rằng Hạ Vũ Thiên muốn trở về nhà, không ngờ A Thường dừng xe trước một tòa chung cư giữa trung tâm thành phố.

Lâm Viễn thò đầu ra ngoài cửa kính nhìn ngó khắp nơi đoán hỏi “Đây là đâu?”

“Nhà tôi.” Hạ Vũ Thiên xuống xe nói với Lâm Viễn “Sang siêu thị đối diện mua thức ăn trước đã.”

“Mua thức ăn?” Lâm Viễn tròn mắt nhìn anh ta hỏi “Mua thứ gì cơ?”

“Cái đó phải hỏi cậu.” Hạ Vũ Thiên tỉnh bơ đáp “Cậu nấu mà.”

“Ai bảo tôi sẽ nấu... Ai da.” Lâm Viễn còn chưa kịp nói hết đã bị Hạ Vũ Thiên kéo đi.

Đến siêu thị, Hạ Vũ Thiên hai tay dứt túi nhân nhả bước đi xem hết thứ này đến thứ khác, ngược lại Lâm Viễn đáng thương lại đau khổ đẩy một chiếc xe hàng đi mua đồ ăn.

Cuối cùng hai người cũng mua xong đồ và ra ngoài thanh toán. Trong suốt cả quá trình Hạ Vũ Thiên chỉ làm đúng một việc - rút thẻ ra trả tiền. Sau đó Lâm Viễn tha tha lôi lôi một đồng túi lớn túi nhỏ thức ăn theo anh ta ra khỏi siêu thị, trông thấy Hạ Vũ Thiên nhớn nhoe thong dong đi trước, Lâm Viễn hận vô cùng, lẩm bẩm sau lưng “Tình nhân cái đầu anh, rõ ràng tôi là bảo mẫu thì có!”

Hạ Vũ Thiên quay lại nhìn cậu, giơ tay lấy một túi nhẹ nhất trong số gói to gói nhỏ Lâm Viễn đang ôm. Coi như cũng có chút ga - lăng giúp đỡ cậu xách đồ ra ngoài.

Lâm Viễn hận đến nghiêng răng ken két, thầm nghĩ cứ đợi đấy, lát nữa tôi đổ bột giặt vào thức ăn của anh cho coi!

Đứng trong thang máy Lâm Viễn hỏi “Nhà anh không phải ở ngoại thành kia sao?”

Hạ Vũ Thiên bật cười “Ồ đó là nhà chung, bình thường tôi vẫn ở bên này.”

“VẬY Ờ?” Lâm Viễn có chút tò mò, Hạ Vũ Thiên nói tiếp “Phòng của tôi trong nhà chính đó chỉ có những người nào được thừa nhận mới có thể tới thôi... Cậu coi như là người thứ hai, những người khác nhiều nhất cũng chỉ có thể đến đây.”

Lâm Viễn nghe xong cau mày nói “Đồ buông thả phóng túng”

“Gì cơ?” Hạ Vũ Thiên trợn mắt với cậu.

“Không có gì.” Lâm Viễn dài giọng “Đúng rồi, người đầu tiên có thể tới nhà chính là ai thế?”

Hạ Vũ Thiên cười “Sao thế, ghen à?”

Lâm Viễn cười phá lên “Đúng vậy, ai bảo anh đẹp trai, phong độ, hấp dẫn chứ?”

Hạ Vũ Thiên thậm chí không hề tức giận mà tỏ ra rất khoái câu nói này của Lâm Viễn nên cũng hòa theo “Cậu có biết hay không cũng thế thôi, đằng nào người đó cũng chết rồi.” Đúng lúc thì cửa thang máy mở ra, Hạ Vũ Thiên bước ra ngoài.

Lâm Viễn đi theo sau thấy dáng vẻ Hạ Vũ Thiên bình thản nói chuyện thầm nghĩ: anh ta thật vô tình có thể nói chuyện về người yêu cũ đã chết nhẹ như không thế sao?

Ra khỏi thang máy cậu nhận thấy cả tầng lầu chỉ có một cánh cửa, trước cửa có một người đang ngồi.

Thấy cửa thang máy mở ra, người kia ngẩng đầu lên, vội vàng đứng dậy vừa ngạc nhiên, vừa vui sướng nói “Vũ Thiên, anh về rồi?”

Lâm Viễn nghe thấy hai tiếng “Vũ Thiên” chợt có cảm giác rung mình ớn lạnh một cái, sau đó mới kín đáo nhìn thật kỹ người kia. Đó là một thanh niên khoảng hai mươi tuổi, xem chừng là sinh viên, chỉ nhìn qua cũng biết là con trai rồi, gương mặt quả là thanh tú Lâm Viễn nhìn thấy quen quen, nghĩ kỹ lại thì đúng rồi, người này có mặt trong đồng ảnh toàn trai đẹp của Hạ Vũ Thiên hôm trước... Lâm Viễn tò mò lại nhìn kỹ thêm lần nữa, thật là gầy quá đi... Còn gầy hơn cả trong ảnh nữa, chặc chặc, eo thon quá nhỉ.

Hạ Vũ Thiên thấy người kia vui mừng chạy tới liền hỏi “Sao cậu lại ở đây?”

“Hôm ấy anh để quên đồng hồ ở chỗ em.” Cậu thanh niên hơi có vẻ ngượng ngùng nói “Em đem tới trả cho anh.” Vừa nói cậu vừa đưa ánh mắt dò hỏi nhìn sang Lâm Viễn. Lâm Viễn hai tay đang phải ôm một đồng hồ ăn nặng đến không nhúc nhích nổi, chỉ có thể gật đầu cười xem như chào hỏi, trong bụng thầm nghĩ hai người muốn nói chuyện thì cứ việc vào nhà đi đã được không? Mỗi tay chết đi được!

Hạ Vũ Thiên nhìn đồng hồ người con trai kia đưa trả rồi nói “Hôm đó thấy cậu cầm nó, tôi tưởng cậu thích, sao bây giờ đem trả lại làm gì?”

Hạ Vũ Thiên nói chưa hết câu, mặt cậu sinh viên đã đỏ hồng lên xem ra rất xấu hổ.

Lâm Viễn ở phía sau chứng kiến cảnh tượng đang diễn ra lòng thầm than thở: trời đất, tiết mục này thật quá ư là lâm ly bi đát, hóa ra là tiểu mỹ nam kia sau khi cùng anh trai Hạ Vũ Thiên trải qua một đêm liền lấy trộm đồng hồ của anh ta, để có được một cái cơ danh chính ngôn thuận mang đi trả lại, để lại có thể gặp nhau thêm một lần nữa... Quả nhiên không khác gì truyện tình cảm dành cho thiếu nữ.

Cậu con trai xấu hổ đứng yên tại chỗ, trông thật sự rất đáng thương. Lâm Viễn cảm thấy Hạ Vũ Thiên quả là không ra gì, liền đập cho anh ta một phát.

Hạ Vũ Thiên bị đập quay lại nhìn Lâm Viễn dường như không hiểu đã xảy ra chuyện gì.

Thấy vậy cậu liền nói “Cứ mở cửa trước đi đã, nặng chết đi được.” Hạ Vũ Thiên liền đi mở cửa.

Cậu thanh niên hơi kinh ngạc nhìn Lâm Viễn thoải mái sai bảo Hạ Vũ Thiên, lòng có chút nghi ngờ thân phận của cậu liền lí nhí hỏi “Anh đây là...?”

“À, anh tên là Lâm Viễn.” Lâm Viễn mỉm cười lại gần cậu thanh niên xinh đẹp kia nói “Tôi là bác sĩ riêng của Hạ Vũ Thiên. Cậu đừng trách anh ta, anh ta bị bệnh mất trí nhớ, lại thêm chứng hoang tưởng nghiêm trọng. À mà đúng rồi, tôi phải gọi cậu như thế nào?”

Cậu thanh niên hoảng sợ liếc qua phía Hạ Vũ Thiên rồi quay lại nói với Lâm Viễn “Anh cứ gọi tôi là Tiểu Dịch.”

“Ừ, Tiểu Dịch phải không?” Lâm Viễn gật đầu “Đến đúng lúc lắm, cậu đã ăn cơm chưa?”

Tiểu Dịch dùng ánh mắt đầy vẻ đáng thương nhìn Hạ Vũ Thiên lắc đầu đáp “Chưa, em chờ ở đây một ngày rồi.”

“Vậy sao, tội nghiệp cậu quá.” Lâm Viễn kéo cậu ta vào trong phòng nói “Vào ăn cùng đi!”

“Vâng.” Tiểu Dịch xem chừng đã thôi không cảnh giác với Lâm Viễn nữa, cười rất tươi gật đầu đồng ý.

Lâm Viễn lôi cậu ta qua cửa, tiện thể sai Hạ Vũ Thiên “Đóng cửa lại đi.”

Hạ Vũ Thiên đóng cửa, trong lòng có cảm giác rất muốn đá sập luôn cánh cửa phòng.

Chương 20

Tiểu Dịch cùng Lâm Viễn đi vào phòng, sau đó Lâm Viễn đặt một loạt gói to gói nhỏ trên tay xuống hỏi “Tiểu Dịch, cậu có biết nấu cơm không?”

“Biết một chút ạ.” Tiểu Dịch vốn dĩ muốn nói mấy câu với Hạ Vũ Thiên, nhưng thấy Hạ Vũ Thiên đã ngồi xuống sô-pha hút thuốc, vẻ mặt khó chịu khiến cậu không dám lại gần.

“Cậu biết à?” Lâm Viễn sung sướng “Tốt quá rồi, vậy thì hai chúng ta cùng nấu nhé?”

“Vâng, được ạ.” Tiểu Dịch gật đầu, lại thấy Lâm Viễn dáo dác ngó đông ngó tây giống như đang tìm thứ gì đó.

Lâm Viễn tìm hết một lượt khắp nhà trong nhà ngoài, cậu đã tìm thấy tủ lạnh, thấy phòng ngủ, thấy cả toilet, nhưng riêng phòng bếp thì không tìm thấy.

“Lâm Viễn, anh tìm gì vậy?” Tiểu Dịch ngạc nhiên hỏi.

“À... phòng bếp ở đâu?” Lâm Viễn ngẩn ngơ hỏi “Tủ bếp, rồi bếp gas cả máy hút mùi nữa?”

“A, ở đây này.” Tiểu Dịch chỉ lên quầy bar nói “Đây là bếp từ”

“Rồi sao nữa, còn những thứ khác đâu?” Lâm Viễn ngây người nhìn chằm chằm cái bếp từ mỏng dính.

“Nồi ở phía dưới.” Tiểu Dịch mở ngăn kéo lấy ra một cái chảo, lại ấn một cái nút nằm khuất ở một góc rất kín trên đầu nói “Đây là máy hút mùi.” Vừa nói vừa mở hết các ngăn kéo ra, bên trong có đầy đủ cả nồi cơm điện và lò vi sóng.

Lâm Viễn chớp chớp mắt, lúc ngẩng đầu lên đã thấy Hạ Vũ Thiên nhìn mình nhếch môi cười. Cậu thầm nghĩ - mấy thứ đồ làm bếp này bộ trông khó coi lắm hay sao mà phải giấu đi? Con người mỗi ngày đều phải ăn ba bữa, quầy rượu để ở ngay bên ngoài còn nồi chảo bát đĩa lại đem giấu sạch cả đi, tư duy của những kẻ có tiền đúng là không hiểu nổi!

Hạ Vũ Thiên thấy Lâm Viễn và Tiểu Dịch chốc lát đã trở nên thân thiết liền gác một tay lên thành sô-pha nói với Lâm Viễn “Tôi muốn ăn cơm do chính tay cậu nấu, không muốn người khác nhúng tay vào.”

Lâm Viễn và Tiểu Dịch cùng quay lại nhìn Hạ Vũ Thiên. Nghe thấy câu này của anh ta, Tiểu Dịch cảm thấy mình dường như là người thừa nên cúi gằm mặt xuống.

Lâm Viễn bực mình, Hạ Vũ Thiên sao lại có thể nói như vậy chứ, anh ta hoàn toàn không thèm để ý tới cảm giác của người khác. Nếu muốn đuổi người ta đi thì cứ việc tìm một lý do bất kỳ nào đó, tại sao cứ nhất định phải nói ra những điều khó nghe chứ...

Lâm Viễn nhìn sang Tiểu Dịch thầm nghĩ - nhóc con này cũng không vừa đâu. Nếu là người khác, gặp phải tình huống này thì đã sớm tức giận bỏ về rồi, đằng này một chút giận dữ cậu ta cũng không có, quả thật cậu ta rất muốn ở lại đây sao? Hay là có việc gì đó cần nói với Hạ Vũ Thiên?

“Lâm Viễn, anh làm tiếp nhé, tôi ra ngoài ngồi.” Tiểu Dịch lí nhí nói với Lâm Viễn.

“À, được rồi.” Lâm Viễn gật đầu, Tiểu Dịch nghe vậy liền đi ra ngồi xuống chiếc sô-pha kế bên Hạ Vũ Thiên, bộ dạng rất giống một bé mèo con ngoan ngoãn.

Lâm Viễn bắt đầu tò mò, vừa nấu cơm vừa vênh tai nghe ngóng.

Nhưng hai người kia chỉ yên lặng ngồi một chỗ, không ai mở lời.

Lâm Viễn bắt đầu tính toán, cậu biết làm món trứng xào hành tây, thịt xào ớt xanh, thêm cơm rang trứng nữa, vừa rồi đi siêu thị cậu đã mua một ít đồ ăn, rồi lại có một con gà nướng sẵn, giờ chỉ việc làm thêm một bát canh cà chua trứng thôi, thế là đủ đa dạng lắm rồi!

Vừa nghĩ Lâm Viễn vừa đổ hành tây và ớt xanh vào bồn rửa... Khi thật, đến bồn rửa mà cũng bị giấu đi!

“Vũ Thiên.” Yên lặng kéo dài một lúc, Tiểu Dịch cuối cùng cũng lên tiếng.

Hạ Vũ Thiên đang chăm chú nhìn Lâm Viễn nấu cơm, liếc sang chỗ Tiểu Dịch khẽ nhướn mày.

“Cái này trả lại cho anh.” Tiểu Dịch lấy một cái phong bì rất dày ra khỏi túi xách đưa cho Hạ Vũ Thiên.

Hạ Vũ Thiên không cầm ngay mà lại hỏi “Gì vậy?”

“Hôm đó... đàn em của anh đưa tiền cho em.” Tiểu Dịch nói.

Hạ Vũ Thiên tựa hồ nghĩ một lát mới hỏi “Chùng đó không đủ à?”

“Không phải vậy, em không muốn cầm tiền của anh, em lên... lên giường với anh không phải vì tiền.” Tiểu Dịch rụt rè nói.

Lâm Viễn vừa đập trứng vừa nghĩ, ai da - Hạ Vũ Thiên, anh đúng không phải người, cậu nhóc này nhìn qua cũng biết là sinh viên đại học, anh dám đang tâm đầu độc “tương lai của đất nước” vậy sao?

Nét mặt Hạ Vũ Thiên không biểu lộ chút cảm xúc nào, chỉ thản nhiên nói “Không liên quan gì tới tôi, ngay từ đầu chúng ta đã nói rõ ràng đây chỉ là chuyện mua bán. Cậu không cần tiền thì ném chúng đi.”

Lâm Viễn nhướn mày, vừa ngẩng đầu lên nhìn đã thấy Tiểu Dịch cúi mặt xuống xem chùng rất đau lòng, và rơi những giọt nước mắt bắt đầu tuôn rơi. Cậu cảm thấy thương chàng trai tội nghiệp này, thậm chí nói - cậu nhóc này nào có vấn đề sao, cho dù có thích đàn ông đi nữa thì trên đời này còn bao nhiêu thanh niên tốt khác đang chờ, việc gì phải thích loại như Hạ Vũ Thiên? Vừa xấu tính vừa lúc nào cũng đeo bộ mặt như bị táo bón, ý mình có mấy đồng tiền không trong sạch vậy mà cứ dương dương tự đắc, lại còn là xã hội đen nữa chứ, cái thứ không tiền đồ, không phong cách, không tương lai như thế nếu thích anh ta thì thà thích ngay ông Vương cạnh nhà mình ngày trước cho xong.

Hạ Vũ Thiên miệng nói với Tiểu Dịch nhưng hai mắt vẫn liếc nhìn Lâm Viễn nấu cơm ở đằng kia, thấy cậu đang lẩm bầm gì đó.

Tiểu Dịch im lặng một lúc rồi cố thu hết dũng khí ngẩng đầu nói với Hạ Vũ Thiên “Vũ Thiên, em thích anh, chúng ta hẹn hò nhé?”

Lâm Viễn đang đổ chỗ thịt vừa thái nhỏ vào chảo dầu nóng - một tiếng “xèo” vang lên rất to, cậu hoảng hốt vội vàng chỉnh cho lửa nhỏ xuống thềm nghĩ... Ai da, lúc này mà lại tỏ tình là sao, không gian này đâu phải là chỗ để tỏ tình.

Hạ Vũ Thiên châm điều thuốc thứ hai nói với Tiểu Dịch “Tôi chẳng qua tìm cậu làm bạn tình thôi, chứ dạng như cậu tôi có nhiều lắm.”

Tiểu Dịch ngây người, mắt rơm rớm, hai tay giữ chặt lấy túi xách.

Lâm Viễn nghe đến đây thì tức tối đảo thịt rất mạnh tay, thềm nghĩ - Hạ Vũ Thiên, thứ đồ trời đánh, đồ rùa đen đều giả không có chút nhân tính nào! Tôi đảo chết anh trên chảo lửa!

Hạ Vũ Thiên thấy thái độ của Lâm Viễn như vậy thì rất thích thú.

Nhưng Tiểu Dịch ở bên cạnh còn chưa muốn bỏ cuộc tiếp tục nói “Em không giống những người khác.”

Mũi Hạ Vũ Thiên đã bắt đầu ngửi thấy mùi thịt xào ớt xanh, anh ta quay sang nhìn Tiểu Dịch nói “Thế thì sao nào?”

Tiểu Dịch cắn môi nói “Em biết anh hiện tại không có người yêu... Anh cho em một cơ hội được không?”

Lúc này Lâm Viễn bắt đầu cắt hành tây, cậu cảm thấy Tiểu Dịch quả thật rất đáng thương, còn Hạ Vũ Thiên đúng là một kẻ chẳng ra gì.

Hạ Vũ Thiên đứng dậy đi tới bên cạnh bếp nhìn Lâm Viễn đang thái hành tây, đưa tay qua ôm vai cậu nói với Tiểu Dịch “Ai bảo tôi không có người yêu?”

Lâm Viễn rung rung đưa mắt nhìn Tiểu Dịch - đừng có mà tin anh ta diễn kịch đấy?

Tiểu Dịch kinh ngạc nhìn chằm chằm Lâm Viễn, hai mắt cũng nhòa lệ. Lâm Viễn rút một miếng khăn giấy chấm nước mắt, thềm nghĩ - trời ơi mấy củ hành tây này sao lại cay mắt dữ vậy?

“Em hiểu rồi.” Tiểu Dịch cúi đầu quay người bước đi Hạ Vũ Thiên không quên nói thêm một câu “Cầm cả phong bì kia theo nữa, đó là tiền công của cậu mà.”

Ánh mắt Tiểu Dịch chứa đầy sự phẫn nộ nhìn thẳng vào Hạ Vũ Thiên.

Lâm Viễn trầm nghĩ - Hạ Vũ Thiên, sao anh có thể thiếu đạo đức đến mức này, làm gì có ai có thể sỉ nhục người khác đến như vậy bao giờ chứ.

Càng nghĩ càng tức, Lâm Viễn đột nhiên ôm chặt lấy Hạ Vũ Thiên nói với Tiểu Dịch “Cậu có muốn báo thù không?”

Hạ Vũ Thiên sững người nhìn Lâm Viễn không hiểu chuyện gì. Tiểu Dịch bỗng chốc cũng ngây người, nhưng lập tức hiểu ý của Lâm Viễn bèn cầm nguyên cả cái thớt Lâm Viễn vừa thái đầy hành tây hất thẳng vào mặt Hạ Vũ Thiên, không quên mắng to “Hạ Vũ Thiên, anh là đồ Sở khanh khốn nạn! Thế nào cũng có ngày anh bị người khác đá, còn bị đá rất thê thảm nữa kia!” Dứt lời liền lập tức chuồn luôn.

“Rầm” một tiếng, cửa đóng lại. Lâm Viễn cảm thấy thật quá đã đời cậu vô cùng hả hê buông Hạ Vũ Thiên ra. Hạ Vũ Thiên mình mẩy dính đầy hành tây mặt hầm hầm tức giận.

“Cậu cũng to gan gớm.” Hạ Vũ Thiên trừng trừng nhìn Lâm Viễn.

Lâm Viễn cười gượng, trầm nghĩ - lúc đầu tôi còn nghĩ rằng cậu ta sẽ cho anh một đao cơ, không ngờ chỉ là ụp đám hành tây đó lên người anh thôi... Hơi thiếu sáng tạo rồi, nhưng đúng là một đứa trẻ ngoan ngoãn hiền lành, đáng lẽ vừa rồi nên cầm con dao kia thến luôn anh đi, coi như vì dân trừ hại.

Thấy Hạ Vũ Thiên từng bước từng bước tiến lại gần mình, Lâm Viễn cầm con dao khua khua trước mặt giống tư thế tấn công của siêu nhân, miệng nói “Hành tây, người đừng có đắc ý. Vì hòa bình thế giới ta sẽ tiêu diệt người!”

Khóe miệng Hạ Vũ Thiên giật giật, Lâm Viễn cầm nửa củ hành tây lên nói “Trước khi ăn cơm vẫn còn đủ thời gian cho anh đi tắm đấy.”

Hạ Vũ Thiên đưa tay áo lên người, lắc đầu rồi quay người đi vào phòng tắm.

Lâm Viễn thái nốt chỗ hành tây còn lại, lúc lấy giấy ăn lau tay cậu chợt nhìn thấy gói tiền còn nằm lại trên bàn. Lâm Viễn tò mò liền đi tới mở phong bì ra xem, bên trong có tới mấy vạn đồng... Tuy cậu chưa từng “chơi” kiểu này bao giờ nhưng vẫn thường theo dõi các kênh thời sự cùng tin tức, nào có ai bán giá cao như thế đâu? Xem ra đây là lần đầu tiên của cậu nhóc, nhất định không có ai sung sướng gì mà tình nguyện đem lần đầu tiên của mình đi bán. Cậu ta có gương mặt dễ nhìn như thế, có lẽ lúc ấy thực sự rất cần tiền.

“Hừm.” Lâm Viễn cầm phong bì lên gõ gõ vào cảm mình đoạn vội mở cửa bước ra ngoài. Ra đến hành lang, nhìn quanh hai bên trái phải không thấy một bóng người, cậu nghĩ một lát rồi bước xuống cầu thang, quả nhiên nghe thấy một tiếng khóc nho nhỏ từ phía dưới vọng lên.

Lắc lắc đầu, Lâm Viễn lần đầu tiên hiểu rằng tình tiết của mấy loại phim sến ba xu mình từng biết - mẹ kiếp chứ hóa ra cũng là tả thực cả.

Lần theo tiếng khóc, cậu tới góc khuất đoạn rẽ của cầu thang liền bắt gặp Tiểu Dịch đang gục xuống đầu gối. Lâm Viễn đi tới trước mặt cậu ta, Tiểu Dịch ngẩng đầu lên lấy tay lau nước mắt.

Lâm Viễn ngồi xổm xuống, đưa giấy ăn cho cậu ta. Tiểu Dịch cầm lấy lau mặt đoạn trừng mắt lên hỏi “Sao lại cay mắt thế này?”

“À...” Lâm Viễn xấu hổ nhớ ra tay mình vừa thái hành tây. Lâm Viễn gãi gãi đầu rồi nhét phong bì vào tay Tiểu Dịch.

“Em không cần tiền của anh ta!” Tiểu Dịch mặt đỏ ửng đẩy phong bì tiền trả lại.

Lâm Viễn bĩu môi nói “Đây không phải tiền của tên khốn Hạ Vũ Thiên. Là tiền của tôi trộm được.”

Tiểu Dịch ngược mắt lên nhìn cậu hỏi “Anh không phải là người yêu anh ấy sao? Sao lại gọi anh ấy là tên khốn?”

Lâm Viễn cong môi nói “Cái tên đó chỉ lừa cậu thôi, cậu xem tôi có giống loại ngu ngốc đi yêu một kẻ vô tình vô nghĩa không hả?”

Tiểu Dịch khịt khịt mũi nhìn Lâm Viễn hỏi “Anh thật sự chỉ là bác sĩ riêng của anh ấy thôi sao? Nhưng mà... Anh ấy thích kiểu người như anh, anh quả thực rất đẹp.”

“Đẹp thôi thì có tác dụng quái gì đâu.” Lâm Viễn nhét phong bì tiền vào túi xách của Tiểu Dịch nói “Cậu cố gắng học hành đi, học xong rồi tìm một công việc tử tế mà làm. Đáng ra cậu phải cảm thấy may mắn mới phải, anh ta là xã hội đen, có được chỗ nào tốt? Nói không chừng có ngày lại bị lôi ra bắn chết lúc nào không biết đó.”

Tiểu Dịch nhìn Lâm Viễn, lau nước mắt nói “Anh thú vị thật.”

Lâm Viễn vỗ vỗ vai cậu ta, nói “Mau về đi, tôi cực chẳng đã không thể làm gì được, chứ nếu có cách xoay xở thì tôi đã sớm chuồn rồi. Giờ cậu vẫn còn có thể đi thì tội gì lại không đi?”

Tiểu Dịch chớp chớp mắt nhìn Lâm Viễn một hồi, nói “Lâm Viễn, sau này tôi nhất định sẽ trả lại tiền cho anh.”

“Ừ.” Lâm Viễn gật đầu. Tiểu Dịch đứng dậy, phui sạch bụi bám trên móng quần, trước khi đi còn quay lại nhìn Lâm Viễn sau đó mới ba chân bốn cẳng chạy mất.

Lâm Viễn thở dài, quay người lại liền va ngay phải một người... Lồng ngực này rất quen thuộc, mũi cậu đương nhiên nhận ra vì đã từng đụng trúng một lần rồi... Vừa nhìn lên đã thấy bộ mặt lạnh lùng của Hạ Vũ Thiên lù lù ngay trước mắt, anh ta cười nham hiểm “Cậu cũng hào phóng nhỉ.”

“À...” Lâm Viễn xoa xoa mũi nói “Anh nhận nhầm người rồi, tôi chỉ đi ngang qua thôi.” Nói xong định trốn thì bị Hạ Vũ Thiên tóm lại.

“Anh làm gì vậy?” Lâm Viễn giãy dụa “Anh không đi tắm à?”

Hạ Vũ Thiên kéo Lâm Viễn vào trong phòng đóng cửa lại nói “Cậu cho rằng tôi vô duyên vô cớ chạm vào đám thiếu niên trong sạch à? Đã ngủ với tôi thì không có ai sạch sẽ hết!”

Lâm Viễn trừng mắt lườm anh ta một cái nói “Anh nói chuyện tử tế hơn được không, cái gì sạch sẽ với cả không sạch sẽ? Anh nghĩ bản thân mình thì tốt lắm sao?”

Hạ Vũ Thiên thở dài, quay trở lại sô-pha cầm áo sơ mi đi vào phòng tắm, buông mỗi câu “Mau nấu cơm!”

Lâm Viễn nghiêng răng, đồ chết giẫm!

Khi Hạ Vũ Thiên tắm xong thì cơm đã rang xong, đồ ăn đã dọn lên bàn. Lâm Viễn bung món cuối cùng là canh trứng ra đặt lên bàn, sung sướng cầm đũa bắt đầu thưởng thức.

Hạ Vũ Thiên nhận thấy bữa cơm mang phong vị kiểu Trung Quốc... màu sắc cũng rất phong phú.

Lâm Viễn vừa ăn cơm vừa uống canh, cảm thấy rất ngon miệng. Phải như thế này mới gọi là ăn chứ!

“Trông cậu khá là nho nhã thư sinh, mà sao ăn uống lại chẳng có chút ý tứ nào nhỉ?” Hạ Vũ Thiên thắc mắc hỏi Lâm Viễn.

“Hả?” Lâm Viễn miệng đầy thức ăn phùng mang trợn má “Cái gì mà thanh cao với chả ý tứ?”

“Cậu nhìn lại mình xem, trông thì đẹp trai, lại còn là bác sĩ, tuy không giàu có gì nhưng cũng là người được ăn học tử tế... Thế mà tại sao lại vừa ăn vừa uống trông không khác gì đám cử vạ ngoài kia?”

Lâm Viễn bĩu môi nói “Khỏi phải dạy đời tôi, ăn uống lịch sự là phải học bọn Tây hả? Tổ tiên tôi đều là dân đen, còn loại người trên dưới đều là đồ Armani chẳng qua chỉ là trường giả học làm sang thôi! Chủ nghĩa tư bản thì có

gì hay? Chúng là bọn kỳ thị chủng tộc, thường mang quân đi đánh chiếm nước khác. Liên quân tám nước không có tên nào tốt hết, tại sao tôi đây phải học theo kiểu quý tộc phương Tây? Có tổ chất hay không tự tôi biết, xã hội đen lại còn nói chuyện tổ chất, có đẹp trai đến mấy cũng chỉ rất một phường lưu manh! Ăn cơm không phát ra tiếng động là thanh cao, rùa ăn chậm không tiếng động thì đầu cũng chỉ tròn hơn ba ba một tí thôi. Tốt hơn là đừng có can thiệp vào cuộc sống của người khác! Tôi đây vừa quê mùa vừa không có tổ chất, thế đấy?” Cậu vừa nói một tràng, vừa cầm thìa lên thản nhiên húp canh xì xoạt.

Hạ Vũ Thiên đành cầm bát lên ăn cơm, không thể nói lý lẽ với con người này được.

Thật ra anh thấy... bộ dạng Lâm Viễn miệng bóng mỡ, phùng mang trợn má tóp tép nhai cơm nom cũng thật đáng yêu.

Chương 21

An cơm xong trong lúc Lâm Viễn nghỉ ngơi thì Vũ Thiên lật tung khắp các loại tủ để tìm một bộ đồ thích hợp mặc đi đá bóng, chỉ là... một bộ đồ mặc thoải mái nhất. Cuối cùng anh ta chọn chính bộ đồ đang mặc để chơi golf, hơn nữa... bóng cũng còn chưa có, lại phải đi mua rồi.

Lâm Viễn chẳng thèm để ý tới anh ta, chạy tới bên cửa kính nhìn ngắm phong cảnh bên ngoài nói “Chà, nơi này ngắm toàn cảnh thành phố đẹp thật, thế nên mới biết những vị trí đẹp để thì đều đã bị mafia chiếm sạch cả rồi.”

“Cậu ăn nói giữ mồm giữ miệng một chút có được không?” Hạ Vũ Thiên không biết từ lúc nào đã đứng ở phía sau, một tay vòng qua ôm lấy eo Lâm Viễn ép cậu sát vào cửa kính, ghé sát lại gần hôn lên cổ cậu.

“Này, cửa kính nhà anh có chắc không đấy, anh cẩn thận đừng có gây tai nạn chết người.” Lâm Viễn giãy dụa mấy lần, ánh mắt đảo ra bên ngoài cửa sổ... chợt nhìn thấy ở trong khuôn viên của khu nhà này có một sân chơi bóng rổ.

“A, Hạ Vũ Thiên.” Lâm Viễn giơ tay chỉ chỉ nói “Sân bóng rổ đằng kia có được chơi miễn phí không? Bình thường vào sân bóng rổ chơi chẳng mấy khi phải trả tiền, mà sân bóng trong mấy khu chung cư cao cấp như thế này chắc là chơi thoải mái rồi?”

“Cậu vừa gọi tôi là gì?” Hạ Vũ Thiên đột nhiên hỏi.

Lâm Viễn quay lại liếc anh ta “Hạ Vũ Thiên chứ còn là gì nữa...” Vừa nói cậu vừa tiếp tục chỉ “Đằng kia có sân bóng rổ, thôi đừng đi đá bóng, chúng ta

chơi bóng rổ đi. Đá bóng cần phải có nhiều người chơi mới được, mà ở đây sân cũng không rộng để đá bóng”

Hạ Vũ Thiên vốn chẳng quan tâm tới chuyện sẽ chơi bóng đá hay là bóng rổ, anh xoa xoa cằm khoái trí vì vừa rồi Lâm Viễn gọi tên mình “Hừm... Đây là lần đầu tiên cậu gọi tên tôi như thế.”

“Không phải chứ, trước đây tôi đã từng gọi rồi đấy thôi, Lâm Viễn nói rồi liền cởi áo khoác, vẫy tay gọi Hạ Vũ Thiên “Đi thôi, hay là gọi thêm vài người nữa. Bóng thì trong xe anh Thường có một quả rồi.”

Hạ Vũ Thiên nhíu mày nói “Tôi chỉ muốn chơi cùng cậu đi thôi.” Nói xong liền kéo Lâm Viễn ra ngoài.

Vừa vào trong thang máy, Hạ Vũ Thiên liền ghì Lâm Viễn sát tường thang bắt đầu hôn lấy hôn để.

“Này.” Lâm Viễn hốt hoảng nói “Anh đừng có lúc nào cũng lên cơn phát tình như thế này có được không?”

“Biết làm sao được, tôi thật sự muốn, cũng đã nhẫn nại rất lâu rồi.” Hạ Vũ Thiên cười nói “Hay là thế này đi, lúc nữa chơi bóng chúng ta cá cược một phen, người thua phải nghe lời người thắng.”

“Nếu tôi thắng rồi bắt anh cởi sạch quần áo khóa thân chạy trên phố, vừa chạy vừa hét Phù Dung tỷ tỷ⁽¹⁾, em yêu chị thì sao?” Lâm Viễn bật cười, chỉ tưởng tượng chút thôi đã thấy khoái chí lắm rồi.

Hạ Vũ Thiên thấy vẻ mặt cậu cười rất bí hiểm liền nói “Còn nếu tôi thắng, hẳn là sẽ không nỡ để cậu cởi trần chạy trên đường cho bao nhiêu người xem đâu mà chỉ cần cậu cởi hết cho mình tôi xem là đủ rồi.”

Lâm Viễn nhướn mày không đáp lại. Đúng lúc này, cửa thang máy mở ra, bên ngoài có hai cô gái trẻ đang tay xách nách mang không ít đồ, nhác thấy Hạ Vũ Thiên vẫn đang ôm Lâm Viễn dựa sát thành thang máy đều ngạc nhiên mắt tròn mắt dẹt.

Lâm Viễn đẩy Hạ Vũ Thiên vội vã chạy ra ngoài, thầm nghĩ đúng là đồ chết tiệt, làm tôi mất mặt trước hai người đẹp quá đi.

Hạ Vũ Thiên bước ra, vẫn mang theo dáng vẻ tao nhã như mọi khi, thậm chí còn tốt bụng giữ cửa thang máy cho hai cô gái. Trong tích tắc khi cửa thang máy đóng lại, Lâm Viễn còn kịp nghe thấy tiếng cười khoái trí của hai cô gái.

“Oa, con gái thời nay hay thật?” Lâm Viễn bất mãn “Gặp hai người đàn ông ôm ôm ấp ấp nhau, một trong hai lại còn là một người tuyệt vời như tôi... Đáng ra phải cảm thấy đau khổ tiếc nuối chứ sao lại hưng phấn đến thế?”

Hạ Vũ Thiên lại gần nói “Nếu vừa rồi chúng ta làm những việc thân mật hơn nữa, bọn họ nhìn thấy sẽ lại càng hưng phấn hơn, cậu có tin không?”

Lâm Viễn bĩu môi nhìn Hạ Vũ Thiên, một lúc lâu sau mới nói “Này, anh vẫn mang cái giọng điệu lưu manh kiểu đó đi tán gái hả? Thế mà cũng dùng được sao?”

“Người ta khi yêu đại đa số đều thích người yêu mạnh mẽ chủ động một chút.” Hạ Vũ Thiên thản nhiên trả lời.

“Nói vậy...” Lâm Viễn nhìn anh ta “Anh không quan tâm đến chuyện tình nhân của mình có yêu mình hay không? Nếu bọn họ yêu người khác thì sao?”

Hạ Vũ Thiên nhún vai nói “Đa phần tất cả đối với tôi chỉ là người tình một đêm, thứ tôi cần chỉ là thể xác chứ không phải tình yêu của bọn họ. Ngược lại, nếu bọn họ yêu tôi mới lại tạo ra nhiều phiền toái.”

Lâm Viễn nghe vậy liền nói “Ừ, nói như thế chứng tỏ anh vẫn còn chút lương tri chứ không hẳn là cảm thú hết thuốc chữa.”

“Hả?” Hạ Vũ Thiên ngạc nhiên nói “Tôi còn nghĩ cậu sẽ lên án tôi vô lương tâm không biết xấu hổ chứ.”

“Ai xì, xấu hổ và lương tâm đối với anh mà nói là quá xa xỉ rồi.” Lâm Viễn chưa kịp nói hết câu đã thấy nét mặt Hạ Vũ Thiên sa sầm xuống liền vội vàng xoa dịu “Ý tôi là có rất nhiều người nuôi tình nhân bên ngoài hoặc kiếm người làm bạn tình, rõ ràng chính mình chẳng thật lòng nhưng lại cứ muốn đối phương phải toàn tâm toàn ý với mình... Người như thế mới là thiếu đạo đức vô lương tâm nhất, có phải không? Dù sao cũng đều là lừa dối nhau, anh dối tôi - tôi dối anh, cuộc sống phải thế mới là cuộc sống, tỉ lệ mắc AIDS càng cao thì xác suất giết nhau càng thấp... Cho nên mới nói, Hạ Vũ Thiên anh chính là Người Nhện đội lốt ăn chơi, Người Dơi đội lốt vô lại, là bại hoại đội lốt nhân tài, là nhân tài đội lốt bại hoại... Là mẫu mực của giới xã hội đen, là trung tâm của thế lực hắc ám, là đầu sỏ tội ác phá hoại xã hội, lại còn là tác nhân nguy hiểm số một gây thảm cảnh cho toàn nhân loại.”

“Lâm Viễn...” Hạ Vũ Thiên lần này nghe hết câu, không tức giận bóp cổ hay siết cầm Lâm Viễn như mọi khi mà chỉ chăm chú nhìn cậu một lúc rồi nói “Cậu là người mồm miệng liên thoắt miệng lưỡi dẻo quẹo nhất mà tôi từng gặp, nhưng cũng lại là kẻ ngây thơ nhất trong số tình nhân của tôi, hơn nữa còn là kẻ duy nhất tôi để ý đã hơn nửa tháng mà vẫn chưa chiếm đoạt được.”

Khóe miệng Lâm Viễn bất giác giật giật mấy cái “Đại ca à, chúng ta chỉ mới gặp nhau nửa tháng trước thôi, hôm đó trời tối đen kịt không trăng cũng không

sao, tôi chẳng qua chỉ cầm chổi quét phân phủ bụi cho anh chút thôi mà cũng nhen nhóm được lửa tình nóng bỏng trong lòng anh đến như vậy sao?”

“Thật ra tối hôm ấy tôi căn bản không nhìn rõ mặt cậu, Hạ Vũ Thiên thành thật trả lời “Chỉ kịp thấy một bóng người, về sau mới tìm được ảnh cậu trong phòng... Thực sự vừa thấy ảnh thôi, tôi đã rất muốn đè cậu ra rồi.”

Lâm Viễn trong lòng bỗng nhiên tràn đầy hối hận... Nếu mà lúc đó sau khi dùng chổi đập cho Hạ Vũ Thiên một phát cậu đáng lẽ nên bồi thêm một cước vào ba tấc dưới rốn anh ta nữa, thế có phải cứu được bao nhiêu thanh niên vô tội rồi không.

Tới sân bóng rổ, A Thường đưa quả bóng cho hai người. Lâm Viễn hỏi anh có muốn chơi không, A Thường chỉ cười, lắc đầu trở vào xe đỗ cách đó không xa.

Lâm Viễn ôm bóng đến giữa sân, vừa đập bóng vừa hỏi Hạ Vũ Thiên “Này anh có biết chơi không đấy? Chút nữa thua mất mặt cũng đừng có giận mà đá thúng đựng nia đó!”

Hạ Vũ Thiên cởi mấy cúc áo trên cùng ra nói “Trận cá cược lúc nãy giữa hai ta bây giờ còn tính không?”

“Không tính.” Lâm Viễn bĩu môi.

“Cậu sợ à?”

“Đúng đấy, sợ thì sao nào?” Lâm Viễn nhướn mày “Tôi không trúng kế của anh đâu, đã sớm nói rồi tôi đây giữ mình trong sạch, anh muốn phát tình thì đi mà tìm đám tình nhân bé bỏng của anh đi.”

Hạ Vũ Thiên bật cười “Lâm Viễn, câu này của cậu sao nghe giống như đang ghen quá.”

“Quá tự tin cũng là một loại bệnh đấy.” Lâm Viễn cười nhạt đập bóng nói “Thế nào đại ca, đã chuẩn bị tinh thần chưa?”

“Không cá cược cái gì thì chán lắm.” Hạ Vũ Thiên cười nói “Hay thế này đi, tôi yêu cầu cậu lên giường, cậu cũng đừng bắt tôi khóa thân chạy loanh quanh, chúng ta cá cược cởi quần áo thôi được không?”

“Hừm...” Lâm Viễn sờ sờ cằm, cảm thấy cũng thú vị bèn nói “Đã vậy thì phải chơi tới bến, được lắm lúc nữa nếu anh thua đừng có mà khóc!”

Dứt lời, cậu đập bóng chuẩn bị lên rổ.

Ngoài dự đoán của Lâm Viễn, Hạ Vũ Thiên cũng rất lợi hại. Cậu né trái né phải, không những không qua được thậm chí còn suýt để cho Hạ Vũ Thiên cướp được bóng.

Lâm Viễn lùi lại đến sau vạch ba điểm hỏi “Hạ Vũ Thiên, anh biết chơi bóng rổ hả?”

Hạ Vũ Thiên cười lạnh một tiếng “Học từ hồi học đại học ở bên Mỹ đấy.”

“Xí.” Lâm Viễn tức giận chỉ vào anh ta “Anh là đồ rùa biển⁽²⁾, hôm nay tôi phải hạ bệ uy phong của anh!” Dứt lời Lâm Viễn bèn ra tuyệt chiêu, đập bóng mấy lần rồi nhảy lên cao ném bóng... Cổ tay vung lên, hôm nay cảm giác tay của cậu khá tốt, bóng vẽ thành một đường cong cao cao trên không trung rơi thẳng vào ngay giữa rổ... Ba điểm.

Lâm Viễn chạm đất, lắc lắc cổ tay cười nói “Hạ Vũ Thiên, hôm nay anh chết chắc rồi, tôi đây đang phong độ tốt lắm!”

Hạ Vũ Thiên quay lại thấy vẻ vui sướng của Lâm Viễn, tim dường như lỡ mất một nhịp. Anh nhặt bóng lên nói “Vẫn còn chưa đến lượt tôi, cậu mừng làm gì vội?”

“Hừ.” Lâm Viễn xắn tay áo lên “Lát nữa phải bắt anh đi quấy rối bác bán hàng ăn đầu đường để họ tố cáo anh vào đồn công an, trị cái tội lưu manh của anh mới được!”

Hạ Vũ Thiên lắc đầu cười, dẫn bóng trực tiếp lên rổ.

Thế tấn công của Hạ Vũ Thiên rất mạnh mẽ, hơn nữa anh ta cao lớn hơn Lâm Viễn, xem chừng là muốn nhảy lên rổ... Lâm Viễn theo bản năng lùi lại phía sau về khu vực hình thang để phòng thủ, không ngờ Hạ Vũ Thiên dẫn bóng thẳng vào khu vực hình thang trực tiếp nhảy lên cao, dường như muốn úp rổ.

Lâm Viễn sao có thể để anh ta dễ dàng đạt được mục đích như vậy. Tuy úp rổ chỉ được hai điểm xét về phong độ cậu sẽ bị anh ta áp đảo, đây cũng là bệnh chung của tất cả dân chơi bóng rổ. Lâm Viễn xông lên chặn anh ta, va chạm với Hạ Vũ Thiên, không ngờ Hạ Vũ Thiên vốn không có ý định úp rổ mà lại vươn tay ném một phát... Cùng lúc bóng lọt rổ, Lâm Viễn cũng vừa đập phải tay Hạ Vũ Thiên.

“Phạm quy rồi, nhóc.” Hạ Vũ Thiên tiếp đất xong liền kéo Lâm Viễn - lúc này đang hồi hận vô cùng nói “Phạt thêm một quả.”

Lâm Viễn nhăn mũi nói thảm “Kể cả có phạt ném vào cũng chỉ là hòa nhau.”

Hạ Vũ Thiên cười gian “Nếu ném trượt, sau đó tôi tự cướp được bóng nhảy lên ném được thêm hai điểm nữa thì không phải thắng rồi sao?”

“Ồ đâu ra luật rừng như thế?” Lâm Viễn nhíu mày, “NBA cũng cùng lắm là ba lần phạt một lần ném rổ, chẳng qua là hai chúng ta đấu tay đôi thôi!”

“À, thế thì cậu còn dẫn bóng làm gì? Cứ ôm bóng rồi trực tiếp ném thẳng vào rổ cho xong? Sợ thua thì đừng chơi.” Hạ Vũ Thiên gầy gầy bóng trên tay cười nói “Coi như tôi nhường cậu.”

“Anh đừng quá đắc ý!” Lâm Viễn nóng mắt, xoa tay xắn áo kêu to “Hôm nay nhất định tôi bắt anh phải tâm phục khẩu phục!”

Vừa nói cậu vừa đi tới cạnh bảng ném bóng, thầm nghĩ anh đứng ở vạch ném phạt tôi đứng dưới rổ. Mẹ nó chứ, anh nghĩ mình là Michael Jordan chắc? Một mình ném bóng xong còn lấy đà nhảy từ vạch ném lên tận đây rồi một tay bỏ rổ?

Hạ Vũ Thiên đập bóng mấy lần chuẩn bị ném... Đúng lúc đó trên mặt đất đột nhiên xuất hiện một điểm sáng màu đỏ... Điểm sáng đỏ lấp loáng chậm rãi di chuyển lên đến trên người Lâm Viễn.

“Này anh ném mau lên, đừng để tôi mất công chuẩn bị tư thế...”

Lâm Viễn còn chưa nói hết câu thì thấy mặt Hạ Vũ Thiên đột nhiên trắng bệch, anh ta vội vàng lao tới ôm lấy Lâm Viễn đẩy sang một bên, cả hai cùng ngã về phía cột rổ bóng.

“Anh làm trò gì vậy?” Lâm Viễn vẫn còn chưa kịp hiểu gì “Ném phạt không trúng nên tính chơi xấu sao?”

Cùng lúc quả bóng rổ lăn tới chỗ Lâm Viễn và dừng lại bỗng một tiếng nổ đinh tai - quả bóng bị xuyên thủng một lỗ.

“Hả.” Lâm Viễn bàng hoàng chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra...

“Chạy!” Hạ Vũ Thiên kéo cậu chạy đến về phía mấy bồn hoa cách đó không xa, trên mặt đất theo bước chạy của hai người liên tiếp xuất hiện những lỗ nhỏ tỏa ra làn khói màu xám.

“Vũ Thiên?” Lâm Viễn bị Hạ Vũ Thiên lôi vào giữa đám bụi hoa, vừa lăn được vào phía trong, thì hai người đồng thời nghe thấy một tiếng nổ “đoàng”...

Lâm Viễn thét lên kinh hãi “Hạ Vũ Thiên, xe của anh! A Thường còn ở bên trong!”

“Yên tâm.” Hạ Vũ Thiên ấn Lâm Viễn xuống nói “A Thường không dễ chết như vậy, kẻ thù biết không làm gì được nên muốn dẫn mặt chúng ta thôi.”

Nói xong anh ta dỗi mắt ra xa như đang suy tính điều gì đó.

“Này.” Lâm Viễn chọc chọc Hạ Vũ Thiên.

“Cậu lại làm sao?” Hạ Vũ Thiên cau mày nhìn cậu.

“À... Tôi biết anh rất bận, nhưng... chân tôi đau quá, Lâm Viễn nói.

Hạ Vũ Thiên giật mình cúi xuống thấy bắp chân Lâm Viễn bị trúng thương máu thấm ra cả bên ngoài quần bò.

“Cậu...” Hạ Vũ Thiên kinh ngạc, lúc này đám vệ sĩ vừa rồi bị Hạ Vũ Thiên đuổi ra xa để tránh làm ảnh hưởng tới trận đấu của anh và Lâm Viễn đang vội vã chạy tới. A Thường không mất một sợi tóc nào, cũng chẳng biết từ đâu chui ra vội chạy đến bên Lâm Viễn, vừa thấy Lâm Viễn bị thương lập tức điện thoại gọi Lý Cố đưa xe cấp cứu tới.

Hạ Vũ Thiên cúi đầu kiểm tra vết thương của Lâm Viễn.

“Không sao.” Lâm Viễn nói “Căn cứ vào kinh nghiệm của tôi, mảnh đạn chỉ xuyên qua phần mềm không chạm vào xương, nếu không phải đau hơn nhiều.”

Hạ Vũ Thiên không nói gì, nét mặt vô cùng khó coi.

Chẳng bao lâu sau xe cứu thương đã đến đưa Lâm Viễn đi, cùng lúc cảnh sát xuất hiện. Hạ Vũ Thiên khó chịu, vốn định bảo A Thường đuổi đám cảnh sát đó đi nhưng vị đội trưởng kia có ý muốn nói chuyện với Hạ Vũ Thiên. Thái độ thiếu thiện chí của Hạ Vũ Thiên hiển nhiên khiến cho phía cảnh sát khó chịu nhưng không làm gì được. Phía cảnh sát cũng có phần kiêng nể Hạ Vũ Thiên tuy nhiên không khí giữa hai bên vẫn trở nên căng thẳng.

“Tôi đi một mình được.” Lâm Viễn nói với Hạ Vũ Thiên, “Vết thương dù sao cũng không nặng lắm.” Vừa nói cậu vừa ghé vào tai Hạ Vũ Thiên nói thầm “Đồ ngốc, anh là lưu manh nhưng bọn họ là lưu manh có giấy phép!”

Hạ Vũ Thiên dờ khóc dờ cười. Nếu như Lâm Viễn vẫn còn đủ tâm trạng mà nói giỡn với anh được thì chắc chắn là không sao. Anh cũng không nói gì thêm nữa, để Lý Cố đưa Lâm Viễn đi còn bản thân mình thì đi cùng cảnh sát trở về đồn khai báo.

Dù sao Hạ Vũ Thiên cũng là người bị hại nên phía cảnh sát cũng chỉ hỏi mấy câu cho có lệ rồi cho về, sau đó nói nhất định sẽ điều tra cẩn thận. Hạ Vũ Thiên vừa đi khỏi đồn cảnh sát thì một cậu cảnh sát mới hỏi “Đội trưởng, chúng ta thật sự phải điều tra vụ này sao? Hạ Vũ Thiên thân phận ghê gớm, không thể động vào anh ta đâu”

“Ha.” Vị đội trưởng đội hình sự kia cười lạnh một tiếng thản nhiên nói “Thế mới bảo cậu còn non lắm... Ai dám động vào Hạ Vũ Thiên chứ, Hạ lão gia chết rồi cả hai giới hắc đạo bạch đạo đều ước gì cho hắn ta sống lâu trăm tuổi, nếu không ai biết sẽ còn loạn đến đâu nữa.”

Bên ngoài sở cảnh sát, A Thường đã lái một chiếc xe khác chờ trước cửa. Hạ Vũ Thiên yêu cầu A Thường chở tới phòng khám của Lý Cố.

Khi đi ngang qua một ngõ nhỏ, Hạ Vũ Thiên đột nhiên ra lệnh “Dừng xe.”

Xe đỗ lại, Hạ Vũ Thiên mở cửa bước xuống. A Thường định gọi người đi theo bảo vệ nhưng Hạ Vũ Thiên xua tay nói “Không cần.” Nói xong liền một mình đi vào trong ngõ.

Cuối ngõ có một cánh cửa nhỏ khép hờ. Hạ Vũ Thiên đẩy nhẹ cửa bước vào, lập tức nghe thấy tiếng súng lên đạn “Rắc”.

Không lâu sau có tiếng cười, tiếp đó là một giọng nói “Sao lại là anh, tôi còn tưởng làm người yêu bé nhỏ nhà anh bị thương, anh thẹn quá hóa giận sẽ kiếm người đến thịt luôn tôi chứ.”

Trong góc tối của căn phòng một thanh niên đang ngồi trên ghế sofa lau súng.

Hạ Vũ Thiên đứng yên không trả lời, liếc nhìn người kia.

Người kia dừng lau súng, thông thả đứng lên đi đến quầy bar bên cạnh Hạ Vũ Thiên rót rượu hỏi “Sao lại rảnh tới chỗ tôi thế này, không tới bệnh viện an ủi người ta sao?”

Hạ Vũ Thiên đảo mắt về phía cậu ta, lại gần thêm một bước lạnh lùng hỏi “Ai cho cậu tự tung tự tác?”

Người kia nhún vai, nhấp ngụm rượu nói “Đây gọi là kim lòng chẳng đậu, ai bảo lúc anh cứu cậu ta lại nhập vai quá vậy làm hại tôi cũng bất giác từ giả làm thật...”

Người kia còn chưa nói hết câu ly rượu đã rơi xuống đất, Hạ Vũ Thiên một tay siết cổ hắn mà cười nhạt “Cậu nghĩ cậu là ai?”

“Ha...” Người kia bắt đầu ngạt thở, nhìn chằm chằm Hạ Vũ Thiên cười nói “Anh nên cảm ơn tôi mới đúng, gặp họa nạn mới thấy chân tình, cậu ta chẳng phải sẽ càng thêm tin tưởng anh sao?”

Hạ Vũ Thiên siết mạnh tay hơn, sắc mặt người kia dần trở nên tím tái nhưng nụ cười vẫn nguyên trên môi hắn “Sao... vì một kẻ thế thân mà muốn giết anh em sao? Vậy vở kịch của anh... còn diễn thế nào được nữa?”

Ánh mắt Hạ Vũ Thiên vẫn giữ nguyên sự tàn độc, cho tới khi người kia bắt đầu choáng váng khó thở mới hơi buông tay ra.

“Khụ khụ...” Người kia ôm lấy cổ bước lùi lại nói “Quá là vô tình đấy.”

Hạ Vũ Thiên nhìn chăm chăm vào hắn cho tới khi nụ cười bất cần đời của người kia tắt hẳn mới hạ giọng âm trầm nói “Bản thân cậu cũng chỉ là một quân cờ mà thôi, tính cả lần trước thì cậu đã tự tung tự tác hai lần liền, nếu như có lần thứ ba... Tôi sẽ cho nửa đời còn lại của cậu sống trong địa ngục, cậu tự lo cho mình đi.” Dứt lời Hạ Vũ Thiên cầm lấy khẩu súng từ tay người kia, đưa lên ngắm nghía.

Người thanh niên tái mặt khi thấy Hạ Vũ Thiên giơ súng lên nhắm vào chân mình liền vội vàng nói “Vũ Thiên... Tôi chỉ đùa chơi thôi.”

Hạ Vũ Thiên không lưu tình thẳng tay bóp cò... Nhưng chỉ nghe thấy tiếng rắc rắc, súng không có đạn.

Cậu thanh niên kia chớp chớp mắt, thái dương đầy mồ hôi lạnh.

Hạ Vũ Thiên bỏ súng xuống nói “Ngày mai rút ra nước ngoài, trước khi tôi gọi không được phép trở về.” Nói xong quay lưng bước ra khỏi cửa.

Người kia rót thêm một ly rượu uống cạn để lấy lại tinh thần, chạy tới bên sofa ngồi xuống, miệng lẩm bẩm “Quá nhỏ mọn, chẳng qua là bắt nạt cậu ta một chút thôi, việc gì phải tức giận ghê vậy!”

Hạ Vũ Thiên ra khỏi ngõ nhỏ, trở lại xe đi về phòng khám của Lý Cố.

Qua lễ tân, Hạ Vũ Thiên đi thẳng tới phòng bệnh đặc biệt trên tầng hai, qua cửa kính anh thấy Lâm Viễn đang nằm trên giường, chân quần tàng tàng lớp lớp băng gạc, vừa ăn cam vừa tán dóc với một nữ y tá xinh đẹp ngồi kế bên. Đôi bên có vẻ rất thân thiết, Lâm Viễn cười tươi như hoa nở.

Hạ Vũ Thiên cau mày, thở dài đẩy cửa bước vào.

Nữ y tá xinh đẹp lập tức đứng dậy hỏi Lâm Viễn “Chiều nay anh muốn ăn gì?”

Lâm Viễn cười híp mắt “Tùy em thôi.”

Người đẹp cười cười, gật đầu bước đi.

Hạ Vũ Thiên nhìn chân Lâm Viễn, cười nói “Mèo ba chân đi còn không nổi mà vẫn còn muốn tán gái?”

Lâm Viễn lườm anh ta hỏi “Sao anh được ra sớm vậy? Tôi cứ tưởng ít nhất cảnh sát cũng phải nhốt anh mười ngày nửa tháng gì đó chứ.”

“Tôi không phạm pháp, lấy lý do gì để bắt tôi?” Hạ Vũ Thiên đi tới rút một tờ giấy ăn lau miệng cho Lâm Viễn, khéo mắt liếc thấy nữ y tá kia đã quay lại, trên tay xem ra còn cầm một tờ thực đơn ăn.

Hạ Vũ Thiên hơi nhếch môi ngồi xuống cạnh Lâm Viễn, không kịp cho cậu có thời gian chống cự lập tức đè Lâm Viễn ra hôn.

Tầm mắt của Lâm Viễn bị Hạ Vũ Thiên chặn mất, bởi thế không thấy được người đẹp đang đứng trước cửa, nếu không cậu nhất định liều chết phản kháng. Chỉ tiếc là cậu tưởng rằng không có ai nên mặc kệ Hạ Vũ Thiên, thích hôn thì cho anh ta hôn.

Nữ y tá đứng trước cửa nhìn một lúc lâu rồi xoay người chạy xuống tầng một kéo một đám y tá khác mà liên thoắng “Thật đó! Thật đúng là một đôi đó!”

... Một chiều ngẫm này của Vũ Thiên hại Lâm Viễn thâm, suốt một khoảng thời gian dài sau đó cậu vẫn không biết vì sao các nữ y tá xinh đẹp kia cứ gặp mình là cười một cách khó hiểu... thậm chí cậu còn nghĩ rằng vì mình anh tuấn hơn người mị lực đột nhiên tăng mạnh, khiến cho các người đẹp đều thâm thương trộm nhớ.

Ghi chú:

1. Phù Dung tỷ tỷ - một cô gái Trung Quốc nổi tiếng trong làng giải trí Hoa ngữ, xinh đẹp nhờ phẫu thuật thẩm mỹ đồng thời có khả năng vũ đạo điêu luyện.

2. “Rùa biển” là cách gọi những người đã từng du học ở nước ngoài về.

Phần 8

Chương 22

Lý Cố cẩn thận kiểm tra Lâm Viễn hết một lượt từ đầu đến chân một lần nữa, xác định không có vấn đề lớn gì mới cho phép cậu trở về nhà dưỡng thương.

“Đại khái khoảng bao lâu mới khỏi hẳn?” Hạ Vũ Thiên hỏi Lý Cố “Có kiêng kị gì không?”

Lý Cố ngửa mặt nhìn trời, chỉ vào Lâm Viễn nói với Hạ Vũ Thiên “Cậu ta là bác sĩ, bác sĩ đó! Bác sĩ là gì anh có hiểu không?”

Hạ Vũ Thiên bó tay, thiếu chút nữa bản thân đã quên chính Lâm Viễn cũng là bác sĩ, đương nhiên những điều đó đều biết cả. Anh mượn một chiếc xe lăn từ chỗ Lý Cố rồi đưa cậu về nhà.

“Chẳng phải anh bảo tôi nay có hội nghị à?” Lâm Viễn ngồi lên xe lăn nói thầm “Đúng là vì anh mà tôi ra nông nổi này, nhưng anh cũng không phải bận tâm nhiều đâu chỉ cần bồi thường vật chất là được. Anh cứ đi lo việc của mình đi, ai đưa tôi về cũng được.”

Hạ Vũ Thiên nhú mày nói “Cậu lắm lời thế làm gì?!”

Lâm Viễn bĩu môi, ngồi trên xe lăn kéo áo lên che kín mặt mình.

“Làm gì vậy?” Hạ Vũ Thiên cau mày.

“Đẩy xe đi, anh hỏi nhiều làm gì.” Lâm Viễn nói qua lớp áo che kín.

Hạ Vũ Thiên lắc đầu đẩy cậu từ phòng khám ra ô tô. Cửa xe vừa mở, Lâm Viễn chống tay định nhảy vào thì Hạ Vũ Thiên đã đỡ cậu lên.

“Không cần.” Lâm Viễn nhảy lò cò vào bên trong lẩm bẩm “Đâu phải trẻ con chứ, cứ ôm đi ôm lại là sao?”

Hạ Vũ Thiên cũng vào xe, A Thường cất xe lăn rồi quay lại xe, vừa khởi động xe vừa hỏi Hạ Vũ Thiên muốn đi đâu.

Hạ Vũ Thiên nghĩ một lát đáp “Về căn hộ chung cư của tôi.”

A Thường hơi ngạc nhiên nhìn Hạ Vũ Thiên “Thiếu gia, không về lại nhà chính sao?”

Hạ Vũ Thiên lắc đầu nói “Tạm thời không về đó, anh cho người tới bảo vệ ở chung cư đi.”

“Rõ.” A Thường khởi động xe.

Hạ Vũ Thiên lấy thuốc lá ra châm, thấy Lâm Viễn khá tỉnh táo liền hỏi “Nhóc, cậu lần đầu ăn đạn phải không?”

Khóe miệng Lâm Viễn khẽ nhếch lên “Hỏi thừa, tôi có phải xã hội đen đâu, làm gì mà suốt ngày được ăn kẹo đồng chứ.”

“Không thấy đau à?” Hạ Vũ Thiên hỏi “Tuy không chạm vào xương, nhưng đạn cũng xuyên qua bắp chân còn gì?”

Lâm Viễn nhìn nhìn chân mình nói “Đương nhiên là đau... Nhưng vẫn còn chịu được.”

Hạ Vũ Thiên nhìn kỹ lại Lâm Viễn một lượt nói “Cậu cũng kiên cường quá nhỉ, nhưng đáng ra bây giờ nên phối hợp với tôi, giả bộ đau đớn chút đi để tôi còn chăm sóc. Như thế mới còn có chút cảm giác thành công.”

Lâm Viễn bật cười nói “Đàn ông mà, có đau cũng phải nói là không đau, còn phụ nữ, không đau cũng sẽ vẫn nói là đau.”

“Cũng lý lẽ nhỉ?” Hạ Vũ Thiên cười.

“À, dù đàn ông có bảo mình đau cũng làm gì có ai thương hại, chỉ càng thể hiện sự kém cỏi của mình thôi. Phụ nữ nói mình đau, còn thêm vẻ yếu ớt đáng thương sẽ khiến cho người ta đau lòng, nhưng mà...” Lâm Viễn nói tới đây ngừng một lát, yên lặng nhìn ngắm phong cảnh ngoài cửa sổ “Bất kể là nam hay là nữ, tôi đều thích người dù đau cũng sẽ bảo mình không đau.”

“Tức là thích những kẻ cứng đầu tới chết sao?” Hạ Vũ Thiên hỏi.

“Phải!” Lâm Viễn nghiêm túc nhìn Hạ Vũ Thiên “Hạ Vũ Thiên, cuối cùng anh cũng nói được một câu tiếng người!”

Mặt Hạ Vũ Thiên tối sầm, nhích lại gần Lâm Viễn “Cứng đầu có gì là hay? Cứng đầu sẽ diện chỉ tổ thiệt thân, có phải đại đột không nào?”

Lâm Viễn cười cười, không để ý.

“Này.” Hạ Vũ Thiên thấy Lâm Viễn không trả lời nhưng thái độ có vẻ xem thường, ra điều - “tôi không thèm nói với anh, có nói anh cũng không hiểu”. Điều này khiến anh ta vô cùng bất mãn.

Lâm Viễn thấy Hạ Vũ Thiên chuẩn bị có khuynh hướng bạo lực liền đẩy anh ta ra nói “Tôi nghĩ nếu có đau đớn thì một mình chịu đựng là đủ rồi. Không cần phải nói cho người mình yêu biết làm gì, khiến cho người đó cũng đau cùng anh. Nếu anh thật sự yêu người ta, anh có nỗ lực như vậy không?”

Hạ Vũ Thiên sững sờ nhìn chăm chăm Lâm Viễn, dường như vẫn còn điều gì đó chưa hiểu rõ, đưa tay khẽ xoa cằm, sắc mặt thay đổi liên tục.

“Ai.” Lâm Viễn lắc đầu nói Hạ Vũ Thiên “Đám đại ca xã hội đen các anh đã bao giờ yêu thật lòng chưa? Đừng có lúc nào cũng thích mấy dạng kỳ quái, quan hệ với hết người nọ đến người kia. Nghiêm túc mà tìm người nào đó tử tế một chút, lúc đó mới cảm nhận được thế nào là tình yêu, bằng không đúng là có phúc mà chẳng biết hưởng, tiền mất tật mang.”

“Vậy cậu đúng là mẫu người để tôi yêu đấy” Hạ Vũ Thiên áp sát vào Lâm Viễn nói “Cậu giúp tôi tận hưởng tình yêu đích thực đi?”

Lâm Viễn liếc xéo anh ta xua tay nói “Quên đi, người sâu sắc như tôi đối với anh là không phù hợp, anh cứ tìm người nào đó hơi hợt hơn một chút đi.”

“Lâm Viễn.” Hạ Vũ Thiên giơ tay nhéo cằm cậu “Tôi cảm thấy cậu càng ngày càng không coi tôi ra gì, có phải tôi quá nuông chiều cậu rồi hay không?”

Lâm Viễn nhìn anh ta, giơ cái chân đau lên khua khua “Hả? Anh vừa nói gì thế? Anh chiều tôi cái gì nào?”

Hạ Vũ Thiên bó tay, anh đúng là không có cách nào nói lại cậu, đành cho qua vụ này.

Xe đã dừng lại trước cửa chung cư. A Thường định lấy xe lăn cho Lâm Viễn nhưng Hạ Vũ Thiên đã bế Lâm Viễn ra, không cần xe lăn mà đi thẳng vào chung cư.

“Này, anh làm trò gì đó?” Lâm Viễn giãy dụa “Mất mặt chết, mau thả tôi xuống, tôi thà nhảy lò cò vào còn hơn!”

Hạ Vũ Thiên nhướn mày nói “Biết làm sao được, ai bảo tôi hại cậu bị thương, giờ phục vụ lại cậu cũng là đương nhiên thôi.”

Nói qua nói lại rồi hai người cũng đi tới cửa chung cư. Nhân viên quản lý bên trong nhìn hai người với ánh mắt tò mò không che giấu, Hạ Vũ Thiên trừng mắt nhìn hắn đến mức hắn không khỏi giật thót mình vội vàng chạy tới, cúi đầu ấn gọi thang máy thay cho họ.

Lâm Viễn dùng tay che mặt, bị Hạ Vũ Thiên cứ thế ôm cậu vào trong thang máy.

“Này, không có người nữa đâu.” Hạ Vũ Thiên bảo Lâm Viễn.

Lâm Viễn làm lơ không để ý tới anh ta.

“Ít nhất cậu cũng ấn nút thang máy đã.” Hạ Vũ Thiên bắt đắc dĩ nói “Tầng mười bảy.”

Lâm Viễn lườm xéo anh ta, giơ tay ấn số mười bảy.

Hai người mở cửa vào nhà. Hạ Vũ Thiên đặt Lâm Viễn xuống sofa ở phòng khách rồi ngồi xuống bên cạnh Lâm Viễn.

“Này, tối nay chúng ta ăn gì?” Lâm Viễn đẩy anh ta nói “Đều tại anh, vừa rồi nhất định bắt phải về sớm, tôi còn chưa được ăn cơm hộp tình yêu của người đẹp y tá kia nữa!”

Hạ Vũ Thiên trừng mắt với cậu “Cậu nghiêm chỉnh hơn một chút được không? Vừa về đã đòi ăn rồi?”

“Không phải tôi vừa về đã đòi ăn rồi.” Lâm Viễn nghiêm túc nói “Thực ra mà nói tôi chưa về đã muốn ăn rồi.” Vừa nói cậu vừa giơ tay chỉ đồng hồ treo trên tường.

Hạ Vũ Thiên nhìn theo hướng tay của cậu, đồng hồ đã chỉ sáu giờ chiều... Quả thật đã đến giờ ăn tối.

“Tối nay ăn gì?” Lâm Viễn nhỏ giọng nói thảm “Hay cứ về nhà chính đi, ở đó ít nhất còn có bác quản gia toàn năng món ăn nào cũng có thể làm được, tuy đồ ăn không phải đồ Trung Quốc truyền thống nhưng bác quản gia rất giỏi muốn ăn gì có thể dạy ông ấy làm.”

Hạ Vũ Thiên mở tủ lạnh lấy một chai nước đưa cho Lâm Viễn nói “Tạm thời không thể về nhà chính, nếu mọi người thấy cậu bị thương nhất định sẽ hạn chế tự do của cậu.”

Lâm Viễn ngậy người hơi căng thẳng nói “Hả?”

Hạ Vũ Thiên ngồi xuống cạnh cậu nói “Từ giờ cho tới khi tìm ra thủ phạm muốn giết cậu tốt nhất cậu phải luôn ở sát cạnh tôi, thời điểm này đi lại một mình rất nguy hiểm, hiểu chưa?”

Lâm Viễn nghe xong không nói gì, uống một ngụm nước gạt đầu.

Hạ Vũ Thiên ngồi bên cạnh cậu uống bia, một lát sau Lâm Viễn lại chọc chọc gọi anh.

Hạ Vũ Thiên nhìn cậu, Lâm Viễn giơ tay chỉ đồng hồ.

Hạ Vũ Thiên bất đắc dĩ đành phải gọi điện cho A Thường bảo anh mang đồ ăn tới.

Lâm Viễn bày ra vẻ mặt thương hại nói với anh ta, “Hạ Vũ Thiên, đàn ông không biết nấu cơm là rất đáng thương đó!”

“Đàn ông việc gì phải biết nấu cơm?” Hạ Vũ Thiên thản nhiên nói “Nấu cơm là việc của phụ nữ.”

Lâm Viễn lườm anh ta một cái “Vậy đàn ông có phải ăn cơm không? Đàn ông chỉ biết ăn cơm của phụ nữ người ta gọi là trai bao chuyên bám váy phụ nữ ấy.”

Hạ Vũ Thiên lại bị Lâm Viễn chọc giận, anh ấn cậ xuống sofa nói “Chắc cậu muốn tôi cho cậu một trận rồi mới biết sợ đúng không?”

Lâm Viễn ôm gối, nhìn Hạ Vũ Thiên rồi nhỏ giọng lầm bầm “Cảm thú, không tha cả người bị thương, hơn nữa là một người vô tội bị thương vì anh nữa chứ!”

Hạ Vũ Thiên thở dài thả Lâm Viễn ra, buông tay tiếp tục uống bia.

Lâm Viễn cầm một gói khoai tây chiên mới mua đặt trên bàn lên nhai ngau ngáu, Hạ Vũ Thiên nhíu mày “Đừng ăn mấy thứ đồ của trẻ con ấy đi, chuẩn bị ăn cơm rồi.”

Lâm Viễn ghé lại gần, nheo mắt nhìn Hạ Vũ Thiên hỏi “Hạ Vũ Thiên, từ trước tới nay anh chưa bao giờ nấu cơm cho ai phải không?”

“Hỏi thừa.” Hạ Vũ Thiên châm thuốc lá.

Lâm Viễn lắc đầu chén tiếp món khoai chiên, cầm điều khiển mở TV lên xem.

“Cậu nói xem.” Hạ Vũ Thiên hút xong một điếu thuốc nhìn Lâm Viễn “Vì sao đàn ông nhất định phải biết nấu cơm?”

“Nấu cơm không quan trọng là đàn ông hay phụ nữ.” Lâm Viễn nói “Cũng không phân biệt là ngon hay dở.”

“Ý cậu là sao?” Hạ Vũ Thiên không hiểu.

“Quan trọng là anh có thể được ngắm người mình yêu ăn cơm do tự tay mình làm.” Lâm Viễn nói “Anh không thấy cảm giác ấy rất diệu kỳ sao?”

Hạ Vũ Thiên trầm tư một lúc lâu hỏi “Ý cậu là lấy lòng bằng cách, chinh phục dạ dày đối phương rồi sau đó tiến tới chiếm được cả người đúng ko?”

Còn chưa nói dứt lời đã bị Lâm Viễn quăng cái gối ôm vào mặt, “Hạ... lưu...”

Khoảng bảy giờ, A Thường mang đồ ăn tới.

“Ăn gì bỏ này.” A Thường vui vẻ nói. Lâm Viễn định nói cho anh ấy biết quan niệm vậy là sai lầm nhưng lời nói ra khỏi miệng lại chuyển thành “A Thường, anh ăn chưa? Hay ở đây ăn cùng luôn đi?”

A Thường cười đáp “Cảm ơn cậu, tôi ăn rồi.” Dứt lời liền vội vàng đi mất.

“Hừm.” Lâm Viễn xoa xoa cằm.

“Sao thế?” Hạ Vũ Thiên cầm bát mức canh cho cậu.

“Hình như gần đây A Thường có tâm sự.” Lâm Viễn nói.

Hạ Vũ Thiên hơi ngạc nhiên, lập tức cười nói ‘Không thấy anh ấy nói gì.’

Lâm Viễn nhăn mũi, lắc đầu “Hình như anh ấy gặp chuyện gì đó không vui thì phải, mỗi lần nhìn thấy hai chúng ta đều miễn cưỡng cười rất gượng gạo, anh có rảnh thử hỏi thăm chút xem sao, có phải là hôn nhân trục trặc hay con cái hư hỏng gì đó không, hoặc là...”

“Anh ấy đã kết hôn đâu.” Hạ Vũ Thiên bó tay.

“Anh quá ác rồi!” Lâm Viễn nói “A Thường lớn tuổi như vậy còn chưa kết hôn?”

“Liên quan gì tới tôi?” Hạ Vũ Thiên chưa bao giờ nghĩ trên đời có lúc có người khiến mình tức giận đến mức không thể trả lời thế này, hôm nay có lẽ anh đã nói nhiều hơn cả một tuần trước kia cộng lại nên đương nhiên nước cũng phải uống nhiều hơn rồi.

Lâm Viễn không thèm để ý, si soạt uống hết bát canh chân giò, một lúc sau lại nói tiếp “Đúng rồi!”

“Gì nữa?” Hạ Vũ Thiên ngược mắt nhìn cậu.

“Anh nói xem có phải vì vấn đề lương thưởng hay đãi ngộ không?” Lâm Viễn hỏi Hạ Vũ Thiên “Hay anh tăng lương cho A Thường đi!”

Hạ Vũ Thiên đưa tay sờ sờ cầm Lâm Viễn nói “Đừng nghĩ về người đàn ông khác nhiều như thế, tôi sẽ ghen đấy.”

Lâm Viễn vui đầu ăn cơm, lòng thầm nghĩ, con người này đúng là ghê gớm...

Chương 23

Tối hôm đó Lâm Viễn chén đến no căng bụng, vì chân đau đi đứng không thuận tiện nên chỉ có thể ngồi trên sô-pha xoa bụng. Tuy nhiên vốn là một bác sĩ, dù rằng bản thân lười biếng nhưng Lâm Viễn vẫn rất chú ý tới sức khỏe, nên cậu vẫn cố gắng đứng dậy vận động đi lại nhẹ nhàng để thức ăn dễ tiêu hóa hơn.

Hạ Vũ Thiên cho hết tất cả cốc chén bát đĩa có trên bàn vào thùng sọt rác, Lâm Viễn đứng bên cửa sổ nhìn hành động này của anh ta liền bĩu môi.

“Anh không biết rửa à?” Lâm Viễn hỏi.

Hạ Vũ Thiên đáp trả “Đàn ông không có nhiệm vụ rửa bát.”

Lâm Viễn có một ý định - rất muốn phi thẳng cái đĩa vào mặt anh ta.

Nửa tiếng sau Hạ Vũ Thiên rời mắt khỏi màn hình máy tính, thấy Lâm Viễn nhảy lò cò cạnh cửa sổ “Chân hết đau rồi à?”

Lâm Viễn chỉ xuống chân mình “Nhảy bằng chân còn lại, sợ gì chứ?”

Hạ Vũ Thiên đi tới nói “Cậu muốn đi đâu? Tôi đỡ.”

“Không cần!” Lâm Viễn đẩy anh ra trả lời “Tôi có thói quen đi bộ một trăm bước sau khi ăn cho dễ tiêu hóa một chút.”

“Vận động có rất nhiều loại phương pháp khác nhau.” Hạ Vũ Thiên cười nói “Đi bộ có hiệu suất không cao đâu, tôi biết có một cách cực kỳ hiệu quả, cậu muốn thử không?”

“Ai.” Lâm Viễn đẩy anh ta ra xa hẳn “Đừng lại gần như thế, tôi không thích anh làm vậy. Mà phải rồi, tôi nay tôi ngủ ở đâu?”

Hạ Vũ Thiên nhướn mày “Còn có thể ở đâu nữa? Chỉ có một cái giường này thôi.”

Lâm Viễn rất muốn nói “Hạ Vũ Thiên đêm nay anh có thể ngủ ngoài sô-pha được không” nhưng... tiếc là cậu không dám mở miệng. Đúng lúc này di động của cậu đổ chuông.

Lâm Viễn còn chưa kịp tới lấy thì Hạ Vũ Thiên đã cầm lên định đưa nó cho cậu, nhưng vừa liếc mắt xem liền phát hiện trên màn hình hiện tên người gọi là Tôn Lâm... lập tức thẳng tay ngắt điện thoại.

“Này!” Lâm Viễn vội nói “Sao anh lại tắt điện thoại của tôi?”

“Không cần nhận điện thoại của hạng người đó” Hạ Vũ Thiên trả lời rất dứt khoát.

Lâm Viễn lườm anh ta “Trả điện thoại cho tôi, tôi muốn xem đó là ai!”

Hạ Vũ Thiên dứt khoát không trả.

“Hạ Vũ Thiên, anh đang quấy rối đời tư của tôi một cách nghiêm trọng!” Lâm Viễn cực kỳ phẫn nộ nói “Anh có trả không?”

Đang tranh cãi, một lần nữa điện thoại lại kêu - vẫn là Tôn Lâm gọi đến.

Hạ Vũ Thiên lại muốn đập máy nhưng thấy Lâm Viễn nhào lên định cướp lại Hạ Vũ Thiên liền bất chợt nảy ra một ý định, liền ấn nút nghe “Alô?”

Lâm Viễn giật mình giơ tay qua muốn gạt điện thoại nhưng lại bị Hạ Vũ Thiên giữ chặt không thể cựa quậy, chân vốn bị thương nên cậu không giãy ra được, chỉ có thể than thở trong lòng tro mắt mà nhìn.

“Ừm... Tôi tìm Lâm Viễn.” Tôn Lâm ở đầu dây bên kia đương nhiên nhận ra giọng Hạ Vũ Thiên.

Lâm Viễn nhích lại gần vành tai lên nghe kè, Hạ Vũ Thiên cố tình làm ngo không để ý tới cậu, đoạn dùng giọng nói vô cùng ái muội nói với đầu dây bên kia “À, Lâm Viễn bây giờ không tiện bắt máy.”

“Anh mới không tiện!” Lâm Viễn tức giận “Cả nhà anh mới không tiện ấy, mau trả điện thoại cho tôi!”

Hạ Vũ Thiên trừng mắt nhìn cậu, đưa trả lại điện thoại.

“Alô.” Vừa cầm di động, Lâm Viễn còn chưa kịp nói gì đã kêu “A!” một tiếng.

“Sao vậy?” Tôn Lâm ở đầu bên kia cũng hoảng hốt hỏi, “Lâm Viễn?”

“Anh làm trò gì thế?” Lâm Viễn đưa điện thoại ra xa một chút, trừng mắt nhìn Hạ Vũ Thiên - cái con người vừa ôm chặt cậu.

Hạ Vũ Thiên khẽ cười nói “Cậu giờ không đi được, để tôi ôm cậu vào phòng nằm, tha hồ tán gẫu cho thoải mái.”

“Lâm Viễn?” Bên kia Tôn Lâm vẫn đang gọi.

“Ài.” Lâm Viễn trả lời “Tôi không sao, có việc gì không?”

“Sao lại nói cậu không đi lại được?” Tôn Lâm hỏi.

“À, không có gì.” Lâm Viễn nói “Chỉ là bị thương ở chân thôi.”

“Có nghiêm trọng không?” Tôn Lâm hỏi.

“Không sao không sao.” Lâm Viễn đáp “Đúng rồi, có chuyện gì thế?”

“À.” Tôn Lâm cười mấy tiếng, “Tôi định rủ anh đi chơi bóng rổ.”

“Muộn thế này còn chơi bóng?” Lâm Viễn ngạc nhiên.

“Ừ, chơi bóng xong tiện thể đi ăn khuya luôn, tối nay tôi chỉ có một mình, đang chán chả biết làm gì”

“Ừm.” Lâm Viễn gật đầu nói “Vậy thì chịu rồi, muốn chơi bóng cũng phải cả tháng nữa mới chơi được.”

“Bị thương nghiêm trọng như vậy sao?” Tôn Lâm lo lắng, “Anh đang ở đâu? Tôi tới thăm anh, đang ở nhà à?”

“A?” Lâm Viễn hơi khó xử nói “Thôi khỏi, để hôm khác gặp đi.”

“Cho tôi địa chỉ của anh.” Tôn Lâm nói vẻ đầy kiên quyết “Tôi tới nhìn xem sao, không gặp được anh tôi không yên tâm!”

“À...” Lâm Viễn không biết làm sao, cái cậu Tôn Lâm này thật là nhiệt tình.

Lâm Viễn còn chưa kịp trả lời Hạ Vũ Thiên ở bên cạnh đã đột nhiên giật lấy điện thoại của cậu, nói với Tôn Lâm “Cậu ta giờ ở nhà tôi, nếu cậu muốn tới tôi có thể cho cậu địa chỉ.”

Lâm Viễn nhíu mày nhìn Hạ Vũ Thiên.

“Anh nói đi.”

Hạ Vũ Thiên không chút do dự nói ra địa chỉ tòa chung cư của mình.

Tôn Lâm cúp điện thoại.

“Anh làm gì vậy, nửa đêm nửa hôm rồi.” Lâm Viễn không hiểu nổi nhìn Hạ Vũ Thiên “Còn nữa, anh nói địa chỉ nhà cho người khác biết không sợ à? Người nhà họ Tôn không phải là đối thủ một mắt một còn của anh sao?”

“A?” Hạ Vũ Thiên ngạc nhiên nhìn Lâm Viễn cười nói “Thật không ngờ cậu cũng biết suy nghĩ cho tôi cơ đấy.”

“Nói chuyện nghiêm túc đi!” Lâm Viễn cúi mặt nhìn xuống đất “Anh thả tôi xuống được không? Ôm mãi không thấy mệt à?”

Hạ Vũ Thiên nhún vai nói một câu “cậu nhẹ không ấy mà” sau đó ôm Lâm Viễn vào trong phòng ngủ.

Anh đặt cậu lên giường, bắt đầu cởi quần áo Lâm Viễn.

“Này!” Lâm Viễn giữ tay anh ta “Đúng rồi, tôi thấy anh rõ ràng là đang có mưu đồ gì đó, đừng có động tay động chân nữa, nói mau vì sao nửa đêm rồi anh còn gọi Tôn Lâm đến làm gì? Có âm mưu gì hả?”

Hạ Vũ Thiên bật cười, ngồi xuống cạnh giường đưa tay nâng cằm Lâm Viễn lên hỏi “Sao? Sợ tôi hại cậu ta?”

“Hừ.” Lâm Viễn nhú mồm “Người ta là người tốt lại thật thà, làm sao so được với anh, anh bỏ qua đi chấp nhận với cậu ta làm gì?”

“Ra thế?” Hạ Vũ Thiên cười “Xem ra vị trí của tôi trong lòng cậu cũng khá cao đấy chứ.”

“Anh tự tin quá rồi đấy.” Lâm Viễn thúc giục “Có nói hay không?”

“Tôi chỉ muốn biết thằng nhóc đó có ý với cậu hay không.” Hạ Vũ Thiên ghé sát vào bên tai Lâm Viễn nói nhỏ, “Cậu cũng sợ cậu ta tiếp cận mình là có mục đích còn gì?”

Lâm Viễn sững sờ liếc mắt nhìn Hạ Vũ Thiên.

“Không phải cậu bảo chơi bóng với cậu ta rất thú vị sao?” Hạ Vũ Thiên bật cười nói “Cho nên tôi sẽ giúp cậu dứt khoát kiểm tra luôn xem sao, nhân thể nếu như cậu ta có ý đồ không tốt tôi cũng thay cậu thịt cậu ta coi như xả giận luôn.”

Lâm Viễn liếc mắt nhìn anh không nói gì, nhưng suy nghĩ trong lòng cũng có chút đồng tình với Hạ Vũ Thiên. Có lẽ anh ta không nhìn lầm, thật sự cậu có lo lắng rằng Tôn Lâm tiếp cận mình nhất định còn có ý đồ khác... Hơn nữa Tôn Lâm rõ ràng biết mình đang ở nhà Hạ Vũ Thiên, vì sao còn nhất mực muốn đến thăm? Hạ Vũ Thiên vì sao lại tỏ ra rộng rãi nói cho cậu ta biết địa chỉ nhà mình chứ?

Không bao lâu sau, tiếng chuông cửa vang lên.

Hạ Vũ Thiên đi ra mở cửa, thấy Tôn Lâm xách hai túi đồ lớn đang đứng trước cửa phòng.

“Lâm Viễn đâu?” Tôn Lâm hỏi.

“Bên trong.” Hạ Vũ Thiên cho cậu ta vào rồi đóng cửa lại.

Tôn Lâm lấy đồ trong túi đặt lên bàn, sau đó chạy vào trong phòng.

Lúc này trên chiếc giường đôi rộng thênh thang, Lâm Viễn đang nằm dựa lưng lên gối xem TV, thấy cậu ta vào phòng liền bật nhỏ tiếng nói “Cậu mới tới hả.”

“Anh không sao chứ?” Tôn Lâm bước tới đứng bên cạnh Lâm Viễn vừa hỏi vừa cúi xuống xem xét vết thương trên chân cậu “Sao lại bị thương thế này?”

“À, không có gì.” Lâm Viễn nói “Chỉ là sơ ý thôi.”

“Để tôi xem xem.” Tôn Lâm nhú mày hỏi “Tại sao lại là ngoại thương? Tôi còn tưởng là anh chơi bóng bị trật chân chứ!”

“À...” Lâm Viễn nhún vai nói “Cho nên mới bảo là ngoài ý muốn.”

Tôn Lâm liếc nhìn ra ngoài cửa thấy Hạ Vũ Thiên không vào cùng, liền cúi thấp đầu nhỏ giọng hỏi Lâm Viễn “Có liên quan tới Hạ Vũ Thiên sao?”

Lâm Viễn ngây người đưa mắt nhìn Tôn Lâm, một lúc lâu sau mới lắc đầu nói “Chỉ là chuyện ngoài ý muốn thôi.”

Trong lúc hai người nói chuyện, Hạ Vũ Thiên đi tới đưa cho Lâm Viễn một cốc nước nói “Uống thuốc đi.”

“Ừm.” Lâm Viễn cầm cốc nước cùng với một đồng thuốc kháng viêm, giảm đau Lý Cổ kê cho cậu từ tay Hạ Vũ Thiên, bắt đầu uống thuốc.

Tôn Lâm ngồi một bên hỏi “Ăn cơm chưa?”

“Rồi.” Lâm Viễn gật đầu.

“Vậy à, tôi có mua thức ăn và táo mang đến đây, vì nghĩ chắc cậu không đi đâu được nên mua hơi nhiều, cậu cứ ăn từ từ nhé.” Tôn Lâm nói.

“Ừm, cảm ơn.” Khóe miệng Lâm Viễn hơi nhếch lên, cậu nuốt viên thuốc rồi uống thêm ngụm nước.

Tôn Lâm ngồi thêm một lát, hàn huyên đôi ba câu với Lâm Viễn. Hạ Vũ Thiên cũng tỏ vẻ biết ý, không đuổi cũng không mĩa mai chàm chọc gì Tôn

Lâm, chỉ ngồi một bên xem TV. Thịnh thoảng lại quay sang đưa cho cậu ít đồ ăn vặt, với cách thể hiện sự thân mật như vậy dường như muốn để Tôn Lâm hiểu rằng quan hệ của hai người rất không bình thường.

Tôn Lâm có vẻ hơi xấu hổ.

Tới khoảng chín giờ, Hạ Vũ Thiên nói với Lâm Viễn, “Nghỉ sớm một chút nhé?”

Lâm Viễn không lên tiếng, Tôn Lâm lập tức đứng dậy tạm biệt “Vây tôi về trước.” Nói xong liền ra về.

Xuống lầu, Tôn Lâm ngẩng đầu nhìn lên trên căn hộ của Hạ Vũ Thiên liền thấy ánh sáng bị che khuất, dường như có người vừa đứng lên đóng rèm. Cậu ta xoay người lên xe, đóng cửa lấy điện thoại ra.

“Alô, ừ, là tôi.” Tôn Lâm cài dây an toàn Lâm Viễn đúng là bị trúng đạn, xem ra tin đồn Hạ Vũ Thiên bị ám sát là thật.”

Đầu dây bên kia không biết nói những gì, Tôn Lâm khẽ “Ừ, một tiếng, rồi nói “Tôi đã biết.” Sau đó cúp máy.

“Ngủ sớm một chút.” Hạ Vũ Thiên đi tới thấy Lâm Viễn đang cúi đầu nhìn chăm chăm vào hộp thuốc trong tay, không biết đang suy nghĩ điều gì liền hỏi “Sao thế?”

Lâm Viễn ngẩng lên nhìn Hạ Vũ Thiên.

Hạ Vũ Thiên cũng nhìn cậu.

Lâm Viễn im lặng một lúc đoạn nói “Nước.”

Hạ Vũ Thiên hơi ngạc nhiên, quay lại cầm cốc nước trên tủ đầu giường đưa cho Lâm Viễn.

Lâm Viễn cầm cốc nước nhìn chăm chú.

Hạ Vũ Thiên đang cảm thấy Lâm Viễn có vẻ không bình thường thì bỗng nhiên cậu quay sang hỏi anh ta “Này, Hạ Vũ Thiên.”

“Sao?” Hạ Vũ Thiên chưa dứt lời đã bị Lâm Viễn cầm cổ nước hất thẳng vào mặt, tóc tai mặt mũi Hạ Vũ Thiên ướt sũng...

Hạ Vũ Thiên bất ngờ vì kinh ngạc, sau đó nhú mày nhìn Lâm Viễn, âm trầm nói “Cậu rất thông minh.”

Lâm Viễn trả cốc lại cho anh ta, im lặng một lúc rồi lên tiếng “Anh là thằng khốn nạn, nếu người kia bắn lệch một chút trúng vào xương chân thì từ nay về sau tôi phải sống thế nào?”

Hạ Vũ Thiên căng thẳng nói “Nhưng dù sao cũng đâu có trúng.”

Lâm Viễn cười khẩy, lắc đầu nằm xuống, kéo chăn trùm qua đầu cuộn mình lại ngủ.

Hạ Vũ Thiên lẳng lẳng nằm xuống bên cạnh cậu hỏi, “Không thèm quan tâm tới tôi nữa hả?”

Lâm Viễn không lên tiếng, lấy chăn trùm kín đầu... Trong lòng thầm thở dài, A Thường nói quả không sai chút nào, người nhà họ Hạ không hề có tình cảm, Hạ Vũ Thiên lại càng không có. Anh ta không về nhà chính là để dụ Tôn Lâm tới, một khi Tôn Lâm tới cũng có nghĩa sẽ biết mình bị thương. Mà mình bị thương có nghĩa là gì? Tức là có người tập kích Hạ Vũ Thiên!

Và có thể còn có những âm mưu khác mà mình chưa biết.

Lâm Viễn chả muốn suy diễn thêm nữa, nhắm mắt lại chìm vào giấc mộng yên lành... Hóa ra, tất cả mọi người đều là đồ dối trá cả thôi.

Chương 24

Bị thương ở chân dẫn tới rất nhiều bất tiện trong cuộc sống, mất tự chủ trong sinh hoạt cũng như không tự lo liệu cho bản thân, Lâm Viễn đành đóng vai anh thương binh, đi đâu cũng phải nhảy nháy nháy.

Mấy ngày này Hạ Vũ Thiên cũng không đến công ty, phần lớn thời gian đều ở cùng Lâm Viễn. Lâm Viễn thì vẫn còn giận nên không thèm để ý tới anh ta.

Đã ba ngày trôi qua, sáng nay Hạ Vũ Thiên dậy sớm làm bữa sáng, gần đây dưới sự huấn luyện của Lâm Viễn anh đã bắt đầu học được mấy món như nấu cháo, hâm nóng sandwich vân vân và vân vân. Sáng nay anh ta đang hấp lại bánh chưng... Hạ Vũ Thiên hơi khó chịu vì khẩu vị của anh và Lâm Viễn rất khác nhau.

Lâm Viễn nhảy ra khỏi nhà vệ sinh vươn vai nói “Suốt ngày trong nhà khó chịu quá.”

Hạ Vũ Thiên lấy bánh chưng ra khỏi lò vi sóng, bóc vỏ, dùng bánh cuộn lấy một thanh quẩy giòn, sau đó cầm cốc sữa đậu nành ngọt mát đi tới đưa cho Lâm Viễn.

“Hê hê.” Lâm Viễn thấy vậy chân mày hơi giãn ra, cầm lấy ăn.

Hạ Vũ Thiên ngồi bên cạnh ăn sandwich, nhìn Lâm Viễn nói “Toàn ăn đồ mỡ? Cậu không thể ăn thứ gì tươi ngon hơn được à?”

“Mấy thứ đó để trưa ăn.” Lâm Viễn nhìn lướt miếng sandwich trong tay Hạ Vũ Thiên “Đồ Tàu ngon hơn đồ ăn Tây, lại ít chất béo!”

Hạ Vũ Thiên nhướn mi “Cho nên cậu thấp hơn tôi.”

Lâm Viễn hận đến nghiến răng kèn kẹt, hung hăng nói “Anh chưa từng nghe đến câu “bé nhưng tinh túy” à?”

Hạ Vũ Thiên bật cười đáp “Nói nhỏ bé thì cũng không hẳn, cho nên mới bảo là sản phẩm lỗi, cao thì không tới thấp lại không phải.”

Lâm Viễn nắm lấy tay áo Hạ Vũ Thiên miết miết... Hạ Vũ Thiên cười, nhưng khi nhìn xuống tay áo thì mặt anh ta tái mét, trên ống tay áo sơ mi hàng hiệu đắt tiền hiện rõ năm ngón tay ngà ngà vàng bóng mỡ, còn có một hạt cơm dính trên đó.

Hạ Vũ Thiên đứng dậy, Lâm Viễn liếc anh ta đầy vẻ trêu ngươi “Làm gì thế, anh định đánh người tàn tật à?”

Hạ Vũ Thiên yên lặng dọn dẹp bàn ăn sau đó quay người đi vào bếp, trở lại với chiếc áo sơ mi khác.

“Lâm Viễn.” Hạ Vũ Thiên vừa cầm điện thoại vừa hỏi “Lát nữa cậu có muốn ra ngoài không?”

“Đi đâu? Lâm Viễn gặng hỏi “Tôi đi lại khó khăn lắm.”

“À không lo ngồi xe lăn.” Hạ Vũ Thiên nói “Đi dự tang lễ một người bạn của tôi.”

“Tang lễ?” Lâm Viễn hơi nhíu mày, tự nhìn lại mình một lượt “Tôi như thế này đi đến đó có tiện không?”

“Cậu cứ ở trong xe đợi tôi là được.” Hạ Vũ Thiên lấy hai bộ quần áo màu đen từ trong phòng ra, đưa cho Lâm Viễn một bộ nói “Đây là một nhân vật quan trọng, không thể không đi.”

“Vậy anh đi một mình đi.” Lâm Viễn ôm gối nằm lăn lên sô-pha nói “Tôi đã định dùng cả buổi sáng hôm nay để xem phim Mỹ rồi.”

Hạ Vũ Thiên trùm cả bộ quần áo lên người cậu nói “Mặc vào rồi đi cùng tôi, để cậu lại một mình tôi không yên tâm.”

“Không có nguy hiểm gì đâu.” Lâm Viễn lăm bằm “Hay anh lại định diễn kịch thêm lần nữa chắc?”

Hạ Vũ Thiên liếc nhìn cậu, thấy Lâm Viễn có vẻ hờn dỗi thì bật cười nói “Lâm Viễn, cậu có biết người hôm trước bắn trúng cậu là ai không?”

Lâm Viễn nhướn mày thăm nghĩ tôi làm sao biết được.

“Chính là người đó.” Hạ Vũ Thiên trả lời.

“Người đã chết rồi ấy hả?” Lâm Viễn hoảng hồn.

“Không.” Hạ Vũ Thiên lắc đầu nói “Người tôi bảo cậu thể thân.”

“À...” Lâm Viễn cười nói “Hóa ra là người yêu của anh, cũng lợi hại gớm nhỉ, lại còn biết bắn súng cơ đấy. Tôi cứ tưởng mẫu người anh thích là dạng phải như công chúa bé nhỏ lạnh lùng cao quý chứ.”

“Đúng là tôi thích dạng cao quý lạnh lùng.” Hạ Vũ Thiên bật cười “Nhưng cậu ta không phải là cô công chúa nhỏ mà là mèo hoang... Tin hay không tùy cậu, nhưng tôi chỉ bảo cậu ta bắn mấy phát xuống đất chứ không hề muốn làm cậu bị thương.”

Lâm Viễn giật giật khóe miệng, ngạc nhiên hết sức.

“Chẳng qua cậu ta thấy tôi đối xử tốt với cậu cho nên ghen tị thôi.” Hạ Vũ Thiên cười cười nói “Nhưng cậu yên tâm, tôi đã yêu cầu cậu ta đi xa một thời gian rồi, sẽ không xuất hiện trong thời gian tới.”

Lâm Viễn nhìn anh hỏi “Tại sao không để cậu ta đi theo anh, xem ra cậu ta thừa khả năng tự bảo vệ mình đúng không?”

“Hôm đó thiếu chút nữa tôi đã bắn gãy chân cậu ấy.” Hạ Vũ Thiên thản nhiên châm một điếu thuốc.

“Vì sao?” Lâm Viễn nhú mày nhìn anh ta.

“Không biết” Hạ Vũ Thiên nhún vai “Chỉ là tức giận, sau đó thì thu xếp cho cậu ta ra nước ngoài.”

Lâm Viễn không lên tiếng uống hết cốc sữa đậu nành.

“Cậu nghe vậy có thấy vui không?” Hạ Vũ Thiên nhích lại gần hỏi Lâm Viễn.

“Vui gì mà vui?” Lâm Viễn ngửa mặt than trời “Đúng là kiểu hành xử của xã hội đen, anh thật nhẫn tâm ngay cả tình nhân của mình cũng không tha.”

“Bình thường cậu ấy giết ai tôi cũng mặc.” Hạ Vũ Thiên cười nói, “Nhưng là cậu... ai khiến cậu bị thương, dù cho người đó là ai tôi cũng nhất định không dễ dàng bỏ qua đâu.”

Lâm Viễn lông mày nhíu lại trầm nghĩ, việc gì phải sến súa như thế, vả lại có nói thế chứ nói hơn nữa anh vẫn là một con hồ ly - tôi chả bao giờ tin anh.

Nghĩ vậy, liền cầm lấy quần áo nhảy nháy vào phòng ngủ thay đồ.

Khi Lâm Viễn vào phòng thay đồ, Hạ Vũ Thiên nhìn theo huýt sáo nói “Lâm Viễn, cậu có biết mình thật sự rất quyến rũ người khác không?”

Lâm Viễn với ánh nhìn đầy khinh thường hỏi “Có đi hay không?”

“Đi ngay bây giờ.” Hạ Vũ Thiên vẫy tay gọi cậu nói “Để tôi đỡ cậu.”

A Thường lái xe tới một giáo đường gần đó, Lâm Viễn ngạc nhiên hỏi “Vì sao lại ở trong nhà thờ?”

“Người kia theo đạo, không hỏa táng mà chôn trong khu mộ phía sau giáo đường.” Hạ Vũ Thiên giải thích xong rồi mở cửa, A Thường lấy xe lăn cấp sau ra, Hạ Vũ Thiên ôm Lâm Viễn đặt vào xe lăn.

“Bây giờ vẫn còn được thổ táng sao?” Lâm Viễn khó hiểu, “Không phải đã có quy định tất cả đều phải hỏa táng à?”

“Có tiền muốn gì chả được?” Hạ Vũ Thiên cao giọng nói khiến Lâm Viễn khóe môi run run liên tục, đến nửa ngày trời mới thốt ra được một câu “Sâu mọt!”

“Ha.” Hạ Vũ Thiên đẩy xe cho Lâm Viễn vào bên trong.

Lâm Viễn quay lại nhìn anh ta hỏi “Không phải anh nói chỉ cần chờ trong xe thôi sao? Sao lại đẩy tôi vào làm gì, trông tôi không khác gì người tàn tật thế này.”

“Có mấy kẻ cẩu cần phải gặp, để về sau nhìn thấy bọn họ nhớ phải tránh mặt.” Hạ Vũ Thiên nói băng quơ.

“Mấy kẻ nào?” Lâm Viễn nhăn mặt rút điện thoại ra “Để tôi chụp lại sau này nhất định thấy là chuồn ngay!”

“Tất cả những kẻ ở bên trong kia.” Hạ Vũ Thiên ghé sát vào bên tai Lâm Viễn nói “Đặc biệt mấy người lớn tuổi.”

Lâm Viễn gật đầu ngán ngẩm, cậu ghét nhất những chuyện kiểu này.

Bên trong nhà thờ, Lâm Viễn thấy dọc hai bên lối đi là hai hàng đặc vụ áo đen đứng đều tăm tắp, trong lòng thầm nghĩ... mặc đồ giống hệt nhau thế này liệu có bao giờ nhìn nhầm không nhỉ? Kiểu như quân ta đánh phải quân mình ấy.

Hạ Vũ Thiên thấy Lâm Viễn cười tủm liền hỏi “Nhìn thấy gì thế?”

Lâm Viễn ngửa mặt lên nhìn Hạ Vũ Thiên hỏi “Này, anh đã bao giờ gặp chuyện gì đó cực kỳ mất mặt chưa?”

Hạ Vũ Thiên ngẩn người hỏi “Mất mặt?”

“Phải!” Lâm Viễn gật đầu “Không phải anh lúc nào cũng đóng bộ trông vừa ngầu vừa bánh sao, đi đêm mãi rồi chưa bao giờ gặp ma? Đã bao giờ trở thành trò cười cho thiên hạ chưa?”

Hạ Vũ Thiên bất giác giật giật, anh hỏi “Cậu lại sắp nghĩ ra trò gì thế?”

“Nói nghe coi nào, đừng ích kỷ thế.” Lâm Viễn cười hì hì.

Hạ Vũ Thiên nghĩ một lát lắc đầu.

Lâm Viễn nheo mắt “Anh không muốn nói à?”

Hạ Vũ Thiên nhún vai hỏi “VẬY ở bệnh viện tâm thần giả điên ăn gián có tính không?”

Lâm Viễn sững sờ vài giây rồi cúi đầu không nói lời nào.

“Sao vậy?” Hạ Vũ Thiên cúi đầu nhìn cậu.

Lâm Viễn chỉ cảm thấy trong lòng hình như có thứ gì đè nặng, nói “Không có gì...”

“Vũ Thiên!”

Lâm Viễn còn chưa nói hết câu đã nghe thấy một giọng nói trong trẻo vang lên, Lâm Viễn và Hạ Vũ Thiên vô thức nhìn về hướng thanh âm phát ra liền thấy một cô gái xinh đẹp yếu điệu mặc váy dạ hội màu đen đi tới.

Lâm Viễn không nhịn được muốn cười, đây là đi dự thảm đỏ hay đi dự tang lễ đây, tham dự tang lễ có vội đến đâu cũng không cần mặc váy cổ thấp đến thế này chứ? Người đã chết có khi nào vì thế mà phun máu mũi ngòi dậy luôn hay không nhỉ.

Lâm Viễn thận trọng quan sát kỹ một lần nữa, cô nàng này khoảng hơn hai mươi tuổi dáng vẻ trưởng thành, phom người rất tuyệt, trước tròn sau mỏng, còn những chỗ lại thon thả... Khuôn mặt có nét lạnh lơ yêu mị, vừa nhìn đã biết là loại hồ ly tinh. Lâm Viễn gật gù thầm nghĩ, loại phụ nữ này trước đây chỉ được gặp trên TV và truyện tranh, chẳng mấy khi có cơ hội được nhìn thấy thật ngoài đời... Quả nhiên đi theo xã hội đen liền được mở rộng tầm mắt.

“Tần tiểu thư.” Hạ Vũ Thiên gật đầu nói “Xin bớt đau thương.”

Cô gái được gọi là Tần tiểu thư kia làm bộ ai oán cầm khăn tay chấm nước mắt, động tác này trong mắt Lâm Viễn trông giống như đang dậm lại phần hơn.

“Cảm ơn anh.” Tần tiểu thư liếc nhìn Lâm Viễn hỏi “Vị này là...”

“Cậu ấy là Lâm Viễn.” Hạ Vũ Thiên nói.

“À...” Nhìn vẻ mặt của Tần tiểu thư cho thấy hiển nhiên là cô đã biết rõ thân phận của Lâm Viễn liền tế nhị nhìn cậu một lượt từ đầu tới chân.

Lâm Viễn dùng gương mặt nghiêm túc pha mấy phần bi thương nói với cô ta “Tần tiểu thư, xin hãy nén đau thương.”

“Vâng.” Tần tiểu thư tiếp tục dậm phần gật đầu “Cảm ơn sự quan tâm của Lâm tiên sinh.”

“Hai chúng tôi vào trong nhé.” Hạ Vũ Thiên bỏ qua vị Tần tiểu thư vẫn còn đang say mê nhìn mình đẩy Lâm Viễn đi vào.

“Cô ta là ai?” Lâm Viễn nhìn lại Tần tiểu thư - lúc này vẫn đang đứng cách đó không xa dõi theo bóng dáng hai người - hỏi Hạ Vũ Thiên.

“Con gái người đã khuất.” Hạ Vũ Thiên trả lời ngắn gọn.

“Oa... Có phải con ruột không?” Lâm Viễn ngạc nhiên “Nom có vẻ không giống như vừa mất cha nhỉ?”

Hạ Vũ Thiên cười lạnh một tiếng nói “Thế đã là gì, ông bố là do chính cô ta hại chết đấy.”

“Rốt cuộc là loại người gì thế này?” Lâm Viễn giật mình kinh ngạc.

“Tên cô ta là Tần Du, là hôn thê trên danh nghĩa của tôi Hạ Vũ Thiên không nhanh không chậm nói.

Lâm Viễn sững sốt ngược mắt nhìn Hạ Vũ Thiên.

“Sao?” Hạ Vũ Thiên nhìn cậu “Tôi bằng này tuổi có hôn thê cũng đâu có gì lạ, huống chi nhà cô ta và nhà họ Hạ là bạn làm ăn với nhau.”

Lâm Viễn trầm nghĩ, anh quan hệ linh tinh với đủ loại người, cứ tưởng còn chưa có bạn gái chứ... Hóa ra cả hôn thê cũng có rồi cơ à.

“Ha.” Hạ Vũ Thiên dường như đoán ra suy nghĩ trong lòng Lâm Viễn lắc đầu nói “Cậu cho đây là loại chuyện trong mấy phim tình cảm ba xu rẻ tiền vẫn chiếu trên TV đấy à?”

“Hả?” Lâm Viễn không hiểu lắm.

“Phụ nữ trong giới này sẽ không ghen với đàn ông đâu Hạ Vũ Thiên nói “Mà đối với những người đàn ông biết tìm đồng tính lại càng yêu thích hơn đấy.”

“Vì sao?” Lâm Viễn không thể giải thích nổi, trầm nghĩ phụ nữ bình thường nếu phát hiện ra chồng mình thích một người đàn ông khác... hẳn là sẽ phải phản đối chứ?

“Tất cả những người phụ nữ này đã được giáo dục từ nhỏ để đảm bảo đủ tư cách có thể trở thành một vị mệnh phụ phu nhân.” Hạ Vũ Thiên thản nhiên nói “Ở trong mắt bọn họ, người yêu là nam giới còn dễ đối phó hơn nữ giới nhiều, bởi vì nam giới vĩnh viễn không thể tranh cướp vị trí phu nhân của họ được.”

Lâm Viễn hơi nhíu mày nói “Cuộc sống của anh đúng là phong phú phức tạp muôn màu muôn vẻ quá nhỉ.”

“Là ý gì?” Hạ Vũ Thiên không hiểu.

“Chẳng lẽ không phải vậy sao.” Lâm Viễn cười nhạt “Có nam có nữ, trái ôm phải ấp, không cần thật lòng chỉ cần lên giường... Nói thật ra thì còn sung sướng hơn cả heo nỡ.”

Hạ Vũ Thiên nhăn mặt nói “Lâm Viễn, cậu càng ngày càng lộng ngôn.”

Lâm Viễn nhướn cao mày nói “Một người cả đời không có ai lộng ngôn với mình mới gọi là thê thảm.”

“Vì sao?” Hạ Vũ Thiên rất hứng thú hỏi.

“Bởi vì cả đời người đó chỉ được nghe toàn những lời dối trá.” Lâm Viễn một tay chống lên tay vịn xe lăn, một tay chống cằm nhàn nhã nói “Cả một đời không có bạn bè thật lòng với mình, không có người mình yêu thật sự... Chỉ có tiền bạc, quyền lực và tình dục.”

“Chẳng phải là con người thì đều theo đuổi những thứ đó sao?” Hạ Vũ Thiên lạnh lùng trả lời.

“Cho nên mới nói...” Lâm Viễn bĩu môi “Tôi và anh không phải cùng một loại. Dạng người như anh hoặc là xuyên thời gian tới hoặc trước vốn là loài bò sát máu lạnh đầu thai chuyển thế.”

Phần 9

Chương 25

Lâm Viễn đi theo Hạ Vũ Thiên vào gặp gia quyến người đã khuất để chia buồn, đồng thời nhìn mặt người chết lần cuối. Đó là một ông già béo tròn. Kể từ khi thấy Hạ lão gia chết trên bàn phẫu thuật, Lâm Viễn bị ám ảnh tâm lý, cứ thấy người già nào chết là lại bắt đầu đau dạ dày.

Hạ Vũ Thiên đứng tán gẫu với những người đến viếng khác, Lâm Viễn lặng lẽ ngồi trên xe lăn. Đang buồn chán và lạc lõng, bỗng Lâm Viễn cảm thấy có người vỗ vai mình, quay đầu lại thì Tôn Lâm đã mỉm cười đứng phía sau từ bao giờ.

Lâm Viễn hơi ngạc nhiên, lễ phép cười xã giao đáp lại, trong lòng thầm nghĩ: quả nhiên “bạn bè” của Hạ Vũ Thiên cũng là “bạn bè” của tên nhóc này.

“Vết thương đỡ hơn chưa?” Tôn Lâm hỏi.

“Rồi.” Lâm Viễn lắc lắc chân cười nói “Sắp khỏi rồi.”

“Hạ Vũ Thiên chăm sóc anh tốt thật.” Tôn Lâm cười nói “Không phải đối với tình nhân nào anh ta cũng quan tâm như vậy chứ?”

Lâm Viễn thấy rất chướng tai, ngược mắt nhìn Tôn Lâm, đột nhiên cảm thấy tại sao con người này lại trở nên xa lạ đến vậy? Có phải thật sự đây là người trước đây vẫn cùng mình chơi bóng rổ, cùng nhau cười nói vui vẻ không? Cậu đã từng cảm thấy Tôn Lâm rất ngây thơ trong sáng... Hay là cậu ảo tưởng? Bởi thực tế vừa rồi đã chứng minh cho cậu thấy, thằng nhóc này đúng là sói đội lột cừu... Thà cứ như Hạ Vũ Thiên, nhìn mặt cũng đoán được là người xấu xa. Như thế trên mặt có gắn chữ: “Tôi là một ác ma. Đừng động vào!” để người khác còn biết đường mà đề phòng.

Nghĩ đến đây, Lâm Viễn chợt bật cười... Trong một lễ tang, khi ai nấy đều có tạo cho mình một vẻ mặt đau buồn, dù trong lòng có thầm rửa lão già đáng chết một vạn lần, thì việc Lâm Viễn cười, không những thế còn cười thành tiếng... khiến mọi người đều quay lại nhìn cậu với ánh mắt hồ nghi và trách cứ.

Lâm Viễn vội vàng cúi đầu xuống, hai tai chín dừ.

Tôn Lâm ở ngay bên cạnh thấy vậy liền ngồi xuống, chăm chú nhìn nghiêng một bên mặt Lâm Viễn, thấp giọng hỏi “Có chuyện gì mà vui đến thế?”

Lâm Viễn nhún mày, nhún vai “Không có gì.”

Hành động của hai người lọt cả vào mắt Hạ Vũ Thiên đang đứng cách đây không xa. Anh tưởng Tôn Lâm vừa nói điều gì đó vui vẻ đến nỗi khiến cho Lâm Viễn vì thế mà bật cười. Điều này khiến Hạ Vũ Thiên cảm thấy âm thầm tức giận trong lòng. Lâm Viễn đúng là quá ngây thơ... Mọi khi mồm năm miệng mười rõ lợi hại, thế mà tại sao lại không nhìn ra cái tên Tôn Lâm này tuyệt đối không phải là người tốt ?

Hạ Vũ Thiên càng nghĩ càng thấy bất mãn. Hàng ngày mình chăm sóc đối đãi như thế mà Lâm Viễn vẫn như ngây thơ chẳng biết phân biệt đâu là người tốt, đâu là người xấu. Thật tức chết đi được.

Anh còn đang ngần người chăm chú nhìn Lâm Viễn thì cánh tay đã bị một người nào đó ôm lấy. Tần Dụ không biết từ lúc nào đã tới gần, vòng tay ôm anh hỏi, “Sao thế? Nhìn sắp rớt cả tròng mắt ra rồi kìa? Ghen à?”

Hạ Vũ Thiên quay lại nhìn cô ta hỏi “Sao đột nhiên lão gia lại chết nhanh như vậy?”

“À... Bỗng nhiên bệnh tim tái phát thôi.” Tần Dụ thản nhiên nói “Hoặc là... có người xuống tay trước em.”

“Mọi việc sắp xếp ổn thỏa cả chưa?” Hạ Vũ Thiên hỏi.

“Yên tâm đi.” Tần Dụ dùng khăn tay che miệng, hai mắt ngập tràn vẻ bi thương nhưng khóe miệng lại ánh lên nét cười, nói “Em làm, anh còn không yên tâm sao? Nhất định sẽ khiến anh hốt trọn được trái tim người ta.” Dứt lời cô ta dùng khăn tay lau nước mắt, quay người bước đi.

Hạ Vũ Thiên quay lại nhìn thấy Lâm Viễn đang một tay chống cằm dựa trên xe lăn với vẻ nhàm chán, Tôn Lâm đã đi qua chỗ khác tán gẫu, nhưng thỉnh thoảng vẫn quay lại liếc nhìn Lâm Viễn... Lâm Viễn ngáp dài một cái, ra bộ không thèm để mắt.

Hạ Vũ Thiên chậm chậm bước tới, kéo một cái ghế dựa ra ngồi xuống bên cạnh cậu, bắt chéo hai chân nói “Cậu được lắm, trong tang lễ mà dám cười thành tiếng cơ đấy?”

“Tại anh chứ tại ai.” Lâm Viễn nhỏ giọng nói thăm một câu.

“Sao?” Hạ Vũ Thiên nhú mày.

“Không sao cả.” Lâm Viễn mím môi nhìn sang chỗ khác hỏi “Bao lâu nữa mới xong? Ngồi đây hứng gió vừa lạnh vừa chán.”

“Cũng sắp xong rồi.” Hạ Vũ Thiên nói “Đúng rồi, lát nữa tang lễ kết thúc cậu cùng tôi tới công ty, đợi giải quyết xong hết mọi chuyện thì cùng về.”

“Ừ.” Lâm Viễn gật đầu. Hạ Vũ Thiên đứng dậy, tới xếp hàng mặc niệm người đã khuất lần cuối, Lâm Viễn không có việc gì để làm nữa nên tìm một nơi kín gió tiếp tục ngồi đợi.

Vừa di chuyển tới bên gốc cây xanh, Lâm Viễn chợt thấy Tôn Lâm tách ra khỏi mọi người đi về phía sau nhà thờ... Hành động có vẻ rất lén lút.

Lâm Viễn cũng biết nên làm thế nào trong trường hợp này. Cậu quay lại nhìn. Hạ Vũ Thiên và Tần Dụ đang đứng cạnh quan tài cảm ơn thân bằng cố hữu tới phúng viếng... Cũng đúng thôi, dù sao cũng là vợ chồng chưa cưới, ông già kia cũng có thể coi là bố vợ của Hạ Vũ Thiên.

Lâm Viễn liền tự mình đẩy xe lăn đi tới trước cửa nhà thờ... Cửa chỉ khép hờ, Lâm Viễn thầm nghĩ hay là mình giả bộ vào tham quan nhà thờ một chút xem sao?

Chính lúc ấy, bên trong loáng thoáng có tiếng người trò chuyện.

Lâm Viễn tò mò dỏng tai lên nghe ngóng, thấy Tôn Lâm đang thấp giọng xuống hỏi “Ông ta sao bỗng nhiên lại chết? Là bên anh hay bên Tần Dụ động thủ?”

“À, do bệnh tim tái phát đột ngột rồi chết thôi.” Một giọng nam khác thăm thì “Là ngoài ý muốn.”

“Cũng không phải là do phía Hạ Vũ Thiên làm chứ?” Tôn Lâm hỏi.

“Có lẽ không phải... À, lát nữa khi Tần Dụ lên đọc diễn văn...”

“Suyt.” Tôn Lâm đột nhiên cắt lời người kia, Lâm Viễn giật mình thầm nghĩ: chết cha, mình bị phát hiện rồi... Nhưng có lẽ không phải, cậu đang ngồi im trên xe lăn thì làm sao gây ra tiếng động gì được.

“Ha ha... Yên tâm, tất cả đều đang mặc niệm, chẳng ai để ý đâu. Chỉ cần Tần Dụ chết, coi như mối dây duy nhất còn lại giữa Hạ Vũ Thiên với nhà họ Tần cũng bị cắt đứt liên minh duy nhất của nhà họ Hạ cũng không còn.” Người đàn ông kia nói “Tới lúc đó cậu phải giữ lời, đúng theo thỏa thuận nhà họ Tần là của tôi.”

“Yên tâm đi...”

Lâm Viễn nghe đến đây vội vàng lăn xe lăn đi chỗ khác... Trong lòng thầm nghĩ may là chiếc xe lăn này chất lượng tuyệt hảo, di chuyển vừa nhanh lại vừa không phát ra tiếng động, đúng là công cụ tốt cho việc theo dõi và nghe lén.

Tới vị trí dưới bóng cây ban đầu, Lâm Viễn quay đầu lại vừa kịp thấy cửa nhà thờ mở ra... Tôn Lâm thông dong bước ra ngoài... Lâm Viễn nấp sau gốc cây cẩn thận quan sát... Cậu ta bình thản đi vào giữa đám đông, không bị ai chú ý tới.

Lâm Viễn tiếp tục nhìn chăm chú vào cửa lớn nhà thờ, muốn xem ai là kẻ đồng lõa với cậu ta, nhưng chờ mãi cũng không có ai xuất hiện.

“Này.” Lâm Viễn đang chăm chú nhìn, bất chợt có người ở phía sau vỗ vai, khiến cậu giật mình vội vàng ngẩng lên.

“Ai da... Tôi làm cậu giật mình à?” Người lên tiếng là Tần Dụ, cô ta dùng một chiếc khăn tay che miệng không cho để người khác nhìn thấy, chỉ có Lâm Viễn nhận ra nét biểu cảm của cô ta - trên khóe miệng thoáng qua một nụ cười nhạt. Nụ cười ấy hoàn toàn không phù hợp với một người con có cha vừa mới qua đời.

“À...” Lâm Viễn ngẩng ra nhìn cô, Hạ Vũ Thiên cũng đi tới nhìn Tần Dụ.

Tần Dụ nhún vai nói “Em chỉ tới chào một tiếng chứ chưa hề làm gì bắt nạt cậu ta cả.”

Hạ Vũ Thiên nhíu mày, trên mặt Lâm Viễn còn nguyên vẻ dờ dẩn thất thần.

“Quá là đáng yêu... Vì sao Vũ Thiên còn chưa động đến cậu chứ?” Tần Dụ giơ tay nhéo nhéo má Lâm Viễn, trước khi bước đi còn quay sang nói với Hạ Vũ Thiên “Lát nữa vào trong nhà thờ em” còn phải lên đọc lời cảm ơn. Còn nữa, mấy hôm sau tuyên bố di chúc anh cũng phải có mặt.”

Hạ Vũ Thiên gật đầu, ý bảo mình đã biết.

Lâm Viễn hơi nhíu mày nhớ đến câu nói mình nghe trộm được ban nãy từ người trong nhà thờ “Nếu Tần Dụ chết...” Xem chừng có người muốn lấy mạng Tần Dụ, hơn nữa vì để tranh đoạt gia sản đã liên kết với Tôn Lâm. Còn mục đích của Tôn Lâm thì hẳn là đối phó với Hạ Vũ Thiên rồi.

“Cậu sao vậy?” Hạ Vũ Thiên nhìn Lâm Viễn, đưa tay xoa đầu cậu “Sao lại ngăn người ra vậy? Khó chịu à?”

Lâm Viễn gãi má, bỗng nhiên nhăn mặt đau khổ nhảy lên ôm Hạ Vũ Thiên, “Tất cả đều tại anh... Tại sao tôi lại xui xẻo thế chứ, thật là phiền phức.”

Hạ Vũ Thiên luống cuống. Rất nhiều người xung quanh quay qua nhìn, ai nấy đều có vẻ đón chờ một màn hài kịch sắp xảy ra. Tất cả đều biết Hạ Vũ Thiên nợ phong lưu ngất trời, xung quanh có cả tá mỹ nhân sẵn sàng lao vào vòng tay của anh ta, xem ra sắp sửa có màn tình cảm đau khổ lâm ly được diễn đây.

Hạ Vũ Thiên mất mặt, giơ tay xách cổ Lâm Viễn kéo ra xa tránh mắt, “Cậu làm trò gì thế?”

Lâm Viễn xoa tai mình, thầm nghĩ: tai ời là tai, may đúng là ngọn nguồn tai họa! Tại sao may toàn nghe được những chuyện không nên nghe?

“Này.” Lâm Viễn liếc nhìn về phía nhà thờ hỏi Hạ Vũ Thiên, “Ở trong đó có người không?”

Hạ Vũ Thiên không hiểu ý Lâm Viễn nói, “Trong nhà thờ đương nhiên là có người rồi, ngoài các vị cha cố, các sơ, những người theo đạo thì còn có cả những cô nhi được nhận nuôi.”

“Trừ những người đó ra thì sao?” Lâm Viễn hỏi “Những người tham gia tang lễ có thể vào không?”

“Lát nữa mọi người sẽ vào cầu nguyện cho người đã khuất, Hạ Vũ Thiên nói “Đại diện cho thân nhân người quá cố sẽ lên diễn thuyết đọc lời cảm ơn bạn bè thân hữu đã tới thăm viếng.”

“VẬY, có người nào vào trước được không?” Lâm Viễn hỏi.

Hạ Vũ Thiên càng nghe Lâm Viễn nói càng không hiểu, anh nhìn cậu “Thực ra cậu muốn hỏi gì?”

“À...” Lâm Viễn không nói nữa, cậu thầm nghĩ có thể nào là do mình nghe lầm không? Hơn nữa cái tên Tôn Lâm kia rất quý quý, không nên tin lời cậu ta nói.”

Nhưng Hạ Vũ Thiên cũng không quá để ý tới cậu, Lâm Viễn từ trước tới nay vẫn thích nói kiêu không đầu không đuôi như thế, đâu phải chỉ hôm nay mới như vậy. Thấy mọi người đều đã vào trong nhà thờ, anh cũng đẩy xe lăn đưa Lâm Viễn vào trong.

Lâm Viễn lòng đầy tâm sự được Hạ Vũ Thiên đẩy vào phía trong nhà thờ, việc đầu tiên, cậu đưa mắt nhìn quanh bốn phía xem xét nét mặt cả đám người xung quanh. Không có gì đặc biệt, tất cả đều mặc đồ đen, trên mặt đầy vẻ nghiêm trang thành kính. Cậu lại nhìn quanh nhà thờ, cũng không phát hiện có gì khả nghi...

Nhìn thật kỹ, Lâm Viễn chú ý tới một chi tiết: trên đỉnh của nhà thờ tại nơi Tần Dụ chuẩn bị lên diễn thuyết có một chùm đèn hoa lệ.

“Hừm...” Lâm Viễn sực tỉnh, lúc này Tần Dụ đã bước lên bục, cô ta vẫn dùng khăn tay che miệng lộ vẻ đau thương, rồi đọc lời cảm ơn đã được soạn sẵn.

Lâm Viễn nhớ tới gương mặt thoáng qua nét cười của cô ta khi nãy, nụ cười giảo quyệt với khóe môi run rẩy, thật ra có khi cô ta chết đi cũng tốt.

Trong khi Tần Dụ đang nói thì Lâm Viễn bất giác tiếp tục nhìn chùm đèn đang treo lủng lẳng trên đầu cô ta, càng nhìn càng cảm thấy kỳ quái... Cậu cảm thấy dường như nó hơi hạ thấp xuống dưới một chút.

“Này.” Lâm Viễn kéo kéo áo Hạ Vũ Thiên, ý muốn bảo anh ta thử nhìn xem.

Hạ Vũ Thiên ngược mắt nhìn lên, lập tức cau mày lại...

Tiếp đó, anh ta đẩy đám đông xông thẳng về phía trước, không kịp đợi Tần Dụ dứt lời đã nhào lên trên bục kéo cô lăn sang một bên... Ngay đúng lúc hai người ngã sang bên cạnh thì ngọn đèn trên trần cũng kêu rầm một tiếng, rơi thẳng xuống đất.

Trên chùm đèn móc rất nhiều trang sức bằng thủy tinh, vô cùng nguy hiểm. Việc chiếc đèn chùm rất to rơi xuống đất như thế thật sự tạo nên một khung cảnh kinh hoàng, hỗn loạn.

Lâm Viễn nhìn thấy mà hồn xiêu phách tán, vừa làm dấu chữ thập, vừa không ngớt niệm A di đà Phật mà quên bém mắt là phải cầu Chúa. May là vừa nãy cậu không nhìn lầm, nếu không hẳn đã được tận mắt thấy Tần Dụ bị chùm đèn đè cho bẹp dúm. Nếu vậy, hẳn Hạ Vũ Thiên sẽ trở thành kẻ góa vợ.

Chưa kịp hoàn hồn, bỗng nhiên Lâm Viễn thấy Hạ Vũ Thiên kinh hãi chỉ lên phía trên đầu mình khua khua tay rất mạnh, ý bảo cậu mau tránh ra...

Lâm Viễn còn chưa kịp hiểu chuyện gì đang xảy ra, đã nghe một tiếng xoạch lớn ngay trên đỉnh đầu...

May mắn thay, Lâm Viễn phản ứng khá nhanh, lập tức nghĩ, “không phải chứ?” Không kịp nhìn lên trên đầu, cậu nhanh chóng nhào khỏi xe lăn.

“Rầm” một tiếng, chiếc xe lăn cậu vừa ngồi bị một chùm đèn nhỏ hơn chùm vừa nãy một chút rơi thẳng xuống đè nát. Lâm Viễn mắt mở to ngồi dưới đất nhìn, kinh hoàng tột độ. Lạy Chúa, con không nên ở trong nhà thờ mà lại niệm A di đà Phật như thế này! Con sai rồi!

Mọi người vẫn còn bàng hoàng thì lại có một tiếng nổ lớn nữa vang lên... Một ngọn đèn chùm cách Lâm Viễn không xa cũng rơi xuống, có vài người không tránh kịp đã đèn bị rơi trúng.

“Đã có chuyện. Mọi người mau chạy ra ngoài!” Đúng lúc này có tiếng người hét lớn, “Tất cả khẩn trương rời khỏi nhà thờ mau!”

Vừa nghe thấy giọng nói kia vang lên, Lâm Viễn lập tức sững người, đây chính là giọng nói của người mới vừa lúc nãy nói chuyện với Tôn Lâm.

Lâm Viễn ngẩng đầu muốn tìm xem hắn ta là ai... Nhưng đám đông xung quanh ngày càng trở nên hỗn loạn, đàn ông thì không ngừng xô đẩy chen lấn, đàn bà thì gào thét. Thế mới biết, khi có tai họa xảy ra thì xã hội đen cũng kinh hoàng hoảng loạn chẳng kém người bình thường.

Lâm Viễn chân đau không thể tự di chuyển được, thấy mọi người đều cuống quýt chạy ra ngoài liền lăn sang phía sau một chiếc ghế ngồi, hai tay ôm đầu, thầm nghĩ những người này không biết cách tự bảo vệ mình gì cả! Nếu có thứ gì đó có thể rơi xuống đầu, thì tốt nhất nên tìm một góc tường mà núp vào!

Trong lúc cậu núp sau chiếc ghế tìm sự che chắn, chợt thấy có cảm giác chơi vơi, hóa ra cậu đã bị kẻ khác ôm lên.

“Hả?” Lâm Viễn ngược nhìn lên, nhận ra người ôm cậu lên là Tôn Lâm.

“Ở đây không an toàn.” Tôn Lâm nói “Tôi đưa cậu ra ngoài.” Vừa nói Tôn Lâm vừa ôm Lâm Viễn chạy theo dòng người.

Lâm Viễn ngẩng đầu lên nhìn loạt đèn chùm trên trần nhà, tự hỏi không biết có còn cái nào rơi nữa không. Cậu thầm nghĩ: Nay Tôn Lâm, nếu chính bản thân cậu không biết cách bảo vệ mình khỏi tai nạn thì cũng đừng hại tôi chết theo chứ. Cậu cười gượng, “Này... Tôi có thể tự nhảy ra được mà.”

Tôn Lâm không để ý tới cậu, tiếp tục chạy ra ngoài.

Lâm Viễn cảm thấy người hơi nẩy lên, Tôn Lâm không cao lớn, cũng không khỏe như Hạ Vũ Thiên... Nghĩ tới đây, cậu chợt thấy Hạ Vũ Thiên từ trên bục phát biểu cách đó không xa nhảy xuống lao vào dòng người, chạy về phía cậu. Trong đầu Lâm Viễn đột nhiên lóe lên một ý nghĩ... Sau khi Hạ Vũ Thiên cứu Tần Dụ, làm sao có thể ngay lập tức chú ý tới ngọn đèn trên đầu cậu? Lâm Viễn nhớ rằng Hạ Vũ Thiên không hề ngẩng đầu lên nhìn một chút nào.

Trong chớp mắt, cậu nghĩ ra điều gì đó và cảm thấy như sét đánh ngang tai. Nhìn thấy Hạ Vũ Thiên đang chạy theo mình, Lâm Viễn nghiêng răng: Mẹ kiếp, còn lằng nhằng hơn cả mấy bộ phim tình cảm ba xu. Hạ Vũ Thiên, anh đúng là đồ lừa đảo!

Chương 26

ám đông chạy ra khỏi nhà thờ, Lâm Viễn ngoái đầu lại nhìn, không hề phát hiện nhà thờ có dấu hiệu nào như có vẻ sắp sụp, cũng không có thêm chiếc đèn chùm nào rơi xuống nữa.

“Cậu không sao chứ?” Tôn Lâm chạy tới chỗ an toàn, đặt Lâm Viễn xuống hỏi.

Lâm Viễn không trả lời câu hỏi, cậu hơi cúi đầu xuống nhíu mày suy nghĩ, trong đầu nhanh chóng sắp xếp lại mọi chuyện. Nếu chùm đèn vừa rồi rơi xuống chỗ Tần Dụ là do người nói chuyện cùng Tôn Lâm động thủ, vậy chùm đèn ở vị trí cậu ngồi chính là tác phẩm của Hạ Vũ Thiên! Nếu không làm sao anh ta biết trước được chùm đèn sẽ rơi xuống? Còn chùm đèn thứ ba có lẽ là do một trong hai người bọn họ ra tay, lý do rất đơn giản - là nhằm mục đích để đánh lừa mọi người... Nếu như chỉ rơi một chùm, mọi người sẽ dễ dàng nghi ngờ có người cố ý giở trò để hại chết Tần Dụ hoặc cậu, nhưng nếu có nhiều hơn một chùm đèn bị rơi, vậy có thể viện lý do là do đèn trong nhà thờ đã quá cũ.

Lâm Viễn rất muốn cười thầm trong bụng, cổ nhân có câu “ngưu tầm ngưu mã tầm mã”, đám xã hội đen này quả nhiên cũng cùng một giuộc, đến chiêu trò cũng không khác gì nhau. Vừa nãy Hạ Vũ Thiên cố tình đẩy cậu tới chỗ đó cũng là có chủ ý trước, việc anh ta lao lên bực cứu Tần Dụ là tình huống ngoài dự kiến, sau khi cứu xong, chưa kịp ngẩng đầu lên đã vung tay ra hiệu cho mình mau tránh ra... Điều đó cho thấy anh ta biết rõ chùm đèn trên đầu mình cũng sẽ rơi xuống... Nói cách khác, nếu cậu không nhanh trí kịp thời nhảy ra, có lẽ bây giờ đã bị chùm đèn rơi xuống vỡ đầu.

Lâm Viễn cảm thấy buồn cười, mấy hôm trước thiếu chút nữa thì cậu bị què chân, đến bây giờ thiếu chút nữa là mất mạng, cuộc sống chung với Hạ Vũ Thiên thật đúng là rất phong phú đa dạng, đầy kịch tính, mỗi giây mỗi khắc đều có thể nguy hiểm đến tính mạng. Nhưng cậu không hiểu nổi vì sao Hạ Vũ Thiên phải làm những việc thừa thãi này, dù sao việc cậu chết đi cũng không hề có lợi gì cho anh ta, hơn nữa nếu anh ta muốn giết cậu thì thiếu gì cách? Việc gì phải bày trò như thế rồi cuối cùng lại vất vả cứu cậu?

“Lâm Viễn!”

Lúc này Hạ Vũ Thiên đã đuổi kịp tới nơi, chạy đến bên cạnh Lâm Viễn, việc đầu tiên anh liếc nhìn Tôn Lâm một cái, sau đó ngồi xuống kiểm tra tình trạng của Lâm Viễn “Cậu không sao chứ?”

Lâm Viễn lạnh nhạt ngược mắt nhìn Hạ Vũ Thiên, thâm buồn cười - còn không phải do anh bày trò sao, lại còn hỏi tôi có làm sao hay không, việc gì phải giả vờ ra vẻ quan tâm lo lắng như thế?

Hạ Vũ Thiên thấy vẻ mặt Lâm Viễn thờ ơ lạnh nhạt bèn hơi nhú mày... Anh thâm nghĩ hôm nay đúng thật là chẳng ra gì, không ngờ có người âm mưu hại Tần Dụ ngay trong nhà thờ khiến cho kế hoạch của anh tan tành mây khói... Biết Lâm Viễn vốn thông minh, nên nhìn nét mặt cậu ta, anh đoán chắc cậu đã phát hiện ra... Hạ Vũ Thiên lắc đầu, nhìn Lâm Viễn mấy lần rồi thở dài “Vốn định làm anh hùng cứu mỹ nhân, không ngờ mất cả chì lẫn chài.”

Lâm Viễn liếc nhìn anh ta, sự tức giận khiến cho cậu bật cười thành tiếng. Bây giờ mới rõ, hóa ra Hạ Vũ Thiên vừa rồi bày trò định tìm cơ hội cứu cậu - chỉ như vậy mới có thể thay đổi hình tượng bản thân trong lòng cậu - sau đó để chính bản thân bị thương một chút, thế là đủ khiến mình một lòng một dạ yêu anh ta đến chết rồi.

“Anh đúng là đồ ngốc!” Lâm Viễn dùng cái chân không đau đạp cho Hạ Vũ Thiên một phát “Chẳng hiểu anh nghĩ cái gì nữa. Làm tôi thót cả tim!”

Hạ Vũ Thiên bị đạp một phát nhưng không thấy tức giận. Ngược lại, nhìn thấy Lâm Viễn cười trong lòng cảm thấy nhẹ hẫ đi, anh thâm thở phào, vươn tay ra ôm lấy cậu nói “Đó là tại vì cậu suốt ngày cứ xù lông lên như nhím, khiến tôi chỉ có thể tìm cách đi đường tắt như thế thôi. Hơn nữa tôi đâu có bao giờ nói mình là người tốt! Những toan tính xấu xa thế này càng xứng với tôi chứ sao!”

Lâm Viễn lườm anh ta, Hạ Vũ Thiên ôm cậu lên rồi quay lưng đi ra xe. Lâm Viễn vẫn còn khó chịu, cậu hung hăng trừng mắt với Hạ Vũ Thiên.

Hai người cứ như thế bỏ đi, để lại một mình Tôn Lâm đứng ở đó nhìn theo.

“Đừng trừng mắt nữa, cứ tiếp tục thế thì con mắt sắp rớt cả ra rồi đấy!” Hạ Vũ Thiên trêu Lâm Viễn.

Lâm Viễn quay mặt đi chỗ khác, khéo mắt đảo qua khẽ lườm anh ta.

Hạ Vũ Thiên nhún vai nói “Lúc trước tôi tìm người bắn cậu đúng là để đối thủ lầm tưởng có người truy sát tôi... Nhưng không ngờ cậu lại bị thương... Lần này tôi định tạo cơ hội để cứu cậu sau đó vì cậu mà bị thương, như thế sau này cậu sẽ thân thiết gần gũi với tôi hơn.”

Lâm Viễn cười khan “Hạ Vũ Thiên à, anh thôi đi. Lần này chẳng phải anh cũng muốn để cho người khác lầm tưởng có kẻ truy sát anh sao?”

Hạ Vũ Thiên nhướn mày nói, “Ừ, năm mươi năm mươi.”

“Da mặt anh cũng dày góm!” Lâm Viễn hơi khinh bỉ nói “Loại chuyện này mà cũng dám ngang nhiên thừa nhận.”

Hạ Vũ Thiên không quan tâm mà vẫn cười “Thì cậu chẳng bảo xã hội đen là ác ma, là vô lại sao, như vậy cứ chơi bài ngửa thôi, như thế thắng thắn hơn.”

Lâm Viễn không nói gì, nhưng tự nhiên cảm giác khó chịu vừa rồi cũng bớt đi nhiều.

Hạ Vũ Thiên nhìn sắc mặt Lâm Viễn, thấp giọng nói “Vậy nên cậu đừng tức giận nữa.”

Lâm Viễn hơi ngạc nhiên nhìn Hạ Vũ Thiên, thầm nghĩ con người này cũng có lúc biết nhẹ nhàng hạ giọng nói chuyện sao. Cậu chợt nghĩ ra - ừ, cũng đúng thôi, anh ta có nhiều tình nhân như thế, đương nhiên là giỏi dỗ dành người khác rồi.

Hạ Vũ Thiên dường như đọc được những suy nghĩ trong đầu cậu, cười nói “Từ trước tới nay tôi chưa từng dỗ dành ai, kể cả với tình nhân của tôi.”

Thấy Lâm Viễn trừng mắt lườm mình, Hạ Vũ Thiên nhếch môi bổ sung thêm một câu “Trừ cậu ra.”

Nghe Hạ Vũ Thiên nói, Lâm Viễn lại thầm nghĩ - với con người này, lời nào là thật, lời nào là dối trá? Cậu thật sự không biết được.

Hai người đi tới ô tô, A Thường mở cửa xe. Hạ Vũ Thiên đặt Lâm Viễn vào ghế sau, đúng lúc này anh thấy Tần Dụ từ đâu vội vàng chạy đến.

“Vũ Thiên!” Tần Dụ nhào đến ôm chặt Hạ Vũ Thiên “Anh lại cứu em một lần nữa!”

Hạ Vũ Thiên lắc đầu “Không phải anh cứu em, người cứu em là Lâm Viễn.”

“Lâm Viễn?” Tần Dụ hơi ngạc nhiên nhìn Lâm Viễn.

“Cậu ấy phát hiện ra đèn chùm có vấn đề.” Hạ Vũ Thiên nói.

Tần Dụ nhìn Lâm Viễn một hồi, đột nhiên nhào tới ôm chầm lấy Lâm Viễn, hôn lên má cậu một cái.

Lâm Viễn sau khi được người đẹp hôn má, tâm trạng đang rất không vui tự nhiên phơi phới hẳn lên, vì má trái đã được hôn nên Lâm Viễn giờ nột má phải ra nói, “Thêm cái nữa đi cho nó khỏi ghen tỵ”.

Tần Dụ kinh ngạc, sau đó phá lên cười vang, lại hôn mạnh lên má phải Lâm Viễn rồi hỏi. “Có muốn hôn nốt lên môi không?”

“Tất nhiên?” Lâm Viễn đang trong tâm trạng cực kỳ vui vẻ, trở nên bốc đồng! Vừa định chu mỏ ra đón nhận nụ hôn của người đẹp thì liền bị Hạ Vũ Thiên chặn lại.

“Được rồi, có thôi đi không.” Hạ Vũ Thiên kéo Tần Dụ ra, Tần Dụ nheo mắt nhìn anh ta đầy ngụ ý. Hạ Vũ Thiên bị nhìn tới xấu hổ, ho khan một tiếng.

Lâm Viễn chẳng hề chú ý tới nét mặt của Hạ Vũ Thiên, vừa nãy cậu mới bị ngã nên quần dính bụi, cậu đang mãi cúi đầu phỉ cho sạch. Chợt nghe Hạ Vũ Thiên hỏi “Đúng rồi, tại sao cậu lại chú ý tới đèn treo? Có liên quan gì tới mấy câu hỏi kỳ lạ cậu hỏi tôi ở bên ngoài lúc nãy không?”

Lâm Viễn vẫn cúi đầu phỉ bụi, Hạ Vũ Thiên và Tần Dụ đều nhìn cậu chờ đợi. Sau khi nhìn xung quanh, Lâm Viễn mới hạ giọng kể lại câu chuyện mình nghe được bên trong nhà thờ. Tần Dụ hơi nhíu mày hỏi “Cậu nói người đó chính là người kêu lên mấy câu cuối cùng phải không?”

“Phải.” Lâm Viễn gật đầu nói “Nếu không thì giọng nói cũng gần gần giống như vậy, dù sao tôi cũng nhớ rõ giọng nói đó mà.”

“Hắn là em họ em?” Hạ Vũ Thiên hỏi Tần Dụ.

“Vâng.” Tần Dụ gật đầu bảo với Lâm Viễn “Lát nữa sẽ có người tới, lúc tôi nói chuyện với nó, cậu nghe xem có phải là giọng ấy hay không nhé.”

“Ừ.” Lâm Viễn gật đầu. Tần Dụ quay sang chỗ khác đưa mắt nhìn, lập tức có mấy người chạy tới “Đại tiểu thư.”

Tần Dụ gật đầu hỏi “Tần Sơn ở đâu?”

“À... Thiếu gia vừa chạy ra ngoài... Ở bên kia.” Một người vệ sĩ ra dấu chỉ về phía xa.

Lâm Viễn nhìn theo thấy một gã thanh niên trẻ tuổi vội vàng chạy tới, vừa chạy vừa kêu to “Chị, chị không sao chứ?”

Tần Dụ quay về phía Lâm Viễn, Lâm Viễn nhẹ gật đầu. Giọng nói và ngữ điệu nói chuyện này giống hệt như người trong nhà thơ, cậu còn nhớ rõ.

Trên mặt Tần Dụ lập tức xuất hiện sát khí.

Lâm Viễn hơi lo lắng kéo tay Hạ Vũ Thiên. Hạ Vũ Thiên nhún vai ra ý - tại hắn ta tự tìm đến cái chết thôi.

Gã được gọi là Tần Sơn kia đã chạy tới trước mặt mọi người, hỏi lại Tần Dụ, “Chị không sao chứ?”

“Ừ.” Tần Dụ gật đầu, sát khí trên mặt đã biến mất từ lúc nào, vẻ mặt lại tươi cười như hoa. Nụ cười đó khiến cho Lâm Viễn thấy lạnh sống lưng.

“Tần Sơn, em đi điều tra xem chuyện gì xảy ra, không thể trùng hợp như vậy được, xem có phải là có kẻ muốn giết chị và Vũ Thiên không!” Tần Dụ cười nói.

“Không phải như thế chứ?” Trong nháy mắt trên khuôn mặt Tần Sơn thoáng nét hoảng hốt, anh ta đảo mắt nhìn về phía Hạ Vũ Thiên nói “Mấy ngọn đèn đều rơi xuống có lẽ là do quá cũ thôi, đợt này ẩm ướt quá.”

Lâm Viễn trầm thờ dài - đến giờ vẫn còn có loại xã hội đen ngu ngốc như vậy sao, vừa mở miệng là đã lòi đuôi ra rồi. So với anh ta, Tôn Lâm thông minh hơn nhiều.

“Em cảm thấy có thể trùng hợp tới mức ba ngọn đèn đều rơi, một rơi xuống chỗ chị, một rơi chỗ Vũ Thiên sao?” Tần Dụ cười hỏi.

“Chuyện này...” Tần Sơn định nói chùm đèn rơi chỗ Hạ Vũ Thiên là ngoài ý muốn chẳng? Hay là cái gã thực hiện đã làm sai rồi, chỉ có hai cái rơi thôi chứ. Nhưng những lời này mà nói ra thì cũng giống như tự tìm đến cái chết. Cho nên gã chỉ có thể gật đầu, giả vờ đi điều tra.

Tần Dụ vẫy tay gọi một tay vệ sĩ cao to đến, người kia lại gần, Tần Dụ nói thầm vào tai mấy câu. Hắn ta gật đầu mang theo người rời đi.

Hạ Vũ Thiên thấy mọi việc đã được giải quyết xong xuôi, liền nói với Tần Dụ “Bọn anh đi trước, em cũng tự bảo trọng, cẩn thận một chút.”

“Vâng.” Tần Dụ gật đầu, vẫy tay chào Lâm Viễn vui vẻ cười nói “Tiểu Lâm Tử, hẹn gặp lại.”

Lâm Viễn nghe thấy ba chữ Tiểu Lâm Tử, khóe miệng bất giác giật giật, nhưng nụ cười của Tần Dụ lần này rất vui vẻ tự nhiên, không hề đáng sợ như ban nãy, cho nên cậu cũng gật đầu.

Hạ Vũ Thiên lên xe, A Thường lái xe rời khỏi nhà thờ.

“Này.” Lâm Viễn kéo tay Hạ Vũ Thiên lúc này đang hút thuốc bên cạnh mình “Tần Dụ sẽ làm gì Tần Sơn?”

“Theo tính cách của Tần Dụ, có lẽ ngày mai Tần Sơn sẽ biến mất khỏi thế giới này.” Hạ Vũ Thiên trầm giọng nói “Với cô nàng này, không một ai được phép đắc tội “Đối với người thân thích của mình cũng có thể xuống tay vậy được sao?” Lâm Viễn hỏi “Hơn nữa tôi thấy Tần Sơn còn trẻ như thế, có thể dạy dỗ lại được mà.”

Hạ Vũ Thiên lắc đầu nói “Cậu nhân từ với kẻ địch là tàn nhẫn với chính mình.”

“Nhưng đây là người thân, kẻ địch gì chứ.” Lâm Viễn nhỏ giọng nói thầm.

“Còn cả cái gã Tôn Lâm kia về sau cậu nhớ phải tránh xa hắn ra.” Hạ Vũ Thiên nhắc nhở Lâm Viễn “Con người này không đơn giản, dính vào rất phiền phức. Hơn nữa trước đây cậu ta đã từng nhắm vào cậu, tôi sợ cậu ta sẽ gây bất lợi cho cậu.”

“Ừ...” Lâm Viễn thản nhiên không mấy quan tâm “Anh ta có gây chuyện thì cũng chưa từng làm tôi mất một sợi tóc, ngược lại còn cứu tôi một lần... Ngược lại, anh nói làm điều tốt cho tôi, lại hai lần suýt lấy mạng tôi.”

Hạ Vũ Thiên cứng họng, không nói được gì.

Đúng lúc này, xe đột nhiên phanh lại.

“A Thường, sao vậy?” Hạ Vũ Thiên hỏi A Thường.

“Thiếu gia, hình như xe có vấn đề.” A Thường xuống xe, mở mui trước... một đám khói bốc lên.

“Khụ khụ.” A Thường tay xua xua đám khói nói “Máy xe có vấn đề rồi.”

Hạ Vũ Thiên nhướn mày, đám vệ sĩ đi xe phía sau cũng chạy tới hỏi có chuyện gì.

Hạ Vũ Thiên xuống xe quan sát rồi nói, “Đổi xe đi. A Thường, anh ở đây đợi xe cứu hộ đến.”

“Rõ.” A Thường gật đầu.

Hạ Vũ Thiên kéo Lâm Viễn ra ngoài. Lâm Viễn đang định lò cò nhảy tới xe của vệ sĩ phía sau đã bị Hạ Vũ Thiên giữ lại.

“Này, Lâm Viễn.”

“Gì chứ?” Lâm Viễn quay lại nhìn anh ta.

“Hôm nay thời tiết đẹp đấy chứ.” Hạ Vũ Thiên đột nhiên nói.

“Ừm, tạm được.” Lâm Viễn gật đầu.

“Hay là tôi cõng cậu xuống núi nhé?” Hạ Vũ Thiên chợt hỏi.

“Hả?” Lâm Viễn ngoáy lỗ tai, chưa kịp nghĩ hay là mình mắc chứng loạn thính nên nghe nhầm như thế, thì đã bị Hạ Vũ Thiên ôm đặt lên trên cốp sau xe, sau đó đi tới trước mặt cậu, quay người lại bảo “Ngồi lên lưng tôi!”

Chương 27

Con đường dẫn từ nhà thờ xuống núi vừa nhỏ lại xa, có một đoạn dốc khá dài đi xuyên qua rừng dọc hai bên đầy những bụi cây rậm rạp, gần như không có người qua lại, xe cộ đi qua đây lại càng ít hơn.

Hạ Vũ Thiên công Lâm Viễn bước chậm rãi xuống dốc.

Lâm Viễn nằm trên lưng Hạ Vũ Thiên, mắt nhìn thẳng vào gáy anh ta, cậu cố ngửa lên. Giữ tư thế đó lâu cậu cảm thấy bắt đầu mỏi cổ.

“Cậu mệt không?” Hạ Vũ Thiên quay đầu lại hỏi.

“Không.” Lâm Viễn cười xấu hổ “Người mệt phải là anh chứ.”

“Tôi đang hỏi cái cổ của cậu ấy.” Hạ Vũ Thiên trợn mắt nhìn cậu nói, “Cậu có thể dựa lên vai tôi.”

Khóe miệng Lâm Viễn run rẩy, thầm nghĩ chính vì tôi không muốn dựa vào đó nên mới phải cố giữ khoảng cách như thế này đây.

“Nghe thấy không đó?” Hạ Vũ Thiên cười nhạt “Sợ cái gì, dù sao tôi cũng đâu có ăn thịt cậu!”

Lâm Viễn cảm thấy nếu còn tiếp tục cứng đầu ngang bướng nữa hẳn không sớm thì muộn cũng sái cổ thôi, nên cậu thả lỏng cơ thể đem cằm mình đặt lên vai Hạ Vũ Thiên.

Hạ Vũ Thiên hơi nhíu mày “Cầm nhọn thế? Cậu đúng là gầy trơ xương!”

Lâm Viễn lập tức nhún mày “Đừng có nói nhiều nữa, đi mau lên!”

Hạ Vũ Thiên cười, tiếp tục công cậu bước xuống dưới.

Đúng lúc này, một chiếc xe hơi màu trắng vượt lên từ phía sau, đỗ lại ngay cạnh hai người. Cửa kính xe hạ xuống, người ngồi trong xe nhào người ra không ai khác chính là Tôn Lâm.

“Lâm Viễn.” Tôn Lâm gọi cậu một tiếng. Lâm Viễn quay sang cười với anh ta, Hạ Vũ Thiên không hề dừng chân vẫn tiếp tục bước đi.

Tôn Lâm cho xe chạy chậm theo hai người hỏi “Sao thế?”

“À, xe có trục trặc.” Lâm Viễn thành thật trả lời.

“Có cần tôi lái xe đưa anh về không?” Tôn Lâm hỏi.

“Không cần.” Lâm Viễn cười tủm tỉm, dựa vào lưng Hạ Vũ Thiên làm ra vẻ vô cùng thân mật “Đi thế này thú vị hơn nhiều.”

Khóe môi Hạ Vũ Thiên hơi nhếch lên, ra chiều rất đắc chí.

“Được rồi... Cậu biết số điện thoại của tôi rồi, có chuyện gì cứ gọi cho tôi.” Tôn Lâm nói xong liền lái xe đi.

Lâm Viễn nhìn theo bóng xe chạy xa dần, khẽ thở dài, dựa vào lưng Hạ Vũ Thiên ngẩn ngơ.

“Đang nghĩ gì thế?” Hạ Vũ Thiên hỏi cậu.

“Không có gì.” Lâm Viễn đặt hai tay lên vai Hạ Vũ Thiên ngược nhìn bầu trời cao rộng trên đầu, một cơn gió mát rượi lồng lộng thổi qua khiến cho cậu cảm thấy thật thoải mái. Cậu nhìn chiếc xe của cánh vệ sĩ vẫn chậm chậm theo sát phía sau hỏi “Hạ Vũ Thiên, anh có súng không?”

Hạ Vũ Thiên hơi ngạc nhiên, quay lại cười bảo, “Cậu đừng mơ tới chuyện tôi đưa cậu súng, hơn nữa có đưa cậu cũng đâu biết dùng.”

“Xì.” Lâm Viễn bĩu môi nói “Chính vì không biết dùng nên mới muốn thử, lần trước tôi thấy hình như vệ sĩ của anh có, nên nhất định anh cũng có, cho tôi xem với nào.”

“Bây giờ làm sao lấy ra được?” Hạ Vũ Thiên cười “Đợi lúc về đi, khu nhà cũ có bãi tập bắn, cậu thích thì tôi có thể dạy cậu.”

“A, bây giờ trên người anh có súng sao?” Lâm Viễn nghe vậy càng tò mò đưa hai tay ra sờ loạn xạ khắp ngực Hạ Vũ Thiên, rồi lục soát khắp túi quần túi áo “Anh giấu ở chỗ nào? Cho tôi xem.”

“Này.” Hạ Vũ Thiên bị cậu nhột quá nói “Đừng có sờ mó lung tung như vậy, coi chừng tôi không khách khí với cậu đâu đấy.”

Lâm Viễn bĩu môi “Nhỏ nhen.”

“Cậu hỏi tới súng làm gì?” Hạ Vũ Thiên hỏi lại.

“Chỉ là tò mò thôi.” Lâm Viễn nhỏ giọng nói, trong lòng nghĩ tốt nhất là mình cũng nên cầm theo một khẩu, nếu có ngày nào đó xảy ra chuyện gì thì còn

có cái để phòng thân, đi theo Hạ Vũ Thiên quả là không an toàn, không chừng chết có ngày.

Trên sườn núi, A Thường mở cốp xe phía trước ra để kiểm tra xem bên trong xe bị làm sao. Mỗi ngày hai lượt sáng tối anh đều kiểm tra lại xe một lần, hoàn toàn không có vấn đề gì, tại sao bỗng nhiên bây giờ lại hỏng được?

Anh vừa nghĩ vừa lại gần xem xét kỹ hơn, lập tức nhìn thấy phần mối nối của ống dẫn hơi đứt rời ra...

A Thường hơi nhú mày, cảm thấy không ổn, tối qua anh đã xem xét rất cẩn thận, rõ ràng lúc đó ống dẫn hơi vẫn còn nguyên vẹn. Hơn nữa, anh mới thay chưa lâu chắc chắn không thể nào là do cũ hỏng làm sao có thể bỗng dưng đứt được? Anh nhìn lại lần nữa... Miệng vết đứt rất bằng phẳng!

A Thường ngay lập tức ý thức được đã có tình huống không hay xảy ra, có người thừa cơ anh vắng mặt động tay động chân vào chiếc xe này, mà người có thể lại gần xe của anh chỉ có thể là người của phe Hạ Vũ Thiên.

Nghĩ vậy, A Thường vội vàng rút điện thoại chạy như bay xuống núi.

Lâm Viễn nhận nhả thư thái nằm trên lưng Hạ Vũ Thiên, cậu bắt đầu mơ màng muốn ngủ gật, đúng lúc này điện thoại của Hạ Vũ Thiên đổ chuông “tít tít tít”.

“Nhạc chuông nghe chán chết.” Lâm Viễn thò tay vào túi áo Hạ Vũ Thiên lấy điện thoại ra, ấn nút nghe rồi áp vào bên tai anh ta.

Hạ Vũ Thiên nghe thấy đầu dây bên kia truyền tới giọng nói của A Thường kèm theo tiếng thở dốc, giống như vừa chạy vừa nói.

Nghe hết mấy câu tóm tắt ngắn gọn của A Thường, Hạ Vũ Thiên hơi gật đầu nói “Tôi biết rồi.”

A Thường cúp điện thoại, bấm số gọi cho những người khác tới.

Lâm Viễn ngắt điện thoại rồi nhét trở lại vào túi áo Hạ Vũ Thiên. Bỗng nhiên cậu thấy Hạ Vũ Thiên cười khế anh nói nhỏ với cậu “Lâm Viễn lần này không phải do tôi sắp xếp đâu.”

“Gì?” Lâm Viễn còn chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra, bỗng nhiên phía sau vang lên một tiếng động giống như tiếng phanh gấp truyền tới, sau đó là một tiếng “Rầm” rất lớn.

Lâm Viễn giật mình quay người lại nhìn. Một chiếc xe Jeep quân dụng cỡ lớn không biết từ đâu xuất hiện đang đâm thẳng vào xe vệ sĩ của Hạ Vũ Thiên.

“A!” Lâm Viễn kêu lên “Tai nạn rồi!”

“Lâm Viễn, cậu đã bao giờ gặp xã hội đen thật sự chưa?” Hạ Vũ Thiên đột nhiên hỏi.

“Sao? Không phải là anh đấy thôi.” Lâm Viễn đẩy anh ta “Mau thả tôi xuống đi, hình như vệ sĩ của anh bị thương rồi.”

“Ái...” Chưa dứt lời, Lâm Viễn đã bị Hạ Vũ Thiên ném vào một bụi cây rậm rạp gần đó.

“Anh làm gì vậy?” Lâm Viễn ngã đau, hai tay xoa cái chân bị thương, thấy Hạ Vũ Thiên nhanh nhẹn lao qua cạnh cậu, rút từ ống quần ra một khẩu súng lục nhỏ, tháo chốt an toàn đưa cho Lâm Viễn nói “Trừ tôi ra, bất kể là ai tới gần cậu đều phải nổ súng.”

“Hả?” Lâm Viễn tay cầm súng không biết phải làm sao “Tôi... Tôi chưa từng bắn súng.”

“Đừng tự bắn chính mình là được.” Hạ Vũ Thiên lại rút một khẩu súng khác ra từ đằng sau... Đúng lúc này, vang lên mấy tiếng súng nổ “đoàng đoàng” truyền ra từ trong xe vệ sĩ của Hạ Vũ Thiên.

Hạ Vũ Thiên lập tức cau mày.

“Sao thế?” Lâm Viễn hỏi.

“Trong số bốn vệ sĩ kia có một kẻ là nội gián.” Hạ Vũ Thiên nói qua, “Ba người còn lại có lẽ đã bị hắn ta giết chết.”

Lâm Viễn nghe mà lạnh sống lưng... Mãi cậu mới kịp hiểu ra đây không phải là cảnh trong mấy phim xã hội đen Hồng Kông cũ, mà là sự thật.

Lúc này, từ trong chiếc xe Jeep quân dụng có mấy gã cao to bước ra, trên tay gã nào cũng lăm lăm khẩu súng. Lâm Viễn quay lại, thấy Hạ Vũ Thiên đang quan sát bốn phía xung quanh, dường như đang nghiên cứu xem lát nữa phải chạy trốn như thế nào.

“Này, Hạ Vũ Thiên.” Lâm Viễn dùng ngón tay chọc chọc anh ta.

“Hử?” Hạ Vũ Thiên quay lại nhìn cậu.

“Anh không được để tôi lại ở đây mà chạy một mình đấy.” Lâm Viễn nói nghiêm túc.

Hạ Vũ Thiên phì cười nói “Trong tình huống thế này đáng ra cậu phải bảo tôi đừng quan tâm tới cậu, rồi nên tự mình trốn trước đi mới phải chứ?!”

“Anh nói hay nhỉ! Hoặc là cùng sống, hoặc là hai ta chết cùng nhau!” Lâm Viễn vừa nói vừa vỗ vai anh ta “Cơ hội tốt thế này, chẳng phải anh có mơ cũng không được sao? Cho nên nhất định phải thể hiện cho tốt đây nhé! Đại ca!” Lâm Viễn giờ nắm đầm ra dấu cổ vũ.

Hạ Vũ Thiên đột nhiên thấy trong lòng dâng lên niềm xúc động. Lâm Viễn, con người cậu ta luôn ẩn chứa những điều khiến người khác bất ngờ.

Đám người phía xa đã bắt đầu tản ra xung quanh và tiến lại gần, xem ra đang có ý định lung sục đám bụi rậm để tìm Hạ Vũ Thiên và Lâm Viễn.

“Tôi đi ra đánh lạc hướng bọn chúng, cậu trốn sâu vào bên trong một chút. Nhớ kỹ lời tôi nói, ngoại trừ tôi ra, bất kể là ai, cậu đều phải nổ súng bắn chết kẻ đó.” Hạ Vũ Thiên đưa tay đỡ lấy cằm Lâm Viễn, nghiêm túc ra lệnh “Đã nghe rõ chưa?”

“Rõ.” Lâm Viễn gật đầu, thấy khóe môi Hạ Vũ Thiên hơi nhếch lên. Anh ta đứng dậy, đột nhiên lao ra khỏi rừng cây chạy về phía xa xa.

Cùng lúc đó, Lâm Viễn nghe thấy một loạt tiếng súng vang lên, cậu nhủ mày làm dấu chữ thập trước ngực, thầm nhủ: Hạ Vũ Thiên, Chúa và Bồ Tát đều sẽ bảo vệ cho anh, anh không thể chết được, anh mà chết cũng có nghĩa là tôi gay to rồi, thôi thì tôi cứ theo anh là tốt nhất, tuy rằng thỉnh thoảng anh cũng có lên cơn, nhưng ít ra tôi đây vẫn còn được ăn no uống say, nếu lỡ mà dính phải vào một tên biến thái khác nữa thì... Chắc chắc.

Cắt dòng suy nghĩ của mình lại, Lâm Viễn nhìn ra ngoài qua khe hở giữa bụi cây, thấy hầu hết đám người truy đuổi đều đã bị Hạ Vũ Thiên đánh lạc hướng. Lâm Viễn cũng không dám nhìn lâu, trong lòng thầm nghĩ, nhìn thêm một giây là thêm một giây nguy hiểm... Cậu ngó quanh bốn phía, quyết định trốn vào phía trong sâu hơn. Nghĩ vậy Lâm Viễn liền bò dậy nhảy lò cò vào sâu phía bên trong rừng, dựa vào một gốc cây giữa lùm cây, giấu khẩu súng ra sau lưng.

Lâm Viễn đứng đó yên lặng chờ đợi, là một bác sĩ - hơn nữa lại là bác sĩ cấp cứu, trong những lúc nguy cấp, Lâm Viễn vẫn có thể tỉnh táo dùng lý trí để phân tích vấn đề. Ít nhất cậu biết sẽ không có kẻ nào vừa tới không cần tra hỏi gì mà đã vội vàng giơ súng làm thịt mình ngay, dù sao cái thân cậu vẫn còn giá trị lợi dụng, cho nên nếu có bị phát hiện chắc sẽ bị bắt sống. Hơn nữa cậu không có chút năng lực phản kháng nào, chân lại bị thương cho nên kẻ tới bắt cậu sẽ không quá đề phòng, cậu thậm chí còn cầu trời mình chỉ giáp mặt với một kẻ chứ không phải là hai.

Lâm Viễn ở yên tại chỗ lắng nghe tiếng súng giao tranh bên ngoài, bản thân cảm thấy đổ mồ hôi lạnh thay cho Hạ Vũ Thiên. Lại thêm một trận súng nữa, âm thanh ngừng lại, bốn bề trở nên tĩnh mịch.

Lâm Viễn không biết lợi thế đang nghiêng về bên nào nên lòng nóng như lửa đốt. Đúng lúc này cậu bỗng nghe thấy bên ngoài lùm cây có tiếng lạo xạo răng rắc, lập tức toàn thân căng cứng.

Liền đó có một người xông vào. Lâm Viễn siết chặt khẩu súng phía sau lưng nhìn thật kỹ. Cậu nhận ra, đó là vệ sĩ của Hạ Vũ Thiên!

“Lâm thiếu gia!” Gã vệ sĩ kia thấy cậu thì vừa kinh ngạc vừa vui mừng hỏi, “Đại thiếu gia đâu?”

Lâm Viễn có phần do dự, trong đầu suy nghĩ thật nhanh... Cậu đi theo Hạ Vũ Thiên bao lâu nay, chưa bao giờ gặp một tên vệ sĩ nào của nhà hắn biết cười... Tất cả những vệ sĩ áo đen mặt đều lạnh như tiền! Kẻ này dứt khoát có vấn đề.

“À... Anh ấy bảo đi ra ngoài để đánh lạc hướng đám người kia.” Lâm Viễn lí nhí trả lời, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt dường như đang vô cùng sợ hãi. Lâm Viễn thầm nghĩ... mình diễn như thế đã đủ chân thực chưa?

Đôi phương gạt đầu, vẫy tay gọi Lâm Viễn nói “Đề tôi đưa thiếu gia ra ngoài, ở đây không an toàn.”

Lâm Viễn tỏ vẻ rất khó xử nói, “Nhưng mà... Hạ Vũ Thiên đã dặn tôi không được đi, phải ở đây chờ anh ấy.” Lâm Viễn cố gắng bày ra bộ mặt “thực sự là tôi đang rất hoảng loạn” tới mức chính cậu muốn ói vì sự giả dối của mình.

“À... Nhưng nơi đây không an toàn, đám truy sát vừa nãy là bộ đội đặc chủng...” Gã vệ sĩ tiến lại gần, muốn kéo Lâm Viễn đi. Lâm Viễn đột nhiên nhìn về phía sau lưng hắn, kêu to lên một tiếng “Hạ Vũ Thiên!”

Vệ sĩ giật mình hốt hoảng, thò tay rút súng quay phắt người lại phía sau, nhưng... sau lưng hắn ta không hề có một ai...

Hắn nhíu mày nhận ra mình đã bị lừa, cùng lúc nghe thấy giọng nói lạnh lùng của Lâm Viễn vọng vang lên từ phía sau “Đừng cử động, không muốn ăn đạn thì ngoan ngoãn đứng yên.”

Tay vệ sĩ kia sửng sốt, Lâm Viễn hai tay nắm chặt khẩu súng lục bắt đầu lựa chọn góc độ, nên bắn ở đâu để hắn ta không chết cũng không thể cử động đây?

Đầu thì chắc chắn là chết ngay rồi, bắn vào tay chân thì vừa chẳng có tác dụng gì lại khó mà bắn chuẩn xác. Vậy chỉ có thể bắn vào người, nhưng nếu thế cũng không thể bắn từ cơ hoành trở lên được, nếu bắn trúng phổi hay tim đều nguy hiểm cả... Nếu thế có lẽ nên bắn vào bụng, mà tốt nhất là bắn vào thận, lỡ có trúng thận cũng không sao, cùng lắm là rụng mất một bên thôi, bên còn lại vẫn dùng được tốt. Bởi cũng không thể bắn vào dạ dày, nhất định sẽ xuất huyết diện rộng...

Lâm Viễn vẫn còn đang phân vân thì gã vệ sĩ kia đã chậm rãi quay đầu lại, cười lạnh nói “Mày cũng thông minh lắm.”

Lâm Viễn giật mình thon thót, thầm nghĩ má ời, thật là quá khủng bố! Lần đầu tiên gặp phải loại sát nhân cuồng sát thể này, Hạ Vũ Thiên, anh là đồ hại người!

Cậu chợt nhớ đến câu “không sợ người ngay, chỉ sợ kẻ gian”, Lâm viễn hơi nhướn mày nạt “Hừ, đừng có bày trò, nếu không tôi sẽ giết.”

“Ha ha.” Gã vệ sĩ dáng người to lớn hung hăng tiến lại gần “Nếu mày có thể bắn được thì cứ bắn đi, tốt nhất đừng có bắn trượt, bằng không để tao bắt được mày thì đừng có trách...”

Lâm Viễn chăm chú lắng nghe xem hắn ta định nói gì tiếp... Nếu lời đe dọa tiếp theo quả thật rất đáng sợ thì cậu có thể tính tới chuyện đầu hàng, quân tử trả thù mười năm chưa muộn, kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt. Đúng lúc Lâm Viễn còn đang do dự, cậu chợt thấy một bóng đen loáng qua, một bóng người nhào tới đè tên vệ sĩ xuống đất. Lâm Viễn nhìn kỹ - là Hạ Vũ Thiên! Hoan hô, làm ăn tốt lắm!

Phần 10

Chương 28

“**H**ạ Vũ Thiên!” Lâm Viễn mừng rỡ kêu lên thành tiếng, trong lòng thầm reo mừng - Hạ Vũ Thiên, anh đúng là siêu nhân. Cuối cùng thì anh cũng tới rồi! Lại còn đến rất đúng lúc nữa! Lâm Viễn hoan hỉ nghĩ tiếp một cách đầy hài hước: Có điều hình như thời gian anh chạy vào bất điện thoại công cộng cời đồ tây mặc quần sịp khoác áo choàng đen hơi bị lâu một chút! Mạng nhỏ của tôi suýt vì thế mà bị nguy hiểm: Làm tôi thất kinh cả hồn vía rồi đấy.

Hạ Vũ Thiên đón ngã tên vệ sĩ nằm đo ván thẳng cẳng, sau đó liền ghì hấn ta xuống đất, nhấc tay tặng ngay cho hấn thêm hai cú đấm thật mạnh... Chỉ trong nháy mắt, khuôn mặt tên vệ sĩ be bét máu, Hạ Vũ Thiên cười lạnh “Ta đối với người không đến nỗi nào, người phản bội ta cũng được nhưng sao còn giết cả các anh em?”

“Tôi cũng không còn lựa chọn nào khác.” Tên vệ sĩ phun đầy một miệng toàn máu ra mặt đất “Muốn cứu toàn bộ mạng sống của những người trong gia đình tôi, cậu chỉ có một con đường chết.”

Hạ Vũ Thiên hơi nhíu mày hỏi, “Kẻ nào định giết cả nhà người?”

“...” Tay vệ sĩ im lặng.

“Được.” Hạ Vũ Thiên gật đầu nói “Nếu có cơ hội cứu được gia đình người, ta nhất định sẽ lo liệu cho bọn họ tử tế. Nhưng người giết các anh em thì buộc ta phải chôn xác người theo họ.” Vừa nói Hạ Vũ Thiên vừa tiếp tục đấm đá cho đến khi gã vệ sĩ kia gần như hôn mê. Cuối cùng, Hạ Vũ Thiên đứng dậy, đi tới chỗ Lâm Viễn cầm lấy khẩu súng của cậu.

“Này, anh làm gì đó?” Lâm Viễn nhìn Hạ Vũ Thiên, thấy anh ta giương súng về phía tên vệ sĩ kia.

Hạ Vũ Thiên không để ý tới cậu, nhắm thẳng vào ngực đối phương bắn liên ba phát. Gã vệ sĩ rên rỉ mấy tiếng rồi tắt thở.

Lâm Viễn là bác sĩ, từng tận mắt chứng kiến không biết bao nhiêu cái chết, nhưng chưa bao giờ nhìn thấy có người bị bắn chết ngay trước mặt mình như thế này. Cậu cảm thấy ghê rợn, không chịu đựng nổi cảnh vừa diễn ra. Hạ Vũ Thiên quay lại nhìn cậu, thản nhiên nói “Cậu cũng thông minh đấy.”

Lâm Viễn ngẩng đầu nhìn con người đang đứng trước mặt mình, không thể tin nổi anh ta có thể giải quyết một mạng người đơn giản như thế... Còn dễ dàng hơn việc bóp chết một con gà, Hạ Vũ Thiên nhất định đã từng nhiều lần giết người... Đây không thể là lần đầu tiên...

“Sao thế?” Hạ Vũ Thiên cất súng đi.

“Những kẻ khác đâu...” Lâm Viễn hỏi nhỏ.

“Đều đã chết.” Hạ Vũ Thiên hạ giọng trả lời “Là tôi giết.”

Lâm Viễn im lặng.

“Tôi không giết bọn chúng, bọn chúng sẽ giết tôi.” Hạ Vũ Thiên nói “Riêng tên này đáng chết gấp mười, vì hắn nỡ giết cả anh em trong nhóm mình.”

“Tôi hiểu mà.” Lâm Viễn nhỏ giọng lẩm bẩm “Tôi có phải là thánh đâu mà bình thản trước những việc này được... Tôi thấy hơi choáng váng, anh để tôi thích ứng một lúc không được à?”

Hạ Vũ Thiên khẽ cười một tiếng đáp “Được, vậy cậu cứ từ từ mà thích ứng...” Dứt lời, anh lão đảo ngã xuống thảm cỏ dưới chân.

“Này!” Lâm Viễn tái mặt hoảng hốt, vội vàng nhảy lò cò tới bên cạnh Hạ Vũ Thiên xem xét “Anh làm sao vậy? Cậu chợt thấy máu thấm ướt loang lổ trước ngực Hạ Vũ Thiên, cậu thầm nghĩ, “Không thể nào...?!”

Cậu muốn cởi áo Hạ Vũ Thiên ra để nhìn cho kỹ hơn thì Hạ Vũ Thiên đột nhiên vươn tay ra giữ tay cậu lại cười tinh quái “Cơ hội hôm nay quả thật là tốt lắm... Hai lần trước đều thất bại cả nhưng giờ tình thế lại đảo ngược hóa ra thành công. Đúng là “quá tam ba bận” lần này tôi thể hiện thế nào?”

“Anh vẫn còn có tâm trạng nói đùa sao?” Lâm Viễn nhú mày, “Này, anh đừng có che nữa, để tôi xem vết thương cho anh!”

Hạ Vũ Thiên ho một tiếng “Không chết được.”

“Anh...” Lâm Viễn tháo áo vest của anh ta ra, thấy áo sơ mi gần như đã bị nhuộm đỏ, chiếc sơ mi trắng giờ đã biến thành một màu hồng. Lâm Viễn giật mình sợ hãi. Chảy nhiều máu như thế này thì làm sao mà sống nổi?

Hạ Vũ Thiên chợt lên tiếng “Lâm Viễn, cậu có cảm động vì tôi chút nào không?”

“Cảm động cái con khỉ!” Lâm Viễn trừng mắt “Nếu không phải tại anh thì tôi đây có hoảng hốt lo sợ đến vậy không?!”

Hạ Vũ Thiên bật cười “Tôi không màng cả tính mạng mình để cứu cậu, thế mà cậu một chút cảm động cũng không?”

“Ừ thì cũng có một chút.” Lâm Viễn nói nhỏ, rồi lập tức lại bổ sung “Nhưng thứ anh cứu chủ yếu là di chúc chứ đâu phải tôi.”

Hạ Vũ Thiên đưa tay lên nhéo cằm cậu “Tôi không nghĩ như vậy đâu.”

Lâm Viễn thấy sắc mặt anh ta càng ngày càng trắng nhợt, tiếng nói cũng càng ngày càng nhỏ dần, cậu lo lắng áp tai lên ngực nghe thử nhịp tim - vẫn bình thường... Cậu kiểm tra hết nửa thân trên, không phát hiện ra vết thương nào. Lâm Viễn nghĩ một lát, tự nhủ chẳng lẽ lại bị thương ở bên dưới? Nghĩ vậy cậu liền đưa tay xuống muốn cởi quần Hạ Vũ Thiên.

“Ây này, tôi đây đã là thương binh rồi mà cậu vẫn còn muốn quấy rối cơ à?” Hạ Vũ Thiên cười nói.

“Anh vẫn còn tâm trạng nói linh tinh sao?” Lâm Viễn tiếp tục định cởi quần Hạ Vũ Thiên. Đúng lúc này cậu chợt nghe thấy một loạt tiếng động lạ ở bên ngoài, Lâm Viễn căng thẳng vội bò lên chắn trước mặt Hạ Vũ Thiên hỏi “Này, không biết lần này là ai tới đây?”

Hạ Vũ Thiên nhìn thấy hành động của cậu, cười khẽ một tiếng “Bây giờ đến lượt cậu muốn bảo vệ tôi à?”

Lâm Viễn thầm nghĩ, hay là tôi bắn chết anh luôn cho xong, sau đó đem anh giao cho đám người kia lãnh thưởng... Tiện thể gia nhập quách xã hội đen, kiếm chức vị gì đó cho vui chẳng?

Đúng lúc này, bên ngoài có giọng nói của A Thường vang lên, “Thiếu gia!”

“Là A Thường!” Lâm Viễn nhìn Hạ Vũ Thiên, Hạ Vũ Thiên khẽ gật đầu. Lâm Viễn vội gọi to “A Thường! Chúng tôi ở đây!”

Cậu gọi được mấy tiếng thì A Thường đã lao tới, nhìn thấy Hạ Vũ Thiên cả người đầm đìa máu nằm trên mặt đất, anh ta choáng váng tới mức mặt trắng bệch, nhào tới kêu “Thiếu gia!”

“Đừng lo, tôi không sao.” Hạ Vũ Thiên đột nhiên ngồi dậy nói “Đây không phải máu của tôi.” Dứt lời liền cười cười nhìn Lâm Viễn đang ngồi bên cạnh.

Lâm Viễn mở tròn mắt, trên mặt viết rõ ba chữ “không tin nổi”. Hạ Vũ Thiên hơi nhếch môi cười hỏi, “Sao? Không phải cậu muốn kiểm tra à? Còn muốn cởi quần tôi nữa không? Về nhà rồi tôi cho cậu kiểm tra một thể.”

“Hạ Vũ Thiên!” Lâm Viễn rất muốn giơ súng lên bắn một phát tiễn anh ta đi luôn!

“Thiếu gia.” A Thường đã hiểu ý của Hạ Vũ Thiên “Có phải cần giả thành bị thương nặng không?”

Hạ Vũ Thiên khẽ gật đầu nói, “Bảo các anh em giữ mồm giữ miệng... Chôn cất ba vệ sĩ trong xe hàng hoàng, lo liệu cho bố mẹ con cái của họ thật tốt, để họ từ nay không phải lo nghĩ tới chuyện tiền bạc mưu sinh nữa.”

“Rõ...” Nói xong, A Thường liếc nhìn thi thể tên vệ sĩ đang nằm trên đất, nhú mày “Là anh ta?”

“VẬY xe là do kẻ khác làm à?” Hạ Vũ Thiên hỏi A Thường.

“Phải.” A Thường gật đầu “Ống dẫn hơi bị cắt đứt... Tôi nhớ sáng nay tôi có đi vệ sinh một lần, bốn vệ sĩ đều được phân ra bảo vệ cho cậu. Tôi có nhờ anh ta trông xe, có lẽ anh ta đã lợi dụng hội đó mà ra tay.”

“Đám người tập kích kia không đơn giản.” Hạ Vũ Thiên nói, “Cho người điều tra kỹ.”

“Dạ.” A Thường gật đầu, gọi người kêu xe cứu thương chỗ phòng khám Lý Cố đến.

“Anh buông tay ra!” Lâm Viễn vẫn bị Hạ Vũ Thiên ôm trong lòng không thể động đậy nổi, đành hung hăng trừng mắt với anh ta.

“Ngoan, đừng quậy nữa, đóng kịch với tôi một lúc.” Hạ Vũ Thiên đưa tay nhẹ nhàng vuốt tóc Lâm Viễn.

Lâm Viễn nghe mấy lời ấy mà cả người nổi da gà. Cậu ngồi yên lẩm bẩm, ngoan cái đầu nhà anh ấy.

Hạ Vũ Thiên đưa tay vỗ nhẹ mấy cái lên má Lâm Viễn. Lâm Viễn giật mình tròn mắt há hốc miệng nhìn anh ta.

Hạ Vũ Thiên cười “Lâm Viễn, cậu thật là đáng yêu.”

“Đồ thần kinh.” Lâm Viễn hai tai đỏ bừng bừng cố gắng đứng dậy, nhảy sang một phía không thèm để ý tới Hạ Vũ Thiên.

Hạ Vũ Thiên chỉ ngồi yên cười.

Không bao lâu sau Lý Cố đã tới dẫn theo người khiêng Hạ Vũ Thiên đi. Vừa tới đã lập tức nhú mày “Chà... Đúng là đẫm máu, các người đã giết bao nhiêu mạng thể này rồi tại sao vẫn chưa bị ngồi tù chứ?”

Hạ Vũ Thiên trừng mắt nhìn anh ta nói, “Nói cho đám người ngoài kia là tôi bị trọng thương. Giúp tôi xử lý mọi chuyện cho tốt, xong việc thì trở về nhà chính.”

“Hiểu rồi.” Lý Cố gật đầu quay sang hỏi Lâm Viễn, “Lâm Viễn, cậu không sao chứ?”

“Không sao.” Lâm Viễn nhướn mày liếc nhìn qua chỗ Hạ Vũ Thiên, hai con mắt cậu đảo lảo liên như vừa nảy ra ý định gì, Hạ Vũ Thiên hơi nhíu mày... Mấy ngày nay ở chung với nhau anh đã biết quá rõ vẻ mặt này của Lâm Viễn, hẳn cậu ta lại đang tính toán muốn làm chuyện gì rồi đây.

Hạ Vũ Thiên bị quàng vào người một đồng đội nhợ lảng nhảnh, trên mặt còn có thêm một ống thở ôxy, Lý Cố cho nhân viên đem cáng khiêng Hạ Vũ Thiên lên xe.

Lâm Viễn nhảy lò cò theo phía sau.

Mới vừa ra khỏi rừng cây, Lâm Viễn bỗng nhiên gào khóc thật to, “Hạ Vũ Thiên ơi là Hạ Vũ Thiên, anh tuyệt đối không được chết đâu!”

Hạ Vũ Thiên sa sầm mặt... Quả nhiên là cậu ta lại gây chuyện mà!

“Khổ thân anh, anh trúng đạn ở đâu không trúng, sao lại trúng vào đúng chỗ ấy cơ chứ. Anh có mệnh hệ nào thì đám vợ lớn vợ nhỏ vợ bé với người tình số một hai ba bốn năm sáu bảy của anh nửa đời sau phải sống làm sao đây!”

“Phì.” Lý Cố thiếu chút nữa thì phá lên cười, anh ta nhìn cười đến sắp đau bụng chết luôn rồi.

“Cố lên Hạ Vũ Thiên, anh phải cố gắng mà chịu đựng đấy!” Lâm Viễn đuổi theo phía sau nói, “Vì vợ lớn vợ nhỏ vợ bé và người tình số một hai ba bốn năm sáu bảy của mình, anh nhất định phải chịu đựng! Hùng phong châu Á⁽¹⁾ như anh nhất quyết không được bước!”

Đến khi Hạ Vũ Thiên được nâng lên đến xe thì sắc mặt anh đã chuyển sang một màu giống như màu tím đỏ.

A Thường đi sau lắc đầu liên tục, đẩy Lâm Viễn lên xe đóng cửa, lái về hướng phòng khám của Lý Cố, theo sau nữa là một loạt xe màu đen.

Có mấy người vệ sĩ phía sau mới đến không hiểu chuyện gì, quay sang hỏi nhau:

“Thiếu gia làm sao thế?”

“Đúng vậy, mà cái gì gọi là Hùng phong châu Á?”

“Á, không lẽ bị bắn trúng chỗ hiểm thật rồi?”

“Thế thì thảm quá!”

“Biết đâu vẫn có thể chữa khỏi được chứ.”

“Khó lắm!”

Xe cứu thương vừa chuyển bánh, Hạ Vũ Thiên đã ngồi phắt dậy giật hết đám “thiết bị” trên người ra, Lý Cố nghiêng răng nghiêng lợi mắng âm ỉ “Anh nằm yên không được à, lát nữa đến nơi lại mất công gắn lại cho anh!”

“Lại đây!” Hạ Vũ Thiên trừng mắt nhìn Lâm Viễn đang chui trong góc xe, núp người dưới một loạt dụng cụ không rõ tên.

“Lại gần anh làm gì?” Lâm Viễn nhướn mày “Diễn kịch phải diễn cho hết vở, tôi chỉ muốn tốt cho anh thôi!”

“Chết tiệt!” Hạ Vũ Thiên gạt hết đám thiết bị linh tinh trên người ra, nhảy phắt xuống, bắt được Lâm Viễn đang định lò cò chạy trốn. Anh ấn cậu lên giường.

“Anh làm trò gì đó?” Lâm Viễn đẩy anh ta ra, nói với Lý Cố, “Lý Cố, anh thấy tôi sắp chết mà không cứu à? Mau mang súng gây mê ra bắn cho anh ta một phát!”

Khóe miệng Lý Cố giật giật vì cười, “Tôi không phải là bác sĩ thú y!”

“Thế thì đưa tôi!” Lâm Viễn nói “Tự tôi cho anh ta nằm gục luôn!”

“Cậu đợi đấy”, Hạ Vũ Thiên trừng mắt với Lâm Viễn. Hai người mở to mắt trừng trừng nhìn nhau một lúc lâu.

Lý Cố ở bên cạnh thờ dãi nói “Hai người được lắm... Bộ coi tôi là người chết rồi à?”

Hạ Vũ Thiên và Lâm Viễn bây giờ mới nhớ ra còn có người khác ở trong xe, thôi không đấu mắt nữa. Lý Cố nhăn nhó nói, “Hai người không biết tôi vừa mới thất tình à? Muốn liếc mắt đưa đẩy nhau thì cũng tránh làm thế ở trước mặt tôi chứ? Hai người... Huhuhu!” Nói chưa dứt câu, Lý Cố đã nhào tới ôm chặt Lâm Viễn khóc to.

Từ trong xe cứu hộ truyền ra tiếng khóc to đầy bi thương đau khổ của Lý Cố. Nếu người bên ngoài không hiểu chuyện gì, nghe thấy tiếng khóc này, hẳn sẽ nghĩ ngay tới việc Hạ Vũ Thiên thật sự ngóm rồi.

Xe cấp cứu lao vù qua một chiếc cầu, nhanh chóng mất hút ở phía xa.

Dưới chân cầu có một chiếc xe hơi màu trắng, trong xe Tôn Lâm đang gọi điện thoại.

“Phải... Hình như Hạ Vũ Thiên đã bị thương, không rõ là ai động thủ, tôi cũng chưa nắm được tình hình cụ thể... Được, tôi hiểu rồi.”

Cúp điện thoại, Tôn Lâm hơi nhú mày, liếc mắt nhìn quả bóng rổ nằm trên ghế sau, khẽ thở dài một tiếng rồi khởi động xe rời đi.

Chương 29

Hạ Vũ Thiên phải ở trong phòng khám của Lý Cố tới tận nửa đêm, Lý Cố quấn băng quanh ngực anh ta thành một vòng rất lớn, sau đó đẩy ra ngoài từng xe bông dính máu.

Lâm Viễn đứng ở bên cạnh vừa gặm táo vừa cầm túi huyết tương đổ từng giọt từng giọt lên bề mặt lớp bông.

Hạ Vũ Thiên ngực quấn băng, ngồi trên sofa cho Lý Cố hóa trang, phải vẽ mặt làm sao cho trắng bệch, tô môi làm sao cho khô nứt nẻ, vẽ mắt làm sao cho mỗi một kiệt sức, vò tóc làm sao cho rối tung rối bù...

Chẳng bao lâu sau, một đám người đã tụ tập trước cửa, Lâm Viễn nghe thấy có tiếng động ở bên ngoài liền nhảy lò cò tới cạnh cửa, áp tai nghe lén.

Giọng của Hạ Vũ Kiệt vọng vào “Đại ca sao rồi?”

“Còn đang phẫu thuật.” A Thường trả lời.

“Là kẻ nào ra tay?” Giọng điệu của Hạ Vũ Kiệt nóng nảy như muốn dẫn người đi báo thù cho Hạ Vũ Thiên ngay lập tức. Lâm Viễn chép miệng, “Được lắm anh em phải thế chứ.”

“Có phải có nội gián không?” Hạ Mạt hỏi.

A Thường gật đầu nói “Là A Khải, đã bị thiếu gia giết chết.”

“Đúng là khốn nạn!” Hạ Mạt chửi “Nhà họ Hạ chúng ta đối xử với hãn không tệ, vậy mà hãn dám ăn cây táo rào cây sung.”

Lâm Viễn bĩu môi, cậu thầm nghĩ, mỗi người các ông đều có đến hàng trăm vệ sĩ áo đen đi theo bảo vệ, tôi không tin ông nhớ được gã vệ sĩ nào của Hạ Vũ Thiên có tên là A Khải. Cậu còn đang nhăn mũi, đột nhiên bị một cánh tay vươn

ra từ phía sau ôm chặt lấy. Lâm Viễn hoảng sợ thiếu chút nữa hét lên, quay đầu lại, hóa ra là Hạ Vũ Thiên.

“Chà...” Lâm Viễn ghé sát lại gần xem xét kỹ lưỡng sắc mặt của Hạ Vũ Thiên, cậu che miệng thầm thì “Tài hóa trang của Lý Cố tốt thật, nhìn anh thế này, không ai dám nói có thể sống nổi tới sáng mai.”

Lâm Viễn chưa nói hết câu đã bị Hạ Vũ Thiên nhéo cằm “Cậu nói nữa xem?”

Lâm Viễn che miệng không nói tiếp nữa, nhưng bị Hạ Vũ Thiên ôm đến nghẹt thở, liền đập đập cánh tay anh ta nói “Buông ra! Người sắp chết gì mà ôm khò thế.”

“Ha...” Hạ Vũ Thiên cười “Lâm Viễn, cậu có biết nếu đột nhiên một ngày nào đó tôi chết đi, điều cuối cùng tôi hối hận là gì không?”

“Tôi làm sao biết được?” Lâm Viễn ngẩng mặt nhìn trời thản nhiên nói “Anh hối hận vì đã gia nhập xã hội đen? Vì gây hại đến sự ổn định và hòa bình của an ninh trật tự xã hội chủ nghĩa?”

Hạ Vũ Thiên cười lạnh “Hối hận vì chưa làm thịt cậu!”

Lâm Viễn trừng mắt xua tay “Hạ Vũ Thiên, anh đừng có lên cơn. Anh lui ra, đừng có đứng sát lại gần tôi như thế!”

Hạ Vũ Thiên ôm chặt Lâm Viễn không buông nói “Ngoan, cho tôi thử một chút nào!”

“Thử cái đầu anh ấy! Biến thái à!” Lâm Viễn giãy dụa “Tránh xa tôi ra!”

Lý Cố ngồi ở sô-pha bên cạnh đọc báo, u ám nói, “Tôi nói này Hạ Vũ Thiên, anh vừa phải thôi nhé, ít nhất cũng phải nhìn xem anh có đang làm tổn thương ai không chứ!”

“Đúng vậy đúng vậy!” Lâm Viễn thấy Lý Cố nói giúp mình cũng gật đầu lia lịa tán đồng “Còn có Lý Cố đang thất tình ngồi ở đây, đừng có phóng túng làm bừa quá thế!”

Không ngờ Lý Cố lập tức đổi giọng, giơ tay chỉ vào một cánh cửa cách đó không xa lắm “Bên kia còn phòng trống, muốn làm gì thì vào trong ấy!”

“Hả?” Lâm Viễn sửng sốt, còn khoe miệng Hạ Vũ Thiên hơi nhếch lên, ngay lập tức anh vác Lâm Viễn lên chạy thẳng vào căn phòng ấy, đóng cửa lại.

Gian phòng này vốn dĩ dùng để thay quần áo nên vừa nhỏ vừa hẹp. Lâm Viễn muốn trốn cũng không trốn đi đâu được, chỉ có thể trừng mắt với Hạ Vũ Thiên “Này, anh đừng có làm bừa, tôi không khách khí đâu!”

Hạ Vũ Thiên cười “Tôi không cần cậu khách khí với tôi!” Vừa nói, anh vừa đè Lâm Viễn xuống, một tay đặt lên ngực cậu nhẹ nhàng vuốt ve, thấp giọng gọi “Lâm Viễn.”

“Anh đừng có gọi tên tôi bằng cái giọng điệu khêu gợi phát gớm ấy có được không?” Lâm Viễn vô cùng khó chịu, nhưng không làm sao tránh được bàn tay của Hạ Vũ Thiên, bèn cao giọng, “Anh thôi đi, tôi không thích đàn ông!”

“Không sao cả.” Hạ Vũ Thiên ghé sát lại “Tôi sẽ khiến cậu thích!” Dứt lời, anh ta nhẹ nhàng nâng gáy cậu lên, cúi đầu muốn hôn.

Lâm Viễn giơ tay ra ngăn lại, quay mặt đi, kêu lên “Này, anh đừng có quá đáng! Tôi không đùa đâu!”

“Cậu không thể nghe lời hơn một chút được à?” Hạ Vũ Thiên dùng hai tay mình bắt lấy cổ tay cậu, ấn Lâm Viễn dán chặt vào bức tường phía sau lưng nói “Hạ Vũ Thiên tôi từ trước tới nay muốn ngủ với ai liền ngủ với kẻ đó, chưa bao giờ phải nhẹ giọng cầu xin ai. Cậu nên biết có bao nhiêu người quỳ xuống xin được ngủ với tôi tôi còn không thêm, tại sao chỉ có cậu không nghe lời tôi?”

“Anh cút đi!” Lâm Viễn bưng bưng tức giận “Anh muốn thì đi mà tìm đám vợ lớn vợ nhỏ lúc nào cũng sẵn sàng lên giường với anh ấy. Đừng có động vào tôi! Tôi không thích đàn ông!”

“Cậu không thích? Nếu không thích thì khi tôi hôn cậu đã ới ra hết từ lâu rồi!” Hạ Vũ Thiên nói.

“Sao anh biết tôi chưa từng ới ra hả?” Lâm Viễn trừng mắt ngược trở lại “Ói rồi, ới mãi thành quen rồi, anh chưa bao giờ nghe thấy câu này à?!”

“Cậu... Ai cho cậu lắm miệng như thế!” Hạ Vũ Thiên thô bạo giữ chặt Lâm Viễn, nhào lên hôn. Lâm Viễn vùng vẫy kiên quyết không để anh ta chạm tới môi mình. Đường nhiên Hạ Vũ Thiên không dễ dàng buông tha, anh ta dùng một tay giữ mạnh cằm cậu, rồi từ từ để hai đôi môi chạm nhẹ vào nhau. Sau đó anh dùng lưỡi mình đẩy vào giữa hai hàm răng của Lâm Viễn đang cắn chặt, cố gắng mở chúng ra, Lâm Viễn tức giận cắn mạnh môi anh ta.

Tới lúc Hạ Vũ Thiên buông cậu ra thì miệng anh ta đã toàn là máu. Hạ Vũ Thiên liếm môi, nếm được vị tanh tanh của máu, liền cười lạnh “Càng vùng vẫy

thế này tôi càng thấy bị kích thích! Tôi chán được đối phương tự nguyện dâng hiến rồi, bây giờ đang muốn thử cảm giác bị từ chối xem như thế nào!”

“A...” Lâm Viễn hoảng sợ kêu lên một tiếng. Hạ Vũ Thiên xé cổ áo cậu, hai tay giữ lấy eo, dùng thân mình ép chặt cậu vào tường, cúi đầu cắn lên đôi môi còn vương máu của cậu bàn tay trượt dần xuống dưới.

“Hạ Vũ Thiên, anh suy nghĩ cho kỹ đi.” Lâm Viễn thôi không chống cự nói “Tôi và anh đã thỏa thuận ngay từ đầu về việc anh không thể cưỡng bức tôi, nếu anh không tuân thủ, tôi cũng sẽ không ngại ngần gì mà phá bỏ nó! Lâm Viễn tôi đối với anh vẫn còn chưa quan trọng đến như thế phải không?”

Hạ Vũ Thiên ngậy người, dừng lại nhìn Lâm Viễn. Lâm Viễn cười nhạt nhìn anh ta nói “Anh nghĩ lại cho kỹ, so với những kế hoạch của anh, những thứ anh muốn đạt được như quyền lực hay địa vị, làm sao một Lâm Viễn tôi có thể đáng giá bằng? Thế nên tôi khuyên anh sớm ngừng tay lại, nếu thật sự không chịu nổi cơn thèm khát, tôi ra ngoài để anh tự giải quyết một mình! Nếu không tự giải quyết được thì gọi tất cả mỹ nhân của anh tới hầu hạ anh đi, tôi đây không liên quan!”

Hạ Vũ Thiên nhăn mày khó chịu, Lâm Viễn tiếp tục trừng mắt nhìn lại anh ta không chút nhượng bộ, Hạ Vũ Thiên khẽ thở dài một tiếng “Hiếm khi thấy cậu nghiêm túc như thế này .”

Lâm Viễn giơ chân đạp anh ta ra. Hạ Vũ Thiên hơi nhăn mặt, cái đạp này của Lâm Viễn thật sự rất mạnh, nhóc con cứng đầu này đúng là không biết nể gì ai cả.

Hạ Vũ Thiên cảm thấy không thể hiểu nổi chính bản thân mình. Tại sao đối với Lâm Viễn, anh lại có thể nhân nhượng mà bỏ qua cho cậu nhiều như vậy. Nếu trước đây có ai dám đối xử với anh như thế, anh sẽ không nường tay mà dùng biện pháp cứng rắn, cho tới khi kẻ đó phải nhận mình thua cuộc mới thôi... Nhưng Lâm Viễn dường như lại là một trường hợp đặc biệt...

Hạ Vũ Thiên đột nhiên nhận ra một tia giễu cợt xen lẫn với thất vọng ánh lên trong mắt Lâm Viễn, anh âm thầm giật mình... Vừa rồi khi anh xả thân cứu mạng Lâm Viễn, tuy rằng ngoài miệng cậu vẫn nói năng theo kiểu không nể nang gì ai, nhưng trong đôi mắt kia đã thoáng qua vẻ cảm kích và cả sự khuất phục lúc anh hôn cậu trên xe cứu thương... Hạ Vũ Thiên thật sự muốn tự đánh mình mấy cái, tại sao anh lại quên rằng nhược điểm lớn nhất của Lâm Viễn là sự mềm lòng! Muốn khuất phục, nhất định phải lạt mềm buộc chặt, phải dùng tình cảm mới có thể khiến cậu ta cảm động, ngoài ra bất kỳ biện pháp cứng rắn nào cũng đều không hiệu quả.

Trước sự không thể kiểm soát được cảm xúc của bản thân, Hạ Vũ Thiên cảm thấy rất bất mãn. Trước đây anh chưa từng gặp phải loại sai lầm kiểu như thế này, nhưng kể từ khi gặp Lâm Viễn, anh thường xuyên có những cơn bốc đồng bất chợt không thể khống chế.

Hạ Vũ Thiên nhìn lại Lâm Viễn, tự an ủi chính mình rằng có lẽ bởi vì vẻ ngoài của cậu ta quá hợp gu với mình, nên chỉ cần thấy cậu ta, anh đã cảm thấy hưng phấn đến mức không thể chịu nổi như vậy. Có lẽ vì thế, nên dù chỉ là một cử động nho nhỏ của cậu ta cũng có thể nhen nhóm lên trong lòng anh ngọn lửa tình khiến anh mất hết lý trí!

Cuối cùng cũng tìm được lý do cho sự mất kiểm soát của bản thân, Hạ Vũ Thiên cảm thấy thoải mái hơn... Có lẽ anh nên nghĩ cách cứu vãn tình hình, nếu không công sức anh khổ sở liều mạng cứu Lâm Viễn đều biến thành công cốc cả.

Nghĩ tới đây, Hạ Vũ Thiên lập tức giữ chặt lấy Lâm Viễn đang có ý định chạy trốn ra khỏi phòng, trong ánh mắt Lâm Viễn thoáng qua nét sợ hãi. Hạ Vũ Thiên sững sốt, anh hiểu ra vừa nãy Lâm Viễn nói mạnh miệng chẳng qua là to mồm thôi, loại một sách trời gà không chặt như cậu ta làm sao đủ sức chống lại mình? Cho dù mình có trời cậu ta lại, cậu ta cùng lắm cũng chỉ có thể khóc mà thôi. Nếu muốn khiến cậu ta phải van xin, thật ra cũng không thiếu cách... Tuy nhiên, Hạ Vũ Thiên chưa có một giây phút nào xuất hiện suy nghĩ muốn đem những phương pháp ấy áp dụng với Lâm Viễn.

Đột nhiên, Hạ Vũ Thiên ôm lấy Lâm Viễn nhẹ nhàng nói “Quên chuyện vừa rồi đi, cậu cũng đừng tức giận nữa... Chỉ do tôi quá bốc đồng thôi.”

Cảm thấy Lâm Viễn trong vòng tay mình hơi giật mình, nhưng Hạ Vũ Thiên cảm nhận rất rõ ràng một điều - Lâm Viễn đã không còn tức giận nữa.

Quả nhiên, khi anh buông tay ra, Lâm Viễn nhăn mũi bĩu môi nhìn ra phía khác, nhưng ánh mắt đã trở về vẻ trong suốt không chút sợ hãi như ban đầu, thân thể cũng hoàn toàn thả lỏng.

“Lâm Viễn.” Hạ Vũ Thiên nghiêm túc nói với cậu “Tôi thực sự thích cậu... Tôi không biết ngoại trừ làm chuyện ấy ra thì còn có cách nào để bộc lộ tình yêu của mình nữa.”

Lâm Viễn lắc đầu nói nhỏ “Đúng là động vật bậc thấp chỉ biết dùng nửa người dưới để suy nghĩ.”

Hạ Vũ Thiên bật cười “Tôi chỉ biết dùng nửa người dưới suy nghĩ như thế đã hơn hai mươi năm nay rồi, cậu tự nhiên muốn tôi thay đổi, vậy thử hỏi tôi phải thay đổi kiểu gì đây?”

Lâm Viễn hừ một tiếng.

“Chẳng qua... Lâm Viễn - với cậu, tôi đã hết sức kiên nhẫn rồi, cậu có lẽ cũng biết phải không?” Hạ Vũ Thiên thân nhiên nói “Nếu như là người khác, tôi có cả ngàn vạn cách khiến cho kẻ đó sống không bằng chết... Chỉ riêng với cậu, tôi lại không nỡ.”

Lâm Viễn nhìn ra chỗ khác, đương nhiên cậu biết Hạ Vũ Thiên quả thật đã rất kiên nhẫn và khoan dung với mình.

“Tôi có những cảm giác lạ lẫm với cậu mà chính tôi cũng không hiểu rõ.” Hạ Vũ Thiên cúi xuống hôn trán Lâm Viễn “Nhưng lần sau tôi sẽ không làm bừa như vậy nữa, tin tôi đi, nên cũng đừng giận tôi nữa nhé!”

Mãi lâu thật lâu sau, Lâm Viễn mới nói nhỏ một câu “Tôi đâu có nhỏ nhen như thế.”

Hạ Vũ Thiên cười.

Thấy nụ cười của Hạ Vũ Thiên, Lâm Viễn cảm thấy rất mất tự nhiên liền quay lưng, nhảy lò cò định ra ngoài. Hạ Vũ Thiên thấy vậy bèn đi tới, ôm cậu bước ra ngoài, đặt lên sô-pha.

Lý Cố ngẩng đầu liếc nhìn, giậm chân bành bịch “Hạ Vũ Thiên, tôi vừa hóa trang được môi cho anh thành trắng nhợt nứt nẻ, sao mới được một lúc đã lại chuyển thành đỏ hồng thế kia rồi?”

Hạ Vũ Thiên ngẩn người, lúc này mới nghĩ ra - lúc này Lâm Viễn cần làm môi anh chảy máu.

Lý Cố vừa mắng vừa đứng dậy hóa trang lại cho Hạ Vũ Thiên. Hạ Vũ Thiên mặc cho Lý Cố bôi bôi trát trát lên mặt, anh đưa mắt trộm nhìn Lâm Viễn.

Lâm Viễn ngồi dựa vào sô-pha thẩn thờ, hai mắt nhìn vào khoảng không đến ngây người, không biết đang suy nghĩ chuyện gì.

Hạ Vũ Thiên quan sát Lâm Viễn một lượt từ trên xuống dưới thật lâu... Lúc này trời chiều đang ngả về tây ánh sáng màu đỏ cam ấm áp bên ngoài chiếu qua khung cửa sổ lan tỏa dịu dàng, vẽ theo từng đường nét trên khuôn mặt nhìn nghiêng của Lâm Viễn. Hạ Vũ Thiên một lần nữa thầm khẳng định - Lâm Viễn đúng là kiểu người anh thích nhất, thậm chí so với những người anh đã từng rất thích chưa có ai bằng được Lâm Viễn. Anh thích Lâm Viễn khi cậu vui vẻ, khi cậu bày mấy trò nghịch ngợm xấu xa, thậm chí kể cả khi cậu tức giận anh cũng vẫn thấy trái tim mình rung động.

Hạ Vũ Thiên đột nhiên cảm thấy mệt mỏi, anh nằm xuống, cảm giác rã rời ập tới. Anh thầm nghĩ có lẽ là do vừa rồi phải đối phó với quá nhiều người, nên mới kiệt sức như vậy...

Nhưng Hạ Vũ Thiên rõ ràng cảm thấy rằng thân thể của mình thật ra không hề mệt mỏi một chút nào, chỉ là tận sâu bên trong, một cảm giác vô cùng chán nản chột hiện hữu. Hạ Vũ Thiên bỗng nảy ra suy nghĩ từ bỏ ý định tiếp tục lừa dối Lâm Viễn! Nhưng lưới đã giăng, bầy cũng đã sắp đặt sẵn sàng. Lâm Viễn là quân cờ quan trọng nhất trong ván cờ này, chỉ một bước đi sai sẽ lập tức bị chiếu tướng. Và anh sẽ bị trắng tay.

Hạ Vũ Thiên tự an ủi chính mình, rằng Lâm Viễn đúng là một người rất tốt, và rằng anh rất thích cậu ta. Nhưng dù thích đến đâu, anh cũng vẫn có thể hy sinh cậu ta để đạt được những gì mình mong muốn. Anh tin như thế!

Chương 30

Hơn hai giờ sáng, những người chờ ở bên ngoài cuối cùng cũng thấy cửa phòng phẫu thuật mở ra. Lý Cố đi ra ngoài, để lại phía sau là Hạ Vũ Thiên đang nằm trong phòng bệnh. Nhìn qua lớp cửa kính xa xa mờ mờ, mọi người chỉ thấy được Hạ Vũ Thiên trên giường bệnh dường như đang chìm trong tình trạng hôn mê sâu, bên cạnh la liệt những dụng cụ y tế, người đắp kín chăn, trên mặt có đeo máy thở. Lâm Viễn mặc áo màu xanh lam đã được diệt khuẩn lặng lẽ ngồi bên cạnh, ngẩn ngơ giương mắt nhìn mọi người.

“Đại ca!” Hạ Vũ Khải áp sát vào cửa kính chăm chú nhìn vào bên trong, trên mặt đầy vẻ lo lắng. Theo lời Hạ Vũ Thiên căn dặn trước, Lâm Viễn quan sát thật kỹ từng người, chỉ thấy trên mặt ai cũng đều có chút lo lắng, chỉ riêng Hạ Liệt... Ừm, Hạ Liệt hơi chút nhú mày, trong ánh mắt lão ta có sự nghi ngờ hiện ra rất rõ ràng.

Lâm Viễn khẽ giật mình, nhớ lại trước đây Hạ Vũ Thiên từng nói với cậu, Hạ Liệt là một con hồ ly già lòng dạ thâm sâu khó lường, quả nhiên không sai.

A Thường âm thầm thở dài... Lý Cố và Hạ Vũ Thiên là anh em nối khố thân thiết gắn bó với nhau từ nhỏ, có lẽ Lâm Viễn thật sự không biết điều này.

“Phải, khi tôi tới nơi thì thấy A Khải đã chết, Lâm Viễn đang cầm súng còn thiếu gia đã ngất lịm, ngã xuống bên cạnh. Khẩu súng Lâm Viễn cầm là súng bỏ túi của thiếu gia.” A Thường trả lời theo đúng kịch bản được Hạ Vũ Thiên chuẩn bị sẵn “Chính là khẩu súng trước đây phu nhân đã dùng.”

“... Vậy có cần cho người theo dõi chặt Lâm Viễn hay không?” Hạ Vũ Kiệt nhú mày hỏi “Có thể nào là cậu ta...”

“Viên đạn bắn trúng đại thiếu gia không phải bắn ra từ súng Lâm Viễn cầm của thiếu gia, mà là từ súng của A Khải.” Lý Cố trả lời “Mà viên đạn trong ngực A Khải mới là bắn ra từ khẩu súng bỏ túi của thiếu gia, hơn nữa trên người hắn còn có dấu vết vật lộn ẩu đả cùng người khác. Lâm Viễn không bị thương tích gì, điều đó cho thấy A Khải đã bắn Hạ Vũ Thiên bị thương, trong lúc nguy cấp Lâm Viễn đã nổ súng bắn A Khải.”

“Đám áo đen đều bị giết ở bên ngoài, hiển nhiên thiếu gia vì quay lại cứu Lâm Viễn nên mới có thể bị bắn lén.” A Thường nói.

Người nhà họ Hạ liếc mắt nhìn nhau, tất cả đều thấy giật mình, họ không ngờ Hạ Vũ Thiên có thể vì Lâm Viễn mà không quản cả tính mạng mình, một người tiếp tục hỏi “Vì sao Lâm Viễn lại có mặt ở đó?”

“À.” Lý Cố nói “Là do Hạ Vũ Thiên nhất mực kéo cậu ta vào, anh ấy từ đầu tới cuối vẫn giữ chặt tay Lâm Viễn không chịu buông.”

Người nhà họ Hạ quay mặt nhìn nhau, tất cả đều cảm thấy điều này thật không bình thường.

“Không còn việc gì nữa thì tôi phải đi đây.” Lý Cố nói với A Thường “Anh phụ trách công tác bảo vệ, mấy ngày nữa không được để ai quấy rầy Hạ Vũ Thiên, phải giữ cho anh ấy được nghỉ ngơi tử tế.”

“Bao giờ đại ca mới có thể xuất viện?” Hạ Vũ Khải hỏi.

“Ba ngày nữa là được rồi, nhưng ít nhất cũng phải tĩnh dưỡng một tháng.” Lý Cố trả lời xong liền bước đi.

“Chúng tôi có thể vào không?” Hạ Liệt hỏi với theo.

“Mỗi lần chỉ được vào một người!” Lý Cố xua tay, vẫn tiếp tục bước đi xa dần “Mỗi ngày không thể vào quá ba lần, mỗi lần chỉ được ở lại hai phút, nhưng bây giờ anh ấy vẫn còn đang hôn mê, dù mấy người có vào cũng không hỏi được gì đâu.”

Thấy Lý Cố đi rồi, A Thường liền cho người bao vây dày đặc quanh phòng khám, đặc biệt là phòng bệnh của Hạ Vũ Thiên, nội bất xuất ngoại bất nhập, bất kỳ ai cũng không thể tùy ý ra vào.

Lâm Viễn thấy đám người bên ngoài tụ tập lại dường như đang bàn bạc chuyện gì đó, lúc thì kích động, lúc thì lại có vẻ nghi ngờ, nhưng cách lớp cửa kính thủy tinh cậu không nghe được gì cả. Đang cảm thấy chán muốn chết, bỗng nhiên cậu cảm thấy Hạ Vũ Thiên thò tay ra nắm chặt lấy tay mình.

“Này.” Lâm Viễn cúi đầu nói nhỏ “Anh làm gì đó, cẩn thận bị phát hiện.”

Hạ Vũ Thiên đang bị chụp mặt nạ ôxy trên mặt nên không thể nói chuyện, chỉ nắm chặt tay Lâm Viễn không chịu buông. Lâm Viễn không biết làm sao. Cố rút tay ra mà không được, cậu phát bực mình.

Đúng lúc này, cánh cửa kính bằng thủy tinh mở ra, Hạ Liệt mặc quần áo vô khuẩn màu xanh lam bước vào.

Lâm Viễn nhìn bộ mặt lạnh lùng chẳng khác gì người chết của lão ta đã thấy rầu thối ruột, cậu bèn cúi đầu không nói gì.

Hạ Liệt lại gần bên giường xem xét tình hình của Hạ Vũ Thiên, ngay lập tức chú ý tới bàn tay Lâm Viễn đặt ở cạnh giường vẫn đang bị Hạ Vũ Thiên nắm chặt.

Hạ Liệt hơi nhăn mày, cẩn thận xem xét những chỗ băng bó của Hạ Vũ Thiên...

Lâm Viễn thầm nghĩ, con hồ ly già này đang nghi ngờ đây.

Hạ Liệt nhìn mãi, không phát hiện ra có điểm gì khả nghi mới hỏi Lâm Viễn “Ăn cơm chưa?”

Lâm Viễn vừa mới ăn cơm hộp của Lý Cố xong, gồm bốn món mặn, một món canh, thêm vào hai phần cơm rang trứng, hơn nữa còn chén thêm một quả táo và một miếng bánh nhỏ, bây giờ đang no căng bụng. Nhưng dù sao cũng không thể nói rằng tôi ăn rồi mới có sức mà ngồi đây... Thế chẳng khác gì lạy ông tôi ở bụi này, cậu đành ấp úng đáp “Cháu... cháu không đói.”

Hạ Vũ Thiên cười thầm trong bụng, đúng là Lâm Viễn - rất thông minh!

Hạ Liệt nhìn Lâm Viễn đoạn hỏi “Có cần tôi gọi người mang đồ ăn tới cho cậu không?”

Lâm Viễn hơi do dự, đang định bảo... “Hừm cũng được đó thật ra ông cũng có thể cho người mang đồ ăn khuya tới cho tôi”, nhưng chưa kịp thốt thành lời, cậu đã cảm thấy cổ tay mình đang bị bàn tay của Hạ Vũ Thiên nắm lấy khê siết chặt lại. Lâm Viễn lập tức trả lời “Không cần đâu, cháu không thấy đói.”

Hạ Liệt gật đầu, lúc này A Thường ở ngoài gõ gõ lên mặt kính, ý nhắc Hạ Liệt đã hết thời gian.

Hạ Liệt lại nhìn lướt qua Hạ Vũ Thiên và Lâm Viễn rồi nói với Lâm Viễn “Sáng mai tôi lại tới thăm nó, cậu nhớ phải chăm sóc Hạ Vũ Thiên tốt.”

“Dạ.” Lâm Viễn gật đầu thầm nghĩ - đi nhanh lên, biến mau cho tôi nhờ!

Hạ Liệt ra ngoài, người vào tiếp sau là Hạ Vũ Khải.

“Lâm Viễn.” Trong số người nhà họ Hạ thì Hạ Vũ Khải là người đối xử tốt với Lâm Viễn nhất. Sau khi bước vào, trước hết cậu ta tới xem xét tình trạng của Hạ Vũ Thiên, sau đó quay sang hỏi Lâm Viễn “Tình hình của đại ca ra sao rồi?”

“Ngày mai sẽ tỉnh lại.” Lâm Viễn trả lời “Đêm nay phải nghỉ ngơi.”

Hạ Vũ Khải gật đầu, chợt nhìn thấy bàn tay của Hạ Vũ Thiên đang nắm chặt lấy tay Lâm Viễn liền hỏi, “Tại sao đại ca...”

Lâm Viễn trầm nghĩ, Hạ Vũ Thiên - anh thấy chưa bảo mà không nghe lộ mất rồi. Nhìn thấy nét mặt Hạ Vũ Khải đầy nghi ngờ, cậu liền thấp giọng đáp “Ngay từ lúc đầu anh ấy vẫn cầm như vậy... Không thể nào rút ra được.”

Hạ Vũ Khải gật đầu, lại hỏi thêm mấy câu, cho đến khi A Thường nhắc nhở đã hết giờ thăm bệnh thì cậu ta cũng ra ngoài.

Người cuối cùng vào là Hạ Vũ Kiệt.

“Người đẹp à, chắc hẳn cậu sợ hãi lắm phải không?” Hạ Vũ Kiệt vẫn tỏ ra rất hứng thú với Lâm Viễn như chẳng hề nhìn thấy Hạ Vũ Thiên đang hôn mê nằm đó. Lâm Viễn nhìn anh ta không lên tiếng.

“Hê...” Hạ Vũ Kiệt cũng nhìn thấy bàn tay của Hạ Vũ Thiên đang nắm chặt bàn tay Lâm Viễn liền cười hỏi, “Đừng nói là đại ca mê cậu rồi đấy nhé?”

“Làm gì có chuyện đó.” Lâm Viễn nhỏ giọng lầm bầm.

“Hai người chẳng phải cũng đã chung chăn chung gối rồi sao?” Hạ Vũ Kiệt cười hỏi “Còn ngại gì mà chối nữa.”

Lâm Viễn nghĩ rồi nói “Thiếu gì người đã từng lên giường chung chăn gối với anh ấy chứ... Hơn nữa, chẳng phải anh ấy cũng đã có hôn thê rồi hay sao.”

“Cậu bảo Tần Dụ ấy hả?” Hạ Vũ Kiệt cười nói “Tần Dụ và đại ca chỉ là tình anh em thôi.”

Lâm Viễn bĩu môi trầm nghĩ, việc đó liên quan quái gì tới tôi! Nhưng ngẫm kỹ, cậu cảm thấy có điều gì đó lạ lùng, việc gì Hạ Vũ Kiệt phải nói ra chuyện đó với mình?

“Ôi, tôi vốn còn muốn đợi đại ca chơi chán rồi sẽ mang cậu về cơ đấy.” Hạ Vũ Kiệt nhún vai “Xem ra là không có hy vọng rồi “nhóc” tôi đi đây.” Dứt lời liền nhàn nhã ra ngoài.

Lâm Viễn thầm thở dài trong bụng... Đám người nhà họ Hạ này thật ra vào đây làm gì? Đường như bọn họ hoàn toàn không quan tâm tới sự sống chết của Hạ Vũ Thiên. Cậu cảm thấy sự quan tâm của họ chỉ là giả tạo.

Sau đó, đám người tụ tập bên ngoài phòng khám cũng theo nhau rời đi hết. A Thường đóng cửa chính lại rồi tự mình đứng trước cửa canh gác.

Lâm Viễn vỗ vỗ Hạ Vũ Thiên nói “Này có thể buông tay ra được rồi đấy, tất cả mọi người đều đã đi hết rồi!”

Lúc này Hạ Vũ Thiên mới chậm chậm thả tay ra, khẽ mở mắt.

Lâm Viễn rút cổ tay về xoa xoa, trên cổ tay ửng đỏ một vòng. Cái tên Hạ Vũ Thiên xấu xa này sao lại bóp cổ tay cậu rõ là mạnh như thế chứ.

Hạ Vũ Thiên tháo mặt nạ ôxy trên mặt ra hỏi “Lúc này cậu thấy ai có vấn đề?”

Lâm Viễn nhún vai, “Nếu anh nói tất cả đều có vấn đề thì tôi lại cảm thấy chẳng ai có vấn đề gì, ngược lại nếu anh nói tất cả đều không có vấn đề thì tôi lại thấy kẻ nào cũng có vấn đề cả... Ừm, nói tóm lại là cứ hư hư thực thực thế nào ấy.”

“Ha.” Hạ Vũ Thiên cười, ngồi dậy dựa lưng vào thành giường hỏi, “Cậu cảm thấy ai có vẻ khác thường nhất?”

“Khác thường, ý anh là khác với những người khác sao?” Lâm Viễn hỏi.

“Ừ.” Hạ Vũ Thiên gật đầu.

“Hừm...” Lâm Viễn vuốt vuốt cằm, ngược mắt nhìn lên trần nhà suy nghĩ rồi đáp, “Tuy nói rằng chú Hai Hạ Liệt của anh nhìn mặt thì có vẻ đáng nghi, dường như có chút khác biệt so với vẻ lo lắng của những người khác, nhưng vốn dĩ từ trước tới nay ông ta vẫn cứ âm trầm như thế... Ngược lại với chú Ba của anh.”

“Hạ Mạt làm sao?” Hạ Vũ Thiên hỏi cậu.

“Sao lại gọi thẳng tên chú Ba của mình ra như thế?” Lâm Viễn có phần không bằng lòng “Không tôn trọng người lớn tuổi chút nào.”

“Cần gì phải quan tâm đến những chuyện này.” Hạ Vũ Thiên cười lạnh một tiếng nói “Trên thế gian này vốn không có một bậc bề trên nào đáng cho tôi tôn kính.”

“Sao anh lại nói thế được?” Lâm Viễn nói “Thế còn mẹ anh thì sao?”

Sắc mặt Hạ Vũ Thiên thoáng trầm lại, sau một lúc mới đáp lại “Bà ấy cũng là một người tàn nhẫn khó lường... Chỉ đáng tiếc là cuối cùng, dù có tính toán được mọi thứ nhưng bà lại không tính được cho chính mình... Coi như số của bà đến đũa.”

Lâm Viễn cong môi nói “Dù sao anh cũng không thể để mẹ mình ở lại bệnh viện tâm thần chứ, con cái hiếu thuận quá nhỉ.”

“Bà ấy không thể ra được.” Hạ Vũ Thiên thản nhiên nói “Nhà họ Hạ không còn chỗ cho bà.”

Lâm Viễn bất đắc dĩ thở dài một tiếng, cảm thấy bên trong chuyện này nhất định còn có nhiều thứ vượt xa khỏi trí tưởng tượng của mình. Vì sự an toàn của bản thân, có lẽ càng biết ít bao nhiêu càng tốt cho cậu bấy nhiêu.

“Nói tiếp đi, Hạ Mạt làm sao?” Hạ Vũ Thiên hỏi tiếp.

“À... Ông ta vốn là người nói nhiều. Thế mà hôm nay có chuyện lớn như thế này xảy ra, tôi lại chưa hề nghe thấy giọng của ông ta.” Lâm Viễn trả lời.

Hạ Vũ Thiên hơi nheo mắt lại, lạnh lùng nói “Đúng là khả nghi.”

Lâm Viễn cầm cốc lên uống nước, lại thấy Hạ Vũ Thiên quay sang nhìn cậu hỏi “Cậu hình như cũng chỉ có một mình, tôi nhớ lần trước có nghe cậu nói mẹ cậu đã mất rồi?”

“Đúng vậy.” Lâm Viễn nói “Mất mấy năm trước, vậy thì sao?”

“Chưa từng thấy cậu đi tảo mộ.” Hạ Vũ Thiên cười.

“Thì đã tới tiết Thanh minh đâu.” Lâm Viễn nói hết câu, đưa tay nhắc sợi dây chuyền đeo trên cổ ra. Phía dưới sợi dây treo một chiếc bình thủy tinh nhỏ tinh xảo bên trong đựng một thứ bột màu trắng.

Hạ Vũ Thiên nhìn cậu.

“Tôi luôn mang theo bên người!” Lâm Viễn nhướn cao mày cảnh cáo Hạ Vũ Thiên “Cho nên anh đừng có làm việc xấu với tôi! Mẹ tôi trên trời linh thiêng sẽ về xử lý anh đấy!”

Phần 11

Chương 31

Sáng sớm hôm sau, Hạ Vũ Thiên bỗng nhiên nghe thấy bên tai mình có tiếng ngáy. Vừa quay mặt nhìn sang, anh liền thở dài, Lâm Viễn nằm dài trên sô-pha bên cạnh, vùi mình trong chiếc chăn dày cộp ngủ say sưa, miệng ngáy khò khò... Hạ Vũ Thiên dở khóc dở cười thầm nghĩ, nếu quả trên giường có là bệnh nhân đang nguy kịch thật khéo cũng có thể bị cậu đánh thức dậy vì tiếng ngáy chứ không đùa.

Lý Cố đi vào từ cửa sau, nhìn thấy cảnh trong phòng liền nhú mày, bước lại gần ngắm dáng vẻ Lâm Viễn khi ngủ, mãi anh mới nói “Ái chà... Ngủ không chảy nước miếng nhỉ! Nhìn cũng đáng yêu gồm, chỉ mỗi tội ngáy to. Người ta vẫn bảo người nào khi ngủ mà ngáy thì sống rất thoải mái vô tư không bao giờ buồn bực u sầu đấy.”

Hạ Vũ Thiên bật cười ngồi dậy, định châm một liều thuốc. Lý Cố ngay lập tức hung dữ trừng mắt liếc sang “Cậu điên à?! Lát nữa sẽ có người tới, cậu muốn cho người ta ngửi thấy mùi thuốc lá trong phòng bệnh nhân đang nguy kịch à?! Mẹ kiếp, cậu bị thương ở phổi đấy, có biết hay không hả!”

Khóe miệng Hạ Vũ Thiên khẽ giật giật, anh buông liều thuốc lá xuống nhưng miệng cứ có cảm giác thiếu cái gì đó. Đúng lúc này, Lâm Viễn bị tiếng tranh cãi đánh thức, cậu giụi mắt, thấy bóng Lý Cố chạy đi chạy lại trước mặt mình bèn thoải mái vươn mình trên sô-pha, rồi cuộn người lại trong chăn chuẩn bị ngủ tiếp.

Hạ Vũ Thiên nhìn thấy cử động ấy thì bật cười. Anh thấy Lâm Viễn giống hệt một con mèo lười đang trong cơn ngái ngủ. Cảm thấy thật thú vị, anh liền lật chăn ra, hớn hờ bước xuống giường.

“Ê?” Lý Cố đang chuẩn bị đồ nghề hóa trang cho Hạ Vũ Thiên. “Lát nữa người nhà họ Hạ sẽ tới chuẩn bị còn tiếp tục diễn kịch chứ.”

“Đã tới đâu.” Hạ Vũ Thiên nói “Có người canh giữ phía dưới rồi.” Vừa nói anh vừa ngồi xuống sô-pha, giơ tay miết miết cằm Lâm Viễn.

“Ê... Đừng nghịch chứ!” Lâm Viễn kéo chăn lên che người bực bội lầm bầm “Để yên cho tôi ngủ thêm một lát nữa.”

Hạ Vũ Thiên bật cười, nhào lên đè cậu xuống.

“Nặng.” Lâm Viễn cọ quây muốn chui hẳn vào trong chăn để trốn, nhưng Hạ Vũ Thiên không chịu, anh thò tay vào trong chăn quấy rối Lâm Viễn.

“Phiền chết được!” Lâm Viễn nhận ra mình bắt đầu tỉnh táo lại rồi, nếu tỉnh hẳn thì sẽ không thể ngủ lại được nữa. Với Lâm Viễn, khoảng thời gian vàng của giấc ngủ chính là lúc mơ màng giữa việc ngủ nán thêm một chút với việc thức dậy.

Hạ Vũ Thiên vẫn không chịu để yên, lúc thì sờ nắn tai, khi thì lại gãi ngứa, rồi còn hôn lên cổ cậu nữa... Lâm Viễn kéo chăn thật chặt quấn quanh mình giống như con nhộng trong cái kén rồi mà Hạ Vũ Thiên vẫn không buông tha. Tay anh ta lần qua lớp chăn bóp mũi cậu.

“Mẹ kiếp!” Lâm Viễn giơ chân đạp Hạ Vũ Thiên một cái “Hạ Vũ Thiên, anh với tôi có thù oán gì hả? Ngủ cũng không để cho người ta yên nữa!”

Hạ Vũ Thiên thấy Lâm Viễn cuối cùng cũng chịu chui ra ngoài, liền nhào lên hôn cậu tới tấp.

Lý Cố ngồi cạnh lắc đầu. Mới sáng sớm Hạ Vũ Thiên đã lên cơn nghiện, đem Lâm Viễn ra hút thay thuốc lá. Lý Cố nhìn kỹ lại lần nữa... sự vui vẻ trong mắt Hạ Vũ Thiên dường như không phải là giả tạo.

Lý Cố hơi lo lắng, thầm thở dài trong lòng, Hạ Vũ Thiên ơi là Hạ Vũ Thiên, anh đừng có khổ sở trăm phương nghìn kế đặt bẫy để cuối cùng lại tự mình sa vào tròng như vậy chứ! Nghĩ lại nghĩ đến đau cả đầu, Lý Cố gạt phắt đi - thế thì cũng có liên quan quái gì tới tôi đâu nhỉ?! Sao tôi lại phải lo lắng giúp chuyện của mấy người chứ! Bỗng cảm thấy điện thoại di động trong túi áo rung rung, Lý Cố lấy ra xem rồi nói với Hạ Vũ Thiên “Này, người nhà họ Hạ sắp tới rồi, đừng có làm loạn nữa.”

Hạ Vũ Thiên nghe xong mất hứng bĩu môi, Lâm Viễn ôm chăn lau miệng, lẩm bẩm “Cầm thú!”

Hạ Vũ Thiên lại hung hăng thò tay捏 cổ cậu một cái rồi mới đứng dậy, trở về giường làm người mẫu cho Lý Cố hóa trang.

Lúc này A Thường chạy vào mang đồ ăn sáng cho mọi người. Phần của Hạ Vũ Thiên đương nhiên vạn năm không đổi là Sandwich và cà phê, còn phần Lâm Viễn thì...

“Lâm Viễn.” A Thường đưa cho cậu hai hộp thức ăn nói “Tôi phát hiện ra một cửa hàng bán đồ ăn vặt ở đằng sau phòng khám này, toàn đồ ngon nhé.”

Lâm Viễn cầm hộp đồ ăn mở ra xem, bên trong là một phần bánh bao bọc canh. Hộp còn lại là một gói nhỏ bọc bằng lá sen... Lâm Viễn cười ra nhìn, “A! Là bánh bột lọc nhân thịt bọc lá sen!”

“Đây là sữa đậu nành và quấy.” A Thường để sữa và quấy xuống bàn uống trà trước mặt Lâm Viễn.

Lâm Viễn đặt hộp đồ ăn xuống, khịt khịt mũi.

“Sao thế” A Thường hỏi “Tôi cứ nghĩ cậu thích ăn...”

“Anh Thường!” Lâm Viễn nhào tới ôm chặt A Thường, cọ cọ mặt vào ngực anh “Anh đúng là người anh em tốt, đúng chuẩn mẫu đàn ông mười tốt của thế kỷ mới, tiếc rằng tôi không phải là con gái, chứ nếu không nhất định sẽ chọn anh!”

Khóe miệng A Thường giật giật. Anh quay lại, thấy Hạ Vũ Thiên mặt lạnh như băng đang cắn Sandwich.

“Tôi... Cậu cứ ăn từ từ, tôi phải ra ngoài đây.” A Thường vất vả gỡ Lâm Viễn ra, mãi mới thoát được, vội vàng quay lưng chuồn thẳng.

Lâm Viễn sung sướng gắp một miếng bánh bột lọc nhân thịt bỏ vào miệng “Ừm, bột vừa đủ độ dính, thịt vừa có nạc vừa có mỡ ăn ngon mà không ngán, còn có cả gạch cua nữa chứ!... Cuộc đời phải thế này mới có ý nghĩa chứ!”

Lý Cố cũng lại gần nhìn “Món bánh nhân thịt ở cửa hàng này có tiếng lắm, bọn họ còn có mấy món khác ăn cũng rất ngon. Đồ ăn trưa cũng được, chúng tôi toàn đặt cơm hộp ở đó thôi!”

“Thật sao?!” Lâm Viễn nói với giọng thêm thường “Thảo nào mấy lần trước tôi ăn cơm hộp ở đây thấy ngon vậy... Tôi còn nghĩ quả nhiên thành phố lớn có khác, ăn đứt thành phố nhỏ của tôi. Trước đây đồ ăn trưa của tôi chỉ có cái đùi gà còn nhỏ hơn cả cánh, với măng nhồi thịt mà chỉ toàn măng là măng!”

Hạ Vũ Thiên ngồi bên cạnh nhìn nói “Bẩn chết đi được, có gì ngon chứ?”

Lâm Viễn đưa mắt nhìn qua miếng Sandwich trên tay anh ta, đoạn nói “Hạ Vũ Thiên, anh đúng là chẳng biết thưởng thức gì cả, ăn uống như thế là mất gốc bán nước theo địch đấy! Không ăn mì gạo lại đi ăn mì ý là đang góp phần giúp khối EU tăng GDP, rồi đất nước này không thể phát triển được! Cũng như cờ bạc đảng điểm đã làm thành hòn đá tảng, ngăn cản con đường kiến thiết văn minh tinh thần hơn năm mươi năm nay!”

Mi mắt Hạ Vũ Thiên nháy nháy một chút, anh ném luôn miếng Sandwich nhảy xuống giường đến cướp đồ ăn của Lâm Viễn.

“A!” Lâm Viễn vội vàng bảo vệ đám bánh bao và bánh bột lọc nhân thịt của mình. Miệng cắn dở miếng quay, cậu chạy tới núp phía sau sofa nói “Không

được uống sữa đậu nành của tôi! Không phải anh chỉ thích uống cái thứ cà phê đắng như thuốc đông y đó à!”

Hạ Vũ Thiên dường như muốn trả thù, bèn cướp mất nửa phần bánh bột lọc nhân thịt và bốn cái bánh bao bọc canh, còn uống mất nửa cốc sữa đậu nành, gặm mất nửa thanh quấy của cậu.

Lâm Viễn bực mình mắng... “Chết tiệt! Đồ tư bản chuyên bóc lột giai cấp vô sản, kẻ thù chung của toàn thể giai cấp công nhân và nông dân, đồ ký sinh trùng của chủ nghĩa cộng sản, sớm muộn gì cũng có ngày sứ giả mặt trắng tới tiêu diệt anh!”

Hạ Vũ Thiên cực kỳ thích thú dòm bộ dạng tức giận đùng đùng của Lâm Viễn, miệng anh chép chép mấy cái - đồ ăn sáng kiểu Trung Quốc cũng không tệ, thỉnh thoảng cũng có thể đổi món để đổi khẩu vị.

Lý Cố nhìn đồng hồ, thấy cũng sắp đến giờ, liền vội vàng ném Hạ Vũ Thiên về giường, dùng cả đồng hồ mỹ phẩm không rõ nguồn gốc xuất xứ bôi bôi trát trát chán lên mặt anh. Mấy phút sau, Hạ Vũ Thiên đã trông y như một kẻ sống dở chết dở. Lúc này Lâm Viễn đã ăn xong bữa sáng, cậu vừa lau miệng vừa giơ ngón cái lên với Lý Cố “Lý Cố, tay nghề khá lắm?”

A Thường vào thu dọn bát đĩa, Lâm Viễn đòi đi rửa bát. Không thể ăn uống không trả tiền lại còn bắt người ta rửa bát cho được.

“Bát đĩa mang về quán họ sẽ rửa.” A Thường nói “Thiếu gia, xe đã đến trước cửa, mọi người chuẩn bị trước đi!”

“Được.” Hạ Vũ Thiên gật đầu. Lý Cố bật các loại máy móc lên, quay sang trát cho Lâm Viễn ít phấn, vẽ thêm hai quầng thâm nhàn nhạt quanh mắt.

Lâm Viễn nhắc một chiếc ghế ngoan ngoãn chạy tới ngồi bên cạnh Hạ Vũ Thiên, tay cậu cầm lấy chiếc gương Lý Cố vừa dùng để hóa trang cho Hạ Vũ Thiên soi đi soi lại điều chỉnh nét mặt.

Hạ Vũ Thiên nhìn sang, thấy bộ dạng Lâm Viễn cực kỳ bi thương giống như có người thân sắp chết bèn nói “Này, cậu điều chỉnh lại vẻ mặt đi, tôi còn chưa chết đâu!”

Lâm Viễn chớp chớp mắt, nghiêm túc nói “A, Hạ Vũ Thiên, anh cũng bắt đầu biết hài hước rồi đó!”

Khóe miệng Hạ Vũ Thiên khẽ giật giật, bàn tay nắm chặt lấy cổ tay Lâm Viễn. Có lẽ anh dùng lực hơi mạnh nên Lâm Viễn bị đau khẽ nhúu mày, Hạ Vũ Thiên thấy thế bất giác lại buông lỏng tay ra... Lâm Viễn nhìn nhìn anh ta nhưng

không nói gì, Hạ Vũ Thiên hai mắt chăm chú nhìn vào cổ tay Lâm Viễn, cũng không rõ anh đang suy nghĩ điều gì.

Chẳng bao lâu sau bên ngoài có tiếng bước chân vang lên. Cửa mở ra, Hạ Vũ Khải và Hạ Vũ Kiệt đi vào trước, thấy Hạ Vũ Thiên đã tỉnh lại, tuy sắc mặt vẫn còn trắng bệch nhợt nhạt nhưng tinh thần lại khá tốt, liền cùng thở phào một hơi.

“Đại ca!” Hai người đi tới bên cạnh giường.

“Vũ Thiên!” Hạ Mạt và Hạ Liệt cũng đã đến, bước qua cửa đi vào phòng.

“Bây giờ không còn vấn đề gì đáng lo ngại nữa.” Lý Cố nói với bọn họ “Chỉ cần nghỉ ngơi thêm mấy hôm nữa là có thể ra khỏi giường, nhưng trong một tháng tới phải lo tinh dưỡng cho tốt, đừng để cậu ta phải bận tâm lo lắng tới chuyện làm ăn nhiều quá. Phổi bị tổn thương! Còn nữa, nhớ không được hút thuốc!”

“Không sao là tốt rồi.” Hạ Mạt nói “Đúng rồi Vũ Thiên, cháu có biết kẻ nào đã tập kích mình không?”

Hạ Vũ Thiên nhìn nhìn Hạ Mạt khẽ lắc đầu.

“Không ngờ trong số vệ sĩ của chúng ta lại có gián điệp.” Hạ Liệt lạnh lùng nói “Chuyện này phải điều tra cho rõ!”

“Đúng vậy.” Hạ Vũ Khải gật đầu “Đại ca, hay là giao cho em đi điều tra! Tiện thể thanh lọc hết một lượt, đuổi tất cả những kẻ có vấn đề đi.”

Hạ Vũ Thiên gật đầu, ý muốn nói - được.

“Cậu ấy còn chưa nói được.” Lý Cố nói “Mọi người phải để cho cậu ấy tĩnh dưỡng nhiều hơn mới từ từ hồi phục.”

Mọi người nghe thế đều gật đầu, lúc này Hạ Vũ Khải mới quay mặt sang nhìn Lâm Viễn nói “Lâm Viễn, cậu vẫn ở đây từ tối qua tới tận bây giờ à? Có mệt không?”

Lâm Viễn lắc đầu.

“Cậu đã ăn gì chưa?” Hạ Vũ Kiệt vừa hỏi vừa lại gần cậu “Mắt thâm hết lại rồi, đáng thương quá.”

Lâm Viễn trầm nghĩ, tôi ăn no đến muốn ợ hơi đây? Không biết ợ lên thì có mùi bánh bột lọc nhân thịt không nhỉ?

“Cứ thế làm sao được? Sẽ không chịu nổi đâu.” Hạ Liệt nói “Cậu đi ăn chút gì đó, ngủ một giấc rồi lại tới sau!”

Lâm Viễn lắc đầu đáp lại “Cháu không đói.”

Cậu vừa nói xong thì cảm thấy Hạ Vũ Thiên khẽ giật giật tay mình, gật đầu với cậu ý muốn bảo - cứ đi đi.

Lâm Viễn hơi do dự, vừa rồi Hạ Vũ Thiên đâu có bảo cậu cần phải ra ngoài đâu... Hơn nữa...

Lâm Viễn ngược mắt nhìn mấy người nhà họ Hạ trước mặt, cảm thấy trong đám người này không có kẻ nào bình thường cả. Mình theo bọn họ ra ngoài, có thể nào nguy hiểm đến tính mạng không?

“Đi thôi.” Hạ Vũ Kiệt kéo Lâm Viễn đứng dậy nói “Tôi đưa cậu đi ăn gì đó rồi về nhà tắm giặt thay quần áo lát nữa lại tới.”

Lâm Viễn nghi hoặc nhìn Hạ Vũ Thiên, thấy Hạ Vũ Thiên khẽ gật đầu rồi anh đưa mắt nhìn Hạ Vũ Kiệt.

Hạ Vũ Kiệt nhún vai nói “Đại ca yên tâm đi, em không có gan động tới cậu ta đâu.” Nói rồi liền lôi Lâm Viễn ra ngoài cửa.

Lâm Viễn hơi nhú mày nhìn Hạ Vũ Thiên - anh để tôi đi theo anh ta à? Có nguy hiểm tới tính mạng không đó?

Hạ Vũ Thiên cũng nhìn Lâm Viễn - Cậu thông minh một chút cho tôi! Nếu để lộ chuyện gì thì cẩn thận tôi thịt cậu!

Hai người trừng mắt nhìn nhau, người bức bối, kẻ dọa nạt, nhưng trong mắt người bên ngoài thì đúng là một đôi tình nhân thăm thiết. Xa nhau có một chút thôi mà cũng không nỡ chia lìa.

Hạ Vũ Kiệt đưa Lâm Viễn đi. Những người khác cũng từ biệt ra về. Hạ Vũ Kiệt đưa Lâm Viễn lên xe cùng nhau đi ăn trưa.

Lâm Viễn cúi đầu, trong mắt thoáng qua một chút lo lắng. Lý Cố từng nói về Hạ Vũ Kiệt với cậu, đó là kẻ “háo sắc” và “biến thái số hai” của nhà họ Hạ... Phải thật cẩn thận!

“Vẫn còn lo lắng sao?” Hạ Vũ Kiệt lại gần, đưa tay nhẹ nhàng nâng mặt Lâm Viễn lên, ngón tay cái không biết là vô tình hay hữu ý cọ qua vết thâm cải trang dưới mắt Lâm Viễn... Lâm Viễn thầm giật mình, nghĩ - được lắm đấy Hạ nhị thiếu gia, rất thông minh... Nhưng anh cứ việc mà sờ cho thoải mái, phần mắt này theo lời Lý Cố là hàng gì ấy nhỉ... Đúng rồi, hàng chống nước! Trừ khi có

dung dịch tẩy trang chuyên dùng, nếu không anh có cọ tới rớt da cũng không phai màu chút nào đâu!

Hạ Vũ Kiệt thấy không có vấn đề gì, liền tỏ vẻ đau lòng nói “Đúng là đáng thương quá... Lại còn đi đứng cũng khó khăn nữa.”

Lâm Viễn tự nhận khả năng khôi phục của bản thân cũng khá nhanh, chỉ kém loài chó một chút. Mấy ngày hôm nay cậu đã thôi không còn phải nháy lò cò nữa, có thể bắt đầu dùng hai chân để đi. Chỉ có điều cậu đi hơi chậm và thỉnh thoảng bị nhói đau một chút... Lâm Viễn thầm nghĩ, anh nói tôi đi đứng khó khăn ư, cứ như tôi què rồi không bằng, liền thản nhiên nói “Đã khỏi rồi.”

Hạ Vũ Kiệt nhìn cậu thật lâu sau mới buông một câu “Chẳng trách đại ca thích cậu như vậy, hình thức và tính cách của cậu đều phù hợp với tiêu chuẩn của đại ca.”

Lâm Viễn không để lộ bất cứ cảm xúc nào trên nét mặt, nhưng trong lòng thì cười thầm - quả nhiên, người ta mới bảo muốn nhìn nhận bất cứ sự việc nào cũng phải bỏ qua hiện tượng mới có thể nắm rõ được bản chất! Anh không biết đó thôi, tôi không những đã từng khiêu chiến giới hạn thẩm mỹ của Hạ Vũ Thiên hàng tỷ lần mà còn thành công trong việc khiến cho anh ta tức đến phát điên lên đấy, hê hê...

Chương 32

Không ngoài dự đoán của Lâm Viễn, Hạ Vũ Kiệt lại mang cậu tới một nhà hàng cao cấp. Lâm Viễn vốn đã căng bụng từ trước rồi, chỉ húp mấy ngụm canh, còn lại hầu như không ăn thêm bất cứ thứ gì. Người người nhìn vào, có thể nghĩ là vì cậu quá lo lắng cho Hạ Vũ Thiên tới mức chẳng buồn ăn uống. Nhưng thật ra thì Lâm Viễn đã ăn quá no nên bây giờ thực sự không nuốt nổi thêm miếng nào nữa. Cậu chọc chọc miếng bò bít-tết trên đĩa, thầm nghĩ đúng là sống không ra sống, chín không ra chín, thua xa mấy xiên bò nướng ở phố ăn vặt. Cậu ném một ngụm súp ngô đặc trong bát - đây chẳng phải chỉ là cháo ngô thôi sao? Bên trên bát súp có một ít bột màu xanh lá cây, nhạt nhẽo vô vị, cũng không biết vì sao người ta lại phải bỏ cả một đồng tiền ra để ăn mấy thứ này nữa... Có mỗi cảnh biển là đẹp, có lẽ món ăn đắt đỏ là do tiền thuê chỗ ngồi thôi.

Đúng lúc này, nhân viên phục vụ tới rót nước cho Lâm Viễn, để lại chai nước khoáng trên mặt bàn. Lâm Viễn nhìn thoáng qua chai nước khoáng, đẹp như vậy sao?! Đây thật sự là chai nước chứ không phải đồ trang trí thủ công mỹ nghệ hả? Cậu lại liếc qua thực đơn bên cạnh, trên đó có quảng cáo về loại nước khoáng này... À, hóa ra là sản phẩm do nhà hàng tự sản xuất... Lâm Viễn nhìn thật kỹ lại giá tiền, lập tức rớt cổ lại - một chai nước mà những sáu trăm đồng?

Cậu vội vàng cầm cốc lên uống thử một ngụm, uống xong chép miệng - thầm nghĩ hay là vị giác của mình bị tê liệt rồi? Vì sao cái thứ nước này chẳng có vị gì cả?! Nói đúng hơn là nó chỉ có mỗi vị nước - nói thẳng ra là nước lọc!

Hạ Vũ Kiệt ngồi nhìn Lâm Viễn lặt qua lặt lại chai nước khoáng, không nhịn được bật cười nói “Đúng là cái giá này bất hợp lý.”

Lâm Viễn cũng không nhịn được cười buột miệng “Hóa ra anh cũng biết giá cả bất hợp lý cơ à...” Vừa dứt lời cậu liền lập tức hồi hận, cậu đã quên mất người trước mặt cậu là Hạ Vũ Kiệt chứ không phải là Hạ Vũ Thiên.

“Sao?” Hạ Vũ Kiệt vốn ban đầu không mấy quan tâm, nhưng nghe Lâm Viễn nói xong thích thú hỏi lại “Thế cậu thử nói xem, vì sao tôi lại không biết thế nào là giá cả bất hợp lý?”

Lâm Viễn cầm cốc lên uống một ngụm nước khoáng, không đáp.

Hạ Vũ Kiệt nhìn chăm chăm cậu một lúc rồi rút thẻ thanh toán đưa cho nhân viên phục vụ đoạn nói “Đã có thể đi được rồi chưa? Ra ngoài đi dạo một vòng nhé? Nhân tiện cậu đưa tôi tới chỗ nào có đồ ăn ngon đi, cũng lâu lắm rồi tôi không được ăn thứ gì ra hồn.”

Lâm Viễn nhìn anh ta, ngay lập tức đóng một bộ mặt giả như đau buồn ai oán mà nói “Nhưng mà... Tôi muốn mau chóng quay lại xem tình trạng Vũ Thiên thế nào.” Lời vừa thốt ra khỏi miệng, trong lòng Lâm Viễn cũng tự mắng chính mình - Lâm Viễn ơi là Lâm Viễn, mi đã sa đà đến vậy rồi hả!

Hạ Vũ Kiệt bật cười đáp “Dù vậy cậu cũng phải ăn thứ gì đã chứ, cậu tự chọn chỗ đi, đợi cậu ăn no, tôi đưa cậu về nhà ngủ, như vậy mới yên tâm được.”

Lâm Viễn nhăn mũi thầm nghĩ, giờ tôi ăn không nổi nữa rồi... Vào giây phút này cậu lại thấy muốn cảm ơn Hạ Vũ Thiên, may là sáng nay anh ta cướp mất một nửa số đồ ăn của cậu, nếu không hôm nay không bị bội thực mới là lạ.

Hai người ra khỏi nhà hàng, Hạ Vũ Kiệt liên tục cố gắng chọc cho Lâm Viễn vui vẻ, nhưng làm thế nào cũng không thể khiến Lâm Viễn để ý tới anh ta. Hai người đi qua một con phố đông vui náo nhiệt, Lâm Viễn nhìn thấy một quán bán đồ giải khát liền nghĩ - thôi thì cơm cũng ăn xong rồi kiếm chút gì đó ngọt ngọt tráng miệng vậy! Liền nói, “Chúng ta vào kia đi.”

Hạ Vũ Kiệt nhìn vào trong quán, từng đám học sinh túm năm tụm ba, nam có nữ có, vừa ăn kem vừa tíu tíu cười nói, nhưng tuyệt nhiên không thấy có một người nào thuộc loại công tử sang trọng như mình chui vào đó.

Liền nói, “Tiểu Viễn Viễn, cậu muốn vào đó để tán gái à?”

Lâm Viễn lườm anh ta một cái đáp “Trong đây đều là thiếu nữ vẫn còn vị thành niên, tôi đây không có sở thích xấu xa biến thái như vậy...” Nói chưa hết câu đã thấy Hạ Vũ Kiệt cười đầy thâm thúy, Lâm Viễn muốn tự cắn đứt quách lưỡi mình đi cho xong, tại sao toàn nói lời miêng chứ.

Hạ Vũ Kiệt đẩy cánh cửa bằng thủy tinh ra, nhường Lâm Viễn đi vào trước. Sau khi Lâm Viễn bước qua cửa đi tới quầy bán hàng, nhân viên phục vụ - là một cô gái trẻ - hết liếc nhìn Lâm Viễn rồi lại ngó sang Hạ Vũ Kiệt, chớp chớp đôi mắt to ra chiều rất tò mò.

“Ừm...” Lâm Viễn bất chợt nhìn thấy loại kem dâu mà nam nhân vật chính tay cầm cây dao bự trong bộ phim hoạt hình cậu vẫn hay xem ngày trước rất thích ăn, liền nói, “Một kem dâu.”

Gọi xong phần của mình, Lâm Viễn hỏi Hạ Vũ Kiệt, “Anh có muốn ăn thử không?”

Hạ Vũ Kiệt nhún vai trả lời “Cậu gọi luôn cho tôi đi.”

Lâm Viễn nghĩ một lát, dạng như Hạ Vũ Kiệt thì nên chọn loại nào nhỉ? Cậu xem lại thực đơn một lần nữa, liền thấy một loại kem có cái tên khá là thú vị - Công tử đa tình, cậu liền chỉ tay nói với nhân viên phục vụ lấy loại này đi!”

Cô gái gật đầu trả lời “Tổng cộng năm mươi đồng.”

Lâm Viễn thấy Hạ Vũ Kiệt dường như quen thói cứ mang người đi dạo phố là rút ví trả tiền, lúc này anh ta cũng lại theo thói quen lấy thẻ ra. Cậu liền lập tức mở ví đưa năm mươi đồng cho cô gái phục vụ nói “Thêm một chút dâu nhé người đẹp!”

Cô gái cười tủm tỉm đáp “Không vấn đề gì!”, thu tiền xong đoạn bảo hai người tìm chỗ ngồi đợi kem tới.

Lâm Viễn và Hạ Vũ Kiệt tìm một bàn nằm sâu bên trong quán kem. Sau khi ngồi xuống, Lâm Viễn cầm tấm danh thiếp được thiết kế tinh tế của cửa hàng lên xem, phát hiện ở đây còn có cả dịch vụ nhận đặt hàng, cậu lại nghĩ nơi này cách bệnh viện cũng không quá xa, lát nữa phải kêu một phần mang tới cho Hạ Vũ Kiệt mới được, không biết có loại kem nào tên là ‘lưu manh’ không nhỉ... À, loại “thỏ lưu manh” này cũng tạm được đó.

“Xem ra cậu vui vẻ hơn một chút rồi.” Hạ Vũ Kiệt thấp giọng nói.

Lâm Viễn hơi hơi mím môi lại thầm nghĩ - Hạ Vũ Kiệt cứ nhất định kéo mình ra ngoài để làm gì chứ, chẳng lẽ có điều gì muốn thăm dò sao?

“Từ trước tới giờ tôi vẫn không hiểu nổi vì sao đại ca lại thích cậu đến thế.” Về mặt Hạ Vũ Kiệt khi nói câu này hiện rõ vẻ nghi hoặc, “Trước đây đã từng có nhiều người đẹp phù hợp với gu của đại ca, nhưng không một kẻ nào có thể khiến cho đại ca mê mệt như cậu cả.”

Lâm Viễn thầm nghĩ trời đất ơi, Hạ Vũ Thiên không biết đã từng chà đạp bao nhiêu đời trai thiện lương đây... Đang suy nghĩ, bỗng nhiên cậu nhìn thấy bên ngoài cửa kính có một bóng người chạy vụt qua, lao vào trong quán kem nói “Cửa hàng trưởng, em đến muộn!”

Lâm Viễn nhìn chăm chăm vào cậu thiếu niên kia, đây chẳng phải là cậu nhóc Tiểu Dịch si tình ngốc nghếch hôm trước cậu vừa gặp ở nhà Hạ Vũ Thiên sao? Cậu ta sao lại làm thêm ở đây?!

Hạ Vũ Kiệt chú ý tới ánh mắt của Lâm Viễn liền quay lại thìn, cũng lập tức nhận ra... Cậu thanh niên này trước kia hẳn đã từng có mối quan hệ tình cảm với Hạ Vũ Thiên, anh vẫn còn nhớ, con người có bề ngoài như búp bê thủy tinh thế này một khi đã gặp rồi thì thật sự khó quên.

Tiểu Dịch đến khiến cho tất cả đám thiếu nữ trẻ tuổi trong quán đều nhao nhao hết cả lên.

“Tiểu Dịch, cậu tới rồi!”

“Đáng thương quá, sao lại thở hồng hộc thế này?”

“Đường đông lắm à?”

Tiểu Dịch cười tí mắt cầm ly kem dâu và ly kem “công tử đa tình” mà cô gái phục vụ đưa cho, nhìn số trên thực đơn - bàn số 3. Vừa quay lại, cậu liền thấy ngồi tại bàn bên cạnh cửa sổ là Lâm Viễn đang vẫy vẫy tay gọi “Tiểu Dịch!”

“Lâm Viễn!” Tiểu Dịch vừa ngạc nhiên vừa vui vẻ bưng kem chạy tới đưa kem dâu cho Lâm Viễn, đặt ly “công tử đa tình” trước mặt Hạ Vũ Kiệt.

Hạ Vũ Kiệt nhìn chăm chăm ly kem trên bàn... Dưới con mắt của anh, ly kem dâu của Lâm Viễn có vẻ quen thuộc, cách tạo hình cũng bình thường... Tại sao cậu ta lại gọi cho mình cái thứ này? Hạ Vũ Kiệt cứ nghĩ ly kem dành cho mình phải thật hoa lệ, ít nhất cũng phải là phong cách Địa Trung Hải hoặc cùng lắm thì phong cách Bô-hê-miêng cũng tạm chấp nhận được. Vậy mà ly kem trước mặt anh ta lại là một con thỏ trắng híp mắt, vẻ mặt rất chi là bỉ ổi... A, cuối cùng anh ta cũng nhận ra, con thỏ làm bằng kem này vốn là biểu tượng cho hãng quần áo Playboy. Đúng thật là nhìn đã chả muốn ăn.

“Ôi, đáng yêu quá đi!” Lâm Viễn thò tay sang kéo con thỏ Playboy đặt trước mặt mình xoay đi xoay lại ngắm nghía, rồi nói với Tiểu Dịch “Lần đầu tiên tôi thấy đấy!”

“Còn có cả thỏ lưu manh và thỏ Tuzky nữa cơ!” Tiểu Dịch cười đáp “Cửa hàng trường của bọn em là thiên tài mà!”

“Có cả thỏ Tuzky? Thế có mèo Doraemon không?” Lâm Viễn hỏi.

“Đều có hết! Còn cả Hanamichi mặt chibi nữa!” Tiểu Dịch cười hì hì trả lời.

Lâm Viễn há hốc miệng ngạc nhiên nói “Vậy tôi gọi thêm một phần kem mặt Rukawa chibi cỡ bự nữa!”

“Được! Tiểu Dịch chạy trở về đặt kem, trong lúc đó Lâm Viễn cầm thìa xúc kem tươi ăn thử một miếng. Kem ngọt mà không ngán, có mùi dâu tây nhàn nhạt, kem rất đặc, hơn nữa dâu tây đã được đông lạnh từ trước nên vừa mềm vừa ngọt, ăn thật sự rất ngon. Đang ăn, cậu lại ngẩng đầu thấy Hạ Vũ Kiệt vẫn nhìn chăm chăm con thỏ mà không chịu đánh chén liền nói “Tôi nếm thử chút nhé, cái kem này nhìn đáng yêu quá thế.” Lâm Viễn vừa nói vừa giơ tay ra bẻ một tai con thỏ nhét vào miệng nói “Ừm, ngọt!”

Hạ Vũ Kiệt nhìn chăm chú Lâm Viễn, hồi lâu mới mở miệng, “Quả nhiên cậu không giống với những tình nhân khác của đại ca chút nào.”

Lâm Viễn nghe câu này của Hạ Vũ Kiệt, thầm nghĩ - xong rồi, mình tham ăn quá nên quên mất cách diễn sao cho giống rồi!

Hạ Vũ Kiệt nhướn mày nói “Cũng chẳng sao, nếu cậu không lo lắng cho đại ca, có lẽ bình thường còn đáng yêu hơn nhiều, nhìn thấy cậu thế này tôi cũng không còn gì phải lo lắng nữa.”

“Anh lo lắng gì chứ?” Lâm Viễn không hiểu, hỏi lại Hạ Vũ Kiệt.

“Cũng không có gì.” Hạ Vũ Kiệt nói “Cậu đột nhiên xuất hiện, hơn nữa lại còn khiến đại ca chết mê chết mệt, tôi và Vũ Khải quả thật đều có chút lo lắng, không rõ cậu dùng thủ đoạn gì mà khiến cho đại ca thích như thế... Bây giờ thì tôi rõ rồi, Lâm Viễn.” Hạ Vũ Kiệt cầm lấy một quả dâu tây từ cốc kem của Lâm Viễn cười nói “Bởi vì đối với đại ca cậu rất mới lạ, giống như quả dâu tây này vậy.”

Lâm Viễn hơi ngây người, Hạ Vũ Kiệt bỏ quả dâu vào miệng ăn rồi tiếp tục nói “Nhưng cái gì dù có mới lạ đến đâu cũng chỉ tồn tại trong một khoảng thời gian nhất định thôi, đến khi không còn độ tươi mới, cũng sẽ chẳng còn chút hấp dẫn nào nữa... Cậu cảm thấy sao?”

Trong lòng Lâm Viễn có phần mất tự nhiên, Hạ Vũ Kiệt đã nói rõ ràng như vậy, trừ phi mình có là thằng ngốc mới không hiểu. Ý anh ta là chẳng qua Hạ Vũ Thiên ăn chán chê sơn hào hải vị rồi, bất ngờ gặp món rau dại ven đường, cảm thấy lạ miệng nên mới thích thú đến thế, đợi vài ngày nữa ăn ngán rồi tự nhiên sẽ vứt đi mà thôi. Lâm Viễn tuy trong lòng biết rõ mình không thích Hạ Vũ Thiên, nhưng nghe mấy câu này của Hạ Vũ Kiệt vẫn cảm thấy có chút khó chịu, dường như có thứ gì đó đè nặng trong lòng.

Đoạn đối thoại của Hạ Vũ Kiệt và Lâm Viễn bị Tiểu Dịch đang bưng kem cho khách đi ngang qua nghe thấy. Cậu nhìn vẻ mặt của Lâm Viễn, liền hơi nhíu mày xem ra rất không vui, sau đó quay người chạy vào trong bếp.

Một lát sau, Tiểu Dịch mang hai ly kem ra trước tiên đưa cho Lâm Viễn, là ly kem có mặt Rukawa hình chibi cực kỳ dễ thương, bên cạnh còn viết một câu - khi lòng đỏ không phải người tốt!

Lâm Viễn bất giác bật cười, những khó chịu trong lòng cũng dịu đi đôi chút.

Tiểu Dịch quay sang nói với Hạ Vũ Kiệt “Anh đẹp trai, tặng thêm cho anh một phần, tôi mời.”

“Sao?” Hạ Vũ Kiệt đưa mắt nhìn Tiểu Dịch, từ trước tới giờ anh vẫn thuộc dạng công tử đào hoa ong bay bướm lượn, đã quen với việc đi tới đâu cũng có kẻ tự nguyện ân cần săn sóc tặng quà làm thân, liền cười nói với Tiểu Dịch “Vậy thật sự phải cảm ơn cậu rồi.”

Tiểu Dịch cười tươi rói với anh ta, nhắc chiếc ly còn lại lên đặt trước mặt Hạ Vũ Kiệt.

“Phì...” Lâm Viễn phải khó khăn lắm mới không phì cười.

Tiểu Dịch đặt trước mặt Hạ Vũ Kiệt một ly kem vàng vàng. Nhìn hình dáng và màu sắc kia hẳn bất cứ ai cũng thấy rõ nó chính là một đồng phân to... Trên đó còn cắm một nhành cây nhỏ có dính một con ruồi đầu đỏ trông rất giống thật.

Khóe miệng Hạ Vũ Kiệt giật giật, anh ta ngược mắt nhìn Tiểu Dịch nói “Rất đặc biệt.”

Tiểu Dịch vẫn cười hì hì như cũ “Rất hợp với dáng anh!”

Hạ Vũ Kiệt nói “Cậu là nhân viên trong cửa hàng phải không, tôi có thể khiếu nại về việc này chứ?”

Tiểu Dịch nhún vai “Tùy thôi, cùng lắm là đổi sang làm chỗ khác.”

Hạ Vũ Kiệt cười cười, vừa định nói tiếp thì Lâm Viễn đã lên tiếng “Tiểu Dịch này, cậu không nên sĩ nhục cục phân!”

Hạ Vũ Kiệt và Tiểu Dịch đều bất ngờ, Lâm Viễn cười gian manh nhìn Hạ Vũ Kiệt rồi nói với Tiểu Dịch “Cậu có biết phân là gì không?”

Tiểu Dịch chớp chớp mắt, thầm nghĩ, phân không phải chỉ là phân thôi sao ?

Lâm Viễn xua xua tay, tuôn ra luôn một tràng “Phân là một hình thức bài tiết ra ngoài cơ thể của thức ăn thông qua quá trình trao đổi chất, có bao nhiêu phân thì có bấy nhiêu thức ăn. Về mặt lý thuyết, thức ăn và phân là hai giai đoạn trước và sau của cùng một quá trình... Thức ăn là do những người nông dân vất vả làm ra, là mồ hôi xương máu của người dân lao động lương thiện... Sao lại có thể dùng để so sánh với anh ta được!”

Tiểu Dịch và Hạ Vũ Kiệt đều tròn tròn mắt.

Lâm Viễn nhướn cao mày thầm nghĩ, thế nào? Trợn tròn mắt? Cuối cùng cũng tròn mắt rồi chứ gì! Anh tưởng anh là hổ còn tôi là mèo bệnh à? Nói cho mà biết, Hạ Vũ Thiên còn bị tôi nói cho tới cứng họng, Hạ Vũ Kiệt nhà anh giỏi lắm cũng chỉ là số hai sau Hạ Vũ Thiên thôi!

Lâm Viễn rút ví ra trả tiền, bảo Tiểu Dịch gói cả ly kem có mặt Rukawa hình chibi và cả ly kem có hình cục phân lại, sau đó đứng dậy đi ra ngoài, trong lòng thầm nghĩ - phân cũng không cho Hạ Vũ Kiệt ăn, để cầm về cho Hạ Vũ Thiên!

Hạ Vũ Kiệt nói “Tôi lái xe đưa cậu về nhé?”

Lâm Viễn lườm anh ta, bấu môi đi thẳng ra ngoài. Tiểu Dịch cởi tạp dề ra đặt lên quầy vội vã nói “Cửa hàng trưởng, hôm nay em xin nghỉ!” Nói xong liền quay lưng đuổi theo Lâm Viễn.

“Sao anh lại ở cùng Hạ Vũ Kiệt Anh ta rất khó đối phó!” Tiểu Dịch đuổi tới cạnh Lâm Viễn hỏi.

“Tôi cũng không còn cách nào khác, Hạ Vũ Thiên bị thương, Hạ Vũ Kiệt có lẽ muốn thử tôi.” Lâm Viễn nhỏ giọng trả lời.

“Hạ Vũ Thiên bị thương rồi?” Tiểu Dịch nhíu mày nói “Như vậy có nghĩa chuyện đó là sự thật sao? Chẳng trách gần đây đúng thật rối loạn hết cả lên.”

Lâm Viễn không rõ hỏi lại Tiểu Dịch “Gần đây mọi chuyện rối loạn là sao?”

“Phải.” Tiểu Dịch gật đầu nói “Anh không biết sao, rất nhiều người bảo nhau rằng Hạ Vũ Thiên lần này dứt khoát là đi đời rồi!”

“Bọn họ mới đi đời thì có.” Lâm Viễn bất mãn dẩu dẩu môi nói.

Tiểu Dịch nhìn nhìn cậu cười nói “Này, chẳng phải hồi trước anh còn mắng mãi anh ta là đồ cầm thú sao, có lẽ nào bây giờ nghe thấy người khác mắng anh ta, anh đã thấy khó chịu rồi?”

“Cũng không phải thế.” Lâm Viễn nói “Dù sao bọn họ cũng đều cùng một loại như nhau cả thôi.”

“Lâm Viễn.” Tiểu Dịch nói thầm với Lâm Viễn “Tôi biết một chuyện, anh nghe xong thì quên luôn, đừng nói cho ai khác kể cả Hạ Vũ Thiên.”

“Được.” Lâm Viễn gật đầu hỏi “Chuyện gì?”

“Trước đây khi tôi còn ở cùng với Hạ Vũ Thiên, tôi phát hiện ra... hai ông chú của anh ta đều có vấn đề!”

Lâm Viễn ngây người hỏi “Hai ông chú đó hả?”

“Phải.” Tiểu Dịch nói thầm “Anh có biết vì sao Hạ Vũ Kiệt lại ghét anh không?”

Lâm Viễn chớp chớp mắt hỏi “Anh ta ghét tôi sao?”

Tiểu Dịch bó tay ngửa mặt nhìn trời nói “Anh đúng là ngốc chết đi được, tôi nói cho anh biết Hạ Vũ Kiệt chính là dạng công tử đa tình ăn chơi đàng điếm. Thật ra anh ta thích anh trai mình đó!”

“Hả?” Lâm Viễn mở tròn mắt ngạc nhiên, sau đó nghĩ đến một loạt những hành động lạ lùng giữa Hạ Vũ Kiệt và Hạ Vũ Thiên, lập tức da gà da vịt nổi lên khắp người, toàn thân cũng đổ mồ hôi lạnh.

“Nhà họ Hạ chỉ có Hạ Vũ Khải là còn giống người một chút!” Tiểu Dịch nói “Ít ra cũng có thể coi anh ta là người bình thường. Tuy nhiên, dù có chút biến thái nhưng Hạ Vũ Kiệt cũng sẽ không bao giờ hại Hạ Vũ Thiên... Chỉ có hai ông chú kia là kỳ quái nhất!”

Lâm Viễn gật gật đầu hỏi “Lần này Hạ Vũ Thiên bị tấn công có thể nào lại có liên quan tới hai ông chú kia không?”

Tiểu Dịch nhìn trái nhìn phải thấy không có ai mới ghé sát lại, nói nhỏ vào tai Lâm Viễn “Đương nhiên! Tôi nghe nói là nội bộ có chiến tranh đó!”

Lâm Viễn nghiêm túc nhìn Tiểu Dịch “Cậu nghe ai nói vậy?”

Tiểu Dịch nói “Anh đừng hỏi, mỗi người tự có cách khai thác tin tức của người đó thôi!”

Lâm Viễn gật đầu, trong lòng cảm thấy lo lắng. Cậu nghĩ đi nghĩ lại, không ổn rồi, tốt nhất nên nhanh chóng quay trở lại chỗ Hạ Vũ Thiên, hơn nữa nếu để lâu quá kem sẽ tan hết mất!

Nghĩ vậy, cậu hỏi Tiểu Dịch “Tiểu Dịch, cậu có muốn tới thăm Hạ Vũ Thiên không?”

“Không.” Tiểu Dịch trả lời “Tôi còn phải học... Chiều nay tôi phải đi đọc sách nữa.” ♠ nữa, không còn gì mới lạ là cũng hết ham thích thôi.”

“Không phải thế.” Tiểu Dịch nói với vẻ thành thật “Tôi và Hạ Vũ Thiên cũng coi như là có tình cảm với nhau, nhưng anh ta chưa bao giờ nhìn tôi bằng ánh mắt như đã từng nhìn anh, lại càng chưa bao giờ nhìn bất cứ ai như thế... Lâm Viễn, anh ta thật sự thích anh. Anh cũng không ghét anh ta cơ mà!”

Lâm Viễn có chút xấu hổ, thầm nghĩ... Thế thì tôi đây bây giờ rắc rối to rồi!

“Thế thôi tôi đi đây anh tự bảo trọng nhé.” Tiểu Dịch quay lưng tạm biệt Lâm Viễn rồi chạy đi.

Lâm Viễn bị khuấy động cảm thấy lòng dạ rối bời. Một bên là những lời nói của Hạ Vũ Kiệt, một bên là những lời nói của Tiểu Dịch... Nói chung là phiền phức quá đi.

Lúc này, một chiếc taxi dừng lại trước mặt cậu. Lâm Viễn vừa định lên xe, đột nhiên để ý thấy trên tay lái xe có đeo một chiếc đồng hồ... Màu vàng, hình như còn nạm kim cương.

Lâm Viễn thầm nghĩ... Đừng đùa chứ? Có tiền mua được cả loại đồng hồ này thì đi lái taxi làm gì nữa? Nghĩ vậy, cậu bất giác bước lùi lại một bước. Đột nhiên từ sau lưng có hai người xuất hiện, họ xông vào Lâm Viễn giữ chặt hai bên áp giải cậu lên xe.

Chương 33

Lâm Viễn cảm giác có người ấn mình vào sườn xe, lập tức hiểu đã xảy ra chuyện chẳng lành... Cậu thầm nghĩ, không phải như thế chứ? Bắt cóc?! Nhờ phúc của Hạ Vũ Thiên, một tên dân thường chân đất như cậu mà cũng được trải nghiệm cảm giác bị bắt cóc một lần cơ đấy.

Cùng lúc đó, từ trong một chiếc xe màu đen đỗ bên cạnh, một đám áo đen chạy ra vội vàng lao về phía chiếc taxi. Hai gã giữ Lâm Viễn, một tên nhét Lâm Viễn vào xe, tên còn lại chạy ngược ra cản trở đám người mặc đồ đen kia.

Lâm Viễn biết đám người mặc đồ đen này, tất cả đều là vệ sĩ áo đen của Hạ Vũ Thiên!

Lâm Viễn cẩn thận quan sát sắc mặt cùng động thái của mấy gã vệ sĩ áo đen, họ có vẻ rất căng thẳng! Lâm Viễn lập tức ngẫm hiểu, lần này có lẽ không phải là trò hề nào đó của Hạ Vũ Thiên, mà là cậu bị bắt cóc thật. Khi nghĩ rằng việc này không liên quan gì tới Hạ Vũ Thiên, không biết vì sao trong lòng cậu cảm thấy thoải mái hơn một chút.

Tên bắt cóc Lâm Viễn định lên xe, không ngờ Lâm Viễn nhanh như cắt nhấc chân đạp thẳng một phát vào mặt hắn ta...

Tên kia nghiêng rằng vì đau đớn, Lâm Viễn cũng nhăn mặt vì đau, vì cậu chỉ có thể dùng bàn chân bị thương đá hắn ta. Bây giờ thì hay rồi, từ miệng vết thương truyền tới cảm giác đau tê dại.

Lâm Viễn nghiêng rằng nhện đau, thấy tên kia bị đá văng lập tức nhân cơ hội định nhòem dậy chạy ra ngoài nhưng phản ứng của kẻ bắt cóc cũng rất nhanh, hắn xoay người bò dậy khỏi mặt đất giữ chặt lấy Lâm Viễn ấn vào bên trong.

Đúng lúc này, đột nhiên có tiếng xe phanh gấp vang lên cách đó không xa, một giọng nói quen thuộc gọi lớn “Lâm Viễn!”

Lâm Viễn nhìn theo tiếng gọi, thấy một chiếc xe màu trắng vọt lên từ phía sau, người lái xe đang thò đầu ra bên ngoài - là Tôn Lâm.

Lâm Viễn vừa nhìn thấy Tôn Lâm bất ngờ xuất hiện ở chỗ này, lập tức nghi ngờ - tại sao anh ta có thể xuất hiện đúng lúc như vậy được!

“Lâm Viễn!” Hạ Vũ Kiệt lúc này cũng vừa ra khỏi quán kem thấy Lâm Viễn bị bắt cóc cũng giật mình hoảng hốt. Anh ta hiểu rằng chính mình là người đưa Lâm Viễn ra ngoài, nếu để cậu ta bị bắt khi quay về Hạ Vũ Thiên không đánh chết mình mới là lạ.

“Này!” Hạ Vũ Kiệt vội vàng chạy tới, tên bắt cóc Lâm Viễn cuối cùng cũng đẩy được cậu vào hắn trong xe, hắn đóng sập cửa sau đó quay lại ngăn cản Hạ Vũ Kiệt.

Chuyện xảy ra ngay giữa khu phố đông đúc, cảnh bắt cóc ấu dả y như phim đã thu hút sự chú ý của không ít người. Mọi người xúm đông lại bắt đầu chỉ chỏ, tên lái xe đeo đồng hồ vàng thấy tình thế bất lợi vội vàng nhấn ga vọt mất.

Lâm Viễn bị ngã ngửa ra ghế sau, cái chân bị thương trong lúc hỗn loạn vừa rồi lại bị va phải một phát nữa, đau tới mức khiến cậu phải nghiến chặt răng lại. Cậu thầm nghĩ - vì sao bao nhiêu xui xẻo lúc nào cũng đổ hết lên đầu tôi thế này!

Trên đường, xe cố tránh né loạn cả lên, Lâm Viễn không quên lên tiếng nhắc nhở đầy chân thành “Này, anh lái xe, chú ý an toàn giao thông một chút đi!”

Tên lái xe không quan tâm tới cậu, tiếp tục phi như điên về phía trước.

Lâm Viễn bó tay, cậu quay mặt nhìn ra phía sau, xe của Tôn Lâm vẫn đang đuổi sát theo. Lâm Viễn hơi sốt ruột, thầm nghĩ đây là chuyện gì vậy? Tại sao đang yên đang lành lại bắt cóc mình, hơn nữa vì sao Tôn Lâm lại đột nhiên xuất hiện?

“Này, anh là ai vậy?” Lâm Viễn hỏi gã lái xe đeo đồng hồ vàng, đồng thời quan sát kỹ hắn ta qua gương chiếu hậu. Vừa thoáng thấy mặt tên này, cậu ngay lập tức nhận mặt, vẻ mặt của hắn đúng chuẩn dân anh chị, không lệch một ly - vừa dữ tợn, vừa béo ú, lại đầy sẹo.

Lâm Viễn khinh bỉ nhú mày thầm nghĩ, đừng đùa với ta chứ... Cái dạng này mà cũng đòi ra ngoài giả làm lái xe, thật quá thiếu chuyên nghiệp. Ít nhất cũng nên hóa trang một chút chứ, cứ nhìn Hạ Vũ Thiên mà xem, có năm đấy giả chết thôi cũng phải bôi trát bằng mỹ phẩm chống nước hằn hoi đó!

Nghĩ tới Hạ Vũ Thiên, trong đầu Lâm Viễn đột nhiên nảy ra một ý tưởng. Cậu rút điện thoại di động ra khỏi túi, bây giờ chỉ có mình cậu ngồi ở băng ghế sau, tên này đang mãi lái xe chạy trốn không có thời gian để ý đến cậu, dẫu có bị phát hiện thì hắn cũng không thể dừng xe mà xử lý cậu được. Vậy thì ta gọi điện thoại cho Hạ Vũ Thiên cái coi...

Nhưng cậu chợt nghĩ ra, nếu gọi cho Hạ Vũ Thiên thì có khác gì nói cho thiên hạ biết Hạ Vũ Thiên đang giả vờ bị thương. Lâm Viễn nhăn nhó khẽ cắn môi thầm than, làm thế nào bây giờ?

Suy nghĩ mãi, cuối cùng cậu tắt điện thoại. Cậu đã tính toán kỹ, với tính cách đa nghi của Hạ Vũ Thiên, nhất định khi gọi tới điện thoại của cậu mà thấy không liên lạc được, anh ta sẽ đoán ra mình bị bắt cóc! Lát nữa cứ xem tình hình thế nào rồi tính tiếp, dù sao cũng là một chọi một, gã đeo đồng hồ vàng kia lại còn phải lái xe, để xem ai sợ ai nào?! Cậu liền bắt đầu ngó quanh tìm xem có thứ gì như gạch đá hay gậy gộc có thể sử dụng làm vũ khí không!

Tên lái xe liếc nhìn Lâm Viễn qua gương chiếu hậu, thấy cậu ngơ ngậy liên tục liền trợn mắt cảnh cáo “Ngồi yên!”

Lâm Viễn rất muốn nói - cuối cùng thì mày cũng mở mồm ra rồi cơ à, tao còn tưởng mày mắc chứng câm điếc chứ. Cậu liền hỏi “Sao anh lại bắt tôi làm gì? Tôi với anh không thù không oán, nhà tôi thì nghèo rớt mùng tơi cha mẹ đều đã qua đời, anh muốn tiền chuộc cũng không có ai trả cho anh đâu! Còn nữa, tôi vẫn thường quyên tiền hỗ trợ cho sinh viên học sinh nghèo hiếu học, anh mà hại tôi đồng nghĩa với việc hại rất nhiều người đó, anh phải xem xét cho kỹ đi.”

“Câm miệng!” Tên kia lộ vẻ bức mình, hắn phải tập trung lái xe, vậy mà Lâm Viễn cứ lái nhai không dứt bên tai.

Mấy chiếc xe phía sau đuổi theo rất sát, hắn vốn tưởng hai gã đi theo ít nhất cũng phải có một tên lên được xe, như vậy sẽ dễ dàng khống chế thẳng nhóc này. Ai ngờ Hạ Vũ Thiên lại cho rõ nhiều vệ sĩ đi theo thẳng nhóc này như vậy, xem ra anh ta thật sự rất coi trọng thẳng nhóc này. Thật ra dù cho hai gã kia có bị rớt lại hết cũng không phải là vấn đề gì lớn, nhưng không hiểu sao Tôn Lâm ở đâu lại chui ra phá bìnhh... Hắn có phần bức bối, tại sao Tôn Lâm lại đột nhiên xuất hiện ở đây, không lẽ thật sự chỉ là trùng hợp thôi sao?

Không chỉ có xe của Tôn Lâm theo riết phía sau, Hạ Vũ Kiệt và mấy gã vệ sĩ cũng lái xe đuổi sát tới nơi.

Lâm Viễn nhòm về phía sau, trong đầu thầm nghĩ - giống hệt cảnh đua xe! Y như trong phim “Tốc độ” mà cậu từng xem! Ở đất nước này mà cũng xảy ra cảnh bắt cóc đua xe được sao?

Chẳng mấy chốc xe đã ra khỏi thành phố, đi vào vùng nông thôn ít người qua lại, đường trở nên khó đi mấp mô hơn nhiều, xe liên tiếp bị xóc nảy.

Lâm Viễn nhìn ra ngoài, hai bên đều là ruộng lúa, hai tròng mắt đảo liên hồi suy tính, cậu nhoài người lặn trên ghế lái, ôm bụng nói “Anh lái xe này, dừng lại một lát tôi muốn đi vệ sinh.”

Lâm Viễn thấy khóe miệng tên lái xe đeo đồng hồ vàng giật giật. Hắn điên tiết nghĩ - thẳng nhóc này thật sự coi mình là thẳng lái thuê chắc.

Hắn quyết định lờ đi.

Thấy hắn chẳng thèm quan tâm, Lâm Viễn nói tiếp “Anh không dừng thật à? Tôi sẽ xả luôn ở trong xe tới đó! Đến lúc ấy anh đừng hối hận, trưa tôi lỡ ăn nhiều quá...”

Anh ta vẫn làm ngơ.

Mí mắt Lâm Viễn giật giật, cậu thầm nghĩ - được lắm, là tại mày đấy nhé. Cậu liền giả vờ cởi quần.

Vừa ngồi xuống, Lâm Viễn lập tức cảm thấy xe lắc một cái xem ra tên lái xe đã bị cậu dọa đến giật mình. Lâm Viễn nhin cười thầm nghĩ, chi có thể mà đã sợ rồi à? Vẫn còn nhiều trò hay hơn, cứ đợi đấy.

Lâm Viễn co người trốn ra phía sau lưng ghế, khẽ khàng mở hộp đựng kem ra, nghĩ nhất định phải bảo vệ phần kem có mặt Rukawa hình chibi! Cậu cẩn thận lấy phần kem có hình cục phân bên cạnh ra.

“Iiiii...” Lâm Viễn cố tình kéo dài giọng, giả như đang dồn lực, hóp bụng lại dùng sức rặn. Tên lái xe ngồi phía trước bất giác nhăn mặt, đưa tay mở cửa kính.

“Phù...” Lâm Viễn thở phào một tiếng ngược mắt hỏi anh tài xế, có mẫu giấy nào không?”

Tên lái xe vẫn tiếp tục giả bộ không thèm quan tâm tới cậu, nhưng trong bụng ngập một bồ thắc mắc, Hạ Vũ Thiên lại đi thích một tên lưu manh nhóc con thế này sao? Mà nghe nói anh ta còn yêu tới chết đi sống lại nữa chứ.

Lâm Viễn thấy hăn không thèm để ý tới mình liền nói “Này... ít nhất anh cũng cho tôi một tờ giấy ăn chứ, chẳng lẽ anh bảo tôi dùng tay lau à?!”

Lái xe mặt mày nhăn nhó tiếp tục lái. Ở phía sau xe của Tôn Lâm đuổi tới càng ngày càng gần.

“Được rồi, là do anh không đếm xỉa gì tới tôi, tôi buộc phải dùng tay, lát nữa sẽ lau hết lên người anh vậy!” Nói xong Lâm Viễn cầm phần kem có hình đồng phân lên, trong lòng tiếc đứt ruột, nếu đem về tặng cho Hạ Vũ Thiên nhất định anh ta sẽ tức đến đen hết mặt mày lại cho coi!

Lâm Viễn nghĩ một lát liền nhắc con ruồi làm bằng chocolate lên, dùng giấy bạc gói lại cẩn thận rồi nhét vào trong túi áo - những thứ đáng yêu thế này không được lãng phí! Vừa nghĩ cậu vừa cho nhánh cây chocolate vào miệng chén, sau đó bò dậy tay cầm cục kem hình phân lại gần lái xe nói “Anh giải đồng hồ vàng! Muốn ăn không?!”

Cùng lúc, mấy chiếc xe đuổi theo phía sau thấy chiếc taxi chở Lâm Viễn bỗng nhiên vang lên một tiếng phanh gấp, sau đó mất lái lượn theo hình chữ S.

“Lâm Viễn đang làm gì vậy?” Hạ Vũ Kiệt hỏi mấy gã vệ sĩ bên cạnh.

“À, hình như đang bôi gì đó lên mặt lái xe!” Gã lái xe mắt khá tinh nói “Không rõ là thứ gì!”

Hạ Vũ Kiệt nhíu mày tăng tốc. Nơi bọn họ đang đi qua chỉ là một con đường quê nhỏ đầy ổ gà ổ voi, nên cuối cùng chiếc taxi mất lái kia lao thẳng ra khỏi

mép đường, bay xuống ruộng lúa bên cạnh. Cửa xe mở ra, Lâm Viễn nhanh chóng lao khỏi xe chạy trốn trên tay vẫn còn cầm một cái hộp, chân hình như còn đau nên vừa chạy vừa nhảy lò cò.

“Lâm Viễn!” Tôn Lâm mở cửa xe chạy ra đỡ cậu, lại nhìn thấy chiếc taxi đang kẹt dưới ruộng đường như muốn quay đầu trở lại, nhưng bánh xe bị lún sâu xuống bùn làm cách nào cũng không thoát được. Lúc này xe của Hạ Vũ Kiệt và đám vệ sĩ cũng vừa tới nơi, Hạ Vũ Kiệt bước xuống, dẫn theo đám vệ sĩ đi tới bên cạnh.

“Cậu không sao chứ?” Tôn Lâm hỏi Lâm Viễn.

“Không sao.” Lâm Viễn đưa tay xoa xoa chân, thầm nghĩ có lẽ miệng vết thương lại toác ra rồi, nếu biết hôm nay phải diễn vụ bắt cóc này thì cậu đã không tháo băng sớm như vậy.

“Tôi đưa cậu về bệnh viện nhé?” Tôn Lâm vừa đỡ Lâm Viễn vừa hỏi.

“Không cần đâu.” Lâm Viễn nín lấy tay Hạ Vũ Kiệt, nhảy nhảy tới bên cạnh anh ta nói “Tôi đi cùng bọn họ thì cũng về luôn cùng bọn họ cho tiện.”

Tôn Lâm hơi chần chờ một chút, cuối cùng cũng buông tay ra. Hạ Vũ Kiệt đỡ Lâm Viễn, bảo gã vệ sĩ đứng bên cạnh giúp cậu trở lại trong xe.

“Hic... Càng ngày càng đau.” Lâm Viễn lại nhảy lò cò thêm mấy bước về phía trước, lập tức cảm nhận được rõ ràng mình lại chạm phải vết thương một lần nữa. Lần này thì gay go to, khi bị thương sợ nhất là bị thương thêm một lần nữa ở cùng một chỗ, chắc chắn mấy ngày nữa không bước đi nổi rồi.

Vệ sĩ dìu cậu đi về phía xe, Lâm Viễn nhảy nhảy mấy cái nói “Đau lắm, khiêng tôi đi thôi! Đi không nổi nữa!”

Mấy vệ sĩ bất đắc dĩ cầm lấy hộp kem trên tay cậu, rồi hai người một trái một phải đỡ lấy hai cánh tay Lâm Viễn. Lúc này cậu mới thở phào một hơi.

Cùng lúc đó, hai vệ sĩ khác đã lôi tên lái xe ra khỏi chiếc taxi áp giải tới trước mặt Hạ Vũ Kiệt.

Hạ Vũ Kiệt liếc mắt nhìn hăn liền nhíu mày, cười lạnh “Tiền lão lục, mày ăn gan hùm nên chán sống rồi sao?”

Lâm Viễn thấy cái tên Tiền lão lục kia mặt nhăn mày nhó đầy đau khổ, trên mặt vẫn còn dính một đồng kỳ quái màu vàng vàng, nhìn qua rất giống cả mặt bị trát đầy phân.

“Chắc.” Lâm Viễn cười hì hì nhìn bàn tay mình đang đặt trên vai một vệ sĩ, trong lòng bàn tay cậu cũng một màu vàng choe choét.

Tay vệ sĩ kia liếc nhìn tay cậu, bất giác khoe miệng cũng run run. Lâm Viễn cười hê hê rất chi là sung sướng, rút tay về liếm một cái, sau đó mới nói “Vị ngon cực kỳ.”

Mặt Tiền lão lục nhãn như khi, mãi tới khi đồng “phân” kia bị trát lên mặt hăn mới phát hiện ra có vấn đề phân đáng ra phải âm ẩm chứ, sao phân này lại lành lạnh, lại còn có cả mùi chocolate? Tên nhóc này quả thật ranh mãnh, lắm mưu nhiều trò, hăn đã bị cái mặt ngoan ngoãn của cậu ta lừa cho một vố. Biết thế trước khi lái xe hăn đã cho cậu ta một phát nằm lịm một chỗ để khỏi bày trò. “Áp giải người trở về.” Hạ Vũ Kiệt ra lệnh cho đám vệ sĩ đem Tiền lão lục đi. Lâm Viễn thấy vậy liền hỏi hai người vệ sĩ cạnh mình, “Này, cứ thế đem đi thôi à? Vì sao không báo cho cảnh sát?”

Mấy tay vệ sĩ không trả lời, cẩn thận khiêng Lâm Viễn trở lại trong xe của Hạ Vũ Kiệt.

Hạ Vũ Kiệt quay lại nhìn lướt qua chỗ Tôn Lâm cười khề, “Tôn thiếu gia, trùng hợp thế cơ à?”

Tôn Lâm gật đầu trả lời “Chỉ là vừa đúng lúc đi ngang qua thôi.”

“Quả thật rất đúng lúc.” Hạ Vũ Kiệt cũng gật đầu nói “Sau khi quay về tôi sẽ nói lại với đại ca, để anh ấy mấy hôm nữa tự mình tới cảm ơn anh mới được.”

“Hạ Vũ Thiên bây giờ sao rồi?” Tôn Lâm hỏi.

Hạ Vũ Kiệt cười cười đáp “Vẫn rất tốt! Hôm nay Lâm Viễn muốn đi ăn kem, đại ca không có thời gian rảnh đi cùng với cậu ấy nên mới bảo tôi đưa đi... Ai ngờ lại gặp phải chuyện như thế này. Hôm nay may là có Tôn thiếu gia giúp đỡ, nếu không tôi chết chắc với đại ca rồi.” Nói xong anh ta liền tạm biệt ra về.

Lâm Viễn thấy Hạ Vũ Kiệt quay lại, khoe miệng vẫn còn hơi nhếch lên ra chiều rất tự mãn liền hỏi “Hê, hình như đám họ Hạ các anh đều ghét nhà họ Tôn thì phải.”

Hạ Vũ Kiệt quay sang nhìn lướt qua cậu đáp “Coi như cậu nói đúng.”

Xe chuyển bánh.

“Này, có thể về phòng khám trong vòng nửa tiếng không?” Lâm Viễn hỏi lái xe.

Hạ Vũ Kiệt không rõ có chuyện gì “Cậu vội lắm à?”

“Cái hộp cách nhiệt này chỉ có tác dụng trong vòng hai tiếng thôi, kem sắp tan mất rồi” Lâm Viễn đáp “Kem mà tan, vị sẽ thay đổi mất!”

Hạ Vũ Kiệt nhìn chăm chăm Lâm Viễn một hồi lâu, lắc đầu. Anh bắt đầu nghi ngờ Hạ Vũ Thiên thực ra không hề thích cậu, chẳng qua cả hai đang diễn một vở kịch yêu đương mà thôi, bởi vì anh thật sự không thể tưởng tượng được tại sao Hạ Vũ Thiên lại có thể yêu nổi dạng người với anh tính cách như thế này. Tuy vậy, anh ta vẫn ra lệnh cho lái xe ngay lập tức quay trở lại phòng khám.

Không lâu sau xe đã quay về trước cửa phòng khám, Lâm Viễn được mấy vệ sĩ khiêng xuống xe. Tới trước cửa phòng Hạ Vũ Thiên, Lâm Viễn xua tay nói “Mấy người không phải đưa tôi vào nữa, đợi mấy hôm nữa Hạ Vũ Thiên khá hơn hãy nhắc tới chuyện này.”

Hạ Vũ Kiệt gật đầu “Hiếu rồi.” Lâm Viễn định đẩy cửa đi vào, Hạ Vũ Kiệt giữ chặt tay cậu lại vẻ mặt rất hứng thú “Tôi muốn hỏi cậu một việc này.”

“Sao?” Lâm Viễn nhìn anh ta.

“Tại sao... Vừa rồi cậu không đi cùng với Tôn Lâm mà lại theo tôi quay trở về?”

Lâm Viễn làm ra vẻ mặt “tôi rất tin tưởng anh” đoạn cười nói “Bởi vì anh là em trai Vũ Thiên.”

Hạ Vũ Kiệt trợn mắt nhìn cậu một cái, xong thở dài đánh sượt. Lâm Viễn cười tí mắt vẩy vẩy tay chào anh ta, mở cửa nhảy lò cò vào bên trong rồi đóng lại.

A Thường vẫn đứng canh gác trước cửa, Hạ Vũ Kiệt nhìn anh ta, hỏi “Đại ca đỡ hơn chưa?”

A Thường gật đầu “Bác sĩ Lý nói mọi chuyện vẫn bình thường.”

Hạ Vũ Kiệt cười nhạt một tiếng, trả lời như vậy cũng coi như là không, nhưng Hạ Vũ Kiệt cũng chẳng biết phải làm thế nào. Trong số mấy anh em, Hạ Vũ Thiên quyết định như thế nào, mọi chuyện sẽ như thế ấy việc Hạ Vũ Kiệt có thể làm cũng chỉ là dẫn mọi người chạy vòng quanh Hạ Vũ Thiên mà nghe lệnh thôi.

Lâm Viễn nghe thấy A Thường bên ngoài gõ nhẹ ba tiếng liền hiểu mọi việc vẫn ổn. Lúc ấy cậu mới nhảy lò cò tới mở cửa phòng Hạ Vũ Thiên tay vẫn cầm hộp kem.

Hạ Vũ Thiên đang nằm trên giường, thấy Lâm Viễn trở lại lập tức hất chăn ra ngồi dậy hỏi “Sao rồi? Nghe nói vừa có chuyện xảy ra?”

Lâm Viễn biết nhất định đám vệ sĩ áo đen Hạ Vũ Thiên bí mật phái đi theo cậu đã báo cáo cho anh ta biết liền gật đầu “Phải, một gã lái xe tai đeo đồng hồ vàng muốn bắt cóc tôi, mọi người lôi lôi kéo kéo truy đuổi nhau chán chê, cuối cùng hẳn ta cũng bị tóm cổ rồi. Nghe nói gã bắt cóc tôi tên là Tiền lão lục.”

Vừa nói cậu vừa mở hộp kem, nhìn chăm chăm vào cái mặt Rukawa hình chibi rồi cười “May là chưa chảy ra, món kem của cửa hàng này độc thật!” Đồng thời cậu rút một tấm danh thiếp của cửa hàng ra khỏi túi áo “Đúng là độc nhất vô nhị... Lần sau có mua kem, nhất định tôi sẽ đặt hàng ở đây!”

Hạ Vũ Thiên thấy Lâm Viễn dùng thìa xúc một quả bóng rổ nhỏ cạnh tay Rukawa ăn liền hỏi “Tại sao cậu chỉ mang mỗi phần mình về ăn mà không mua về cho tôi?”

“Chuyện này... kể ra dài lắm.” Lâm Viễn lắc đầu trả lời “Tôi vốn đã mua một ly về cho anh rồi, ly kem ấy phải nói là cực kỳ giống anh, cũng cực kỳ thích hợp với anh, chỉ đáng tiếc là sau đó tôi đã dùng nó để chiến đấu anh dừng với gã bắt cóc đành phải hy sinh nó mất rồi.” Lâm Viễn vừa nói vừa tiếp tục chén kem, bỗng nhiên như nhớ ra điều gì liền vỗ vỗ đầu “A đúng rồi, vẫn còn một cái này phần anh!” Vừa nói, cậu vừa lấy một gói giấy bạc nhỏ ra khỏi túi áo mở ra, cầm lấy con ruồi nhảy tới trước mặt Hạ Vũ Thiên nói “Xòe tay ra nào.”

Hạ Vũ Thiên xòe tay, Lâm Viễn cười gian manh đặt con ruồi vào lòng bàn tay anh ta.

Mặt Hạ Vũ Thiên lập tức sa sầm lại.

“Hê, nhìn rất giống thật đúng không! Anh nhìn xem, cái cánh này được làm bằng đường đấy trong suốt lại còn có cả hoa văn nữa chứ! Mảng màu đỏ trên đầu cũng là làm từ đường, hơn nữa còn có thể nhìn xuyên qua, trông cũng thật quá đi mất” Lâm Viễn vừa nói vừa bẻ một chân của con ruồi bỏ vào miệng “Nghe nói phần kem hình đồng phân đấy là món đỉnh nhất của cửa hàng người ta đấy! Chỉ đáng tiếc anh lại không có phúc hưởng, vừa rồi tôi có thử một miếng là vị chocolate... A!” Cậu chưa nói hết câu đã bị Hạ Vũ Thiên ôm lấy, xoay người đè xuống giường.

“Anh định làm gì!” Lâm Viễn tức giận trợn mắt “Vết thương ở chân tôi đang bị toác ra đấy!”

Hạ Vũ Thiên nhú mày, nhắc chân Lâm Viễn xắn ống quần lên xem, thấy miệng vết thương vốn đã đóng vảy giờ lại tróc ra một mảng chảy máu, anh liền

nhấn mặt với tay lấy điện thoại di động đặt ở cạnh giường gọi Lý Cố tới xử lý vết thương cho Lâm Viễn.

Lâm Viễn liếc thấy điện thoại của Hạ Vũ Thiên không tắt máy, bất giác khoe miệng khẽ nhếch lên cười.

Sau khi Lâm Viễn đi theo Lý Cố, Hạ Vũ Thiên lấy một chiếc điện thoại khác ra khỏi túi áo bật máy lên gọi điện.

“Này? Tiền lão lục vì sao lại muốn bắt cóc Lâm Viễn?”

“Tên Tiền Lão lục này vốn là kẻ chết nhát, có cho hăn mười lá gan hăn cũng không dám làm gì đâu, nhất định là sau lưng còn có kẻ khác giật dây!”

“Là người bên mình?”

“Có thể nói như vậy.”

“Cậu sai người bắn tin cho Tôn Lâm biết chuyện này à?”

“Đúng, cậu ta vừa nghe thấy có người muốn bắt cóc Lâm Viễn liền vội vã lao tới xem chừng tên nhóc này thật sự có tình cảm với Lâm Viễn.”

“... Lần sau làm gì cũng phải báo trước với tôi.”

“Rõ, xin lỗi đại ca.”

“Cố gắng giải quyết thật nhanh gọn.”

“Được đại ca yên tâm.”

Hạ Vũ Thiên cúp điện thoại, khẽ thở dài một tiếng. Anh liếc mắt, thấy con ruồi thiếu một chân bằng đường lúc này Lâm Viễn làm rơi bên cạnh gối.

Hạ Vũ Thiên cầm lấy con ruồi rất giống thật ấy lên, không biết ma xui quỷ khiến thế nào lại bỏ vào miệng... Quả nhiên là ngọt. Có vị ngọt của sữa, có chút vị ngọt thanh nhẹ của hoa quả, còn có cả vị đắng nhàn nhạt của chocolate.

Hạ Vũ Thiên bật cười, hóa ra ăn ruồi cũng không phải việc gì quá khó khăn.

Đưa mắt sang bên cạnh, anh nhìn thấy ly kem Lâm Viễn quên không mang theo đặt trên mặt bàn vẫn còn phân nửa. Anh liền bước tới cầm lên ngẫm ngía, cũng đáng yêu đấy chứ... Anh lấy thìa từ từ xúc từng miếng đưa vào miệng.

Một lúc sau, Lâm Viễn nhảy lò cò trở lại miệng kêu to “Chết rồi! Kem chảy mất rồi, sao lại quên mất cơ chứ!”

Cậu tới trước bàn, ly kem đã bốc hơi!

“Gì? Kem...” Lâm Viễn quay người lại liền thấy Hạ Vũ Thiên đang ngậm thìa nhìn mình.

“Anh ăn kem của tôi à?!” Lâm Viễn lao tới thấy Hạ Vũ Thiên đã chén sạch bay kem của mình rồi.

Thấy Lâm Viễn mặt nhăn mày nhíu, Hạ Vũ Thiên thân nhiên nói “Có gì mà khó chịu, cậu để quên dù sao nó cũng sẽ tan mất thôi.”

Lâm Viễn quắc mắt nhào tới bóp cổ Hạ Vũ Thiên “Tôi liều mạng với anh”

Hạ Vũ Thiên cười, hai tay vòng qua eo Lâm Viễn ôm cậu lên xoay người đặt cậu xuống bên dưới mình, nhào tới hôn nhiệt tình “Chỗ kem này đã là gì, chỉ cần cậu thích, tôi sẽ xây cả căn nhà bằng kem cho cậu!” Nói xong lại tiếp tục hôn Lâm Viễn tới tấp.

Lâm Viễn cảm thấy vị bạc hà nhàn nhạt trong miệng Hạ Vũ Thiên, trong lòng tiếc nuối vô cùng - hóa ra phần mặt chibi lại có vị bạc hà... Cậu thích nhất là vị bạc hà biết vậy lúc này mua hân vài ly có phải hay không!

Trời nhá nhem tối, Lâm Viễn và Hạ Vũ Thiên đang ngồi ăn cơm chiều cùng nhau thì A Thường bước vào, anh ta thì thầm mấy câu vào tai Hạ Vũ Thiên. Khóe miệng Hạ Vũ Thiên khẽ nhếch lên, anh quay sang nói với Lâm Viễn “Ăn nhanh lên, ăn xong còn phải diễn một vở kịch lớn!”

Lâm Viễn không hiểu hỏi “Lần này là ai tới đây?”

Hạ Vũ Thiên cười bí hiểm nói “Là nhân vật “rất đặc biệt”!”

Phần 12

Chương 34

Lâm Viễn nhăn nhăn mũi, cậu cứ nghe thấy Hạ Vũ Thiên nói cái gì mà có liên quan đến nhân vật quan trọng hoặc kế hoạch lớn này nọ thì cảm thấy trong người rất khó chịu.

Thấy Lâm Viễn có vẻ chán nản, Hạ Vũ Thiên hỏi “Sao thế?”

Lâm Viễn im lặng một lúc mới đáp, “Không sao, tôi đi tìm Lý Cố đây.”

“Tìm Lý Cố làm gì?” Hạ Vũ Thiên cau mày “Mấy người kia sắp tới rồi.”

“Khi nào đến nơi rồi thì gọi tôi cũng chưa muộn.” Lâm Viễn nói “Tôi qua chỗ Lý Cố hít thở chút không khí trong lành.” Thoáng cái bóng cậu đã biến mất phía sau cánh cửa.

Hạ Vũ Thiên hơi nhíu mày, ngồi dựa trên giường khẽ lắc đầu, đột nhiên anh cảm thấy buồn phiền.

Anh đứng dậy đi tới cạnh cửa sổ, Lâm Viễn đang nhảy lò cò tới vườn hoa dưới sân. Cậu tìm một chiếc ghế đá ngồi xuống, cúi đầu suy tư, xem ra tâm trạng cũng không vui vẻ gì.

Hạ Vũ Thiên dựa vào cửa, đứng yên lặng nhìn chăm chú Lâm Viễn ngồi dưới tán cây. Đúng lúc này Lý Cố xách hộp thuốc đi ngang qua thấy Lâm Viễn ngồi đó liền ghé lại gần “Tiểu Viễn Viễn?”

Lâm Viễn ngược mắt nhìn Lý Cố.

“Đang làm gì vậy?” Lý Cố ngồi xuống cạnh cậu.

Hạ Vũ Thiên mở điện thoại của mình ra ấn một phím... Trong chiếc vòng trước đây anh đeo lên tay Lâm Viễn có đặt máy nghe trộm. Anh rất ít khi dùng tới, nhưng gần đây chức năng này lại được sử dụng khá thường xuyên. Kể cả hôm nay, khi Lâm Viễn ra ngoài cùng với Hạ Vũ Kiệt, anh cũng dùng tới nó.

“Sao lại mất tinh thần như thế này?” Lý Cố hỏi Lâm Viễn.

“Không sao.” Lâm Viễn lướt mắt nhìn qua anh ta hỏi “Lại là công việc đi hóa trang à?”

“Ừ.”, Lý Cố giơ tay chỉnh lại tóc cho Lâm Viễn hỏi “Có phải cái tên đại biến thái Hạ Vũ Thiên kia lại bắt nạt cậu không?”

“À... Anh ta đúng là hợp với cái tên “biến thái” ấy đấy nhưng gần đây có vẻ cũng có chút tiến bộ, không quấy rầy tôi nhiều nữa.”

Hạ Vũ Thiên khẽ mấp má môi, không thốt lên được tiếng nào.

“Này Lâm Viễn, tôi hỏi cậu một chuyện nhé.” Lý Cố đột nhiên hỏi “Nếu như có người lừa cậu, thì cậu sẽ làm gì?”

Lâm Viễn nghĩ một lúc mới nói “Thì lúc nào chả có người lừa tôi chứ.”

“Thảm như thế sao?” Lý Cố ngạc nhiên “Là lừa tiền hay lừa tình?”

Lâm Viễn nhìn anh ta “À... Lấy ví dụ như trường khoa trước đây của tôi, rõ ràng rất ngứa mắt với tôi nhưng lại luôn miệng nói là quý tôi. Tôi tới đâu, làm gì cũng đi theo ngáng chân nhưng luôn nói là coi trọng tôi.”

“Tôi không nói loại người đó.” Lý Cố lắc đầu “Ý tôi là nếu như có một người nào đó lừa cậu vô cùng nặng nề thì sao?”

“Nặng tới mức nào?”

“Ừm, có thể là... tới mức cậu không thể tha thứ được?”

“Không.” Lâm Viễn lắc đầu “Tôi không để bụng mấy chuyện đó.”

“Vậy... phải lừa dối cậu tới mức nào thì cậu mới không bao giờ tha thứ được?” Lý Cố hỏi.

Lâm Viễn nhìn Lý Cố một hồi lâu, đoạn cười cười “Hạ Vũ Thiên đâu có quan tâm đến chuyện tôi tha thứ cho anh ta hay không.”

Lý Cố ngây người, Hạ Vũ Thiên nghe đến đó cũng ngây người.

“Tôi có nói người lừa dối cậu là Hạ Vũ Thiên đâu.” Lý Cố hơi đỏ mặt.

Lâm Viễn quay sang nhìn anh ta rồi nói “Tôi cũng chỉ đoán thôi, anh chưa hề nói gì với tôi cả mà.”

Hạ Vũ Thiên nhăn mặt, Lý Cố cũng rất bất đắc dĩ thở dài “Tôi cứ tưởng cậu là thỏ trắng, hóa ra cậu chính là hồ ly.”

“Sau một năm nữa, cậu dự định thế nào?” Lý Cố lại hỏi “Có muốn trở lại phòng khám chỗ tôi làm việc không?”

Lâm Viễn ngẫm nghĩ một lát đáp lại “Tới lúc đó hãy tính... Có khi sau này không chừng tôi đổi nghề làm diễn viên cũng được...”

Lý Cố bật cười nói “Nếu có người đổi sang nghề diễn viên thì đó phải là Hạ Vũ Thiên mới phải.”

“Ừ, với trình độ thượng thừa của mình, anh ta có thể đoạt cả giải nam diễn viên chính xuất sắc nhất ấy chứ.” Lâm Viễn nhếch môi cười nói “Giải nam chính Oscar.”

Hạ Vũ Thiên cảm thấy đúng là bó tay với Lâm Viễn, anh tắt điện thoại, quay người trở về nằm lại trên giường.

Một lúc sau, Lý Cố và Lâm Viễn đi lên. Hạ Vũ Thiên nhận thấy sau khi quay lại, Lâm Viễn dường như đã trở về trạng thái vui vẻ vô tư như cũ, lại còn tranh thủ chút thời gian rảnh mở máy tính lên xem mấy phim hành động của Mỹ.

Hạ Vũ Thiên hóa trang xong xuôi, vẫy tay gọi “Lâm Viễn, lại đây.”

“Để làm gì?” Lâm Viễn liếc xéo anh ta một cái rồi nói “Tôi sắp xem xong rồi! Gần tìm được hung thủ rồi!”

Hạ Vũ Thiên không rõ vì sao đột nhiên có một cảm giác khó chịu nhen lên trong lòng, anh bảo với Lý Cố “Anh cứ đi làm việc của mình đi, những việc còn lại tự tôi sẽ giải quyết!”

Lý Cố nhú mày nhìn Hạ Vũ Thiên thờ dài rồi xách túi đồ đi ra ngoài.

Hạ Vũ Thiên đi tới bên cạnh Lâm Viễn, Lâm Viễn vẫn đang tập trung xem phim không để ý gì tới anh ta.

Hạ Vũ Thiên kéo áo nhằm thu hút sự chú ý của cậu.

“Anh làm gì đó?” Lâm Viễn ngẩng đầu đưa mắt liếc qua Hạ Vũ Thiên một cái rất nhanh, sau đó sự tập trung của cậu lại lập tức quay trở lại màn hình máy tính.

Hạ Vũ Thiên nhú mày nói “Lát nữa, người sắp tới đây chính là ‘nhân vật quan trọng’.”

“Biết rồi, anh vừa nói rồi còn gì.” Lâm Viễn trả lời “Cũng đâu phải nhân vật gì lớn đâu.”

“Đó chính là người cậu đang thế thân.” Hạ Vũ Thiên bỗng nhiên nói.

Lâm Viễn hơi ngây người, ngay sau đó cậu lập tức gật đầu “Ừ.”

“Chỉ ừ thôi à?” Hạ Vũ Thiên hỏi tiếp.

“Ờ.” Lâm Viễn lại ờ một tiếng.

Tâm trạng của Hạ Vũ Thiên vốn đang xấu sẵn, lại thêm thấy Lâm Viễn không thèm quan tâm nên càng bức mình.

Cuối cùng phim cũng hết, Lâm Viễn thầm nghĩ phim Mỹ đúng là kỳ lạ thật, ngay đến cả nhạc cuối phim cũng không có. Đúng lúc này cậu chợt cảm thấy xung quanh Hạ Vũ Thiên như bị đè ép bởi một luồng khí nặng nề, liền quay mặt sang chỗ anh ta “Anh có chuyện quái gì thế?”

Hạ Vũ Thiên chăm chú ngắm nghía Lâm Viễn, một hồi lâu mới nói “Lâm Viễn, lát nữa tôi muốn cậu phải tỏ ra thật ghen tuông.”

Lâm Viễn hơi nhíu mày nói “Ừ... Yêu cầu này đòi hỏi độ khó cao đấy, tôi sẽ cố gắng hết sức.”

Hạ Vũ Thiên nói, “Tôi sẽ tỏ ra thân mật với người kia, lúc đó trong mắt cậu nhất định phải tràn ngập hờn ghen giận dữ.”

Lâm Viễn quay mặt lại nhìn thẳng vào Hạ Vũ Thiên thật lâu sau mới ngập ngừng nói “Bản thân anh có thể là nam diễn viên chính xuất sắc nhất, nhưng cũng đừng hi vọng tất cả mọi người diễn chung đều trở thành diễn viên phụ xuất sắc, có được không?”

“Vỡ kịch lần này diễn biến như thế nào có liên quan trực tiếp tới thành bại về sau.” Hạ Vũ Thiên nói “Kẻ tới cùng với cậu ta không phải người bình thường, nếu cậu diễn không đạt, nhất định sẽ lập tức bị phát hiện.”

Lâm Viễn nhăn mặt nhìn sang hướng khác “Tôi đã bảo sẽ cố gắng hết sức rồi còn gì.”

Đúng lúc này A Thường chạy vào trong phòng báo với Hạ Vũ Thiên “Thiếu gia, xe đã tới trước cửa!”

Hạ Vũ Thiên gật đầu, nghiêm khắc nhìn Lâm Viễn nói “Nếu cậu diễn không đạt thì biết tay tôi!”

Đã rất lâu rồi Hạ Vũ Thiên không dùng ngữ điệu uy hiếp như vậy để nói với Lâm Viễn, bình thường đa phần anh dùng giọng điệu bông đùa với cậu. Trong lòng Lâm Viễn gợn lên đôi phần khó chịu, nhưng cậu im lặng không nói gì. Hạ Vũ Thiên kéo cậu tới bên cạnh giường. Cậu lấy một chiếc ghế ngồi xuống bên cạnh, Hạ Vũ Thiên đưa tay ra nắm lấy tay Lâm Viễn. Bất giác cậu muốn rút tay về nhưng tay Hạ Vũ Thiên nắm chặt không chịu buông. Hạ Vũ Thiên thấy Lâm Viễn dường như có phần hờn dỗi, lại có vẻ giống như đang tức giận, liền ngẩng đầu nhìn cậu. Lâm Viễn chỉ cúi đầu xem ra rất không vui.

“Cậu lại giận dữ cái gì?” Hạ Vũ Thiên nhíu mày tỏ ý không hài lòng.

Khóe miệng Lâm Viễn giật giật, cậu lườm Hạ Vũ Thiên rồi đáp “Đang điều chỉnh lại cảm xúc chứ còn làm gì nữa! Ghen tuông chẳng phải nên sa sầm nhăn

nhỏ mặt mày sao, nếu không anh bảo tôi phải diễn làm sao bây giờ? Tôi vốn không thích anh, moi ở đâu ra ghen tuông mà diễn?”

Bàn tay Hạ Vũ Thiên vô thức siết chặt lại, Lâm Viễn nghiêng răng hung hăng trợn mắt nhìn anh ta. Hạ Vũ Thiên nhận ra sự vô lý của mình liền bất giác buông lỏng, Lâm Viễn rút tay lại, cậu đến bên cạnh bàn rót trà.

Thấy Hạ Vũ Thiên chăm chú quan sát mình, Lâm Viễn quay lưng lại phía anh ta, ngoáy ngoáy mũi, đoạn ném gỏi mũi vào trong cốc, sau đó cầm ra đưa cho anh ta trong lòng thầm nghĩ “Này, cho anh ăn! Ăn rồi biến thành gỏi mũi luôn đi càng tốt! Đồ xấu xa độc ác.”

Chẳng bao lâu sau, bên ngoài cửa vang lên tiếng bước chân, sau đó có tiếng người gõ cửa.

Lâm Viễn mở miệng định nói câu “Vào đi”, nhưng Hạ Vũ Thiên chưa gì đã trừng mắt đe dọa. Lâm Viễn ngửa mặt nhìn trời, cố gắng làm ra một thứ giọng mà cậu cho là phù hợp với hình tượng “cao quý lạnh lùng” mình đang phải diễn, nói vọng ra phía cửa “Mời vào...”

Khóe miệng Hạ Vũ Thiên giật giật, anh thầm nghĩ con người này lại đang giở trò gì nữa đây?

Cửa mở ra, có hai người dáng vẻ xem chừng là vệ sĩ bước vào.

Hai vệ sĩ đứng sang hai bên phía trước cửa, liền đó có ba người khác đi tới.

Người đầu tiên là một ông lão nhìn bề ngoài ít nhất cũng chừng hơn bảy mươi, dáng người xương gầy, mặc một bộ tây trang chỉ nhìn qua cũng biết là được đặt thiết kế riêng, tay chống gậy gỗ mun, trông đã biết là người có danh phận.

Đứng bên cạnh đỡ ông lão là một thanh niên trẻ tuổi. Chỉ thoáng qua thôi Lâm Viễn cũng lập tức ý thức được ngay vì sao Hạ Vũ Thiên lại chọn mình để thể thân cho cậu ta. Dáng vẻ bên ngoài của hai người rất giống nhau, cùng thuộc loại thư sinh cao gầy, da trắng mịn. Lâm Viễn có cảm giác người thanh niên này lớn hơn cậu mấy tuổi, đường nét khuôn mặt có nét tinh xảo hơn cậu một chút... Đó là một vẻ đẹp đậm chất phương Đông. Nhưng nhìn kỹ, cậu ta lại có một khí chất trầm tĩnh lạnh lùng... Thật đúng với gu của Hạ Vũ Thiên, lạnh lùng xinh đẹp cao quý và đầy sức hút.

Đằng sau hai người còn có một người đàn ông cao lớn. Lâm Viễn vừa nhìn thấy anh ta liền hơi nhúm mày, phong thái khí chất của người này khá giống với Hạ Vũ Thiên, mới nhìn qua đã biết hẳn không phải người lương thiện gì, bề

ngoài có vẻ giống như con lai với ngoại quốc, đầu ngẩng cao. Lâm Viễn khê bữu môi, sao hôm nay lại gặp được kẻ vừa lạnh lùng lại vừa cao quý thế chứ.

“Cha nuôi.” Hạ Vũ Thiên yếu ớt gọi, muốn chống thân mình ngồi dậy.

Lâm Viễn nghe một câu ấy mà lạnh hết cả người, trong lòng thầm nghĩ - Hạ Vũ Thiên ời là Hạ Vũ Thiên, cái giọng anh dùng nghe đáng khinh bỉ quá rồi đây! Tuy rằng trong lòng thầm mắng Hạ Vũ Thiên không tiếc lời, nhưng Lâm Viễn vẫn rất ý thức được vai diễn của mình, chạy lại đỡ anh ta. Hạ Vũ Thiên bất thành lình đẩy cậu ra, động tác tự nhiên tới mức khiến Lâm Viễn ngây người, tự động lùi sang một bên.

“Cứ từ từ!” Ông già xoa tay, nói với cậu thanh niên bên cạnh, “A Thụy, sao còn không đến đỡ anh trai con.”

Khóe miệng Lâm Viễn khê run run, thầm nghĩ - anh trai? Chẳng lẽ là loạn luân sao? Nhưng sau khi nghĩ kỹ lại thì đúng rồi, Hạ Vũ Thiên vừa gọi người kia là cha nuôi, xem ra mối quan hệ của họ hẳn là gần gũi.

“Vũ Thiên, anh không sao chứ?” Rất thân thiết và tự nhiên, người thanh niên kia gọi hai tiếng “Vũ Thiên”, trong giọng nói ngập tràn tình cảm. Lâm Viễn nghĩ thầm trong lòng, không biết có chỗ nào để tôi trốn vào đó ới một chút không nhỉ?

“Anh uống chút nước nhé?” Người thanh niên tên A Thụy kia cầm lấy cốc trà vừa rồi Lâm Viễn để trên tủ cạnh giường, giúp Hạ Vũ Thiên uống một ngụm. Lâm Viễn lúc này phải cố gắng nhin cười - đúng là hài hước! Cậu chợt giật mình nghĩ ra, hình như thái độ của mình không đúng, phải ghen tị, ghen tị nhiều vào chứ!

Nghĩ vậy, cậu liền điều chỉnh lại ánh mắt cùng nét biểu cảm trên mặt... Cảm thấy vẫn chưa đúng, cậu lại tiếp tục đổi sang nét mặt khác... Trong lòng Lâm Viễn thầm cảm phục những người làm diễn viên, đến tận hôm nay cậu mới biết muốn trở thành ông vua màn ảnh thật chẳng dễ chút nào. Triều Vỹ đại ca, em hâm mộ anh ngàn vạn lần! Mã giáo chủ, thuộc hạ sùng bái ngài!

Lâm Viễn theo thói quen, trong đầu lại vô thức suy nghĩ băng quơ và tự cảm thấy sung sướng. Vừa ngước mắt lên, cậu thấy người thanh niên cao lớn còn lại kia đang ngạc nhiên nhìn mình, trong đôi mắt anh ta dường như còn lấp lánh một tia cười.

Lâm Viễn không thích vẻ bề ngoài cũng như ánh mắt của anh ta nên tự động quay người đi chỗ khác, không nhìn đến.

Thấy Lâm Viễn diễn không nghiêm túc đành hoảng, Hạ Vũ Thiên hơi nhíu mày. A Thụy thấy anh ta nhíu mày liền hỏi, “Anh khó chịu ở đâu à?”

“Không phải.” Hạ Vũ Thiên lắc đầu.

“Kẻ nào dám động vào con trai ta?” Ông già tức giận hỏi “Là kẻ nào? Nhà Âu Dương hay nhà họ Tôn?”

Hạ Vũ Thiên điều chỉnh lại cảm xúc của mình, nhìn sang ông già lắc đầu nói “Hiện vẫn chưa tìm ra.”

Ông già nhìn anh, đôi mày nhíu lại, ông ta suy nghĩ một lát rồi gật đầu “Rõ rồi, là người bên mình.”

Sắc mặt Hạ Vũ Thiên thoáng thay đổi “Không thể có chuyện đó được.”

“Ha.” Lão già cười nhạt một tiếng “Ta cũng đã sớm đoán trước, cha con vừa ra đi, đương nhiên nhà họ Hạ không loạn lên mới là lạ. Bọn họ thể hiện ra bên ngoài là sợ con, nhưng đừng tưởng, dù sao họ cũng là bậc cha chú... Không lẽ nào họ lại để cho con yên.”

Hạ Vũ Thiên nghe tới đây, bất giác cúi đầu.

Ông già yên lặng một lát, “Quả nhiên là chú Hai của con sao?”

Lâm Viễn lắng nghe cuộc nói chuyện của hai người, đột nhiên cảm thấy Hạ Vũ Thiên thật sự rất giỏi diễn kịch... Loại người này, không biết tới bao giờ mới nói được một câu thật lòng? Những lời trước đây anh ta từng nói, liệu có thể tin được mấy phần?

Lâm Viễn ngẩn người nhìn cốc trà nằm gần đó, chợt nghe thấy người thanh niên cao lớn đi cùng hai người kia đột nhiên hỏi, “Vũ Thiên, đây là ai thế? Bạn trai cậu hay là y tá chăm sóc cậu?”

Mí mắt Lâm Viễn nháy nháy mấy cái thầm nghĩ - Hạ Vũ Thiên, anh đúng là hết thuốc chữa rồi, con trai mà ở bên cạnh anh không phải bạn trai thì nhất định chỉ có thể là y tá thôi.

“Cậu ta chính là Lâm Viễn.” Hạ Vũ Thiên trả lời.

“À.” Người kia gật đầu nói, “Hóa ra đây là di chúc sống vốn được nghe nói bao lâu nay sao.” Dứt lời anh ta bước lại gần, bắt tay Lâm Viễn cười nói “Tôi là Tống Hi, là anh kết nghĩa của Vũ Thiên, còn đây là Tiêu Thụy.” Vừa nói anh ta vừa chỉ vào người thanh niên xinh đẹp đang đứng bên kia.

Lâm Viễn.” Hạ Vũ Thiên không rời mắt khỏi bàn tay Lâm Viễn vẫn đang nắm trong tay Tống Hi đoạn nói “Mau lại đây chào hỏi bố nuôi của tôi đi, đây là lão đại gia nhà họ Hạ.”

Lâm Viễn thầm nghĩ, thân phận của mấy người quả là loạn cào cào. Cung cách quản lý của đám xã hội đen các anh thì theo kiểu phương Tây, vậy mà bây giờ lại thò ở đâu ra một lão đại gia nữa, thế là lại thành kiểu phương Đông. Anh vừa gọi ông ta là cha nuôi, giờ lại thành lão đại gia nhà họ Hạ. Thôi được rồi, các người đây là đại lão gia của nhà Hạ, còn con kiến nằm ngoài cửa nhà Hạ chắc hẳn là tiểu lão gia rồi.

Nghĩ vậy nhưng Lâm Viễn vẫn ngoan ngoãn đi tới, lễ phép nói với ông già “Lão gia.”

Lão gia nhìn Lâm Viễn một lát gật đầu nói “Chào cậu.”

Lâm Viễn thầm nghĩ - không dám, người bình thường gặp nhau lần đầu cũng chẳng mấy khi chào hỏi hân hoan đến thế này đâu, ông già này là người của xã hội đen mà vẫn biết cư xử lễ nghi gồm.

“Dáng đi của cậu sao có vẻ lạ?” Tiêu Thụ cười hỏi “Què chân à?”

Lâm Viễn liếc mắt anh ta, chợt nhớ ra trước đây Hạ Vũ Thiên có nói kẻ dùng súng bắn mình chính là người này liền trả lời “Chỉ bị thương nhẹ thôi.”

“À.” Tiêu Thụ gật đầu nói “Nghe nói Hạ Vũ Thiên đi đâu cũng dẫn cậu theo bên mình.”

Lâm Viễn chớp chớp mắt hỏi “Anh nghe ai nói thế?”

Tiêu Thụ ghen hòng nhìn Hạ Vũ Thiên. Hạ Vũ Thiên trừng mắt nhìn Lâm Viễn - tốt nhất là cậu ngoan ngoãn diễn theo đúng kịch bản tôi đã dặn ban đầu đi.

Lâm Viễn cười cười nói “Tiêu Thụ này, tôi thật ghen tị với anh lắm đó.”

Tất cả mọi người đều sửng sốt kinh ngạc, Hạ Vũ Thiên còn kinh ngạc hơn - Lâm Viễn, cậu định diễn cái quái gì vậy?!

Tiêu Thụ đưa mắt nhìn Lâm Viễn hỏi “Cậu ghen tị cái gì với tôi?”

Lâm Viễn nói “Hạ Vũ Thiên lấy tôi thế thân cho anh, cho nên hẳn nhiên tôi phải ghen với anh rồi.”

“Ha ha.” Tống Hi bỗng nhiên bật cười “Cậu nói mình là thế thân cho A Thụ? Sao tôi lại cảm thấy A Thụ mới là thế thân của cậu nhỉ.”

Lâm Viễn làm bộ mặt rất chi là vô tội nhìn anh ta nói “Mọi người cứ tiếp tục nói chuyện đi, để tôi đi rót trà cho mọi người.” Nói xong cậu liền nhảy lò cò chạy mất.

Tiêu Thụy nhú mào nhìn theo cậu hỏi Hạ Vũ Thiên “Đầu óc cậu ta có bình thường không vậy?”

Ông già được gọi là lão đại gia kia cũng cười mà nói “Vũ Thiên, là đàn ông có phong lưu cũng không sao, nhưng chơi bời với đàn ông thì phải cẩn thận một chút. Người tên Lâm Viễn này thân phận đặc biệt, hơn nữa con còn tìm người thế thân để làm gì chứ, người con yêu cũng đã chết bao nhiêu năm nay rồi.”

Hạ Vũ Thiên lộ ra thái độ ngưỡng ngùng khẽ cười cười, nhưng trong lòng lửa giận bốc lên ngùn ngụt, - Lâm Viễn quả nhiên cố tình chống đối mình mà.

Lâm Viễn vào phòng bên trong, yên lặng rót trà vào chén. Lý Cố nhìn thấy vẻ mặt khác thường của Lâm Viễn liền bước tới hỏi, “Này, có phải cậu đang gặp vấn đề gì phải không sao có vẻ chán nản thế?”

Lâm Viễn đặt chén trà vừa rót xuống mặt bàn, quay sang nhìn Lý Cố hỏi “Lý Cố, mấy người các anh suốt ngày diễn kịch không biết mệt mỏi à?”

Lý Cố thoáng ngây người ngạc nhiên, đoạn nhếch khóe môi cười cười “Hạ Vũ Thiên diễn kịch hay không tôi cũng bó tay không quản được, nhưng tôi thì đâu có diễn gì.”

Lâm Viễn đặt chén trà xuống “Người ta nói “miệng quan chôn trẻ” quả là đúng. Cái miệng của Hạ Vũ Thiên cũng chỉ toàn nói điều gian dối thôi.” Nói xong những lời này cậu quay người mang theo khay trà ra ngoài.

Lý Cố ngớ người ra một lúc, mãi lâu sau mới vỗ đùi cái bộp “Rất hợp văn! Tài thật đó!” Nói xong anh cũng cười buồn bả quay lưng bước đi, miệng vẫn còn lẩm bẩm thì thào mấy câu, “Tiểu Viễn Viễn à, tôi xin lỗi... Về sau này cậu cũng đừng trách tôi nếu có trách thì phải trách Hạ Vũ Thiên ấy.”

Lâm Viễn mang khay trà vào trong phòng, đưa chén đến cho từng người. Tiêu Thụy cầm chén trà lên hỏi “Lâm Viễn, cậu đã lên giường với Hạ Vũ Thiên rồi phải không?”

Lâm Viễn chớp chớp mắt, sau đó lắc đầu.

“Hả?” Cả ba người kia đều nhất loạt quay sang nhìn cậu, dường như đối với họ chuyện này đều có phần bất ngờ, còn nét mặt Hạ Vũ Thiên thì khẽ nhả lại bức bối.

“Vụ này hay ho đây.” Tống Hi cười nói “Vũ Thiên mang theo cậu bên cạnh mình bao lâu nay nhưng lại không hề động tới chút nào sao?”

Lâm Viễn mất một lúc lâu sau mới có thể đáp lại “Anh ấy vốn bị thương nửa người bên dưới, nên từ dạo đó tới nay không còn khả năng làm chuyện đó được nữa rồi.”

“A...” Mọi người đều choáng váng, kinh ngạc nhìn Hạ Vũ Thiên. Ông già hỏi “Thật vậy sao con?”

“Không phải đâu cha nuôi!” Hạ Vũ Thiên vội vàng giải thích “Cha không nên nghe cậu ta nói linh tinh.”

Tống Hi cười tủm tỉm nói “Lật chăn lên kiểm tra xem sao.”

Tiêu Thụy vừa định ra tay thì Hạ Vũ Thiên lập tức ho khan một tiếng. Tiêu Thụy vội vã ngừng tay lại “Xin lỗi Vũ Thiên, tôi không đùa nữa.”

“Nghe nói gần Đây có kẻ dám cướp đoạt di thư.” Tống Hi xoa cằm nhìn Lâm Viễn.

“Là kẻ nào ?” Ông già lại nhìn sang Hạ Vũ Thiên hỏi.

“... Kẻ trực tiếp ra tay bắt cóc là Tiền lão lục, hiện kẻ nào đứng sau tất cả chuyện này vẫn còn đang trong quá trình điều tra.” Hạ Vũ Thiên trả lời.

“Bây giờ cậu đang bị thương nặng như thế này, bọn họ sẽ chú ý tới cậu là lẽ đương nhiên.” Tống Hi cười nói “Hay là như thế này đi, để tôi giúp cậu trông chừng di thư mấy bữa, còn A Thụy sẽ ở lại đây chăm sóc cậu.”

“Phải đấy.” Tiêu Thụy gật đầu.

Hạ Vũ Thiên hơi nhú mào do dự.

Lâm Viễn đứng một bên không tham gia vào câu chuyện, một lát thấy mọi chân cậu liền đi đến sô-pha bên cạnh ngồi xuống, cúi đầu đọc tạp chí.

“Cậu nghĩ sao?” Hạ Vũ Thiên đưa mắt nhìn Lâm Viễn có ý hỏi.

Lâm Viễn ngẩng đầu lên đáp “Điều ấy tùy anh, đối với tôi thì ở đâu cũng đều như nhau cả.”

Tống Hi bật cười nói “Thế thì tới chỗ tôi ở đi, mấy ngày này để tôi chăm sóc cậu. Hơn nữa tôi cũng lâu rồi không về nước nên cậu làm hướng dẫn viên cho tôi đi, chúng ta đi đây đó vui chơi mua sắm một chút.”

“Chân tôi hiện giờ không đi lại thoải mái được.” Lâm Viễn ngược mắt lên nhìn Tống Hi.

“Không sao” Tống Hi lại gần Lâm Viễn nói “Chúng ta cứ đi từ từ cũng được.”

“Ừm.” Lâm Viễn gật đầu “Như vậy cũng được.”

Đôi mày của Hạ Vũ Thiên bất giác nhíu lại chặt hơn.

Một lúc sau, lão đại gia dặn dò Hạ Vũ Thiên thêm mấy câu rồi từ biệt ra về trước, Tống Hi và Tiêu Thụy ngồi lại thêm một lát. Tới khi trời sắp tối, Tống Hi mới kéo Lâm Viễn đứng dậy nói với Hạ Vũ Thiên “Vũ Thiên, bọn tôi cũng đi đây tới khi nào cậu bình phục tôi sẽ trả cậu ta về.”

Hạ Vũ Thiên không nói gì nhìn Lâm Viễn sau đó gật đầu.

Tống Hi đi cùng Lâm Viễn ra cửa, trước khi rời đi Lâm Viễn bất giác đưa mắt nhìn về phía Hạ Vũ Thiên. Trong khoảnh khắc ánh mắt hai người giao nhau, Lâm Viễn chưa kịp nhìn rõ đôi mắt Hạ Vũ Thiên đang muốn biểu đạt điều gì thì đã bị Tống Hi kéo đi mất.

Khi cánh cửa đóng rầm một tiếng, trong lòng Hạ Vũ Thiên bỗng dâng lên một cảm giác khó chịu không xác định được chính xác nó là thứ cảm giác gì.

“Sao vậy? Anh không muốn?” Tiêu Thụy ngồi bên cạnh vừa gọt táo vừa nói “Mục đích cuối cùng của anh không phải chính là sắp xếp để cậu ta tới bên cạnh Tống Hi sao? Anh chắc chắn cũng biết rõ là Tống Hi nhất định sẽ không bỏ qua cơ hội này đâu.”

Hạ Vũ Thiên nhìn sang, đưa ánh mắt đầy hàm ý cảnh cáo Tiêu Thụy, Tiêu Thụy biết ý im lặng không nói gì thêm, chỉ lạnh lùng hừ một tiếng.

Hạ Vũ Thiên khẽ thở dài bước xuống giường đi tới cạnh cửa sổ, vừa kịp nhìn thấy cảnh Tống Hi dắt tay Lâm Viễn xuống tới dưới sân. Hai người đi rất chậm tới bên cạnh xe, Tống Hi mở cửa vừa cười vừa đỡ Lâm Viễn lên xe.

Xe lăn bánh... Dần dần đi khuất.

Chương 35

Lâm Viễn ngồi trên xe ngấn người dựa vào cửa kính nhìn phong cảnh bên ngoài dần dần lướt qua, Tống Hi ngồi bên cạnh chăm chú quan sát Lâm Viễn.

“Giờ cậu muốn đi đâu?” Tống Hi hỏi.

Lâm Viễn thoáng ngạc nhiên nhìn anh ta, dường như không hiểu ý “Không phải bây giờ chúng ta sẽ tới chỗ anh sao?”

“Tôi vừa mới quay về cũng chưa tìm được chỗ ở, cậu bảo làm sao bây giờ? Ý cậu như thế nào, tôi nên mua hay thuê nhà đây, hoặc chỉ thuê khách sạn ở thôi?”

Lâm Viễn chống cằm “Tùy anh thôi.”

“Sao?” Tống Hi cười hỏi “Hạ Vũ Thiên đem tặng cậu cho tôi, cậu không vui à? Dù sao cậu ta cũng chưa nói là tặng hẳn cậu cho tôi, là do tôi chủ động cướp cậu đem về đây chứ, hơn thế tôi vẫn còn cái hẹn phải trả cậu lại cho anh ta mà.”

Lâm Viễn vốn định mỉa mai anh ta mấy câu, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, cậu lại thôi. Đột nhiên cậu không có hứng thú đáp trả lại nữa.

“Hôm nay cũng muộn rồi.” Tống Hi nhìn đồng hồ nói “Tối nay cậu có muốn đi xem phim không? Ngày mai chúng ta hãy đi leo núi, hay là cậu thích đi dạo phố hơn?”

Lâm Viễn ngẩng mặt lên than trời “Đã bảo chân tôi chưa đi lại bình thường được rồi mà.”

“Không sao.” Tống Hi cười cười nói “Được công cậu là niềm vinh hạnh của tôi.”

Lâm Viễn hơi giật mình, nhìn anh ta một lát rồi hỏi “Anh cũng giống như Hạ Vũ Thiên, cả hai đều là xã hội đen phải không?”

“À... Coi như là năm mươi năm mươi đi.” Tống Hi suy nghĩ một lát mới nói “Kể ra thì Vũ Thiên cũng không thể coi là xã hội đen hoàn toàn được, ít nhất nhìn bên ngoài cậu ta vẫn là một doanh nhân đang hoàng tử tể đấy thôi.”

Lâm Viễn thần nhiên nhún vai, “Hạ Vũ Thiên có là gì cũng chẳng liên quan tới cậu. Anh ta muốn làm gì thì cứ làm, nếu lỡ có bị truy quét bớt đi thì càng tốt cho xã hội.” Cậu lẩm nhẩm theo lời một bài hát mà mình yêu thích: Thần Cua à, bắt hai con thủy sản này đi thôi.

“Trước đây tôi sống ở nước ngoài, cũng đã rất lâu rồi chưa trở lại nơi này.” Tống Hi nói “Không ngờ vừa về nước đã gặp ngay chuyện vui bất ngờ, bây giờ thì tôi tin rồi, hay là cứ ở lại đây không trở về bên kia nữa cũng được nhỉ.”

Lâm Viễn cười lấy lệ, trong lòng thì lại thầm nghĩ - cho tôi xin, anh cứ tự nhiên mà trở lại bên đó. Những người được đất nước cử đi làm công tác nghiên cứu khoa học thì cần phải trở về nước, nhưng nếu là xã hội đen thì miễn, tốt nhất là cứ ở lại nước ngoài mà quây cho đám tư bản kia tơi bời đi!

Tống Hi nhìn thấy Lâm Viễn cười vô cùng gian trá, liền ngồi sát lại nói “Sắc thái trên mặt cậu cũng phong phú thật.”

Lâm Viễn quay mặt đi ho khan liên mấy tiếng, cảm thấy tâm trạng đã dễ chịu hơn rất nhiều. Bối khí, việc gì phải khó chịu vì một gã như Hạ Vũ Thiên, không đáng!

Xe dừng lại trước cửa một khách sạn sang trọng, Lâm Viễn và Tống Hi cùng nhau xuống xe. Trong khi Tống Hi đi đặt phòng, Lâm Viễn ngồi chờ trên sô-pha ngoài đại sảnh.

Đúng lúc này điện thoại của cậu đổ chuông, cậu lấy ra nhìn. Hạ Vũ Thiên gọi tới.

Lâm Viễn nhăn nhăn mũi, định bụng không bắt máy.

Điện thoại vẫn cố chấp không ngừng reo cho đến khi Lâm Viễn nhận thấy mọi người xung quanh mình đã bắt đầu khó chịu ra mặt mới đành phải nhấn nút nghe. Thật ra cậu rất muốn mạnh tay tắt luôn điện thoại nhưng lại không đủ gan. Đành vậy, đối với dân xã hội đen phải luôn luôn mềm mỏng nhẹ nhàng “Lạt mềm buộc chặt” Vậy! Cứng rắn nhất định là không được. Nghĩ ngợi xong xuôi cậu đưa máy lên tai “Alô.”

“Cậu làm gì mà sao mãi mới nghe máy?” Giọng nói của Hạ Vũ Thiên rõ ràng đầy bất mãn. Khóe miệng Lâm Viễn khẽ giật giật, cậu đáp “Đang đi đại tiện!”

Nơi này là giữa sảnh của khách sạn năm sao sang trọng cho nên câu nói của Lâm Viễn vừa dứt thì tất cả mọi người đều quay đầu lại nhìn cậu. Lâm Viễn thầm nghĩ - mấy người nhìn cái khỉ gì, có giỏi thì các người cả đời không đi đại tiện thử xem có chịu nổi không!

“Cậu bây giờ đang ở đâu?” Hạ Vũ Thiên hỏi tiếp.

“Đi đại tiện thì còn có thể ở đâu được nữa?” Lâm Viễn giọng đầy bức dọc trả lời.

Hạ Vũ Thiên ở đầu dây bên kia yên lặng một lúc rồi hỏi “Cậu không vui à?”

“Không.” Lâm Viễn thản nhiên trả lời.

“Sao nói chuyện với tôi lại bức tức giận dữ như thế?” Hạ Vũ Thiên tiếp tục hỏi.

“Bị táo bón thôi.” Lâm Viễn trả lời gọn lỏn.

Hạ Vũ Thiên cười thành tiếng “Cậu đang giận tôi?”

Lâm Viễn hơi bĩu môi đáp “Đã bảo là tôi bị táo bón rồi, có tức giận cũng là tức giận cục phân thôi! Bộ anh là cục phân sao?”

Hạ Vũ Thiên nhăn mặt, cái kiểu ăn nói này của Lâm Viễn đúng thật là chẳng coi ai ra gì.

“Cậu hiện giờ đang ở đâu?” Hạ Vũ Thiên không tiếp tục đề tài kia nữa hỏi thẳng “Tối nay cả hai ngủ ở đâu?”

Lâm Viễn bất đắc dĩ đành nói “Ở khách sạn XXX.”

“Phòng nào?” Hạ Vũ Thiên vẫn không buông tha.

“Anh hỏi kỹ thế để làm gì?” Lâm Viễn gần như mất hết kiên nhẫn.

“Cậu có nói hay không?” Hạ Vũ Thiên giọng uy hiếp “Không nói sẽ không đón cậu về nữa.”

Lâm Viễn thầm nghĩ “Ai mà sợ anh chứ”, nhưng ngoài miệng vẫn đáp “Chưa rõ, hiện mới đang đặt phòng.”

“Khi nào biết thì nhắn tin cho tôi.” Hạ Vũ Thiên dặn dò “Còn nữa, nếu Tống Hi dám ra tay với cậu thì cứ thẳng tay thiến luôn anh ta, hiểu chưa?”

Khóe miệng Lâm Viễn bất giác giật giật lên mấy cái. Lúc này Tống Hi đã quay trở lại, Lâm Viễn nói nhanh với Hạ Vũ Thiên “Được rồi, cứ như vậy nhé.” rồi vờ cúp điện thoại. Điện thoại của Lâm Viễn là loại thân thẳng, không phải loại điện thoại gập, cậu không ấn nút ngắt mà vẫn để mở máy, nhét vào túi áo. Sau đó cậu đứng lên đi tới thang máy cùng Tống Hi.

“Là Vũ Thiên gọi sao?” Tống Hi hỏi.

“Ừ.”, Lâm Viễn cũng không giấu giếm, gật đầu.

“Anh ta gọi làm gì?” Tống Hi cười hỏi “Lo cho cậu à?” Hai người vừa bước vào trong thang máy vừa nói chuyện.

“Ừ.” Lâm Viễn tiếp tục gật gật đầu nói “Anh ấy bảo tôi nếu anh dám ra tay thì cứ việc thiến quách anh đi, sau đó anh ấy sẽ đứng ra lo liệu tiêu hủy chứng cứ.”

“Ha ha...”. Tống Hi bật cười thành tiếng. Thang máy dừng lại ở tầng mười một, hai người bước ra, Tống Hi dùng thẻ mở cửa phòng số 11-7. Lâm Viễn nhìn số phòng nhíu mày, “Số phòng này thật là xui xẻo, đã tầng mười một lại còn phòng số bảy.”

“Có gì mà xui xẻo?” Tống Hi cười hỏi.

Lâm Viễn cong môi “Anh cứ thử xem tất cả mấy căn nhà ma ấy, phần lớn nếu không phải số mười một thì nhất định sẽ là số bảy.”

Ở đầu dãy bên kia Hạ Vũ Thiên tắt điện thoại gọi A Thường vào nhỏ giọng dặn dò.

Sau khi Lâm Viễn bước vào trong phòng, ngay lập tức cậu há hốc miệng chạy quanh xem hết một vòng từ ngoài vào trong sau đó gật gù cảm thán “Trời ạ... Đây chính là phòng Tổng thống mà mọi người vẫn thường đồn đại đó sao?”

Tổng Hi cởi áo khoác đặt lên sô-pha nói “Lâm Viễn, làm tình nhân của tôi đi được không? Tôi sẽ mang cậu ra nước ngoài sống, đừng ở lại đây nữa nơi này vốn lắm thị phi.”

Lâm Viễn hơi ngạc nhiên, trong đầu nhanh chóng hiện lên suy nghĩ, - ai da, cái tên quý mất gốc này muốn dụ dỗ mình bán nước theo giặc đây!

Lúc này Lâm Viễn cũng đã tham quan xong toàn bộ căn phòng, cậu liền nhảy lò cò tới ngồi xuống bên cạnh Tổng Hi “Này, tôi hỏi anh một câu có được không?”

“Được.”, Tổng Hi gật đầu.

“Tổ tiên nhà tôi ba đời đều là nông dân nghèo, cha mẹ tôi cũng là những con người tiêu biểu của giai cấp công nhân vô sản, vì sao đám địa chủ các anh hề nhìn thấy tôi là lại lao tới cứ như là ruồi thấy phân vậy?”

Tổng Hi ngạc nhiên, ngay lập tức anh bị câu nói đầy hình ảnh của Lâm Viễn chọc cho bật cười, anh khẽ lắc đầu nói “Chưa từng có ai nói cho cậu biết nguyên nhân à?”

Lâm Viễn lắc đầu “Chưa.”

“Để tôi cho cậu xem cái này.” Tổng Hi lấy từ trong túi áo ra một chiếc ví, rút một tấm ảnh đưa cho Lâm Viễn.

Trong tấm ảnh có bốn người, gồm có ba thiếu niên khoảng chừng mười mấy tuổi và một cô gái trẻ.

“A?” Lâm Viễn chỉ vào hai thiếu niên trong bức hình, “Đây chẳng phải là anh và Hạ Vũ THiên hồi nhỏ sao? Cậu bé hơn một chút này hẳn là Tiêu Thụy rồi.”

“Đúng.” Tổng Hi gật đầu.

“Còn đây là ai?” Lâm Viễn chỉ vào cô gái trẻ đứng ở giữa. Đó là một cô gái rất xinh đẹp, nhìn hết sức tao nhã.

“À.” Tổng Hi giải thích “Khi ba người chúng tôi còn nhỏ thì gia đình bị truy sát. Cha nuôi đã nhận nuôi chúng tôi rồi mang ra nước ngoài lánh nạn. Đây là chị gái của Tiêu Thụy tên là Tiêu Linh, cô ấy là người phụ trách việc chăm sóc cho chúng tôi.”

“À, hèn gì tôi nhìn lại thấy cô ấy trông quen mắt, thì ra tại cô ấy rất giống Tiêu Thụy.” Lâm Viễn xoa xoa cằm suy nghĩ.

“Cậu đúng thật là đồ ngốc.” Tống Hi bất đắc dĩ đứng dậy đi vào phòng tắm lấy ra một chiếc gương nhỏ đưa cho Lâm Viễn “Cậu có biết vì sao tôi lại bảo Tiêu Thụy mới là thể thân của cậu chưa? Cậu tự nhìn xem xem, cô ấy giống ai?”

Lâm Viễn vẫn không hiểu gì. Nhưng vừa cầm gương lên nhìn, chính bản thân cậu cũng ngây người... Thảo nào gương mặt này nhìn lại quen đến vậy, Tiêu Linh và cậu dường như chính là một cặp song sinh.

“À...” Lâm Viễn bối rối không nói được gì “Này...”

“Tiêu Linh chính là người trong mộng đầu đời của tôi và Vũ Thiên.” Tống Hi đặt gương xuống dựa người vào sô-pha, “Khi đó chúng tôi tất cả đều đã chịu hết mọi khổ cực trên đời này, cậu thử nghĩ xem chỉ mới mười mấy tuổi, bàn tay bọn tôi vậy máu, sau đó lại phải chạy trốn, còn có thứ gì mà chưa từng trải qua đâu? Trong thâm tâm, chúng tôi đều cảm thấy thế giới này chỉ là những thứ xấu xa dơ bẩn, mãi cho tới khi cô ấy xuất hiện. Quãng thời gian sung sướng nhất chính là khi được cha nuôi lo liệu, sau đó được ở cùng với Tiêu Linh. Tính cách của cô ấy và A Thụy hoàn toàn khác nhau.”

Lâm Viễn suy nghĩ một chút rồi hỏi “Có phải cô ấy rất lạnh lùng cao quý không?”

“Ha ha.” Tống Hi cười cười gật đầu nói “Lạnh lùng cao quý là khí chất thôi, còn thật ra Tiêu Linh vốn là người dịu dàng lương thiện.”

“Không cần phải nói thêm nữa, câu chuyện này nhất định có kết thúc bi kịch phải không?” Lâm Viễn nhớ lại những hành động của Hạ Vũ Thiên.

“Cô ấy đã qua đời trong một vụ nổ.” Tống Hi thở dài “Sau đó tôi và Vũ Thiên đều tách khỏi cha nuôi để tự lập. Cho nên đối với cậu, dù chúng tôi có đối xử đặc biệt tới mức nào đi nữa thì, những người biết câu chuyện này và biết về Tiêu Linh đều không thấy lạ lùng.”

Lâm Viễn nghe tới đây bỗng nhiên nhú mày... Hạ Vũ Thiên chưa bao giờ nhắc đến chuyện này với cậu. Những người nhà họ Hạ cũng chưa từng để lộ ra, thậm chí cả khi Hạ Vũ Kiệt tỏ thái độ với cậu nhưng cũng không hề đề cập đến chuyện này... Nếu vậy thì mọi chuyện bắt đầu trở nên phức tạp rồi. Ngay cả cái chết của Hạ lão gia có lẽ cũng không hề đơn giản chút nào. Tại sao ông ấy lại chết trên bàn giải phẫu chứ? Trong chuyện này thật ra có bao nhiêu cạm bẫy? Tất cả đều là kế hoạch của Hạ Vũ Thiên sao? Hay là do người khác đặt

bấy Hạ Vũ Thiên, sau đó Hạ Vũ Thiên tìm cách tương kế tựu kế để trả thù? Quá là phức tạp rồi!

“Kể cả lần này Hạ Vũ Thiên đem cậu giao cho tôi...” Tống Hi bỗng nhiên nhích lại gần Lâm Viễn, chăm chú nhìn cậu nói “Mặc dù biết đây có thể là kế hoạch do Hạ Vũ Thiên bày ra, nhưng tôi vẫn không thể nào chống cự nổi!”

Lâm Viễn càng nhúu chặt lông mày hơn “Này... Tôi và cô ấy hoàn toàn khác nhau từ sinh lý giới tính đến bản chất con người mà. Tuy mặt mũi có thể giống nhau đấy nhưng tính cách thì khác nhau một trời một vực, nên mấy người các anh phải nhìn cho rõ bản chất, đừng để vẻ bề ngoài nhất thời mê hoặc.”

Tống Hi nghe vậy điềm nhiên nở nụ cười lắc đầu nói “Tôi lại không cho rằng như vậy.”

Tim Lâm Viễn đập mạnh một tiếng - đúng là ghét của nào trời trao của ấy, giờ thì phiền to rồi.

“Có một số việc mà tôi nghĩ khi nào có thời gian, cậu nên lựa lời hỏi lại Hạ Vũ Thiên.” Tống Hi đứng dậy “Nhưng dù sao tôi cũng rất vui khi gặp được cậu, cứ ở lại đây với tôi vài ngày đi.”

Lâm Viễn vô thức gật đầu, bao nhiêu suy nghĩ chợt ủa tới... Mẹ kiếp, mình cứ tưởng Hạ Vũ Thiên bị ám ảnh từ thời niên thiếu, hóa ra là do người anh ta thầm yêu không còn, ca này thật sự là quá khó rồi. Với đàn ông, thứ không đoạt được vĩnh viễn là thứ tốt đẹp nhất, điều đáng sợ nhất chính là khi thầm yêu một người mà chưa kịp nói ra, cũng chưa kịp bày tỏ hết tâm tư thì người ấy đã rời bỏ thế giới này. Thế là thôi xong, không còn ai có thể thay thế được người ấy nữa. Ấy thế mà nếu như người kia không chết, không chừng mười năm sau lại trở thành vợ lắm điều của anh ta. Rồi chưa kể đến lúc cãi vã ngoài tình, ly hôn, phải lên phường hòa giải... Lúc ấy chắc gì còn giữ được ấn tượng tốt đẹp như ban đầu Hạ Vũ Thiên quả nhiên đã bị rơi ngay hoàn cảnh bi thảm nhất. À đúng rồi, cả Tống Hi nữa chứ. Lâm Viễn ta xin tình nguyện ngồi mặc niệm hai phút cho tình yêu vĩ đại của họ.

Tối hôm đó theo yêu cầu của Lâm Viễn, A Thường mang máy tính của cậu tới. Lâm Viễn ôm máy tính yêu của mình cùng với cả túi đồ ăn vặt to đùng Hạ Vũ Thiên dặn A Thường đem tới trở về phòng. Dù có ở trong khách sạn năm sao, cậu cũng không quên sự nghiệp to lớn của mình đó là ngồi một chỗ nhấm nháp các món mình yêu thích!

Lâm Viễn mở máy tính, thấy một thông báo nhấp nháy dưới góc màn hình. Cậu neho mắt nhìn hình đại diện. Cậu chưa từng thấy nó.

Cậu nhấp chuột vào xem, trong đó chỉ có một câu “Tại sao trong máy tính của cậu không có nổi một bộ phim cấp ba nào?”

Tên người gửi là Ngày mưa. “Ngày mưa” chẳng phải là “Hạ Vũ” sao?

“Hừ!” Lâm Viễn mắng “Hạ Vũ Thiên, anh dám động vào máy tính của tôi!”

Lâm Viễn vừa mắng xong thì đầu bên kia gửi tới hình một con gấu trúc mặt mày toét, tay cầm hoa hồng, khung hội thoại lại nhấp nháy “Người đẹp, đến đây hôn một cái nào!”

Khóe miệng Lâm Viễn giật giật - Hạ Vũ Thiên, cái chiêu tán gái rẻ tiền này của anh, trừ mấy em dưới mười bốn tuổi ra còn có ai khác mắc câu sao? Cậu liền đáp lễ anh ta bằng hình một đồng phân to.

“Đang làm gì đó?” Hạ Vũ Thiên hỏi.

Lâm Viễn lấy từ túi đồ ăn ra một hộp bánh trứng, vừa gặm vừa lười biếng gõ bàn phím “Ở trong phòng.”

Hạ Vũ Thiên đáp lại bằng biểu tượng một khuôn mặt đang che miệng cười “Có thứ hay lắm ở góc dưới cùng trong túi ấy.”

Lâm Viễn nhăn mũi lục xuống tận đáy túi thì sờ thấy một hộp cứng liền hỏi “Đây là cái gì? Lựu đạn à?”

“Đồ chơi người lớn đấy.” Hạ Vũ Thiên dùng mặt cười bỉ ổi trả lời.

Lâm Viễn lờm một cái. Cậu lấy dao gọt hoa quả mở hộp ra, nhìn vào bên trong - chính là thứ lần trước cậu định mua cho Hạ Vũ Thiên, kem ly hình đồng phân được đặt trong hộp giữ nhiệt.

Lâm Viễn nhìn trừng trừng ly kem kia lâu thật lâu. Ly kem này có khác với lần trước, có những hai con ruồi.

“Tôi cũng đang ăn đây.” Màn hình máy tính lại báo có tin từ Hạ Vũ Thiên.

Lâm Viễn ngây người một lúc mới trả lời được “Anh thật sự là Hạ Vũ Thiên? Tại sao trên mạng lại trở nên đáng yêu thế này?”

Hạ Vũ Thiên gửi tới hình một con gấu mèo vênh váo “Người ta vốn dĩ đáng yêu mà, chẳng qua là cậu chưa phát hiện ra thôi. Ở trên giường, tôi còn đáng yêu hơn nhiều, có muốn thử không?”

Lâm Viễn đáp trả anh ta bằng biểu tượng một ngón giữa dựng đứng.

Hạ Vũ Thiên gửi lại một biểu tượng mặt đau lòng “Viễn Viễn, tôi nhớ em!”

Lâm Viễn cảm thấy nếu cứ tiếp tục chat thì cậu điên luôn mất, cậu bèn gửi hình con thỏ Tuzky đang tức tối lật tung một chiếc bàn “Mẹ kiếp, anh uống nhầm thuốc rồi à?!”

Hạ Vũ Thiên lại gửi tiếp hình một con lợn đen đang ôm người đẹp đi tới đi lui “Tôi hối hận rồi, giờ muốn đến đón cậu về.”

Lâm Viễn nhướn mày “Không cần, có Tống Hi cũng tốt rồi.”

Hạ Vũ Thiên gõ một loạt dấu ba chấm “Cậu thay lòng đổi dạ nhanh thế sao?” Và một biểu tượng ôm ngực đau đớn.

Lâm Viễn ném cho anh ta một cái mặt khinh bỉ “Cứ tiếp tục giả vờ đi!”

Hình ảnh một con mèo nhỏ lăn qua lăn lại hiện lên “Tôi buồn quá đi mất!”

Lâm Viễn bĩu môi “Dù sao anh cũng là dân xã hội đen, bỏ ngay cái giọng giả nai ấy cho tôi nhờ”

“Thế này đi!” Đầu bên kia Hạ Vũ Thiên đột nhiên gửi một gương mặt ‘có sáng kiến’, “Tôi sẽ gặp cậu! Đầu tiên tôi sẽ lén trốn khỏi bệnh viện, sau đó lén chuồn vào phòng cậu, rồi cuối cùng đôi ta cùng nhau lén... ầy ầy nhé!”

Lâm Viễn nhăn mặt “Đồ điên! Tôi ở tầng mười một đấy, anh có giỏi thì trèo lên đây coi?!”

Đầu bên kia im lặng một lát “Tôi tới đây!”. Sau đó, cửa sổ chat thông báo đối phương đã thoát ra.

Lâm Viễn ngây người kinh ngạc, gõ bàn phím lạch cạch, nhưng Hạ Vũ Thiên không còn trả lời nữa.

“Không phải anh sẽ làm thật chứ?” Lâm Viễn tròn mắt. Đúng lúc này có người gõ cửa.

“Cứ vào đi Lâm Viễn đáp lại, vừa ngẩng đầu lên đã thấy Tống Hi mở cửa, người anh ta dựa lên tường “Lâm Viễn, ở bên dưới có quán rượu, cậu đi không? Tôi muốn uống mấy chén.”

“À, tôi không uống rượu.” Lâm Viễn chỉ túi đồ ăn bên cạnh “Anh cứ đi đi, không cần để ý tới tôi.”

Tống Hi nhún vai, lấy một tờ giấy nhớ viết số điện thoại của mình lên rồi đưa cho Lâm Viễn “Có việc gì thì nhớ gọi tôi, nếu muốn ăn gì thì cứ gọi cho nhân viên phục vụ mang lên.”

“Ừ.” Lâm Viễn gật đầu, xua tay bảo anh ta nhanh đi đi.

Cậu tiếp tục nhìn chăm chăm vào màn hình máy tính, vẫn còn chưa kịp hoàn hồn, trong lòng cậu thoáng bất an, Hạ Vũ Thiên sẽ không thật sự trốn đến đây chứ?

Lâm Viễn đang gãi đầu gãi tai đầy phiền não chợt giật mình... Tiếng chuông cửa vang lên.

Chương 36

Hạ Vũ Thiên thấy Tiêu Thụy chuyển cửa sổ chat sang chế độ ẩn, sau đó ngẩng đầu nhìn mình “Anh còn đứng đấy làm gì? Mau đi thôi!”

Hạ Vũ Thiên nhú mày nói “Cậu vừa nói gì với cậu ta? Làm sao mà lăm hình thế?”

Tiêu Thụy bật cười “Thế mới bảo anh là đồ ngốc, loại chuyên gia ngồi một chỗ trong nhà điển hình như Lâm Viễn làm sao mà hợp nổi với kiểu tác phong xã hội đen của anh? Giữa anh và cậu ta luôn có một khoảng cách không thể vượt qua, thử hỏi làm sao cậu ta có thể không đề phòng anh cho được?”

Hạ Vũ Thiên nhìn Tiêu Thụy “Nghe cậu nói sặc mùi ngụy biện.”

“Thì anh cứ làm theo lời tôi đi xem nào.” Tiêu Thụy nói “Còn không đi mau đi, Tống Hi mỗi ngày đều có thói quen đi uống rượu một lúc. Anh mà tới trễ thì ngay cả cơ hội để lãng mạn cũng mất đấy. Đi nhanh lên, ở đây có tôi chống đỡ cho anh rồi.”

Hạ Vũ Thiên khoác áo ra ngoài bằng cửa sau, lên xe đi về hướng khách sạn.

Lâm Viễn nghe thấy tiếng chuông cửa, trong lòng cảm thấy nghi hoặc. Hạ Vũ Thiên có mọc cánh cũng không thể tới nhanh như vậy, còn Tống Hi thì vừa mới đi. Có thể là anh ta chẳng? Hình như anh ta để thẻ khóa lại trong phòng... Thế nhưng hình như có đến hai chiếc thẻ khóa cơ mà.

Nghĩ tới đây Lâm Viễn chạy đến bên cửa, sờ có trái tim nhưng Lâm Viễn vẫn theo bản năng bước nhón chân. Rón rén bước đến trước cửa, cậu ghé vào mắt mèo nhìn ra ngoài.

Bên ngoài cửa là một thanh niên đội mũ trắng mặc quần áo nhân viên phục vụ khách đang ấn chuông.

Lâm Viễn khẽ nhú mày quan sát một lúc, nghĩ thầm mình đâu có gọi đồ ăn? Chẳng lẽ là Tống Hi gọi cho cậu? Cũng có thể lắm, cậu vừa định mở cửa hỏi thì đột nhiên nhận thấy phía góc tường bên kia có một ống kim loại nhỏ dài màu đen thò ra, tuy chỉ có một đoạn rất ngắn nhưng cậu cũng kịp nhìn thấy.

Lâm Viễn nhăn mặt, tuy rằng cậu chưa từng tận mắt nhìn nhưng vẫn thường thấy nó trên các bộ phim hành động, chính là ống giảm thanh của súng lục.

Lâm Viễn nhìn xuống đất, ngoài bóng của nhân viên phục vụ, phía sau tường còn có hai chiếc bóng kéo dài trên mặt sàn.

Lâm Viễn lùi lại một bước, đầu bật ra hai chữ - nguy hiểm.

Nghĩ tới đây cậu lập tức rút điện thoại ra, vội vã chạy trở lại trong phòng tìm tờ giấy Tổng Hi vừa đưa, định gọi điện thoại cầu cứu. Nhưng trong điện thoại chỉ có những âm thanh xẹt xẹt vang lên, tín hiệu bị nhiễu sóng không thể thực hiện được cuộc gọi. Lâm Viễn hiểu đó là do dụng cụ làm nhiễu sóng di động, trước đây cậu đã nhìn thấy nó được quảng cáo trên tivi. Loại này chỉ cần bật lên thì tất cả điện thoại trong phạm vi mấy mét đều sẽ mất hết tín hiệu.

Qua buổi chiều hôm nay, Lâm Viễn đã hiểu có người muốn bắt cóc mình, lần này cậu cảm thấy thật sự sợ hãi. Phải làm sao bây giờ... Không cách nào gọi điện thoại cầu cứu được.

Nghĩ tới nghĩ lui, trong óc cậu chợt nảy ra một ý tưởng, cậu chạy tới cầm điện thoại của khách sạn ấn số di động của Tổng Hi... Nhưng trả lời cậu là tiếng chuông khe khẽ vang lên ngoài cửa chính.

“Hong rồi!” Lâm Viễn vội vàng cúp điện thoại, chạy tới đóng chặt cửa rồi nhanh chóng chốt lại.

Từ bên ngoài cửa bỗng “rầm” một tiếng, sau đó có tiếng đồ ăn rơi vỡ. Lâm Viễn lập tức hiểu ra - đám người kia đã đẩy gã nhân viên phục vụ sang một bên để chuẩn bị phá cửa xông vào. Điện thoại phòng hắn đã bị bọn chúng làm gì đó, bây giờ biết đã bị cậu phát hiện nên mới dùng biện pháp mạnh.

Lâm Viễn thật sự kinh hoàng. Xong rồi, lần này thì đúng là “gọi trời trời không thấu, gọi đất đất không hay”... Đột nhiên nhớ ra, cậu phi như bay tới bên cạnh giường, thấy cửa sổ chat với Hạ Vũ Thiên vẫn còn trên màn hình. Suy nghĩ rất nhanh, Lâm Viễn vội vã gõ vào bàn phím hai chữ: Cứu mạng!

Cùng lúc ấy một tiếng “bình” vang lên. Từ cửa chính phát ra một âm thanh lớn, là tiếng cánh cửa bị đá ra.

Lâm Viễn chạy nhanh tới bên cửa, trong lòng thầm mắng không tiếc lời - mẹ cha chúng nó đây là chỗ nào chứ, mang tiếng là khách sạn năm sao mà không có lấy một gã bảo vệ. Cậu dùng sức kéo tủ quần áo bên cạnh sang chặn cửa rồi đứng ở phía sau cố gắng giữ chặt tủ. Mẹ kiếp, Hạ Vũ Thiên, anh có giỏi thì tới nhanh lên, tôi không chống giữ được lâu nữa đâu!

Ở bên này màn hình, Tiêu Thụy nhìn thấy trên góc máy tính xuất hiện cửa sổ chat của Lâm Viễn, anh nhấp vào xem... Anh nhíu mày, nghĩ một lát rồi rút điện thoại ra bấm nút gọi, “Vũ Thiên! Lâm Viễn vừa gửi đến cho tôi hai chữ.”

“Là hai chữ gì?” Hạ Vũ Thiên đang lái xe.

“Cứu mạng.”

Hạ Vũ Thiên cúp điện thoại ngay lập tức. Tiêu Thụy nhún vai đặt điện thoại xuống, mặc áo khoác bước ra ngoài dặn A Thường ở ngoài cửa canh gác thật kỹ, không cho bất kỳ ai bước vào.

A Thường biết có lẽ đã xảy ra chuyện gì đó, nhưng anh phải canh gác ở đây không thể rời đi nên cũng chỉ có thể gật đầu.

Lâm Viễn liều mạng giữ chặt cửa, bên ngoài vang lên tiếng chân người đá cửa rầm rầm. May là tủ quần áo cũng khá nặng, Lâm Viễn kéo hết tất cả những gì có thể chặn được về phía cửa nhưng cậu vẫn có thể cảm nhận được đồng hồ sau lưng mình bị đá rung lên từng hồi.

Tống Hi đang ngồi ở quầy rượu yên tĩnh trầm lặng uống rượu, trên tay cầm một chiếc bát lửa cũ kỹ xoay xoay một cách vô thức. Trên mặt bàn là tấm ảnh vẫn thường nằm trong ví. Đúng lúc này di động rung lên.

Tống Hi rút điện thoại ra xem, là Hạ Vũ Thiên gọi tới. Vừa nhấn nút nhận, anh lập tức nghe thấy giọng nói có phần hoảng hốt của Hạ Vũ Thiên, “Điện thoại của Lâm Viễn bị nhiễu sóng, không liên lạc được.”

Tống Hi cúp điện thoại, lao ra khỏi quán rượu.

Lâm Viễn đang dựa lưng vào tủ, đột nhiên nhận thấy tiếng phá cửa đằng sau bỗng nhiên ngừng lại. Cậu còn đang nghi hoặc bỗng chợt phát hiện ra bên ngoài cửa sổ lớn phía trước xuất hiện một bóng áo đen.

Lâm Viễn giật mình kinh hoàng, tên kia cầm súng giảm thanh trên tay bắn thẳng vào cửa sổ làm cửa kính vỡ vụn rơi lả tả. Sau đó hắn lập tức nhảy vào bên trong, đáp xuống sàn lăn một vòng.

Lâm Viễn không còn chỗ trốn, vừa định đứng lên đã bị tên kia đi tới đá thẳng vào chân.

“A...” Chân Lâm Viễn vốn đã bị thương, một đá này khiến cậu đau chết ngất. Cùng lúc đó, chiếc tủ vốn đang chặn cửa cũng bị đá văng ra một đoạn, một bóng người nữa theo khe cửa đó mà lách vào. Gã áo đen trong phòng cất súng đi, túm cổ áo Lâm Viễn xách lên.

Mấy gã đưa mắt nhìn nhau, không phí lời lập tức kéo Lâm Viễn ra ngoài. Lê cái chân đau, Lâm Viễn vờ như không đi nổi. Một tên trong bọn liền lấy một

miếng băng dính đen dán lên miệng cậu sau đó khiêng cậu lên, cả bọn cứ thế bước ra ngoài.

Lâm Viễn vùng vẫy giãy giụa nhưng không tài nào thoát được, chỉ có thể phát ra những tiếng ư ư trong miệng. Cậu bất lực thấy mình bị khiêng ra khỏi cửa.

Đám người kia đi thẳng đến thang máy đã chờ sẵn. Lâm Viễn liếc mắt thấy bên ngoài thang máy có cầm chìa khóa, lập tức hiểu thang máy đã bị khóa, đám người kia định đưa cậu xuống bãi để xe dưới tầng hầm.

Quả nhiên mấy gã kia ấn nút xuống bãi để xe, thang máy rất nhanh đi xuống. Lâm Viễn trong lòng không ngừng thầm cầu nguyện - Hạ Vũ Thiên, anh mau tới đây đi, với tốc độ 220km/h cũng được!

Mặc cho Lâm Viễn cầu nguyện, thang máy cuối cùng vẫn dừng lại ở tầng hầm. Khi cánh cửa thang máy mở ra, đám bắt cóc liền khiêng Lâm Viễn đi ra ngoài. Lâm Viễn quay mặt ra phía sau, vừa ngẩng đầu cũng lập tức nhìn thấy những thứ mà đám người bắt cóc kia không thể thấy.

Tống Hi đang đứng trước cửa thang máy, trên tay cầm một con dao. Anh giơ ngón trỏ ra hiệu cho Lâm Viễn dừng lên tiếng.

Lâm Viễn gật gật đầu. Đột nhiên Tống Hi lao nhanh tới đâm thẳng một dao vào phía dưới bụng tên đang khiêng cậu.

Gã kia rên lên một tiếng rồi ngã xuống đất... Cùng lúc mấy tên bên cạnh định rút súng ra thì Tống Hi ngay lập tức cũng rút con dao đang cầm ở bụng tên kia phi thẳng tới cắm trúng vào gáy một gã khác. Lâm Viễn vừa bò dậy, thấy một kẻ đang đứng gần mình định nổ súng bắn Tống Hi liền nhào tới đẩy ngã hắn ta. Tống Hi cũng phản ứng rất nhanh, nhào lại bồi cho gã một dao, sau đó xoay người ôm Lâm Viễn lăn sang một phía. Đúng lúc đó, một loạt những tiếng súng nổ ào ào vang lên...

Tống Hi lấy điện thoại cùng một con dao từ trong túi ra, xé miếng băng dính đen trên miệng Lâm Viễn, dặn, “Lát nữa cậu chạy về phía hầm để xe, nhớ đừng quay đầu lại. Để tôi giải quyết mấy gã này.”

“Được.” Lâm Viễn gật đầu, Tống Hi nhấn mấy nút trên điện thoại sau đó ra hiệu cho Lâm Viễn - một, hai, ba... Anh hô to “chạy!” đồng thời cũng ném chiếc điện thoại ra ngoài...

Điện thoại đột nhiên phát ra một tiếng kêu lớn, ngay sau đó có tiếng súng bắn tới phía điện thoại. Lâm Viễn nhanh chân chạy vọt ra, đồng thời Tống Hi ở bên kia cũng nhò dẩy ném con dao khỏi tay, rồi lập tức lăn người vào gầm một chiếc xe.

Lâm Viễn an toàn chạy tới sau bức tường, đang định quay đầu lại xem xét tình hình bỗng thấy một bàn tay vươn ra từ phía sau lưng, bịt chặt miệng cậu.

Lâm Viễn còn chưa kịp kêu đã bị một người kéo vào trong xe. Cậu đang muốn giãy giụa thì chợt nghe thấy một giọng cười rất quen thuộc, liền ngẩng đầu lên nhìn - là Hạ Vũ Thiên!

Hạ Vũ Thiên nhếch môi cười với cậu. Lúc này Lâm Viễn thấy một chiếc xe khác đi về phía mình rồi đỗ lại, Tiêu Thụy từ trên xe bước xuống, trên tay cầm một khẩu súng trường. Động tác kéo chốt bảo hiểm súng thật đúng là của dân chuyên nghiệp, Lâm Viễn không thể không thầm ngưỡng mộ. Hành động của tên nhóc này còn thành thạo hơn cả trong phim của Ngô Vũ Sâm.

Hạ Vũ Thiên khởi động xe, Lâm Viễn liền vội vàng nói “Này, anh nhỡ tâm bỏ mặc anh em của mình ở lại à?”

“Ha, cũng chỉ còn lại có vài tên, sức mấy mà làm gì được bọn họ?” Hạ Vũ Thiên lạnh lùng nói “Hai người bọn họ thừa sức đối phó với cả một doanh trại lính.” Nói xong câu ấy, xe đã ra đến bên ngoài đường lớn.

Tống Hi thấy Tiêu Thụy tới liền nấp vào phía sau một cái cột. Tiêu Thụy nổ hai phát súng giết chết hai tên, đang định bắn tiếp thì Tống Hi nói “Bắt sống một tên!”

Tiêu Thụy nghe vậy không bắn chết gã cuối cùng mà chỉ nhắm vào chân hắn, sau đó xách cổ ném vào trong xe. Tống Hi cũng lên xe đoạn hỏi “Lâm Viễn đâu rồi?”

“Bị người của Hạ Vũ Thiên mang đi rồi.” Tiêu Thụy nói “Anh ta nói không cho anh mượn nữa, anh ta không yên tâm chút nào.”

“Hừ...” Tống Hi buồn bực nhắc chân gác lên thành ghế trước thờ dài một tiếng.

“Ha.” Tiêu Thụy buồn cười “Sao thế, có cần phải nuối tiếc như vậy không?”

“Sớm biết xảy ra chuyện như vậy tôi đã chẳng đi uống rượu, không rõ cậu ấy có bị thương không.” Tống Hi day day trán, thấp giọng nói.

“Thôi anh bớt chút si tình đi, cậu ta và Tiêu Linh cũng đều như nhau cả. Trong mắt hai người đó, vĩnh viễn vẫn chỉ có Hạ Vũ Thiên. Mẹ kiếp, anh có si tình bi lụy gấp mười như thế thì vẫn cứ bị ra rìa thôi.”

Tống Hi trừng mắt nhìn cậu ta “Cậu có cần ác miệng thế không?”

Tiêu Thụy cũng trừng mắt lại “Chả lẽ không phải như thế sao?”

Tống Hi không quan tâm tới cậu ta, chỉ ngồi dựa vào ghế gần người hỏi “Bây giờ đi đâu đây?”

Tiêu Thụy chỉ vào cái chân đầy máu của gã áo đen đang nằm phía sau nói “Tìm chỗ nào đó xử lý hẩn, tiện thể tra hỏi xem kẻ nào muốn động vào người trong mộng của anh với Hạ Vũ Thiên.”

Tống Hi vừa quay lại thì đã thấy toàn thân gã kia co giật, sau đó đột ngột ngừng lại - hiển nhiên gã đã chết.

“Giờ đi tìm một cái giếng thì thực tế hơn đây.” Tống Hi thản nhiên nói “Chắc là chúng ta không hỏi nổi hẩn nữa rồi.”

“Mẹ nó!” Tiêu Thụy kêu lên “Bọn chúng đều bị uống loại thuốc độc thần kinh sao? Lại còn là loại định giờ phát tác nữa.”

“Kẻ thuê bọn chúng quả nhiên rất cẩn thận.” Tống Hi lại gần sờ lên động mạch cổ gã kia rồi nói “Đến thời gian đã định, chất độc phát tác sẽ ngay lập tức gây chết người. Tất cả toàn bộ quá trình không tới hai mươi phút, thảo nào bọn chúng phải tranh thủ thời gian gấp gáp đến thế.”

“Thật ra là ai muốn cướp Lâm Viễn?” Tiêu Thụy nhú mày, “Cướp cậu ta thì có tác dụng gì?”

Tống Hi bật cười nói “Lý do cướp cậu ấy ư? Vũ Thiên thế nào tôi không rõ, nhưng tôi thì sẵn sàng bán mạng vì cậu ấy.”

“Chẳng đáng mặt đàn ông tí nào!” Tiêu Thụy lườm anh ta “Cho nên Tiêu Linh mới không thích anh!”

Tống Hi bịt tai nằm xuống “Tôi chẳng nghe thấy cậu nói gì!”

Hạ Vũ Thiên dừng xe ngoài cửa phòng khám, đỡ Lâm Viễn bước ra. Lâm Viễn xoa xoa chân nói “Lần này chắc là nứt xương rồi.”

Hạ Vũ Thiên ngây người, cúi xuống kéo ống quần Lâm Viễn lên xem ngay lập tức nhú mày nói “Là tên khốn nạn nào đã đánh cậu?”

“Không phải bị đánh, tôi chỉ ăn một phát quét chân thôi.” Lâm Viễn cao giọng “Chẳng qua là hẩn ta đánh lén, chứ đánh trực diện tôi đây chưa chịu thua ai bao giờ!”

Hạ Vũ Thiên bất đắc dĩ cười nói “Tay chân lạnh hết cả thế này lại còn bảo là không sợ? Cậu giả vờ làm gì?”

Lâm Viễn bấu môi. Hạ Vũ Thiên ra khỏi xe, cẩn thận ôm Lâm Viễn vào phòng, dựng Lý Cố ra khỏi giường đi băng bó cho Lâm Viễn. Lý Cố vừa băng bó vừa không ngừng mắng to “Cậu không thể ngồi yên tĩnh dưỡng một tháng cho tôi được à?! Mẹ kiếp, cậu muốn mình tàn phế lắm sao mà cứ tiếp tục để chân bị thương thế này?!”

Lâm Viễn nhăn mũi liếc xéo Hạ Vũ Thiên.

Hạ Vũ Thiên khẽ cười nói “Lâm Viễn, chúng ta đi nghỉ đi. Cậu thấy thế nào?”

“Hả?” Lâm Viễn hơi ngạc nhiên.

“Tôi có một hòn đảo riêng, chúng ta tới đó nghỉ ngơi dưỡng bệnh cho cậu. Ở đó không có ai cả, chúng ta sẽ cùng nhau tận hưởng quãng thời gian yên tĩnh thanh bình một tháng, sau đó lại trở về. Được không?”

“Không cần!” Lâm Viễn vội lắc đầu “Tôi nhất định không đi!”

Hạ Vũ Thiên vẫn giữ nụ cười trên môi “Được, cứ quyết định như thế đi!”

Phần 13

Chương 37

Khi Tống Hi và Tiêu Thụy quay trở lại phòng khám thì Lâm Viễn đã được băng bó xong. Ngày hôm nay đối với cậu thật sự là quá mệt mỏi kiệt sức, nên lúc này Lâm Viễn đã ngã lăn ra sô-pha ngủ ngon lành. Hạ Vũ Thiên nằm dựa trên giường, sắc mặt có đỡ hơn một chút nhưng vẫn còn nhợt nhạt, đương nhiên được như vậy là nhờ công lao hóa trang của Lý Cố.

Tống Hi đi tới, thấy Lâm Viễn đang nghiêng người cuộn tròn trong chăn, chân băng bó kỹ càng nằm trên sô-pha. Nhìn Lâm Viễn ôm chăn ngủ khò khò, anh thấy thú vị không lời nào tả hết.

Tống Hi ngồi xuống bên Lâm Viễn kéo lại chăn cho cậu rồi hỏi Hạ Vũ Thiên “Đã biết là ai làm chưa?”

Hạ Vũ Thiên lắc đầu nói “Dù sao để Lâm Viễn ở lại đây cũng quá nguy hiểm, tôi cũng cần tỉnh dưỡng nên ngày mai tôi sẽ đưa cậu ấy lên đảo.”

“Tôi cũng đi!” Tiêu Thụy lập tức nói.

Giọng Hạ Vũ Thiên có chút bức dọc hỏi “Cậu đi theo làm gì?”

“Vì hai người không có ai bảo vệ.”

“Chỉ có A Thường thôi à?” Tống Hi dăm chiêu “Chỉ mấy người như vậy thì không đủ đâu, thôi tôi cũng đi cùng vậy.”

“Anh cũng đi?” Hạ Vũ Thiên tỏ ra vô cùng bức bối “Hai người ở lại đây lo xử lý công việc đi.”

“Không được, tôi nhất định phải đi cùng hai người.” Tống Hi nói “Nếu không tôi làm sao biết được cậu sẽ giở trò gì với Lâm Viễn chứ?!”

“Tôi có thể làm gì cậu ta ư?” Hạ Vũ Thiên nhú mày “Cậu ta chẳng phải là của tôi sao?”

Ba người còn đang tranh luận thì Lâm Viễn bỗng mơ mơ màng màng xoa người nhỏ giọng nói thầm một câu “Nói vậy nghe thối lắm... Cứ đi đi, đi càng đông càng vui!”

Mọi người thoáng yên lặng, sau đó Tống Hi phì cười Tiêu Thụy cũng khẽ nhếch môi, còn Hạ Vũ Thiên thì thở dài không quên hung ác trừng mắt với Lâm

Viễn. Lâm Viễn quay đầu đi trùm chắn cười trộm, trong lòng đặc ý nghĩ thầm - Hạ Vũ Thiên, tôi đây không thêm một thân một mình đi ngủ đi nghỉ gì đó riêng tư với anh. Tôi đây nhất định phải kéo theo vài tên kỳ đà cản mũi đi cùng để chắn đạn, khỏi phải lo bị anh ăn sạch sẽ đến không còn một mẩu xương.

Đêm đó tất cả mọi người đều nghỉ ngơi. A Thường theo lệnh của Hạ Vũ Thiên đi thông báo cho người nhà họ Hạ biết, từ ngày mai Hạ Vũ Thiên sẽ rời khỏi thành phố đi tỉnh dưỡng trong khoảng một tháng. Việc làm ăn kinh doanh của nhà họ Hạ tạm thời giao cho hai anh em Hạ Vũ Kiệt đảm nhận.

Trưa ngày hôm sau, phía sau phòng khám xuất hiện một chiếc trực thăng. A Thường chỉ huy mọi người khiêng Hạ Vũ Thiên, còn Lâm Viễn cũng được Tổng Hi đỡ lên máy bay. Rời khỏi thành phố - mà trong mắt Lâm Viễn, kể từ ngày đến đây tới giờ cậu chưa từng có được một ngày tốt đẹp nào - chiếc trực thăng hướng về phía một hòn đảo nhỏ.

Gần một tiếng ngồi trên máy bay, Lâm Viễn dựa người vào cửa sổ ngắm nhìn khung cảnh bên dưới lần lượt lướt qua. Đây là lần đầu tiên cậu được ngồi trên một chiếc trực thăng. Lâm Viễn thầm nghĩ - làm người có tiền thật là sướng, tha hồ hưởng thụ!

Khoảng mười giờ trưa, máy bay đáp xuống một hòn đảo nhỏ. Lâm Viễn rời khỏi trực thăng, đưa mắt nhìn khung cảnh trước mặt. Theo cậu, thay vì gọi đây là một hòn đảo nên gọi nó là một tòa kiến trúc bằng kim loại hình vuông được dựng lên giữa biển khơi rộng mênh mông thì đúng hơn. Bốn mặt của toàn nhà đều vuông thành sắc cạnh rất hiện đại, hoàn toàn không có chút phong vị nào của một hòn đảo nhiệt đới. “Đây là đảo nhiệt đới hay là phi thuyền của người ngoài hành tinh vậy?” Lâm Viễn nhíu mày “Sao đến một cây dừa cũng chẳng có mà gấu Koala cũng không có nốt là sao?!”

Tiêu Thụy không nhịn được ném cho cậu một cái nhìn đầy coi thường “Dừa và gấu Koala có liên quan gì với nhau sao?”

Lâm Viễn chớp chớp mắt hỏi “Không có liên quan gì thật sao?”

Tiêu Thụy ngẩng mặt than trời, quyết định không thêm để ý tới cậu nữa.

Hạ Vũ Thiên bất lực thở dài, nói nhỏ một câu với Lâm Viễn “Mấy thứ đó thì có gì hay ho, cậu đúng là đồ nhà quê.”

“Này nhé!” Lâm Viễn trợn mắt với anh ta “Anh vừa mắng tôi là đồ nhà quê sao?”

Hạ Vũ Thiên nhướn cao mày gật gù “Chính cậu vừa tự nói đấy nhé, cậu là đồ nhà quê!”

Lâm Viễn nhân lúc mọi người không chú ý, thò tay sang nhéo mạnh lên cánh tay Hạ Vũ Thiên một cái. Anh trừng mắt nói, “Sao? Cậu mà cũng có lúc động thủ chứ không động khẩu à?”

Lâm Viễn ngây người vì ngạc nhiên mất một lát, sau đó cậu giơ tay lên sờ sờ trán Hạ Vũ Thiên, thầm nghĩ - đây thật sự là Hạ Vũ Thiên sao? Tại sao lần trước chat với nhau thì giả nai đến phát sợ, còn bây giờ miệng lưỡi lại dẻo quẹo thế này? Chẳng nhẽ anh ta đã ăn phải loại thực phẩm biến đổi gen rồi chẳng?

Lâm Viễn ở chung với Hạ Vũ Thiên bao lâu nay, nói về mồm mép thì cậu chưa thua trận nào. Mà nói cho cùng thì đây cũng là thứ duy nhất cậu hơn được anh ta. Dùng vũ lực thì chắc chắn cậu không thắng được Hạ Vũ Thiên rồi. Đã thế hàng ngày cậu còn bị anh ta ôm tới ôm lui, nếu bây giờ ngay cả mồm miệng cậu cũng đấu không lại nữa thì còn có thể làm gì được đây? Lâm Viễn cảm thấy có chút uất ức trong lòng, cậu phải tìm cơ hội để xả hết một bụng tức này mới được.

Mọi người xuống máy bay, tuy chân Lâm Viễn vẫn còn hơi đau nhưng khi bước xuống đất, cậu mới phát hiện ra hòn đảo này mặc dù nhìn có vẻ hiện đại với cấu trúc bằng kim loại nhưng khắp nơi trên đảo trải đầy cát trắng mịn màng, mềm mại. Bên dưới lớp cát dường như còn có thứ gì đó khiến cậu khi dẫm lên có cảm giác cực kỳ êm ái, không hề còn cảm giác đau chân nữa.

Tống Hi nhìn Lâm Viễn, nói thầm với cậu “Cởi giày ra, cậu sẽ càng thấy thoải mái hơn nữa.”

Lâm Viễn chớp chớp mắt “Thật sao?”

“Cậu cứ việc thử chẳng phải là sẽ biết ngay sao?” Tiêu Thụy hiển nhiên không ưa gì Lâm Viễn “Đụng cái gì cũng hỏi, cậu tưởng cậu là trẻ lên ba à?”

Lâm Viễn lại tiếp tục chớp chớp mắt “Tôi đã hỏi đến mười vạn câu hỏi vì sao đâu mà anh phải lo? Hơn nữa tôi cũng đâu có hỏi anh, anh mắc chứng hoang tưởng à?”

“Thằng ranh này!” Tiêu Thụy tức giận trợn mắt nhìn Lâm Viễn giơ tay toan tóm lấy cậu “Tôi phải bóp chết cậu!”

“Này!” Lâm Viễn vội vàng trốn sau lưng Tống Hi rồi tiếp tục nói “Anh đừng có quá đáng như thế chứ, hai chúng ta chỉ cãi nhau chứ đâu có định giết nhau. Nếu anh không bỏ thói ỷ thế hiếp người đi, coi chừng mắt lên lệ đó!”

Tiêu Thụy nhìn câu chữ trong miệng Lâm Viễn tuôn ra mà tức đến ói máu. Sự thật là, Lâm Viễn phun ra câu nào cũng đều khiến cho người nghe cảm thấy tức tối, khó chịu vô cùng. Tiêu Thụy nổi trận lôi đình nghĩ rằng nghiêng lợi mà

nói “Thằng ranh này, sớm muộn gì cũng có ngày tôi nhổ sạch răng xem cậu còn dám mồm mép như thế nữa không!”

Lâm Viễn nhướn mày, cậu vẫn trốn sau lưng Tống Hi thầm nghĩ - tôi mà sợ anh chắc?!

Mọi người đưa Hạ Vũ Thiên vào nhà, Hạ Vũ Thiên lúc này cũng chỉ có thể ngồi dậy được mà thôi. Thấy vậy Tống Hi liền nói “Lâm Viễn, tôi đưa cậu đi tham quan một vòng đảo này nhé?”

Lâm Viễn vừa định mở miệng trả lời “được chứ” bỗng nhiên cảm thấy Hạ Vũ Thiên khẽ nắm chặt tay mình dường như có chuyện gì muốn nói cậu đành trả lời ậm ừ, “À... Tôi đã thấy hơi đói, vả lại cũng chuẩn bị tới giờ ăn trưa rồi. Đợi lát nữa ăn cơm xong, buổi chiều chúng ta sẽ thông thả mà đi dạo được không? Buổi chiều anh không có việc gì chứ?” Lâm Viễn cười cười hỏi Tống Hi.

Tống Hi đang chăm chú chờ câu trả lời của Lâm Viễn, thấy cậu hỏi vậy ngay lập tức lắc đầu nói “Không có việc gì cả tháng này tôi đều rảnh rỗi, bất cứ lúc nào cũng có thể đi cùng cậu.”

Lâm Viễn hơi sững sốt, khẽ gật đầu cười. Cách nói và thái độ vội vã của Tống Hi khiến cho cậu cảm thấy khó hiểu. Con người này quả thật đang thông qua cậu mà tìm về một bóng hình khác sao? Cậu đột nhiên có cảm giác Tống Hi không hề đáng giận, ngược lại còn đôi chút đáng thương.

Khi một người mất đi người quan trọng nhất đối với bản thân mình, đặc biệt là khi người đó vĩnh viễn không bao giờ trở lại, thì có lẽ chỉ cần tìm thấy một người khác có một chút tương đồng với người cũ thôi họ cũng nhất định sẽ giữ chặt lấy, sống chết cũng không để mất thêm một lần nữa!

Nghĩ tới đây, Lâm Viễn cũng bất giác khe khẽ thở dài một tiếng.

Tống Hi nhận thấy Lâm Viễn có vẻ buồn buồn liền xoa đầu cậu “Trưa nay cậu muốn gì? Tôi sẽ dặn người làm cho cậu.”

Lâm Viễn nhè nhẹ lắc đầu “Thế nào cũng được.” Nói xong cậu nhún vai, nghiêng người tránh cái xoa đầu của Tống Hi, đến bên cạnh Hạ Vũ Thiên ngồi xuống, trong lòng vẫn còn cảm thấy buồn phiền... Chính Lâm Viễn là người hiểu rõ bản thân mình nhất. Nếu dùng chó để hình dung về Lâm Viễn, thì cậu là giống chó thường, lông dính đầy bùn đất đi hoang ven đường. Cùng lắm cậu cũng chỉ là một con chó vàng đầu đầu cũng có. Cậu không phải là giống chó quý hiếm, lại càng chẳng phải là loài chó nổi tiếng nào. Chính vì thế, cậu không quen với kiểu xử sự ân cần và cách chăm sóc từng ly từng tý một của Tống Hi... Nếu so sánh sự quan tâm và cách xử sự của Tống Hi với việc thỉnh thoảng bị Hạ

Vũ Thiên quấy rối, thì Lâm Viễn thích được quấy rối hơn... Với Tống Hi, cậu cảm thấy dường như mình bị biến thành phách yếu. Tình yêu của Tống Hi dường như là loại tình cảm dành riêng cho nữ giới.

Tiêu Thụy nhìn thấy cảnh Tống Hi chán nản rút tay về thì lắc đầu, thầm nghĩ - Tống Hi ới là Tống Hi, đây chính là lý do khiến anh vĩnh viễn không bao giờ thắng nổi Hạ Vũ Thiên. Bởi vì đối với người mình yêu, anh luôn luôn thật lòng và cho đi quá nhiều tình cảm. Anh thấy không? Hạ Vũ Thiên thì lúc gần lúc xa, biết nắm mà cũng biết buông đúng lúc.

Điều không thể có được vĩnh viễn là điều tốt nhất - điều này không chỉ đúng với đàn ông, mà đối với phụ nữ cũng vậy. Tình yêu vốn là như thế. Nếu không quan tâm tới việc chiếm được người mình yêu thì có thể yêu chân thành, yêu chết đi sống lại mà không cần tính toán. Nhưng một khi muốn chiếm được trái tim người mình yêu thì nhất định phải dụng tâm dùng mưu bày kế, giăng mồi buông lưới mới đạt được, chứ không phải chỉ yêu chân thành là đủ... Tóm lại, kẻ toàn tâm toàn ý trong tình yêu thật sự là đồ ngốc!

Tống Hi đi ra ngoài chuẩn bị mọi thứ, Hạ Vũ Thiên ra hiệu cho Tiêu Thụy đi theo, trong phòng bây giờ chỉ còn Hạ Vũ Thiên và Lâm Viễn.

Lâm Viễn ngồi bên cạnh giường dùng đưa chân, cậu tự kiểm tra nơi bị thương của mình. Miệng vết thương hơi ngứa ngứa đó là dấu hiệu cho biết vết thương đang hồi phục bình thường, có lẽ là đang lên da non. Hạ Vũ Thiên đột nhiên lên tiếng “Lâm Viễn, cậu cảm thấy Tống Hi là một người như thế nào?”

“À.” Lâm Viễn ngẫm nghĩ một lát rồi nói “Khi vừa nhìn thấy Tống Hi, tôi từng có suy nghĩ rằng anh ấy rất giống anh, cùng là một loại người cả. Nhưng bây giờ tôi không nghĩ vậy nữa anh ấy và anh hoàn toàn không giống nhau.”

“Sao?” Hạ Vũ Thiên cảm thấy thú vị liền cười hỏi “Không giống như thế nào?”

“Anh là sói, anh ấy là chó.” Lâm Viễn trả lời đơn giản, “Bề ngoài giống nhau nhưng bản chất lại khác xa nhau, anh ấy sẽ không cắn ai, còn anh thì sẽ ăn thịt người.”

Hạ Vũ Thiên nhếch môi cười, một lúc sau mới nói “Lâm Viễn, con người vốn là một loài rất thú vị.”

Lâm Viễn quay sang nhìn anh ta “Vậy là sao?”

“Ví dụ như, phạm là đàn ông kẻ nào cũng đều đã từng có ý tưởng đi chơi gái trong đầu. Họ cũng hay mơ tưởng đến những ả đàn bà lăng lợ. Nhưng tất cả họ đều cho rằng kỹ nữ là những kẻ hạ tiện và đàn bà lăng lợ thì cũng chẳng ra gì,

chỉ là một món hàng mà thôi.” Hạ Vũ Thiên thản nhiên nói tiếp “Cũng như vậy đối với sói và chó. Nuôi chó rất thú vị, lại có ích hơn nhiều, nuôi sói thì cực kỳ khó khăn. Thế nhưng mọi người đều cho rằng nuôi sói mới thể hiện được đẳng cấp... Đa số đều hâm mộ kẻ nuôi sói, họ cảm thấy nuôi sói khí phách hơn nuôi chó nhiều... Chẳng phải sao?”

Lâm Viễn hơi nhú mào nói “Hạ Vũ Thiên, anh đúng là đồ xấu bụng. Người ta và anh chẳng phải là anh em cùng nhau chia nghèo sẻ khổ từ bé hay sao, thế mà anh nở lòng nào coi thường anh ấy như thế?”

Hạ Vũ Thiên lắc đầu “Tôi hoàn toàn không coi thường gì anh ta... Giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời, tính cách là thứ quyết định vận mệnh của mỗi người. Tống Hi thừa thông minh để biết được vì sao mình thua, nhưng anh ta sẽ không thay đổi hoặc nói chính xác hơn là anh ta vĩnh viễn không thể thay đổi! Bởi vì anh ta là Tống Hi.”

Lâm Viễn nhú chặt mào, mãi thật lâu sau mới đáp lại “Anh thật sự rất đáng ghét!”

“Tôi có chuyện cần nói với cậu.” Hạ Vũ Thiên nói “Cậu nên giữ khoảng cách với Tống Hi và Tiêu Thụy.”

“Tiêu Thụy thì khỏi cần anh dặn.” Lâm Viễn nhướn mào, suy nghĩ một lát mới nói tiếp “Tôi cũng sẽ giữ khoảng cách với Tống Hi.”

“Sao?” Hạ Vũ Thiên có vẻ hơi ngạc nhiên “Tôi cứ tưởng cậu sẽ chống đối tôi, cố tình thân thiết với anh ta chứ.”

Lâm Viễn tặng cho anh ta một ánh mắt hình viên đạn, đầy khinh bỉ mà nói “Làm gì có chuyện đó, anh ấy si tình như thế, chẳng biết mỗi khi nhìn tôi anh ấy lại nghĩ tới ai đây? Nếu tôi đối xử tốt với Tống Hi, anh ấy sẽ lún sâu vào tình cảm này. Sau này khi tôi không thể ở bên anh ấy, thế thì có khác gì giết chết người ta đâu? Tôi còn chưa vô đạo đức tới mức đó. Tuy rằng tôi lạnh nhạt thì cũng có phần tàn nhẫn, nhưng như thế tốt cho anh ấy hơn.”

Hạ Vũ Thiên nhìn Lâm Viễn một lúc lâu, sau đó mới khẽ thở dài nói “Thảo nào Tống Hi có thể nhìn thấy bóng dáng Tiêu Linh trên người cậu.”

“Ra thế.” Lâm Viễn lập tức hiểu rõ mọi chuyện gật đầu nói. “Tôi biết rồi, có lẽ ngày đó Tiêu Linh cũng làm như thế này. Cô ấy đối xử tốt với anh và quay lưng với Tống Hi, thật ra là để cho anh ấy hết hi vọng, thôi không si tình nữa... Tuy thoát nhìn thì thấy rất bất công với Tống Hi, nhưng... điều ấy chứng tỏ Tiêu Linh yêu thương Tống Hi hơn anh nhiều!”

Sắc mặt Hạ Vũ Thiên thoáng tái nhợt, mãi sau mới chậm rãi trả lời “Cô ấy rất dịu dàng nhưng cũng vô cùng tàn nhẫn.”

“Hạ Vũ Thiên, anh đã rất đau lòng phải không?” Lâm Viễn hỏi “Nhìn bề ngoài anh tưởng chừng như là kẻ được lợi nhưng thật ra lại là kẻ bị tổn thương nhiều nhất. Bây giờ tôi mới hiểu, ngày ấy nếu Tiêu Linh cho Tống Hi dù chỉ một tia Hi vọng khiến cho anh ấy nghĩ rằng cô cũng có chút tình cảm với mình, thì sau khi Tiêu Linh chết, Tống Hi có lẽ sẽ suy sụp đến mức không gượng dậy được... Thế nhưng anh thì khác, anh có đủ kiên cường.”

Hạ Vũ Thiên yên lặng nghe Lâm Viễn nói hết, lâu thật lâu sau mới mở miệng, “Tiêu Linh không thích tôi, cũng không thích Tống Hi. Đối với cô ấy, chúng tôi còn quá nhỏ đúng ra thì cô ấy còn thích cha tôi hơn... Đương nhiên rồi, những cô gái trẻ hầu hết đều thích đàn ông lớn tuổi hơn là thích những người kém tuổi mình. Cô ấy từng nói rất rõ ràng với tôi, rằng chúng tôi không có cơ hội, cô ấy không muốn tới khi mình bốn mươi tuổi, đi ra ngoài đường lại bị người khác hiểu lầm là mẹ chúng tôi.”

“Phải.” Lâm Viễn gật đầu nói “Những lời này cô ấy chỉ nói với anh chứ không hề nói với Tống Hi phải không?”

“Đúng.” Hạ Vũ Thiên gật đầu hỏi, “Cậu có biết vì sao không?”

Lâm Viễn nhún vai “Bởi vì anh sẽ cân nhắc và sẽ hiểu. Anh vốn là một người sống thiên về lý trí. Nhưng Tống Hi thì khác... Anh ấy có lẽ sẽ đồng ý nói với Tiêu Linh rằng anh ấy không quan tâm đến chuyện đó mà chỉ cần biết mình yêu ai là đủ.”

“Ha ha.” Hạ Vũ Thiên không nhịn được bật cười thành tiếng, “Thông minh lắm, chính là như vậy.”

Lâm Viễn thở dài, ngồi xuống bên cạnh Hạ Vũ Thiên “Đúng là Tiêu Linh đã làm cho người ta đau lòng.”

“Cô ấy đã suy nghĩ cho Tống Hi rất nhiều rồi.” Hạ Vũ Thiên lạnh lùng nói “Còn có thể khiến ai đau lòng nào?”

Lâm Viễn lắc đầu “Tôi không nói chuyện đó, ý tôi là cô ấy không nên đối xử với anh như vậy.”

Hạ Vũ Thiên ngậy người quay sang nhìn Lâm Viễn nói “Thế thì lạ thật đấy, đây là lần đầu tiên tôi nghe thấy có người cho rằng tôi là người bị tổn thương.”

Lâm Viễn nhún vai “Thật ra lúc này tôi bảo anh là sói, Tống Hi là chó, chẳng qua là để chọc tức anh thôi.” Lâm Viễn cười gian manh.

“Nghĩa là sao?” Hạ Vũ Thiên ngược lên nhìn Lâm Viễn, ánh mắt lấp lánh chờ đợi câu trả lời.

“Ừm...” Lâm Viễn xoa xoa cằm, đứng dậy vươn vai nói “Anh ấy à... Nói đúng hơn tôi thấy anh giống một con chó dữ muốn khoác lên mình bộ lông của sói!”

Khi Lâm Viễn nói hết câu thì Hạ Vũ Thiên đã hoàn toàn hóa đá, anh nhìn chăm chăm Lâm Viễn mãi sau mới hỏi “Cậu có ý gì?”

Lâm Viễn nghĩ một lát, ghé lại gần hơn vỗ vỗ nhẹ lên vai Hạ Vũ Thiên “Ngày ấy anh thật sự thích Tiêu Linh phải không?”

Hạ Vũ Thiên gật đầu.

Lâm Viễn nói “Cho dù hai mươi năm sau, khi hai người cùng nhau ra ngoài đường, dù tất cả mọi người đều cho rằng cả hai không xứng đôi đi chẳng nữa anh cũng chẳng thèm quan tâm có phải không?”

Hạ Vũ Thiên yên lặng.

“Hồi ấy anh hẳn cũng đã suy nghĩ như vậy. “Lâm Viễn ngồi xuống bên cạnh Hạ Vũ Thiên thở dài nói “Điểm khác biệt giữa anh và Tống Hi là... Tống Hi thuộc dạng đã yêu thì sẽ không bao giờ ngừng lại, yêu mãi cho tới khi chết cũng vẫn yêu hết lòng. Anh thì hoàn toàn ngược lại, cũng giống như cách anh đối xử với Tiểu Dịch vậy. Cho dù giữa hai người đã có mối quan hệ xác thịt đi chẳng nữa, nhưng anh cũng sẽ không vì thế mà yêu cậu ta. Chỉ khi nào anh quyết tâm yêu một lòng một dạ, yêu tới chết thì sau đó anh mới bắt đầu yêu... Hạ Vũ Thiên, về mặt này tôi thích cách yêu của anh hơn. Anh không phải là Tống Hi, anh ấy mù quáng hơn anh, anh thực tế, lý trí hơn anh ấy.”

Chương 38

Lâm Viễn giảng giải một lượt xong liền vút Hạ Vũ Thiên mắt chữ O mồm chữ A ở lại, nhàn nhã bước ra khỏi cửa.

Ra khỏi phòng, cậu nhìn một lượt xung quanh, có thể coi nơi này là một hòn đảo nhiệt đới bị chặt hết cây, sau đó xây nhà rồi úp một cái lồng thủy tinh siêu bự lên trên.

“Ê, đồ nhà quê.” Tiêu Thụy đi tới cạnh Lâm Viễn, tí mắt nhìn cậu.

Lâm Viễn cũng nhìn anh ta cười hớn hở “Lưu manh nhóc.”

Ánh mắt Tiêu Thụy lóe lên một tia nguy hiểm, anh ta nhìn Lâm Viễn nói “Cậu đừng ý thể được Hạ Vũ Thiên coi trọng, tôi nói cho cậu biết, sớm muộn gì Hạ Vũ Thiên cũng phải kết hôn cùng với Tần Dụ!”

Lâm Viễn nhún vai đáp “Tôi biết mà, Tần Dụ thật là bất hạnh.”

“Cậu...” Tiêu Thụy cười lạnh nói “Cậu đúng là không biết điều, đàn ông tuyệt vời như Hạ Vũ Thiên biết bao nhiêu người nằm mơ không được.”

“Thế thì có sao nào?” Lâm Viễn thản nhiên trả lời “Phụ nữ cần người đàn ông tuyệt vời như anh ta để làm gì? Phụ nữ hẳn nên lấy người đàn ông yêu mình mới phải.”

“Vậy một năm sau cậu sẽ làm gì?” Tiêu Thụy hỏi “Có dự định ra nước ngoài không?”

Lâm Viễn bước về phía trước vài bước, thấy phía trước mặt có một hồ nước hình tròn liền tò mò ngồi xổm xuống ngắm những rặng san hô mỹ lệ rạn rờ dưới làn nước đáp “Ai thèm ra nước ngoài, tôi sẽ về quê tiếp tục cuộc đời ăn không ngồi rồi nhàn rỗi của tôi.”

“Chẳng ra gì.” Tiêu Thụy cũng ngồi xuống cạnh cậu nói “Cậu có biết không, thật ra tôi là sát thủ.”

Lâm Viễn liếc nhìn anh ta trả lời “Ừ, tôi có thể đoán được anh bắn súng trông rất ngẫu và cũng cực kỳ chính xác.”

“Ừ, đương nhiên.” Tiêu Thụy xem ra rất thích lời khen của cậu, sau đó lại nói tiếp “Cậu thật ra cũng thông minh, cho đến bây giờ mà cậu vẫn chưa bị người ta giết chết hay bắt cóc, vậy là cũng rất giỏi đấy.”

“Thì rõ.” Lâm Viễn bĩu môi “Lúc trước nếu tôi không tự chui đầu vào rọ, Hạ Vũ Thiên cũng còn lâu mới bắt được tôi.”

“Nói dối.” Tiêu Thụy cũng bĩu môi.

“A!” Lâm Viễn đột nhiên kêu lớn khiến Tiêu Thụy giật mình nhảy dựng lên hỏi “Sao thế!”

“Nhìn kia kìa, có cái gì đang bơi lại gần kìa?” Lâm Viễn giơ tay chỉ một chiếc vây lưng hình tam giác đang rẽ sóng lướt tới phía trước nói “Có phải cá mập không?”

Lâm Viễn vừa dứt lời thì một con cá heo bỗng nhảy khỏi mặt nước, khoan khoái vẫy đuôi mấy cái giữa không trung, sau đó rơi “bụp” một cái xuống làn nước trong xanh, rồi nó lại bơi tới bên bờ ngẩng mặt há mồm kêu to vài tiếng gọi Lâm Viễn và Tiêu Thụy, dáng vẻ dường như đang cười.

“Cá heo!” Lâm Viễn ngạc nhiên kêu to một tiếng. Tiêu Thụy cũng cười, tiến lại gần xoa đầu nó “Liêu Liêu, làm sao mày biết bọn tao đã tới?”

“Anh quen nó à?” Lâm Viễn ngạc nhiên hỏi.

“Đúng vậy, chúng tôi đã biết nó từ lâu lắm rồi, nhưng nó rất sợ người lạ, nhất định sẽ không chơi với cậu đâu!”

Lâm Viễn bắt giắc nhãn mũi, thầm nghĩ - anh có cần lúc nào cũng chĩa mũi dùi vào tôi thế không? Vừa nói cậu vừa đưa tay ra xoa đầu con cá heo, nói “Mày tên là Liêu Liêu à, tao tên là Lâm Viễn!”

Con cá heo nhìn chăm chăm Lâm Viễn một hồi, bỗng nhiên há miệng kêu to mấy tiếng, lắc lắc thân dường như rất vui mừng sung sướng, sau đó cứ đuổi theo cậu, cọt cọt lên tay Lâm Viễn.

Lâm Viễn thấy nó làm nũng với mình liền quay sang bảo với Tiêu Thụy “Nó sợ người lạ khi nào? Rõ ràng là rất nhiệt tình chào đón tôi mà.”

Tiêu Thụy chỉ nhìn chăm chăm Liêu Liêu không rời mắt, mặt sạm lại vẻ tức giận hiện ra trông thấy.

“Này...” Lâm Viễn gọi anh ta một tiếng. Tiêu Thụy bỗng nhiên ngẩng đầu lên, vẻ mặt hung hãn tới mức ngay cả Lâm Viễn cũng phải giật mình. Anh ta đưa tay đẩy mạnh một cái làm cho Lâm Viễn ngã lảo đảo, sau đó đứng dậy hăm hăm bước đi.

“Á... Lâm Viễn xoa xoa chỗ bị anh ta đẩy cho té ngã, trong lòng thầm nghĩ - anh ta điên rồi sao, vừa rồi còn bình thường sao tự dưng phút sau đã không thềm trả lời mình, không những thế lại còn tức giận vô lý nữa chứ.”

Lâm Viễn bất đắc dĩ đứng dậy, thấy con cá heo vẫn còn đang cố làm thân với mình, liền vỗ vỗ đầu nó nói “Liêu Liêu, chúng ta rất là có duyên đấy nhé.”

Vẫn còn nói chưa hết câu, cậu chợt nghe có tiếng người vang lên ngay phía sau, “Tiêu Linh thích nhất là cá heo. Trong một lần ở ngoài biển, chúng tôi bất ngờ gặp được con cá heo này, khi đó nó vẫn còn rất nhỏ, bị lạc mẹ nên đã bơi trở về theo thuyền chúng tôi. Từ đó trở đi Tiêu Linh nuôi nó.”

Lâm Viễn quay đầu lại, thấy Tống Hi đã đứng sau lưng cậu từ lúc nào.

“À... Lâm Viễn yên lặng một lát mới gật đầu nói, “Tôi hiểu rồi, hóa ra nó tưởng tôi là Tiêu Linh sao.” Lâm Viễn vỗ vỗ đầu Liêu Liêu, “Mày cũng giống như một số người, nhớ Tiêu Linh đến phát điên rồi hả? Rõ ràng biết tao không phải là Tiêu Linh, nhưng vẫn cố tình coi như vậy.”

Liêu Liêu vẫn kêu lên mấy tiếng đáp lại như cũ, vẻ mặt ngập tràn hạnh phúc cọt vào người Lâm Viễn, tới mức Lâm Viễn không nỡ bước đi... Trong mắt cậu, ba anh em Hạ Vũ Thiên dường như cũng giống hệt với Liêu Liêu, đều khắc sâu

trong lòng hình ảnh của Tiêu Linh, chỉ có điều cách nhớ của mỗi người không giống nhau mà thôi. Tiêu Thụy là nỗi nhớ của một người em trai nhớ về chị gái mình, Tống Hi nhớ tới mức không dám tin rằng Tiêu Linh đã chết, còn Hạ Vũ Thiên là nỗi nhớ nhưng một người vĩnh viễn không bao giờ có thể quay trở lại...

Mãi tới trước giờ cơm trưa, Lâm Viễn vẫn ngồi trên bờ cát chơi đùa với Liêu Liêu, lúc thì cậu ném bóng cho nó, lúc thì đút cá cho nó ăn. Liêu Liêu sung sướng bơi vòng vòng, mãi cho tới khi trên mặt biển xa xa có tiếng gọi vang lên.

Lâm Viễn nhìn thấy một đàn cá heo lớn từ đằng xa ấy dường như đang gọi Liêu Liêu trở về.

Liêu Liêu kêu mấy tiếng với Lâm Viễn, sau đó bơi về phía đàn cá heo. Một lát sau nó lại quay trở lại, Lâm Viễn vỗ vỗ đầu nó nói, “Mau đi về thôi, tao còn ở đây một tháng nữa, mà nhớ tao có thể tới bất cứ lúc nào.”

Lúc ấy Liêu Liêu mới cong mình bơi về phía biển khơi xa.

Cậu dõi mắt theo mãi cho đến khi thấy Liêu Liêu và đàn cá heo kia gặp nhau, sau đó cùng biến mất ở đường chân trời mới quay đầu lại. Lâm Viễn nhận ra cửa sổ phòng Hạ Vũ Thiên đã mở tự khi nào, Hạ Vũ Thiên dựa bên cạnh cửa, chắc anh đã đứng đó từ lâu và ngắm cảnh cậu chơi đùa với Liêu Liêu.

Lâm Viễn chớp chớp mắt, giơ tay làm hình chữ V hướng về phía anh ta, “Đừng ngưỡng mộ tôi, tôi vốn là một truyền thuyết rồi!”

Hạ Vũ Thiên bất đắc dĩ thở dài một tiếng, quay lưng trở vào trong phòng.

Lâm Viễn đã bắt đầu ngửi thấy mùi thức ăn, liền lập tức chạy về.

Bữa trưa toàn đồ ăn Trung Quốc, thức ăn rất ngon. Lần này Tống Hi mang theo mấy đầu bếp cao cấp, dường như anh còn tìm hiểu rất kỹ sở thích của Lâm Viễn, nên toàn bộ những món ăn trên bàn đều là món Lâm Viễn thích... Chỉ có điều, suốt cả bữa trưa, Tiêu Thụy chỉ chăm chăm lo đi cướp đồ ăn của Lâm Viễn, cứ như anh ta có hận thù sâu đậm với cậu. Lâm Viễn cũng phải bó tay.

Ăn cơm xong, Lâm Viễn mang một chút đồ ăn vào phòng cho Hạ Vũ Thiên. Hạ Vũ Thiên vẫn tiếp tục giả bệnh nặng như người sắp chết, bắt Lâm Viễn xúc cơm cho anh ta. Lâm Viễn xúc cho anh ta ăn, được một lát, bỗng nhiên chợt nhớ ra liền hỏi, “Đúng rồi, hiện giờ đang có người muốn đổi đầu với anh, trong thời gian này anh lại không ở nhà họ Hạ, liệu có chuyện gì xảy ra không?”

Hạ Vũ Thiên nghe vậy có vẻ hơi kinh ngạc, sau đó lại mỉm cười, “Tôi đã sắp xếp hết mọi việc rồi... Sao nào? Lo cho tôi sao?”

Lâm Viễn nhún vai, “Đương nhiên, sự an toàn của anh có quan hệ trực tiếp tới tính mạng của tôi mà.”

Hạ Vũ Thiên nhếch môi hỏi, “Lâm Viễn, lát nữa hình như Tống Hi muốn đưa cậu đi tham quan một vòng quanh đảo đấy?”

“Ừ.” Lâm Viễn gật đầu.

“... Đừng quá tàn nhẫn với anh ta.” Hạ Vũ Thiên bỗng nhiên nói.

Lâm Viễn ngạc nhiên hỏi, “Chà, Hạ Vũ Thiên, anh cải tà quy chính rồi sao? Cũng có thể nói được mấy câu tình cảm đến thế cơ à?”

Hạ Vũ Thiên trừng mắt nhìn cậu, “Tôi vốn muốn dùng cậu để kiểm chế anh ta. Bây giờ mục đích đã đạt được rồi, tôi và Tống Hi vốn không thù không oán, lại còn lớn lên cùng nhau, việc gì tôi phải hại anh ta?”

Lâm Viễn nheo mắt nhìn Hạ Vũ Thiên, sau đó mới cười nói, “Hạ Vũ Thiên, không phải chứ... Tại sao tôi lại cảm thấy anh hận anh ấy?”

Hạ Vũ Thiên nhú mày lại, mãi lâu sau mới đáp, “Có hận hay không và có nên hận hay không là hai chuyện khác nhau.”

Lâm Viễn thở dài, “Ừm... Tôi muốn hỏi anh điều này.”

“Nói đi.” Hạ Vũ Thiên nói thẳng.

“Anh muốn lợi dụng Tống Hi làm gì?” Lâm Viễn hỏi.

Hạ Vũ Thiên yên lặng một lát, chậm rãi trả lời cậu, “Muốn anh ta giết chết một người.”

Khóe miệng Lâm Viễn giật giật, cậu quay lưng vọt thẳng ra ngoài.

Hạ Vũ Thiên cười, “Sao thế? Không muốn hỏi là ai à?”

“Tôi không muốn nghe, thật đáng sợ.” Lâm Viễn bịt tai chạy ra ngoài, không quên giúp Hạ Vũ Thiên đóng cửa lại.

Tống Hi thấy Lâm Viễn bịt tai chạy khỏi phòng Hạ Vũ Thiên liền hỏi, “Có chuyện gì thế?”

“Không có gì đâu, Hạ Vũ Thiên lên cơn ấy mà.” Lâm Viễn đáp, “Chúng ta đi thôi.”

Tống Hi cười, bước theo.

Chỉ trong buổi chiều hôm đó Tống Hi đã đưa Lâm Viễn đi tham quan hết một vòng quanh đảo. Miệng Lâm Viễn đầu tiên là hình chữ O, sau đó biến

thành hình chữ A, cuối cùng xéch lên giận dữ. Đúng vậy, hiện giờ cậu đang muốn cắn chết người đây.

“Phải làm biết bao nhiêu việc xấu xa mới có thể có được quá quá quá quá nhiều tiền như vậy chứ?” Cuối cùng Lâm Viễn cảm thán một câu.

“Hòn đảo này là do cha nuôi tạo ra.” Tống Hi thấp giọng nói.

“Sao?” Lâm Viễn tò mò hỏi, “Cha nuôi của các anh có phải là bạn của cha mẹ các anh không? Dường như ông ấy vẫn luôn chăm sóc các anh phải không?”

“Ha...” Tống Hi đột nhiên cười lạnh một tiếng, trong mắt thoáng qua vẻ khinh bỉ, chán ghét.

Lâm Viễn khẽ nhú mày. Ngày hôm đó, ở trong phòng bệnh của Hạ Vũ Thiên, ba người này cực kỳ tôn kính ông lão được gọi là cha nuôi kia, tại sao tới đây lại có biểu hiện hoàn toàn ngược lại thế này, dường như họ rất không muốn gặp nhắc đến ông ta. Ngày hôm đó Hạ Vũ Thiên cũng từng nói ông già cha nuôi kia là nhân vật “đặc biệt”... Thật ra mọi chuyện là như thế nào?

Lâm Viễn lắc đầu, cảm thấy mọi chuyện cứ rối cả lên. Cậu quay lưng đi ngược trở về...

“Úi...” Lâm Viễn vừa chạm chân xuống đất bỗng nhiên cảm thấy có thứ gì đó đâm vào lòng bàn chân mình.

“Ai da...” Lâm Viễn vì muốn đi lại thoải mái nên không hề đi dép. Lần này bị đâm trúng phải vật nhọn, lại cũng vẫn là ở cái chân bị thương kia...

“Chảy máu rồi.” Tống Hi nhú mày ghé lại xem, thấy lòng bàn chân Lâm Viễn bị thứ gì đó đâm vào chảy máu liền hỏi, “Có đau không?”

“Anh nói thử xem tôi có đau không?” Lâm Viễn bực dọc nói, “Đúng là xui xẻo tám kiếp, chân kia không được hay sao mà lần nào cũng nhắm trúng cái chân này chứ. Không có tí sáng kiến nào cả!”

Tống Hi cũng cảm thấy bó tay với cách ăn nói của Lâm Viễn, “Tôi công cậu về xử lý vết thương nhé?”

“Từ từ đã.” Lâm Viễn chỉ xuống cát nói, “Anh tìm cho tôi xem thủ phạm là cái gì đã. Chẳng phải anh bảo cát rất sạch, đi rất êm chân sao, tại sao giờ lại có đinh bên dưới?!”

“Đinh?” Tống Hi lập tức cau mày, lấy tay nhẹ nhàng bới cát.

“Không phải là đinh thì là gì?” Lâm Viễn tức giận đùng đùng, “Rõ là nhọn như thế cơ mà, ai lại độc ác vứt vật nhọn vào cát chứ!”

Chẳng bao lâu sau, Tống Hi tìm được một thứ, anh rút lên khỏi cát... Là một chiếc vòng cổ bằng kim loại có mặt hình con ốc biển... Hơn nữa, con ốc biển này còn là dạng ốc biển đầy gai.

“Đây là cái gì vậy? Lâm Viễn hỏi.

Tống Hi ngã ngòai xuống đất, há hốc miệng nhìn con ốc biển không rời mắt.

“Này.” Lâm Viễn đẩy đẩy anh ta, “Anh làm sao thế?”

“Lừa tôi!” Tống Hi đột nhiên loạng choạng đứng dậy hét lên, “Anh ta dám lừa tôi!” Dứt lời liền đứng bật dậy, chân không chạm đất chạy như bay quay về.

“Này!” Lâm Viễn chưa kịp hiểu gì, thầm nghĩ không biết lần này Tống Hi bị ám ảnh hay là lại lên cơn gì nữa đây. Cậu định đuổi theo, nhưng cái chân bị thương vừa giẫm lên cát lại đau nhói, làm cậu muốn nhảy dựng lên.

“Đúng là...” Lâm Viễn nhảy lò cò, mãi mới tới được trước cửa phòng Hạ Vũ Thiên. Cậu thấy ngay Tiêu Thụy đứng đó, vẻ mặt lo lắng hỏi, “Cậu vừa làm chuyện gì hả?”

Lâm Viễn ngây người sửng sốt, nhảy nhảy vào trong thì thấy Tống Hi đang túm cổ áo Hạ Vũ Thiên, trên tay giơ lên chiếc vòng cổ con ốc biển khi nãy mà truy hỏi, “Tại sao thứ này lại có ở trên đảo? Không phải các anh nói A Linh chưa lên tới đảo mà đã chết ngay trong vụ nổ sao?”

Hạ Vũ Thiên ho khan một tiếng, không nói lời nào.

“Anh nói đi! Thật ra cô ấy chết như thế nào?” Tống Hi dùng sức lay lay Hạ Vũ Thiên, Lâm Viễn thấy thế cũng tròn mắt ngạc nhiên. Đúng lúc này, cậu chợt cảm thấy Tiêu Thụy đang ở phía sau lưng khẽ đẩy mình một cái.

Lâm Viễn vốn chỉ còn một chân nên đứng không vững, lập tức vì cú đẩy nhẹ này mà ngã nhào vào bên trong. Tống Hi và Hạ Vũ Thiên nghe tiếng động đều giật mình quay lại. Thấy vậy Lâm Viễn nhanh trí nảy ra một ý tưởng, liền vội vã bò dậy nói, “Ấy nào Tống Hi, anh đừng quá kích động.”

“Đúng vậy! Vũ Thiên vẫn còn đang bị thương mà!” Tiêu Thụy trốn phía sau lưng Lâm Viễn kêu to.

Lâm Viễn nhảy nhảy tới gần phụ họa, “Đúng vậy, anh học ai không học, lại đi học Mã giáo chủ! Anh xem, người còn đang sống cũng bị anh lay tới sắp chết rồi!”

Tống Hi nhìn Lâm Viễn. Lâm Viễn đỡ Hạ Vũ Thiên nằm xuống, đắp chăn cẩn thận rồi nhú mào nhìn anh ta, “Này, anh xem Tống Hi đã nóng ruột đến mức như thế này rồi, có phải còn gì anh vẫn chưa nói với anh ấy không?”

Hạ Vũ Thiên yên lặng một lúc lâu, ngẩng đầu nhìn Tống Hi nói, “Khi vụ nổ xảy ra... Tiêu Linh đã chết rồi!”

Tống Hi kinh ngạc nhìn Hạ Vũ Thiên, đôi mắt từ từ đỏ lên, anh hỏi gọn lỏn, “Cha nuôi?”

Hạ Vũ Thiên gật đầu.

Sau một hồi yên lặng, Tống Hi đột nhiên cười to, cười mãi, cười thật lâu. Sau đó quay lưng bước ra khỏi cửa.

“Tống Hi...” Tiêu Thụy muốn giữ anh ta lại, liền bị đẩy ra ngoài, “Đừng làm phiền tôi!” Nói xong Tống Hi không quay đầu lại, đi mất.

Lâm Viễn ngoái cổ ra nhìn theo, sau đó cậu quay lại hỏi Hạ Vũ Thiên, “Anh ấy làm sao vậy? Đường như đang bị kích động lắm thì phải.”

Hạ Vũ Thiên cúi đầu xuống nhìn bàn chân vẫn còn đang chảy máu của Lâm Viễn nói, “Đúng là ngoài ý muốn... Không ngờ qua bao nhiêu năm mà chứng cứ vẫn còn lưu lại.”

“Hả?” Lâm Viễn không hiểu.

Hạ Vũ Thiên ngược mắt nhìn Lâm Viễn, “Có lẽ mọi chuyện đã được định sẵn như vậy.”

Chương 39

Tống Hi biến mất, mãi tới chạng vạng khi mặt trời sắp lặn vẫn chưa trở lại.

Lâm Viễn ngồi trong phòng Hạ Vũ Thiên, thấy anh dựa trên giường ngây người không biết đang suy nghĩ chuyện gì. Nhìn anh đầy tâm trạng, không giống như những lúc bình thường. Lâm Viễn cảm thấy tốt nhất không nên hỏi han thêm anh ta điều gì nữa. Vết thương trên chân cậu cũng đã tự mình băng bó xong. Cậu xỏ chân vào đôi dép lê, nhảy lò cò ra cửa. Tiêu Thụy ngồi ở hồ nước cách đó không xa, cúi gục đầu xuống vẻ mặt cũng vô cùng sầu thảm.

Lâm Viễn thở dài lắc đầu. Cậu cảm thấy lúc này tuyệt đối không nên động đến Tiêu Thụy, thôi thì quay lại là tốt nhất. Nghĩ vậy, cậu bèn nhảy lò cò vào trong phòng.

Lâm Viễn ngồi trên sô-pha, cảm thấy bứt rứt không yên lại đứng dậy, cậu thật sự chán nản, như sắp chết đến nơi rồi. Cuối cùng cậu liếc qua chỗ Hạ Vũ

Thiên, chỉ thấy Hạ Vũ Thiên vẫn đang ngồi ngây ra nhìn trần nhà không hề động đậy. Giống hệt một xác ướp.

Lâm Viễn hoàn toàn bế tắc. Cậu lấy máy tính xách tay ra, nhảy loanh quanh khắp phòng tìm dây mạng. Nhưng vật vã hết nửa ngày cậu cũng không tìm thấy một ổ cắm mạng nào...

Cuối cùng không còn cách nào khác, cậu đành phải đi tới bên cạnh Hạ Vũ Thiên, chọc chọc anh ta mấy cái, “Ê làm phiền chút.”

Hạ Vũ Thiên hóa ra thế nhưng vẫn còn sống, thấy vậy liền quay sang nhìn cậu.

“Dây mạng.” Lâm Viễn rụt rè nói, “Có dây mạng chứ?”

Hạ Vũ Thiên thờ dãi đáp, “Không.”

“Hả?” Lâm Viễn nhăn mũi hỏi, “Sao mỗi cái dây mạng cũng không có?”

Hạ Vũ Thiên trừng cậu một cái, sau đó mới trả lời, “Chúng ta đang ở giữa biển!”

Lâm Viễn nhỏ giọng lẩm bẩm, sớm biết thế mình đã mang đồng hàng tồn kho đi theo rồi. Cậu xua tay với Hạ Vũ Thiên, “Thôi quên đi, anh tiếp tục ngắm trần nhà của anh, tôi đi đọc tiểu thuyết trinh thám vậy. May là còn kịp mua mấy cuốn mang theo.”

“Ừừừ.” Nghe tiếng Hạ Vũ Thiên gọi, Lâm Viễn quay đầu lại nhìn anh ta.

“Giờ này chắc Tống Hi đang ở bên bờ biển.” Hạ Vũ Thiên nói, “Từ đây đi về phía đông có một bãi đá, ở đó có một đài ngắm cảnh. Cảnh biển nhìn từ đó rất đẹp và nên thơ, thậm chí còn có thể nhìn thấy thành phố bên bờ đối diện nữa.”

“Ừ.” Lâm Viễn gật đầu, quay lại tiếp tục tìm sách trong túi đồ.

“Ai cho cậu đọc sách?” Hạ Vũ Thiên nhú mày, “Đã nói cho cậu biết anh ta ở đâu rồi, nghe thế vẫn còn chưa hiểu à?”

Lâm Viễn cau mặt đáp, “Không hiểu.”

Hạ Vũ Thiên liếc nhìn cậu một cái nói, “Cậu đi tìm anh ta đi.”

“Để làm gì?” Lâm Viễn không muốn đi, “Tôi sợ nhất là dạng đàn ông con trai u sầu giàu tình cảm này... Lỡ anh ấy nghĩ không ra, lại hóa quần đấm đầu xuống biển thì tôi cứu thế quái nào được?”

“Tôi không bảo cậu đi an ủi anh ta.” Hạ Vũ Thiên thản nhiên nói, “Chỉ cần cậu nói mấy câu với anh ta.”

Lâm Viễn bối rối hỏi, “Nói cái gì mới được chứ?”

“Nói gì cũng được hết.” Hạ Vũ Thiên nói, “Vào thời điểm hiện tại, chỉ cần cậu nói mấy câu với anh ta thì mọi chuyện sẽ ổn cả thôi.”

Lâm Viễn nhăn nhó, “Thế tức là anh vẫn bảo tôi đi an ủi anh ta chứ gì? Tôi không biết phải làm thế nào... Hơn nữa tôi với anh ta đâu có thân quen gì đâu.”

Hạ Vũ Thiên khẽ thở dài, “Món trang sức kia vốn là quà sinh nhật Tống Hi tặng cho Tiêu Linh... Trước đây A Linh vẫn thường đeo trên cổ, rồi sau này gặp nạn trên đảo cũng không biết có phải là ý trời hay không mà vòng lại rơi lại trên đảo, còn bị cậu giẫm phải.”

“Hóa ra không phải do anh chuẩn bị sao?” Lâm Viễn chưng hửng, cậu cẩn thận hỏi lại Hạ Vũ Thiên.

Anh ta cười cười nói, “Cậu tưởng tôi là thần tiên sao? Đảo lớn thế này làm sao tôi biết được hai người sẽ đi những chỗ nào để mà chôn vòng cổ đó xuống, lại còn đúng ngay chỗ sẽ bị cậu ta giẫm phải nữa? Nếu tôi làm được như thế thì còn trở thành xã hội đen làm gì nữa? Lúc ấy tôi sẽ chuyển quách sang làm thầy bói cho xong.”

Lâm Viễn chớp chớp mắt, “Hạ Vũ Thiên, anh thật là biết hài hước.”

Hạ Vũ Thiên trừng mắt nhìn cậu, “Đừng có đứng đấy nói linh tinh nữa, đi mau.”

“Tôi biết nói gì chứ.” Lâm Viễn hơi khó xử, thầm nghĩ - chuyện xa xưa giữa anh em các anh, người ngoài như tôi làm sao mà hiểu nổi?

“Cậu có đi hay không?” Hạ Vũ Thiên bắt đầu lên giọng uy hiếp, thấy Lâm Viễn liếc mình liền nói, “Cậu đi về tôi sẽ nói cho cậu biết dây mạng ở chỗ nào.”

Lâm Viễn liếc mắt nhìn Hạ Vũ Thiên, khóe miệng giật giật nói, “Hừ, nếu lỡ như anh ta có nhảy xuống biển thật thì tôi cũng chỉ có thể cứu chính mình thôi đấy!” Nói dứt lời liền xoay lưng nhảy lò cò ra ngoài.

Hạ Vũ Thiên bỗng nhiên lên tiếng, “Lâm Viễn.”

“Gì?” Lâm Viễn ngoảnh lại nhìn anh ta.

“Lát nữa trở về tôi có thứ này cho cậu.” Hạ Vũ Thiên hạ giọng nói.

Lâm Viễn ngẩn người hỏi, “Có thứ gì thế?”

Hạ Vũ Thiên cười khẽ, đáp, “Lát nữa sẽ cho cậu biết.”

Lâm Viễn nghe xong hí hửng nhanh nhẩu nhảy đi tìm Tống Hi.

Vừa ra tới cửa phòng, cậu thấy Tiêu Thụy cũng vừa lúc định quay vào trong nhà. Ánh mắt hai người lướt qua nhau, Tiêu Thụy mím chặt môi, Lâm Viễn nhìn kỹ, phát hiện mắt Tiêu Thụy hoe hoe đỏ, cậu nhíu cau mày bảo, “Anh đừng đau lòng quá.”

Tiêu Thụy ngẩng đầu trợn mắt với cậu, “Cậu thì biết cái gì đồ ngốc.” Nói xong liền quay lưng vào trong nhà, đóng cửa đánh “rầm” một cái.

Lâm Viễn nghiêng răng ken két, thầm nghĩ - tôi đã trêu chọc gì anh hả?!

Lâm Viễn nhảy bước một về phía đông, thật lâu mới thấy phía trước có một bãi đá. Lâm Viễn dừng lại thở dốc một hồi, trong lòng thầm nghĩ - Hạ Vũ Thiên, anh tính chơi tôi sao, không nói đường xa thế này để tôi còn tìm cái xe nào đó mà đi chứ!

Cậu thở dốc một hồi xong ngẩng đầu lên thấy trên đài đá xa xa phía trước thật sự có một người đang ngồi.

Lâm Viễn nhảy lò cò về phía trước, cố vươn dài cổ ra ngó nghiêng thật kỹ, sau đó nhún nhún vai, không sai đúng là Tống Hi rồi.

Cậu vịn vào lan can, ráng sức nhảy lên trên đài ngắm cảnh. Tống Hi lúc này đang ngẩn ngơ ngồi dựa lan can ngắm biển cả, dáng nghiêng nghiêng nhìn ra biển rộng của anh đượm vẻ ưu thương, có nét giống với mấy nam diễn viên chính trong các bộ phim dài tập.

Lâm Viễn nhảy tới bên cạnh anh ta, vô tình cậu che mất một phần ánh hoàng hôn trong buổi chiều tà. Bóng cậu vương thành một vòng tối nhàn nhạt in lên người Tống Hi.

Lâm Viễn cười, khoan khoái thưởng thức cảnh hoàng hôn diễm lệ, xa xa trên mặt biển đàn hải âu sà xuống mặt nước. Thanh bình và tự do đến vô cùng.

Tống Hi ngẩng đầu nhìn Lâm Viễn vừa ngồi xuống cạnh mình.

“Làm sao cậu biết tôi ở đây?” Tống Hi hỏi cậu.

“À...” Lâm Viễn xoa cằm, “Tôi định nói tôi đã tìm anh một vòng khắp đảo, cuối cùng mới tìm tới được đây. Nhưng mà sợ anh không tin.”

Tống Hi khẽ cười, khóe miệng Lâm Viễn hơi nhếch lên, “Là Hạ Vũ Thiên nói cho tôi biết anh ở đây.”

Tống Hi gật đầu, “Đừng lo, tôi không sao.”

“Ừ.” Lâm Viễn nói, “Anh không sao là tốt rồi, nên nghĩ thoáng một chút đi.”

Tống Hi cầm chiếc vòng cổ màu bạc trong tay giơ ra trước mặt lắc lắc, “Thật ra từ lâu tôi đã nghi ngờ Tiêu Linh là do cha nuôi giết.”

Lâm Viễn kinh ngạc hỏi, “Vì sao?”

“Sự tồn tại của cô ấy là trở ngại trên con đường phát triển của tôi và Vũ Thiên.” Tống Hi thấp giọng nói.

Lâm Viễn hơi nhú mào nói, “Chỉ đơn giản như thế thôi? Thế thì ông già ấy cũng tàn ác quá.”

Tống Hi bật cười đáp, “Khi ấy vì Tiêu Linh, tôi và Vũ Thiên đã bắt đầu bất hòa với nhau. Hơn nữa chúng tôi không ai muốn thoát ly để lập nghiệp, thậm chí còn không muốn trả thù cho gia đình mình nữa... Cho nên Tiêu Linh dần dần biến thành cái gai trong mắt cha nuôi... Trước đây ông ta từng rất yêu thương cô ấy.”

Lâm Viễn thở dài, “Ai nói cho anh biết điều này?”

“Cha nuôi.” Tống Hi thấp giọng trả lời.

“Này, anh và Hạ Vũ Thiên thật sự đều do cha nuôi một tay nuôi nấng dạy dỗ sao?” Lâm Viễn hỏi, “Tại sao tôi thấy tính cách của hai người lại khác xa nhau như vậy?”

Tống Hi hơi ngạc nhiên hỏi, “Khác biệt như thế nào?”

“Anh là người thiên về cảm tính, còn Hạ Vũ Thiên lại lý tính quá đáng. Với người khác, trước hết anh luôn hết lòng tin tưởng người ta, sau đó mới đi tìm hiểu để biết người đó có đáng tin hay không? Còn Hạ Vũ Thiên thì lại theo nguyên tắc ai cũng là kẻ đáng nghi ngờ, sau đó mới đi tìm hiểu xem bản chất của họ là người như thế nào... Ai dà, tôi cũng không biết tôi đang nói gì nữa, nói chung suy nghĩ của tôi là như thế.”

“Phì...”

Trong phòng, Hạ Vũ Thiên đang dùng loa ngoài điện thoại nghe cuộc nói chuyện của hai người truyền tới từ máy nghe trộm đặt trong vòng tay của Lâm Viễn. Tiêu Thụy cũng ở bên cạnh, nghe thấy Lâm Viễn nói một tràng dài, vỗ đùi cười vui vẻ, “Tên nhóc này rất lém lỉnh!”

Hạ Vũ Thiên lắc đầu tiếp tục nghe.

“Này.” Tiêu Thụy hỏi Hạ Vũ Thiên, “Anh đặt máy nghe trộm trong vòng tay của cậu ta, liệu cậu ta có biết không?”

Hạ Vũ Thiên nghĩ một lát, “Trên lý thuyết thì chưa... Nhưng Lâm Viễn rất thông minh, với trí thông minh của cậu ấy thì việc cậu ta có biết hay không tôi cũng không rõ nữa.”

“Chà, anh đánh giá cậu ta cao quá nhỉ.” Tiêu Thụy cười cười, “Cứ tiếp tục thế này, liệu cha nuôi có khi nào sẽ cảm thấy Lâm Viễn gây trở ngại cho con đường phát triển của anh, rồi vì thế mà thật quách cậu ta không?”

Hạ Vũ Thiên lạnh lùng nhìn Tiêu Thụy một lát, mãi sau mới nói, “Cha nuôi giết A Linh vốn không phải vì lý do đó... Cậu hẳn phải rõ ràng hơn tôi.”

Tiêu Thụy hừ mũi một tiếng trả lời, “Nếu không phải anh muốn cuốn sổ chết tiệt kia, tôi đã sớm làm thịt lão già ấy từ lâu rồi.”

Hạ Vũ Thiên hơi nhú mào, “Cuốn sổ đó đối với chúng ta rất hữu dụng, nhất định phải lấy được về. Nếu như chưa có được nó trong tay mà cha nuôi đã chết thì chúng ta sẽ vô cùng thiệt hại!”

“Anh thật sự chắc chắn rằng Tống Hi biết chứ?” Tiêu Thụy hỏi.

“Anh ta chắc hẳn phải biết.” Hạ Vũ Thiên gật đầu, “Tống Hi vẫn luôn là quân át chủ bài cuối cùng của lão ta, chỉ cần không cho anh ta biết sự thật cái chết của A Linh thì anh ta sẽ mãi mãi nghe lời... Nhưng một khi anh ta đã biết, hơn nữa lại hoàn toàn hiểu rõ ngọn nguồn nguyên nhân năm ấy lão già hại chết Tiêu Linh, Tống Hi nhất định sẽ không đi theo ông ta nữa.”

“Anh nghĩ tới cách này từ bao giờ?” Tiêu Thụy đột nhiên hỏi, “Từ khi cha anh qua đời sao?”

Hạ Vũ Thiên cười nhạt nói, “Khi nghe thấy tin cha mình chết, tôi cảm thấy rất đột ngột. Ông ấy không nên chết vào thời điểm đó. Khi ấy, việc này đối với tôi rất bất lợi.”

“Cha anh chết mà đây là tất cả những gì mà anh nghĩ đến à?” Tiêu Thụy cười lạnh một tiếng, “Thật ra cha nuôi không nên thích Tống Hi nhất mà phải thích anh nhất mới đúng, bởi vì anh đi theo đúng con đường của ông ta, hoàn toàn không có chút tình cảm nào!”

Hạ Vũ Thiên khinh thường cười khẩy, “Người nhà họ Hạ chúng tôi không cần huấn luyện, máu chảy trong huyết quản đã lạnh lẽo sẵn rồi, trời sinh ra tôi đã không có tình cảm.”

Tiêu Thụy gật đầu, hỏi, “Rồi sao nữa?”

“Lúc đầu tôi nghĩ cha tôi có khả năng đã trắng trối cho tên bác sĩ phẫu thuật cho ông ấy, cho nên tôi mới đi tìm. Nhưng Lâm Viễn lại thông minh hơn tưởng tượng của tôi nhiều, không ngờ cậu ta lại có thể trốn được. Sau đó, khi A Thường mang ảnh của cậu ta cho tôi xem, tôi mới nghĩ ra kế hoạch này, hơn nữa thật trùng hợp là cậu ta còn theo Lý Cố đến, tự chui đầu vào rọ. Không phải do tôi tính toán, mà chính là ông trời có mắt.”

Tiêu Thụy gật đầu, “Nếu theo như anh nói thì Lâm Viễn thật sự vô tội.”

Hạ Vũ Thiên hơi cau mày nói, “Cậu ta là lợi thế cuối cùng đủ khả năng giúp chúng ta bảo toàn mạng sống, thậm chí thay đổi tình thế lật ngược lại ván cờ... Tôi sẽ không dễ dàng để mất quân bài này, hơn nữa cho tới bây giờ cậu ta vẫn luôn hoàn thành rất tốt nhiệm vụ của mình.”

Tiêu Thụy nhún vai, “Nhưng nếu cứ tiếp tục làm theo kế hoạch của anh, cuối cùng thì cơ hội sống sót của Lâm Viễn chỉ có chưa đến một phần mười... Anh thật sự nở lòng sao?”

“Không có gì là không thể.” Hạ Vũ Thiên đưa mắt nhìn lên trần nhà, mãi thật lâu sau mới thản nhiên trả lời “A Linh đã chết rồi, nhưng tôi vẫn cứ tiếp tục sống đây thôi. Người nhà họ Hạ vốn không có tình cảm, hơn nữa trước giờ tôi chưa hề thiếu tình nhân.”

Tiêu Thụy chăm chăm quan sát Hạ Vũ Thiên một lát sau đó lắc đầu cười nói, “Hạ Vũ Thiên, có thật anh không hề đau lòng? Miệng anh nói thế thôi, chứ nhìn vẻ mặt kia tôi cũng biết là anh đau đớn tưởng chết đi được rồi.”

Hạ Vũ Thiên nhú mày, lạnh lùng liếc Tiêu Thụy.

“Đừng tự lừa dối chính mình nữa.” Tiêu Thụy vỗ vỗ lưng anh ta, “Bây giờ anh lúc nào cũng cố gắng lấy lòng cậu ta, chọc cho cậu ta cười. Thật sự là anh muốn cậu ta có thể sống vui vẻ một chút trước khi chết, hay chỉ đơn giản vì anh thích nụ cười ấy?”

Hạ Vũ Thiên khẽ nheo mắt lại, không đáp.

Trên đài ngắm cảnh cạnh bờ biển, Lâm Viễn đang ngồi hóng gió biển rì rào. Tống Hi ngược mắt lên nói với cậu Lâm Viễn, “Tôi muốn nói cho cậu biết một bí mật.”

Lâm Viễn không vội quay đầu lại ngay mà chăm chú ngắm nhìn mặt biển một lúc lâu, sau đó mới khẽ thở dài quay lại ngồi xuống trước mặt Tống Hi, cậu liếc nhìn xuống chiếc vòng tay của mình rồi đáp, “Anh nói đi.”

Phần 14

Chương 40

Lâm Viễn kiên nhẫn lắng nghe Tống Hi sắp tiết lộ bí mật kinh thiên động địa nào đó của anh ta. Tống Hi chăm chú quan sát Lâm Viễn, một lát sau mới hỏi, “Cậu có thật sự muốn nghe hay không?”

Đầu bên kia máy nghe trộm, Hạ Vũ Thiên khẽ nhú mày.

Lâm Viễn yên lặng một lát rồi mới trả lời, “Tùy anh có muốn nói hay không.”

Tống Hi hơi nhướn mày, có chút ngạc nhiên nhìn Lâm Viễn hỏi, “Lâm Viễn, một khi nghe xong, cậu cũng sẽ bị cuốn vào trong câu chuyện này.”

Lâm Viễn thở dài, đặt khuỷu tay lên đầu gối chống cằm đoạn nói, “Tôi cũng không muốn như thế, nhưng có cách nào nữa đâu. Dù sao thì đảng nào tôi cũng chẳng chạy nổi, nếu nói ra mà có lợi cho anh thì anh cứ nói đi. Ai có thể chạy thoát khỏi cái mớ bòng bong này thì tốt cho kẻ ấy, dù sao tôi cũng không có thói quen kéo người khác chết chung với mình.”

Tống Hi giật mình sửng sốt, lắc đầu cười thành tiếng.

“Hừm.” Ở đầu bên kia Tiêu Thụy gật đầu tán thưởng với Hạ Vũ Thiên, “Thật không ngờ tên nhóc này cũng sâu sắc gớm.”

Trên mặt Hạ Vũ Thiên hoàn toàn không biểu hiện có chút thay đổi nào, cho đến một lúc lâu sau anh ta mới thản nhiên trả lời, “Tôi luôn cho rằng Lâm Viễn là một người rất có tư chất.”

“Sao?” Tiêu Thụy không hiểu hỏi, “Không phải là tới mức đó chứ? Chẳng qua cậu ta chỉ là một thằng nhóc luôn thích trốn trong nhà và hơi có chút khôn vặt mà thôi.”

Hạ Vũ Thiên khẽ nhếch khóe môi nhìn Tiêu Thụy, “Chỉ cần cậu ta có một nửa bản lĩnh của cậu, cậu ta cũng có thể dễ dàng lấy mạng cậu rồi.”

“Ha.” Tiêu Thụy cười nhạt một tiếng, “Hèn gì người ta thường bảo rằng, trong mắt người đang yêu thì nàng thơ của mình lúc nào cũng đẹp như Tây Thi”

Hạ Vũ Thiên châm một điếu thuốc thản nhiên đáp, “Đừng quên rằng chính cậu ta là người đã trốn thoát được khỏi bàn tay của tôi.”

Tiêu Thụy không nói thêm gì nữa. Ở đầu bên kia tiếng cười của Tống Hi cũng đã ngừng, dường như anh ta đang điều chỉnh lại nhịp thở của mình. Rồi Tống Hi chậm rãi kể điều bí mật kia cho Lâm Viễn.

“Cha nuôi tôi là một người khá đặc biệt.” Tống Hi thấp giọng nói, “Năm đó ông và cha Hạ Vũ Thiên cũng như cha tôi đều cùng là những thành viên quan trọng trong một tổ chức ngầm.”

Lâm Viễn xoa xoa cằm thăm nghĩ - hừm, quả nhiên các người là xã hội đen từ tận gốc rễ mà... Cho nên mới nói, thời nay “rồng đẻ ba ba phượng đẻ rùa, chuột con chạy khắp thế giới đùa”, đúng là không sai chút nào!

Tống Hi hoàn toàn không nhìn ra vẻ coi thường bốn cột trên mặt Lâm Viễn tiếp tục kể, “Vào thời gian đó tổ chức này cực kỳ nghiêm mật, phạm vi kinh doanh cũng như thế lực càng ngày càng bành trướng. Mạng lưới thành viên trải rộng phân bố khắp nơi, thành phần bao gồm hầu hết những kẻ đứng đầu. Thật ra hầu hết những người trong giới chúng tôi hiện nay đều từ tổ chức này phân tán ra ngoài.”

“À...” Lâm Viễn gật đầu, “Nó coi như là tổng hội, còn các anh bây giờ coi như là phân hội nhỏ.”

“Ha.” Tống Hi gật đầu, “Cũng có thể nói như vậy.”

“Sao đó thì sao? Hồi đó một mình một giang sơn tung hoành, tha hồ lũng đoạn toàn bộ thị trường không phải là quá tốt rồi sao? Vì sao lại phải xé nhỏ ra? Có phải bị trấn áp không?” Lâm Viễn cười hỏi.

“Đấu đá mâu thuẫn trong nội bộ.” Tống Hi thấp giọng nói, “Cha tôi và cha Hạ Vũ Thiên khi ấy bị truy sát đến mức thiếu chút nữa thì tan cửa nát nhà, nguyên nhân là do bên trong xuất hiện nội gián.”

“À...”, Lâm Viễn gật đầu, “Là thế sao.”

“Khi ấy có rất nhiều lời đồn đại, lại thêm các thế lực trong tổ chức kết bè kết phái tranh quyền đoạt lợi lẫn nhau... Cuối cùng thành ra tan đàn xẻ nghé.” Tống Hi nói.

Lâm Viễn gật đầu, nghĩ một lát mới hỏi tiếp, “Vậy bây giờ các anh đang tranh đoạt thứ gì?”

Tống Hi cười cười, “Lâm Viễn, cậu thật sự rất thông minh!”

Lâm Viễn nhướn cao mày, “Chuyện gì cũng có lý do của nó, ân oán chẳng qua chỉ là cái cớ để lấp liếm ngoài miệng thôi. Khi xưa Dư Thương Hải khiến

Lâm Bình Chi tan cửa nát nhà, xét tới ngọn nguồn chung quy chẳng phải cũng chỉ là vì một Tịch Tà kiếm phổ hay sao.”

“Ha.” Tiêu Thụy lúc này đang nằm bò trên ghế nghe, “Mẹ kiếp, thằng nhóc này đúng thật thông minh quá đấy! Hạ Vũ Thiên, anh thật sự tin là mình nắm giữ được cậu ta chứ? Đừng để đến một ngày lại bị cậu ta chơi lại!”

Điều thuốc trong miệng Hạ Vũ Thiên đã cháy gần hết. Anh dụi tắt tàn thuốc rồi đem nhét trở lại vào trong bao thảo nhiên nói, “Cậu ta muốn chơi tôi thì vẫn còn non lắm... Tôi biết nhược điểm của cậu ta.”

“Sao?” Tiêu Thụy ghé lại gần, cảm thấy hứng thú, “Cậu ta có nhược điểm gì chứ? Theo tôi thì cậu ta có rất nhiều nhược điểm, chỉ cần một hộp chocolate là có thể xử lý được!”

Hạ Vũ Thiên cúi đầu không đáp lại, tựa hồ như đang suy tính điều gì. Nhưng anh vẫn tiếp tục yên lặng lắng nghe tiếng nói ở phía bên kia.

“Các thành viên của tổ chức năm đó hiện giờ đã phân tán đi khắp nơi, một số phân nhánh âm thầm nắm giữ quyền lợi ngày trước cũng đã tách ra độc lập.” Tống Hi nói, “Người bên ngoài hầu như đều không biết bọn chúng đã từng dựa vào tổ chức kia để phát triển. Nói cách khác, chúng nắm trong tay rất nhiều quyền lợi nhưng đều đã ngụy trang “rửa” sạch quá khứ của mình rồi. Tôi biết có một tờ danh sách ghi lại rõ ràng tất cả các thành viên của tổ chức năm đó. Nếu như có được tờ danh sách đó cũng có nghĩa là nắm trong tay mọi quyền lực và có đủ khả năng lung đoạn thị trường.”

Lâm Viễn dường như đã hiểu rõ vấn đề gật đầu hỏi, “Còn nữa đúng không?”

Tống Hi đưa mắt nhìn Lâm Viễn, “Tại sao cậu biết vẫn còn chưa hết?”

Lâm Viễn chớp mắt nói, “Nếu muốn uy hiếp kẻ khác làm theo lời mình, đầu nhất định phải có tờ danh sách gì đó. Các anh vốn là xã hội đen, các anh có rất nhiều cách uy hiếp người khác, đó chẳng phải là sở trường của các anh sao? Bản danh sách đó chẳng qua chỉ giúp các anh thuận lợi hơn một chút, nhưng đó không phải vấn đề chính mang tính chất quyết định.”

Tống Hi nheo mắt nhìn Lâm Viễn khẽ nhú mày, “Lâm Viễn... Nếu cậu sinh ra trong hoàn cảnh của chúng tôi, chắc chắn cậu sẽ trở thành một kẻ cực kỳ đáng sợ.”

Lâm Viễn nhún vai nói, “Bởi vì anh luôn nghĩ tới cả những khả năng phi logic như vậy nên mới không thể thắng nổi Hạ Vũ Thiên.”

“Hả?” Tống Hi bật cười hỏi, “Vì sao?”

Lâm Viễn bữu môi, “Anh nghĩ thử coi, nếu Zidane sinh ra ở vương quốc bóng đá Brazil, liệu anh ta có đá bóng giỏi hơn khi ở trong đội Pháp không?”

Tống Hi sừng sốt.

Lâm Viễn đổi tư thế ngồi, vừa nhẹ nhàng xoa bóp bên chân không bị thương của mình, thả lỏng cơ bắp chân giúp máu lưu thông, vừa nhỏ giọng tự nói với bản thân, “Mới nhảy lò cò một chân có một chút mà cơ bắp đã cứng hết cả lại rồi.”

Tống Hi nhẹ nhàng đưa tay định giúp Lâm Viễn bóp chân. Lâm Viễn vội vàng rút chân về nói, “Tôi tự làm là được rồi.”

Tiêu Thụy nhận thấy rõ ràng Hạ Vũ Thiên bất giác cau mày lại, ánh mắt vụt trở nên lạnh lẽo hơn, bao thuốc lá trong tay cũng bị bóp đến nhăn nhúm.

Tiêu Thụy thở dài. Hạ Vũ Thiên ơi là Hạ Vũ Thiên, anh xong rồi.

“Nói tiếp đi.” Lâm Viễn thúc giục Tống Hi. Ở đây lộng gió làm cậu lạnh hết cả gáy chỉ mặc một chiếc áo phông, biết thế cậu đã mặc thêm áo khoác rồi.

“Trừ danh sách đó ra... Năm ấy tổ chức còn để lại một số lượng tài sản khổng lồ gửi trong ngân hàng Thụy Sĩ, một phần nhỏ thì gửi rải rác ở các ngân hàng khắp thế giới. Số tiền đó là do năm ấy buôn bán chế tạo súng ống mà có được.” Tống Hi thấp giọng nói.

Lâm Viễn nghe tới đây chợt cảm thấy nhức đầu. Cậu đưa tay lên day day trán bất lực nói, “Được rồi, người chết vì tiền, chim chết vì ăn quả, không sai mà.”

“Từ xưa đến nay đều như vậy.” Tống Hi nói bằng một giọng đều đều, “Tôi cũng không biết phải nói gì hơn nữa.”

“Ừ.” Lâm Viễn gật đầu hỏi, “Rồi sao nữa?”

Tống Hi nheo mắt nhìn Lâm Viễn cười cười nói, “Cậu cho tôi hôn một cái, tôi sẽ nói cho cậu biết.”

“Hả?” Lâm Viễn chớp chớp mắt thâm nghĩ, “Cái gì chứ?”

Tống Hi khẽ cười, “Tôi thật sự rất hối hận, thậm chí tôi còn chưa từng một lần nào nắm tay A Linh cả.”

“Cô ấy không cho anh nắm tay cũng chỉ vì nghĩ cho anh thôi.” Lâm Viễn nói thẳng, “So với Hạ Vũ Thiên, cô ấy còn yêu anh hơn nhiều.”

Ánh mắt Tống Hi trở nên mơ hồ, anh cười khổ, “Thế thì có sao?”

“Ừ.” Lâm Viễn bất đắc dĩ thờ dài nói, “Đúng vậy, có một số người muốn tình yêu phải như hoa mùa hạ, rực rỡ rạng ngời, dù có nhanh chóng lụi tàn thì đối với họ cũng không sao. Một số người khác lại muốn tình cảm phải như sông nhỏ theo dòng mà đổ về biển lớn, vĩnh viễn không ngừng, ngàn năm không đổi.”

“Còn cậu thì sao?” Tống Hi hỏi, “Cậu muốn tình yêu như thế nào?”

“Nếu không thể thành sông nhỏ chảy dài bất biến vạn năm thì làm hoa mùa hạ sớm nở tối tàn cũng được Lâm Viễn thần nhiên đáp, “Dù sao chỉ cần có thể ở bên nhau đã là tốt lắm rồi, ai bảo anh ngày xưa không dám liều mình một lần thổ lộ rồi theo đuổi cô ấy?”

Tống Hi ngậy người.

“Anh thử nghĩ xem, tôi không có chút cảm giác nào với anh nên cũng không thể làm theo cách của Tiêu Linh. Cô ấy thà làm Hạ Vũ Thiên bị tổn thương, để Hạ Vũ Thiên mang điều tiếng xấu, chứ cô ấy nhất định không để cho anh lãng phí thời gian. Mặt khác Tiêu Linh và Hạ Vũ Thiên vốn không thù không oán, cô ấy lại còn chăm sóc anh ta từ nhỏ, vì sao cô ấy lại phải mang Hạ Vũ Thiên ra làm bình phong. Vì vậy có thể thấy Tiêu Linh kỳ thực là một người vừa thực tế nhưng cũng hết sức tình tường khéo léo. Cô ấy biết rõ mình đang làm gì, vậy thì chỉ có một lý do mà thôi.” Lâm Viễn không khỏi tiếc nuối nói, “Hai người sinh ra không cùng thời, gặp nhau không đúng thời điểm nên đã bỏ lỡ mất cơ hội được ở bên nhau.”

Ánh mắt Tống Hi âm thầm ngập tràn bi thương, Lâm Viễn cười khổ mấy tiếng rồi nói, “Về mặt như thế này nhìn cũng được đấy.”

Tống Hi nhìn cậu hỏi, “Bao nhiêu năm trôi qua, hôm nay là ngày tôi đau lòng nhất, cậu còn nói như thế này là được rồi sao?”

“Ừ.” Lâm Viễn gật đầu, “Thì cũng giống như câu chuyện siêu nhân điện quang đánh quái vật nhỏ vậy.”

Tống Hi ngấn người không hiểu nhìn Lâm Viễn.

“Siêu nhân điện quang phát hiện ra một con quái vật nhỏ liền đuổi đánh nó. Con quái vật nhỏ kia chạy trốn rất giỏi, bao nhiêu lần siêu nhân điện quang bắt được nó đều trốn thoát hết... Rồi một ngày, siêu nhân điện quang bỗng nhiên nhận được tin rằng quái vật nhỏ đã chết.” Lâm Viễn đầy cảm khái nói, “Anh thử nói xem siêu nhân điện quang có phải là sẽ hối hận đau khổ cả đời không? Anh ta nhất định đến chết vẫn còn nghĩ, “thật ra con quái vật nhỏ kia có thực sự lợi hại hay không? Vì sao mình không thể bắt được nó?”

Tống Hi hơi do dự gật đầu.

Phía đầu bên kia Tiêu Thụy ôm bụng ngã ra ghế cười nghiêng ngả, còn Hạ Vũ Thiên thì bất đắc dĩ lắc đầu tiếp tục hút thuốc, trong bụng thầm thở dài “Tên ranh này lại bắt đầu bày trò”.

“Mãi tới một ngày nọ, siêu nhân điện quang xem được một đoạn phim.” Lâm Viễn nói, “Đoạn phim ghi lại hình ảnh quái vật nhỏ đánh nhau với một quái thú khác. Qua đoạn phim đó, siêu nhân điện quang biết rõ được năng lực của quái vật nhỏ. Anh đoán thử xem, quái vật nhỏ cực kỳ lợi hại hay là rất kém cỏi?”

Tống Hi mở miệng mấy lần không nói lên lời, cuối cùng đành lắc đầu, “Làm sao mà đoán được?”

“Thật ra...” Lâm Viễn dùng vẻ mặt rất chi là cao thâm, “Quái vật nhỏ có lợi hại hay không đối với siêu nhân điện quang đã không có ý nghĩa gì nữa rồi. Thật ra siêu nhân điện quang chỉ muốn có một kết thúc mà thôi.”

“Kết thúc?” Tống Hi không rời mắt khỏi Lâm Viễn.

“Nếu như quái vật nhỏ rất lợi hại, lợi hại đến mức siêu nhân điện quang thấy còn vượt xa bản thân mình, vậy thì anh ta sẽ nhớ rõ rằng quái vật nhỏ chính là một con thần thú, đó là chính anh ta tự tìm lấy cho mình một mục tiêu quá khó xơi mà thôi.” Lâm Viễn cười nói, “Nếu như quái vật nhỏ rất kém cỏi thì siêu nhân điện quang chẳng bao lâu sau sẽ hoàn toàn quên mất nó. Nó chỉ còn là một con quái vật nhỏ xuất hiện trong cuộc đời anh ta mà thôi, cũng giống hệt như hàng nghìn hàng vạn những con quái vật nhỏ khác.”

Tống Hi vẫn chăm chú nhìn Lâm Viễn.

“Với Tiêu Linh, chẳng qua anh cũng chỉ muốn biết kết quả mà thôi.” Lâm Viễn cười cười nói, “Nếu cô ấy yêu anh, vậy thì cô ấy sẽ vĩnh viễn ở lại trong ký ức của anh, thành một kỷ niệm đẹp đi theo anh suốt quãng đời còn lại. Nó cũng sẽ là nỗi nuối tiếc trong cuộc đời anh. Nhưng dù sao thì giờ đây cô ấy cũng đã trở thành một phần của quá khứ rồi. Nếu như cô ấy không yêu anh, vậy bây giờ anh có thể quên cô ấy đi.”

Trên mặt Tống Hi thoáng qua một chút u sầu.

“Trên thế gian này, những người không yêu anh so với những người yêu thương ai lúc nào cũng nhiều hơn rất nhiều rất nhiều.” Lâm Viễn cười nói, “Nếu như anh dùng mỗi tế bào não để nhớ một người, chắc chắn anh không tài nào nhớ cho hết được... Không tin anh thử ra phố chạy một vòng, tìm một trăm người qua đường. Sau đó anh cứ giữ người ta lại rồi hỏi họ có yêu anh không... Trong một trăm con người đó phải có đến chín mươi chín người cho rằng anh bị

điên. Họ chắc chắn sẽ không thèm quan tâm tới anh, hoặc sẽ nói thẳng với anh rằng họ và anh không quen cũng chẳng biết, việc gì họ phải yêu anh?!”

Sắc mặt Tống Hi dần dần bừng lên vẻ hiểu rõ.

“Sở dĩ anh luôn mang nỗi nhớ thương Tiêu Linh trong lòng là bởi vì cách cô ấy đối xử với anh làm cho anh cảm thấy mơ hồ. Anh không biết cô ấy đã từng có bao giờ thật sự yêu mình hay chưa, anh phân vân không biết nên lưu giữ hình ảnh cô ấy trong tim hay lãng quên cô ấy. Điều đó cho thấy rằng anh đã rất mệt mỏi rồi, anh rất muốn quên người này đi...” Lâm Viễn nói, “Anh, Hạ Vũ Thiên và cả Tiêu Thụy nữa, cả ba người đều nhớ đến Tiêu Linh nhưng mỗi người lại có cách riêng của mình. Tiêu Thụy chọn việc ghi nhớ, ghi nhớ mãi mãi bởi đó là người chị gái - người thân duy nhất, vậy mà anh ta lại không thể bảo vệ được, bình thường anh ta sẽ không đau khổ mà chỉ mỗi khi nghĩ tới mới thấy đau buồn. Hạ Vũ Thiên lựa chọn lãng quên, đó là người mà anh ta đã từng yêu nhưng người đó không đáp lại, hơn nữa còn không ngại ngần làm tổn thương anh ta, anh ta không thấy buồn nhưng mỗi khi nghĩ lại sẽ cảm thấy vô cùng đau khổ. Còn anh, anh lưỡng lự không biết phải làm sao, nên mỗi lần chạm tới chuyện của Tiêu Linh, anh sẽ luôn bị rối trí.”

Lâm Viễn thò một ngón tay ra gãi gãi chỗ da non xung quanh miệng vết thương, cười hì hì nói, “Quên đi thôi Tống Hi, cứ coi như anh chịu thiệt một chút vậy. Chỉ trách sao năm đó chính anh không có dũng khí mà bỏ qua một tình yêu đẹp. Anh có thể lựa chọn cứ tiếp tục nhớ mãi cô ấy hoặc là mạnh mẽ hẳn lên giống như Hạ Vũ Thiên, coi cô ấy như một người chị gái mà mình từng thăm mếu, rồi cứ thế quên đi. Sau đó coi nó như một hồi ức ngây ngô thời niên thiếu. Những chuyện như thế ai mà không có chứ, ngày trước tôi còn từng thăm thích cô giáo của mình cơ. Đừng nói là tại Tiêu Linh đã chết rồi, kể cả cô ấy có còn sống cũng không bao giờ lấy anh. Từ sau khi mẹ tôi mất, tôi đã không bao giờ còn hao tổn tâm trí vì mấy chuyện cảm tình gì đó nữa rồi.”

“Vì sao?” Tống Hi không hiểu, hỏi lại.

“Ừm, tình cảm vốn vậy. Khi còn bên nhau càng tốt đẹp bao nhiêu thì khi mất đi lại càng đau khổ bấy nhiêu.” Lâm Viễn lắc đầu, “Tôi nghĩ, so với thứ tình cảm ngăn ngùi bùng cháy, như đóa hoa sớm nở tối tàn, thứ tình yêu như dòng sông nhỏ theo dòng đổ ra biển lớn, ngàn năm không đổi dường như vẫn tốt hơn một chút.”

“Ừ.” Tống Hi yên lặng rất lâu, sau đó thấp giọng nói, “Tờ danh sách và tư liệu về số tài sản kia nằm trong chiếc gậy chống của cha nuôi.”

Tiêu Thụy nghe vậy xoa tay nhìn Hạ Vũ Thiên. Anh ta đang ngây người nhìn chăm chăm vào chiếc điện thoại.

Lúc này từ điện thoại lại tiếp tục có tiếng Lâm Viễn vang lên.

“Ai da...” Lâm Viễn khẽ kêu lên một tiếng, đưa mắt nhìn Tống Hi đột ngột nhào về phía cậu trong lòng thầm nghĩ, “Sao lại thành ra thế này?”

“Lâm Viễn.” Trong mắt Tống Hi ánh lên một tia xúc động, anh nghiêm túc nói, “Tôi thích em.”

Trong khi Lâm Viễn vẫn còn đang ngây người chớp chớp mắt, Tống Hi đã nhanh chóng hôn lên khóe môi cậu, “Rời xa Hạ Vũ Thiên đi, tôi sẽ bảo vệ em! Tôi tin mình sẽ trở nên mạnh mẽ hơn anh ta, nhất định tôi sẽ không bao giờ để em phải chịu bất cứ thiệt thòi nào.”

Lâm Viễn nhìn chằm chằm Tống Hi một lát, sau đó cậu cười cười giơ một ngón trỏ lên lắc lắc nói, “Hai người các anh đều không có cơ hội đâu.”

“Vì sao?” Tống Hi hỏi.

“Bởi vì cả hai người đều là siêu nhân điện quang, còn tôi là quái vật nhỏ.” Lâm Viễn nhẹ giọng nói, “Siêu nhân điện quang có thể yêu quái vật nhỏ, nhưng quái vật nhỏ sẽ không bao giờ yêu siêu nhân điện quang.”

Tống Hi hơi nhú mày, “Vì sao?”

“Bởi vì chắc chắn kết cục sẽ là bi kịch.” Lâm Viễn khẽ nhếch khóe môi, “Loài người cũng giống như động vật vậy thôi. Ví dụ nếu sói yêu thỏ, bất luận con sói kia có mạnh mẽ đến đâu cũng sẽ không được bày sói tha thứ. Còn nếu thỏ yêu sói, nó sẽ trở thành mục tiêu truy sát của cả bầy - Tình yêu vượt qua chủng tộc cũng như giai cấp sẽ không có kết quả... Trừ khi...”

“Sao?” Tống Hi hỏi.

“Trừ khi cả loài ấy đều cùng nằm trên đỉnh của chuỗi thức ăn, nghĩa là ngang bằng nhau, nếu không... cuối cùng kết thúc vẫn sẽ là chia ly thôi.”

Tống Hi yên lặng nghe hết những điều Lâm Viễn nói, bỗng nhiên bật cười, “Lâm Viễn, cậu đã quên mất một điều.”

“Sao?” Lâm Viễn không hiểu nhìn Tống Hi.

“Thỏ và thỏ yêu nhau, ắt sẽ không có vấn đề gì rồi!”

Lâm Viễn sửng sốt.

Tống Hi cười nhẹ, “Vì tình yêu, tôi có thể cam tâm tình nguyện từ bỏ thân phận sói để trở thành một con thỏ, tôi tin tưởng vào chuyện một căn nhà tranh hai trái tim vàng... Nhưng Hạ Vũ Thiên thì không giống tôi, anh ta dù có yêu

thỏ đến mấy nhưng vẫn muốn thoát khỏi đàn sói để trở thành vua sư tử... Cho nên...”

Vừa nói anh vừa khẽ nâng nhẹ cằm Lâm Viễn, “Thỏ con thông minh, tôi hiểu rồi. Từ hôm nay trở đi, tôi sẽ không phải là siêu nhân điện quang, mà cũng chỉ là một con quái vật nhỏ như em.”

Lâm Viễn bất đắc dĩ nhìn Tống Hi rồi thủng thẳng nói, “Anh đúng là vừa ngốc lại vừa ngây thơ.”

Tống Hi nghiêm túc nói, “Tôi đã một lần mất đi tình yêu của mình, bây giờ sao lại có thể để mất lần thứ hai được nữa. Nếu như không thể cùng nhau làm thỏ, vậy hãy cùng nhau biến thành sư tử đi!”

Tiêu Thụy thấy sắc mặt Hạ Vũ Thiên từ từ trở nên tối sầm lại liền nhanh chân chuồn ra khỏi phòng... Khi cửa vừa đóng lại, chỉ trong chớp mắt đã có một tiếng “rầm” rất lớn vang lên - chiếc bàn đầu giường đã bị Hạ Vũ Thiên đập một phát rơi ầm xuống đất.

Chương 41

Mặt trời đã lặn, sắc trời cũng dần trở nên tối. Gió trên biển thổi lồng lộng - dường như chuẩn bị mưa.

Tống Hi khăng khăng bắt Lâm Viễn trèo lên lưng mình. Anh công cậu rời khỏi đài quan sát, quay về nhà.

Dựa trên lưng Tống Hi, Lâm Viễn chống cằm suy nghĩ, cậu cảm thấy Tống Hi dường như gây hơn Hạ Vũ Thiên một chút. Cậu lại nghĩ tới loại tính cách không thể nào khiến cho người ta yên tâm nổi của anh ta, bèn lắc đầu nói, “Này, anh không cần phải công tôi đâu. Tôi có thể tự nhảy về mà, anh không thấy nặng à?”

“Cậu không nặng.” Tống Hi cười đáp.

Lâm Viễn đột nhiên hỏi, “Tống Hi này, anh có nơi nào để về không?”

“Sao?” Tống Hi nhìn Lâm Viễn dường như không hiểu, “Có chuyện gì?”

“À không phải, thật ra ý của tôi là anh có tiền không? Có đủ tiền để đến một thành phố khác hoặc ra nước ngoài mua một căn nhà, sau đó làm gì đấy mưu sinh?” Lâm Viễn hỏi.

“Có chứ.” Tống Hi nhanh chóng hiểu ra, anh trả lời “Sao vậy? Muốn chạy trốn với tôi à? Không cần phải lo việc tính toán mưu sinh gì hết, một mình tôi có thể đủ sức nuôi cậu mấy đời không phải lo nghĩ.”

“Không phải điều đó.” Lâm Viễn xua xua tay nói “Ý tôi là một mình anh đi đi.”

“Tôi đi?” Tống Hi hơi ngạc nhiên, quay đầu lại nhìn thẳng vào Lâm Viễn.

“Ừ.” Lâm Viễn gật đầu nói, “Việc gì phải hao tâm tốn sức ở lại chốn thị phi này để làm gì... Chuyện của Tiêu Linh bây giờ anh coi như cũng giải quyết dứt điểm, vậy thì đi nơi khác đi thôi.”

“Cậu lo cho tôi à?” Tống Hi cười nói, “Yên tâm, Vũ Thiên sẽ không làm gì tôi đâu. Bên cha nuôi tôi cũng có thể ứng phó được. Đừng coi thường khả năng của tôi, cậu không biết chứ, thật ra tôi cũng rất giỏi đấy.”

“Biết anh lợi hại rồi.” Lâm Viễn nhướn mày nói, “Qua cách anh đối phó với đám sát thủ lần trước tôi cũng đủ biết. Tuy nhiên với tính cách của anh, tôi nghĩ anh sẽ cảm thấy cực kỳ buồn chán giữa đám người tranh quyền đoạt lợi này. Nên biết quý trọng thời gian của bản thân, dành những khoảnh khắc quý giá ấy để làm những việc có ý nghĩa khác không phải tốt hơn sao.”

Tống Hi thoáng yên lặng, sau đó mới nói, “Tôi muốn đem cậu đi cùng.”

“Tôi ấy à? Tốt nhất anh nên quên chuyện đó đi.” Lâm Viễn lập tức trả lời ngay, “Tôi không thích đàn ông. Tôi thậm chí còn hi vọng sẽ giải quyết xong chuyện này thật nhanh, sau đó quay về quê lấy vợ sinh con cơ.”

Tống Hi cười cười đưa mắt nhìn cậu, “Thế còn Vũ Thiên? Cậu có thích anh ta không?”

Lâm Viễn chớp mắt làm một bộ mặt nghiêm túc nói với Tống Hi, “Tống Hi à, anh không biết sao? Chỉ có những loại biến thái đích thực mới chịu được sự hành hạ của Hạ Vũ Thiên mà đi yêu anh ta thôi!”

Tống Hi bật cười. Ở đầu bên kia điện thoại Hạ Vũ Thiên vẫn tiếp tục dòng tai nghe trộm, nghe đến đây sắc mặt càng trở nên tức tối.

Có tiếng Lâm Viễn cười đầy gian xảo nói tiếp, “Tôi nói cho anh biết một bí mật nhé, Hạ Vũ Thiên thật ra bị bắt lực đấy.”

“Thật sao?” Tống Hi giật mình sửng sốt nhìn Lâm Viễn hỏi, “Thật sự lần trước bị thương vào chỗ đó à?”

“Chính thế đấy.” Lâm Viễn gật đầu lia lịa “Cho nên anh không cần phải chấp nhặt với anh ta làm gì. Anh ta trở nên xấu xa như thế là vì cuộc đời của anh ta đã không còn gì để theo đuổi nữa rồi, cho nên chỉ còn biết tự gây sự với bản thân thôi.”

Tống Hi mấy lần định mở miệng rồi lại thôi, mãi sau mới bật cười mà khẽ lắc đầu nói “Nếu để cho Vũ Thiên nghe thấy những điều này, anh ấy sẽ tức đến lệch cả mũi.”

Lâm Viễn cười đầy hả hê.

Ở phía bên kia Hạ Vũ Thiên bất giác đưa tay lên sờ sờ mũi mình... Dường như đúng là có hơi lệch thật.

Tống Hi công Lâm Viễn chậm rãi quay trở lại trước cửa phòng Hạ Vũ Thiên. Tiêu Thụy đang ngồi thần thờ trên sofa trước cửa. Thấy Tống Hi công Lâm Viễn quay về anh ta liền nói, “Hai người cũng biết đường mà quay trở về cơ à? Đi ăn cơm thôi!”

“Ừ tốt quá đúng lúc tôi đang đói.” Lâm Viễn nói.

“Ê.” Tiêu Thụy giữ cậu lại, đem nhét thẳng vào trong phòng Hạ Vũ Thiên đoạn nói, “Đồ ăn của cậu đã được mang vào trong phòng rồi!” Nói xong liền đóng cửa lại.

Tống Hi muốn theo vào phòng cùng với Lâm Viễn, Tiêu Thụy kéo anh lại nói, “Anh vào làm gì? Anh cũng thích thẳng nhóc này sao? Cậu ta có gì tốt nào?”

Tống Hi hơi bất đắc dĩ nói, “Cậu ấy cứ như thế mà đi vào...”

“Anh sợ cái gì?” Tiêu Thụy trợn mắt nhìn anh, “Hạ Vũ Thiên yêu thương cưng chiều cậu ta còn hơn bảo bối, làm sao nỡ đánh cậu ta chứ?”

Tống Hi ngẩn người ra, không nói gì nữa.

“Đi thôi, chúng ta đi ăn cơm!” Tiêu Thụy sống chết lôi Tống Hi ra xa. Chẳng làm thế nào được, Tống Hi bất đắc dĩ để cho cậu ta kéo đi.

Đợi đến khi hai người ngoài cửa đã đi xa Lâm Viễn mới nhảy từng bước vào trong phòng. Vừa vào đến nơi đã thấy Hạ Vũ Thiên đang ngồi trên sofa chứ không còn nằm trên giường giả chết như mọi bữa, chiếc bàn vốn đặt cạnh giường giờ nằm lộn dưới đất. Trên mặt đất là đủ thứ đồ đạc rơi vãi bừa bộn khắp nơi, ga trải giường nhăn nhúm, chăn nệm rối tung. Hạ Vũ Thiên ngồi ở bên giường hút thuốc, sắc mặt xem chừng không tốt lắm.

Lâm Viễn trong lòng rất muốn hỏi Hạ Vũ Thiên mấy câu đại loại như “Động đất à? Hay mới vừa gặp cướp? Nhưng cậu lại cảm thấy hành động chọc vào vết thương của người khác là rất không khôn ngoan sáng suốt, nên cuối cùng đành ngoan ngoãn im lặng đi tới sofa ngồi.

Trên bàn có bày sẵn đồ ăn. Lâm Viễn mở lồng bàn bằng kim loại ra xem. Cậu toét miệng cười mỹ mãn. Thực đơn hôm nay là cơm cà ri, ngoài ra còn có thêm vài món ăn nhìn hết sức ngon lành khác, có món súp lơ Lâm Viễn rất thích, lại còn thêm cả cánh gà.

Vẻ mặt tối sầm như muốn gây sự của Hạ Vũ Thiên không ảnh hưởng gì đến khả năng ăn uống của Lâm Viễn. Cậu thản nhiên ngồi chén, ăn được một lúc chợt cảm thấy bất an liền ngẩng đầu lên, đã thấy Hạ Vũ Thiên đang nhìn mình chăm chăm.

Lâm Viễn chớp chớp mắt với anh ta, khước môi Hạ Vũ Thiên khẽ nhếch lên hỏi, “Cậu không sợ tôi bỏ thuốc độc vào trong cơm à?”

Lâm Viễn sững sốt đánh rơi cả thìa vào trong bát canh. Hạ Vũ Thiên lúc này mới hả hê gạt đầu, “Tiếp tục ăn đi, tôi chưa cho gì vào trong đó đâu.”

Lâm Viễn mặt nhăn nhó tiếp tục ăn cơm, trong lòng thầm nghĩ - thôi xong rồi, Hạ Vũ Thiên là đồ nhỏ nhen để bụng, quả nhiên đã thù mình rồi!

Cơm nước xong xuôi, người quản gia đưa vào một phần tráng miệng kem có vị bạc hà cho Lâm Viễn. Lâm Viễn vừa lúc này còn cảm thấy hơi lo lắng vì lời hù dọa của Hạ Vũ Thiên, thấy món ăn mình yêu thích, ngay lập tức chuyển sang hí hửng sung sướng nhận lấy ly kem cười hớn hở cảm ơn.

Cậu vừa định ăn kem đã thấy Hạ Vũ Thiên không biết từ khi nào tới ngồi bên cạnh mình thấp giọng hỏi, “Vị bạc hà, vị chocolate và vị dâu tây, cậu thích hương vị nào?”

Lâm Viễn hơi giật mình tròn mắt hỏi, “Anh thật sự là Hạ Vũ Thiên? Anh mà cũng có lúc quan tâm tới những chuyện này sao?”

“Tôi đang hỏi cậu.” Hạ Vũ Thiên nói, “Mau thành thật trả lời.”

“Ừm, tôi không thích nhất là vị dâu tây, nó có vẻ quá ngọt, nhưng nếu chỉ ăn dâu tây không thôi thì không sao. Chocolate ấy à, tôi không thích ngọt quá cũng không thích đắng quá, chỉ có vị bạc hà thì ngon hơn một chút... Vị của nó vốn nhạt, không quá ngọt cũng chẳng quá cay nồng.” Lâm Viễn vừa ăn kem vừa nói. “Tốt nhất là trong kem bạc hà có thêm một ít dâu tây, sau đó phủ thêm một chút chocolate nữa là ngon nhất.”

Hạ Vũ Thiên yên lặng nghe hết sau đó mới hỏi “Ý cậu là cậu thích sự nhạt nhẽo vô vị?”

“Ai nói nhạt là vô vị chứ?” Lâm Viễn đưa mắt nhìn sang Hạ Vũ Thiên “Có những thứ càng nhạt lại càng có vị!”

Hạ Vũ Thiên nghe xong khẽ gật đầu, “Cho nên Tống Hi càng thích hợp với cậu hơn?”

Lâm Viễn nhìn chăm chú Hạ Vũ Thiên một lát đột nhiên bật cười, “Hạ Vũ Thiên, mũi anh lệch rồi kia!”

Hạ Vũ Thiên ngáy người, trên mặt thoáng xuất hiện vẻ xấu hổ, Lâm Viễn cười hề hề, “Tống Hi là vị dâu tây, anh ấy sống quá thiên về tình cảm, tôi sợ mình sẽ phụ lòng anh ta. Còn anh lại là vị chocolate đắng, kẻ nào yêu anh thì khẩu vị phải sành sỏi ghê gớm lắm mới thường thức được.

Sắc mặt Hạ Vũ Thiên trở nên phức tạp, anh ta nhìn Lâm Viễn nhẹ nhàng xoa cằm cậu hỏi, “Vậy nếu cậu nhất định phải chọn giữa dâu tây và chocolate thì cậu sẽ chọn loại nào?”

Lâm Viễn hơi nhúu mày nói “Tôi sẽ không chọn vị nào cả.”

“Cậu biết là không thể như vậy mà.” Hạ Vũ Thiên hạ thấp giọng nói của mình.

Lâm Viễn quay mặt đi, dường như không muốn phải tiếp tục chọn. Hạ Vũ Thiên siết mạnh cằm cậu buộc Lâm Viễn phải quay mặt lại “Nếu tôi buộc cậu phải chọn thì sao?”

Lâm Viễn đưa mắt nhìn Hạ Vũ Thiên nói, “Hạ Vũ Thiên, anh là đồ đều cẳng! Đừng tưởng tôi hiền lành thì anh được nước lấn tới nhé!”

“Cậu chọn tôi đúng không?” Hạ Vũ Thiên nhỏ giọng thì thầm, “Tôi biết rõ mà.”

Lâm Viễn không trả lời, đưa mắt nhìn xuống. Chợt cậu nhìn thấy con ốc biển bằng kim loại vừa rồi Tống Hi đeo lên cổ cậu, bỗng nhiên trong đầu Lâm Viễn nảy ra một ý tưởng xấu xa.

Hạ Vũ Thiên thấy Lâm Viễn ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào mắt mình nói rất rành mạch, “Tôi đã hiểu rõ vì sao Tiêu Linh lại giả vờ yêu để đẩy Tống Hi ra xa rồi.”

Hạ Vũ Thiên hơi ngạc nhiên, hai hàng lông mày nhúu chặt lại. Anh nhìn Lâm Viễn chăm chú không rời mắt.

Lâm Viễn nhếch miệng cười nói, “Hoàn toàn không phải là vì cô ấy yêu Tống Hi hơn anh... Nói trắng ra, kỳ thực cô ấy không yêu ai trong hai người các anh cả, chẳng qua nếu như giả vờ yêu Tống Hi sẽ khiến cho cô ấy có cảm giác tội lỗi day dứt. Nhưng nếu như giả vờ là yêu anh, không những cô ấy sẽ không cảm thấy có lỗi mà thậm chí có lẽ còn thấy anh xứng đáng bị như thế!”

Lâm Viễn nói xong thấy sắc mặt Hạ Vũ Thiên hằn lên sự giận dữ đến tột độ. Cậu vội vã nhảy dựng lên định bỏ trốn, ai dè bị Hạ Vũ Thiên ôm lấy ném thẳng xuống giường.

“Anh định làm gì thế?” Lâm Viễn trừng mắt nhìn Hạ Vũ Thiên đang nhào lên đè cậu xuống nói “Anh đến chocolate đắng cũng không muốn làm lại muốn làm cà phê đen sao? Tôi ghét nhất là cà phê!”

Động tác của Hạ Vũ Thiên đột ngột dừng lại. Lâm Viễn thấy rõ ràng anh ta nghiến chặt răng, trong mắt thoáng lướt qua một tia hoảng hốt.

Lâm Viễn nhìn thấy vẻ mặt vừa rồi của Hạ Vũ Thiên cũng giật mình sửng sốt. Thật ra khi này cậu cũng nhất thời buột miệng mà nói ra câu ấy với ý định chọc tức Hạ Vũ Thiên mà thôi. Nói cho đúng, trong chuyện tình cảm với Tiêu Linh, Hạ Vũ Thiên cũng là người rất đáng thương. Hành động cố tình xát muối vào vết thương cũ của anh ta cũng chẳng phải việc hay ho gì, nhưng không hiểu sao nhìn thấy anh ta, cậu tự nhiên bức mình nên mới buột miệng nói ra câu ấy. Cậu đã tưởng rằng Hạ Vũ Thiên nhất định sẽ nổi khùng lên với mình, không ngờ anh ta vẫn kiềm chế được... Dù cho Lâm Viễn hết sức thuyết phục chính mình chuyện đó là không thể, thế nhưng từ vẻ mặt của Hạ Vũ Thiên, cậu có thể cảm thấy rõ ràng một điều... Có lẽ Hạ Vũ Thiên đã yêu thật lòng.

Từ từ buông Lâm Viễn ra, Hạ Vũ Thiên chán nản ngồi xuống giường giơ tay với lấy bao thuốc lá thơm trên tủ đầu giường tiếp tục hút.

Lâm Viễn đưa mắt lờm anh ta, “Cả phòng ám toàn mùi khói thuốc, anh không sợ bị phát hiện à?”

“Ở đây người ngoài không thể nào lọt vào được... Tôi vốn chỉ cần lừa cha nuôi. Hạ Vũ Thiên nói, Tống Hi vốn khôn ngoan tinh tường lắm, không chừng đã biết chuyện tôi giả bị thương từ lâu rồi.”

Lâm Viễn bĩu môi, chỉ hai miếng đã chén sạch ly kem. Sau đó cậu đứng dậy dọn bàn, Hạ Vũ Thiên nói, “Cứ để đó đi, lát khắc có người giúp việc tới thu dọn.”

“Tôi có chân có tay việc gì cứ phải gọi người hầu hạ, tôi không quen.” Lâm Viễn cầm khay đồ ăn nhảy nháy nháy ra phía cửa lại nghe thấy Hạ Vũ Thiên gọi lại, “Từ từ đã.”

Lâm Viễn quay mặt lại nhìn anh ta, Hạ Vũ Thiên mở miệng hỏi, “Tối nay cậu ngủ ở đâu?”

Lâm Viễn ngây người ngạc nhiên, sau đó chớp chớp mắt, “Phòng tôi chứ sao.”

“Ở đây chỉ có tất cả ba phòng, phòng tôi, phòng Tiêu Thụy và phòng Tống Hi.”

“Hả?” Lâm Viễn tỏ ra vô cùng bất mãn, “Tôi lại phải ngủ sô-pha à?! Các anh được lắm, mời người ta tới nghỉ mà ngay cả phòng cho khách cũng không thèm chuẩn bị là sao?”

Hạ Vũ Thiên chỉ giường mình, “Giường tôi thừa đủ lớn cho cả hai chúng ta hay là cậu muốn ngủ chung với Tống Hi hoặc Tiêu Thụy?”

Khóe miệng Lâm Viễn khẽ giật giật, “Tiêu Thụy thì xin miễn cho, ngủ cùng với anh ta có khi nửa đêm bị lén lút bóp cổ chết lúc nào không hay mất. Tống Hi cũng quên đi, tối nay tôi ngủ trên sô-pha trong phòng này là được rồi. Anh có chần gối chứ? May là sô-pha nhà anh là hàng chất lượng cao.” Lâm Viễn vừa lẩm bẩm vừa bưng khay ra ngoài.

Thấy cánh cửa tự động đóng lại sau lưng Lâm Viễn, sắc mặt Hạ Vũ Thiên đột nhiên thay đổi. Vẻ thất bại chán nản ban nãy trên gương mặt đã hoàn toàn biến mất, nhường chỗ cho sự lạnh lùng nguyên bản cố hữu.

Hạ Vũ Thiên cảm thấy rằng, để đối phó với Lâm Viễn thì chỉ cần một ánh mắt bơ vơ đáng thương đôi khi lại có tác dụng lớn hơn dùng vũ lực để uy hiếp rất nhiều. Tình cảm luôn luôn là điểm yếu chết người của cậu ta.

Lâm Viễn đi được nửa đường thì gặp quản gia cũng đang định vào dọn bàn ăn. Quản gia luôn miệng khen ngợi cậu không ngớt, bảo cậu nào là tinh tế dịu dàng, nào là biết cẩn thận chu đáo quan tâm tới mọi người... Đến khi Lâm Viễn nghe được ông ta nói đến lần thứ năm trăm thì vất chân lên cổ bỏ chạy, trên đường trở về thì cậu bị Tống Hi tóm lại.

Tống Hi thấy Lâm Viễn cầm đồ ăn khuya theo liền hỏi cậu, “Đêm nay cậu ngủ ở đâu?”

Lâm Viễn chớp chớp mắt trả lời, “Chắc là trải đệm nằm trong phòng Hạ Vũ Thiên hoặc nằm sô-pha thôi.”

Tống Hi cười cười nói “Tôi còn tưởng cậu nói rằng cậu sẽ ngủ với Hạ Vũ Thiên kia.”

“Vớ vẩn.” Lâm Viễn nhăn mũi đáp “Nếu không nể tình anh ta vì cứu tôi mà đến nỗi trở thành thái giám, tôi cũng chẳng thèm áy náy mà phải đi chăm sóc anh ta làm gì.”

Tống Hi bất đắc dĩ lắc đầu, đặt tay lên xoa nhẹ vai Lâm Viễn nhẹ giọng nói, “Lâm Viễn, cậu đúng thật là tinh tế dịu dàng chu đáo biết quan tâm tới mọi

người...” Khóe miệng Lâm Viễn run run, cậu nghĩ thầm đồ ăn tối của Tống Hi nhất định là do ông quản gia giàu từ ngữ lại lảm lời kia nấu rồi!

Vất vả mãi mới thoát khỏi Tống Hi, Lâm Viễn nhảy lò cò về phòng Hạ Vũ Thiên. Vừa đúng lúc đó Tiêu Thụy từ bên trong đi ra, dùng ánh mắt như muốn giết người nhìn cậu, Lâm Viễn rất chi là vô tội chớp chớp mắt với anh ta. Tiêu Thụy giơ tay hung hăng véo mạnh lên cánh tay Lâm Viễn một cái.

“Ai da...” Lâm Viễn kêu la âm trời, vội xắn ống tay áo lên nhìn kỹ “Tím cả rồi, tôi có thù oán gì với anh à?”

Tiêu Thụy trừng mắt nhìn Lâm Viễn nói “Đồ sao chối!” rồi quay lưng bước đi mất.

Lâm Viễn hừ một tiếng quay trở vào phòng đóng cửa lại. Cậu vội vàng nhảy tới chỗ sofa ngồi xuống, đang chuẩn bị trải đệm thì bỗng thấy Hạ Vũ Thiên ngồi trên giường tay lắc lắc một sợi dây điện thoại giọng nhỏ nhẹ “Lâm Viễn... Dây mạng ở đây này.”

Lâm Viễn nhảy qua xem chỉ thấy một đoạn dây ngắn ngắn bên cạnh giường bực mình nói, “Sao lại ngắn một mẫu thế này?”

Hạ Vũ Thiên vỗ vỗ tay xuống đệm nói, “Cậu ngủ ở đây thì sử dụng nó thoải mái, chưa kể còn có thể dùng bàn trên giường này để đặt máy tính.”

Lâm Viễn nhìn anh ta lại nhìn bàn máy tính, cố gắng vớt vát lần cuối, “Không có modem wifi à?”

Hạ Vũ Thiên cười gian xảo đưa tay lôi Lâm Viễn lại gần ấn xuống giường.

Lâm Viễn ngã nhào ra, thiếu chút nữa đè lên cả máy tính xách tay. Chưa kịp phản kháng cậu đã bị Hạ Vũ Thiên đè ra, hôn lên môi...

Lại qua một trận vật lộn, cuối cùng Hạ Vũ Thiên vẫn không làm được gì thêm, Lâm Viễn lại một lần nữa thành công trong việc tự giải cứu chính mình. Cậu dùng tay áo lau nước bọt của Hạ Vũ Thiên dính trên môi và cằm mình, cắn dây mạng vào máy tính.

Trời dần về khuya, Lâm Viễn lần đầu tiên ở trên đảo, cậu thấy bên tai có tiếng âm ào liên hồi Hạ Vũ Thiên “Này, âm thanh gì vậy, giống như tiếng xe lửa chạy thế?”

Hạ Vũ Thiên bật cười ngồi dậy, cầm một chiếc điều khiển đặt ở đầu giường lên chỉ vào vách tường bên cạnh ấn mấy nút...

Lâm Viễn liền thấy bức tường - vốn do một tầng vải rèm màu vàng kim phủ trùm lên hai lớp thủy tinh trong suốt tạo nên - bây giờ tấm rèm cửa từ từ cuộn

lên. Cảnh biển đêm ngoài kia hiện lên trong tầm mắt, mặt biển cuộn sóng, sóng rì rào đánh lên cao vút, vỗ lên bờ cát xa xa...

“Ngốc.” Hạ Vũ Thiên vươn tay khẽ ôm lấy thắt lưng Lâm Viễn nhẹ nhàng nói “Là tiếng sóng biển.”

Đây là lần đầu tiên Lâm Viễn được ngắm biển đêm. Cậu ngây người sững sờ.

“Cậu có cảm thấy màu biển đêm thậm chí còn u ám hơn cả màn đêm không?” Hạ Vũ Thiên thấp giọng hỏi.

Lúc này Lâm Viễn đã kịp hồi phục tinh thần liền đáp “Hạ Vũ Thiên anh mơ mộng quá đó.”

Hạ Vũ Thiên bị chọc tức nhưng không hề tức giận. Anh ôm lấy Lâm Viễn, vừa hôn vừa cọ lên eo cậu nói “Tôi cũng giống như Tống Hi, cả hai chúng tôi đã ở trong đêm tối quá lâu mãi cho đến bây giờ mới gặp được một ngọn hải đăng dẫn lối, nên sẽ không bao giờ dễ dàng buông tay.”

Lâm Viễn cúi xuống nhìn Vũ Thiên. Chỉ trong giây lát, Hạ Vũ Thiên đã ôm cậu đi vào giấc ngủ.

Cậu khẽ thở dài, tay nhấp nhấp chuột định bụng tìm một ít phim kinh dị về xem nhằm điều chỉnh lại cảm xúc của bản thân một chút.

Sáng sớm hôm sau, Hạ Vũ Thiên tỉnh giấc thấy Lâm Viễn đang co quắp ôm gối ngủ, đầu rúc sâu vào trong chăn. Hạ Vũ Thiên tưởng cậu bị làm sao, liền gạt chăn ra xoa xoa vành tai cậu hỏi “Lâm Viễn, cậu ốm à?”

Lâm Viễn tiếp tục chui sâu hơn nữa vào trong chăn. Cậu lúc này đang nửa tỉnh nửa mê, trong đầu toàn là hình ảnh gã biến thái sát nhân cuồng trong bộ phim kinh dị vừa xem tối hôm qua... Thật đáng sợ!

Hạ Vũ Thiên vươn tay ra, kéo Lâm Viễn vào lòng. Lâm Viễn cảm thấy thoải mái liền nằm yên lành, thầm nghĩ trong lòng - Hạ Vũ Thiên rất mạnh, chắc chắn có thể cầm cự được với tên biến thái sát nhân cuồng kia và bảo vệ được mình.

Đúng lúc này, điện thoại di động của Hạ Vũ Thiên khẽ rung. Anh cầm lên xem, tin nhắn chỉ có ba chữ: “Động thủ chứ?”

Hạ Vũ Thiên cúi đầu nhìn lướt qua Lâm Viễn vẫn còn đang ngoan ngoãn nằm trong chăn, lặng lẽ trả lời hai chữ: “Tối nay.”

Chương 42

Mãi đến chín giờ hơn Lâm Viễn mới tỉnh dậy. Cậu lăn qua lăn lại trên giường, lưỡng lự không biết có nên dậy ăn sáng không, hay nên ngủ nướng thêm một lát nữa.

Còn đang tự vấn mình trong cảm giác hạnh phúc vì ngái ngủ, bỗng nhiên Lâm Viễn cảm thấy có bàn tay ai đó đang xoa xoa mông mình.

Lâm Viễn giật mình quay đầu lại, liền thấy ngay Hạ Vũ Thiên đang chống tay vào mang tai, dựa ngay sát bên cạnh mà nhìn cậu.

Lâm Viễn phúi mông, khẽ dịch người ra xa anh ta thêm một chút. Hạ Vũ Thiên cười khẽ áp sát lại gần hơn nữa, định tặng cậu một nụ hôn chào buổi sáng, Lâm Viễn thấy vậy liền vội vàng né tránh, ai dè quá đà cậu cuộn chần lăn thẳng xuống gầm giường.

“Rầm” một tiếng.

“Á...” Lâm Viễn kêu lên thảm thiết. May là cậu vẫn còn đang cuộn trong chần, nếu không chắc chắn cái chân bị thương sẽ bị thêm một cú đau trời giáng.

Hạ Vũ Thiên cúi xuống chân giường nhìn cậu bó tay, “Cậu không thể yên tĩnh một lát được à?”

Lâm Viễn bò ra khỏi chần, trèo lên giường nói “Ai bảo anh đánh lén tôi?”

Hạ Vũ Thiên cười “Tĩnh chưa?”

Lâm Viễn liếc mắt tặng cho anh ta một cái nhìn đầy coi thường, đoạn ngồi trên giường mặc quần áo trả lời, “Làm gì mà mới sáng sớm anh đã có hứng đi trêu chọc người khác như thế hả?”

“Hôm nay có một chuyện rất thú vị.” Hạ Vũ Thiên nói.

“Sao?” Lâm Viễn không rõ liền hỏi lại “Chuyện gì?”.

“Chiều tối nay sẽ có một con thuyền cập bến lại đây, Hạ Vũ Thiên vừa mặc quần áo vừa nói “Cậu có muốn lên thuyền chơi không?”

“Thuyền gì mới được chứ?” Lâm Viễn hỏi.

“Du thuyền.” Hạ Vũ Thiên trả lời.

“Du thuyền?” Lâm Viễn chớp chớp mắt “Lên du thuyền làm gì?”

“Là du thuyền đánh bạc từ Macao đi thẳng tới đây.” Hạ Vũ Thiên lập tức giải thích rõ hơn.

Lâm Viễn mở tròn mắt, “Tôi không thích chơi bạc.”

Hạ Vũ Thiên thở dài một tiếng, “Ai bảo cậu đi chơi bạc. Tống Hi và Tiêu Thụy sẽ lên thuyền, cậu cũng đi theo chơi đi.”

“Thế còn anh?” Lâm Viễn hỏi.

Hạ Vũ Thiên hơi ngạc nhiên, sau đó lập tức cười nói, “Sao? Muốn tôi đi cùng cậu à?”

Lâm Viễn trừng mắt nhìn anh ta nói, “Đang yên đang lành, sao anh lại tốt bụng bảo tôi lên thuyền đánh bạc làm gì?”

Hạ Vũ Thiên cười cười, “Cậu không muốn đi đây đi đó mở rộng tầm mắt thử xem sao à? Trên đó có cả đầu bếp giỏi nhất thế giới đấy.”

Hừm... Câu này của Hạ Vũ Thiên đã chọc trúng điểm yếu của Lâm Viễn. Đem vàng bạc châu báu, chân dài hot girl đủ các loại ra dụ cậu cũng đều không có hứng thú, nhưng chỉ cần mang đồ ăn ngon ra tấn công thì chắc chắn sẽ làm cậu ngã gục!

“Vậy tôi đi một mình thôi à?” Lâm Viễn hỏi.

“Tống Hi sẽ đi cùng cậu.” Hạ Vũ Thiên cười cười “Cậu đi cùng với anh ta thì còn sợ gì nữa chứ? Cứ thoải mái mà ăn no uống say thôi.”

Lâm Viễn bĩu môi “Thế còn anh?”

“Tiếp tục giả chết chứ sao.” Hạ Vũ Thiên cười.

“Hừ.” Lâm Viễn không nhịn được bật cười thành tiếng đáp lại, “Anh mà chịu ngồi yên mới là lạ. Mau nói đi anh lại đang có âm mưu quái quỷ gì nữa đây?”

“Cha nuôi cũng ở trên thuyền.” Hạ Vũ Thiên thản nhiên nói, “Cậu và Tống Hi có thể cùng nhau thu hút sự chú ý của ông ta, thật ra tôi cũng sẽ lên thuyền... Sau đó diễn một màn kịch tranh giành tình nhân với Tống Hi.”

Lâm Viễn nhú mày “Lại phải đóng lại màn kịch sến à... Anh định thừa lúc náo loạn đục nước béo cò đi ăn trộm đồ chẳng?”

Hạ Vũ Thiên gật đầu, không thèm giấu diếm.

“Nhưng... Như vậy chẳng phải rất dễ khiến người khác nghi ngờ sao?” Lâm Viễn hỏi.

Hạ Vũ Thiên bật cười nói “Nếu như lớn chuyện thì người bị hoài nghi là tôi và Tống Hi, còn nếu không lớn chuyện... vậy thì chỉ có mình tôi thôi”.

Lâm Viễn cau mày “Anh vô đạo đức đến thế à, đang yên đang lành còn lôi Tống Hi theo cùng chết chung với mình!”

Hạ Vũ Thiên cười nhạt nói “Nếu không như vậy, cậu nói tôi phải làm sao bây giờ? Tôi thì mệt đến chết đi sống lại, hà cớ gì lại để cho anh ta cùng cậu đi tiêu dao tự tại chứ? Sao tôi lại thấy chuyện này sao mà chướng tai gai mắt thế nhỉ?!”

Lâm Viễn dường như vẫn còn chút lo lắng hỏi “Có thể có chuyện gì xảy ra không?”

Hạ Vũ Thiên nhún vai “Hẳn là không.”

“Ừm...” Lâm Viễn chỉ có thể gật đầu, nhưng những suy nghĩ trong đầu óc cậu vẫn không ngừng chạy loạn xạ Hạ Vũ Thiên lại đang muốn làm trò gì? Tại sao cậu cứ có cảm giác mọi chuyện lần này không hề đơn giản như lời anh ta nói.

“Đang nghĩ gì thế?” Hạ Vũ Thiên nhìn cậu.

“Không.” Lâm Viễn bước xuống giường cảm thấy chân đỡ đau hơn hôm qua nhiều, tâm trạng cậu cũng theo đó mà tốt lên. Cậu vươn vai một cái, mở cửa ra ngoài đi dạo bộ bên bờ biển, tiện thể mang theo một ít cá tươi cho Liêu Liêu. Lúc này nó đã bơi vào gần bờ chào cậu.

Cá heo vốn đã có sẵn thiên tính dễ dàng thân thiết với con người, vì thế hiện giờ ngoại trừ Liêu Liêu còn có thêm hai con cá heo khác cũng đang há miệng cười tít mắt, ngửa đầu trên mặt nước kêu lên mấy tiếng gọi cậu Lâm Viễn cũng cho chúng ăn cá, chẳng bao lâu cả hai bên đã quen mặt nhau rồi.

“Bọn nó đều rất thích cậu.” Lúc này từ phía sau vang lên giọng nói của Tống Hi.

Không quay đầu lại, Lâm Viễn thờ dãi một tiếng... Cậu thực sự rất rất sợ những người như Tống Hi, phải nói sao bây giờ nhỉ? Từ trong giọng nói đã thấm đẫm sự dịu dàng và yêu thương đầy cố hữu, khiến cho người khác dễ cảm thấy mệt mỏi. Lâm Viễn tự cho rằng chính mình không phải là một người nặng về tình cảm cho nên dễ thấy ai sống thiên về tình cảm, cậu thấy đau đầu, mà gặp phải người lụy tình, cậu càng đau đầu gấp bội.

Lâm Viễn quay lại, Tống Hi mỉm cười đứng sau lưng cậu hỏi “Có đói không? Ăn sáng chưa đó?”

“Ừ, bây giờ đi ăn đây.” Lâm Viễn trả lời.

“Cùng nhau đi chứ?” Tống Hi đề nghị.

“Được.” Lâm Viễn gật đầu đang định đi cùng Tống Hi thì chợt thấy cửa phòng Hạ Vũ Thiên bật mở. Hạ Vũ Thiên từ trong phòng bước ra ngoài.

Tống Hi khẽ nhú mày nói “Anh đã xuống giường được rồi sao? Đừng đi lại quá nhiều sẽ ảnh hưởng đến sức khỏe!”

“Không sao cả.” Hạ Vũ Thiên lắc đầu, vẫy tay gọi Lâm Viễn, “Lại đây đỡ giùm tôi một chút.”

Lâm Viễn lại gần, với tay lên sờ trán Hạ Vũ Thiên nói, “Thân thể và tinh thần của anh đều bị thương rất nghiêm trọng mà? Không cần phải cố gắng phục hồi sớm làm gì, đừng có học tập tinh thần Tư Mã Thiên chứ!⁽¹⁾”

Tống Hi cố gắng nén cười. Hạ Vũ Thiên không nhận được tức giận khế giật giật khóe môi, lợi dụng tư thế đứng của mình dựa hẳn sức nặng toàn thân lên người Lâm Viễn. Lâm Viễn hét ầm lên “Á! Chân đau!”

Hạ Vũ Thiên vội vàng đứng thẳng dậy, Lâm Viễn nhe răng cười khoái trá.

Hạ Vũ Thiên khoác tay lên vai cậu hỏi “Có đi không đây? Không thấy đói à?”

Lâm Viễn cười đỡ Hạ Vũ Thiên sau đó nhảy lò cò đi ăn sáng.

Tống Hi ở phía sau nhìn hai người, khẽ nhú mày. Cách Hạ Vũ Thiên đối xử với Lâm Viễn không hề giống như đang diễn kịch... Anh ta quả thật nghiêm túc với Lâm Viễn và cũng thật lòng quan tâm chăm sóc cậu ta.

Tới nhà ăn, trong lúc Lâm Viễn còn đang phân vân không biết nên chọn bánh pudding hay bánh trứng thì Tiêu Thụy đã cướp hết một nửa phần bánh pudding và bánh trứng của cậu. Thế nên Lâm Viễn đành ăn suất ăn sáng theo kiểu nửa đồ Tàu nửa đồ Tây kết hợp.

“Lát nữa cha nuôi gọi chúng ta lên thuyền chơi.” Tiêu Thụy đột nhiên nói. “Còn bảo hôm nay có mấy đối tác làm ăn có máu mặt cũng tới nên tốt nhất tất cả mọi người chúng ta đều phải có mặt.”

Tống Hi liếc nhìn Hạ Vũ Thiên hỏi “Anh đi nổi không?”

Hạ Vũ Thiên nhún vai “Chưa chết ngay được.”

“Vậy còn Lâm Viễn thì sao?” Tống Hi hỏi Lâm Viễn “Cậu cũng cùng đi chứ?”

Lâm Viễn còn chưa kịp trả lời thì Tiêu Thụy đã lên tiếng trước, “Mang cả cậu ta theo đi. Đến lúc đó nếu lỡ có cá cược thua thì bán quách cậu ta cho mấy

lão già biến thái. Anh nhìn thử xem cậu ta da thịt nhẵn nhụi thế này, chắc chắn có thể bán được đến đôi ba vạn là ít!”

Lâm Viễn trầm nghĩ... Anh cũng đánh giá tôi cao gớm, đến được những đôi ba vạn cơ đấy.

“Không đúng.” Hạ Vũ Thiên phản bác lại “Loại hàng tướng tá như thế này cùng lắm thì cũng chỉ bán được đôi ba nghìn thôi.”

Khỏe miệng Lâm Viễn giật giật, trầm nghĩ trong bụng - tướng tá... Anh tưởng là mình đang đi mua chó đấy à?

Tống Hi cũng hòa theo, “Trang điểm ăn mặc thêm một chút có lẽ có thể bán giá cao hơn nữa được đấy. Nếu là hàng sạch, không chừng còn có người đồng ý trả giá cao gấp nhiều lần thế mua về kìa.”

“Ê!” Lâm Viễn hung hăng trợn mắt với ba người kia “Các anh đã nói xong chưa hả?”

Hạ Vũ Thiên cười cười, đưa tay nâng cằm Lâm Viễn lên “Nếu mà bán cậu, tôi chấp nhận trả giá một tỷ để mua.”

Lâm Viễn trừng mắt nhìn anh ta một cái. Tuy cậu biết rằng Hạ Vũ Thiên chỉ đang nói đùa, nhưng chẳng rõ vì sao trong lòng cậu lại xuất hiện một cảm giác thật kỳ lạ, giống như có một thứ gì đó đang chen lấy họng khiến cậu nghẹn lại không thốt ra lời được... Cậu cứ luôn có dự cảm nhất định sắp tới sẽ xảy ra một chuyện gì đó.

Sau đó, người mỗi người một suy nghĩ khác nhau mà ăn xong bữa sáng. Hạ Vũ Thiên kéo Lâm Viễn qua một bên nói “Lại đây.”

“Đi đâu vậy?” Lâm Viễn hỏi lại.

“Sửa soạn cho cậu.” Hạ Vũ Thiên vừa cười vừa đáp.

“Gì cơ?” Lâm Viễn vẫn còn chưa kịp hiểu gì đã bị lôi đi.

Tống Hi ngồi gần đó yên lặng nhìn theo hai người rời đi. Tiêu Thụy ngồi dựa bên cạnh anh ta không khỏi lạnh lùng mỉa mai, “Thôi đừng nhìn nữa, lát nữa tôi sẽ bớt chút thời gian tìm cơ hội giúp hai người bán quách cái cục tai họa này đi, khỏi lo đến lúc hai anh em các anh vì cậu ta mà huynh đệ tương tàn!”

Tống Hi quay lại liếc nhìn cậu ta đoạn chậm rãi nói “Lâm Viễn là người tốt, cậu đừng học Hạ Vũ Thiên suốt ngày làm điều ác có được không?”

Tiêu Thụy ngậy người đưa mắt lườm Tống Hi đáp “Anh đang nói cái quái gì vậy?”

“Vũ Thiên đẩy Lâm Viễn ra trước ánh mắt của tất cả mọi người nhằm thu hút sự chú ý của họ, tạo cơ hội cho anh ta hành sự. Việc này cũng có khác gì bảo Lâm Viễn nợ mạng đâu.” Tống Hi nhíu mày nói, “Cậu có biết bây giờ có bao nhiêu người muốn bắt cóc Lâm Viễn không? Cậu đoán được có bao nhiêu kẻ hận Hạ Vũ Thiên đến mức muốn lấy mạng Lâm Viễn?!”

“Thế thì đã làm sao?” Tiêu Thụy liếc Tống Hi thản nhiên trả lời “Lâm Viễn là người ngoài, còn Vũ Thiên là anh em trong nhà!”

Tống Hi nhìn Tiêu Thụy một lát hỏi “Từ bao giờ cậu cũng bắt đầu trở nên vô tình như vậy?”

“Từ sau khi chị tôi chết!” Tiêu Thụy nhảy dựng lên hung dữ to tiếng với Tống Hi. Tống Hi nhíu mày, mấy lần định mở miệng nhưng không biết phải nói gì, cuối cùng nói duy nhất một câu “Tôi sẽ không đứng yên nhìn Lâm Viễn gặp nguy hiểm.”

“Mẹ nhà anh chứ, anh thay lòng đổi dạ nhanh quá đấy!” Tiêu Thụy nói “Không phải chỉ mới cách đây không lâu trái tim anh vẫn chỉ có hình bóng của chị tôi thôi sao?! Bây giờ anh cũng trở nên y hệt như Hạ Vũ Thiên! Mê một thằng nhóc kia, mê đến quên cả chị tôi. Các anh đừng quên cậu ta chỉ là thể thân thôi.”

Tống Hi bất đắc dĩ lắc đầu nói “Lâm Viễn và A Linh căn bản không liên quan gì tới nhau, chỉ là cậu hiểu lầm mà thôi...”

Tiêu Thụy bất mãn quay mặt đi, Tống Hi đột nhiên hỏi “A Thụy, có phải cậu thích Vũ Thiên không?”

Tiêu Thụy giật mình nhưng không đáp, đưa mắt nhìn đi nơi khác.

“Trước đây cậu vẫn cãi nhau với A Linh vì không muốn thấy cô ấy lợi dụng Vũ Thiên. Bây giờ lại quay sang bắt nạt Lâm Viễn, là vì cậu đã nhận thấy rất rõ ràng rằng Hạ Vũ Thiên yêu cậu ấy.” Tống Hi thấp giọng nói “Trước đây tất cả đám tình nhân của Hạ Vũ Thiên cậu đều không thấy có vấn đề gì, cậu đâu có quan tâm. Thế nhưng bây giờ cậu lại không như vậy... Chắc cậu cũng để ý thấy rằng từ khi có Lâm Viễn, Vũ Thiên đã không còn tiếp tục đi tìm tình nhân hay chung đụng với bất cứ ai nữa, đúng không?”

“Bây giờ anh ấy chỉ là đang bận thôi!” Tiêu Thụy cứng đầu không chịu thua đáp trả “Hơn nữa nếu muốn cho tất cả mọi người nghĩ rằng anh ấy yêu Lâm Viễn đến chết thì đương nhiên là anh ấy phải cố nhịn chuyện kia với các tình nhân rồi.”

“Cậu nói những lời này ra thật tình là chưa suy nghĩ gì kỹ càng sao!” Tống Hi lắc đầu cười khổ tiếp tục nói “Đã bao giờ cậu thấy Hạ Vũ Thiên chịu nhẫn

nhịn chuyện tình ái chưa? Kể cả khi A Linh mất rồi, anh ta cũng vẫn cứ đôi ba ngày lại đổi một tình nhân mới... Còn bây giờ cuộc sống của anh ta có khác gì nhà sư đâu... Cậu ta cấm dục vì Lâm Viễn rõ ràng đó là vấn đề rồi.”

“Anh phiền phức thật đấy!” Tiêu Thụy càng nghe càng cảm thấy khó chịu, quay đầu lại hét lớn vào mặt Tống Hi “Anh chỉ biết chọc tức tôi thôi, có giỏi anh đi tranh giành Lâm Viễn với Hạ Vũ Thiên đi?”

Tống Hi không đáp, chỉ ngồi xuống bãi cát “Tôi không tranh nổi với cậu ta.”

Tiêu Thụy nghiêng rằng, lại gần đáp cho anh ta một cái, hàm hừ nói “Anh yếu đuối vừa thôi! Phải tranh giành với anh ta chứ! Tại sao không cướp Lâm Viễn về tay mình?”

Tống Hi bật cười đưa mắt nhìn Tiêu Thụy trả lời “Cho dù tôi có cướp được Lâm Viễn mang đi thì Vũ Thiên cũng sẽ không thích cậu.”

“Làm sao anh biết được?!” Tiêu Thụy gầm lên.

Tống Hi phì phì lớp cát trắng bám trên tay đáp “Cậu không phải tuýp người mà Vũ Thiên thích. Đừng dính lấy Vũ Thiên nữa, tìm người khác đi thôi.”

Sắc mặt Tiêu Thụy trở nên lạnh lùng “Anh đừng có đứng đó mà chỉ đạo tôi. Anh tưởng mình là anh rể tôi sao?!”

Tống Hi ngây người, sau đó bỗng nhiên ôm bụng cười ngặt nghẽo rồi tự lẩm bẩm một mình “Lâm Viễn thật sự rất giỏi.”

“Anh hồi xuân à?” Tiêu Thụy khinh bỉ lườm anh ta “Đang yên đang lành sao tự dừng lại nghĩ tới cậu ta làm gì?”

“Nếu như trước đây cậu nói như vậy với tôi, tôi nhất định sẽ đau lòng hẳn mấy ngày liền.” Tống Hi cười “Nhưng bây giờ thì không như thế nữa... Hoàn toàn chẳng có chút cảm giác gì.”

“Anh bị cậu ta tẩy não rồi!” Tiêu Thụy bất mãn “Thằng ranh khốn nạn này đúng là tiểu yêu!”

“Ha... Nếu đem so với động vật nhỏ thì tôi lại cảm thấy Lâm Viễn...” Tống Hi xoa xoa cằm “Nhất định không phải là tiểu yêu, cũng không phải thỏ... Đúng rồi, giống như một con mèo.”

“Hắt xì...” Trong phòng thay quần áo, Lâm Viễn không nhịn được hắt xì một cái. Cậu nhìn Hạ Vũ Thiên “Ê, anh nhanh lên một chút không được sao? Lạnh chết đi mất!”

“Mèo...” Tiêu Thụy thở dài “Tổng Hi này, chắc nào anh đứt mất sợi dây thần kinh nào rồi hả?”

Tổng Hi đưa mắt nhìn cậu ta “Cậu không thấy cậu ấy đáng yêu à?”

Tiêu Thụy trừng mắt nhìn anh ta “Tôi không thèm nói chuyện với anh nữa, mau đi tẩy não lại đi!” Nói xong liền dùng lưng quay bước ra.

Chưa kịp đi xa, Tổng Hi đột nhiên gọi cậu lại “Tiêu Thụy.”

“Sao nữa?” Tiêu Thụy quay đầu lại nhìn anh ta.

“Đừng tiếp tục làm sát thủ nữa, mà cũng đừng tiếp tục yêu Vũ Thiên nữa.” Tổng Hi nhẹ giọng nói “Cậu hãy tự mình yêu quý lấy bản thân một chút, sống một cuộc sống thật vui vẻ hạnh phúc đi.”

“Anh không cần phải quan tâm.” Tiêu Thụy bực dọc quay người bước đi, chân hung hăng đạp xuống cát, miệng lầm bầm mắng, “Lâm Viễn chết tiệt, thẳng nhóc thối tha này!”

“Cậu lại làm sao thế?” Hạ Vũ Thiên thấy Lâm Viễn đột nhiên căng cứng cả người lại.

“À... Đột nhiên tôi cảm thấy cứ như có linh hồn đang bám phía sau mình ấy...” Lâm Viễn quay đầu ra sau run rẩy nói “Lưng tôi đang cảm thấy lạnh lạnh đây này!”

Hạ Vũ Thiên cười nói “Tối qua lại xem phim ma phải không?”

“Không phải tôi xem phim ma, mà là phim kinh dị.” Lâm Viễn vừa nói vừa quay đầu liếc nhìn sang chiếc gương bên cạnh, ngay lập tức liền nhắm mắt “Này, anh muốn mang tôi đi bán thật đấy à?”

Hạ Vũ Thiên đi tới sau lưng Lâm Viễn, ngắm nhìn cậu trong gương đặc ý gật đầu “Rất hoàn hảo.”

“Hoàn hảo cái đầu anh, việc quái gì tôi lại phải ăn mặc như trai gọi thế này?” Lâm Viễn cảm thấy toàn thân đều khó chịu. Hạ Vũ Thiên bắt cậu mặc một bộ quần áo màu trắng có thêu hoa văn cầu kỳ phức tạp, xem qua cũng biết là của một nhãn hiệu rất nổi tiếng. Nhìn bộ dạng cậu trong gương vừa rất cao quý nhưng lại có nét hết sức giả tạo. Lâm Viễn thấy con người trong gương không hề giống chính mình một chút nào.

“Lâm Viễn, cậu thật là xinh đẹp.” Hạ Vũ Thiên thật lòng khen ngợi.

“Đi chết đi.” Chân Lâm Viễn đạp ra phía sau, muốn đá cho Hạ Vũ Thiên một cước bắn ra xa “Đừng có làm tôi buồn nôn!”

“Cậu yên tâm đi.” Hạ Vũ Thiên cười cười, thấp giọng nói “Bao nhiêu tiền tôi cũng không bán cậu đâu.”

Lâm Viễn hung hăng trợn mắt lườm Hạ Vũ Thiên, không quên chạy ra xa giữ khoảng cách với anh ta, nhưng trong lòng không khỏi xúc động... Cho nên mới nói kiểu người như Tống Hi luôn luôn chịu thiệt thòi là vậy. Người như Hạ Vũ Thiên có nói gì cũng luôn có một nửa là giả dối, còn Tống Hi lúc nào cũng quá thật lòng. Mà trên thế gian này, người ta đã không còn tin tưởng vào lời hứa một lòng một dạ vĩnh viễn bên nhau nữa rồi.

Lời dễ dàng thì khó có thể trở thành sự thật. Cùng một câu nói, nhưng khi nghe giọng bờn cợt nửa thật nửa đùa của Hạ Vũ Thiên, cảm xúc của người nghe sẽ khác hoàn toàn so với khi nghe với khẩu khí nghiêm túc nhưng tràn đầy chân thành tha thiết của Tống Hi.

Nói cách khác, khi người nghe bắt đầu muốn tin tưởng vào một tình yêu thật lòng... thì khi đó đương nhiên việc chấp nhận Hạ Vũ Thiên sẽ dễ dàng hơn việc chấp nhận Tống Hi rất nhiều. Bởi bản thân người đó sẽ không phải chịu một sức ép quá lớn.

“Lại ngăn người ở đó làm gì vậy?” Hạ Vũ Thiên chỉnh lại quần áo cho Lâm Viễn lần cuối cùng, sau đó tự thay đồ của mình.

“Không có gì. Mà sao lại phải thay quần áo sớm thế làm gì?” Lâm Viễn hỏi lại “Chẳng phải chiều tối mới lên thuyền sao?”

“Ừ.” Hạ vũ Thiên gật đầu “Tôi dạy trước cho cậu một ít lễ nghi, cả cách khiêu vũ nữa...”

“Học khiêu vũ làm gì?” Lâm Viễn nhú mày “Tôi không muốn.”

Hạ Vũ Thiên đưa tay ra khê nâng cằm Lâm Viễn lên, cười đầy khiêu khích “Lát nữa khi cậu lên thuyền rồi, tôi muốn cậu khiến tất cả mọi người đều phải ngất ngây mê đắm.”

“Điên.” Lâm Viễn không biết nên cười hay khóc.

“Không hề điên chút nào!” Nụ cười trên môi Hạ Vũ Thiên vụt tắt “Tôi nói rất nghiêm túc... Cậu phải cho mọi người một lý do.”

“Lý do gì?” Lâm Viễn không hiểu.

“Tôi sẽ vì cậu mà phản bội cả anh em, từ bỏ cả gia đình mình.” Hạ Vũ Thiên rành rọt nói “Nhớ cho rõ, Lâm Viễn!”

Ghi chú:

⁽¹⁾ Ở đây Lâm Viễn nói “xỏ” Hạ Vũ Thiên. Tư Mã Thiên là một sử gia nổi tiếng của Trung Quốc, nổi tiếng với bộ “Sử ký Tư Mã Thiên”. Vì bênh vực một vị tướng là Lý Lăng đã từng thất bại trong cuộc chiến với Hung Nô mà Tư Mã Thiên đã bị Hán Vũ Đế ra lệnh xử tử. Để có thể hoàn thành bộ sách sử của mình ông đã tự nguyện nhận hình phạt “cung hình”, một hình phạt tự bỏ đi “của quý” của người đàn ông. Ở đây Lâm Viễn nói xỏ Hạ Vũ Thiên đang bị “bất lực”.

Phần 15

Chương 43

Khi Lâm Viễn được Hạ Vũ Thiên kéo ra khỏi phòng, cậu dường như đã hoàn toàn biến thành một con người khác. Tuy nhiên riêng việc cứ mở miệng là nói toàn những câu xỏ xiên thì Lâm Viễn vẫn y như cũ. Đúng là làm vỡ tan hình ảnh bạch mã hoàng tử hoàn hảo vừa mới có được.

Hạ Vũ Thiên và Tống Hi thấy Lâm Viễn tay ôm kem vừa ăn vừa xem phim hoạt hình, nhưng trên người lại mặc bộ quần áo đúng kiểu hoàng tử quý phái thế kia... Không nén được, hai người lắc đầu thở dài, quả thật rất mất hình tượng!

Tống Hi bỗng nhiên bật cười, Hạ Vũ Thiên quay sang nhìn anh ta. Tống Hi nhẹ nhàng nói “Ở cùng với cậu ấy, nhất định ngày nào cũng sẽ cảm thấy rất vui vẻ.”

Hạ Vũ Thiên hơi ngẩn người... Ở chung với Lâm Viễn có phải ngày nào cũng vui vẻ hay không thì anh không biết được, nhưng anh tin sẽ không bao giờ có thể thành thoi nhàn rồi. Ít nhất khi ở với cậu, anh chưa từng có ý nghĩ sẽ tìm bất kỳ một tình nhân nào khác, bởi vì chỉ riêng đối phó với một mình cậu thôi cũng đã vất vả lắm rồi.

Lâm Viễn vừa ăn xong kem cũng là lúc chiếc du thuyền cập bến. Chỉ cần nghe tiếng còi trầm thấp mạnh mẽ của nó cũng có thể đoán được đó nhất định phải là một con thuyền rất lớn.

“Đến rồi.” Hạ Vũ Thiên vẫy tay gọi Lâm Viễn.

Lâm Viễn đặt đĩa kem xuống, chạy đến xem. Hạ Vũ Thiên rút một miếng giấy ăn ra giúp cậu lau miệng đoạn nói “Lát nữa lên thuyền cậu nhớ phải kiềm chế lại đấy.”

Lâm Viễn chớp chớp mắt “Ra thế, thảo nào anh cho tôi ăn nhiều vậy!”

Hạ Vũ Thiên bật cười “Cho cậu no rồi thì cậu sẽ ngoan ngoãn nghe lời!” Nói xong liền kéo Lâm Viễn đi ra ngoài.

“Tôi tự đi được, buông tay ra!” Lâm Viễn giơ chân đá anh ta một cái, để lại một dấu giày trên chiếc quần đắt tiền của Hạ Vũ Thiên. Đảo mắt nhìn qua thấy sắc mặt anh bắt đầu trở nên u ám, cậu liền ba chân bốn cẳng vọt lên cổ mà chạy trốn. Nhưng vết thương trên chân còn chưa khỏi, nên ngay lập tức cậu đã bị Hạ Vũ Thiên bắt được.

Lâm Viễn ai oán nhìn Hạ Vũ Thiên, thầm nghĩ - lát nữa tôi cho anh đẹp mặt!

Tống Hi đi phía sau hai người, Tiêu Thụy ở bên cạnh, nhìn thấy Hạ Vũ Thiên bất giác cởi bỏ vẻ ngoài lãnh đạm lạnh lùng mà âm ỉ vui vẻ chơi trò đuổi bắt với Lâm Viễn, liền nhỏ giọng nói một câu “Thằng nhóc đáng chết.”

Tống Hi quay sang nhìn cậu ta cười hỏi “Nói ai thế?”

Tiêu Thụy trợn mắt lườm anh ta đáp “Anh không thấy tức à? Rõ ràng cậu ta đang cố tình khoe mẽ mà!”

Tống Hi khẽ nhướn mày cười “Tôi đâu có thấy như vậy.”

“Gì mà không thấy? Thằng ranh xấu xa Lâm Viễn kia đang cố tình khoe khoang mình được Hạ Vũ Thiên đối xử đặc biệt kia kìa!” Tiêu Thụy nghiêng rằng nói “Lát nữa phải tìm cơ hội cấu chết cậu ta mới được!”

Tống Hi lắc đầu nói “Nếu có người khoe, thì nói Vũ Thiên cố tình khoe Lâm Viễn thân thiết với mình thì đúng hơn.”

Tiêu Thụy bữu môi, chân bước nhanh theo, thừa dịp Lâm Viễn không chú ý liền giơ chân đá mạnh vào mông cậu Lâm Viễn xoa xoa mông, không hiểu chuyện gì liền quay lại nhìn Tiêu Thụy, ngạc nhiên thầm nghĩ - mình đâu có động tới cậu ta đâu cơ chứ?! Tiêu Thụy vẫn còn chưa hả giận lại đuổi theo cấu cho cậu mấy cái nữa, cuối cùng Lâm Viễn phải trốn tới bên cạnh Hạ Vũ Thiên. Tiêu Thụy bị Hạ Vũ Thiên trừng mắt mới chịu dừng tay hung hăng lườm Lâm Viễn.

Tới bến thuyền, Lâm Viễn đưa mắt nhìn ra xa, thấy có một chiếc du thuyền cực lớn đang thả neo giữa biển.

Lâm Viễn mở tròn mắt “A! Thật sự có du thuyền!”

Tiêu Thụy đứng cạnh giễu cợt nói “Đồ nhà quê.”

Lâm Viễn liếc nhìn anh ta, cậu thật sự không hiểu nổi vì sao Tiêu Thụy lúc nào cũng cố tình châm chọc mình dường như trong chuyện này có khúc mắc gì đó mà cậu chưa biết.

Tống Hi bước tới bên cạnh nói thầm vào tai cậu “Tiêu Thụy từ nhỏ đã thầm yêu Hạ Vũ Thiên rồi!”

“Ra thế!” Lâm Viễn cuối cùng cũng hiểu. Tiêu Thụy nghe thấy vậy liền lập tức trợn mắt đe dọa Tống Hi. Hạ Vũ Thiên đang đứng ở phía trước một đoạn. Với khoảng cách như thế này... Có lẽ anh ta chưa nghe thấy gì chăng?!

Tiêu Thụy theo bản năng bất giác đưa mắt nhìn qua chỗ Hạ Vũ Thiên đang đứng, cậu thấy anh ta đang gọi ca-nô ở bên bến thuyền tới đón, có lẽ quả thật chưa nghe thấy gì... Không rõ vì sao lúc này Tiêu Thụy vừa thở phào nhẹ nhõm, lại cũng đồng thời cảm thấy có chút mất mát trong lòng.

Lâm Viễn đứng ở một bên nhìn rõ sắc mặt đầy biểu cảm của Tiêu Thụy, bất đắc dĩ thở dài một tiếng đưa tay vỗ vỗ vai cậu nói “Hóa ra là trẻ em lâm đường lạc lối. Em trai à, mau tỉnh ngộ lại đi thôi, đừng lún sâu vào đồng bùn lầy không có đường thoát ra ấy!”

Tiêu Thụy giơ tay véo mạnh một cái vào cánh tay cậu.

“Ai da...” Lâm Viễn đau tới mức nhảy dựng lên. Sau khi chạy ra xa khỏi Tiêu Thụy, cậu hiểu mình không nên đến gần cậu ta thêm một lần nào nữa. Cậu nghĩ trong lòng, tốt nhất là không nên đụng tới Tiêu Thụy. Người đang yêu thường mù quáng không biết tới đạo lý người đang yêu đơn phương thì thường lạnh lùng vô tình, còn người đang thất tình thì lúc nào cũng đầy khuynh hướng bạo lực. Huống chi Tiêu Thụy lúc này đây vừa đang yêu lại còn yêu đơn phương lại thêm đang thất tình nữa. Thế thì hẳn Tiêu Thụy chính là một con thú dữ vừa không thèm biết đến đạo lý vừa lạnh lùng vô tình, cộng thêm cả với khuynh hướng bạo lực! Nếu còn yêu quý mạng sống của mình, tốt nhất cậu nên tránh xa con thú dữ này.

A Thường lái ca-nô lướt tới gần, Hạ Vũ Thiên lập tức hỏi anh ta, “Thế nào rồi?”

“Đều đã chuẩn bị tốt, thiếu gia.” A Thường trả lời, đưa cho Hạ Vũ Thiên ba túi nhỏ.

Hạ Vũ Thiên nhận lấy, vung tay ném cho Tống Hi và Tiêu Thụy mỗi người một túi.

Lâm Viễn tò mò ghé sát lại nhìn, thấy ba người kia lấy từ trong túi ra một thứ - là một khẩu súng.

“A, các anh định làm gì đó? Đi đánh bạc hay đi cướp tiền vậy?” Lâm Viễn tròn mắt hỏi, tự nhiên cậu có cảm giác mình đã lên nhầm thuyền cướp biển, bước chân vào con đường lâm lạc.

“Lát nữa sẽ tặng cho cậu một viên.” Tiêu Thụy thừa dịp hù dọa cậu. Khóe miệng Lâm Viễn khẽ run run cậu lên tiếng hỏi, “Trên du thuyền sông bạc này ai cũng mang theo súng thế này hết à? Nguy hiểm vậy sao?”

“Có máy thăm dò kim loại.” Hạ Vũ Thiên nói “Sẽ bị phát hiện ngay.”

“Thế các anh còn mang theo làm gì?” Lâm Viễn không hiểu.

“Trên khẩu súng này có thiết bị làm nhiễu sóng có thể qua mắt được máy dò.” Tống Hi chỉ cho Lâm Viễn thấy một đoạn vạch làm bằng chất liệu rất giống với kim loại gắn trên súng nói “Nó có thể làm nhiễu thiết bị thăm dò kim loại.”

“Bây giờ công nghệ thật sự tiên tiến đến thế sao?!” Lâm Viễn cảm thán.

“Đi thôi.” Hạ Vũ Thiên giấu súng trong người, sau đó nhảy lên chiếc ca-nô do A Thường lái tới, vẫy vẫy tay gọi Lâm Viễn.

Lâm Viễn bước lại chỗ Hạ Vũ Thiên. Anh đưa tay giúp cậu nhảy lên ca-nô, sau đó ngồi xuống bắt chéo chân, khoác tay qua vai Lâm Viễn, lấy thuốc lá ra châm. Tống Hi và Tiêu Thụy lần lượt bước lên ca-nô.

Mọi người đã lên xong, Hạ Vũ Thiên nói với A Thường, “Đi thôi.”

A Thường khởi động ca-nô, lái về hướng du thuyền phía xa xa kia.

Lâm Viễn ngồi bên cạnh Hạ Vũ Thiên, cảm thấy hơi căng thẳng. Cánh tay Hạ Vũ Thiên đang khoác qua vai cậu khế siết nhẹ, anh nói thầm vào tai cậu, “Đừng căng thẳng, cậu mà căng thẳng thì sẽ dễ lộ sơ hở khiến chúng ta dễ dàng bị phát hiện đấy.”

Lâm Viễn càng nghe lại càng căng thẳng hồi hộp hơn. Cậu quay mặt sang nhìn Hạ Vũ Thiên “Anh cứ làm như bảo tôi không căng thẳng là tôi sẽ hết ngay được ấy.”

Hạ Vũ Thiên bật cười, lắc đầu... Đột nhiên anh áp sát lại gần hôn nhanh lên môi Lâm Viễn.

Lâm Viễn như nghe loáng thoáng thấy tiếng Tiêu Thụy đang nghiêng rằng nghiêng lợi phía sau lưng mình. Cậu sợ cậu ta nghĩ quẩn, lỡ bức mình quá lại rút súng ra tặng cho mình một phát thì toi. Nên khi vừa được Hạ Vũ Thiên thả ra, cậu lập tức dùng mu bàn tay không ngừng lau lau miệng. Chưa kịp gào lên phản uất thì Hạ Vũ Thiên đã nhanh miệng cướp lời “Giờ cậu còn căng thẳng nữa hay thôi?”

Lâm Viễn ngây người. Đúng lúc này ca-nô dừng lại.

Chiếc du thuyền đã ở ngay trước mắt. Một bên mạn thuyền có cầu thang để đi lên rất tiện lợi. Hạ Vũ Thiên miệng vẫn ngậm thuốc lá bước lên thuyền, theo sau là Lâm Viễn. Tống Hi và Tiêu Thụy đi phía sau cùng.

Đặt chân lên boong tàu, Lâm Viễn đảo mắt nhìn khắp xung quanh. Bây giờ cậu mới thật sự hiểu rõ cảm giác thế nào là nhà quê lên tỉnh... Bản thân cậu hiện tại chính là một ví dụ.

Chiếc du thuyền này vô cùng sang trọng lộng lẫy. Trước đây cậu vẫn thường được nghe người ta nói đến sức mạnh của đồng tiền, thế nhưng bây giờ mới thật sự được chứng kiến tận mắt. Mẹ kiếp, chỉ cần nhìn từng viên gạch lát sàn thôi mà cũng có thể biến thành mấy tờ nhân dân tệ hết cả rồi?!

Hạ Vũ Thiên dùng tay khẽ véo nhẹ lên eo cậu, lúc này Lâm Viễn mới giật mình tỉnh lại. Hạ Vũ Thiên nhắc nhở “Mắt cậu vừa biến thành hình chữ \$ kia kìa, mau lau ngay nước miếng đi cho tôi!”

Nghe Hạ Vũ Thiên nói, bất giác Lâm Viễn đưa mu bàn tay lên lau lau khoe miệng. Nhưng rồi cậu hiểu ngay là Hạ Vũ Thiên đang bày trò trên chộc mình liền ngẩng đầu lên nhìn - quả nhiên Hạ Vũ Thiên đang ngậm thuốc lá cười cợt trông rõ là lưu manh, chẳng có một chút nào là nghiêm túc.

Lâm Viễn khẽ nhăn mặt lại, bụng bảo dạ - quả nhiên phụ nữ tốt trên đời đều bị loại đàn ông này lừa cho sạch trơn hết rồi. Thế nên mới có đàn ông mà tốt thì thường không có ai yêu, những loại xấu xa mồm miệng ngọt xớt thốt lên toàn những lời ong bướm thì lại rõ nhiều fan hâm mộ xin chết dưới chân, bố khỉ thật!

“Này Vũ Thiên!” Đúng lúc này, một nhóm người khác cũng bước qua khỏi bậc cầu thang dẫn lên du thuyền. Lâm Viễn nghe thấy giọng nói có vẻ quen, bèn quay mặt lại - chắc, đây chẳng phải lão già họ Tôn sao?!

Lâm Viễn quan sát đám người đó thật kỹ - quả nhiên phía sau Tôn lão gia kia chính là người cậu đã khá lâu không gặp lại, Tôn Lâm.

“Lão gia.” Hạ Vũ Thiên quay lại chào hỏi Tôn lão gia, nhân đó cũng liếc mắt nhìn qua Tôn Lâm đang đứng phía sau ông ta. Anh thấy được Tôn Lâm đang kinh ngạc nhìn Lâm Viễn không chớp mắt, sau đó vội vàng chạy về phía Lâm Viễn. Tuy đây chính là kết quả mà Hạ Vũ Thiên muốn thấy, thế nhưng thái độ của Tôn Lâm lại quá rõ ràng đến mức khiến cho anh có đôi chút khó chịu. Hạ Vũ Thiên quay đầu lại nhìn, thấy Lâm Viễn thoải mái cười nói vui vẻ chào hỏi Tôn Lâm, trong lòng anh càng thêm tức giận... Đồ trêu hoa ghẹo nguyệt Tôn Lâm này!

“Vũ Thiên, vết thương thế nào rồi? Ta còn tưởng cậu không tới được chứ!” Tôn lão gia vừa quan sát Hạ Vũ Thiên một lượt từ trên xuống dưới vừa hỏi “Xem ra vẫn còn khá lắm, tuy hơi gầy đi nhưng lại rất có tinh thần.”

“Vết thương cũng đã sắp khỏi hẳn rồi.” Hạ Vũ Thiên nửa đùa nửa thật nói “Hơn nữa, làm sao tôi có thể không tới tham gia lễ rửa tay gác kiếm của cha nuôi chứ. Đừng nói chỉ là một vết thương không quá nặng như thế này, kể cả có chết rồi cũng phải bò dậy mà đi thôi.”

“Ha ha... Hiếu thuận, quả nhiên con cái biết hiếu thuận mà!” Tôn lão gia gật đầu khen “Cha nuôi cậu thật có phúc, nhận mấy đứa làm con nuôi mà đứa nào

đứa này đều giỏi giang, tương lai rộng mở. Bây giờ cũng là lúc nên rửa tay gác kiếm mà sớm về nghỉ ngơi, vui thú tuổi già, ta muốn về hưu còn chẳng được đây này.”

“Tôn lão gia, khi nào ngài mới theo bước cha nuôi mà quy ẩn giang hồ đây? Cha nuôi tôi còn đang đợi ngài cùng đi ra biển câu cá kìa.” Tống Hi cũng bước tới chào Tôn lão gia.

“Tiểu Tống à, đã lâu rồi không gặp.” Tôn lão gia ha hả cười lớn, “Ta đâu có phúc được như vậy, đứa sắp kế nghiệp ta vẫn chẳng ra gì.”

Tống Hi ngay từ đầu đã đứng ở một bên chú ý quan sát nhất cử nhất động của Lâm Viễn, lúc này anh chợt phát hiện ra dường như Tôn Lâm cũng có đôi ba phần ý tứ với Lâm Viễn, điều này khiến anh hơi giật mình. Tuy rằng anh không biết nhiều về Tôn Lâm, nhưng chỉ cần nhìn cậu ta đi cùng với Tôn lão gia cũng lập tức vang lên những hồi chuông báo động - họ Tôn và họ Âu Dương đều không có tên nào tốt đẹp cả! Tống Hi không khỏi có chút bất mãn với Hạ Vũ Thiên, anh ta đúng là coi Lâm Viễn như bia chắn đạn, gặp việc gì cũng lôi cậu ấy ra phía trước che chắn cho mình.

Mọi người hàn huyên qua lại đôi câu, sau đó Hạ Vũ Thiên gọi Lâm Viễn quay lại bên mình. Anh vòng tay ôm ngang lấy eo cậu, cả hai cùng nhau đi vào bên trong. Hành động này giống như đang tuyên bố chủ quyền với tất cả mọi người, như ngầm tuyên bố với những kẻ lơ bước đi ngang đang choáng váng ngây ngất trước sắc đẹp của Lâm Viễn mà không ngừng ngoảnh đầu lại nhìn rằng, đây là người của anh - Hạ Vũ Thiên.

Khi mọi người bước vào bên trong khoang thuyền, quả nhiên có người canh gác dùng thiết bị thăm dò kim loại kiểm tra tất cả những người đi qua cửa. Cũng chẳng kỹ càng gì cho cam, chỉ đơn giản là lần lượt từng người một đi qua một cánh cửa mà thôi. Đến khi tất cả mọi người đều được qua cả rồi, chỉ có mỗi A Thường đi cuối cùng khi qua cửa, đèn báo hiệu đột nhiên kêu lên. A Thường và mấy người đi theo lấy súng trong người ra giao cho bảo vệ trên thuyền bảo quản, tới khi quay trở ra sẽ được trả lại. Thật ra tất cả những hành động này chỉ là để che mắt, Lâm Viễn hiểu rõ hơn ai hết những thứ nguy hiểm thật sự đều đã được giấu kỹ. Trời, thật là kích thích, như trong phim hành động vậy.

Hạ Vũ Thiên bước vào thu hút sự chú ý của không ít người, đặc biệt là thời gian này, trong giới đang lan truyền lời đồn Hạ Vũ Thiên bị thương nặng sắp chết thể nhưng hôm nay anh lại sống sờ sờ, đường đường chính chính xuất hiện trước mặt mọi người khiến cho người ta không khỏi bất ngờ kinh ngạc.

Lâm Viễn còn nhìn thấy hai anh em họ Triệu có ý định ám sát Hạ Vũ Thiên ở buổi đấu giá trước đây, cả hai đều không che giấu nỗi vẻ thất vọng trên khuôn mặt tái nhợt. Lâm Viễn lắc đầu nghĩ thầm... Nếu hai người này mà biết Hạ Vũ

Thiên thậm chí còn không mất đến một miếng da nào thì nhất định sẽ phần uất đến sôi máu!

Hạ Vũ Thiên đi đến chào hỏi mấy người đứng đầu các băng nhóm khác. Lâm Viễn đứng bên cạnh chờ, thấy vậy Tống Hi liền khẽ kéo tay cậu “Đứng ở đây chờ không chán sao? Chúng ta đi ăn chứ?”

Lâm Viễn cười tí mắt gật đầu đi theo Tống Hi. Tiêu Thụy cũng đi theo, Lâm Viễn sợ cậu ta lại nhân cơ hội đánh lén mình bèn vội vàng chạy sang phía khác, sau đó quay sang hỏi Tống Hi, “Nơi này không phải là sòng bạc sao? Vì sao không thấy sòng bài nào thế?”

Tống Hi cười cười “Nơi đánh bạc nằm ở tầng trên và tầng dưới, tầng dưới cho những cuộc đặt cược nhỏ, tầng trên dành cho những cuộc cá cược lớn. Tầng giữa này chủ yếu là dành để bàn chuyện làm ăn thôi... Thật ra làm ăn cũng vốn là một trận đánh cược rồi.”

Lâm Viễn nhướn mày, hóa ra là vậy. Thế mà cậu đã tưởng có thể được thấy mặt vua bài thánh bạc gì đó chứ.

“Này Lâm Viễn, cậu có muốn cá cược không?” Tiêu Thụy đứng bên cạnh kéo áo Lâm Viễn hỏi.

“Sao?” Lâm Viễn cảnh giác trả lời “Tôi không có tiền.”

“Tôi cho cậu vay.” Tiêu Thụy đầy gian xảo.

Lâm Viễn trầm nghĩ “Vậy nếu tôi không trả được ắt phải bán mình, ai biết tới lúc đó anh có nhân cơ hội mà lấy mạng tôi hay không?!” Nghĩ xong bèn đáp ngay “Nếu biết yêu quý mạng sống, tốt nhất là nên tránh xa cờ bạc là một, đàn bà cùng với thuốc phiện là hai.”

Khóe miệng Tiêu Thụy giật giật “Trên tầng thượng còn có hội đấu giá nữa, cậu đi không?”

Lâm Viễn vẫn kiên quyết lắc đầu, trầm nghĩ - anh đừng tưởng tôi gà mờ không biết gì, đừng có mơ khiến tôi tự chui đầu vào rọ! Có trời mới biết lên đó rồi có bị bán quách đi không!

Tống Hi nói với Tiêu Thụy “Đừng đùa nữa, cha nuôi đâu?”

“Không biết.” Tiêu Thụy nhúu mày “Hắn là đang ở lầu trên, anh định làm gì? Anh muốn tới chào hỏi à? Lát nữa ông ấy thế nào chẳng ra ngoài đó, biết đâu bây giờ còn đang bận bàn công việc thì sao.”

Tống Hi gật đầu.

Lâm Viễn cầm một đĩa bánh pudding lên ăn, quả đúng là thơm ngon đặc biệt, cậu nhân thể hỏi Tống Hi và Tiêu Thụy “Vừa rồi nghe mọi người nói hôm nay là ngày cha nuôi các anh rửa tay gác kiếm?”

“Đúng vậy.” Tống Hi gật đầu “Cha nuôi từ hôm nay sẽ lui về ở ẩn. Trong giới giang hồ có một quy tắc là bất luận dù quá khứ có chuốc lấy bao nhiêu thù oán đi chăng nữa, nhưng một khi đã thoái ẩn giang hồ rồi thì từ nay về sau sẽ không có bất kỳ ai được truy cứu nữa. Cho nên mới nói nếu có thù thì phải sớm báo, nếu đợi tới khi người ta quy ẩn rồi mới đi báo thù thì mãi mãi không bao giờ có thể sống yên được trong giới nữa.”

“Chà! Rất khoa học đấy chứ!” Lâm Viễn gật gù tán thưởng về sự hoàn thiện của chế độ xã hội đen ngày nay “Cũng đúng, coi như là phúc lợi có được sau khi nghỉ hưu. Vậy bọn anh có cần phải đóng tiền bảo hiểm dưỡng lão không? Có nhà ở cho nhân viên chứ? Nói cho anh biết nhé, từ lúc bị điều ra khỏi bệnh viện cũ cho đến giờ tôi bị mất bảo hiểm nữa, tôi không biết phải đóng tiền ở đâu nên đang định tự mua, nếu các anh mà có thì cho tôi mua một suất.”

Tống Hi nhìn cậu, hoàn toàn bó tay. Anh lắc đầu cười đáp “Mua bảo hiểm làm gì? Tôi nuôi cậu.”

Lâm Viễn chớp chớp mắt mấy cái “Chém gió có khác. Gió to quá nhỉ.”

Tống Hi cũng bắt đầu xuất hiện cảm giác muốn học Tiêu Thụy mà nhéo cho Lâm Viễn mấy cái. Nhưng khi quay mặt lại, anh thấy Hạ Vũ Thiên khẽ nhú mày nhìn hai người, ánh mắt âm trầm đáng sợ.

Tống Hi trong lòng không khỏi âm thầm giật mình, Vũ Thiên chẳng lẽ thật sự muốn diễn trò làm loạn buổi tiệc hôm nay...? Muốn phá hỏng nghi thức rửa tay gác kiếm của cha nuôi sao?! Anh lại nhìn Lâm Viễn, thấy cậu ta vẫn hồn nhiên đang hết nhìn đĩa bánh pudding khoai trên tay rồi lại ngó sang miếng pudding đường đen trên mặt bàn, dường như đang phân vân không biết nên ăn cái nào.

Tiêu Thụy khẽ đẩy nhẹ Tống Hi.

Tống Hi quay sang liền nghe thấy Tiêu Thụy hạ giọng nói “Tôi không quan tâm đến những chuyện khác nhưng tôi chỉ có một người chị gái, nếu như thật sự đã bị người hại chết, thù này tôi không thể không trả! Tôi chẳng cần biết Hạ Vũ Thiên muốn gì, dù sao cũng coi như là anh ta đang báo thù cho chị tôi. Anh tự hỏi lại lương tâm mình, xem có muốn giúp chúng tôi hay không, nếu không muốn giúp thì cũng đừng cản trở. Hôm nay, thế nào tôi cũng quyết không thể để lão già kia rửa tay gác kiếm thành công được!”

Tống Hi nhú mày gật đầu, vừa quay mặt lại đã kịp thấy Lâm Viễn đem cắt đôi miếng pudding khoai, sau đó cũng cắt đôi miếng pudding đường đen, đem

bỏ hai nửa lên một chiếc đĩa, đặt lên đĩa thêm một miếng thịt nguội, cuối cùng mới sung sướng gật đầu. Về mặt cậu khá tự nhiên, nhưng nhìn kỹ vẫn có thể thấy lộ ra đôi phần căng thẳng, Tống Hi đột nhiên cảm thấy đau lòng, liền vươn tay khẽ vỗ nhẹ lên vai cậu.

Lâm Viễn liếc nhìn anh hỏi “Có thể nào bị người ta phát hiện không?”

Tống Hi nghiêm túc nói “Đừng lo lắng, cậu sẽ không gặp phải chuyện gì đâu.”

Lâm Viễn chớp chớp mắt “Gặp chuyện gì cơ? Đúng rồi, tuy rằng tôi ăn pudding nhưng đây cũng là pudding của xã hội đen nhỉ? Hay là tôi ăn sạch cả hai miếng luôn?!”

Tống Hi đứng như trời trồng, mãi một lúc sau anh mới hiểu Lâm Viễn đang nói tới bánh pudding chứ không hề lo lắng gì đến vụ náo loạn sắp xảy ra. Anh bất đắc dĩ thở dài, đột nhiên cảm thấy có chút thán phục Lâm Viễn. Lâm Viễn cười nói “Đừng căng thẳng như thế.” Nói xong cậu liền xúc một thìa pudding bỏ vào miệng mình.

Tống Hi hơi sững sốt, vốn anh định tới để an ủi Lâm Viễn nhưng không ngờ lại được Lâm Viễn an ủi ngược lại thế này... Tống Hi thực sự không hiểu nổi con người Lâm Viễn, thật ra cậu ta vô tư thật hay chỉ giả bộ vô tư... Anh đang định hỏi đã thấy Lâm Viễn sung sướng kêu lên, “Ừm... Pudding đường đen thật là vừa miệng quá đi!”

Câu hỏi đã ra đến cửa miệng lại bị Tống Hi nuốt trở về. Lâm Viễn quả nhiên rất hồn nhiên.

Còn Lâm Viễn, cậu vẫn cứ vừa ăn vừa ngó xung quanh, khẽ thở dài trong bụng - chà, lát nữa nhất định phải tìm một cái gương soi thật kỹ lại mình xem sao. Cậu đúng là đáng thương mà, bị người ta lợi dụng đẩy vào hoàn cảnh ngàn cân treo sợi tóc, trong khi đó bản thân cậu lại yếu đuối mong manh như ngọn nến trước gió. Thế mà lại bị đập vùi như cánh bèo trong mưa...

Lâm Viễn đặt đĩa pudding xuống, vì những suy nghĩ này cậu phải tìm toilet mà nôn một trận đã!

Chương 44

Lâm Viễn đặt đĩa xuống đi ra ngoài. Hạ Vũ Thiên đuổi theo hỏi, “Cậu định đi đâu?”

“Toilet, chắc là trên này cũng phải có chứ?” Lâm Viễn hỏi.

“Tôi đi cùng.” Hạ Vũ Thiên ôm eo cậu đi về phía trước.

“Khỏi cần.” Lâm Viễn né sang một bên “Đi toilet mà cũng phải có người đi cùng, tôi không có cái sở thích biến thái đó đâu...”

Hạ Vũ Thiên nhú mày trừng mắt nhìn cậu. Lâm Viễn đành ngoan ngoãn yên lặng để cho Hạ Vũ Thiên kéo mình vào trong toilet.

Vào đến bên trong nhà vệ sinh, Hạ Vũ Thiên ấn cậu ngồi lên trên bệ rửa mặt, bực bội nói “Cậu đừng có thân thiết với Tống Hi như thế.”

Lâm Viễn chớp chớp mắt, thấy Hạ Vũ Thiên khẽ đảo mắt ra hiệu. Cậu lập tức hiểu ngay là anh ta đang diễn kịch đó thôi liền lập tức trả lời “Chỉ là cùng nhau đi ăn thôi mà, đâu có gì to tát đâu.”

Hạ Vũ Thiên nheo mắt siết nhẹ cằm cậu “Cậu nghĩ mình không có ý gì với anh ta nhưng có thể anh ta lại có ý nghĩ khác với cậu thì sao!”

Mi mắt Lâm Viễn giật giật, cậu đưa mắt lờm Hạ Vũ Thiên ra ý - kỹ thuật diễn của anh chán ồm đi được!

Hạ Vũ Thiên cũng trừng mắt lại nhìn cậu - Ít nói nhảm thôi!

Lâm Viễn cố gắng nén cười, trong đầu bỗng nhiên hiện lên một trích đoạn trong bộ phim truyền hình nào đó trên tivi trước đây mình đã từng xem. Đó là một chuyện tình tay ba, nam diễn viên chính lên cơn ghen tuông lồng lộn, tình tiết phim đại khái như sau:

Nam chính A nổi cơn ghen, lắc lắc dữ dội vai của nữ chính B, mũi phồng to vì tức giận, anh ta nghiêng răng nghiêng lợi gào lên hỏi. “Tại sao em lại đối xử với anh như vậy, tại sao chứ? Tại sao? Rõ ràng là anh yêu em đến như thế cơ mà!”

Nữ chính B kia sẽ sống chết lắc đầu quây quây không khác gì vừa cắn phải thuốc lắc, sau đó hét lớn “Không phải vậy! Không phải vậy! Không phải vậy đâu anh... Em không muốn nghe! Em không muốn nghe!”

Nam chính A, “Anh yêu em! Anh yêu em! Anh yêu em em em em em em em!”

Nữ chính B, “Em hận anh! Em hận anh! Em hận anh anh anh anh anh anh anh!”

Chả lẽ Hạ Vũ Thiên cũng muốn diễn kiểu đó sao?!

Nghĩ tới đây, Lâm Viễn cũng tự cảm thấy buồn nôn. Cậu đang định giãy ra khỏi vòng tay Hạ Vũ Thiên, nhất định phải đi tìm chỗ nào đó để ới đã, nếu anh ta không chịu buông ra thì cứ việc ới thẳng lên người anh ta cũng được.

Hạ Vũ Thiên thấy cậu nhồi người định trốn ra liền giữ chặt lại hỏi “Cậu định làm gì?”

Bộ não thiên tài tưởng tượng của Lâm Viễn lại bất chấp chủ nhân mà bắt đầu hoạt động hết công suất.

Đây là cảnh phim sẽ xuất hiện sau khi hai người đã cãi nhau đến long trời lở đất:

Nữ chính B đột nhiên che miệng chạy đi tìm một góc ra sức nôn khan. Tình huống thường gặp nhất, nữ diễn viên chính đó nhất định sẽ tìm một cái cột ngay gần đó mà ôm.

Nam chính A đuổi theo hỏi, “XX, em sao vậy?”

Nữ chính B liền xấu hổ thẹn thùng, nũng nịu giả vờ ném cho nam chính một ánh lườm, oán giận nói “Còn không phải đều tại anh sao?”

Đến lúc này thì có lẽ đồ ngốc cũng biết điều nữ chính A thật ra muốn nói là gì rồi. Ý nữ chính là “Em đang mang trong mình giọt máu của anh đó.”

Nhưng nam chính A này cũng sẽ vẫn ngây ngô hỏi lại “XX, em sao vậy? Có phải em bị ốm rồi không? Chắc là do lỗi của anh blahblahblah...”

Đến đây thì nữ chính B không thêm mở miệng trả lời anh ta nữa, chỉ có ánh mắt càng ngày càng trở nên ai oán.

Lúc này nam chính A vẫn rất phối hợp mà tiếp tục chuyện hiểu lầm của mình, “Đều là lỗi của anh, là do anh không tốt...”. Lúc này việc mình mới bị cầm sừng đã bị anh ta hoàn toàn quăng tuốt lên trên mây rồi, không những vậy anh ta còn tự tát vào mặt mình, “Anh đúng là đồ khốn nạn... Anh XXX, anh OOO...”

Sau đó nữ chính B sẽ giả vờ giận dữ đẩy anh ta ra một lần nữa, làm ra một dáng vẻ cực kỳ đau lòng mà ngượng ngùng nói với bạn nam chính A ngốc nghếch kia, “Em có thai rồi...”

Cuối cùng, đương nhiên là bạn nam chính A ôm lấy bạn nữ chính B xoay hân mấy vòng. Hai người sẽ hạnh phúc cười nói nhảy nhót hát hò, đến lúc này thì bất chấp việc có kẻ thứ ba hay là bị cầm sừng, tất cả đều được cho bay sạch hết đi rồi...

Càng nghĩ, Lâm Viễn càng cảm thấy có lẽ mình điên thật mất rồi, thế là cậu nằm bò ra trên bệ rửa mặt mà gào rõ to, “Ông trời ơi, ngài cho thiên lôi đánh chết tôi đi!”

Hạ Vũ Thiên đứng phía sau thấy sắc mặt Lâm Viễn cứ biến đổi liên tục, sau đó còn ngã lăn trên bệ rửa mặt kêu trời gọi đất, thật sự không thể kiềm chế được ý muốn xông tới bóp chết cậu ta. Anh hỏi “Cậu đang làm gì thế? Có phải đánh rồi không?”

Lâm Viễn quay đầu lại bám lấy Hạ Vũ Thiên hỏi “Anh cũng nghĩ như vậy thật sao? Có phải rất kinh khủng không? Có phải không?”

Khóe miệng Hạ Vũ Thiên giật giật. Anh đề Lâm Viễn lên bồn rửa mặt mà hôn, miệng thì thầm “Tôi không hiểu cậu đang nói gì!”

Hạ Vũ Thiên hôn Lâm Viễn một lúc lâu mới chịu thả cậu ra. Trong lúc Lâm Viễn còn đang lấy mu bàn tay lau nước miếng, anh nói giọng hăm he “Lát nữa tôi bận nhiều việc không để ý đến cậu được, cậu đừng có giở trò treu hoa ghẹo nguyệt đấy.”

Khóe miệng Lâm Viễn khẽ run run - Hạ Vũ Thiên ời là Hạ Vũ Thiên, anh có tố chất đi theo con đường của mấy nam diễn viên chính trong phim thần tượng của chị em lắm đấy.

“Nghe thấy chưa?” Hạ Vũ Thiên trừng mắt nhìn cậu.

“Ừ.” Lâm Viễn gật gật đầu, lát nữa cậu sẽ lén trộm một ít đồ ăn ngon, sau đó tìm một chỗ nào đó không người mà trốn vào đó ăn mảnh là xong. Thế nhưng trong lòng cậu lại không tránh khỏi nghi hoặc, Hạ Vũ Thiên đột nhiên lại lôi cậu vào toilet để làm gì?

Vừa nghĩ cậu vừa đi ra khỏi toilet. Bước ra ngoài, Lâm Viễn ngay lập tức cảm nhận được so với khi nãy dường như bên ngoài có thêm nhiều người hơn, trong khi đó ánh sáng lại tối đi nhiều.

Từ ngoài cửa, xuất hiện một đám người tiền hô hậu ủng bảo vệ một ông già bước vào trong khoang thuyền. Lâm Viễn nhận ra lão già này, đây chẳng phải chính là cha nuôi của Hạ Vũ Thiên sao? Ánh mắt Lâm Viễn bất giác hướng tới chiếc gậy chống lão già kia đang nắm trong tay... Đó chính là mục tiêu mà cả bọn Hạ Vũ Thiên đêm nay nhất định phải đoạt cho bằng được Tống Hi đã từng nói bên trong cây gậy chống có giấu thứ gì đó.

Hạ Vũ Thiên đưa tay nhẹ nhàng kéo áo Lâm Viễn, nói nhỏ với cậu “Lát nữa khi tôi đánh nhau với Tống Hi, cậu phải nghĩ cách làm cho nơi này trở nên hỗn loạn lên, càng loạn càng tốt!”

Lâm Viễn chớp chớp mắt nhìn anh ta “Hả? Tôi thật sự không có tài năng ở phương diện này đâu.”

Hạ Vũ Thiên nghiêng răng nói “Nếu tạo ra không đủ loạn thì tối nay cậu cứ coi như chết chắc đấy.”

Lâm Viễn cảm thấy sau lưng mình gió lạnh hiu hiu thổi, cậu bất giác đưa tay sờ lên cổ, dừng thế chứ... Tình huống này một mất một còn, bọn họ mà không chết thì mình nhất định sẽ phải chết sao? Thôi được rồi, người không vì mình thì trời tru đất diệt.

Hạ Vũ Thiên nói xong liền bước nhanh tới chào hỏi ông già, Tiêu Thụy cũng đi đến. Lâm Viễn đứng đần ra tại chỗ, trong óc không ngừng tính tới tính lui - phải làm thế nào mới có thể gây ra náo loạn được đây?! Đúng lúc này Tống Hi đi tới bên cạnh cậu, thấp giọng hỏi “Vũ Thiên muốn biến câu chuyện thành ra như thế nào?”

“Sao lại biến câu chuyện hành tởm gì?” Lâm Viễn ngơ ngác đưa mắt nhìn anh ta.

Tống Hi có vẻ chán nản, khẽ cấu tay cậu hỏi, “Trong đầu cậu cả ngày toàn nghĩ vớ vẩn những cái gì vậy?”

Lâm Viễn chớp chớp mắt, đột nhiên nhớ ra một vấn đề thực tế hơn liền hỏi “Này Tống Hi, anh có đánh thắng nổi Hạ Vũ Thiên không?”

Tống Hi ngạc nhiên, ngẫm nghĩ một lát mới đáp “Từ nhỏ chúng tôi vẫn thường đánh nhau suốt ngày... Cứ coi như là kẻ tám lạng người nửa cân đi!”

“Cũng có nghĩa là anh có thể cho anh ta xơi được mấy cú đấm phải không?” Lâm Viễn hỏi.

“Ừ.” Tống Hi gật đầu.

Lâm Viễn dùng ánh mắt hâm mộ nhìn anh “Đồng chí, chuyện là thế này, lát nữa anh nhất định phải trút giận thay cho tôi!”

“Cậu nói vậy là có ý gì?” Tống Hi dường như vẫn còn chưa hiểu. Anh nghe thấy Lâm Viễn nói tiếp “Nhớ kỹ, anh phải đập thật mạnh vào chỗ hiểm của anh ta. Như thế khỏi lo về sau anh ta lại tiếp tục đi hại người khác!”

Tống Hi bật cười, cúi đầu hỏi “Anh ta lại bắt nạt cậu à?”

Lâm Viễn rất nghiêm túc gật đầu.

Tống Hi vừa định nói thêm điều gì đó nữa, bỗng đột nhiên cảm thấy phía sau lưng mình có một bóng người lướt tới vừa liếc mắt qua - là Hạ Vũ Thiên. Vẫn còn đang chưa hiểu chuyện gì xảy ra thì Tống Hi đã lãnh đủ một cú đấm vào mặt...

Lâm Viễn mở tròn mắt... Trời đất, Hạ Vũ Thiên, anh làm thật đấy à?!

Tống Hi ăn một đấm, ngay lập tức nghiêng người lui về phía sau một bước, đưa tay lên xoa cằm đưa mắt nhìn Hạ Vũ Thiên. Thấy Hạ Vũ Thiên cũng đưa

mắt trừng lại mình, Tống Hi bèn giơ chân đạp thẳng lên... Và thế là hai người lao vào đánh nhau túi bụi.

Đại sảnh đang náo nhiệt, mọi người vẫn còn đang thay nhau chúc mừng lão già kia rửa tay gác kiếm thì chợt nhìn thấy Tống Hi và Hạ Vũ Thiên đánh nhau...

Bên trong đám người có tiếng la hét thất thanh, tất cả những cô gái váy áo lộng lẫy đều bị hai người còng còng bọn Tống Hi dọa cho sợ hãi, chạy dạt ra một bên. Cùng lúc này, đàn em của Hạ Vũ Thiên và đàn em của Tống Hi - dù sao cũng không ai có thể phân biệt rõ nổi đâu là đàn em của ai, nói chung đều là vệ sĩ áo đen - cũng bắt đầu lao vào nhau.

Cả đại sảnh trở nên cực kỳ hỗn loạn. Lâm Viễn đứng bên cạnh xem, cậu cảm thấy người khôn không thể ngu ngốc đâm đầu vào giữa chốn loạn lạc, nên vội vàng vắt chân lên cổ chuồn thẳng tới chỗ chiếc bàn nằm ở gần góc tường. Bình thường đã đủ loạn lắm rồi, vẫn còn phải đổ thêm dầu vào lửa nữa sao?

Vừa lúc này có một người nhân viên phục vụ đẩy một chiếc xe bánh ngọt to bự đi vào, Lâm Viễn chớp chớp mắt, tóm cậu ta lại nói “Này, cậu có biết gì về tiết mục góp vui của Hạ Vũ Thiên hôm nay không?”

“Góp vui?” Nhân viên phục vụ há hốc miệng ngạc nhiên.

“Ném bánh ngọt đó!” Lâm Viễn nói “Cậu cầm bánh ngọt ném trúng cô nàng nào, người đó sẽ hẹn hò với cậu!”

“Thật vậy sao?” Nhân viên phục vụ mở to mắt.

“Đúng thế!” Lâm Viễn chỉ tay về phía đám phụ nữ mặt mày tái mét đang hoảng sợ thì nhau tìm chỗ trốn đằng kia nói “Cậu thấy chưa, đã có mấy người anh em xông vào đánh nhau để cướp bánh ngọt rồi kia kìa! Ném mau lên đi!” Nói rồi cậu cầm một miếng bánh kem lên ném ra ngoài.

“Á...” Một cô nàng xui xẻo bị cậu ném trúng kêu to lên một tiếng. Lâm Viễn vội vàng né sang một bên, xúi bẩy cậu nhân viên phục vụ tội nghiệp “Mau lên mau lên, cậu xem dáng người cô ta đúng chuẩn người mẫu chưa kìa!”

Cậu nhân viên phục vụ cao hứng lên cũng bắt chước Lâm Viễn, cầm một miếng bánh, và thế là cả hai thi nhau ném bánh vào đám đông...

Lúc này, đám đông kia cũng đã hỗn loạn như ong vỡ tổ. Những kẻ sớm đã có ân oán với nhau hoặc ngày thường vốn không vừa mắt nhau nhưng lại không tiện ra tay, hôm nay tranh thủ thời cơ liền cầm hẳn một đĩa cánh gà nướng lên ném thẳng vào mặt đối phương. Bánh ngọt bay tứ phía, rượu cũng đổ tràn lan.

Hạ Vũ Thiên và Tống Hi chẳng biết có phải tại lâu rồi chưa tử thí hay bấy lâu nay ngứa mắt muốn tìm cớ đánh nhau hay không mà cả hai đều lao vào nhau từng bừng, chẳng ai tách ra nổi.

Lâm Viễn trốn xuống gầm bàn ngồi xem âm thầm cổ vũ “Tống Hi, cố lên, đánh vào chỗ hiểm ấy!”

Bên ngoài chiếc bàn cậu đang núp, mọi người cũng đang choảng nhau ầm ầm. Chiến sự còn nóng bỏng hơn cả trong lò phản ứng hạt nhân.

Giữa đám người đang hỗn loạn, một nhóm vệ sĩ áo đen cố gắng hết sức bảo vệ cho lão gia kia. Lâm Viễn nhìn mặt lão cha nuôi của Hạ Vũ Thiên, mặt ông ta tím lại vì giận dữ, cả người thì run rẩy liên tục. Đến cậu cũng phải lo lắng thay cho ông ta, không biết ông ta có bị cao huyết áp không nữa? Nếu có thì chắc cũng sắp tức chết đến nơi rồi!

Trong suốt cả quá trình gây lộn choảng nhau đầy náo động này, Lâm Viễn không thấy bóng dáng Tiêu Thụy đâu... Đúng thật là quái lạ, với tính cách của cậu ta, chắc chắn cậu ta phải nhảy vào giúp vui làm cho tình hình loạn xạ hơn lên chứ... A Thường cũng không thấy xuất hiện, nếu như bình thường hẳn anh ta sớm đã lao tới giúp Hạ Vũ Thiên đánh nhau rồi.

Đám người càng đánh càng hăng say, Lâm Viễn thì ung dung ngồi dưới gầm bàn, một lúc thì kiếm được cái đồng hồ, lát sau lại nhặt được một bao thuốc lá. Cậu đeo luôn đồng hồ lên tay, không khỏi tặc lưỡi mấy tiếng, nhãn hiệu Rolex cơ đấy! Liếc mắt đến bao thuốc lá mẹ kiếp, Lâm Viễn nhìn hai con gấu mèo béo ú trên vỏ bao mà rót hết cả nước miếng. Cậu ngoi lên hỏi một gã đang hăng say đấm đá trước mặt “Người anh em, có lửa không?”

Vừa dứt lời đã có ngay một cái bật lửa văng tới.

Lâm Viễn rút một điếu thuốc ra châm, hừ, không biết hút cũng phải hút thử một lần xem vị nó thế nào! Vừa nhét bao thuốc vào trong túi áo, cậu vừa tiện tay lật qua lật lại xem chiếc bật lửa. Nó có vỏ màu vàng lấp lánh, bên trên có khắc hình một con chim ưng Pikapika... Lâm Viễn liền bỏ nốt vào túi áo - xem ra cố tình gây rối tạo hỗn loạn như thế này thật có lợi! Mà lại còn ở giữa chỗ tụ tập của bọn người giàu có đi gây rối lại càng vớ bở hơn nữa kìa!

Đúng lúc này, Lâm Viễn thấy một cậu nhóc cũng lách vào giữa đám người. Cậu nhóc mập mạp tròn tròn, mặc một bộ tây trang be bé. Lâm Viễn tặc lưỡi mấy tiếng, không biết thời đại bây giờ là cái thời đại gì nữa, đến cả trẻ con mấy tuổi cũng mang theo lên du thuyền đánh bạc được, bố mẹ nó đang suy nghĩ cái gì thế không biết?

Thằng nhóc vừa chui vào trong khoang thuyền, còn chưa kịp ngồi xuống đã bị bà mẹ chạy tới vội vã dắt con ra ngoài rồi khỏi đám đông, tránh đi rõ xa.

Lâm Viễn thấy một hộp đồ nhỏ nhỏ rơi khỏi túi sau quần cậu nhóc.

Lâm Viễn nhặt lên nhìn, đó là một cái hộp nhỏ bên trên ghi một đồng chữ tiếng Anh. Cậu mắt tròn mắt dẹt - không phải chứ? Nhóc con mới có mấy tuổi đầu mang theo cái này bên người làm gì? Mở ra xem, cậu mới phát hiện bên trong không phải đựng “áo mưa” như cậu tưởng mà là rất nhiều những thanh trụ hình tròn, bên trên còn có cả dây dẫn. Đây là thứ quái quỷ gì vậy?

Lâm Viễn rút một thanh ra xem liền bật cười - má ơi, hóa ra là hộp pháo tây.

Cậu nhìn ra bên ngoài, vẫn đang nháo nhào hết cả.

Lâm Viễn lanh trí trong óc chợt nảy ra một ý định - anh muốn loạn thứ gì, chúng ta loạn thêm chút nữa nào!

Nghĩ sao làm vậy, ngay lập tức cậu đổ hết hộp pháo ra sàn, nhặt năm, sáu thanh lên, dùng thuốc lá châm vào đầu dây cháy chậm, sau đó ném ra ngoài...

“Bùm! Bùm! Bùm!” Chính Lâm Viễn còn giật mình thon thót, đúng là pháo ngoại đắt tiền có khác, kêu to hơn pháo sản xuất trong nước nhiều.

Bên ngoài đám người đang náo nhiệt đột nhiên yên lặng. Sau đó tất cả chạy như điên ra khỏi khoang thuyền, cậu vẫn còn kịp nghe có tiếng người hét lớn “Ai nổ súng vậy?!”

Lâm Viễn vo tròn đồng pháo còn lại đặt diều thuốc lá ở giữa, sau đó chui ra khỏi gầm bàn. Lập tức cậu nghe thấy tiếng nổ “Bùm bùm bùm” vang lên liên tục ở phía sau lưng mình.

Chỉ trong chốc lát tất cả mọi người trên thuyền đều lao ra ngoài, thậm chí cả khách đánh bạc ở tầng trên và tầng dưới nghe thấy tiếng động cũng đều đến ngó xem sao. Trước mắt họ hiện ra nguyên một đám xã hội đen ở tầng hai vốn bình thường chỉnh tề ngay ngắn, bây giờ đầu bù tóc rối, mặt mũi bần thiêu, trên người toàn là bánh kem và pudding, mặt mũi bầm dập. Hình tượng này thoạt nhìn mới bình dị, gần gũi với tầng lớp bình dân làm sao.

Lâm Viễn vừa lao ra ngoài, lập tức dài cổ ngoái tìm Hạ Vũ Thiên và Tống Hi, cậu chợt cảm thấy có người đứng phía sau ôm lấy eo mình. Lâm Viễn quay lại... là Hạ Vũ Thiên đầu tóc rối bù, trên mặt đầy những vết bầm xanh tím, mắt phải sưng tròn vo thành một cục, quần áo cũng sắp bị xé rách hết đến nơi.

“Ha ha...” Lâm Viễn há mồm cười hả hê, cảm thấy rất hả giận. Tống Hi được lắm.

Hạ Vũ Thiên hừ một tiếng “Cười cái con khi, Tống Hi cũng chả khá gì hơn đâu!”

Ở bên kia Tống Hi đang xoa xoa má mình. Nhờ ơn Hạ Vũ Thiên, một chiếc răng của anh đã bị gãy luôn rồi.

Cùng lúc đó, từ phía xa vang lên những tiếng “bùm bùm”. Lâm Viễn trầm nghĩ, chẳng lẽ chỗ pháo kia đến bây giờ vẫn còn cháy sao? Vừa ngẩng đầu lên, cậu liền nhìn thấy pháo hoa vừa được bắn lấp lánh cả bầu trời đêm.

“Chà, loạn hết cả lên rồi vẫn còn bắn pháo hoa à?” Lâm Viễn nhú mày.

“Đã đặt sẵn thời gian từ trước rồi, vốn là để chúc mừng lão già rửa tay gác kiếm!” Dứt lời Hạ Vũ Thiên liền kéo tay Lâm Viễn hỏi “Lâm Viễn, cậu cùng nhảy xuống biển với tôi được chứ?”

“Hả?” Lâm Viễn tròn mắt nhìn anh ta “Tôi không có cái sở thích ấy đâu. Anh cứ việc thoải mái mà nhảy, tôi còn muốn sống thêm ít lâu nữa... A! Anh làm cái gì đó...?” Lâm Viễn gào lên, nhưng Hạ Vũ Thiên chẳng nói năng gì thêm, ôm cậu ném thẳng xuống biển. Sau đó anh ta cũng nhảy ra khỏi lan can phòng hộ...

“Bụp” một tiếng, Lâm Viễn rơi thẳng xuống biển. Cậu thở phì phì quẫy đạp trong làn nước biển lạnh lẽo, uống nguyên một bụng nước - Hạ Vũ Thiên kia, ta đây quyết không tha cho người, người hại chết ta rồi!

Nhưng cậu còn chưa kịp chết đuối thì đã được vớt lên, Lâm Viễn bò lên thuyền vừa ho sù sụ vừa mắng ầm ĩ. A Thường kéo cậu vào trong thuyền, Hạ Vũ Thiên đã yên vị ở đó đang quần chăn uống trà nóng. Anh chỉ tay vào cốc ca cao đang tỏa khói nghi ngút đặt trên bàn nói “Cho cậu.”

Lâm Viễn cời chiếc áo khoác ướt sũng ra, chui vào chăn uống ca-cao nóng, thế này là thế nào đây?! Liền quay sang hỏi Hạ Vũ Thiên “Này, lần diễn trò hôm nay có được kết quả gì không?”

“Sao lại không?” Hạ Vũ Thiên bật cười, xòe tay ra cho Lâm Viễn nhìn.

Lâm Viễn nhìn vào trong lòng bàn tay anh ta, thấy một chiếc thẻ nhớ màu đen đang nằm đó. Cậu hơi giật mình hỏi “Anh lấy được lúc nào vậy? Nó nằm trong chiếc gậy sao?”

Hạ Vũ Thiên bật cười gọi A Thường mang máy tính tới, anh nhét thẻ nhớ vào đầu đọc cắm vào máy tính sao lại một bản, rồi sau đó cười cười hất tay ném thẳng chiếc thẻ xuống biển.

Lâm Viễn nhìn ra mặt biển tối đen ngoài cửa sổ nhú này - thế là xóa sạch chứng cứ rồi!

“Vậy anh đã trộm thẻ nhớ lại còn trốn đi như thế này nữa, có thể nào sẽ bị nghi ngờ không?” Lâm Viễn hỏi.

“Chiếc thẻ nhớ đó là bùa hộ mệnh của lão già, việc đánh mất nó đối với ông ta là hoàn toàn bất lợi. Cho dù có chết ông ta cũng sẽ không nói cho ai biết đâu.” Hạ Vũ Thiên thần nhiên cười, “Trừ khi ông ta chán sống rồi.”

“Thế anh còn làm loạn lên làm gì?” Lâm Viễn hỏi.

“Trừ ông ta ra, sẽ không còn ai khác nghi ngờ tôi, Tiêu Thụy và Tống Hi cả. Người ngoài cùng lắm cũng chỉ thấy tôi và Tống Hi vì cậu mà ghen tuông đánh nhau thôi.” Hạ Vũ Thiên cởi quần áo ướt ra, thay bằng một bộ đồ khác “Chỉ có lão già sẽ nghi ngờ bọn tôi đã biết gì đó nên mới trộm thẻ nhớ của ông ta... Sau đó lão già sẽ để lộ sơ hở, sớm muộn gì cái kim trong bọc cũng có ngày phải lòi ra thôi.”

“Cái chết của Tiêu Linh năm ấy thật sự có liên quan tới ông ta?” Lâm Viễn hỏi.

“Phải.” Hạ Vũ Thiên gật đầu.

“VẬY... Các anh định làm gì ông ta?”

“Tôi không làm gì ông ta cả.” Hạ Vũ Thiên bắt hai chân vào nhau thần nhiên nói “Ông ta đã làm nhiều việc gây hại tới chúng tôi không ít. Tôi đã sớm biết từ lâu nhưng cũng chẳng thèm tính toán với ông ta làm gì, Tống Hi có lẽ cũng sẽ cho qua... Nhưng Tiêu Thụy thì khó nói lắm.”

“Ông ta dù sao cũng là cha nuôi của các anh mà?” Lâm Viễn nói.

Hạ Vũ Thiên cười đầy khinh bỉ trả lời “Lâm Viễn, ví dụ như người ta nuôi một con lợn trong nông trại một năm rồi sau đó đem nó đi làm thịt, cậu thử nói xem chẳng lẽ có thể bảo con lợn đó không được oán hận chỉ bởi vì người ta đó đã nuôi nó một năm?”

Lâm Viễn mở miệng ra nhưng không biết nói gì. Hạ Vũ Thiên ngồi sát lại gần cậu hơn cười nói “Lâm Viễn, cậu có phát hiện ra không? Mỗi ngày qua đi, lượng thời gian cậu lo lắng cho tôi lại nhiều thêm lên.”

Khóe miệng Lâm Viễn giật giật, anh bị hoang tưởng hay anh đang mơ thế?

“Thay quần áo ướt ra đi.” Hạ Vũ Thiên thần nhiên đưa tay kéo bộ quần áo ướt sũng của Lâm Viễn ra, ngọt ngào nói “Đừng để bị nhiễm lạnh.”

Chương 45

“*T*ôi tự thay được.” Lâm Viễn dịch ra xa hơn nói “Anh mau tránh ra, nhân thể lấy cho tôi một bộ quần áo!”

Hạ Vũ Thiên nhướn mày “Chỉ có một bộ quần áo duy nhất thôi, ai bảo lúc này cậu không tự mang theo.”

“Thì anh có nói cho tôi biết phải nhảy xuống biển đâu, sớm biết nguy hiểm như vậy tôi đã mặc áo phao bên trong áo khoác rồi.” Lâm Viễn trừng mắt lườm anh ta, vừa thò tay vào túi áo cậu liền kêu lên một tiếng, “A!”

“Sao thế?” Hạ Vũ Thiên vội vàng hỏi.

“Thuốc lá gấu mèo ứt hết mất rồi!” Lâm Viễn đau khổ lấy bao thuốc ra “Tôi mới hút có một điếu thôi mà... Không biết phơi khô xong có thể hút tiếp không nữa.”

Hạ Vũ Thiên hơi nhúu mày “Thuốc lá ở đâu ra thế?”

Lâm Viễn chớp chớp mắt “Vừa nãy mới nhặt được.”

Hạ Vũ Thiên nhin cười nói “Này, tất cả đám người trên thuyền đó đều là xã hội đen cả đấy, cậu không sợ trong thuốc lá có thuốc phiện à?”

“Hả?” Lâm Viễn hoảng sợ nhảy dựng lên “Không phải thế chứ!”

Hạ Vũ Thiên cầm bao thuốc đưa lên mũi ngửi ngửi, sắc mặt liên tục thay đổi.

“Có phải không?” Lâm Viễn kéo tay áo anh hỏi “Có phải không đấy? Anh đừng bảo với tôi là phải đấy nhé? Nếu đúng thế thì thà tôi nhảy quách xuống biển cho xong! Nghe nói lần đầu tiên thế nào cũng sẽ bị nôn cơ mà? Còn nữa, tôi mới chỉ hút có một lần, chắc là không dính nghiện được chứ? Xong rồi, coi như tôi chết chắc rồi!”

Hạ Vũ Thiên đặt bao thuốc lá xuống, giơ tay lên siết nhẹ khuôn mặt Lâm Viễn “Lần này coi như cậu cao số.”

“Phù...” Lâm Viễn thở dài một hơi, đưa tay lên xoa xoa ngực, “Sợ chết đi được.”

“Còn nhặt được gì nữa không?” Hạ Vũ Thiên liếc nhìn túi áo Lâm Viễn.

Lâm Viễn lục lọi trong túi một lát lấy được một chiếc bật lửa ra, rồi chỉ vào đồng hồ đeo trên tay mình.

“Chà, cậu thu hoạch khá quá nhỉ.” Hạ Vũ Thiên dùng ánh mắt thản nhiên nhìn chiếc đồng hồ “Chống nước cơ à.”

Lâm Viễn chớp chớp mắt, đương nhiên đồng hồ nhãn hiệu Rolex cơ mà. Hơn nữa nó lại còn là đồng hồ có giá trị chắc chắn không rẻ hơn chiếc xe của anh đâu.

“Đó là đồ giả, gốc ạ.” Hạ Vũ Thiên véo mũi cậu.

“Hả?” Lâm Viễn mặt dần ra không hiểu. Cậu nhắc cái đồng hồ lên xem kỹ một lượt “Sao lại là giả được?”

Hạ Vũ Thiên chìa tay ra đáp “Cách phân biệt thật giả tốt nhất là dùng đồ thật để so sánh.”

Lâm Viễn ngây người ra, thấy trên cổ tay Hạ Vũ Thiên có đeo một chiếc đồng hồ Rolex trông không khác đồng hồ của cậu là bao... Mẹ kiếp, chỉ liếc mắt qua thôi cũng đủ biết là giá trị hơn cái thứ cậu đang cầm trên tay rất nhiều! Thật giả đã quá rõ ràng rồi.

Lâm Viễn nhìn chăm chăm Hạ Vũ Thiên. Hạ Vũ Thiên bật cười “Mua trong hội chợ bán đấu giá bên Thụy Sĩ, còn đắt tiền hơn cả xe của tôi đấy.”

“Anh đúng là tiêu tiền như rác.” Lâm Viễn ném luôn cái đồng hồ giả hiệu về phía anh. Hạ Vũ Thiên né được, tiện tay ôm luôn cậu vào lòng nhẹ giọng “Cậu theo tôi đi. Theo tôi rồi cậu muốn gì tôi cũng mua hết cho.”

“Hừ.” Lâm Viễn lườm anh ta “Tôi đây không thèm. Tôi chỉ thích đồng hồ nhãn hiệu chuột Mickey của hãng Disney kia. Đấy cũng là thương hiệu nổi tiếng nhé, như thế thì đã sao nào?”

Hạ Vũ Thiên khẽ nhếch môi cầm bật lửa lên xem kỹ, bỗng nhiên vẻ mặt trở nên nghiêm túc.

“Chuyện gì thế?” Lâm Viễn hỏi “Cái này có đáng giá không? Anh đừng nói với tôi lại là đồ giả nữa chứ? Tôi nói này, xã hội đen các anh sao bây giờ cũng tạp nham kiểu gì vậy... Dùng cả đồ giả, không lẽ khủng hoảng kinh tế cũng ảnh hưởng tới cả xã hội đen à?”

Lâm Viễn hỏi xong, thấy Hạ Vũ Thiên vẫn không nói gì. Hạ Vũ Thiên khẽ nheo mắt nhìn cái bật lửa kia, vẻ mặt âm trầm đáng sợ vô cùng.

“Ê này.” Lâm Viễn đẩy nhẹ anh ta hỏi “ Có chuyện gì vậy?”

Hạ Vũ Thiên dùng tay gõ mấy cái vào bên trong bật lửa, một vật thể màu đen rơi ra.

Lâm Viễn chớp chớp mắt “Đây là thứ gì?”

Hạ Vũ Thiên ném vật kia vào trong cốc trà bên cạnh “Máy nghe trộm...”

Lâm Viễn sững sờ vì kinh ngạc. Chẳng cần thông minh lắm, trong chuyện này, cho dù là thằng gốc cũng biết cậu đã bị người khác lợi dụng, hơn nữa còn

đem đến phiền toái rất lớn cho Hạ Vũ Thiên. Vốn cứ tưởng Hạ Vũ Thiên hành động thần không biết quỷ không hay, lần này quả là gây ra chuyện lớn rồi.

“Vậy làm sao bây giờ?” Lâm Viễn hỏi nhỏ, đừng có bắt tôi nhảy xuống biển tạ tội với anh đấy nhé?!

Hạ Vũ Thiên nghĩ một lát mới chậm rãi trả lời “Tất cả những người trên thuyền đều thuộc diện nghi ngờ.”

“Rồi thế nào?” Lâm Viễn hỏi “Có thể nào họ sẽ làm ra những hành động gây hại cho anh không?”

“Hỏi thừa.” Hạ Vũ Thiên trừng mắt nhìn cậu. Lâm Viễn bĩu môi nhưng không cãi lại thế nào. Bản thân cậu cũng biết lòng tham nhỏ nhỏ của mình lần này đúng là hại chết Hạ Vũ Thiên rồi, tuy rằng việc hại chết anh ta cũng có thể coi như vì dân trừ hại, nhưng lỡ như anh ta có bề gì cũng đồng nghĩa với việc mình đi đời.... Thế này thì chết chắc rồi.

Hạ Vũ Thiên đặt bật lửa xuống “Phải đánh chìm thuyền.”

“Hả?” Lần này miệng Lâm Viễn mở to đủ đạt tới kỷ lục Guinness thế giới, cậu tròn mắt nhìn chăm chăm Hạ Vũ Thiên, “Đánh chìm rồi sao nữa?”

“Đánh chìm rồi thì còn chuyện gì sao được nữa?” Hạ Vũ Thiên nhú mày.

“Ý tôi hỏi về người trên thuyền.” Lâm Viễn dè dặt hỏi.

“Cho bọn cá ăn một bữa thoải mái thôi.” Hạ Vũ Thiên thản nhiên đáp.

“Hả...” Lâm Viễn hít một hơi thật mạnh, chỉ thẳng vào Hạ Vũ Thiên nói, “Hạ Vũ Thiên, anh là đồ sát nhân biến thái điên cuồng. Anh có biết trên đó còn đến mấy nghìn người khác nữa không, anh tưởng mình là ai? Đồ khốn nhà anh không sợ sau này chết đi phải xuống dưới địa ngục à?”

Hạ Vũ Thiên khề nhú mày đáp “Cậu còn dám mắng tôi? Vì ai mới ra nông nỗi này?”

Lâm Viễn cứng lưỡi im lặng. Biết làm sao được, trong chuyện này, chính cậu là người có lỗi.

Thấy Lâm Viễn ngồi đó lăm bầm một mình, Hạ Vũ Thiên nói “Trừ khi...”

“Thế nào?” Lâm Viễn ngẩng đầu lên liếc xéo anh ta. Cậu nghĩ lại, cảm thấy dường như trong chuyện này có gì đó không ổn, cậu liền đưa tay lên cầm lấy cốc ca-cao đổ hết chỗ còn lại trong cốc ra, nhặt cái thứ đen đen kia lên xem đi xem lại - nhìn thế nào nó cũng chỉ là một cục đá đánh lửa mà thôi.

Hạ Vũ Thiên xoa xoa mũi.

Lâm Viễn nheo mắt, cầm bật lửa lên bật thử... Không ra lửa. Cậu cho cục đá về lại vị trí cũ, lại bật... Lửa bùng lên.

“Hạ Vũ Thiên!” Lâm Viễn hung hăng ném bật lửa lên mặt bàn, “Đây là đá đánh lửa! Anh là đồ...”

Lâm Viễn còn chưa kịp bắt đầu mắng thì Hạ Vũ Thiên đã cầm lại chiếc bật lửa lên xem, “Đây là chiếc bật lửa nhãn hiệu S.T. Dupont nằm trong bộ sưu tầm đặc biệt, tiền mua nó còn đắt hơn tiền mua nhà cậu đấy, cậu vứt đi thật sao?”

Lâm Viễn vội vàng dùng hai tay nâng niu chiếc bật lửa, đưa lên trước mắt cẩn thận nhìn kỹ, “Trời đất ơi, trên đời này một cái bật lửa cũng có thể đáng giá nhiều tiền đến vậy sao?”

“Do lịch sử lâu đời của nó thôi.” Hạ Vũ Thiên cười cười trả lời “Con chim ưng khắc trên này là biểu tượng cho phát xít Đức. Bật lửa cổ từ trước chiến tranh thế giới lần thứ hai, lại còn dùng vàng ròng và bạch kim làm vỏ, có tiền cũng không mua nổi đâu.”

Lâm Viễn nhìn nhìn Hạ Vũ Thiên “Anh nói thật chứ?”

“Phải.” Hạ Vũ Thiên gật đầu cười “Cậu phát tài rồi, bán nó đi đủ cho cậu ăn chơi thoải mái hết nửa đời còn lại đấy.”

“Tôi không bán đâu.” Lâm Viễn cẩn thận cất kỹ vào trong áo đáp, “Sau này để lại cho con trai.”

Mí mắt Hạ Vũ Thiên giật giật, lập tức thò tay ra định cướp “Vậy thì tôi tịch thu.”

“Làm gì thế?!” Lâm Viễn vội vàng giấu đi “Anh không biết tự mua à!”

Hạ Vũ Thiên nhướn mày “Người thẩm định giá trị của nó là tôi đương nhiên cũng có phần, bằng không cậu trả một nửa tiền lại cho tôi!”

“Đồ ăn cướp!” Lâm Viễn bất mãn giơ chân đạp Hạ Vũ Thiên.

Hạ Vũ Thiên bắt lấy cổ chân cậu “Dù sao cậu cũng sẽ không có con trai, để lại nó cũng vô dụng. Đưa nó cho tôi, tôi hút thuốc nhưng cậu đâu có hút!”

“Đưa cái đầu anh ấy!” Lâm Viễn đáp tiếp “Không có con trai thì tôi để tặng cho con rể tương lai!”

“Cũng sẽ không có nốt” Hạ Vũ Thiên lưu manh trả lời.

“Tôi có thù oán gì với anh hả?” Lâm Viễn ôm lấy chiếc bật lửa nhất quyết không buông “Có cần phải trù ẻo nhau thế không?!”

“Có đưa cho tôi không?” Hạ Vũ Thiên ôm lấy Lâm Viễn từ phía sau muốn cướp lấy, nhưng Lâm Viễn sống chết không chịu đưa.

Phần 16

Chương 46

Lâm Viễn vừa nghe Hạ Vũ Thiên nói tới chuyện ép buộc mình lên giường, trong đầu chỉ kịp nảy ra một ý nghĩ duy nhất - chết cũng phải bảo vệ được trinh tiết của bản thân! Nhìn thấy trước mắt cửa thành đã sắp thất thủ đến nơi, bàn tay tội ác của Hạ Vũ Thiên đã lần ra đến phía sau... Chỉ trong giây lát, đầu óc cậu dường như trở nên trống rỗng, chỉ thấy một sự tức giận vọt lên, cứ như có gì đó đang nổ tung trong cơ thể. Chẳng lẽ đó lại là sức mạnh của “tiểu vũ trụ nội tại” nổi tiếng vẫn thường được nghe đồn đại đó sao?

Lâm Viễn cũng không có thời gian suy nghĩ nhiều, theo phản xạ tự nhiên, cậu hung hăng vung tay đâm thẳng vào mắt Hạ Vũ Thiên, sau đó hét lớn một tiếng “Thiên mã lưu tinh quyền!”, lại không quên bồi thêm một đạp đá bay Hạ Vũ Thiên lăn lông lốc xuống dưới giường, rồi nhanh tay kéo chăn cuộn chặt lấy mình.

Kể lại thì chậm, nhưng thực tế mọi chuyện diễn ra rất nhanh, Hạ Vũ Thiên theo một tiếng “rầm” ngã nhào xuống dưới đất. Cùng lúc đó, ngoài cửa cũng có những tiếng bước chân vội vàng chạy tới. A Thường tưởng đã có chuyện gì xảy ra liền xông vào. Trước mắt anh là hình ảnh Hạ Vũ Thiên quần áo xộc xệch nằm ngã chổng chơ trên sàn, mắt sưng thành một bọng máu to màu tím sẫm, nhìn rất khủng khiếp.

A Thường yên lặng đi giật lùi ra ngoài, đóng chặt cửa lại.

Lâm Viễn nhích dần nhích dần thật từ từ ra ngoài mép giường, vơ lấy quần áo lên mặc lại. Hạ Vũ Thiên cũng ngồi dậy, xem chừng đã mất hết cả hứng thú, ngồi trên sàn nhìn cậu bằng vẻ mặt rất bức bối.

Lâm Viễn lại trùm chăn kín người, hung hăng trợn mắt, giơ tay chỉ thẳng vào mặt Hạ Vũ Thiên nói đồng dục “Sắc lang!”

Động tác này Hạ Vũ Thiên đã từng gặp mấy lần trong một bộ phim hoạt hình nào đó đạo trước Lâm Viễn hay xem... Hình như tên là Conan thì phải, bao giờ cũng vậy, bắt đầu một tập phim cũng có một thằng nhóc đầu nhìn rõ là to xuất hiện, tay làm đúng động tác đó, trông ngu không đỡ nổi.

Hạ Vũ Thiên bất mãn nói “Cậu có còn là người không vậy? Chính mình sung sướng xong liền đuổi tôi đi?!”

Lâm Viễn hung hăng trợn mắt “Anh mơ đẹp gớm nhỉ, đừng hòng có chuyện tôi sẽ làm loạn với anh.”

“Có sao đâu.” Hạ Vũ Thiên cúi kính đáp “Là đàn ông kiểu gì chả có lúc cần đến kinh nghiệm tình ái.”

“Cần cái đầu anh.” Mắt Lâm Viễn vẫn trợn to lườm Hạ Vũ Thiên “Tôi không ngủ với người mình không thích.”

Hạ Vũ Thiên ngẩn người, vừa xem thường vừa nhàm chán liếc nhìn cậu “Bây giờ là thế kỷ nào rồi mà còn giữ quan điểm đó, cậu đúng là đồ nhà quê.”

Lâm Viễn dùng chân cuộn mình chặt lại đáp ngay “Ai thèm quan tâm anh nghĩ gì chứ, dù sao tôi nhất quyết không ngủ với người mình không thích. Lần đầu tiên của tôi phải dành cho người tôi thực sự yêu thương.”

“Thì cậu để lần đầu tiên cho vợ là được rồi chứ gì, cô ta đâu có dùng tới phía sau của cậu đâu.” Hạ Vũ Thiên nhỏ giọng buông một câu.

Lâm Viễn nhìn anh ta, một lúc thật lâu sau mới đáp “Hạ Vũ Thiên, đã từng có ai vì anh mà giữ gìn lần đầu tiên của họ chưa?”

Hạ Vũ Thiên ngẩn người, đưa mắt nhìn Lâm Viễn.

Lâm Viễn lắc đầu “VẬY nên anh đừng đặc ý vội, tình nhân nhiều đến đâu cũng chẳng có gì đáng tự hào. Làm người mà không có kẻ nào yêu mình thật lòng mới gọi là đáng thương.”

Hạ Vũ Thiên nghe những lời này mặt liền tái đi, đưa tay định lấy bao thuốc trên bàn mới phát hiện thuốc lá cũng đã ứt hết. Anh bực bội đứng dậy, quay lưng đá văng cửa phòng bước ra ngoài.

Cửa phòng đóng sập lại đánh “rầm”, Lâm Viễn thở phào nhẹ nhõm. May mắn hôm nay Hạ Vũ Thiên không được tỉnh táo như bình thường, đã quên mất trên tay cậu còn đeo chiếc vòng tay thông minh kia. Nếu lúc nãy anh ta nhớ đến nó mà dùng chức năng khóa lại thì đã phiền phức to rồi.

Nghĩ tới đây Lâm Viễn bất đắc dĩ thở dài... Cậu cuộn chặt lại ngủ, cảm thấy trong mình hơi âm ỉm, lại còn rất lạnh nữa.

Lâm Viễn ngủ một giấc mãi tới giữa trưa của hai ngày hôm sau mới tỉnh lại. Vừa mở mắt ra cậu đã thấy Hạ Vũ Thiên và Tống Hi đang ngồi cạnh giường, mắt hai người đều thâm quầng cả. Nhìn kỹ thì quầng mắt của Hạ Vũ Thiên có đen hơn một chút, là do bị Lâm Viễn đấm vào một bên, trước đó còn bị Tống Hi tặng cho một cú vào bên còn lại, thành ra hai mắt khá cân nhau. Còn mắt Tống Hi bị thâm hình như là do thức trắng đêm.

Lâm Viễn rất muốn cười phá lên, nhưng vừa mở miệng ra đã cảm thấy cổ họng mình đau rát, ngay cả tiếng nói phát ra cũng khàn khàn khô khốc.

Hạ Vũ Thiên thấy Lâm Viễn tỉnh lại liền thở phào nhẹ nhõm, nói vọng ra với A Thường đang đứng ngoài cửa, “Gọi Lý Cố tới xem thế nào.”

Không lâu sau, Lý Cố mặc áo blouse trắng chạy vào, khám qua cho Lâm Viễn “Đã hạ sốt rồi, nghỉ ngơi thêm mấy ngày là bình thường.”

Lâm Viễn đoán rằng mình bị sốt. Cậu nhớ ra đêm hôm đó sau khi Hạ Vũ Thiên ra ngoài, cậu liền nằm xuống ngủ, nhưng chăn cuộn trên người vừa ấm lại còn hơi mỏng nữa... Có lẽ sau khi ngủ rồi cậu bị cảm, nhưng đã sốt cao rồi lại còn mê man hẳn mấy ngày liên tiếp thế này thì chắc là kèm thêm cả viêm phổi mất rồi.

“Cậu cảm thấy thế nào?” Tống Hi hỏi Lâm Viễn. Lâm Viễn chớp chớp mắt nói đúng một từ, “Đói...”

Mọi người đều thở phào, kêu đói có nghĩa là không còn nguy hiểm nữa. Tống Hi và Hạ Vũ Thiên đưa mắt nhìn nhau, cả hai đều không ai nhúc nhích. Lý Cố ngó trái ngó phải một lát thấy vậy liền đứng dậy “Thôi, tôi đi lấy đồ ăn tới.” Nói xong anh liền quay lưng chuồn mất.

Lâm Viễn hết ngó Tống Hi lại nhìn sang Hạ Vũ Thiên, cảm thấy bầu không khí có cái gì đó là lạ. Chẳng lẽ hai người này đánh nhau xong tới giờ còn chưa chịu hòa giải với nhau sao?

Đúng lúc này cửa bị đẩy ra, Tiêu Thụy nhàn nhã đi vào thấy Lâm Viễn nằm trên giường chớp chớp mắt liền cười nói, “Hê, đã tỉnh rồi à?”

Lâm Viễn nhìn cậu ta, không thèm đáp lại. Dù sao cổ họng cũng đang đau, cậu lười không muốn cãi nhau.

“Thế nào rồi?” Tống Hi hỏi Tiêu Thụy.

“Còn có thể thế nào được nữa, có thù tất trả, có oán tất báo thôi.” Tiêu Thụy cười lạnh lùng, vẻ mặt rất đáng sợ.

Lâm Viễn hơi nhúu mày, đừng nói là Tiêu Thụy thật sự đã xử cha nuôi mình rồi đấy nhé?

“Lâm Viễn, lần này cậu đúng thật là nổi tiếng rồi đó.” Tiêu Thụy cười ha hả, ngồi xuống sô-pha nói “Bây giờ cả thế giới đều biết vì cậu mà Hạ Vũ Thiên và Tống Hi ghen tuông tới nổi anh em bất hòa, Hạ Vũ Thiên thậm chí còn vì cậu mà không thèm trở về nhà nữa.”

Khóe miệng Lâm Viễn khẽ run rẩy - ai dà, xong đời rồi.

Hạ Vũ Thiên nhú mày, Tống Hi ngắt lời cậu ta “Cậu lại nói linh tinh gì đó, đi đi.”

“Đi gì mà đi?” Tiêu Thụy không đồng ý “Tôi đâu đã nói gì...” Nhưng cậu ta còn chưa kịp phản đối xong đã bị Tống Hi kéo ra khỏi cửa.

Tống Hi quay đầu lại bảo Lâm Viễn “Lâm Viễn, tôi còn có chút việc phải giải quyết. Ngày mai tôi lại tới thăm cậu.”

Lâm Viễn gật đầu. Tống Hi kéo Tiêu Thụy đi mất, cánh cửa phòng nhẹ nhàng đóng lại... Trong phòng lúc này chỉ còn lại hai người - Lâm Viễn và Hạ Vũ Thiên.

Lâm Viễn đưa mắt liếc nhìn Hạ Vũ Thiên không nói câu nào, cổ họng cậu đau rát. Đã lâu lắm rồi cậu chưa bị cảm, lần này nhất định là do nhảy xuống biển nhiễm lạnh nên mới bị đây.

Hạ Vũ Thiên khẽ thở dài một tiếng, kéo ghế ngồi xuống cạnh giường hỏi “Cảm thấy thế nào rồi?”

Lâm Viễn ho nhẹ một tiếng đáp “Cũng tạm ổn.”

“Bản danh sách tôi đã lấy được rồi.” Hạ Vũ Thiên nói “Hiện giờ thực lực của nhà họ Hạ đã lớn mạnh hơn trước rất nhiều, những gì tôi cần làm căn bản đều đã làm xong.”

Lâm Viễn hơi nghi ngờ, Hạ Vũ Thiên nói ra những lời này là có ý gì?

“Tôi đã tháo vòng tay ra cho cậu.” Hạ Vũ Thiên chỉ vào cặp vòng lúc này đang đặt trên tủ đầu giường - Lâm Viễn sửng sốt, chẳng lẽ cậu đã được tự do rồi?! Lần hợp tác này thực sự đã kết thúc?

“Chuyện lần này rất thuận lợi, từ nay về sau cậu không cần phải làm gì nữa. Chỉ cần chờ tới khi công bố di chúc, cậu nói một câu là xong.” Hạ Vũ Thiên bắt chéo hai chân “Còn nữa, bây giờ nhà họ Hạ cũng chẳng còn ai có thể uy hiếp tôi nữa, cho nên cậu cũng không phải đóng kịch như trước.”

Lâm Viễn nhướn mày hỏi “Vậy tôi có thể trở về rồi?”

Hạ Vũ Thiên cười lạnh một tiếng “Chẳng phải cậu đã bị bệnh viện đó khai trừ rồi sao? Quay trở về nơi khỉ ho cò gáy đó làm gì?”

Lâm Viễn nhăn mặt, lại nghe Hạ Vũ Thiên nói tiếp “Cậu vẫn có thể tiếp tục làm việc ở chỗ Lý Cổ, cũng không cần phải trở về nhà tôi nữa.”

“Cũng không phải giả làm tình nhân của anh nữa rồi à?” Lâm Viễn hỏi.

Hạ Vũ Thiên giơ tay ra khê siết cầm Lâm Viễn “Sao thế? Việc giả làm tình nhân của tôi hạ thấp cậu lắm sao?”

Lâm Viễn âm thầm đáp lại - đúng thế đấy. Nhưng khi mở miệng ra thì câu trả lời lại là “Không có mà.”

Hạ Vũ Thiên lắc đầu, lấy một chiếc thẻ khóa từ trong túi áo ra, “Để đảm bảo an toàn, trong thời gian này cậu vẫn còn cần có người bảo vệ. Bên cạnh phòng chung cư của tôi vẫn còn một phòng trống, tạm thời cậu cứ ở tại đó... Thời gian qua cậu đã giúp tôi rất nhiều việc rồi, bây giờ cậu cần gì cứ nói.”

Lâm Viễn chớp chớp mắt, tôi đã ngủ hai ngày hay là ngủ hẳn hai năm vậy trời? Hạ Vũ Thiên cuối cùng cũng tiến hóa thành người được rồi sao.

Hạ Vũ Thiên thấy vẻ mặt Lâm Viễn vẫn đầy nghi ngờ liền giơ tay véo mũi cậu “Cậu cứ tiếp tục cuộc sống yên ổn trong vỏ ốc của mình là được, đừng có gây thêm rắc rối gì nữa.”

Cuối cùng nụ cười cũng xuất hiện trên gương mặt Lâm Viễn - mãi rồi ta đây cũng có thể coi như là “khổ tận cam lai”.

Đúng lúc này điện thoại di động của Hạ Vũ Thiên rung lên. Anh cầm lên nhìn qua, sau đó nói với Lâm Viễn, “Chỗ này là phòng khám của Lý Cố.”

“Sao?” Lâm Viễn sững sốt “Chúng ta đã về rồi à?”

“Cậu sốt đến bốn mươi độ, không về chẳng lẽ ở lại chờ chết?” Hạ Vũ Thiên bức dọc nói “Ở lại đây thêm một ngày, tối mai tôi tới đón cậu về.” Nói xong Hạ Vũ Thiên nhanh chóng đi mất.

Lâm Viễn cầm thẻ khóa nằm trên giường, những nghi ngờ trong cậu vẫn chưa hết hẳn... Thế này là thế nào? Vì sao đột nhiên tất cả đã thay đổi thành như vậy? Đã kết thúc thật rồi ư?

Tảng đá vẫn đè nặng trong tim lâu nay cuối cùng cũng biến mất, Lâm Viễn cảm thấy mình thoải mái hơn rất nhiều. Cũng có lẽ là bởi vì cậu đã hạ sốt. Cậu lăn đi lăn lại trên giường - thật sự đã kết thúc rồi sao? Không thể tin nổi.

Cuối cùng, Lâm Viễn quyết định không nghĩ nhiều nữa, cậu chui ra khỏi chăn, chạy vào nhà vệ sinh riêng của căn phòng bệnh cao cấp mình đang ở tắm tấp một trận.

Lý Cố cầm hộp cơm vào, nghe thấy tiếng nước chảy trong phòng tắm liền giúp Lâm Viễn thay ga trải giường, sau đó ngồi trên ghế chờ cậu ra ngoài. Trên

tay anh cầm tờ báo nhưng mắt lại nhìn chăm chăm vào hộp cơm đến gần người, chân mày hơi nhíu lại.

Hạ Vũ Thiên lên xe, ra lệnh cho A Thường trở lại công ty.

A Thường khởi động xe “Thiếu gia, tình hình hiện nay rất nguy hiểm, sao lại để cho Lâm Viễn ở một mình như vậy... Có thể nào sẽ xảy ra chuyện không?”

“Thế nên mới phải tăng cường thêm người bảo vệ cho cậu ta.” Hạ Vũ Thiên trả lời.

A Thường gạt đầu, đưa mắt nhìn sang Hạ Vũ Thiên hỏi “Vì sao phải lừa dối cậu ấy rằng mọi chuyện đã kết thúc rồi...”

Hạ Vũ Thiên cười nhạt “Ý thức đề phòng của Lâm Viễn quá cao. Từ đó đến nay tôi đã lãng phí quá nhiều thời gian. Một khi vẫn còn kế ước, mặc cho tôi có làm gì cậu ta cũng chỉ cảm thấy tôi muốn lợi dụng cậu ta.”

A Thường gạt đầu “Quả đúng vậy...”

“Thời gian không còn nhiều.” Hạ Vũ Thiên nói “Buộc lòng phải thay đổi kế hoạch một chút.”

A Thường nhìn Hạ Vũ Thiên qua gương chiếu hậu, chỉ yên lặng lái xe.

Hạ Vũ Thiên thấy vẻ mặt A Thường muốn nói gì đó nhưng lại thôi liền cười, nới lỏng cà-vạt ra nói “Đường tình duyên của Lâm Viễn không tệ đâu nhì. Cả anh, cả Tống Hi lẫn Lý Cố đều tự giác muốn bảo vệ cậu ta.”

“Thực ra cũng chẳng phải là do đường tình duyên của cậu ấy may mắn.” A Thường trả lời “Chỉ là tôi cảm thấy cậu ấy rất vô tội.”

“Trên thế giới này, trừ những kẻ xấu ra tất cả những người còn lại đều vô tội cả.” Hạ Vũ Thiên nói “Nhưng tôi chưa thấy anh thương cảm cho ai bao giờ.”

A Thường không nói gì, tiếp tục lái xe.

Hạ Vũ Thiên tiếp tục đọc báo, nhưng thật ra trong lòng đầy tâm tư. Cứ nhớ lại chuyện ngày hôm đó bị Lâm Viễn cự tuyệt, Hạ Vũ Thiên lại thấy trong lòng ôm một cục tức to bự. Lâm Viễn, cậu hãy đợi đấy tôi mà không thịt được cậu thì không phải là Hạ Vũ Thiên.

Lâm Viễn tắm xong cả người nhẹ nhàng thoải mái, cậu sung sướng đi ra ngoài, thấy trên bàn đầy đồ ăn ngon đang đợi mình, liền vui vẻ chạy tới ăn.

Lý Cố rót cho cậu một cốc trà “Mặc thêm một ít quần áo vào đi. Cậu không cảm thấy lạnh sao, vừa hết cảm đã coi thường mạng sống rồi.”

Lâm Viễn hai ngày nay chưa ăn gì, sắp chết đói đến nơi, cậu vừa ăn vừa nói “Đói chết mất... Lý Cố, ngày mai tôi bắt đầu đi làm nhé?”

Lý Cố ngạc nhiên hỏi “Cậu có thể đi làm lại rồi sao?”

Lâm Viễn gật đầu đáp “Hạ Vũ Thiên bảo tôi xong việc rồi.”

Lý Cố nghe vậy ngẫm nghĩ một lát, cuối cùng gật đầu đáp “Ừ... Thế thì tốt quá, tôi cũng đang thiếu người đây. Nhưng cậu cứ nghỉ ngơi thêm mấy ngày đi đã, vừa mới khỏi bệnh xong mà.”

“Không sao.” Lâm Viễn cười hì hì xua tay “Tôi đây khó khăn lắm mới được xỏ lồng, nếu không thoải mái ăn chơi một trận thì thật là có lỗi với chính mình, hê hê.”

Ăn cơm xong, Lâm Viễn uống thuốc rồi mặc áo khoác. Cậu sờ tay vào túi... Cái bật lửa kia vẫn còn nguyên đó... Lâm Viễn cười tíu mắt, coi như nửa năm vừa rồi không phải làm không công. Cậu tiện tay ném luôn chiếc thẻ khóa lên bàn, quay sang hỏi Lý Cố “Lý Cố chỗ anh có ở được không? Tôi định tự thuê một phòng nhưng trước đó qua chỗ anh tá túc mấy đêm không sao chứ?”

Lý Cố tròn mắt nhìn cậu “Cậu không ở chỗ Hạ Vũ Thiên nữa à?”

“Anh ta bảo tôi ở phòng kế bên, nhưng phòng to quá tôi không quen. Tôi thuê một căn phòng nho nhỏ là được rồi lát nữa tôi đi lấy hành lý.”

“À...” Lý Cố gật đầu “Cậu ở chỗ tôi cũng được, nhưng có nên nói trước với Hạ Vũ Thiên một tiếng không?”

Lâm Viễn nhăn mặt nhưng vẫn rút điện thoại ra gọi cho Hạ Vũ Thiên. Không giống như suy nghĩ của cậu, Hạ Vũ Thiên lập tức đồng ý ngay.

Lâm Viễn gãi đầu, lúc này đây cậu bắt đầu tin rằng mọi chuyện thật sự đã kết thúc rồi.

“Tôi đi siêu thị mua ít đồ.” Lâm Viễn đứng định bước ra khỏi cửa, vẫy tay chào Lý Cố “Lát nữa tôi sẽ quay lại.”

“Cậu không gọi xe sao?” Lý Cố hoảng hồn, vội vàng chạy theo “Đi một mình à?”

“Có sao đâu nào?” Lâm Viễn vỗ vỗ vai anh ta “Chẳng phải mọi chuyện đều đã xong xuôi cả rồi sao? Cũng đã lâu lắm tôi chưa được dạo phố.”

“Vậy tôi đi cùng cậu nhé.” Lý Cố nói “Cậu mới vừa khỏi bệnh mà.”

Lâm Viễn mặt mày nhăn nhó, Lý Cố thấy cậu có vẻ không vui liền hấp tấp nói thêm “Tôi mời cậu ăn.”

Lâm Viễn nghe vậy liền cười hơn hờ đáp “Chúng ta đi ăn đồ nướng nhé?”

Lý Cố thở dài đầy ảo não bước theo Lâm Viễn ra ngoài, trong lòng thầm cầu nguyện - đừng xảy ra chuyện gì đấy nhé. Tên Hạ Vũ Thiên chết tiệt kia, anh đang định làm cái quái gì thế?!

Chương 47

Lâm Viễn vừa bước chân ra phố liền lập tức thẳng tiến về phía siêu thị. Lý Cố vừa bước theo sau vừa căng thẳng nhìn quanh bốn phía, chỉ sợ từ đâu lao ra vài chục gã cao to chạy tới bắt cóc Lâm Viễn, thậm chí lao thẳng từ trên trời xuống bắt cậu ta theo luôn cũng không chừng... Hoặc cũng có thể là một trận mưa đạn bay tới đoàn cái bắn chết Lâm Viễn. Lý Cố lập tức đi sát sạt bên cạnh Lâm Viễn, nâng cao tinh thần cảnh giác, nhìn dáo dác khắp nơi như một con thỏ sợ sệt.

Lâm Viễn ngạc nhiên nhìn hành động kỳ lạ này của Lý Cố “Lý Cố, anh làm gì vậy? Đề phòng trộm cướp à?”

Lý Cố nhăn mặt trả lời “Không có gì, chẳng qua là chưa kịp thích ứng thôi.”

“Đừng nhắc đến nữa, tôi cũng có phần không quen.” Lâm Viễn nhún vai “Trước đây lúc nào cũng có mấy vệ sĩ áo đen theo sau, bây giờ tự dưng không có nữa cũng thật là bất tiện.”

“Bất tiện?” Lý Cố sung sướng thầm nghĩ, cậu cũng muốn có người theo sát phải không? Nếu muốn có người tôi liền lập tức gọi điện bảo Hạ Vũ Thiên phái vài tên tới đây ngay!

“Đương nhiên, có mấy vệ sĩ áo đen ở bên cạnh tiện lợi hơn nhiều.” Lâm Viễn cười rất gian xảo, “Hơn nữa nhìn vào rất chi là oách, giống như đám nhà giàu mới nổi ấy, đi đâu cũng mang theo một đồng đội tử bám đuôi theo.”

Lý Cố nghĩ thầm - Lâm Viễn đúng thật vô cùng thoải mái vô tư. Quả nhiên kẻ không biết gì mới là người hạnh phúc nhất, chứ đâu như bản thân anh, mệt sắp chết rồi. Sau này anh phải sống thế nào mới được đây hả? Hạ Vũ Thiên, cậu đúng là đồ trời đánh!

Sau khi lao vào siêu thị, Lâm Viễn liền cầm giỏ bắt đầu chọn đồ. Những thứ cậu chọn đa phần đều là những đồ sinh hoạt bình thường, ví dụ như bàn chải đánh răng, khăn mặt, lược... tất cả đều phải mua mới. Tốt nhất là đổi cả xà phòng nữa, để giải đen luôn.

Lý Cố đứng cạnh cảnh giác cao độ, anh không ngừng lảo liên nhòm trước ngó sau đến mức khiến cho bảo vệ siêu thị cũng phải nghi ngờ. Họ nghĩ rằng

hoặc anh ta đang định trộm đồ, hoặc là có ý đồ bắt mình trong đầu, thế là tất cả đều nhất loạt tiến lại gần anh ta. Lý Cố thấy có người tới gần thì căng thẳng tới cực điểm, lập tức rút điện thoại ra, “Hạ Vũ Thiên!”

Lâm Viễn còn chưa kịp hiểu gì, chỉ thấy Lý Cố cầm di động gào lên cái tên Hạ Vũ Thiên liền hỏi “Sao thế?”

“Chúng tôi đang ở siêu thị trước cửa phòng khám ấy!” Lý Cố hét thất thanh xong bèn cúp điện thoại kéo tay Lâm Viễn co giò chạy.

“Ê?” Lâm Viễn vẫn không rõ chuyện xảy ra, một tay cầm giỏ bị Lý Cố kéo ra ngoài phi như bay về phía cửa ra vào. Lúc này mấy gã bảo vệ càng chắc chắn tên này trăm phần trăm là ăn trộm rồi! Thế là cũng lập tức đuổi theo ráo riết phía sau.

Lâm Viễn vừa chạy vừa hỏi “Lý Cố này, anh có việc gì gấp sao? Trả tiền trước rồi hãy đi có được không?”

Lý Cố đẩy Lâm Viễn vào cửa thoát hiểm, sau đó lao vào đóng chặt cánh cửa thoát hiểm, tiện tay vớ tay lấy cây lau nhà cạnh đó chèn cửa lại, tay lăm lăm cây chổi làm vũ khí.

Lâm Viễn đứng bên cạnh bất đắc dĩ trơ mắt nhìn anh ta... Chẳng lẽ trong người Lý Cố đã sẵn tiềm ẩn căn bệnh tâm thần chưa biểu hiện ra ngoài, đến hôm nay bỗng đột nhiên phát tác? Hay là vừa rồi bị điều gì đó tác động cực mạnh, hoặc bữa trưa nay ăn phải thức ăn mất vệ sinh?

Lúc này, hầu hết bảo vệ siêu thị đều đã tới bên ngoài bắt đầu phá cửa.

Cây lau nhà bị Lý Cố dùng để chặn cửa khá chắc chắn, đám bảo vệ không đẩy nổi. Từ phía dưới chợt có tiếng bước chân vang lên, có thêm hai gã bảo vệ chạy tới.

Những người bảo vệ vừa rồi thấy Lâm Viễn bị Lý Cố lôi theo ra ngoài, lại thêm Lâm Viễn ốm nặng mới khỏi nên trông vừa yếu đuối, sắc mặt lại tái nhợt, cộng thêm vẻ mặt ngây ngô như đang không hiểu chuyện gì vừa xảy ra, nên họ cho rằng cậu là vị khách hàng không may mắn bị kẻ điên kia bắt cóc! Lúc này, họ định kéo cậu sang phía mình nhằm bảo vệ khách hàng cách xa cái tên điên kia ra.

Nhưng Lý Cố vừa thấy hai người kia muốn kéo Lâm Viễn đi lập tức sợ hãi. Quả nhiên mà! Đúng là bọn chúng tới bắt cóc Lâm Viễn! Lại còn giả làm bảo vệ siêu thị nữa!

Nghĩ tới đây, Lý Cố quyết định giở độc chiêu của mình ra, xua xua tay với Lâm Viễn “Tránh ra!”

Lâm Viễn ngoan ngoãn núp vào trong góc. Bệnh của Lý Cố cũng không nhẹ đâu, thế này về sau làm sao mà khám được cho ai nữa? Lỡ tới lúc phẫu thuật lại phát bệnh đem luôn người ta ra giải phẫu sống lung tung thì phải giải quyết thế nào?

Lý Cố cũng không hề kém cỏi, phản ứng rất nhanh, dùng cán chổi quét rác hung hãn chọc thẳng vào hạ bộ của gã bảo vệ đang xông tới.

“Á!” Người kia chưa kịp đề phòng đã lãnh ngay một cú. Lý Cố là bác sĩ khoa ngoại nên thủ pháp ra tay cực kỳ chuẩn xác, một phát chọc thẳng ngay vào chỗ hiểm. Người bảo vệ lão đảo, may là không ngã xuống cầu thang, đau đến tái mặt, ôm chỗ hiểm của mình mà nhảy tưng tưng. Lâm Viễn không khỏi xuýt xoa - mẹ ơi, chiêu này hiểm ác thật. Lát nữa nhất định phải bắt Lý Cố chỉ cho mình hết tinh túy của nó, chiêu này dùng để đối phó với Hạ Vũ Thiên thì phải biết!

Nghĩ tới đây Lâm Viễn bỗng ngẩn người, sau đó cậu lập tức nhớ ra. Cậu cũng không cần phải học làm gì, chẳng còn bao lâu nữa cậu và Hạ Vũ Thiên có lẽ sẽ không bao giờ còn gặp lại nhau. Lâm Viễn chợt cảm thấy trong lòng có đôi phần khó chịu. Cậu còn đang nghĩ mình kỳ quái thì đột nhiên nghe thấy gã bảo vệ còn lại kêu lên “Ai da” một tiếng, hóa ra là Lý Cố quét ngang cây chổi đập thẳng vào mặt gã... Và thế là bảo vệ cứ thế mà ngã xuống một cách vô cùng oai liệt.

Lâm Viễn cảm thán - Lý Cố quả nhiên là rất giỏi!

Xử lý xong hai người bảo vệ, Lý Cố ném chổi kéo tay Lâm Viễn, thân nhiên đạp qua người gã bảo vệ mà chạy xuống dưới cầu thang. Lâm Viễn không khỏi nhăn mặt - cũng ác thật đấy... Hay là cứ về ở phòng kế bên chỗ Hạ Vũ Thiên đi, ở cùng với Lý Cố không biết liệu có nguy hiểm không nữa? Lỡ đâu nửa đêm nửa hôm anh ta mà lên cơn điên thì mình đúng là gọi trời trời không thấu, gọi đất đất không hay.

Vẫn còn đang miên man suy nghĩ thì Lý Cố đã kịp kéo cậu lao như bay xuống cầu thang, rời khỏi cửa thoát hiểm phi thẳng tới bãi đỗ xe. Cũng cùng lúc này, có hai chiếc xe cũng lao về phía cửa gara. Lâm Viễn nhận ra một trong hai chiếc đang lao tới kia là xe của Hạ Vũ Thiên.

Lý Cố đứng yên tại chỗ vẫy tay, ý bảo Hạ Vũ Thiên mau đến đây đi! Đồng thời mắt cũng không quên cảnh giác ngoái lại phía sau.

Xe Hạ Vũ Thiên đỗ lại bên cạnh Lâm Viễn. Hạ Vũ Thiên xuống xe kéo Lâm Viễn ra phía sau mình, đoạn hỏi Lý Cố, “Có chuyện gì xảy ra thế?”

Lâm Viễn bị Hạ Vũ Thiên kéo ra phía sau lưng anh ta, cậu cảm thấy Hạ Vũ Thiên vẫn bảo vệ mình như trước. Trong lòng cậu vì thế không tránh khỏi suy

nghĩ, nghĩ không ra cậu cảm thấy có gì đó rất khó chịu, cảm xúc bỗng nhiên cũng trầm xuống.

A Thường và đám vệ sĩ cũng đã xuống xe, chuẩn bị rút súng ra chiến đấu. Lúc này nguyên đàn bảo vệ siêu thị cũng vừa chạy tới nơi, vừa chạy vừa chỉ vào Lý Cố hét, “Có thằng điên đi ăn trộm đồ kìa!”

Lý Cố trợn mắt mắng “Mẹ nó chứ, có mà chúng mày mới ăn trộm ấy!”

Lâm Viễn đưa tay khê chọc chọc anh ta, ý bảo cho anh nhìn cái giỏ mua đồ siêu thị vẫn còn chưa thanh toán trên tay mình, “Này... Lý Cố, đúng là trộm thật mà.”

Lý Cố chớp chớp mắt, nói với mấy gã bảo vệ, “Các anh sao lại lén lén lút lút theo chúng tôi làm trò gì?”

Mấy gã bảo vệ tức giận nghiêng răng kèn kẹt, khóe miệng giật giật nói “Chúng tôi là bảo vệ siêu thị, việc gì phải lén lút? Chính anh có những hành vi lén lén lút lút nên chúng tôi mới chú ý!”

Lý Cố ngây người, gãi đầu gãi tai - có chuyện đó sao?

Nghe đoạn đối thoại giữa hai bên, Hạ Vũ Thiên lập tức hiểu được vừa rồi đã xảy ra chuyện gì, chỉ biết lắc lắc đầu nói “Thật xin lỗi, chỉ là hiểu lầm thôi. Người bạn này của tôi mắc chứng hoang tưởng nặng, bệnh tâm thần cấp tám rồi xin đừng chấp nhậ với anh ta.”

Khóe miệng Lâm Viễn và Lý Cố đồng thời giật giật liên hồi - Hạ Vũ Thiên, anh mới phát minh ra căn bệnh cấp đó đấy à? Bệnh tâm thần lại còn đến cấp tám?

Mấy gã bảo vệ quay mặt nhìn nhau - cấp tám chắc là phải rất nghiêm trọng rồi, có phải lên đến cấp mười là điên luôn rồi không?

“Thành thật xin lỗi.” Lâm Viễn trả lại giỏ đồ nói “Bạn tôi bệnh cũng khá nặng. Thật ra anh ấy không cố tình muốn lấy trộm đồ đâu, những thứ này phiền các anh mang về giúp. Tiền bồi thường bao nhiêu chúng tôi đều đồng ý, tất cả mọi chuyện chấm dứt ở đây.”

Mấy gã bảo vệ đưa mắt nhìn nhau, như thế này họ cũng còn biết nói gì hơn được nữa? Khách hàng là thượng đế, mà bọn họ còn có thể làm gì với một người bị bệnh tâm thần chứ? Người có vẻ giống như đứng đầu đám bảo vệ xoa tay đáp “Không cần bồi thường, trả lại đồ là được rồi. Người bệnh như thế này các anh lại để chữa tại nhà sao? Lần sau nhớ phải trông coi cho cẩn thận, đừng để anh ta đi ra ngoài lung tung, nếu lỡ làm ai bị thương thì sao? Trên kia

còn có một người bị thương vào chỗ hiểm, riêng cái này thì phải bồi thường tiền thuốc men.”

“Được.” Lâm Viễn gật đầu, Hạ Vũ Thiên cầm lấy giỏ.

Hạ Vũ Thiên vừa dùng một tay giữ chặt Lý Cố giả bộ ngăn không cho anh ta lên cơn cắn người, vừa cúi đầu nhìn chỗ đồ đang có trong giỏ xách, cầm lấy đưa cho một gã thuộc hạ “Đi theo họ trả tiền, nhân thể mua thêm một ít đồ dùng cần thiết nữa.”

Mấy gã bảo vệ kia cũng biết nhìn người, chỉ mới liếc qua cũng biết Hạ Vũ Thiên không phải là kẻ mà người khác dễ dàng động tới nên tất cả đều tự giác dẫn người đi trả tiền. Vệ sĩ của Hạ Vũ Thiên cũng nhân đó bồi thường cho mấy người bảo vệ bị Lý Cố gây thương tích. Mọi việc đều được giải quyết êm xuôi.

Mọi người lên xe, Lý Cố đưa tay lên day day hai bên huyệt thái dương của mình - mẹ nó, đây không phải là kế lâu dài, cứ như thế sau này không phát điên mới là lạ.

Hạ Vũ Thiên ngồi cạnh lái xe nhìn Lâm Viễn và Lý Cố ngồi băng ghế sau qua gương chiếu hậu. Lý Cố thì đang vò đầu bứt tai còn Lâm Viễn lại ngồi yên lặng ngắm phong cảnh ngoài cửa kính. Nhưng có lẽ vì đã ở cùng với nhau khá lâu rồi nên Hạ Vũ Thiên vẫn có thể thấy trong ánh mắt của Lâm Viễn toát lên sự không vui vẻ... Thậm chí nó còn đượm vẻ muộn phiến.

“Hay cậu về ở chỗ tôi đi.” Hạ Vũ Thiên mở miệng “Cậu ở chỗ Lý Cố, anh ta không sớm thì muộn cũng phát điên mất.”

Lâm Viễn khẽ sững người, sau đó liền gật đầu. Lý Cố thấy vậy lắc đầu bảo “Không có gì... Tôi chỉ hơi căng thẳng một chút thôi. Tiểu Viễn Viễn, cậu tự chọn đi, muốn ở đâu cũng được. Hôm nay tôi đột nhiên có chút không bình thường ấy mà từ ngày mai sẽ không bao giờ như thế này nữa!”. Lý Cố đương nhiên cũng thấy được vẻ thất vọng toát lên trong ánh mắt Lâm Viễn... Cậu nhóc này cũng coi như là xui xẻo, thật tội nghiệp. Đang yên đang lành đột nhiên lại bị Hạ Vũ Thiên lôi vào trong vòng tranh đấu, cho đến bây giờ không còn bất kỳ ai dám giữ cậu ta lại bên cạnh nữa. Cậu ta không muốn ở chỗ Hạ Vũ Thiên cũng không phải là điều vô lý, nếu đến cả mình cũng không thể bảo vệ cậu ta thì có khác gì bắt Lâm Viễn lưu lạc không có nơi nào để trở về, thật sự là rất đáng thương.

Lâm Viễn quay sang nhìn Lý Cố. Cậu đương nhiên biết rằng chỉ vì anh ta nghĩ tới tâm trạng của mình nên mới đồng ý, chẳng qua cũng chỉ là vì tình nghĩa giữa hai người trước giờ mà thôi. Lâm Viễn cười cười, nói bằng giọng nửa đùa nửa thật “Tôi hiểu mà, anh không cần phải lo lắng. Thôi tốt hơn hết là tôi vẫn

nên trở về chỗ của mình thì hơn, nếu không lỡ như anh lại bị tâm thần phân liệt như hôm nay thì tôi chẳng biết mình sẽ biến thành thế nào nữa.”

Lý Cố lộ vẻ hơi khó xử. Lâm Viễn vỗ vỗ nhẹ vai anh cười to như muốn bảo không sao đâu!

Xe rẽ qua phòng khám, thả Lý Cố xuống. Sau đó Hạ Vũ Thiên đưa Lâm Viễn về lại chung cư.

Hạ Vũ Thiên chuyển xuống ngồi ghế sau, thấy Lâm Viễn có vẻ mệt mỏi, cậu uể oải dựa vào cửa kính xe, anh liền hỏi “Ăn cơm chưa?”

“Rồi.” Lâm Viễn gật đầu.

“VẬY còn thuốc thì sao?”. Hạ Vũ Thiên hỏi tiếp.

Lâm Viễn lại gật gật đầu, ý bảo cũng đã uống rồi.

Hạ Vũ Thiên cười cười, đưa tay sờ lên trán cậu “Hạ sốt rồi chứ?”

Lâm Viễn không thèm gật đầu nữa, cậu mệt rồi.

Hạ Vũ Thiên thấy Lâm Viễn có vẻ lười nhác liền nói “Mệt thì ngủ một lát đi.”

Lâm Viễn nghĩ bụng - ngồi như thế này thì ngủ kiểu gì được. Cổ họng đau, môi khô lưỡi nẻ, đang yên đang lành không sao, cứ gặp anh là không có chuyện gì hay ho mà!

Hạ Vũ Thiên kéo cậu sang, để cho Lâm Viễn gối lên chân mình.

Lâm Viễn chống cự, Hạ Vũ Thiên bật cười “Hai chúng ta ngay cả những hành động thân mật hơn nữa cũng đều làm rồi, chỉ gối đầu lên chân thôi sao phải xấu hổ?”

Lâm Viễn trợn mắt nhìn anh ta, nhưng quả thật lúc này đầu óc cậu hơi choáng váng. Có lẽ là do vừa rồi bị Lý Cố cố gắng kéo cậu chạy trốn cho nhanh. Hay là do cậu đang bị say xe nhỉ? Nói chung là đầu cứ mông mông lung lung, quay cuồng cực kỳ khó chịu.

Hạ Vũ Thiên để Lâm Viễn dựa vào người mình, nhẹ nhàng vuốt tóc cậu gọi nhỏ “Lâm Viễn.”

Lâm Viễn liếc anh ta, không lên tiếng.

“Cậu không vui sao?” Hạ Vũ Thiên hỏi.

Lâm Viễn không đáp, Hạ Vũ Thiên cúi đầu hôn lên trán cậu “Không sao, mọi người không cần cậu vẫn có tôi cần cậu. Cậu cứ ở chỗ tôi đi.”

Lâm Viễn nhú mày, quay mặt đi không nhìn Hạ Vũ Thiên. Cậu lơ mơ chìm vào giấc ngủ.

Chương 48

Sau khi trở về chung cư, Lâm Viễn và Vũ Hạ Thiên cùng nhau đi vào. Thấy Lâm Viễn cứ đứng yên đó chờ anh mở cửa phòng kế bên cho, Hạ Vũ Thiên liền hỏi, “Chìa khóa lúc này tôi đưa cho cậu đâu rồi?”

Mắt Lâm Viễn chớp chớp - cậu để quên ở phòng khám rồi còn đâu, bèn trả lời “Tôi quay lại lấy vậy.”

“Này.” Hạ Vũ Thiên kéo cậu “Để tôi bảo người đi lấy là được rồi, cậu vào đây ngồi một lúc đi đã.”

Lâm Viễn bị kéo tới sofa ngồi. Hạ Vũ Thiên gọi điện thoại nói mấy câu, sau đó rót nước ấm mang ra cho cậu uống thuốc.

Lâm Viễn nói “Thuốc này phải uống sau bữa ăn.”

Hạ Vũ Thiên ngây người, “Vậy sao? Để tôi đi lấy thực đơn của mấy nhà hàng mang lại đây.”

Lâm Viễn bật cười “Tôi muốn ăn món ăn Trung Quốc.”

“Đồ ăn Trung Quốc, cậu muốn ăn món gì?” Hạ Vũ Thiên lấy ra một tập danh sách các nhà hàng lật qua lật lại.

“Ở đâu ra vậy?” Lâm Viễn cầm lên xem. Được lắm, cả một tập dày cộp. Xem ra ở đây có đầy đủ tên tất cả các nhà hàng có dịch vụ giao đồ ăn đến tận nhà trong thành phố này.

“Tôi cho người mang tới.” Hạ Vũ Thiên nói “Tôi vốn không biết nấu ăn, dù sao cũng phải gọi thức ăn ở ngoài, vậy gọi cùng nhau luôn đi.”

Lâm Viễn dăm chiêu ngó Hạ Vũ Thiên, lật lật quyển danh sách hỏi “Anh muốn ăn gì?”

Hạ Vũ Thiên ngồi xuống kế bên cậu đáp “Ừm... Cảm mạo không thể ăn đồ cay nóng đúng không?”

Lâm Viễn gật đầu “Ăn canh vịt hầm đi, bảo họ cho thêm một ít tiết vịt. Ăn cái đó có thể bổ nguyên khí.”

“Được.” Hạ Vũ Thiên gật đầu “Có gọi cá không?”

“Anh muốn ăn cá à?” Lâm Viễn hỏi.

“Ừ, thêm một suất canh đầu cá quả.”

Lâm Viễn gật đầu, lấy bút ra ghi lại “Chỗ anh có gạo không? Cơm thì tự nấu thôi.”

“Sao không gọi luôn đi?” Hạ Vũ Thiên thấy Lâm Viễn đứng dậy đi tìm gạo nấu cơm liền cầm quyển danh sách nhà hàng đi theo.

“Cơm mua về ăn chán chết.” Lâm Viễn lấy thùng gạo ra, cậu ngạc nhiên phát hiện ở đây có cả máy vo gạo tự động bèn cười nói “Chỗ của anh cũng có những đồ như thế này cơ à?”

“Chắc là công ty thiết kế lắp đặt sẵn.” Hạ Vũ Thiên nhún vai, nhìn Lâm Viễn xúc gạo ra vo liền hỏi “Chỉ hai món ăn có đủ không? Gọi thêm một ít nữa chứ? Có ăn thêm món tráng miệng không, chẳng phải cậu thích ăn đồ ngọt nhất sao?”

“Ừm...” Lâm Viễn lập tức lên tinh thần, hăng hái hẳn lên “Tôi muốn ăn bánh hạt dẻ!”

Hạ Vũ Thiên tiếp tục lật tìm. Anh thấy món bánh hạt dẻ ở một nhà hàng chuyên bán đồ ngọt, ngoài ra còn có các loại bánh tráng miệng khác. Hạ Vũ Thiên nghĩ một lát, sau đó cầm danh sách lên đi gọi thức ăn.

Lâm Viễn đổ gạo vào nồi cơm điện, bật nồi lên nấu cơm. Sau đó cậu quay lại sofa mở tivi lên, vừa lúc đang phát bản tin thời sự.

Trong phòng chỉ còn tiếng không khí vô cùng yên ắng tĩnh lặng. Hai người đột nhiên có chút ngượng ngùng.

Hạ Vũ Thiên nhìn về phía Lâm Viễn, người này bình thường lúc nào cũng ồn ồn ào ào, tại sao vừa khỏi bệnh tự nhiên lại trở nên nhút nhát thế này? Không lẽ do sốt cao quá, não bị chập mạch mất rồi? Có vẻ bất bình thường quá.

Lâm Viễn xem tin tức thời sự, nhíu mày nói “Gần đây nhiều động đất thật.”

Hạ Vũ Thiên gật đầu “Ừ, Peru vốn là nơi có trữ lượng quặng đồng lớn, giá đồng có lẽ vì thế sẽ lại tăng.” Lâm Viễn nhìn anh ta, lộ rõ vẻ chán ghét “Anh có còn là người không đấy?”

Hạ Vũ Thiên sừng sốt hỏi “Làm sao?”

Lâm Viễn quyết định không thêm quan tâm tới anh ta nữa. Nhưng nghĩ đi nghĩ lại thì cũng phải thôi, dân kinh doanh buôn bán hầu hết đều như vậy. Cậu

đã sớm nhìn rõ bản chất của bọn tư bản rồi, vậy nên tốt hơn hết không nên chờ đợi gì ở anh ta, việc quái gì phải kích động, bực mình chứ.

Hạ Vũ Thiên thấy Lâm Viễn không lên tiếng nhưng vẫn có vẻ bực bội, không biết mình đã đắc tội với cậu ở chỗ nào liền hỏi “Cậu lại sao nữa?”

Lâm Viễn lườm anh ta “Bao nhiêu người mất người thân, không còn nhà cửa để về, anh không thấy họ thật đáng thương sao!”

Hạ Vũ Thiên hơi nhíu mày “Bọn họ đúng là rất đáng thương... Nhưng tôi nói giá đồng tăng thì có liên quan gì đâu?”

Lâm Viễn bĩu môi nói “Không phải anh mua cổ phiếu mở đồng nào rồi chứ?”

Hạ Vũ Thiên gật đầu “Ừ, quặng đồng thì mua, nhưng những sản phẩm liên quan tới đồng thì đều bán hết. Vì nếu chi phí tiêu hao tăng lên đương nhiên lãi sẽ giảm xuống.”

“Vô nhân tính!” Lâm Viễn hung hăng lườm anh ta.

Hạ Vũ Thiên lắc đầu “Sao cậu không nhắc tới việc tôi quyên tiền cứu trợ đi?”

Lâm Viễn liếc Hạ Vũ Thiên “Anh cũng biết quyên tiền à?”

Hạ Vũ Thiên gật đầu “Mỗi lần có thiên tai lớn tôi đều có đóng góp mà.”

“Xã hội đen mà cũng biết giúp đỡ người khác sao?”

Lâm Viễn hỏi với giọng đầy nghi ngờ.

Hạ Vũ Thiên hơi bực mình “Tại sao cậu cứ một mực chắc chắn rằng tôi là xã hội đen như vậy?”

“Anh lúc nào cũng có đám vệ sĩ áo đen kia đi theo.” Lâm Viễn nói “Còn mang theo súng nữa.”

“Bọn họ chỉ là vệ sĩ thôi, có gì mà ghê gớm.” Hạ Vũ Thiên trừng mắt nhìn cậu “Tôi là người làm ăn trong sạch.”

Lâm Viễn bĩu môi - anh định lừa quỷ à, rồi lại tiếp tục hỏi “Vậy anh đóng góp được bao nhiêu tiền?”

Hạ Vũ Thiên nghĩ một lát mới nói “Hẳn là bảy chữ số, bình thường vẫn từng ấy. Nếu đổi sang tiền nước mình thì phải thêm một số không nữa.”

Lâm Viễn hơi hơi nguôi giận, lại nghe Hạ Vũ Thiên nói tiếp “Sắp tới tôi định tự mình đứng ra thành lập quỹ từ thiện riêng.”

Hai tai Lâm Viễn dựng thẳng lên “Anh định dùng danh nghĩa quỹ từ thiện để rửa tiền sao? Vô nhân tính!”

Hạ Vũ Thiên chán ngán thở dài, nhéo tai Lâm Viễn “Cậu muốn mắng tôi vô nhân tính thì cứ nói thẳng ra, việc gì phải quanh co tìm lý do mà mắng từng câu từng chữ thế?”

Lâm Viễn quay đầu đi xoa xoa hai tai, vẻ mặt rất chi là bi phẫn.

“Này.” Hạ Vũ Thiên chọc cậu “Cậu có biết mỗi lần khủng hoảng tài chính là có biết bao nhiêu người phải nhảy lầu tự sát hoặc khuynh gia bại sản không?”

Lâm Viễn nhướn mày “Rất nhiều, lại còn thêm thất nghiệp hàng loạt nữa, tất cả đều là do nền kinh tế tư bản tàn bạo gây ra cả.”

Hạ Vũ Thiên lắc đầu nói “Mỗi một lần khủng hoảng tài chính cũng giống như một lần chia bài. Một nhóm người bị đập xuống, cũng lại có một loạt những tài năng mới xuất hiện. Làm tài chính không giống tội phạm pháp tham nhũng, tuy đúng là trong lúc đất nước gặp khó khăn họ lại nhờ thế mà phát tài, nhưng không phải là họ kiếm tiền từ những vụ thiên tai của đất nước đâu!”

Lâm Viễn bĩu môi “Giá đất chính là do bọn các anh cố tình đẩy lên cao.”

Hạ Vũ Thiên cười khan một tiếng lắc đầu nói “Tôi đâu có buôn bán bất động sản, bất động sản chỉ là sản nghiệp phụ của nhà họ Hạ thôi.”

Lâm Viễn quay sang nhìn anh ta “Vậy các anh làm gì?”

Hạ Vũ Thiên cười hỏi “Cậu có hứng thú sao?”

Lâm Viễn nhìn anh “Không muốn nói thì thôi.”

Hạ Vũ Thiên nhéo nhẹ tai cậu “Tôi là xã - hội - đen.”

“Quả nhiên!” Lâm Viễn trừng mắt giận dữ “Vô nhân tính!”

Hạ Vũ Thiên lắc đầu cười nói “Nhà họ Hạ vốn làm công việc kinh doanh lâu đời, tuy cũng có buôn bất động sản nhưng quan trọng nhất vẫn là về công nghiệp năng lượng.”

Lâm Viễn hơi nhúu mày nhìn anh “Giống như đám trùm buôn bán dầu mỏ ở Trung Đông ấy hả? Chiến tranh Iraq chính là từ nguyên nhân này mà ra, năng lượng là khởi nguồn của mọi tội ác!”

Hạ Vũ Thiên yên lặng không nói nữa mà đè Lâm Viễn xuống “Cậu không nghĩ gì tốt đẹp hơn được à?”

Lâm Viễn lập tức không chịu yếu thế, cậu phản kích tặng cho Hạ Vũ Thiên hai đũa, nhờ đó tâm trạng cũng thoải mái hẳn, nét mặt thoáng giãn ra - chắc là vì đã xả xong cả bụng tức giận.

Vừa ngồi xuống đã nghe thấy tiếng nồi cơm điện bật “tách” một tiếng, mùi cơm thoang thoảng lan trong không khí. Lâm Viễn ôm gối lăn đi lăn lại trên sofa, “Sao giờ mà vẫn còn chưa tới chứ, chẳng lẽ mấy xe giao hàng đều bị tắc đường hết mà tàu điện ngầm cũng ngừng chạy luôn rồi sao!”

Hạ Vũ Thiên thấy Lâm Viễn khôi phục lại được dáng vẻ và tính cách vốn có, anh biết rõ rằng cậu là một người không dễ bụng, liền dựa gần lại khẽ gọi một tiếng “Lâm Viễn.”

“Sao?” Lâm Viễn đảo mắt nhìn anh ta.

Hạ Vũ Thiên vừa mở miệng, còn chưa kịp thốt lên lời nào thì từ ngoài cửa bỗng vang lên tiếng chuông “kính coong” cắt ngang.

“A, tới rồi”, Lâm Viễn lập tức nhảy dựng lên chạy ra mở cửa. Người mang thức ăn vào là A Thường, nhân viên đưa hàng đã bị chặn lại ở dưới sân. A Thường thanh toán xong bèn mang đồ lên tầng trên, là món canh đầu cá quả.

“Thơm quá!” Lâm Viễn hỏi A Thường, “Anh Thường cũng cùng ăn với chúng tôi chứ?”

A Thường cười cười đáp “Tôi và các anh em đều đã ăn ở ngoài rồi.”

“Ừ.” Lâm Viễn gật đầu, bưng canh đầu cá quả vào trong phòng đặt lên bàn. Cậu nghĩ ngợi một lát lại chuyển nó sang bàn trà, sau đó cầm lấy điều khiển tivi chuyển sang kênh thể thao xem bóng đá.

Hạ Vũ Thiên dựa trên sofa nhìn hành động của Lâm Viễn, có lẽ đây là thói quen của một người chuyên thích nằm nhà chẳng? Lâm Viễn trước tiên sẽ bận bịu chuẩn bị đầy đủ tất cả mọi thứ cần dùng ra - ví dụ như đồ ăn, đĩa CD, truyện tranh... Sau đó sẽ ôm những đồ mình đã chuẩn bị ngồi lì trước tivi hoặc máy tính, thậm chí còn có thể ngồi nguyên cả ngày. Dù cho người khác nhìn vào có cảm thấy chán chết đi nữa thì cậu ta vẫn một mình ngồi đó cười hề hề nhìn đến là ngốc nghếch.

Lâm Viễn chạy đi xới cơm, cầm hai bát cơm nóng hôi hổi tới đưa cho Hạ Vũ Thiên một bát. Lâm Viễn không ngồi xuống sofa mà ngồi thẳng xuống thảm lông êm ái trải dưới bàn trà, múc một thìa canh lên uống thử, “Ừm... Ngon!”

Hạ Vũ Thiên cũng ngồi xuống bên cạnh. Lâm Viễn nhìn nhìn anh ta “Vừa này anh định nói với tôi chuyện gì?”

“À, Hạ Vũ Thiên lại định mở miệng, thế nhưng rất đúng lúc, lại thêm một tiếng “kính coong” nữa vang lên.

“Hê hê.” Lâm Viễn tiếp tục nhào dậy đi mở cửa. Quả nhiên vẫn là A Thường, lần này anh mang món vịt hầm lên, sợ Lâm Viễn bị bỏng anh tự mình bưng vào tới tận bàn trà. Thấy ánh mắt Hạ Vũ Thiên giận dữ nhìn mình, A Thường cực chẳng đã than thầm... Ai bảo hai người gọi mỗi món ở một nhà hàng khác nhau, đương nhiên là mỗi nơi mang đến vào một thời điểm khác nhau rồi.

A Thường xong việc lập tức chuồn lẹ. Lâm Viễn thò đũa gấp một miếng đùi vịt lên ăn, thấy Hạ Vũ Thiên ngồi thẳng lưng lên gọi “Lâm Viễn.”

“Ừ.” Lâm Viễn vừa gặm đùi vịt vừa hỏi “Có việc gì?”

“À...” Hạ Vũ Thiên còn chưa kịp nói thêm câu gì, lại tiếp tục vang lên tiếng chuông cửa “kính coong”...

Hạ Vũ Thiên chán chẳng thèm nói tiếp, nhắc đũa lên ăn cơm.

Lâm Viễn cười thầm đi ra mở cửa, bên ngoài là ba bốn gã vệ sĩ áo đen tay xách nách mang theo đến mười mấy hộp bánh tráng miệng...

Lâm Viễn chớp chớp mắt “Mấy người làm trò gì đây?”

A Thường trả lời “Thiếu gia gọi cửa hàng bánh ngọt, kêu họ mang tất cả các loại bánh tới, mỗi loại một chiếc nên mới nhiều như vậy.” Trong lúc anh nói, đám đặc vụ kia đã lần lượt kéo nhau vào phòng, đặt đây bánh tráng miệng lên mặt bàn trà. Đến lúc hết chỗ, họ đành phải để xuống đất, cuối cùng đến mặt đất cũng không còn chỗ. Thế mà vẫn còn lại đến mấy hộp to cho đám đặc vụ áo đen mang đi làm món điểm tâm khuya.

Lâm Viễn há hốc miệng, tròn mắt nhìn một bàn toàn là đồ ngọt.

Hạ Vũ Thiên nhích lại gần khẽ cười “Tôi còn tưởng cậu sẽ chê tôi lãng phí chứ.”

Lâm Viễn gấp một miếng sủi cảo bỏ vào miệng nhai nhóp nhép, nhìn Hạ Vũ Thiên đáp “Ừm... Thói quen lãng phí của anh như thế này cũng tốt lắm.”

Hạ Vũ Thiên thấy cậu vừa gấp đồ ăn vừa nói cười vui vẻ cũng cười “Cậu cứ vui vẻ thế này thì thật tốt.”

Lâm Viễn có đôi chút sững sờ, liếc nhìn Hạ Vũ Thiên một cái rồi lại tiếp tục ăn.

Hai người vừa xem bóng đá vừa ăn cơm. Hạ Vũ Thiên còn mở một chai rượu vang trắng, hai người cùng nhau uống. Chỉ sau mấy chén Lâm Viễn đã

chênh choáng say, hoàn toàn lộ rõ bản chất, cậu nhảy dựng lên chỉ tay vào tivi gào to, “Được lắm! Sút thêm mấy phát nữa! Cho chúng nó biết tay đi!”

Hạ Vũ Thiên bất đắc dĩ lắc đầu. Đúng lúc này lại thêm một tiếng “kính coong” nữa vang lên.

Lâm Viễn cắn cắn dũa hỏi Hạ Vũ Thiên, “Anh vẫn còn gọi đồ ăn nữa đấy à? Tôi không ăn nổi nữa rồi.”

Hạ Vũ Thiên chỉ cười cười nhìn lên đồng hồ treo tường nói “Có lẽ cũng đã đến rồi.”

Lâm Viễn định đứng dậy mở cửa thì bị Hạ Vũ Thiên giữ lại “Cậu ăn tiếp đi, để tôi ra là được rồi. Lần này không phải thức ăn đâu.”

“Ừ.” Lâm Viễn gật đầu, có lẽ Hạ Vũ Thiên có việc, cậu cũng không hỏi nhiều chỉ cầm cúi ăn tiếp. Đột nhiên cậu nhớ tới một điều, hình như Hạ Vũ Thiên có nói khi cậu tỉnh lại sẽ tặng quà gì đó cho cậu.

Còn đang mãi suy nghĩ, chợt có tiếng Hạ Vũ Thiên gọi “Lâm Viễn.”

Lâm Viễn quay đầu lại, thấy Hạ Vũ Thiên đang đóng cửa, trên tay anh cầm một sợi xích. Hạ Vũ Thiên kéo kéo mấy cái, một con chó giống Golden Retriever nhơ nhỡ toàn thân lông dài màu vàng óng đi ra.

Lâm Viễn mở to mắt “A! Goldie!”

Hạ Vũ Thiên kéo con Goldie tới. Lâm Viễn ném dũa sang một bên nhào đến sờ lông nó. Bộ lông mềm mại và rất dày. Chỉ nhìn bề ngoài cũng biết chắc chắn nó là giống Goldie thuần chủng!

“Tôi thấy phong nền màn hình máy tính của cậu là một con Goldie.” Hạ Vũ Thiên ngồi xuống bên cạnh Lâm Viễn cười nói “Nên đoán là cậu sẽ thích.”

“Giống thật đấy, hết như con trong máy tính của tôi!” Lâm Viễn rất sung sướng, hơn nữa giống Goldie vốn không kiêu ngạo, dễ thân thiết với con người. Lâm Viễn vừa sờ mấy cái nó liền bắt đầu vẫy đuôi. Lâm Viễn vuốt ve mãi mà nó không hề sủa một tiếng, chỉ vẫy vẫy đuôi làm thân, xem chừng vừa đáng yêu lại vừa ngoan ngoãn.

Hạ Vũ Thiên thấy Lâm Viễn cười tít cả mắt chơi với con Goldie liền ghé sát lại gần hỏi “Thích không nào?”

Lâm Viễn dần mặt cười, gật đầu lia lịa. Hạ Vũ Thiên thấy Lâm Viễn vui vẻ đến vậy có đôi chút ngạc nhiên. Nhưng điều làm anh ngạc nhiên hơn chính là bản thân mình. Vì muốn biết Lâm Viễn thích thứ gì nhằm khiến cậu vui vẻ anh

gần như đã lục lọi xem hết tất cả đồ dùng cá nhân của Lâm Viễn. Nhưng những thứ tìm được toàn là truyện tranh, tiểu thuyết, đĩa CD trò chơi, còn cả ảnh mẹ cậu, tất cả đều quá trêu tượng. Cuối cùng Hạ Vũ Thiên nhìn thấy hình nền máy tính của Lâm Viễn là một con chó giống Goldie, anh quyết định mua một con giống hệt về xem sao, thậm chí vì thế còn sai người cầm ảnh của nó đi ra nước ngoài tìm mua loại thuần chủng nhất. Bây giờ thấy Lâm Viễn vui mừng thế này, xem ra cũng không uổng công anh vất vả. Đương nhiên... ý đồ ban đầu của anh vốn là muốn lấy lòng khiến cho Lâm Viễn cảm động. Tuy nhiên Hạ Vũ Thiên cũng không thể hiểu rõ, tại sao đến giờ chính anh cũng cảm thấy hài lòng và vui vẻ mãn nguyện đến vậy?

“Cậu đặt tên cho nó đi?” Hạ Vũ Thiên hỏi.

Lâm Viễn cười hì hì “Gọi là Mao Mao đi.”

“Tên gì mà bình thường quá thế?” Hạ Vũ Thiên có vẻ không đồng ý lắm “Tôi còn tưởng cậu sẽ gọi nó là Hạ Vũ Thiên gì đó chứ.”

Lâm Viễn vừa cười vừa không quên tặng cho Hạ Vũ Thiên một cái lườm cháy mặt, cậu ôm Mao Mao tới bên cạnh cho nó ăn. Hạ Vũ Thiên đứng cạnh xem nói “A Thường vừa gọi tới nói không tìm thấy chìa khóa.”

Lâm Viễn nghe vậy sửng sốt quay lại nhìn anh ta “Chẳng lẽ bị mất rồi sao? Hay là anh thay khóa đi, bên trong không có thứ gì giá trị chứ? Đừng để bị trộm mất”

Hạ Vũ Thiên nhìn Lâm Viễn cười nói “Thứ có giá trị đã kẹp vào ở đâu”

Lâm Viễn ngẩn người, trong lòng hơi rung động - Trời đất ơi! Hạ Vũ Thiên, anh sao mà sến quá đi!

Hạ Vũ Thiên cũng vì câu nói này mà không khỏi rung mình một cái, anh lắc đầu “Lâm Viễn.”

“Sao?” Lâm Viễn quay sang nhìn anh ta thầm nghĩ - Vũ Thiên à, xin anh đừng gọi kiểu âu yếm như thế được không? Gọi thế khiến cho tôi lại tưởng mình là người yêu của anh không bằng.

Hạ Vũ Thiên bất giác theo bản năng nhìn ra cửa để chắc chắn lần này sẽ không có tiếng chuông nào vang lên ngắt lời mình, sau đó mới thở phào một tiếng, nói với Lâm Viễn “Đừng đi... ở lại đây với tôi, nửa năm cũng được, mà lâu hơn nữa thì càng tốt.”

Phần 17

Chương 49

Trước câu hỏi của Hạ Vũ Thiên, Lâm Viễn không gật cũng không lắc. Nhưng sau đó, cùng với Mao Mao, cậu ở lại.

Hạ Vũ Thiên có phần bất ngờ với quyết định này của Lâm Viễn. Chẳng lẽ chỉ bằng một bữa ăn gọi từ bên ngoài về, cộng thêm một con chó Goldie là đã đủ mài mòn cái tính quật cường của Lâm Viễn?

Lâm Viễn cũng không nói gì nhiều, chỉ tiếp tục cuộc sống của chính mình. Trong thời gian này cậu vẫn tận hưởng cuộc sống thanh thoi cùng với Hạ Vũ Thiên, gắng sức vỗ béo, vẫn trung thành với cách sống của mình - vừa bừa bộn vừa lười, vẫn sống khép kín lại thêm phần cứng đầu. Thỉnh thoảng lại trêu tức khiến cho Hạ Vũ Thiên không ít lần phải trừng mắt dọa nạt. Nhưng không còn châm chọc cãi vã lớn nữa.

Hai người cứ như vậy sống bên nhau được khoảng nửa tháng, có thể nói khá bình yên hạnh phúc. Mỗi sáng sớm, Lâm Viễn đều bị Mao Mao liếm cho đến tỉnh giấc.

Vì Lâm Viễn thuận miệng đặt tên cho Mao Mao là Mao Mao nên tên đầy đủ của nó là Lâm Mao Mao.

Mỗi khi cậu thức dậy, hầu như lúc nào cũng có Hạ Vũ Thiên ở bên cạnh... Gần đây anh ta thường xuyên làm việc tại nhà, thỉnh thoảng nếu có ra ngoài cũng sẽ mang Lâm Viễn đi cùng.

Buổi sáng Lâm Viễn thường theo Hạ Vũ Thiên đến công ty, buổi trưa cùng nhau đi ăn cơm ở nhà hàng, buổi chiều tham gia một số hoạt động giải trí đủ loại - ví dụ như đánh golf, xem trình diễn thời trang, thử quần áo mới vân vân và vân vân... Nhưng nhất định ba bốn giờ chiều họ sẽ về nhà.

Sau khi về nhà, Lâm Viễn sẽ bắt đầu ngồi xem phim. Hạ Vũ Thiên có lúc sẽ đi xử lý công việc, có lúc sẽ ngồi xuống bên cậu. Bữa tối hầu như là ăn ở bên ngoài, ăn xong sẽ xuống nhà đi dạo bách bộ cho tiêu cơm, sau đó về phòng tắm rửa rồi lên giường ngủ.

Buổi tối, Hạ Vũ Thiên sẽ xem tạp chí hoặc làm việc một lúc, sau đó đi ngủ từ sớm. Lâm Viễn thì tiếp tục đọc truyện tranh, xem phim kinh dị, chơi trò chơi trực tuyến, nói chung là đủ các loại hoạt động giải trí mà những người hay nằm nhà vẫn thường làm. Thường thì cậu sẽ ngủ quên lúc nào không biết. Dù vậy,

sáng hôm sau khi thức dậy, máy tính của cậu đã được cất gọn, còn cậu đang nằm ngủ khò khò yên lành trong vòng tay Hạ Vũ Thiên.

Lâm Viễn có vẻ rất thoải mái vô tư. Hạ Vũ Thiên không thể hiểu nổi, anh chẳng rõ đã xảy ra chuyện gì có thể khiến cho Lâm Viễn đột nhiên đối xử hòa nhã tử tế với anh, thậm chí còn hoàn toàn thả lỏng cảnh giác, không còn đề phòng anh nữa.

Anh mang theo khúc mắc ấy trong lòng đến nửa tháng. Cuối cùng, cho đến một ngày Hạ Vũ Thiên không chịu được nữa trước bữa cơm tối, Hạ Vũ Thiên bèn gọi Lâm Viễn lúc này đang cho Mao Mao ăn “Lâm Viễn.”

“Sao?” Lâm Viễn bây giờ đã hoàn toàn khỏi bệnh, thời gian gần đây lại được ăn uống nghỉ ngơi điều độ nên sắc mặt cũng trở nên hồng hào hơn nhiều. Chính bản thân cậu thỉnh thoảng cũng đứng trước gương vừa tự nhéo má mình vừa niệm câu thần chú - mau béo lên, mau béo lên nào!

Hạ Vũ Thiên thấy Lâm Viễn để đĩa thức ăn của Mao Mao xuống đứng lên bước lại phía mình, liền kéo cậu ngồi xuống bên cạnh hỏi “Cậu làm sao vậy?”

Lâm Viễn ý chừng không hiểu, chớp chớp mắt hỏi “Tôi mà làm sao cơ?”

“Làm sao tự nhiên lại thay đổi như vậy?” Hạ Vũ Thiên hỏi.

Lâm Viễn dùng ánh mắt như gặp người ngoài hành tinh nhìn anh ta “Gì mà thay đổi chứ? Tôi bình thường vẫn như thế này mà.”

“Thế tại sao đột nhiên cậu lại đối xử hòa nhã với tôi?”

Khóe miệng Lâm Viễn khẽ run run “Hạ Vũ Thiên, anh thích bị hành hạ hả? Người ta đối xử tốt với mình, anh lại thêm bị chửi sao?”

Hạ Vũ Thiên bất đắc dĩ thở dài, giơ tay nhéo tai Lâm Viễn.

“Ái...” Khó khăn lắm Lâm Viễn mới thoát ra được. Cậu xoa xoa tai chạy ra chỗ khác, Hạ Vũ Thiên đột nhiên hỏi “Bây giờ hình như cậu không ghét tôi như lúc ban đầu nữa phải không?”

Lâm Viễn nhìn nhìn anh ta rồi nói “À... Thật ra anh cũng có một ít ưu điểm.”

“Sao?” Hạ Vũ Thiên bắt chéo chân, cảm thấy tò mò “Ví như là gì?”

“Ừm.” Lâm Viễn đắn đo suy nghĩ một lát “Trừ toàn bộ khuyết điểm ra, còn lại đều là ưu điểm!”

Hạ Vũ Thiên bật cười “Thuyết minh rõ ràng một chút xem nào.”

“Ừm...” Lâm Viễn xoa xoa mũi nói “Anh cũng chỉ vô nhân tính một tí, thích diễn kịch một tí, giao hoạt một tí, tính toán một tí, cộng thêm lưu manh một tí. Nói chung là trừ bỏ mỗi thứ một tí những khuyết điểm của anh ra, còn lại được điểm nào thì điểm đó có thể xem như là phần sáng của nhân cách. Dù sao đây cũng là ưu điểm, cũng giống như thi cử ấy, để đạt điểm tuyệt đối không dễ, nhưng để được ngỗng cũng khó chẳng kém gì phải không?”

Hạ Vũ Thiên thở dài một tiếng, đột nhiên anh cảm thấy thật ra mối quan hệ với đám tình nhân trước đây của anh cũng rất được, chỉ là giao dịch trao đổi tiền - tình mà thôi, thoải mái hơn rất nhiều so với kiểu quan hệ rắc rối như bây giờ. Lâm Viễn, con người này thật sự không dễ gì nhìn thấu nổi.

“Cậu thật không thể có tình cảm với tôi nhiều hơn một chút được sao?” Hạ Vũ Thiên hỏi.

Lâm Viễn nhìn anh ta rồi đáp “Anh muốn tôi phải có tình cảm với anh như thế nào? Tôi với anh chỉ có thể sống như hai người đàn ông với nhau, chúng ta ở chung hòa bình thế này đã là tốt lắm rồi.”

Hạ Vũ Thiên bước tới gần hơn “Nếu cậu có bạn gái, cậu cũng đối xử với cô ấy như thế sao?”

Lâm Viễn gật đầu “Cũng gần như thế, có những thứ như tình cảm chỉ cần giữ ở trong lòng là được.”

“Ha.” Hạ Vũ Thiên lắc đầu cười nói “Bây giờ còn có loại phụ nữ nào chấp nhận thứ tình cảm giữ trong lòng của cậu sao?”

Lâm Viễn lờm anh ta, không thèm nói tiếp đi chải lông cho Mao Mao.

Hạ Vũ Thiên ngồi xuống cạnh cậu, thấp giọng nói “Lâm Viễn, theo tôi đi?”

Lâm Viễn nhìn anh ta đầy khinh bỉ “Tôi không gia nhập xã hội đen.”

Hạ Vũ Thiên bật cười “Ý tôi đâu có bảo cậu đi theo làm đàn em cho tôi, mà là muốn cậu làm tình nhân của tôi.”

Lâm Viễn thở dài một hơi đáp “Tôi bảo này Hạ Vũ Thiên, chẳng phải anh đã nói thỏa thuận của chúng ta kết thúc rồi sao? Anh đã không còn cần lợi dụng tôi nữa, vậy thì việc gì tôi phải tiếp tục làm tình nhân của anh?”

“Vì tôi thích cậu.” Hạ Vũ Thiên nghiêm túc trả lời, “Cậu thích một người, cũng muốn người đó thích cậu, đó chẳng phải là chuyện đương nhiên sao?”

Lâm Viễn đặt chiếc lược dùng để chải lông cho Mao Mao xuống, quay mặt lại nhìn Hạ Vũ Thiên.

Hạ Vũ Thiên ngồi nghiêm chỉnh nói “Cậu là người khiến cho tôi mất nhiều công sức để theo đuổi nhất từ trước tới giờ. Nếu như chỉ là người bình thường thì tôi đã buông tay từ lâu, dù sao tôi cũng không rảnh rỗi đến thế.”

Lâm Viễn vẫn không lên tiếng, đưa tay xoa đầu Mao Mao.

“Làm người yêu của tôi nhé?” Hạ Vũ Thiên nói “Không phải chỉ là thỏa thuận mà là người yêu thật sự một lần, được chứ?”

“Sau đó thì sao?” Lâm Viễn hỏi “Sau khi đã làm người yêu thì sẽ thế nào?”

“Tôi không có yêu cầu đặc biệt gì.” Hạ Vũ Thiên cười “Tôi chỉ muốn nhìn xem khi cậu thật sự yêu một người thì sẽ như thế nào.”

Lâm Viễn yên lặng một lát rồi đáp “Cũng không phải quá khó khăn, thôi được.”

“Hả?” Lần này đến lượt Hạ Vũ Thiên ngây người.

Lâm Viễn thản nhiên nói “Nhưng anh không được đòi lên giường với tôi đâu đấy.”

Hạ Vũ Thiên nhú mày hỏi “Đã yêu thì vì cớ gì không chịu lên giường?”

Lâm Viễn cau mày nhìn Hạ Vũ Thiên “Ý của anh là anh yêu một người chỉ để lên giường với người ấy, trong suy nghĩ của anh yêu đồng nghĩa với việc phải lên giường sao?”

“Cậu không thấy thế mới hợp logic à?” Hạ Vũ Thiên hỏi.

Lâm Viễn ngửa mặt nhìn trời thở dài “Tôi nói cho anh biết, tôi yêu một ai đó không phải để lên giường với người ta, cũng chưa từng nghe ai nói không lên giường với nhau thì không phải là yêu đương!”

Hạ Vũ Thiên bất đắc dĩ nhún vai “Thôi được, cậu nói thế nào thì cứ như thế... Vậy lúc nào cậu mới bắt đầu yêu tôi?”

Lâm Viễn ngẫm nghĩ một lát “Tôi đi toilet trước đã, khi nào ra ngoài sẽ bắt đầu.”

Hạ Vũ Thiên ngồi dưới sàn nhà lắc lắc đầu thật mạnh, đột nhiên trong lòng cảm thấy hối hận - việc anh chọn Lâm Viễn cho kế hoạch này phải chăng là một sai lầm lớn? Hiện tại anh bắt đầu tin cậu ta thật sự là một kẻ vô tình, là người không biết yêu bất cứ kẻ nào... Chẳng lẽ bây giờ lại đi tìm một người nào đó trông giống giống cậu ta đem đi phẫu thuật chỉnh hình cho xong.

Còn đang mãi suy nghĩ, đã nghe thấy trong nhà vệ sinh có tiếng xả nước, Hạ Vũ Thiên đứng dậy định đi lấy tập danh sách nhà hàng cũng đã đến giờ ăn tối rồi.

Không ngờ Lâm Viễn vừa ra ngoài, nhìn thấy thế liền giữ chặt tay anh lại “Này Hạ Vũ Thiên, chúng ta ra ngoài ăn tối chứ?”

Hạ Vũ Thiên ngây người “Ừm cũng được... Nhưng đi đâu bây giờ?”

“Phố ăn vặt.” Lâm Viễn vừa thay quần áo vừa nói.

“Ừm...” Hạ Vũ Thiên gật đầu, cảm thấy thái độ của Lâm Viễn đối với anh dường như có gì đó thay đổi.

Lâm Viễn nhanh chân nhanh tay thay xong quần áo, dắt theo Mao Mao cùng Hạ Vũ Thiên ra ngoài. Vào đến thang máy, Hạ Vũ Thiên ấn nút -1 của gara, Lâm Viễn lại ấn số 1.

“Không đi xe à?” Hạ Vũ Thiên hỏi.

Lâm Viễn lắc đầu “Đi bộ.”

Ra đến ngoài khu chung cư, Lâm Viễn một tay dắt Mao Mao, một tay nắm tay Hạ Vũ Thiên hiên ngang đi giữa đường. Lúc thì cậu giằng giằng tình huống trong truyện tranh cho Hạ Vũ Thiên nghe, một lát sau lại nói tới chuyện người ngoài hành tinh, cuối cùng chủ đề chuyển sang người nhện.

Hạ Vũ Thiên chưa kịp thích ứng với những gì đang diễn ra, Lâm Viễn đang hên hò với anh sao? Tại sao cảm giác lại kỳ quái như vậy nhỉ?

Hai người nắm tay nhau đi trên phố không hề che giấu. Tuy bây giờ xã hội đã hiện đại hơn, qua rồi cái thời các cặp đồng tính bị tất cả mọi người nhìn chằm chằm chỉ trỏ thế nhưng vẫn cứ có khối kẻ liếc sang. Không ít các cô gái trẻ đi ngang qua, nhìn thấy cặp đôi nam thanh nam tú hoàn hảo này khẽ trầm trồ với nhau.

Hạ Vũ Thiên từ trước đến giờ vẫn cho rằng da mặt mình dày khó ai bì, ấy thế nhưng hôm nay trước ánh mắt bàn dân thiên hạ anh vẫn cảm thấy hơi có phần xấu hổ. Lâm Viễn thì hoàn toàn ngược lại, tự nhiên thoải mái ra chiều hoàn toàn chẳng quan tâm đến những người xung quanh... Hạ Vũ Thiên cuối cùng cũng hiểu rõ hơn về Lâm Viễn, khi đã quyết tâm điều gì thì có lẽ cậu mạnh mẽ hơn nhiều so với người bình thường.

Hai người tay nắm tay đi chậm chậm trên phố, Hạ Vũ Thiên đi sát vào Lâm Viễn hỏi “Trước đây tôi chỉ muốn ôm hôn một chút thôi mà cậu lúc nào cũng chối đây đây sao hôm nay lại khác thế?”

Lâm Viễn đưa mắt nhìn Hạ Vũ Thiên “Thế này đã là gì? Anh chẳng phải là người yêu của tôi sao? Đã là người yêu, đương nhiên tôi phải mang ra khoe với cả thế gian, có gì lạ đâu.”

Hạ Vũ Thiên cười cười đưa tay ôm lấy Lâm Viễn, tiến lại gần hôn lên má cậu. Hai người thoải mái vừa đi vừa thân mật giữa đường mặc kệ vô số ánh mắt ngoái nhìn. Họ vừa đi vừa nhỏ giọng thì thầm với nhau tỏ ra cực kỳ tình cảm... Thậm chí khi Hạ Vũ Thiên nhìn vào đôi mắt mang nét cười của Lâm Viễn cùng với gương mặt nghiêng nghiêng xinh đẹp của cậu, dù chỉ trong một thoáng anh dường như cảm thấy Lâm Viễn đã thật sự yêu mình.

Khi hai người tới gần cổng trường đại học thì vẫn chưa tới giờ tan lớp, bởi vậy trên đường cũng không có quá nhiều người. Lâm Viễn bước vào quán lẩu nướng, cậu gọi một nồi lẩu cay, sau đó lại thêm một suất thịt nướng và mì xào lớn, rồi cùng Hạ Vũ Thiên tìm chỗ ngồi.

Hạ Vũ Thiên lần đầu tiên tới những chỗ thế này. Không khác gì mấy quán ven đường, tuy rằng cũng có bảng hiệu có cửa hàng đang hoàng.

Lâm Viễn hỏi ông chủ “Có canh xương hầm không?”

Chủ quán gật đầu “Canh tặng kèm cho mỗi suất thịt nướng và thức ăn tươi.” Sau đó ông ta hỏi Lâm Viễn muốn mấy bát. Lâm Viễn chỉ vào Mao Mao đang nằm dưới đất bảo “Một bát lớn, phải có cả xương nữa!”

“Được!” Ông chủ múc một bát canh lớn bưng ra, đặc biệt còn lấy thêm một cục xương to dính đầy gân với thịt. Lâm Viễn vớt cục xương ra, vẩy hết nước canh, ném cho Mao Mao đang nằm dưới chân. Mao Mao vẫy vẫy đuôi bắt lấy, nằm bò ra đất dùng chân trước giữ lấy cục xương vui sướng gặm rất ngon lành.

Hạ Vũ Thiên hơi khó chịu “Tại sao lại để Mao Mao làm trò của mấy con chó nhà?”

Lâm Viễn cười cười “Có phải anh cho rằng Mao Mao phải gặm bánh bích quy cho chó mướn mấy tẻ một miếng nho nhỏ ấy không?”

Hạ Vũ Thiên không trả lời chỉ cười.

Lâm Viễn nhún vai “Chó là chó, có xương là sẽ vui mừng.”

“Còn cậu thì sao?” Hạ Vũ Thiên hỏi “Cậu thì phải có gì mới vui mừng?”

Lâm Viễn cân nhắc suy nghĩ một lát “Con người phức tạp hơn một chút, những thứ họ muốn có rất nhiều. Chẳng phải chỉ cần có cơm ăn cũng đã đủ vui vẻ rồi sao, may là tôi khá đơn giản, chỉ cần ăn no ngủ kỹ thoải mái vui chơi là quá đủ rồi.”

Nồi lẩu nướng được mang ra, Lâm Viễn mở túi nước chấm ra đặt trước mặt Hạ Vũ Thiên, cùng lúc đó gấp một loạt nắm kim châm, đậu hủ đông và trứng tôm mà anh thích ăn vào trong nồi. Đương nhiên, thịt dê và thịt ba chỉ phải tự mình nướng lấy.

Hạ Vũ Thiên nhìn động tác của Lâm Viễn cảm thấy rất lạ lùng, bèn kinh ngạc hỏi “Sao cậu lại chăm sóc tôi chu đáo thế? Trước đây đâu thấy cậu để ý như vậy.”

Lâm Viễn lại tiếp tục lờm anh ta “Tôi là đàn ông mà, nếu như hện hò đương nhiên phải chăm sóc cho đối phương rồi. Anh có biết nướng thịt dê không?”

“Không cần tôi làm hộ chứ?”

“Không cần.” Hạ Vũ Thiên gọi thêm hai chai bia, bắt đầu cùng Lâm Viễn chén món lẩu nướng.

Hạ Vũ Thiên nói “Từ lần trước bị cậu hại cho tiêu chảy, đâm ra bây giờ có uống bia lạnh chung với đồ ăn cay cũng không còn đau bụng nữa.”

“Hê hê.” Lâm Viễn cười mấy tiếng “Đã thích ứng rồi chứ gì?”

Hạ Vũ Thiên gạt đầu, lại gọi thêm mấy đĩa thịt dê nữa. Hai người vừa ăn vừa tán gẫu tới tận lúc mặt trời xuống núi, sinh viên tan học, cả phố ăn vặt náo nhiệt hẳn lên mới đứng dậy thanh toán tiền ra về.

Lâm Viễn vừa xoa xoa cái bụng no căng của mình vừa dắt Mao Mao nhàn nhả đi dạo cho tiêu cơm. Các quán hàng hai bên đường đã chật ních sinh viên, mùi thức ăn hòa lẫn với mùi khói dầu lan trong không khí khiến cho Lâm Viễn không khỏi nhớ tới những tháng ngày còn ở trong trường đại học, cả về quãng thời gian cậu vẫn còn làm việc ở phòng cấp cứu.

Hạ Vũ Thiên đi theo sau Lâm Viễn. Một lát sau, anh thấp giọng gọi “Lâm Viễn.”

“Sao?” Lâm Viễn không quay đầu lại, chân tiếp tục bước.

“Vì sao cậu đột nhiên lại thay đổi và quyết định... đồng ý làm người yêu của tôi?” Hạ Vũ Thiên hỏi.

Lâm Viễn cười cười, quay đầu lại nhìn Hạ Vũ Thiên. Thời gian của anh có lẽ không còn lại nhiều nữa phải không?”

Hạ Vũ Thiên sững sờ.

Trời đã nhá nhem tối. Đường phố ăn vặt đầy huyên náo, dòng người đông đúc náo nhiệt cùng với cảnh vật phía sau Lâm Viễn dường như đều trở nên nhạt

nhòa, chỉ còn những bóng đèn bảy màu rỏ tiền nhấp nháy nhấp nháy khiến khung cảnh xung quanh dường như trở nên huyền ảo hơn.

Lâm Viễn quay lại mỉm cười, “Anh không còn lại bao nhiêu thời gian nữa nên mới nghĩ ra ý tưởng dở hơi này phải không?”

Sắc mặt Hạ Vũ Thiên từ từ trở nên âm trầm, quả nhiên Lâm Viễn đã phát hiện ra... Anh không có khả năng lừa được con người này nữa. Đúng hơn là không phải bất cứ ai có đầy đủ khả năng suy nghĩ đều sẽ dễ dàng bị lừa, nhưng hễ là con người thì ai cũng đều có ưu nhược điểm, đương nhiên sẽ có lúc nào đó lý trí bị che lấp... Nhưng Lâm Viễn từ đầu đến cuối luôn giữ được cho mình sự tỉnh táo và lý trí cần thiết nên Hạ Vũ Thiên không có cách nào xuống tay được. Lâm Viễn không phải kẻ thông minh nhất, nhưng cậu ta nhất định là kẻ tỉnh táo nhất.

“Vì sao cậu lại đồng ý giúp tôi?” Hạ Vũ Thiên hỏi.

Lâm Viễn nhún vai “Tôi thấy anh như một con thú nhỏ đang cố gắng giẫy dụa, quá ư là đáng thương. Nên tôi giúp anh vậy.”

Hạ Vũ Thiên hơi híp mắt, động tác này của anh khiến cho Lâm Viễn bật cười.

“Nói thật đi.” Hạ Vũ Thiên đuổi theo Lâm Viễn đang vẫn giữ nguyên nhịp chân bước của mình, “Vì sao đột nhiên lại đồng ý?”

Lâm Viễn nhìn anh đáp “À, từ trước tới giờ giác quan thứ sáu của tôi rất chuẩn xác.”

Hạ Vũ Thiên nghi hoặc hỏi “Rồi sao nữa?”

“Lần này... Tôi cảm thấy có lẽ khả năng sống sót được của tôi là rất nhỏ.” Lâm Viễn vừa nói vừa đưa mắt quan sát Hạ Vũ Thiên. Hạ Vũ Thiên hơi sững sờ một chút, Lâm Viễn nhướn mày - quả nhiên mình nghĩ đúng.

“Cậu nghĩ quá nhiều thôi.” Hạ Vũ Thiên nói “Tôi đã từng nói sẽ không để cậu chết mà.”

“Hạ Vũ Thiên, anh biết câu chuyện ngụ ngôn ‘sói tới rồi’ chứ?” Lâm Viễn cười đáp “Cách tốt nhất để không bị lừa là không được tin tưởng lời nói của bất cứ kẻ nào, cho dù điều đó là thật hay giả đi nữa.”

Hạ Vũ Thiên ngạc nhiên bật cười... Hóa ra đây là cách Lâm Viễn đề phòng bản thân khỏi bị lừa sao.

“Vậy cậu nên hận tôi mới phải, còn giúp tôi làm gì?” Hạ Vũ Thiên cố chấp bám riết lấy Lâm Viễn quyết truy hỏi đến cùng.

Lâm Viễn liên tục đổi tay cầm dây buộc cổ Mao Mao làm cho Mao Mao cứ đi vòng vòng quanh người cậu, cậu lơ đãng trả lời “Tôi đã nói mình không có khả năng cầm hận người khác mà, hơn nữa trước khi chết vẫn còn phải hận ai đó thì rõ là dở hơi. Trừ cô bạn gái trên danh nghĩa hồi trước, cho đến giờ tôi vẫn chưa từng thích ai thật lòng. Nếu đã vậy, trước khi chết cứ nếm thử cảm giác yêu đương một lần, coi như đã từng yêu một lần sau này có chết đi cũng bớt hối tiếc.”

Hạ Vũ Thiên khẽ nhú mày. Lâm Viễn đột nhiên nghĩ tới điều gì, vỗ tay nói “À, đúng rồi, anh phải bồi dưỡng vun đắp tình cảm với Mao Mao thật tốt, sau này còn phải chăm sóc nó cho tới lúc chết đấy.”

Hạ Vũ Thiên thấy Lâm Viễn thản nhiên nói mấy câu này như không có chuyện gì xảy ra, chẳng rõ vì sao trong lồng ngực anh có cảm giác nóng bỏng như bị ngọn lửa thiêu đốt... Quả nhiên anh không nên ăn quá nhiều thức ăn cay và nóng.

Chương 50

Hai tháng tiếp theo, Hạ Vũ Thiên cảm thấy lâng lâng như đang sống trên mây. Lâm Viễn thật sự coi anh như người yêu của cậu, lúc nào cũng vui vẻ cười nói khiến cho anh càng thấy rõ hơn sự đáng yêu của cậu.

Lâm Viễn đếm ngón tay tính toán, cậu nhận ra chỉ còn khoảng hơn hai tháng nữa là một năm. Điều ấy cũng có nghĩa là ngày Hạ Vũ Thiên chính thức tiếp quản nhà họ Hạ cũng sắp tới rất gần.

Thời gian cứ ngày một tới gần hơn, Lâm Viễn ngược lại càng trở nên bình thản. Có lẽ tất cả mọi chuyện đã sắp kết thúc.

Còn Hạ Vũ Thiên ngược hẳn với vẻ bình thản của Lâm Viễn, lại càng ngày càng cảm thấy bất an. Mấy ngày gần đây anh ta thường xuyên ra ngoài một mình, dường như có việc gì đó rất quan trọng cần phải giải quyết.

Lâm Viễn chưa bao giờ lên tiếng hỏi anh ta xem đó là chuyện gì, mỗi ngày cậu vẫn vui vẻ chơi đùa với Mao Mao.

Hạ Vũ Thiên cũng không thể hiểu nổi cậu ta nữa. Một người bình thường khi biết tính mạng của mình gặp nguy hiểm đáng lẽ sẽ phải cảm thấy rất hoảng loạn cùng sợ hãi thế nhưng Lâm Viễn lại chẳng hề tỏ thái độ gì. Điều này khiến cho anh nhiều lúc phải tự hỏi liệu có phải cậu ta thật sự vô lo vô nghĩ, không ý thức được sự nguy hiểm đang đến cận kề? Hay cậu ta hoàn toàn tin tưởng anh có thể bảo vệ mình? Nghĩ tới đó Hạ Vũ Thiên không khỏi tự bật cười, nói vậy hẳn là

anh đã quá tự đề cao vị trí của mình trong lòng Lâm Viễn rồi. Thật ra lý do tại sao Lâm Viễn lại có thái độ như thế mọi người đều có thể phỏng đoán được... có lẽ Lâm Viễn đã quá lười để cố gắng giãy dụa trốn thoát khỏi chuyện này mà thôi.

Một buổi sáng, Hạ Vũ Thiên nhận được một cuộc điện thoại, anh ra ngoài ban công nghe rồi quay trở lại vào phòng khách, nói với Lâm Viễn lúc này đang xem TV, “Tôi có việc phải ra ngoài.”

“Ừ.” Lâm Viễn gật đầu, Hạ Vũ Thiên tới ngồi xuống bên cạnh cậu nói “Hôn tôi một cái nào.”

Lâm Viễn nhích sang hôn lên má anh ta... Đây là cử chỉ thân mật nhất có thể giữa hai người, những nơi khác Lâm Viễn không cho anh chạm vào.

Hạ Vũ Thiên xoa đầu cậu quay lưng bước đi. Lâm Viễn ôm Mao Mao vấy tay chào Hạ Vũ Thiên “Mao Mao, nói tạm biệt mẹ đi con.”

Lâm Viễn vẫn tự xưng mình là cha của Mao Mao, thế nên Hạ Vũ Thiên đương nhiên biến thành mẹ.

Trong một giây khi cánh cửa đóng sầm lại, Hạ Vũ Thiên thấy Lâm Viễn đã quay đầu lại tiếp tục xem TV, trên gương mặt cậu hoàn toàn không biểu lộ sắc thái gì đặc biệt. Thấy vậy anh có chút nhú mày.

Cửa phòng đóng lại, Hạ Vũ Thiên cứ thế đi mất.

Khi anh trở về đã là ba ngày sau.

Khi Hạ Vũ Thiên mở cửa liền thấy Lâm Viễn đang ôm Mao Mao đánh chén ăn thức ăn mua từ bên ngoài về. Anh đi vào ném chìa khóa, ngồi lên trên sofa. Thấy Lâm Viễn vẫn tiếp tục nhai nhóp nhép, anh liền hỏi cậu ta “Ba ngày tôi không về nhà, cậu đến một cú điện thoại cũng không gọi cho tôi một lần nào, báo hại tôi tưởng cậu chết đói trong nhà rồi chứ.”

Lâm Viễn cười hì hì đáp “Ba ngày anh không về nhà, đến một cú điện thoại anh cũng chẳng gọi lấy một lần, tôi còn tưởng anh ở bên ngoài bị vị cảnh sát nhân dân nào đó nhân danh chính nghĩa tiêu diệt luôn rồi chứ.”

Hạ Vũ Thiên ngẩng mặt nhìn trời “Cậu không mắng tôi một ngày thì chết à?”

Lâm Viễn đứng lên, rót cho anh ta một cốc nước.

Hạ Vũ Thiên cầm cốc nước, uống một ngụm hỏi “Mấy ngày hôm nay cậu sống thế nào? Buổi tối một mình có ngủ được không?”

Lâm Viễn nhún vai “Lo gì, có Tống Hi tới ngủ với tôi.”

“Gì cơ?” Hạ Vũ Thiên tròn tròn mắt. Lâm Viễn cười nhạt một tiếng, tiếp tục nói “Đùa với anh chút thôi.”

Hạ Vũ Thiên thở phào nhẹ nhõm, lại tiếp tục nhìn Lâm Viễn. Lâm Viễn lại quay mặt đi tiếp tục ăn, cứ mình một miếng lại cho Mao Mao một miếng.

“Này.” Hạ Vũ Thiên hỏi Lâm Viễn “Ăn xong chưa?”

Thật ra Lâm Viễn đã ăn xong từ lâu rồi, chẳng qua cậu thích nhâm nhi mấy miếng lười vẹt cho đỡ buồn miệng mà thôi. Thấy Hạ Vũ Thiên hỏi mình cậu liền gật đầu “Có chuyện gì thế?”

“Ngày mai tôi kết hôn.” Hạ Vũ Thiên trả lời.

Lâm Viễn hơi sững sốt một lát “Cùng Tần Dụ?”

Hạ Vũ Thiên nhìn cậu “Sao cậu không hỏi là tôi kết hôn cùng cậu nhỉ?”

Lâm Viễn nhún vai, tiếp tục ăn lười vẹt “Sao tự nhiên lại muốn kết hôn?”

Hạ Vũ Thiên nhíu mày “Cậu thật sự chưa bao giờ từng nghĩ tới chuyện kết hôn với tôi à?”

Lâm Viễn vuốt vuốt bộ lông vàng óng của Mao Mao đáp “Hạ Vũ Thiên, dạo này anh nói nhảm nhiều quá đấy.”

Hạ Vũ Thiên không nói gì nhìn lên trần nhà, rút từ trong túi áo ra một thứ đặt lên lòng bàn tay Lâm Viễn.

Lâm Viễn đưa mắt nhìn, vừa thấy liền hoảng hốt rút tay về. Thứ Hạ Vũ Thiên vừa đưa cho cậu chính là một khẩu súng lục.

“Gì đây?” Lâm Viễn hỏi.

“Ngày mai trong lễ kết hôn của tôi và Tần Dụ, cậu sẽ dùng khẩu súng này bắn tôi.” Hạ Vũ Thiên nói.

Khóe miệng Lâm Viễn hơi run run “Chẳng phải chúng ta đã sớm có thỏa thuận rõ ràng về chuyện không ràng buộc nhau rồi còn gì. Không sao cả, anh cứ kết hôn đi tôi có Mao Mao là đủ rồi.”

Hạ Vũ Thiên hoàn toàn bất lực, anh đành nói rõ kế hoạch của mình “Khẩu súng này là giả, cậu cứ nhắm thẳng vào Tần Dụ là được. Tôi sẽ lao vào cứu cô ấy vì thế nên mới bị thương.”

“À... Ra là thế, sau đó thì sao?” Lâm Viễn hỏi “Anh lại định giả chết nữa à? Hay muốn trở thành anh hùng cứu mỹ nhân?”

“Sau đó cậu dùng súng uy hiếp Tôn lão gia đứng cạnh.” Hạ Vũ Thiên lắc đầu nói “Một kẻ tay chân của ông ta sẽ làm như định giết cậu nhưng lại lỡ tay bắn trúng ông ta.”

Lâm Viễn ngây người, phải đến một lúc cậu mới trấn tĩnh lại mà hỏi được một câu “Anh muốn tôi giúp anh giết người?”

Hạ Vũ Thiên hơi nhú mày đáp “Lão già họ Tôn đó chẳng qua cũng chỉ như một tên tội phạm giết người mà không bị án tử hình thôi.”

Lâm Viễn cau mày “Rồi sao nữa?”

“Sau đó tôi sẽ chặn đám vệ sĩ lại để cho bọn họ không làm cậu bị thương được. Đồng thời sẽ có người tới ứng cứu đưa cậu rời khỏi hiện trường, vậy là mọi việc đều xong.” Hạ Vũ Thiên thần nhiên kết thúc.

Lâm Viễn chớp chớp mắt, nhìn Hạ Vũ Thiên một lúc lâu “Vậy nếu đến lúc đó đột nhiên phát sinh tình huống ngoài ý muốn thì sao? Ví dụ như đám vệ sĩ áo đen của anh muốn báo thù cho anh chẳng hạn? Bên cạnh đó liệu những người được cử tới cứu tôi có thể tin tưởng được không?”

Hạ Vũ Thiên gật đầu “Đúng là có thể phát sinh những tình huống ngoài ý muốn.”

“Còn tay vệ sĩ áo đen giúp anh giết Tôn lão gia, anh ta sẽ làm thế nào?” Lâm Viễn hỏi.

“Anh ta là tay chân tin cậy nhất của tôi, đương nhiên sẽ tự biết cách tẩu thoát.” Hạ Vũ Thiên nói “Cậu không cần phải lo cho anh ta chỉ cần bảo vệ chính mình là được rồi.”

Lâm Viễn nhỏ giọng hỏi “Tôi không làm việc này có được không?”

Hạ Vũ Thiên yên lặng không đáp.

“Vậy... anh phải tốn công muốn tôi yêu anh làm gì?” Lâm Viễn tỏ vẻ băn khoăn “Chẳng lẽ để khi hành động tôi sẽ bộc lộ cảm xúc y như thật, khiến tất cả mọi người đều sẽ nghĩ tôi làm mọi chuyện này vì ghen tuông, do đó không nghi ngờ gì kế hoạch này?”

Hạ Vũ Thiên gật đầu.

“Mà hình như Tôn lão gia là ông của Tôn Lâm?”

“Ừ.” Hạ Vũ Thiên gật đầu “Tôi sẽ cho người theo dõi chặt Tôn Lâm.”

Vẫn chưa thực sự hiểu rõ mọi chuyện, Lâm Viễn vẫn tiếp tục hỏi “Chẳng phải anh nói đã lấy được thứ cần tìm rồi, sao còn giết người làm gì nữa? Ông ta đã già lắm rồi, cùng lắm cũng chỉ sống thêm được chục năm nữa thôi.”

“Tôi phải giết ông ta, có ba lý do không thể không ra tay.” Hạ Vũ Thiên nói ngắn gọn “Thứ nhất, ông ta giết cha tôi, tuy không trực tiếp ra tay nhưng ông ta chính là người ra lệnh. Thứ hai, thế lực của ông ta xâm hại tới lợi ích của tôi, một khi ông ta còn sống trên đời tôi sẽ không thể phát triển được. Thứ ba, ông ta chính là người đã tìm mọi cách giết tôi trong vòng ba năm qua, tất cả những vụ tập kích, ám sát đủ loại trước đây đều do một tay ông ta sắp đặt. Chỉ cần Tôn lão gia biến mất, nhà họ Tôn sẽ không còn ai uy hiếp được tôi nữa.”

Lâm Viễn cúi đầu hồi lâu. “Tại sao anh chắc chắn tôi có thể tiếp cận được ông ta?”

“Ông ta là người làm chứng cho lần kết hôn này, do đó sẽ đứng ngay trước mặt chúng tôi ở vị trí dễ tiếp cận nhất. Tôi đã sắp đặt mọi thứ cẩn thận xong xuôi cả rồi, nói chung cậu sẽ không gặp bất cứ trở ngại gì trong việc xông tới uy hiếp ông ta.”

Lâm Viễn nghe xong, ôm lấy Mao Mao hỏi “Nếu tôi nói rằng tôi không muốn làm thì sao?”

Hạ Vũ Thiên trấn an “Cậu yên tâm, sẽ không có chuyện gì xảy ra đâu.”

Lâm Viễn thấp giọng nói “Sao anh không đi kiếm kẻ khác thay tôi làm việc này?”

“Chỉ có thể là cậu.” Hạ Vũ Thiên nói “Không thể là ai khác.”

“Vì sao?” Lâm Viễn nhíu mày “Anh có rất nhiều nhân tình mà.”

“Bởi vì người sẽ cứu cậu chạy trốn là Tống Hi.” Hạ Vũ Thiên nhẹ giọng đáp.

Lâm Viễn sững sốt, mãi lâu sau mới nói thành lời. “Tôi hiểu rồi, Hạ Vũ Thiên. Có phải đây chính là đường sống duy nhất của tôi mà trước đây anh từng nhắc tới?”

Hạ Vũ Thiên không đáp.

“Sau chuyện này anh có thể thuận tiện giải quyết luôn cả Tống Hi. Anh ấy vì thế mà cũng sẽ không thể quay trở về đây nữa phải không? Sẽ không còn tồn tại bất kỳ thế lực nào có thể cản trở thế lực của nhà họ Hạ các anh nữa rồi. Những

lời đồn đại rằng gia tộc các anh xung đột chỉ để đánh lạc hướng mọi người mà thôi, thực ra các người vốn cực kỳ hòa thuận!”

Hạ Vũ Thiên lắc đầu “Không ngờ cậu có thể đoán được toàn bộ câu chuyện, như vậy tôi cũng không cần giải thích thêm gì nữa, Tống Hi sẽ bảo vệ cậu. Sau khi lên thuyền an toàn cậu ra nước ngoài lánh nạn một thời gian, sau đó tôi sẽ thu xếp để đón cậu trở về.”

Lâm Viễn lại ôm Mao Mao hỏi “Nếu như tôi không muốn đi thì sao?”

Hạ Vũ Thiên yên lặng một lát đáp “Tôi có cách bắt cậu phải đi.”

Thấy Lâm Viễn vẫn còn đang tỏ vẻ không hiểu, Hạ Vũ Thiên liền gọi A Thường vào phòng nói “Mang Mao Mao ra ngoài.”

“Anh định làm trò gì?” Lâm Viễn tròn mắt bưng bưng tức giận nhìn Hạ Vũ Thiên. Thấy Lâm Viễn phản ứng dữ dội như vậy, Hạ Vũ Thiên vội vàng đáp “Tôi chỉ cho mang nó đi chỗ khác thôi, sẽ không để nó bị đói đâu.”

“Hạ Vũ Thiên, anh đúng thật không phải con người!” Lâm Viễn phản nộ nói “Thì ra anh tặng nó cho tôi là để có một ngày dùng nó uy hiếp tôi như hôm nay!”

Hạ Vũ Thiên nghiêng rằng, mặt trở nên lạnh lùng “Không sai, ai bảo cậu là người vì một con chó mà chấp nhận đâm đầu vào chỗ chết! Cậu vốn không có một chút tình cảm với bất cứ ai trong chúng tôi, trừ con chó này!”

Lâm Viễn yên lặng rất lâu, cuối cùng cười nhạt gật đầu nói “Giờ thì tôi đã hiểu, Hạ Vũ Thiên. Anh giỏi lắm, tôi đã thua, đúng là còn lâu tôi mới có thể so được với anh.”

“Nếu cậu không hề có chút tình cảm nào thì người thua sẽ là tôi.” Hạ Vũ Thiên thản nhiên nói.

“Tôi làm.” Lâm Viễn gật đầu “Xong việc nếu tôi vẫn còn sống thì trả lại Mao Mao cho tôi, những thứ khác tôi đều không quan tâm.”

Hạ Vũ Thiên lắc đầu “Đến lúc đó nói sau.”

Thấy Lâm Viễn ôm chặt lấy Mao Mao, Hạ Vũ Thiên nói tiếp “Tôi không bảo là không để lại con chó này cho cậu, ý tôi là...”

“Chỉ cần nó là đủ rồi, tôi không cần bất cứ thứ gì khác.” Lâm Viễn đứng dậy dắt Mao Mao vào trong phòng đóng cửa lại.

Hạ Vũ Thiên có phần thất vọng ngồi sụp xuống sô-pha. Một lúc sau ngược mắt nhìn lên anh thấy A Thường vẫn đứng ở cạnh cửa trên mặt lộ rõ vẻ do dự.

“Ngày mai nhớ chuẩn bị mọi thứ kỹ càng hơn chút nữa.” Hạ Vũ Thiên ra lệnh “Phải bảo đảm an toàn cho Lâm Viễn bằng mọi giá.”

A Thường ngần ngừ hỏi “Thiếu gia, hay ngày mai cứ để một mình tôi làm thôi?”

Hạ Vũ Thiên nhú mày.

“Để tôi giết chết Tôn lão gia rồi sau đó chạy trốn, nếu xảy ra chuyện gì cứ bắn chết tôi tại chỗ cũng được.” A Thường nói “Nếu như Lâm Viễn gặp chuyện, tôi sẽ rất hối hận, vì cậu rất yêu thương cậu ấy.”

“Nếu là anh ra tay cả thiên hạ đều biết mọi chuyện là do tôi sắp đặt.”

“Nhưng mà...”

“Quên đi.” Hạ Vũ Thiên xua tay “Đừng nói thêm gì nữa, mau ra ngoài chuẩn bị đi. Chuyện này đã được dự tính kỹ lưỡng từ bao lâu nay tuyệt đối không thể nào thay đổi được. Cả nhà họ Hạ, nhà họ Tần cũng như nhà Âu Dương đều đang chống mắt chờ đợi, chuyện này không được phép sai lầm.”

A Thường khẽ thở dài, lắc đầu rời đi.

Hạ Vũ Thiên ngồi một mình trên sô-pha, nghĩ đi nghĩ lại cuối cùng bước tới trước cửa phòng Lâm Viễn... Anh khẽ vận tay nắm cửa, không ngờ cửa chẳng hề khóa. Hạ Vũ Thiên mở ra nhìn vào bên trong phòng. Trái với dự đoán của anh, Lâm Viễn không ngồi suy tư cũng không đi ngủ hoặc đắp chăn giận dỗi mà đang ôm Mao Mao ngồi trước máy tính chơi điện tử như chẳng có gì xảy ra...

Hạ Vũ Thiên cảm thấy khó chịu lạ thường, anh đẩy cửa bước vào.

Lâm Viễn liếc nhìn “Anh đừng có tới đây, tôi nhìn thấy anh là buồn nôn, mất công tôi vừa ăn cơm xong.”

Hạ Vũ Thiên đến ngồi xuống bên cạnh, nắm lấy tay cậu.

“Làm gì đó?” Thấy Lâm Viễn rút tay về, Hạ Vũ Thiên liền giữ lại. Anh gỡ ngón tay cậu ra nắm chặt lấy, tháo một chiếc nhẫn trên tay mình đeo lên tay Lâm Viễn.

Lâm Viễn cố mãi mới rút được tay về. Mắt thấy cậu định tháo nhẫn ra, Hạ Vũ Thiên liền giở giọng hăm dọa, “Cậu dám tháo ra? Nếu vậy ngày mai chúng ta ăn thịt Mao Mao!”

Lâm Viễn hung hăng trừng mắt nhìn Hạ Vũ Thiên, rồi cậu ôm Mao Mao xách máy tính ra ngoài ban công, tỏ thái độ không thèm quan tâm đến kẻ nào đó.

“Không được phép tháo ra, nghe rõ chưa?!” Hạ Vũ Thiên tiếp tục đe dọa.

Lâm Viễn lạnh lùng liếc nhìn Hạ Vũ Thiên không nói lời nào.

Tối hôm ấy, hai người mắt to mắt nhỏ trừng nhau đến nửa đêm. Sau đó khi Lâm Viễn cảm thấy mệt không chịu nổi nữa, cậu bèn ôm Mao Mao ngủ luôn trên tấm thảm ngoài ban công.

Hạ Vũ Thiên thở dài bước tới bế cậu đặt trở lại trên giường, rồi ôm cậu ngủ đến sáng.

Sáng sớm hôm sau, Hạ Vũ Thiên dậy từ rất sớm đi chuẩn bị cho hôn lễ. Theo dự tính kế hoạch sẽ được ấn định thực hiện vào mười giờ sáng.

Lâm Viễn vẫn chưa tỉnh lại, Hạ Vũ Thiên cũng không đánh thức cậu. Lát nữa Tống Hi sẽ tới đón cậu ta.

Anh đưa tay nhéo nhéo cằm Lâm Viễn, đây là động tác ưa thích của anh với cậu, giờ đã trở thành thói quen. Lâm Viễn bị trêu chọc một lúc cũng thức dậy, cậu nhướn đôi mắt ngái ngủ bất mãn lườm anh.

Hạ Vũ Thiên nói “Bữa sáng muốn ăn gì cứ bảo người đi mua.”

Lâm Viễn gật đầu. Thái độ của cậu không có chút nào khác thường.

“Tôi đi đây.” Hạ Vũ Thiên nói “Cậu cẩn thận một chút.”

Lâm Viễn lại gật đầu, nhìn theo Hạ Vũ Thiên bước đi.

Mỗi sáng sau khi Hạ Vũ Thiên rời giường, Mao Mao sẽ trèo lên giường chui vào chăn với Lâm Viễn. Hôm nay cũng vậy, Lâm Viễn cười hì hì với tay lấy điện thoại, ôm Mao Mao cùng nhau chụp ảnh, sau đó cậu cẩn thận cất điện thoại đi.

Ra khỏi phòng, Lâm Viễn vào phòng ăn như thường lệ.

Đúng lúc này chợt tiếng chuông cửa vang lên, Lâm Viễn cũng không thèm quan tâm. Chẳng bao lâu sau, cửa phòng mở ra.

Lâm Viễn vẫn ngồi ăn bát canh xương thứ ba, từ trên khuôn mặt cũng như trong lòng đều bình lặng không một gợn sóng.

Người tới là Tống Hi, trên tay còn cầm theo một hộp đồ ăn sáng lớn. Thấy Lâm Viễn đang ngồi trên sofa, anh hơi ngạc nhiên “Cậu dậy sớm vậy sao?”

Lâm Viễn gật đầu.

“Tôi mua bánh bao canh.” Tống Hi đặt túi đồ ăn sáng xuống trước mặt Lâm Viễn rồi ngồi ăn cùng cậu.

“Tống Hi sao anh...?” Lâm Viễn trêu chọc anh ta.

Tống Hi ngẩng lên nhìn cậu cười nói “Yên tâm đi, Hạ Vũ Thiên đã sắp xếp lo liệu ổn thỏa hết cả rồi, lại còn có tôi nữa cậu sẽ không sao đâu.”

Lâm Viễn nhìn anh một lát “Tôi tưởng anh sẽ bảo với tôi là cậu không muốn đi thì đừng đi, chúng ta cùng nhau chạy trốn chứ.”

Tống Hi ngây người đặt đũa xuống.

Lâm Viễn lắc đầu “Hay là anh cũng muốn tôi đi?”

“Không sai.” Tống Hi nhìn Lâm Viễn trả lời “Đúng là tôi rất muốn cậu đi. Như vậy cậu nhất định sẽ nhìn rõ ý đồ thật của Hạ Vũ Thiên, sau đó cậu sẽ vĩnh viễn không bao giờ cho cậu ta cơ hội nữa. Cậu hận anh ta, chẳng phải sao?”

Lâm Viễn nghĩ một lát rồi đáp gọn lỏn “Thật ra cũng không hận lắm.”

Tống Hi nhíu mày, tỏ vẻ không hiểu.

“Tôi phát hiện ra một điều rằng các anh đều như nhau cả.” Lâm Viễn nhẹ giọng nói “Vì quyền lợi của chính mình đều có thể hy sinh bất cứ kẻ nào.”

Tống Hi nhìn Lâm Viễn “Nếu cậu muốn trốn, tôi có thể dẫn cậu đi. Tôi nói thật đấy.”

Lâm Viễn lắc đầu đáp “Hạ Vũ Thiên là đồ ngốc.”

Tống Hi lại nhíu mày khó hiểu. Lâm Viễn giống như đang nói với chính bản thân mình “Anh ta đối xử tốt với tôi, nhưng rồi lại bày trò dối trá lừa gạt tôi. Thật ra nếu như muốn tôi giúp anh ta chỉ cần nói với tôi một câu là được.”

Tống Hi yên lặng suy nghĩ một lát, sau đó nở một nụ cười buồn “Biết cầu xin người khác đã không phải là Hạ Vũ Thiên nữa rồi.”

“Trước đây tôi vốn đã chẳng thích gì các anh, nhưng bây giờ tôi bắt đầu thấy ghét các anh rồi.” Lâm Viễn cầm bát canh xương lên, vừa uống vừa chậm rãi nói “Hạng người như các anh đúng là đáng ghét, vừa ngạo mạn lại vừa ích kỷ, muốn gì thì sẽ làm bằng được bằng bất cứ giá nào. Hại người ta mà cũng không biết nói xin lỗi một câu, được người ta giúp cũng không biết cảm ơn lấy một tiếng. Đúng thật là cực cực kỳ đáng ghét.”

Tống Hi vươn tay khẽ vuốt tóc Lâm Viễn “Lâm Viễn, là Hạ Vũ Thiên làm cậu tức giận, đừng trút lên tôi chứ.”

Lâm Viễn nhìn Tống Hi “Anh có thể giúp tôi một việc được không?”

“Việc gì?” Tống Hi hỏi.

“Lát nữa mang cả Mao Mao đi.” Lâm Viễn thấp giọng nói, “Gửi nó ở nhà một người nào đó đáng tin một chút. Đừng để nó ở lại với Hạ Vũ Thiên, tôi sợ nó sẽ học toàn những tật xấu của anh ta.”

Tống Hi không biết nên khóc hay cười lắc đầu nói “Lâm Viễn, nếu cậu thật sự tức giận cứ giận đi, cùng lắm là tôi chịu thiệt cứ xả vào tôi đây này.”

Lâm Viễn nhìn anh khẽ cười một tiếng “Ủm Tống Hi, con người anh tốt hơn Hạ Vũ Thiên nhiều.”

Tống Hi nhếch môi cười chua chát, nói như tự mỉa mai chính mình “Nhưng điểm hấp dẫn nhất của Hạ Vũ Thiên chính là mặt xấu xa của cậu ta phải không nào?”

Lâm Viễn hơi nheo mắt, cầm gạt tàn thuốc lá bên cạnh lên rồi đột nhiên hét lớn “Hạ Vũ Thiên là một cục phân!”

Cùng lúc đó bên trong xe của A Thường, Hạ Vũ Thiên đang đeo tai nghe bị giọng hét lớn đột ngột của Lâm Viễn ở đầu bên kia khiến cho ù tai... Máy nghe trộm sáng hôm nay anh vừa cài... Tại sao đã bị Lâm Viễn phát hiện chứ? Lâm Viễn quả là quá tinh rồi.

“Thiếu gia.” Đúng lúc này A Thường đột nhiên hỏi Hạ Vũ Thiên “Cậu đưa nhẫn của phu nhân cho Lâm Viễn rồi sao?”

Hạ Vũ Thiên hơi giật mình, gật đầu “Phải.”

“Phu nhân từng nói, nhẫn chỉ được trao cho người cậu thật sự yêu.” A Thường hỏi “Cậu chắc chắn người đó là Lâm Viễn?”

Hạ Vũ Thiên tiếp tục đọc báo nói “Có lẽ thế, hôm qua nổi hứng lên liền đem tặng cậu ta. Thôi chuyện này nói sau, hôm nay cứ tập trung giải quyết cho ổn thỏa mọi khâu trong kế hoạch đã.”

Chương 51

Khi Hạ Vũ Thiên tới hội trường hôn lễ thì tất cả mọi người hầu như đã có mặt đông đủ, chào đón anh là những gương mặt vui vẻ cười nói đi tới chào hỏi, chúc phúc với vẻ vui mừng giả lả. Những nụ cười đầy nhợt nhạt xuất hiện trên

những gương mặt chỉ toàn là giả tạo này quả thật khiến người ta cảm thấy khô hạn một cách khó tả.

Tất cả vệ sĩ đều do anh và Tần Dụ sắp xếp, không quá lộ liễu nhưng nhìn thoáng qua có thể thấy số lượng không hề ít. Tần Dụ đã biết rõ về kế hoạch lần này, mối quan hệ giữa cô và Hạ Vũ Thiên đơn giản không có gì khác hơn ngoài quan hệ hợp tác, suy nghĩ của họ hoàn toàn ăn khớp với nhau trong lần toan tính này. Chính bản thân Tần Dụ cũng có người trong lòng, tuy rằng Hạ Vũ Thiên vẫn luôn khinh bỉ tư cách người yêu của cô ta. Việc hắn ta có thể chấp nhận để người phụ nữ mình yêu kết hôn với một người đàn ông khác - cho dù chỉ là diễn kịch đi chăng nữa, cho dù Tần Dụ vẫn luôn là một người dám làm những chuyện to gan - thế nhưng Hạ Vũ Thiên vẫn không thể tưởng tượng nổi việc hắn ta đồng ý để Tần Dụ làm chuyện này.

Hạ Vũ Thiên nghĩ miên man, bỗng nhiên chợt nghĩ đến nếu như Lâm Viễn kết hôn với người khác...

Chỉ mới nghĩ đến đây thôi, Hạ Vũ Thiên đã cảm thấy dường như không thể khống chế nổi cơn giận bùng bùng nảy sinh trong lòng mình. Việc Lâm Viễn kết hôn với người khác, đơn giản mà nói là một việc anh không thể tha thứ được.

Nhưng nếu đổi lại là mình kết hôn thì sao? Trong đầu Hạ Vũ Thiên đột nhiên xuất hiện một câu hỏi... Anh kết hôn, Lâm Viễn có để ý hay không? Hạ Vũ Thiên rất muốn tự tát cho mình một cái thật đau - kẻ ngốc cũng thấy rõ rằng Lâm Viễn sẽ không thêm quan tâm! Từ trước đến nay Hạ Vũ Thiên chưa bao giờ dám thừa nhận một sự thật, thực ra Lâm Viễn chưa bao giờ yêu anh. Còn anh, đến cả nhẫn đính ước cũng đã trao cho cậu ta mất rồi.

Hạ Vũ Thiên đột nhiên cảm thấy hối hận, vừa rồi đáng ra nên cướp lọ tro cốt của mẹ Lâm Viễn vẫn đeo trên cổ đi cho rồi! Nhưng làm thế quả thật cũng có phần không ổn, anh khế nhứ mày. Hạ Vũ Thiên nghĩ đi nghĩ lại, từ trước đến nay thứ đồ trang sức đáng giá nhất của Lâm Viễn cũng chỉ có sợi dây vòng cổ Disney cậu ta mua cho Mao Mao thôi thì phải. Cái vòng vàng sáng lấp lánh, trên sợi dây vẽ đầy hình vịt Donald và chuột Mickey ngoài ra còn có mấy cái chuông, Mao Mao đeo vào trông cũng khá vui mắt. Hạ Vũ Thiên nghĩ tới sở thích của Lâm Viễn lập tức liền ngao ngán lắc đầu. Lâm Viễn thật sự cảm thấy thích thú với tất cả những món đồ cậu ta mua, nhưng bản thân chúng lại chẳng có giá trị gì.

Một cách vô thức Hạ Vũ Thiên ngồi xuống sofa, trong đầu chỉ còn những suy nghĩ miên man về Lâm Viễn.

Lâm Viễn lúc này có lẽ đang ở cùng với Tống Hi, ngồi trong phòng khách ăn sáng xem TV... Hoặc cũng có thể đã bắt đầu chuẩn bị hành động.

Hạ Vũ Thiên luôn trốn tránh, anh không muốn hình dung đến những việc có thể xảy ra sau hôn lễ. Từ trước tới giờ Lâm Viễn vẫn tỏ ra vô tình như thế, cậu ta không bao giờ tỏ ra ghét bất cứ ai kể cả chính anh, cùng lắm cũng chỉ là không thích mà thôi... Mà cũng chính thái độ “không thích” này lại làm cho Hạ Vũ Thiên không có cách nào từ bỏ tình cảm với Lâm Viễn.

Đang chìm đắm trong những suy nghĩ hỗn loạn Hạ Vũ Thiên đột nhiên cảm thấy có người vỗ vai mình, vừa ngẩng đầu lên đã thấy Tần Dụ ngồi xuống bên cạnh cười nói “Tìm anh khó quá, anh mà cũng có lúc căng thẳng như thế này cơ đấy. Thoải mái đi nào, dù sao cũng đâu phải là kết hôn thật đâu, cứ coi như đang diễn tập trước thôi mà.”

Hạ Vũ Thiên nhìn cô, Tần Dụ mặc váy cưới trông thật xinh đẹp, điều này khiến anh chợt cảm thấy rất muốn cười lên... Thế nhưng Hạ Vũ Thiên không lên tiếng.

Căng thẳng? Anh không thừa nhận cũng không phủ nhận điều này. Tất nhiên việc Hạ Vũ Thiên nói bản thân mình căng thẳng sẽ khiến người khác dễ tin tưởng hơn so với việc nói anh đang nhớ tới ai đó. Nếu việc Hạ Vũ Thiên anh chỉ vì nhớ nhung tới một người mà không thể khống chế nổi cảm xúc này mà truyền ra ngoài, chắc chắn sẽ thành trò cười cho thiên hạ.

“Lát nữa nhớ dặn người của em đừng làm Lâm Viễn bị thương.” Hạ Vũ Thiên không quên nhắc Tần Dụ.

“Yên tâm, em đã sắp xếp hết cả rồi.” Tần Dụ trả lời “Nhưng Lâm Viễn mà cũng đồng ý tham gia vào sự việc lần này sao? Xem ra trên đời này quả thật không ai có thể thoát khỏi bàn tay của Hạ Vũ Thiên anh nhỉ.”

Hạ Vũ Thiên yên lặng không đáp, trong lòng anh không khỏi lại dậy lên một nỗi buồn phiền. Tại sao chỉ có riêng đối với Lâm Viễn là mình không thể có cách nào ứng phó nổi? Lần này một khi xong việc nhất định phải nghĩ cách chinh Lâm Viễn một trận mới được! Hạ Vũ Thiên tự an ủi bản thân một cách tràn đầy quyết tâm khí thế, anh biết rất nhiều điểm yếu có thể dùng để nắm bắt Lâm Viễn - để có thể khiến cho cậu vui vẻ, có thể khiến cho cậu không thể rời khỏi anh, đương nhiên... không thể thiếu được cả những chuyến phiêu lưu đầy đam mê trên giường nữa... Lần này nhất định anh phải làm bằng được!

Nghĩ tới đây Hạ Vũ Thiên vui vẻ trở lại.

Thấy đồng hồ đã sắp chỉ đến chín giờ, Tống Hi nói với Lâm Viễn “Cũng đến lúc nên đi thôi.”

Lâm Viễn gật đầu “Ừ.”

Tống Hi đặt khẩu súng vào lòng bàn tay cậu “Đã sẵn sàng chưa?”

Lâm Viễn nhún vai “Dù sao cũng là súng giả, không làm chết người được đâu.”

“Tôi nói tới cậu ấy.” Tống Hi mặc áo chống đạn vào bên trong Áo phục giúp Lâm Viễn “Có sợ không?”

“Sợ gì chứ.” Lâm Viễn lại nhún vai “Chẳng phải các anh đã chuẩn bị hết cả rồi à?”

Tống Hi hơi cau mày, nhẹ nhàng sửa lại kiểu tóc cho cậu “Vẫn còn giận sao?”

“Không.” Lâm Viễn mặc lại áo, vừa cài cúc vừa hỏi Tống Hi “Đi hay không?”

Tống Hi gật đầu. Theo yêu cầu vừa rồi của Lâm Viễn anh định mang cả Mao Mao theo, nhưng Mao Mao vốn không quen với Tống Hi nên dù thế nào cũng không muốn đi theo anh. Nó ngồi trên thảm vẫy vẫy đuôi với Lâm Viễn, dường như muốn chờ cậu trở về.

Lâm Viễn vỗ vỗ đầu nó, khẽ thở dài quay lưng đi ra ngoài để Mao Mao ở lại trong nhà.

Mao Mao nằm trên thảm, thấy ánh mắt lưu luyến của Lâm Viễn trước khi bước ra khỏi cửa nhìn mình nó vẫy vẫy đuôi khẽ rên lên mấy tiếng, nhìn thật sự rất đáng thương.

Lâm Viễn ra ngoài bước lên xe Tống Hi. Cậu sờ khẩu súng lục trong túi áo, có cảm giác dường như mình sắp sửa bắt tay vào thực thi một sứ mệnh sống mái sinh tử nào đó, giống như là... Đúng rồi, giống Tiểu Mã Ca trong “Bản sắc anh hùng” bước vào trận quyết chiến cuối cùng. Lâm Viễn hoàn toàn say sưa chìm đắm với ý nghĩ ấy của mình, có lẽ trong suốt cuộc đời mình cậu sẽ không bao giờ còn cơ hội cầm súng bắn người như thế này nữa, cho nên lát nữa khi rút súng cậu nhất định phải làm sao để có được tư thế oai hùng nhất... Chỉ tiếc là súng hơi ngắn nên có lẽ cái sự oai hùng của cậu vì thế mà cũng giảm đi không ít.

Lâm Viễn suy tư, lát nữa hẳn là sẽ kết hôn ở trong giáo đường nhỉ? Liệu có màn thả chim bồ câu trắng không? Ai là người phụ trách dựng phim? Còn nữa không biết ai sẽ quay phim đây?

Cậu mãi mê miên man suy nghĩ mà không để ý đến xe đã khởi động và thời gian cũng đang từ từ trôi.

Tống Hi lái xe không nhanh, Lâm Viễn dựa vào cửa kính ngắm tòa cao ốc đang mọc lên như nấm ở thành phố này đang vụt qua bên ngoài khung cửa.

Thành phố này vốn đông đúc, lộn lắt và hào nhoáng, chỉ thoáng nhìn qua cũng có thể thấy được nơi đây vốn là chốn ăn chơi hoan lạc của những kẻ có tiền bạc cùng với quyền lực, thế nhưng nó hoàn toàn không phù hợp với tính cách của Lâm Viễn. Lâm Viễn vẫn thích những thành phố nhỏ hẻo lánh yên tĩnh và an lành, tràn ngập một thứ mùi vị tinh tế dân dã hơn. Ở nơi ấy, mỗi sáng người ta luôn đi làm lúc chín giờ sáng và tan sở vào năm giờ chiều. Thậm chí trong các khu chợ đôi khi vẫn còn có thể thấy được người ta cò kè mặc cả với nhau chỉ để mua rẻ được một vài hào, lối sinh hoạt bình yên ấm áp đời thường ấy khiến cậu thấy quyến luyến gần gũi vô cùng.

Theo dòng suy nghĩ tới đây Lâm Viễn chợt bật cười. Trong lòng cậu lúc ấy xuất hiện một ý muốn mãnh liệt... Sau này, phải mau chóng tìm cách nào đó thoát khỏi nơi đây thôi...

Hôn lễ bắt đầu vào đúng chín giờ ba mươi, hầu hết bạn bè người quen của hai bên gia tộc đều tới chúc mừng hạnh phúc đôi trẻ. Địa điểm cử hành hôn lễ không phải ở trong giáo đường mà là trong một quán rượu xây theo kiểu biệt thự cực kỳ sang trọng, hẳn là một câu lạc bộ tư nhân.

Đầu tiên Hạ Vũ Thiên bước lên bục phát biểu, cầm theo một tờ giấy lên nói lời cảm ơn tất cả những người đã đến tham dự đám cưới của mình... Anh nói chậm rãi, nét mặt không bộc lộ một chút cảm xúc nào, không nhìn ra được anh đang vui hay buồn. Người ngoài nhìn vào sẽ dễ nhầm tưởng rằng anh đang căng thẳng. Chỉ có một mình Hạ Vũ Thiên biết anh đang nhớ tới Lâm Viễn. Đến ngay cả chính bản thân anh cũng không rõ vì sao mình lại nhớ cậu ta đến thế, nhớ tới mức thấy mình giống như hóa điên mất rồi.

Mười giờ kém mười phút, xe Tống Hi dừng lại cách hội trường nơi cử hành hôn lễ không xa.

Lâm Viễn mở cửa bước xuống. Tống Hi lái xe tới chỗ đỗ xe, sau đó anh cũng xuống theo. Anh thấy Lâm Viễn từ từ bước vào hội trường. Không có một ai ngăn cản cậu, mọi việc có vẻ tiến triển rất thuận lợi.

Tống Hi vẫn còn hơi lo lắng... Anh vội vã chạy đến nhìn theo bóng Lâm Viễn đi về phía hội trường hôn lễ.

Lúc này trong hội trường, Tôn lão gia với tư cách người làm chứng cho hôn lễ đã dắt Tần Dụ ra ngoài, đặt tay cô vào trong lòng bàn tay Hạ Vũ Thiên. Lâm Viễn vào thời khắc này cũng đã bước tới cửa, cậu yên lặng đứng nhìn chờ đợi đồng hồ treo tường chỉ đúng mười giờ.

Hạ Vũ Thiên và Tần Dụ cùng nhau đọc lời thề kết hôn, Lâm Viễn ngoáy ngoáy tai... Thứ tình yêu mãi mãi bên nhau bất kể sống chết - thứ tình này nếu như thật sự có tồn tại cũng sẽ khiến người ta đau khổ đến chết đi sống lại như mấy câu chuyện trong những cuốn tiểu thuyết tình cảm mà thôi... Đối với vấn đề này, Lâm Viễn luôn giữ một thái độ nghi ngờ nhất định.

Tình yêu trong xã hội hiện đại quả thật quá phức tạp. Lâm Viễn vẫn luôn hối hận rằng tại sao khi còn mười ba mười bốn tuổi, cậu không có được cho mình một cô bé xinh xắn nào đó làm bạn gái chứ, để cả hai có thể cùng nhau nắm tay đi tới thư viện, đi xem phim... Cậu sẽ mua những món quà nho nhỏ cho cô bé, có lẽ cô ấy sẽ thưởng cho cậu một nụ hôn... đương nhiên là hôn lên má.

Lâm Viễn khẽ lắc đầu để thoát khỏi những suy nghĩ ấy. Cậu đưa mắt nhìn đồng hồ, chỉ còn sáu mươi giây nữa là đến mười giờ đúng. Nghĩ tiếp thì thật ra tính cách của Hạ Vũ Thiên cũng có thể chấp nhận được phần nào. Ít nhất anh ta phân định rạch ròi giữa tình yêu và tình dục, dường như thẳng thắn hơn rất nhiều so với cô gái trước đây muốn lấy cũng như sinh con với cậu, nhưng lại hoàn toàn không quan tâm đến chuyện cậu có yêu mình hay không... Đương nhiên đó là xét trên phương diện thái độ tình cảm, còn luận về nhân phẩm cô gái kia tốt hơn Hạ Vũ Thiên nhiều, ít nhất cô ta không làm điều gì nguy hại cho xã hội.

Hai mắt Lâm Viễn nhìn lên đồng hồ, cuối cùng cũng đã tới mười giờ đúng, cậu đột nhiên cảm thấy căng thẳng hẳn lên... Nghĩ và làm luôn là hai chuyện khác nhau... Lao vào nổ súng chẳng?... Hừm, mà trước khi nổ súng cũng nên nói gì đó cho phải phép chứ?!

Lâm Viễn đặt tay vào trong túi áo khoác nắm chặt khẩu súng, bước vào lễ đường trong đầu nghĩ rất nhanh - nói gì đây? Đúng rồi đây cũng giống như đi bắt gian vậy nên cứ xông vào mà hét lên “Gian phu dâm phụ” chẳng?

Lâm Viễn bị suy nghĩ của mình khiến cho mất tập trung nhưng hiện tại cậu cũng đã bước vào đến trong đại sảnh, rất nhiều ánh mắt đang đổ dồn về phía cậu.

Lâm Viễn không nghĩ nhiều nữa, cậu rút súng ra hét lớn “Hạ Vũ Thiên!”

Hạ Vũ Thiên đã nhìn thấy Lâm Viễn từ lâu, nhưng tiếng hô của cậu vẫn khiến cho anh khẽ giật mình. Vừa kịp đưa mắt nhìn xuống anh đã thấy Lâm Viễn rút súng bắn về phía Tần Dụ.

Tiếng súng vang lên rất lớn nhưng Lâm Viễn biết là giả vì không có lực phản hồi. Trước đây khi còn ở nhà Hạ Vũ Thiên cậu đã từng tập bắn nhiều lần, lực phản hồi khi súng bắn ra rất lớn, nếu không chuẩn bị tâm lý sẽ rất dễ tuột tay làm rơi súng.

Hạ Vũ Thiên vào vai diễn rất xuất sắc, anh lao lên phía trước bảo vệ Tần Dụ chặn lấy viên đạn tưởng tượng do Lâm Viễn bắn. Quả nhiên trên vai xuất hiện một vết thương giả chảy máu ròng ròng...

Lâm Viễn do dự cầm súng chĩa vào đám đông, cậu thoáng thấy có người đang tới gần mình. Ngay lúc đó, Hạ Vũ Thiên hét lớn “Không được phép nổ súng!”

Đám vệ sĩ áo đen cất súng, Lâm Viễn thầm nghĩ - quả đúng là một pha diễn lâm ly rất thành công.

Nhưng ngay khi Lâm Viễn đi tới nhằm định uy hiếp Tôn lão gia thì có một kẻ bỗng nhiên xuất hiện nằm ngoài dự kiến của tất cả mọi người.

Tôn Lâm không rõ từ đâu lao tới, nhìn thái độ của Tôn Lâm thì dường như anh ta sợ mọi người làm Lâm Viễn bị thương... Cùng lúc đó Lâm Viễn đã đến phía sau lưng Tôn lão gia... Toàn hội trường cũng nháo nhào cả lên, bỗng vang lên ba tiếng súng “đoàng, đoàng, đoàng” làm cả đám người ào ào như ong vỡ tổ.

Trong lúc hỗn loạn, không biết kẻ nào là người đã nhả đạn... Lâm Viễn nhìn thấy ông già ở trước mặt cậu dần dần lảo đảo, ngã ngửa ra phía sau...

“Ông!” Tôn Lâm lúc này đã ở ngay cạnh ông mình liền lao tới đỡ.

Nhưng ông ta bị trúng đạn vào ngực, đồng tử hai mắt cũng giãn ra dần trở nên vô hồn.

Bản năng của một bác sĩ khiến Lâm Viễn muốn tới xem xét vết thương của ông ta như thế nào, bản năng của một con người khiến cho cậu cảm thấy hối hận. Nhưng trước khi kịp hành động theo một bản năng nào, cậu đã bị một người nắm tay lôi đi...

Lúc này đám đông đã trở nên vô cùng hỗn loạn, khắp nơi toàn là giọng chị em phụ nữ la hét lớn âm trời lao ra ngoài, lại thêm tiếng chân rầm rập của đám vệ sĩ áo đen lao vào trong bảo vệ chủ, đương nhiên còn có cả Lâm Viễn đang bị Tống Hi kéo theo chạy như bay ra ngoài.

Lâm Viễn bị nhét vào trong xe. Tống Hi khởi động xe vọt đi, anh quay lại nhìn Lâm Viễn thấy tay cậu vẫn còn run rẩy.

“Vừa nãy... là ai đã nổ súng?” Lâm Viễn vừa thở dốc vừa hỏi “Tôi vẫn còn chưa kịp uy hiếp Tôn lão gia...”

“Có lẽ bọn họ thấy cơ hội đến thì bắn luôn thôi.” Tống Hi nhú mày nói “Nhưng có thể nào thì cũng như vậy thôi, dù sao lúc ấy cũng đã náo loạn hết cả lên rồi. Cậu đã gây ra loạn thì nên chạy sớm đi là hơn.”

Lâm Viễn đặt khẩu súng trong tay xuống, day day hai bên thái dương “Nguồn cơn gây ra sự náo loạn này vốn phải là Hạ Vũ Thiên chứ.”

“Nói chung cứ tới chỗ an toàn tạm thời trốn đi một thời gian đã.” Tống Hi tăng tốc phi xe tới bến cảng, ở đó đã có một chiếc thuyền máy chờ sẵn. Anh kéo Lâm Viễn xuống ca-nô, khởi động máy rời bến.

Lâm Viễn đứng trên mũi thuyền “Ha... Lại là du thuyền loại nhỏ sao?”

Tống Hi cười “Có thích không? Nếu thích thì tôi sẽ viết tên cậu lên trên thân du thuyền nhỏ này nhé?”

Lâm Viễn ngây người, đột nhiên bật cười “Anh lãng mạn hơn Hạ Vũ Thiên nhiều đấy.”

Tống Hi vừa định lên tiếng bỗng nhiên thấy có tia sáng lấp lánh xẹt qua trước mắt... lập tức mặt liền biến sắc.

Trong giáo đường hoàn toàn hỗn loạn, thủ hạ của nhà họ Hạ chỉ huy mọi người sơ tán xong liền đi báo cảnh sát... Tôn Lâm gọi thuộc hạ nhanh chóng gọi xe cấp cứu tới còn bản thân mình thì ôm Tôn lão gia, vẻ mặt cực kỳ phức tạp nhìn không ra là cảm xúc gì.

Hạ Vũ Thiên cũng ôm vai đi tới nhìn ông ta.

Ngay khi nhìn thấy Hạ Vũ Thiên đôi mắt đang dần vô hồn của ông ta đột nhiên trở nên có chút sự sống, ánh lên le lói giống như hàm chứa một điều gì đó rất đặc biệt... Ông ta cứ nhìn Hạ Vũ Thiên, nở một nụ cười quý dị... Nụ cười ấy lưu lại ước chừng khoảng vài phút thì gương mặt đó trở nên cứng lại... sau đó dần bất động.

Tôn lão gia qua đời, người nhà họ Tôn bắt đầu gào khóc.

Hạ Vũ Thiên sững sờ hồi lâu. Anh hoàn toàn không hiểu nổi vì sao trước khi chết Tôn lão gia lại cười với anh, hơn nữa lại là nụ cười đầy ẩn ý đến vậy. Nghĩ đi nghĩ lại Hạ Vũ Thiên bất chợt nhú chặt mày... Anh liếc nhìn A Thường, A Thường cùng Tần Dụ trao đổi ánh mắt. Tần Dụ bước tới đỡ Hạ Vũ Thiên ra khỏi đại sảnh, vừa đi vừa nói “Vũ Thiên, anh nghỉ ngơi một lát đi...”

Ra khỏi đại sảnh, Hạ Vũ Thiên bỏ lại đám người phía sau lao nhanh lên xe lập tức ra lệnh cho A Thường lái xe tới bờ biển. Đồng thời anh rút điện thoại ra bấm nút gọi... Lâm Viễn không mang theo di động nên Hạ Vũ Thiên không gọi được, anh vội vàng gọi tới số của Tống Hi... Nhưng cũng chẳng ai bắt máy.

Hạ Vũ Thiên lòng nóng như lửa đốt, ngay lập tức linh cảm đã có chuyện xảy ra. Anh cảm thấy mình vô cùng lo lắng, trong đầu chỉ còn hình ảnh Lâm Viễn.

Đây là lần đầu tiên trong đời anh mất bình tĩnh, không biết bản thân phải làm gì cho phải.

Lâm Viễn không biết vì sao Tống Hi đột nhiên trở nên căng thẳng, thậm chí điện thoại đổ chuông cũng không thèm nghe đã vội vã kéo tay cậu chạy xuống dưới các bậc thang, phải nói đúng hơn là lăn xuống.

Tống Hi hỏi Lâm Viễn “Có biết bơi không?”

“Biết...” Lâm Viễn còn chưa nói hết đã nghe Tống Hi nói nhanh “Hít sâu vào!”

Lâm Viễn còn chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra Tống Hi đã ôm cậu nhảy qua lan can thuyền. Vừa lúc đó, phía sau hai người có tiếng nổ mạnh.

Lâm Viễn cảm thấy một luồng khí nóng hắt mạnh cậu văng ra ngoài, bàn tay nắm chặt của cậu và Tống Hi cũng bị luồng khí này tách rời... Chớp mắt trước khi rơi xuống nước, Lâm Viễn thấy trên mặt biển nổi lên một quả cầu lửa hình nấm...

Đương nhiên, đây cũng là cảnh mà Hạ Vũ Thiên nhìn thấy khi lao ra khỏi xe.

Phần 18

Chương 52

Về vụ nổ hôm ấy khiến dân tình chấn động, vì thế đã có rất nhiều lời đồn đoán. Có người cho rằng Hạ Vũ Thiên truy đuổi kẻ đã nổ súng ám sát kia tới bờ biển rồi cho người đánh chìm thuyền.

Cũng có người nói, chiếc thuyền ấy là do va chạm với xe mô tô lướt sóng nên mới phát nổ.

Cũng có người suy đoán rằng Lâm Viễn tự sát. Nói chung mọi chuyện trở nên vô cùng hỗn loạn, mà hậu quả trực tiếp của vụ việc này là việc hôn lễ của Hạ Vũ Thiên và Tần Dụ bị hủy bỏ...

Tôn lão gia tử qua đời, nhà họ Tôn do Tôn Lâm một tay tiếp quản.

Về Tôn Lâm, khác với lời đồn cho rằng anh ta chỉ là một kẻ vô dụng chỉ biết ăn chơi như bao con ông cháu cha khác, Tôn Lâm thật sự có năng lực hơn nhiều người nghĩ. Chỉ mới tiếp quản nhà họ Tôn, Tôn Lâm đã lập tức tìm mọi cách hạ bệ Hạ Vũ Thiên...

Nhưng Hạ Vũ Thiên quả nhiên không hổ danh là Hạ Vũ Thiên. Bằng việc nắm trong tay nhiều ưu thế cả về tiền bạc và thế lực, Hạ Vũ Thiên chỉ trong vòng nửa năm đã dần ép nhà họ Tôn đến bước đường cùng, nhà họ Tôn chia năm xẻ bảy, bị ba gia tộc nhà họ Tần, họ Hạ và nhà Âu Dương dần dần thôn tính. Sau khi chiếm được nguồn lợi, họ Tần đã từng bước rời khỏi phạm vi thế lực của nhà họ Hạ, hướng con đường phát triển của mình ra nước ngoài.

Về sau Tần Dụ cùng người yêu của mình kết hôn ở nước ngoài, sau đó cũng không còn tin tức gì nữa.

Nhà Âu Dương chấp nhận xếp ở vị trí thứ hai trở thành trợ thủ của nhà họ Hạ, nhờ đó nhận được sự che chở của nhà họ Hạ, nhưng vì người ít lực mỏng, nên cũng nhanh chóng rút lui. Nhà họ Hạ một mình độc chiếm tất cả, Hạ Vũ Thiên thành công bước lên vị trí người đứng đầu gia tộc đưa thế lực nhà họ Hạ dần dần mở rộng ra bên ngoài, lớn mạnh không ai bì kịp.

Giữa lúc đang như hồ mọc thêm cánh, Hạ Vũ Thiên đột nhiên đưa ra một quyết định khiến cho tất cả mọi người đều không thể hiểu nổi. Anh trả lại tự do cho tất cả những gia tộc đang vì bản danh sách mà buộc phải chịu sự khống chế của nhà họ Hạ bằng cách tiêu hủy bản danh sách bí mật kia.

Điều này cũng đồng nghĩa với việc tự tay tiêu hủy một núi vàng. Trong khi tất cả mọi người không khỏi ngẩn ngơ tiếc nuối thì về phần những gia tộc được giải phóng khỏi sự khống chế của bản danh sách năm ấy đều ghi nhớ ân tình của Hạ Vũ Thiên, tất cả đều trở thành đồng minh hợp tác tốt của nhà họ Hạ.

Hạ Vũ Thiên trở thành một công dân mẫu mực, cởi bỏ được quá khứ là xã hội đen của mình, rời xa thế giới ngầm. Một năm sau, anh chính thức trở thành một doanh nhân chân chính. Hai người chú của nhà họ Hạ đều thoái lui ở ẩn, còn ba anh em nhà họ Hạ mỗi người một chức vụ quản lý công ty của mình, làm ăn cực kỳ lớn.

Tất cả những người biết Hạ Vũ Thiên trong một năm trở lại đây, nếu miêu tả về anh đều chỉ có hai chữ: Thay đổi.

Đúng là Hạ Vũ Thiên đã thay đổi, thay đổi nhiều đến mức người khác không thể nhận ra. Rất nhiều người từng hoài nghi, con người này liệu có thật sự là Hạ Vũ Thiên hay không?

Tính cách của anh so với trước đây lại càng thêm dứt khoát lạnh lùng, nhưng chính sự thay đổi trong sở thích và thói quen hàng ngày của anh mới khiến cho người ta phải trợn mắt há mồm không thốt thành lời vì ngạc nhiên.

Ông chủ của tập đoàn Hạ thị như lột xác thành một người khác, hàng ngày đều đi làm bằng một chiếc xe màu đen, cửa kính xe luôn đóng kín. Đi đâu anh cũng dắt theo con Mao Mao xinh đẹp. Mỗi khi lái xe ngang qua phố ăn vặt sau trường đại học, anh sẽ đỗ xe lại dắt Mao Mao cùng đi mua một ít đồ ăn nhanh. Trên đường về có một tiệm đồ ngọt, thỉnh thoảng anh cũng sẽ ghé vào mua một ít kem bạc hà, đặc biệt thích là loại kem có hình cục phân đáng yêu.

Mua đồ ăn nhanh, đọc truyện tranh, chơi điện tử, xem phim kinh dị, dắt Mao Mao đi dạo... Không tình nhân, trầm lặng ít nói, tính tình cổ quái... Hạ Vũ Thiên của hiện tại khiến cho người khác không thể hiểu nổi anh.

Vụ nổ ngày hôm ấy chỉ có Hạ Vũ Thiên biết rõ. Là Tôn lão gia sắp đặt.

Hạ Vũ Thiên đã phải mất rất nhiều công sức xâu chuỗi các dữ kiện lại với nhau mới tìm hiểu ra được sự thật ấy.

Tôn lão gia vốn biết rằng lúc đó Hạ Vũ Thiên đã có kế hoạch tiêu diệt ông ta, nhưng ông ta không hề quan tâm đến điều đó. Tôn lão gia có một bí mật vẫn giấu kín không để một ai biết, thậm chí ngay cả cháu trai của mình là Tôn Lâm cũng vậy. Ông ta đã mắc bệnh ung thư giai đoạn cuối không còn sống được bao lâu nữa, ngày nhắm mắt xuôi tay cũng sắp tới gần. Nhưng Tôn lão gia này nhất định không thể chết vì bệnh được vì nếu vậy nhà họ Tôn nhất định sẽ lụn bại,

tan tác. Vậy nên nghĩ kỹ lại thì thay vì chết bệnh chi bằng để Hạ Vũ Thiên ra tay hạ sát sẽ trở thành một cái chết giá trị hơn nhiều.

Thế nên trong đám cưới của Hạ Vũ Thiên, ông ta đã bố trí sẵn người ở bên ngoài cùng với những thứ vũ khí lợi hại mà ông ta phải rất vất vả mới mua được từ Trung Đông về với mục đích ám sát Hạ Vũ Thiên. Từ lâu nay Tôn lão gia đã tính toán rất kỹ điều này, ông ta ôm dã tâm muốn giết chết Hạ Vũ Thiên. Chỉ cần Hạ Vũ Thiên chết đi toàn bộ cục diện tất sẽ rối ren, tình cảnh này chính là cơ hội đối với nhà họ Tôn vốn đang bị dồn tới đường cùng. Thứ mà Tôn Lâm thiếu chính là bản lĩnh và dũng khí để đương đầu với mọi thứ, bên cạnh đó Tôn lão gia nghĩ rằng cái chết của mình nhất định sẽ là động lực thúc đẩy Tôn Lâm trưởng thành! Hơn nữa nếu Hạ Vũ Thiên chết rồi, Tôn Lâm sẽ phát huy được thế mạnh của mình tiêu diệt nhà họ Hạ cướp lấy Lâm Viễn, đây cũng có thể coi là nguồn động lực giúp Tôn Lâm vùng lên hành động. Nhưng ông ta thật sự không nghĩ tới khả năng Hạ Vũ Thiên dám cho người mình yêu là Lâm Viễn xông vào chốn hiểm nguy. Sự thật đã chứng minh so với trí tưởng tượng của ông ta, Hạ Vũ Thiên mưu mô và lạnh lùng hơn nhiều.

Đương nhiên đám mai phục ông ta sắp xếp ở bên ngoài khi nhận thấy có chiếc xe đào tẩu sau cơn hỗn loạn liền lập tức đuổi theo, rồi làm nổ tung du thuyền trên biển.

Trước lúc chết đi Tôn lão gia đã thật sự hiểu rõ thế sự quả nhiên khó lường, hồi kết của mình đã thật sự đến rồi. Và ngay lúc đó, trong lòng ông ta chỉ có toàn là oán hận đối với Hạ Vũ Thiên. Thế nhưng khi thấy Hạ Vũ Thiên nhìn mình với ánh mắt tràn ngập lo lắng và bất an, ông ta đã mỉm cười với ý nghĩ vừa xuất hiện trong đầu phải chăng là Hạ Vũ Thiên không hẳn là người nhẫn tâm đến mức như vậy, người như vậy mà cũng biết lo sợ sao? Cùng với nụ cười của mình, ông ta thấy ánh lên trong mắt Hạ Vũ Thiên vẻ hoảng loạn cùng sự dao động khôn nguôi.

Trước sự hoảng loạn ấy nụ cười của ông ta càng trở nên đặc biệt rạng rỡ, bởi ngay thời khắc trước khi giã biệt cõi đời đó ông ta cảm thấy vô cùng vui sướng. Là một người từng trải qua sóng gió, ông ta biết Hạ Vũ Thiên đã hoàn toàn thất bại rồi, nói không chừng từ nay về sau sẽ không bao giờ ngóc đầu dậy được nữa.

Ông ta biết từ giây phút này Hạ Vũ Thiên sẽ vĩnh viễn phải sống trong đau khổ và hối hận, đối với ông ta thế là quá đủ. Nếu trong hoàn cảnh thuận lợi như vậy mà Tôn Lâm vẫn không thể vươn lên đè bẹp được Hạ Vũ Thiên thì chỉ có thể chấp nhận là do bản thân Tôn Lâm quá kém cỏi mà thôi.

Hôm đó khi Hạ Vũ Thiên chạy tới bờ biển tận mắt nhìn thấy làn khói mù dày đặc bốc lên, trong chớp mắt anh cảm thấy đau đớn đến nghẹt thở, nỗi đau giằng

xé tâm can này còn hơn trước đây khi Tiêu Linh mất rất nhiều. Ngày ấy khi Tiêu Linh mất đi anh vẫn có thể giữ được bình tĩnh và tỉnh táo, thế nhưng lần này nỗi đau đớn khiến anh cảm thấy mình như phát điên. Anh cho người trực vớt, cuối cùng chỉ cứu được Tống Hi, còn người kia đã không thể tìm thấy.

Thời gian Tống Hi dưỡng thương không dài, anh chỉ ở lại phòng khám ba ngày. Ngay khi những vết thương bắt đầu hồi phục liền lập tức ra đi.

Anh đi đâu không một ai biết. Có lẽ anh đã tới một nơi nào đó rất xa.

Sự mất tích của Lâm Viễn chỉ như một gợn nước mong manh trên mặt hồ lặng sóng, không gây ra bất cứ xáo trộn nào. Trừ Hạ Vũ Thiên, Tống Hi cùng những người trong cuộc, không một ai khác nhận thấy sự vắng mặt của cậu.

Thế nhưng đối với những hành động tiếp theo của Hạ Vũ Thiên, nếu như Tôn lão gia trên trời có linh thiêng nhất định sẽ rất thất vọng, bởi vì ông ta hoàn toàn không hiểu gì về Hạ Vũ Thiên. Hay nói đúng hơn tâm lý của Hạ Vũ Thiên vốn rất dễ hiểu, nhưng bản thân anh lại là một người cực kỳ mâu thuẫn, đến mức luôn biết đặt lý trí và tình cảm tách biệt nhau.

Sau vụ nổ du thuyền, anh dồn hết tâm trí và sức lực vào việc chặn đứng mọi đường đi nước bước, phá hủy hoàn toàn gia tộc họ Tôn. Ban đầu những đường đi nước bước của Tôn Lâm trong việc củng cố lại vị thế nhà họ Tôn có vẻ chính xác và hiệu quả đến mức đã có thể khiến rất nhiều người nghĩ rằng nhà họ Tôn sẽ làm thay đổi thế cục. Nhưng câu trả lời cuối cùng lại thuộc về Hạ Vũ Thiên.

Hạ Vũ Thiên đã chiến thắng tuyệt đối. Chỉ là sau đó anh vẫn khiêm tốn, tỏ thái độ như không có chuyện gì từng xảy ra.

Tất cả những người từng tiếp xúc với Hạ Vũ Thiên, thậm chí ngay cả người nhà họ Hạ cũng đều cảm thấy lạnh sống lưng. Hạ Vũ Thiên quả thực là một kẻ khủng bố máu lạnh đến đáng sợ - một người có thể đưa người mình yêu thương nhất vào chỗ chết, thậm chí sau khi người mình yêu chết không thềm nhỏ một giọt nước mắt mà vẫn tiếp tục chiến đấu, một kẻ chiến thắng đạt được tất thảy mọi thứ, nhưng cuối cùng lại không thềm để tâm đến bất cứ thứ gì mình đã khổ công đoạt được... Ở một phương diện nào đó Hạ Vũ Thiên đã trở thành một truyền thuyết, thành một nhân vật khiến cho mọi người phải kính nể.

Trước khi Tần Dụ đi, có hỏi Hạ Vũ Thiên “Anh có từng thấy hối hận không?”

Hạ Vũ Thiên không trả lời, chỉ hỏi lại một câu, “Hối hận phỏng có tác dụng gì sao?”

Tần Dụ bất đắc dĩ cười, bước đi.

Một năm chớp mắt trôi qua. Khi mọi chuyện đã trở nên ổn định, Hạ Vũ Thiên từ từ rút khỏi những hoạt động quen thuộc lui về sống lặng lẽ.

Là một người bạn thân thiết của Hạ Vũ Thiên, Lý Cố có thể dễ dàng lý giải sự thay đổi của anh ta hơn những kẻ khác. Thế nhưng khi Lý Cố dùng một thái độ nghiêm túc để nói rằng Hạ Vũ Thiên trở nên như vậy vì nhớ đến Lâm Viễn, hết thấy mọi người đều nhìn anh như người ngoài hành tinh và hỏi “Bây giờ anh mới biết đến điều đó sao?!”.

Lý Cố nhìn trời thở dài. Hóa ra mọi người đều đoán được.

Trong một năm ấy này Tiêu Thụy luôn ở bên cạnh Hạ Vũ Thiên. Là tình địch, nhưng khi Lâm Viễn chết Tiêu Thụy hoàn toàn không cảm thấy vui vẻ gì, ngược lại còn có một cảm giác khó chịu không thể giải thích nổi. Cậu ghét nhất những người như Lâm Viễn hay Tiêu Linh, đã chết rồi còn nắm giữ mãi trái tim của những người còn sống khiến họ chẳng thể nào buông bỏ.

Nhìn thấy sự thay đổi của Hạ Vũ Thiên, Tiêu Thụy cảm thấy bản thân không tài nào thích ứng nổi, sau một năm cũng chạy mất quay trở về con đường làm sát thủ. Nghề này vẫn tự do hơn, gần đây cậu còn thêm một chuyên môn mới - chuyên đi ám sát mấy tay Sở Khanh phụ tình, quả nhiên đơn đặt hàng đến tới tấp.

Một ngày nọ làm xong việc Tiêu Thụy rời khỏi tòa cao ốc có vị trí ngắm bắn cực tốt, xách túi da nhàn nhã đi ra ngoài. Cậu chợt nhớ ra Lâm Viễn cũng đã chết hơn một năm rồi, trong hơn một năm ấy Tống Hi chưa từng một lần liên hệ với cậu.

Tiêu Thụy gãi gãi đầu, không biết giờ anh ta ra sao rồi. Vừa suy nghĩ cậu vừa đi tới một quán ăn gần đó, Tiêu Thụy định vào ăn một bát mì.

Vừa vào tới cửa cậu đã nghe thấy cách đó không xa có một giọng nói rất quen thuộc vang lên “Ông chủ, bún đã xong chưa?”

Tiêu Thụy ngây người... Cậu khẽ nhú mào, giọng nói này vốn rất quen, đặc biệt là ngữ điệu.

Tiêu Thụy nhìn xung quanh hòng tìm xem giọng nói ấy phát ra từ chỗ nào. Thấy phía trước có một cái biển hiệu nhỏ bên trên viết một chữ “Bún”, Tiêu Thụy lập tức bước tới.

Cậu ngược mặt nhìn bảng hiệu nhắc chân chuẩn bị bước vào, đột nhiên một người từ trong cầm một hộp đồ ăn bước ra, vội vội vàng vàng thiếu chút nữa đâm vào cậu.

Người này mặc áo phong trắng quần bò, dáng cao gầy mảnh khảnh, để tóc ngắn, nước da rất trắng... Tiêu Thụy vừa liếc nhìn bỗng cảm thấy máu chảy ngược lên đầu, tim đập thình thịch tự nhủ. “Gặp ma giữa ban ngày sao?”

Người kia lao ra suýt nữa ngã nhào vào lòng Tiêu Thụy, thuận mồm nói một câu, “Dò mìn.⁽¹⁾”

Khóe miệng Tiêu Thụy khẽ giật giật thầm nghĩ, đâu ra mìn mà dò? Lúc này người kia đã thông thả đi mất một đoạn rồi. Tiêu Thụy lập tức bước theo nheo mắt lại nhìn, càng nhìn càng thấy giống!

Ngay lúc đụng nhằm Tiêu Thụy, người kia không để ý. Nhưng đi một đoạn như sức nhớ ra, người đó dừng lại nghiêng đầu suy nghĩ, rồi cứ thế quay lại liếc nhìn Tiêu Thụy.

Đúng lúc này Tiêu Thụy cũng ngẩng đầu nhìn người kia... Bốn mắt gặp nhau, hóa đá tại chỗ.

Tiêu Thụy tròn mắt, giơ tay chỉ thẳng vào người kia, mở miệng hét to “Lâm Viễn!”

Nhanh như cắt, người kia lập tức xoay người bỏ chạy.

Quyết tâm không để Lâm Viễn thoát thân, Tiêu Thụy lập tức đuổi theo.

Qua hai cái ngõ, Tiêu Thụy dù sao cũng không thuộc đường nên rẽ trái rẽ phải lung tung, đâm ra bị lạc mất Lâm Viễn. Cậu liền nhảy dựng lên mắng “Lâm Viễn, thẳng nhãi ranh khốn kiếp, mẹ nó cậu vẫn còn chưa chết à?”

Không có ai trả lời.

“Cậu không trốn nổi đâu, tôi ngửi thấy mùi bún rồi. Cậu khôn hồn thì tự chui đầu ra đây mau, bằng không để tôi bắt được đừng trách tôi đập cho như tử!” Tiêu Thụy cao giọng đe dọa nhưng vẫn chẳng thấy bóng dáng của Lâm Viễn đâu.

Tiêu Thụy đảo qua đảo lại một lúc, đành phải bực bội quay lưng bước đi... Mười phút sau, Tiêu Thụy đột nhiên vòng trở lại, dáo dác nhìn trái nhìn phải, không thấy Lâm Viễn, cậu lại đi... Nửa tiếng sau, lại vòng về... Vẫn không có ai.

Cuối cùng Tiêu Thụy cũng đành bó tay, cậu tự nhủ có lẽ mình nhầm đường, hoặc là nhìn nhầm người? Nhưng nếu nhầm người, việc gì người kia phải chạy?

Tiêu Thụy ôm một bụng bực tức đi về trong lòng thầm nghĩ, nếu mà mình nhìn nhầm thì trên đời quả là có những người giống nhau thật.

Mãi tới khi Tiêu Thụy đã đi thật xa hẳn, mãi rất lâu sau một cánh cửa sắt cũ mềm cạnh tường mới mở ra, có người thò đầu ra xem xét xung quanh. Phát hiện thấy Tiêu Thụy đã không còn quanh quẩn ở đây mới cầm búa chạy ra, trong miệng lầm bầm, “Ai da, đúng là năm tuổi của mình. Vừa mừng một ra cửa đã gặp chuyện xui xẻo, xem chừng lại phải chuyển chỗ ở rồi!”

Người này là ai? Đương nhiên chính là Lâm Viễn.

Sau vụ nổ ngày hôm đó, Lâm Viễn bị nước đẩy trôi đi rất xa. Khi cậu tỉnh lại đã thấy mình dạt vào chỗ nước cạn. Cậu cũng không biết mình có thể tới được đây bằng cách nào, sự sống sót của cậu đúng là một kỳ tích.

Khi đứng dậy, Lâm Viễn nhìn thấy có một con cá heo đang bơi vòng quanh ngoài biển.

Lâm Viễn vẫy vẫy tay kêu lên “Liêu Liêu?”

Tiếng gọi vừa dứt một con cá heo liền nhảy lên, sau khi buông mình rơi xuống mặt nước nó liền quay người bơi nhanh đi mất.

Lâm Viễn ngồi trên bờ gãi đầu, vẫn cảm thấy quá ư là thần kỳ. Khi sờ tay vào túi, cậu phát hiện những thứ mình mang theo khi ra khỏi cửa vẫn còn nguyên.

Áo khoác vẫn ở trên người vì cậu đã đóng cúc cẩn thận, ví tiền trong túi cũng còn nguyên, chứng minh thư, sổ tiết kiệm, cũng giống như tiền đều ướn sũng... tất cả đều không thiếu thứ gì.

Trên cổ tay chiếc đồng hồ Rolex giả cũng còn, quả là chiếc đồng hồ này có khả năng không thấm nước hàng đầu. Đương nhiên chiếc nhẫn Hạ Vũ Thiên đeo lên ngón tay cậu cũng không bị nước cuốn trôi.

Lâm Viễn đứng dậy, điện thoại đã bị ngấm nước không còn sử dụng được nữa, cậu chỉ biết chắc chắn một điều mình sẽ không quay trở lại nữa. Lâm Viễn đứng dậy rời khỏi bờ biển, vốn đã sớm lên tinh thần chuẩn bị viết thêm một cuốn truyện “Robinson ngoài đảo hoang” khác thì chợt phát hiện ra cậu vẫn còn ở thành phố hào nhoáng xinh đẹp kia, trong lòng không khỏi có chút thất vọng.

Lâm Viễn đứng một lúc ở ven đường, nghĩ xem bản thân nên làm gì tiếp theo. Cậu biết bất kỳ một kẻ nào dính dáng tới Hạ Vũ Thiên đều không thể tin được, nhưng ở nơi này cậu lại không hề có lấy bất cứ một người bạn nào.

Nghĩ đi nghĩ lại, Lâm Viễn nhớ tới Tiểu Dịch - cậu ta vẫn còn nợ cậu một món nợ ân tình, khi đó cậu ta có nói nhất định sẽ trả. Bởi vậy Lâm Viễn quyết định cứ coi như mình mặt dày đi tìm Tiểu Dịch đòi sự giúp đỡ đi.

Cậu hoàn toàn không biết Tiểu Dịch ở nơi nào. Lần trước Tiểu Dịch có cho cậu số điện thoại, nhưng cậu chỉ lưu trong di động chứ không nhớ. Lâm Viễn chợt nảy ra ý định tìm tới quán kem nơi Tiểu Dịch làm việc.

Nhưng trước cửa quán kem treo biển tạm đóng cửa.

Lâm Viễn cảm thấy vô cùng tuyệt vọng. Tuy nhiên khi cậu đẩy cửa thì phát hiện ra cửa không khóa.

Vào trong quán kem, Lâm Viễn cảm thấy hơi đói. Cậu nhìn quanh xem tủ lạnh ở đâu, tủ lạnh của quán kem chắc phải chứa đầy đồ ăn.

Cậu bước qua quầy hàng đi tới phòng bếp phía sau, mở cửa ra.

Sau khi vào bếp, Lâm Viễn phát hiện ra một điều vô cùng tuyệt vời. Hóa ra quán kem làm cả chocolate và bánh kem! Cậu sung sướng lấy bánh kem ra đánh chén, vừa ăn vừa nghĩ liệu mình cứ tự nhiên lấy đồ của người ta thế này không biết có khiến Tiểu Dịch gặp rắc rối không nhỉ? Nhưng mình cứ trả tiền và không nói quen Tiểu Dịch thì coi như là được chứ gì.

Cậu ngược nhìn lên tờ lịch trên tường, lúc này cậu mới hiểu vì sao mình đói đến thế... Cậu đã ngắt một ngày một đêm, bây giờ đã là trưa của ngày hôm sau.

Lâm Viễn ăn xong một chiếc bánh kem, đang định tìm người trả tiền chợt nghe từ phòng bên cạnh vang lên một tiếng “choang”, nghe như tiếng chén đĩa rơi vỡ.

Lâm Viễn ghé đầu nhìn thấy kế bên cũng là một gian bếp khác. Cậu không nghĩ ngợi gì nhiều liền đẩy cửa, mới vừa bước vào đã nhìn thấy ngay hai người đàn ông không một mảnh vải che thân đang ôm chặt lấy nhau trong cơn cuồng nhiệt của cuộc truy hoan. Nhìn thấy cảnh ấy Lâm Viễn tự dừng tặc lưỡi vài cái.

Thấy có người đột nhiên đẩy cửa vào, hai người trong bếp kia giật mình thiếu chút nữa là đã nhảy dựng lên. Lâm Viễn tinh mắt lập tức nhận ra kẻ bị ôm là Tiểu Dịch liền bõn cợt “Ai da, quá là bất cần đấy nhé, làm chuyện yêu đương thế này mà không thèm đóng cửa à?!”

Tiểu Dịch tròn mắt “Lâm Viễn? Anh chưa chết à?! Mọi người đều bảo anh đã chết rồi!”

Khóe miệng Lâm Viễn giật giật, đúng là không khỏi có chút tức giận mà “Tôi mới chết có ngày thứ hai thôi cậu đã có loại nhả hứng này ư, ít nhất cũng phải đau khổ vì tôi một ngày đã chứ.”

Tiểu Dịch vừa mặc quần áo vừa nói “Thật ra sáng sớm hôm nay em mới biết.”

Lâm Viễn cảm thấy vô cùng chán nản. Lúc này anh chàng đẹp trai vừa mới ôm ấp cuồng nhiệt với Tiểu Dịch cũng mặc xong quần áo vào bên đỡ lời “Cậu chính là Lâm Viễn à? Tiểu Dịch lúc này vừa mới khóc rất nhiều nên tôi mới muốn an ủi cậu ấy...”

Khóe miệng Lâm Viễn co gập thêm lần nữa. Phải, lý do nghe hay lắm!

Cuối cùng Tiểu Dịch dẫn Lâm Viễn về nhà thay quần áo, trong lúc ăn cơm thì nghe Lâm Viễn kể lại những chuyện đã xảy ra.

Lâm Viễn nói cậu muốn rời khỏi đây, kiếm một nơi hẻo lánh để bắt đầu lại cuộc sống.

Tiểu Dịch hỏi cậu còn tiền hay không. Lâm Viễn gật đầu nói có, nhưng bản thân lại không biết phải đi đâu vì cậu không có bạn bè gì.

Bạn trai của Tiểu Dịch - cũng là đầu bếp chính của quán kem - đưa cho Lâm Viễn một tờ địa chỉ và một số điện thoại, đó là của bạn thân anh ta ở thành phố F. Nhà người đó mở tiệm cầm đồ rất giàu có. Anh ta sẽ chăm sóc cho Lâm Viễn.

Sau đó Lâm Viễn ra đi, trước khi đi cậu đem bộ tây trang đi cầm tại một cửa hiệu cầm đồ. Được những mười vạn tệ.

Lâm Viễn thầm nghĩ - Hạ Vũ Thiên, anh đúng là đồ bại hoại, dùng cả đồng tiền chỉ để mua một bộ quần áo!

Nhưng không hiểu vì sao trong khoảnh khắc nghĩ tới Hạ Vũ Thiên tự nhiên trong lòng Lâm Viễn nhói lên đau đớn, có chút chua xót cho nên cậu quyết định không nghĩ tới nữa. Dưới sự giúp đỡ của người bạn chủ tiệm cầm đồ, cậu tìm được một căn phòng nhỏ và một công việc ở viện vệ sinh, tiếp tục cuộc sống sáng chín giờ đi làm chiều năm giờ tan ca như những ngày trước kia. Đường nhiên anh chàng kia còn định giúp cậu tìm một người bạn gái, nhưng Lâm Viễn không muốn. Cậu mới vừa thoát khỏi nguy hiểm, thật sự muốn thoải mái một thời gian, không muốn bận tâm tới những thứ khác.

Bởi thế, Lâm Viễn bắt đầu cuộc sống một mình... Chẳng bao lâu sau sinh hoạt của cậu đã trở về như khi chưa từng gặp Hạ Vũ Thiên, điểm khác nhau duy nhất là ở viện vệ sinh không có ai bắt nạt cậu. Ngược lại tất cả mọi người đều nhường nhịn cũng như yêu quý cậu, bởi vì cậu là người anh chàng cầm đồ giới thiệu đến.

Lâm Viễn cảm thấy rất thoải mái với cuộc sống mới, mãi cho tới vừa nãy khi đâm vào Tiêu Thụy không biết từ đâu chui ra. Đêm hôm đó Lâm Viễn ngay lập tức liền dọn hành lý... Chạy trốn!

Ghi chú:

⁽¹⁾ “Dò mìn” chính là trò chơi thông dụng trên window Minesweeper, theo ngôn ngữ mạng Trung Quốc thì nó có nghĩa là gạt bỏ (quét bỏ) những thứ phiền phức.

Chương 53

Lâm Viễn rất xúc động. Đầu tiên cậu đi ra biển, hướng về mặt biển mênh mông ngoài kia mà hét lớn, “Liêu Liêu...”

Khi cậu gọi tới lần thứ ba, mặt nước phía xa đột nhiên nổi lên từng vòng sóng. Một con cá heo xinh đẹp tung mình nhảy lên khỏi mặt biển rồi vui sướng đáp xuống, ngửa mặt mừng rỡ kêu gọi.

Lâm Viễn bật cười vẫy vẫy tay với nó, sau đó ngồi trên bãi cát chơi với Liêu Liêu.

Ngồi một lúc lâu Lâm Viễn mới đứng lên, đeo túi xách vẫy tay chào Liêu Liêu. Liêu Liêu liền nhảy lên một vòng rồi lại chui xuống nước, vẫy đuôi bơi đi.

Lâm Viễn nhìn theo bóng nó bơi xa dần, chậm chậm quay mình bước đi.

Lúc này đã là tháng tám, vốn là tháng nóng nhất trong năm. Lâm Viễn mặc áo phông quần bò, đội mũ lưỡi trai, đeo kính râm, tay áo xắn lên tận vai lộ ra cánh tay trần cứ thế mà lắc lắc, dưới chân là đôi dép lê, tay trái đeo một chiếc cặp, tay phải cầm một quả bóng rổ. Cậu vừa đi vừa nghịch quả bóng nảy lên nảy xuống trên đường, điệu bộ ngông nghênh giống hệt mấy sinh viên cứng đầu, cá biệt trong các trường đại học.

Giữ dáng vẻ phớt đời ấy, Lâm Viễn cứ thế đi tới quán bánh kem của Tiểu Dịch và người yêu cậu ta. Thấy Tiểu Dịch đang bưng khay đồ ăn cho khách, Lâm Viễn xì một tiếng chuồn thẳng vào nhà bếp.

Người yêu của Tiểu Dịch tên là Hác Văn Dương - một đầu bếp bánh ngọt đẳng cấp quốc tế. Gặp tình yêu sét đánh với Tiểu Dịch, Hác Văn Dương quyết định ở lại ngay cạnh trường Tiểu Dịch mở quán kem này rồi định cư tại đây luôn. Chờ Tiểu Dịch học xong, hai người sẽ kết hôn rồi cùng nhau chu du khắp thế giới.

Lâm Viễn lao vào bếp “Anh Dương!”

Hơn một năm rồi không gặp Lâm Viễn, Hác Văn Dương tròn mắt giật mình “Lâm Viễn?”

“Hê hê.” Lâm Viễn tháo kính râm xuống cười hì hì. Hác Văn Dương thấy bề ngoài của cậu vẫn vậy, chỉ có tóc hơi dài hơn một chút. Hác Văn Dương đoán thời gian qua Lâm Viễn thường xuyên trốn trong nhà vì làn da cậu vẫn trắng bóc y như cũ, tuy nhiên có một sự thật là tự bản thân Lâm Viễn cũng vốn rất khó bắt nắng rồi.

“Tới đây.” Hác Văn Dương đưa cho cậu một suất kem “Phân.”

“Hê hê.” Lâm Viễn nhận lấy phần kem hình cục phân, bắt đầu ăn ngon lành.

“Lâm Viễn!” Tiểu Dịch vào bếp cất khay, vừa thấy Lâm Viễn liền lập tức ngạc nhiên kêu to lên rồi nhào tới ôm chặt cậu “Tiểu tử chết tiệt này, anh cuối cùng cũng về rồi!”

Lâm Viễn nhìn Tiểu Dịch từ trên xuống dưới, ngạc nhiên gật gù khen ngợi. Càng ngày Tiểu Dịch càng xinh đẹp đáng yêu ra, có hơi béo lên một ít trông không khác gì một con búp bê, trên cổ còn có mấy vết cắn màu hồng nhạt rất chi là mờ ám. Lâm Viễn thầm nghĩ, chắc ngày nào Hác Văn Dương cũng được thưởng thức một bữa tiệc tình ái thỏa thuê đây.

“Anh đúng là to gan gớm.” Tiểu Dịch nói “Bây giờ quay về rồi thì phải cẩn thận một chút.” Nói rồi cậu đưa mắt nhìn đồng hồ treo tường “Chiều nào Hạ Vũ Thiên cũng tới đây.”

Lâm Viễn giật mình... Đã từ lâu rồi cậu không nghe ai nhắc tới tên Hạ Vũ Thiên, không ngờ bây giờ lại nghe từ miệng Tiểu Dịch nói ra khiến cậu không khỏi gãi gãi đầu hỏi “Anh ta tới đây làm gì?”

“Mua kem chứ sao.” Tiểu Dịch chỉ vào ly kem hình cục phân trên tay cậu.

Lâm Viễn bật cười “Sao có thể được, anh ta không bao giờ ăn những thứ trẻ con này đâu.”

“Không tin thì lát nữa anh tự đi mà kiểm chứng!” Tiểu Dịch nói “Hôm nào anh ta cũng tới, còn dẫn theo một con chó giống Goldie nữa.”

“Goldie? Mao Mao!” Lâm Viễn lập tức kích động đến nhảy dựng lên “Nó có khỏe không? Có béo lên chút nào không, lông nó sạch hay bẩn? Nhìn nó có vui vẻ không?”

Tiểu Dịch giả bộ trừng mắt với cậu “Nó chỉ là một con chó, em có giỏi đến đâu cũng bó tay, không thể nào nhìn ra được một con chó đang vui hay buồn”.

Lâm Viễn đưa tay lên sờ sờ xoa xoa mũi... Chẳng biết Mao Mao dạo này thế nào, nó có bị Hạ Vũ Thiên dạy cho các thói quen xấu không nữa.

“Mao Mao của anh dạo này thế nào thì em chịu.” Tiểu Dịch nói “Nhưng Hạ Vũ Thiên bây giờ như thế nào thì em biết rõ lắm.”

Lâm Viễn nhăn mày “Anh ta ra sao rồi?”

“Anh ta sống chẳng vui vẻ gì đâu.” Tiểu Dịch nói “Bây giờ đã biến thành một con người cô độc rồi.”

Lâm Viễn hơi giật mình sửng sốt, cúi đầu ăn kem.

“Này.” Tiểu Dịch nói “Hạ Vũ Thiên bây giờ chính thực là một thương nhân rồi, anh không định trở về với anh ta sao?”

Lâm Viễn lắc đầu đáp “Không.”

“Tuyệt tình vậy à?” Tiểu Dịch hỏi.

“Không phải.” Lâm Viễn nhún vai “Sống thế này anh thoải mái hơn. Với cả chẳng nào anh cũng chết rồi, còn về làm gì nữa.”

“Anh vẫn còn tức giận?” Tiểu Dịch cười hì hì hỏi “Lần đầu tiên em thấy anh ta lạ lùng như vậy. Nửa năm đầu vẫn còn chưa thấy được anh ta khác xưa bao nhiêu, nhưng đến nửa năm sau này em thấy anh ta thật sự rất đáng thương.”

Lâm Viễn kêu lớn với Hác Văn Dương đang đứng phía sau lưng Tiểu Dịch “Ê mau xử lý đi này, cậu ta lại lưu luyến tình cũ rồi kìa!”

“Cút!” Tiểu Dịch giơ chân đá Lâm Viễn một cái. Hai người đang đùa giỡn, chợt nghe bên ngoài có tiếng chuông cửa báo hiệu có khách đến mua hàng. Tiểu Dịch đứng dậy mang hóa đơn đi ra.

“Đồ đáng ghét” Tiểu Dịch vừa mắng vừa bước ra ngoài. Vừa ngược mắt lên, cậu giật mình suýt ngã dựng lên - là Hạ Vũ Thiên!

Tiểu Dịch căng thẳng đến líu lưỡi “Muốn muốn... muốn mua... gì?”

Hạ Vũ Thiên dùng ánh mắt kỳ quái nhìn cậu đáp “Như mọi khi.”

“À... à, được!” Tiểu Dịch quay lưng chạy mất.

Hạ Vũ Thiên khẽ nhíu mày, Tiểu Dịch đến cả hóa đơn cho anh cũng không kịp viết. Cậu ta đang làm trò quái gì đây?

Đúng lúc này, Mao Mao đột nhiên gầm gừ mấy tiếng rồi sung sướng chạy thẳng về hướng phòng bếp.

Bởi vì Mao Mao bình thường luôn rất ngoan nên Hạ Vũ Thiên bao giờ cũng chỉ nắm hờ dây buộc cổ. Từ sau khi Lâm Viễn bỏ đi, Mao Mao chưa bao giờ tỏ

ra thật sự vui mừng, ngày nào nó cũng nằm trên thảm chờ cậu quay trở lại. Đã hơn một năm trôi qua, cho đến tận bây giờ ngày nào cũng đều như vậy. Hạ Vũ Thiên cũng không có cách nào khác, đành ngồi trên sô-pha dùng máy tính, hoặc nằm luôn trên mặt thảm dưới sô-pha cùng Mao Mao để chơi điện tử.

Sợi dây buộc cổ Mao Mao tuột khỏi tay Hạ Vũ Thiên, nó vừa sủa vừa lao nhanh về phía bếp.

Tiểu Dịch lúc này đã chạy kịp vào bếp, cậu nhanh chóng tóm lấy cổ áo Lâm Viễn chạy ra hướng cửa sau.

“Sao thế?” Lâm Viễn không hiểu.

“Đến rồi đến rồi!” Tiểu Dịch gào to.

“Cái gì đến?” Lâm Viễn bị đẩy vào phòng bếp phụ phía sau. Tiểu Dịch trợn mắt “Hạ Vũ Thiên chứ ai!”

Lâm Viễn hoảng hốt, Tiểu Dịch vội vàng đóng cửa.

Lâm Viễn ghé sát vào khe cửa nhìn ra ngoài.

Cùng lúc đó Mao Mao lao thẳng vào, Lâm Viễn sung sướng đến mức thiếu chút nữa đã mở cửa lao ra ôm chầm lấy nó, nhưng Tiểu Dịch đã ngay lập tức đứng chặn ở cửa hỏi “Ế? Sao lại có chó chạy vào đây?”

Lúc này Hạ Vũ Thiên cũng đuổi theo tới nơi. Anh khẽ nhú mào, thấy Mao Mao đi vòng quanh bếp đầy vẻ nôn nóng và phấn khích bèn gọi một tiếng “Mao Mao.”

Mao Mao ngược mắt nhìn Hạ Vũ Thiên rên ư ử mấy tiếng, vẫy đuôi liên tục. Hạ Vũ Thiên lại gọi tiếp “Lại đây.”

Mao Mao đứng lại một lát, sau đó lại tiếp tục chạy vòng vòng. Tiểu Dịch cảm thấy tội nghiệp liền cúi xuống cầm dây buộc Mao Mao định kéo nó đưa trả lại cho Hạ Vũ Thiên. Hạ Vũ Thiên nhận lấy muốn dắt Mao Mao ra ngoài nhưng nó nhất định không chịu đi, hai chân ôm chặt lấy một quả bóng rổ dưới đất.

Hạ Vũ Thiên sững sốt cúi đầu nhìn, thấy trên mặt đất có một túi xách bằng vải bò cùng với một quả bóng rổ liền khẽ giật mình.

Dù sao Tiểu Dịch cũng biết Hạ Vũ Thiên đủ lâu nên cậu đương nhiên biết anh không dễ bị lừa, liền vội vã nói “À, thảo nào... Quả bóng rổ này trước kia Lâm Viễn đã từng dùng, cậu ấy để tại chỗ tôi cũng lâu rồi. Mấy hôm nay đang dọn dẹp lại nhà nên tôi mới mang đến đây.”

Hạ Vũ Thiên nghe thấy hai chữ Lâm Viễn, mi mắt khẽ nháy một cái. Tiểu Dịch nhìn rõ trong mắt anh vụt lóe lên một tia cảm xúc khó diễn tả thành lời,

cậu âm thầm thở dài trong bụng, nhớ lại những lời nguyện rủa trước kia mình từng dành cho Hạ Vũ Thiên dường như nay đều đã thành sự thật... Kể ra cũng thiêng gồm.

Hạ Vũ Thiên đưa tay nhặt quả bóng rổ lên nhìn Tiểu Dịch “Tôi mang đi được chứ?”

“Được được.” Tiểu Dịch gật đầu liên tục, thầm nghĩ bụng - giá bây giờ anh tốt bụng lao ra bếp sau kia khiêng luôn cả Lâm Viễn mang đi nốt nữa thì càng tốt.

Hác Văn Dương gói kem lại mang tới.

Hạ Vũ Thiên cầm hộp kem, một tay ôm quả bóng rổ một tay dắt Mao Mao. Mao Mao cứ đi mấy bước lại lưu luyến quay đầu lại. Rồi cả hai ra khỏi quán kem lên chiếc xe màu đen đang đậu ven đường đi mất.

“Phù...” Tiểu Dịch căng thẳng đến mức ngồi sụp xuống đất “Trời ơi là trời... Sợ chết mất!” Sau khi hoàn hồn, cậu gọi với vào trong bếp “Này, ra ngoài được rồi đấy, anh ta đi rồi!”

Gọi một lần, không thấy Lâm Viễn phản ứng gì.

Tiểu Dịch bước vào mở cửa nhìn thấy Lâm Viễn đang ngồi sau cửa khóc nức nở, nước mắt đầy mặt mếu máo nói không thành lời “Mao Mao, cha nhớ con quá. Con trưởng thành rồi, đã lớn đến như thế!”

Khóe miệng Tiểu Dịch giật giật, cậu đóng cửa lại.

Đợi đến khi Lâm Viễn bình tĩnh trở lại bước ra ngoài, cả Tiểu Dịch và Hác Văn Dương cùng hỏi “Sao bỗng nhiên trở về vậy?”

Lâm Viễn thở dài “Để từ từ tôi nói.” Sau đó cậu kể lại chuyện oan gia đùng đầu nhau, chuyện mình gặp phải Tiêu Thụy và cuộc rượt đuổi trong ngõ hẹp. Do vậy không thể trở về nơi trú ngụ cũ nữa.

“Thật vậy sao?” Tiểu Dịch giật mình nhảy dựng lên, “Vậy Hạ Vũ Thiên đã biết chưa?”

Lâm Viễn nhún nhún vai “Tiêu Thụy có lẽ cũng không chắc chắn đó có phải là anh hay không, hơn nữa cậu ta cũng sẽ không để lộ chuyện này ra với Hạ Vũ Thiên đâu. Cậu ta thầm yêu Hạ Vũ Thiên bao nhiêu năm rồi, có lẽ cũng không muốn tôi anh trở lại đâu. Anh chỉ sợ cậu ta tìm cách thịt mình luôn thôi.”

Tiểu Dịch và Hác Văn Dương nhìn nhau “Vậy mà cậu vẫn còn dám quay về đây?”

Lâm Viễn cười tí mắt nói “Nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất!”

Tiểu Dịch nghĩ một lát “Cũng đúng... Nhưng mà anh định ở chỗ nào?”

Lâm Viễn nhìn lom lom hai người, Tiểu Dịch lập tức đỏ mặt xấu hổ. Lâm Viễn khẽ nhếch mép muốn cười. Ai chả biết là đêm nào các người cũng ân ái mặn nồng rồi, nhưng có cần phải bộc lộ cảm xúc lộ liễu quá thế không?!

“Tôi có một căn hộ nhỏ, đã sửa sang sạch sẽ nhưng hiện giờ không dùng tới.” Hác Văn Dương nói “Cậu cứ ở tạm mấy hôm, trong đó đã có đầy đủ những dụng cụ cần thiết, mua thêm một ít đồ dùng cá nhân là được.”

Lâm Viễn cảm động thiếu điều rơi lệ “Anh Dương thật là tốt quá, cảm ơn anh.”

Hác Văn Dương đi lấy chìa khóa đưa cho Lâm Viễn, Tiểu Dịch hỏi “Anh còn đủ tiền không?”

Lâm Viễn tí mắt cười, “Yên tâm yên tâm, một năm nay anh đây cũng coi như vớ vét đầy túi rồi, đủ để tiêu xài xả láng một thời gian. Coi như anh tự cho mình nghỉ phép đi, đợi đến lúc sóng yên biển lặng mọi việc êm xuôi anh lại về chỗ người bạn cầm đồ kia tiếp tục đi làm. Qua thêm mấy năm nữa là cũng đến lúc nên lấy vợ rồi.”

Tiểu Dịch trợn mắt, đi tìm chìa khóa với Hác Văn Dương rồi quay sang nói với Lâm Viễn “Thôi để em đi với anh, tiện thể mua đồ hộ anh luôn. Anh cứ trốn trong nhà đi đừng xuất hiện.”

“Được!” Lâm Viễn đeo cặp đi lối cửa sau ra ngoài “Tiện thể mua thêm quả bóng rổ nữa nhé.”

Hác Văn Dương nhìn theo hai người ra khỏi cửa sau, nhẹ nhàng lắc đầu... Trước đây anh không ưa Hạ Vũ Thiên cũng vì chuyện dây dưa giữa anh ta và Tiểu Dịch. Đối với một người hoàn toàn không quen biết Hạ Vũ Thiên, đương nhiên biết được chuyện này anh không tài nào chấp nhận nổi. Nhưng hơn một năm nay Hạ Vũ Thiên để lại cho anh một ấn tượng rất sâu sắc. Lâm Viễn tuy rằng cười nói đầy nhưng anh có thể thấy được cậu ta cũng không thật sự vui vẻ gì... Dù sao hai người ấy cũng từng chung sống với nhau một thời gian không ngắn, cũng cùng giường cùng gối biết bao đêm... Làm sao có thể một sớm một chiều nói quên mà quên được.

Tiểu Dịch đưa Lâm Viễn tới chỗ ở mới. Lâm Viễn đưa mắt ngắm căn nhà nói “Này Tiểu Dịch, Hác Văn Dương cũng khá quá nhỉ, có được căn nhà đẹp thế này cơ à?”

Tiểu Dịch cười tí mắt vui vẻ “Ừ, Dương Dương rất giỏi.”

Lâm Viễn thấy Tiểu Dịch ngập tràn hạnh phúc, thầm nghĩ - Dương Dương đúng thật là một người tốt.

Sau khi đưa Lâm Viễn lên phòng, Tiểu Dịch đi mua giúp Lâm Viễn một số đồ đạc. Trước khi giao chìa khóa cho Lâm Viễn để ra về Tiểu Dịch nói “Anh cẩn thận nhé, em đi đây. Mấy hôm nữa em lại mang đồ ăn tới cho anh sau.”

“Ừ ừ.” Lâm Viễn gật đầu, cười hì hì tiễn Tiểu Dịch ra ngoài.

Tiểu Dịch đi rồi, Lâm Viễn đóng cửa, nụ cười trên gương mặt dần biến mất. Cậu gãi gãi đầu ngồi xuống sô-pha, mở điện thoại xem...

Hạ Vũ Thiên dẫn Mao Mao về nhà, đặt kem lên bàn, đổ thức ăn cho chó vào bát riêng của Mao Mao. Rồi anh ngồi xuống sô-pha cầm quả bóng rổ lên ngắm nghía, thấy bên cạnh lỗ bơm hơi của quả bóng có ba chữ viết bằng bút bi xanh: Hạ XX.

Hạ Vũ Thiên ngẩn người sau đó liền bật cười. Quả bóng rổ này ngày trước anh và Lâm Viễn đã từng chơi cùng nhau, sau đó cậu ta cho Tiểu Dịch mượn cho đến giờ vẫn chưa lấy lại.

Hơn một nửa bản tin của chương trình trên đài thành phố là dành cho các hoạt động thương nghiệp của tập đoàn Hạ thị. Khi còn ở thành phố kia Lâm Viễn cũng thường nghe thấy những bản tin như vậy nhưng chỉ là tin tức chung về tập đoàn Hạ thị, chưa bao giờ nghe thấy bản tin nào về Hạ Vũ Thiên... Hạ Vũ Thiên ngày càng ít xuất hiện hơn trước rất nhiều.

Lâm Viễn lười không đổi kênh liền dựa trên sô-pha, xem Tiểu Dịch mua những gì cho mình. Trong túi đồ cậu thấy một cuốn truyện tranh One Piece tập mới nhất.

Lâm Viễn ngậy người ra cười “Ha ha, Eiichiro Oda vẫn còn đang vẽ sao? Từ sau khi Ace chết mình đã không còn đọc nữa, cứ tưởng đã kết thúc rồi chứ.” Cậu vừa nói một mình vừa giở cuốn truyện ra, dựa trên sô-pha vừa đọc vừa cười lớn “Luffy, cậu vẫn gốc y như cũ vậy sao? Chẳng lớn lên gì cả.”

Hạ Vũ Thiên buồn bã dựa ghế sô-pha, quả bóng rổ rơi bên cạnh. Mao Mao đang ôm lấy quả bóng đùa nghịch, hôm nay nó có vẻ vui hơn mọi khi.

Hạ Vũ Thiên nằm ngửa giở cuốn truyện tranh tập mới nhất ra đọc. Đã đọc đến hơn một năm rồi anh vẫn không thấy truyện này có gì thú vị, thẳng nhóc tên Luffy gì đó gầy tong teo, cứ ăn thứ gì vào là biến thành một quả bóng... Chẳng biết vì sao Lâm Viễn lại mê đọc thứ này.

Lâm Viễn bước xuống sô-pha vào phòng tắm, tắm xong sáng khoái lên giường ngủ một giấc thẳng căng.

Hạ Vũ Thiên để cuốn truyện tranh xuống cởi cà-vạt định đi tắm, bỗng nhiên điện thoại đổ chuông.

Hạ Vũ Thiên nhắc điện thoại lên, khẽ nhú mày. Là Tiêu Thụy gọi... Anh và Tiêu Thụy một năm nay chưa từng liên lạc, do dự một lát cuối cùng Hạ Vũ Thiên vẫn bắt máy.

“Alô?”

Ở đầu dây bên kia, Tiêu Thụy hơi ngây người không biết trả lời ra sao. Trong vài giây cả hai đều cùng chìm trong im lặng, giọng nói quen thuộc của Hạ Vũ Thiên đó sao mà lại xa xôi đến vậy.

“Alô?” Hạ Vũ Thiên hơi cau mày “Sao thế?”

Tiêu Thụy lập tức mất hết hứng thú dài dòng lập tức nói luôn “Này, anh có ảnh của Lâm Viễn không?”

Hạ Vũ Thiên sững sốt “Cậu cần làm gì?”

“Tôi vừa thấy một người giống hệt cậu ta đang mua bún nhưng vừa gọi tên cậu ta thì tên nhóc đó liền chạy mất...”

“Cậu gặp ở đâu?” Giọng Hạ Vũ Thiên gần như lạc đi.

“Phía nam thành phố F, tiệm bún cạnh viện vệ sinh phường...” Tiêu Thụy còn chưa dứt lời, Hạ Vũ Thiên đã cúp điện thoại.

Lâm Viễn đang ngủ yên lành chợt cảm thấy một luồng khí lạnh chạy dọc sống lưng, vội vàng kéo chăn lên đắp.

Hạ Vũ Thiên ngồi trên sô-pha, suy nghĩ rồi bời. Anh rút điện thoại ra “A Thường, giúp tôi điều tra một chuyện...”

Hạ Vũ Thiên dắt Mao Mao xuống nhà, lái xe chạy tới thành phố F đi tìm Tiêu Thụy.

Chương 54

Khi Hạ Vũ Thiên lái xe tới thành phố F, trời cũng đã tối. Anh đỗ xe lại trước cửa tiệm, thấy Tiêu Thụy đang ngồi ăn bún bên trong.

Tiêu Thụy ngẩng đầu nhìn thấy người đã rất lâu rồi không gặp - Hạ Vũ Thiên, đồng thời cũng nhìn thấy cả con chó giống Goldie ngay bên cạnh anh. Tiêu Thụy cười thầm, lắc đầu nghĩ: Lâm Viễn, tên ranh nhà cậu suy cho cùng đã

dùng loại ma thuật gì mà có thể khiến một con chó để lại cũng được Hạ Vũ Thiên trân trọng đến vậy.

“Cậu gặp cậu ta lúc nào?” Hạ Vũ Thiên vừa xông vào quán đã lập tức hỏi ngay.

Tiêu Thụy cũng không hi vọng Hạ Vũ Thiên có thể nói được câu nào thăm hỏi ân cần với mình liền đáp “Hôm qua... Sau đó về nghĩ đi nghĩ lại, tôi cảm thấy có gì đó không ổn nên mới gọi cho anh.”

“Cậu ta thế nào rồi?” Hạ Vũ Thiên hỏi.

“Tôi không chắc cậu ta có phải là Lâm Viễn hay không.” Tiêu Thụy trả lời “Nhưng nếu đúng thì cậu ta có vẻ rất ổn, nhìn cũng không khác trước là mấy.” Vừa nói Tiêu Thụy vừa chỉ tay vào chủ tiệm “Cho ông ta xem ảnh coi, có lẽ ông ta sẽ nhận ra không biết chừng.”

Hạ Vũ Thiên lấy một bức ảnh chụp chung của anh với Lâm Viễn ra khỏi ví đưa cho chủ quán hỏi “Anh biết người này chứ?”

Chủ quán nhìn Hạ Vũ Thiên một lúc, đoạn lắc đầu.

Hạ Vũ Thiên khẽ nhún mày, đưa mắt qua phía Tiêu Thụy. Tiêu Thụy trợn mắt với chủ quán “Ê... Hôm qua cậu ta mới tới mua bún mà!”

Chủ quán vẫn tiếp tục lắc đầu “Chưa từng gặp.”

Hạ Vũ Thiên cất ảnh đi về mặt tuyệt vọng.

“Này.” Tiêu Thụy vội vàng nói “Tôi đã gặp người đó mà thật sự rất giống! Tôi vừa gọi cậu ta là Lâm Viễn, cậu ta liền chạy mất!”

“Ừ, trên đời này có rất nhiều người giống nhau mà.” Chủ tiệm cười đáp “Đám lưu manh ở đây, anh gọi bất cứ tên nào lên chúng nó chẳng chạy.”

Tiêu Thụy liếc nhìn Hạ Vũ Thiên ngồi bên cạnh. Anh khẽ thở dài một tiếng, xoa đầu Mao Mao nói “Chắc không phải là cậu ấy rồi...” Nói xong liền đứng dậy quay người bỏ đi.

“Ê này...” Tiêu Thụy vội vã đuổi theo.

Chủ quán thấy hai người đi khuất mới rút điện thoại di động ra, đi tới một ngõ nhỏ nằm phía sau cửa hậu, đóng cửa lại cầm di động lên gọi “Alô Thất ca, vừa rồi có hai người tới... Bọn họ mang ảnh tới hỏi thăm tung tích người anh em kia của anh. Được rồi... vâng em biết rồi.”

Chủ quán chấm dứt cuộc gọi nói chuyện, vừa quay lưng mở cửa... đã lập tức kinh ngạc khi thấy Hạ Vũ Thiên và Tiêu Thụy đứng ngay sau cánh cửa lạnh lùng nhìn mình.

Chủ quán sững sờ như hóa đá. Hạ Vũ Thiên đưa tay đoạt lấy chiếc điện thoại trong tay gã ta.

“À...” Chủ quán muốn cướp lại liền bị Tiêu Thụy giơ chân đạp cho một cú ngã lảo “Dám lừa cả anh đây nữa hả, chán sống rồi phải không?!”

Hạ Vũ Thiên mở điện thoại của chủ quán ra xem danh bạ, dò từ trên xuống từng cái tên một. Chỉ có mình anh biết tay mình đang run.

Khi nhìn thấy hai chữ “Tiểu Lâm”, Hạ Vũ Thiên chợt cảm thấy trái tim mình nhói lên như lỡ mất một nhịp.

Anh lặng người nhìn chăm chăm rất lâu vào điện thoại, cuối cùng cũng ấn nút gọi rồi áp di động lên tai.

Lâm Viễn vừa gọi đồ ăn ngoài, cậu vẫn còn nhớ mùi vị của món canh đầu cá cùng với mấy món đồ ăn sáng theo kiểu Quảng Đông trước kia vẫn hay ăn, đặc biệt là món sủi cảo nhân thịt lợn.

Cậu đang vừa xem bóng đá vừa gặm bánh bông nghe thấy chuông điện thoại reo.

Lâm Viễn cầm lên xem... Trên màn hình hiển thị tên người gọi là: A Tam tiệm bún.

Lâm Viễn chớp chớp mắt, thầm nghĩ - A Tam tiệm bún tìm mình làm gì? Cậu chợt nhớ ra dạo này trưa nào mình cũng tới đó ăn, chắc là hôm nay không thấy cậu tới nên anh ta mới gọi. Người tên A Tam này là đàn em của anh chàng cầm đồ, anh ta vốn rất tốt với cậu.

Lâm Viễn bắt máy nói “Alô... A Tam à, hôm nay tôi không đến ăn trưa đâu, mấy ngày này tôi ra ngoài nhé.”

Hạ Vũ Thiên yên lặng lắng nghe thanh âm từ đầu dây bên kia truyền lại - giọng nói thân quen, ngữ điệu thân quen, thậm chí anh còn có thể nghe thấy cả tiếng của một trận đấu bóng đá trên tivi vọng tới... Hạ Vũ Thiên thậm chí có thể hình dung ra Lâm Viễn ngồi trên sofa, vừa uống bia đánh chén thức ăn gọi người ta mang tới vừa xem TV, tai nghe điện thoại.

“Alô?” Lâm Viễn khẽ nhíu mày, sao A Tam lại không nói gì vậy?

“Alô?” Lâm Viễn gọi thêm mấy lần nữa thế nhưng đầu dây bên kia vẫn không hề có ai trả lời.

Lâm Viễn đột nhiên nghĩ ra điều gì đó đâm sừng người lại... Ngày hôm qua cậu gặp Tiêu Thụy khi từ cửa hàng nhà A Tam bước ra, chẳng lẽ là...

Đúng vào lúc này Mao Mao đang đứng cạnh Hạ Vũ Thiên đột nhiên sủa gâu gâu mấy tiếng.

Lâm Viễn cảm thấy đầu óc quay cuồng trống rỗng. Cậu vội vàng cúp điện thoại, toàn thân như hóa đá.

Phải mãi thật lâu sau cậu mới hoàn hồn.

“Xong rồi! Chuồn thôi!” Lâm Viễn nhảy dựng lên, miệng gặm bánh tay cuống cuống dọn đồ.

Điện thoại lại đổ chuông, Lâm Viễn giật mình thiếu chút nữa làm rơi hết đồng hồ đang cầm trên tay. Cậu ngó cái điện thoại thấy người gọi đến là Tiểu Dịch mới thở phào nhẹ nhõm. Vừa nhấn nút trả lời, chưa đợi Tiểu Dịch kịp nói lời nào cậu đã cuống quýt cả lên “Tiểu Dịch, hình như anh bị phát hiện rồi.”

Tiểu Dịch yên lặng một lúc vì bất ngờ, sau đó mắng to “Mẹ nhà anh vô dụng vừa thôi chứ, vừa mới về một ngày đã bị phát hiện rồi?!”

Lâm Viễn nhăn mặt đau khổ hỏi “Làm sao bây giờ?”

Tiểu Dịch đáp “Em biết thế quái nào được, phải trốn nhanh thôi.”

“Trốn đi đâu mới được chứ?” Lâm Viễn đau khổ hỏi tiếp.

“Ừm... Tốt nhất là sang Lào hay Myanmar gì đó đi.” Tiểu Dịch nói.

“Anh không muốn.” Lâm Viễn dựa vào góc sofa trả lời “Anh muốn trốn ở trong nhà kia.”

Tiểu Dịch thờ dãi bất lực đáp “Anh cứ tạm thời ở yên trong nhà đã, để em bàn với Dương Dương rồi tính tiếp.”

Lâm Viễn nói “Chuyện này... Anh sợ liên lụy tới hai người.”

Tiểu Dịch trả lời “Hạ Vũ Thiên khôn ngoan tình tường như thế, nhất định đã nghĩ ra chuyện này hẳn có bàn tay của tụi em nhúng vào. Nhưng anh ta không thể làm gì được đâu, bọn em cứ sống chết không nhận chối bay chối biến thì anh ta cũng chẳng thể ép uống được.”

“Anh ta là xã hội đen đó.” Lâm Viễn nhỏ giọng nói thầm.

“Bây giờ chẳng phải con người anh ta đã thay đổi đáng hoàng hơn rồi sao. Hơn nữa có Dương Dương ở đây không ai có thể động tới em hết, anh yên tâm đi.” Tiểu Dịch nói.

“Anh Dương chỉ là một đầu bếp mà có thể lực mạnh đến thế sao?” Lâm Viễn hơi giật mình.

“Thôi anh không phải quan tâm.” Tiểu Dịch nói “Nếu như thật sự không thể nào chống lại được Hạ Vũ Thiên, em nhất định sẽ vì nghĩa diệt thân, bán đứng anh để tự cứu chính mình, anh yên tâm đi.” Dứt lời Tiểu Dịch liền cúp máy.

Lâm Viễn nhăn mặt cười đau khổ, nhìn màn hình điện thoại. Quả thật Tiểu Dịch cũng quá ư là vô tình nha.

Tiêu Thụy đánh cho A Tam một trận nhừ tử xong, vừa quay đầu lại liền thấy cảnh Hạ Vũ Thiên đang cầm điện thoại bàn thần đứng ngẩn ra.

“Này.” Tiêu Thụy hỏi “Có phải hay không?”

Hạ Vũ Thiên không có phản ứng gì.

“Ê!” Tiêu Thụy bất mãn gọi thêm một tiếng nữa, bỗng nhiên thấy Hạ Vũ Thiên bật cười.

“Này anh không phát điên rồi đấy chứ?” Tiêu Thụy bước tới, Hạ Vũ Thiên cắt điện thoại đi ngồi xuống kéo Mao Mao tới trước mặt.

Mao Mao vẫy đuôi nhìn Hạ Vũ Thiên, Hạ Vũ Thiên ôm đầu nó hỏi “Có phải hôm qua mày nhìn thấy cậu ấy không?”

Mao Mao tiếp tục vẫy đuôi, miệng kêu ư ử.

“Mày thấy thật à?” Hạ Vũ Thiên xoa đầu Mao Mao, nét mặt là sự pha lẫn giữa rất nhiều cảm xúc khác nhau, vừa như vui mừng phấn khích, lại vừa như xúc động đến nghẹn ngào. Hạ Vũ Thiên lắc đầu cười to không ngừng.

Tiêu Thụy đứng bên nhìn cảnh này không khỏi bất giác nhíu chặt mày. Cậu ta thật sự không hiểu nổi Lâm Viễn có điểm gì đặc biệt khiến cho Hạ Vũ Thiên có thể vì cậu mà thay đổi nhiều đến vậy? Từ nhỏ cho tới khi trưởng thành, Tiêu Thụy lớn lên cùng Hạ Vũ Thiên, anh ta hiểu rất rõ con người này. Tất cả những tình nhân trước đây của Hạ Vũ Thiên đều vì Hạ Vũ Thiên mà thay đổi chứ chưa bao giờ có chuyện Hạ Vũ Thiên thay đổi vì người khác. Từ trước đến nay chỉ có duy nhất Lâm Viễn là người khiến Hạ Vũ Thiên thay đổi.

Hạ Vũ Thiên cứ cười mãi, cười đến mức Tiêu Thụy thậm chí còn nghĩ rằng anh đã phát điên rồi. May sao cuối cùng anh cũng chịu dừng lại.

Tiêu Thụy vừa định nói gì đó chợt thấy A Tam bò dậy xem chừng muốn chạy trốn. Tiêu Thụy nhanh tay tóm lấy gã ném trở lại vào trong phòng, đá tới cạnh chân Hạ Vũ Thiên.

Hạ Vũ Thiên nhìn A Tam thật lâu, ngăn Tiêu Thụy sắp sửa xuống tay lại rồi hỏi hắn ta “Lâm Viễn ở chỗ nào?”

A Tam cũng dễ dàng nhận thấy người trước mặt không phải nhân vật bình thường liền trả lời “Xin hỏi vị đại ca này có thù oán gì với Tiểu Lâm chẳng?”

“Hỏi mày cậu ta ở đâu, nói nhảm lắm thế để làm gì?!” Tiêu Thụy nôn nóng mắng, Hạ Vũ Thiên liếc nhìn cậu ta một cái sắc lẹm khiến Tiêu Thụy giật mình. Tuy Hạ Vũ Thiên đã từ bỏ cuộc sống của một xã hội đen, hòa nhã hơn xưa rất nhiều thế nhưng chỉ cần một chút biểu lộ hàm ý đe dọa qua sắc mặt thôi cũng đủ khiến người khác chết khiếp... Quả nhiên Hạ Vũ Thiên vẫn luôn là Hạ Vũ Thiên!

Hạ Vũ Thiên đưa tay phủi bụi trên lưng A Tam, kéo gã đứng dậy nói “Đưa tôi tới chỗ cậu ấy ở, kể lại cho tôi đại thể cuộc sống của cậu ấy những ngày gần đây.”

“Được thôi...” A Tam xoa xoa cằm gật đầu “Nhưng... mấy người sẽ không làm gì cậu ta chứ? Tôi và cậu ta cũng khá thân thiết, tôi rất quý cậu ấy nên không thể làm những điều có thể gây hại tới cậu ấy được.”

Hạ Vũ Thiên nhìn gã, gật đầu đáp “Anh yên tâm đi, tôi biết cậu ấy không còn ở đây nữa rồi. Tôi cũng chỉ muốn biết cậu ấy sống ra sao thôi.”

A Tam ngớ ngàng. Gã cũng từng tiếp xúc, va chạm với đủ dạng người, nên chỉ cần nhìn qua cũng đủ biết Hạ Vũ Thiên không phải người bình thường, thoát nhìn có vẻ là người hòa nhã đúng mực thế nhưng thật anh ta chỉ là ẩn mình, che giấu bộ mặt thật của mình đi thôi. Gã hiểu rõ càng những người như thế càng đáng sợ, gã không thể nào qua mắt nổi... Xem chừng lần này anh Thất cầm đồ cũng không thể nào cứu được gã rồi. Thôi cũng đành “gió chiều nào xoay chiều ấy” vậy.

A Tam ngoan ngoãn đưa Hạ Vũ Thiên và Tiêu Thụy ra khỏi ngõ, đi tới căn phòng nhỏ của Lâm Viễn ở cách đó không xa.

Cửa phòng khóa chặt, Tiêu Thụy định phá cửa, Hạ Vũ Thiên giơ tay khê ngăn cậu ta lại. Anh lần tay dọc theo khung cửa, cuối cùng cũng sờ thấy một viên gạch hơi nhô ra. Hạ Vũ Thiên dùng hai ngón tay giữ lấy viên gạch, nhẹ nhàng kéo ra ngoài... Viên gạch bị rút ra, Hạ Vũ Thiên đưa tay vào lấy ra một đồng tiền xu một tệ.

Tiêu Thụy ngạc nhiên nghĩ thầm “Tên hâm này đang làm cái quái gì vậy?”

Hạ Vũ Thiên nhìn xung quanh, thấy ở một bên góc có một thùng thư nhỏ. Anh nhìn lại đồng xu, nhận ra cạnh của nó bị mài rất sắc... Suy nghĩ một lát Hạ

Vũ Thiên đi tới thùng thư, thấy trên thùng thư có một chốt xoay, nhưng chốt xoay không hề có tay cầm mà chỉ có một hõm nhỏ, anh nhét đồng tiền xu vào hõm ấy quay một vòng... Chốt xoay “cạch” một tiếng, cửa thùng thư mở ra, bên trong có một tờ báo.

Hạ Vũ Thiên ném tờ báo đi, thấy góc dưới cùng của thùng thư có non nửa viên gạch.

Tay cầm viên gạch Hạ Vũ Thiên ngấm ngấm cái cửa, rồi nhìn kỹ biển số nhà treo phía trên cửa.

Hạ Vũ Thiên bước tới xoay biển số... Tiêu Thụy không ngờ biển số nhà cũng có thể di chuyển được như vậy. Bên dưới lộ ra một hõm nhỏ hình vuông, Hạ Vũ Thiên nhét viên gạch vào, quả nhiên vừa khít... Cùng lúc đó dưới trọng lượng của viên gạch, hõm nhỏ bị ấn xuống dưới. “Cạch” một tiếng, lại xuất hiện thêm một hõm nhỏ thứ hai nữa... Bên trong chính là một chiếc chìa khóa nằm gọn trong hõm.

“Làm sao anh biết những trò này vậy?” Tiêu Thụy tròn mắt hỏi Hạ Vũ Thiên “Tên nhóc này đúng là điên thật!”

Hạ Vũ Thiên lấy chìa khóa ra mở cửa, thản nhiên đáp “Trước đây cậu ấy có xem một bộ phim gián điệp có tên là “Chú chuột siêu quậy”... Trong đó có một đoạn cất giấu chìa khóa mà cậu ấy rất thích.”

Tiêu Thụy bỗng nhiên có cảm giác vào giờ phút này rất muốn bóp chết Lâm Viễn ngay lập tức vì ghen tuông.

Bước vào trong phòng, Hạ Vũ Thiên lập tức cảm nhận được một thứ mùi rất đổi quen thuộc... Đây chính là nhà Lâm Viễn, anh có thể khẳng định chắc chắn.

Phòng không lớn, chỉ có một buồng ngủ, một phòng khách, ngoài ra còn có toilet riêng biệt, kèm theo một phòng bếp nhỏ.

Phòng khách không lớn gồm có: sofa, bàn uống nước, tivi và thảm trải sàn - toàn bộ đều là những thứ tất yếu trong cuộc sống của Lâm Viễn... Trên sofa vẫn còn lại một gói khoai tây bóc dở, cửa sổ để rèm chech một bên hẳn là để đón nắng.

Hạ Vũ Thiên đi một vòng quanh phòng khách, sau đó vào phòng ngủ... Phòng ngủ cực kỳ đơn giản, chỉ có một chiếc giường lớn cùng với một chiếc tủ, ngoài ra không còn bất cứ thứ gì khác... Trên tủ đầu giường có đặt hai khung ảnh nhỏ, Hạ Vũ Thiên cầm lên xem, ảnh đã bị lấy đi. Anh biết một khung nhất định là đặt ảnh mẹ Lâm Viễn - cậu vô cùng yêu quý giữ gìn bức ảnh của mẹ mình, lúc nào cũng đem theo người. Một khung còn lại không rõ là ai.

Hạ Vũ Thiên bật cười tự mỉa mai chính mình, ngồi xuống cạnh giường. Biết đầu tấm ảnh còn lại chính là của Mao Mao, dù sao cũng không thể nào là ảnh của anh.

Tiêu Thụy hỏi Hạ Vũ Thiên “Này, chúng ta có đi bắt cậu ta không?”

Hạ Vũ Thiên nhìn Tiêu Thụy “Lần này cảm ơn cậu. Cậu có thể đi rồi, đừng gây phiền toái cho Lâm Viễn.”

Tiêu Thụy ngạc nhiên chớp chớp mắt hỏi tiếp “Chỉ thế thôi sao?”

Hạ Vũ Thiên gật đầu, cởi giày nằm lên giường, lật cuốn truyện tranh Lâm Viễn đặt ở đầu giường ra xem. Mao Mao cũng nhảy lên giường, nằm bên cạnh anh.

“Không làm gì sao?” Tiêu Thụy cảm thấy cực kỳ kinh ngạc, nhìn chăm chăm Hạ Vũ Thiên.

Hạ Vũ Thiên vẫn gật đầu. Anh quay sang nói với A Tam vẫn còn đang tròn mắt há miệng bên cạnh mình “Ngồi xuống, kể lại cho tôi nghe cuộc sống hiện tại của Lâm Viễn.”

A Tam hơi do dự một lát cuối cùng vẫn ngồi xuống, kể lại tình hình gần đây của Lâm Viễn cho Hạ Vũ Thiên. Hạ Vũ Thiên yên lặng lắng nghe, Tiêu Thụy dần thối mặt tức tối ngồi ngoài phòng khách, trong lòng thầm nghĩ: Lâm Viễn, đừng để tôi gặp lại cậu, bằng không tôi sẽ bóp chết cậu!

Lâm Viễn lòng tràn đầy bất an nhấp nhồm ngồi trên sô-pha ăn bánh bao chiên... Cậu thậm chí không buồn xem tiếp trận bóng trên tivi mà bắt đầu suy nghĩ nghiêm túc về chuyện lưu vong chạy trốn ra nước ngoài.

Lúc này điện thoại kêu lên tút một tiếng, là chuông báo tin nhắn.

Lâm Viễn cầm điện thoại lên thấy số của Hạ Vũ Thiên không khỏi nhả mặt, ôm gối lảo lộn “Chết rồi, lần này chết chắc rồi, nhất định trăm phần trăm đây là tin nhắn khủng bố, đe dọa mình cần thận cái mạng cho coi.”

Cậu nơm nớp lo sợ run rẩy bật xem tin nhắn, không ngờ chỉ thấy có ba chữ ngắn ngủi hiện lên: “Tôi yêu cậu”

Phần 19

Chương 55

Lâm Viễn nhìn thấy ba chữ ấy hiện lên trong tin nhắn điện thoại, suy nghĩ đầu tiên xuất hiện trong đầu cậu là phải chăng đây chính là ảo giác? Sau đó, cậu cho rằng rất có thể là có người đang trêu chọc mình thôi.

Cuối cùng, cậu tự hỏi phải chăng... Hạ Vũ Thiên đã điên rồi? Rồi chẳng hiểu sao Lâm Viễn bỗng nhiên thấy trong lòng rất khó chịu, mà lại chẳng biết tại sao mình khó chịu đến như vậy. So với việc bị uy hiếp tính mạng, ba chữ này càng khiến Lâm Viễn thêm bất an.

Chẳng biết nên nghĩ thế nào, Lâm Viễn ném điện thoại đi ôm gối lên giường đánh một giấc, miệng lẩm bẩm “Hừ, lâu rồi không gặp càng ngày anh ta càng bệnh.”

Hạ Vũ Thiên nằm trên chiếc giường đôi trong phòng Lâm Viễn, Mao Mao nằm cạnh anh vầy vầy đuôi. Dường như ngửi được lại mùi quen thuộc của Lâm Viễn quanh đây cho nên nó rất vui vẻ.

Hạ Vũ Thiên gãi gãi cổ nó hỏi “Mày có muốn gặp lại cậu ấy không?”

Mao Mao nghiêng đầu nhìn Hạ Vũ Thiên, ra chiều không hiểu ý anh nói gì.

“Tao biết cậu ấy đang ở đâu đó.” Hạ Vũ Thiên khẽ thở dài một tiếng “Hôm qua có lẽ cậu ấy đang ở trong chính quán kem của Tiểu Dịch.”

Mao Mao sủa một tiếng, sung sướng vầy đuôi.

“Phải làm sao để gặp được cậu ấy bây giờ?” Hạ Vũ Thiên hỏi Mao Mao “Có lẽ cậu ấy đang chuẩn bị chạy trốn rồi.”

Mao Mao tiếp tục nghiêng đầu nhìn Hạ Vũ Thiên, dường như rất khó xử.

“Nhưng cậu ấy thông minh như thế, nhất định biết rằng một khi tao đã biết cậu ấy còn sống thì cậu ấy không có cách nào trốn thoát được nữa.” Hạ Vũ Thiên bắt chéo chân tự nói một mình “Nhưng... Mày nói xem, nếu cậu ấy đã không còn để ý tới tao nữa thì tao cũng không làm gì được phải không nào?”

Mao Mao ư ử mấy tiếng, vẻ buồn thiu.

“Nếu tao tìm cách tiếp cận cậu ấy thì sao?” Hạ Vũ Thiên cười hỏi “Cậu ấy liệu có thấy ghét tao vì tao vẫn không thay đổi, lại tìm cách đối trá để tiếp cận cậu ấy không?”

Mao Mao vẫy vẫy đuôi, nhìn Hạ Vũ Thiên.

“Tao muốn mang cậu ấy về trở lại bên cạnh tao.” Hạ Vũ Thiên tiếp tục lăm băm nói chuyện với Mao Mao “Hắn là cậu ấy không đồng ý đâu... Tao nên làm thế nào đây? Nếu uy hiếp hay dụ dỗ như trước đây thì tao sẽ lại đi vào vết xe đổ ngày trước, và cậu ấy lại vẫn chẳng tin tao... Mà bây giờ tao có thể dùng điều gì uy hiếp cậu ta đây? Tao cũng chẳng thể bày trò anh hùng cứu mỹ nhân được nữa... À, cứ giả bộ coi cậu ta là mỹ nhân đi. Mà bảo tao phải làm sao bây giờ? Có vẻ như lại đi vào ngõ cụt mất rồi.”

Mao Mao ư ử rên rỉ mấy tiếng, nghiêng đầu tiếp tục nhìn anh.

“Mày có nhớ cậu ấy không?” Hạ Vũ Thiên hỏi “Tao đưa mày tới chỗ cậu ấy nhé?”

Mao Mao vẫy đuôi, gâu một tiếng.

“Cậu ấy sẽ nghĩ tao lại định dùng mưu kế tiếp cận cậu ấy.” Hạ Vũ Thiên buồn bực nói “Nhưng nếu muốn tiếp cận cậu ấy mà không dùng mưu thì khó lắm...”

“Này.” Đúng lúc này Tiêu Thụy đứng trước cửa phòng nói to “Anh có thật là Hạ Vũ Thiên không đấy? Anh học được cách nói chuyện với chó từ bao giờ thế? Hạ Vũ Thiên mà cũng có một ngày lăm băm bậm tậm nói chuyện một mình như thế này sao, mẹ nhà nó anh đối tính rồi à?!”

Hạ Vũ Thiên ngược mắt hỏi “Sao cậu vẫn còn ở đây?”

Tiêu Thụy thở dài “Anh không có lương tâm à, tôi giúp anh tìm được Lâm Viễn đấy!”

Hạ Vũ Thiên gật đầu “Cảm ơn.”

Khóe miệng Tiêu Thụy giật giật, cảm nhận rõ câu cảm ơn này mới khách sáo và vô nghĩa làm sao. Cậu ta liếc Hạ Vũ Thiên thêm lần nữa rồi đi tới ngồi xuống cạnh anh hỏi “Này, sau này anh định làm thế nào?”

Hạ Vũ Thiên ngẩng đầu nhìn trần nhà đáp “Không biết.”

“Vừa rồi anh gửi tin nhắn nói gì với cậu ta?” Tiêu Thụy tò mò hỏi.

“Tỏ tình.” Hạ Vũ Thiên thản nhiên đáp “Nói tôi yêu cậu ấy.”

Tiêu Thụy sừng sốt, tròn mắt nhìn Hạ Vũ Thiên, cứ như vừa nghe thấy một chuyện không thể nào tin nổi “Trước đây anh đã từng nói câu đó với bất kỳ ai chưa? Kể cả với mẹ anh?”

Hạ Vũ Thiên nghĩ một lát đáp “Chưa từng, tôi không yêu mẹ mình.”

Tiêu Thụy hỏi dồn “Anh thật lòng yêu Lâm Viễn hay là bởi vì cậu ta là người đầu tiên thoát được khỏi lòng bàn tay anh nên anh mới cảm thấy mình không cam tâm?”

Hạ Vũ Thiên nhìn kỹ Tiêu Thụy hỏi “Tôi không cam tâm cái gì cơ?”

“Anh không cam tâm vì chưa chiếm được cậu ta phải không?” Tiêu Thụy tiếp “Chẳng phải mỗi khi có kẻ nào lọt vào tầm ngắm, trong vòng nửa tháng anh nhất định phải chiếm cho bằng được. Sau khi đạt được rồi, anh sẽ lại đi chinh phục những mục tiêu mới sao?”

“Tôi thật sự khốn nạn như vậy sao?!” Hạ Vũ Thiên nhú mày.

Tiêu Thụy gãi tai thay cho lời khẳng định.

Hạ Vũ Thiên nhìn cậu ta hỏi “Vì sao không ai tin tôi yêu Lâm Viễn? Lâm Viễn không tin mà trước đây thậm chí chính tôi cũng không tin? Hay tôi là kẻ dù có nói gì người ta cũng không thể tin tưởng đến vậy sao?”

“Ha ha.” Tiêu Thụy lắc đầu nói “Hạ Vũ Thiên, tại sao anh có thể hồ đồ đến thế? Anh không biết mình là ai à?”

Hạ Vũ Thiên nhướn mắt nhìn Tiêu Thụy, chờ đợi câu trả lời.

“Lâm Viễn là một người bình thường, còn anh sống ở một thế giới hoàn toàn khác với cậu ta. Đối với cậu ta chúng ta là xã hội đen, chúng ta giống như lũ ác ma ăn thịt người vậy... Anh đã từng nghe câu nói này “Phương thức sinh tồn của ác ma là âm mưu và dối trá chưa?”

Hạ Vũ Thiên yên lặng nghe Tiêu Thụy nói, mặt hoàn toàn không mấy may biến sắc, vẫn giữ nguyên vẻ lạnh lùng mà bình tĩnh.

Tiêu Thụy thấy anh vẫn yên lặng liền nói tiếp, “Lời từ người như Lâm Viễn nói anh có thể lập tức không do dự gì mà tin tưởng ngay, nhưng lời từ người như tôi nói anh luôn luôn phải đắn đo suy nghĩ trước đã.”

“Không cần đắn đo suy nghĩ.” Hạ Vũ Thiên nói luôn “Vì tôi không hề tin cậu.”

Tiêu Thụy bật cười “Thấy không, cũng giống nhau thôi. Người như anh và tôi dĩ nhiên Lâm Viễn không thể tin tưởng được rồi... Huống chi anh còn từng lừa dối cậu ta nhiều như vậy.”

Hạ Vũ Thiên đưa mắt nhìn Tiêu Thụy đáp “Nhưng bản chất mối quan hệ của tôi với cậu ấy ngay từ ban đầu đã là lừa dối, trong quá trình đó tôi mới yêu cậu

ấy. Vì sinh tồn tôi buộc phải nói dối cho tới tận cùng, không còn sự lựa chọn nào khác. Cậu ấy không tin vào tình yêu của tôi, nhưng từ sau khi sống sót tôi đã không bao giờ lừa dối cậu ấy nữa.”

“Ừ.” Tiêu Thụy nhún vai “Cho nên mới nói là anh đáng đời, ai bảo lừa dối ngay từ đầu”.

Hạ Vũ Thiên nhìn xuống đất dường như đang suy nghĩ lung lắm, nét mặt trở nên ủ rũ, âm trầm.

“Lần này nếu như anh không nghiêm túc, tôi nghĩ anh đừng nên làm phiền cậu ấy nữa.” Tiêu Thụy châm một điếu thuốc nói “Dù sao, khi chưa đạt được điều gì thì lúc nào cũng thấy tốt đẹp, nhưng được ở bên nhau rồi thì lại thấy chán ngay ấy mà.”

“Cậu có ý gì?” Hạ Vũ Thiên hỏi.

Tiêu Thụy nghĩ một lát rồi nói “Hạ Vũ Thiên, anh đã thật sự yêu ai chưa? Anh có biết yêu là thế nào không?”

Hạ Vũ Thiên khẽ nhún mày.

“Trước đây anh tưởng Lâm Viễn đã chết rồi nên ngày nào cũng nhớ tới cậu ta. Anh nghĩ như thế là yêu?” Tiêu Thụy nói “Yêu một người là cùng người đó gần bó mãi mãi bên nhau, anh đã sẵn sàng chưa?”

Hạ Vũ Thiên im lặng.

Tiêu Thụy thấy sắc mặt Hạ Vũ Thiên vẫn giữ nguyên vẻ trầm mặc liền tiếp tục hỏi “Anh điên rồi sao? Anh thích Lâm Viễn ở điểm nào? Chẳng qua bề ngoài của cậu ta phù hợp với tiêu chuẩn của anh nhưng anh lại chưa chiếm được cậu ta mà thôi. Đợi tới khi đã chiếm được rồi, chẳng bao lâu sau anh sẽ lại chán ngay!”

Hạ Vũ Thiên vẫn lặng im không đáp.

“Ê này.” Thấy Hạ Vũ Thiên chẳng để ý gì đến những lời nói của mình Tiêu Thụy hỏi tiếp “Nếu có một người hình thức giống hệt Lâm Viễn, còn tính cách y như Tiêu Linh, anh sẽ yêu ai?”

Hạ Vũ Thiên chậm rãi chớp mắt đáp “Lâm Viễn.”

Tiêu Thụy ngây người cười “Anh chắc chắn vậy sao?”

Hạ Vũ Thiên lấy bao thuốc khỏi túi áo, châm lửa rồi nhả ra một vòng khói mơ hồ trả lời “Tôi hiểu ý cậu rồi.”

Trong vài giây Tiêu Thụy im lặng. Tiêu Thụy không hiểu nổi rốt cuộc Hạ Vũ Thiên đã thật sự thay đổi hay chưa, hay vẫn là một Hạ Vũ Thiên lạnh lùng tàn nhẫn như trước?

“Tiêu Thụy.” Hạ Vũ Thiên đột nhiên bật cười nói “Tôi rất hận cha nuôi, cậu chắc cũng biết?”

Tiêu Thụy gật đầu đáp “Tôi biết chứ, trong chúng ta ai lại không hận ông ta.”

Hạ Vũ Thiên nhả ra một ngụm khói “Một khi đã biết hận một người, đương nhiên cũng sẽ biết yêu một người. Những thứ đó vốn thuộc về bản năng của mỗi người, bản thân tôi có yêu hay không có muốn vĩnh viễn ở bên một người nào đó hay không tự bản thân tôi biết rõ hơn cậu.”

Tiêu Thụy nhú mào nhìn Hạ Vũ Thiên. Cậu ta cho đến giờ vẫn không chịu bỏ cuộc, vẫn hi vọng đó chỉ là do Hạ Vũ Thiên chưa chiếm được Lâm Viễn nên mới có thái độ kiên quyết chấp nhất như vậy. Nhưng những lời này của Hạ Vũ Thiên giống như một chậu nước lạnh tạt vào mặt cậu ta... Thật ra trong lòng Tiêu Thụy sớm đã mơ hồ có dự cảm trước về điều này, chỉ có điều lại không muốn tin mà thôi.

Hạ Vũ Thiên dùng tay khẽ vuốt lưng Mao Mao nói tiếp “Chẳng qua tôi tin rằng suy nghĩ của Lâm Viễn về tôi không khác lời cậu nói là mấy. Cho nên tôi mới đau đầu, không biết phải làm thế nào mới có thể khiến cho cậu ấy tin rằng tôi thật sự yêu cậu ấy... Nói theo cách của cậu, làm thế nào có thể để cho một con người vốn rất lý trí tỉnh táo, trong thâm tâm luôn mang theo sự đề phòng cảnh giác cao hơn những người khác rất nhiều sẽ đi tin vào lời nói của một tên ác ma đã quen dối trá?”

Tiêu Thụy cười lạnh một tiếng, nhỏ giọng nói “Tôi xem chừng cơ hội không cao.”

Hạ Vũ Thiên thở dài “Hỏi cậu cũng bằng thừa, tôi nên đi hỏi một ác ma được con người yêu mến mới phải.”

“Ai vậy?” Tiêu Thụy hứng thú hỏi.

“À. Hạ Vũ Thiên nghĩ một lát đáp “Tôi có biết một người, rảnh rồi sẽ đi hỏi thăm người đó xem thế nào.”

“Anh thật sự thích Lâm Viễn?” Tiêu Thụy hỏi lại một lần nữa.

Hạ Vũ Thiên gật đầu, không hề do dự nửa giây.

“Vì sao?” Tiêu Thụy cảm thấy không hiểu nổi.

“À, cậu chả nói lý do lúc này đây thôi. Vì vẻ ngoài, vì trí thông minh của cậu ta... Và còn vì tôi chưa chiếm được cậu ta nữa.” Hạ Vũ Thiên trả lời.

“Anh gọi đó là tình yêu?” Tiêu Thụy nhíu mày.

Hạ Vũ Thiên nhướn mày “Đối với tôi thì đúng... Mỗi người đều có một cách nghĩ khác nhau, cậu cho là yêu nhưng có thể tôi lại cho là không phải. Tôi cảm thấy thế nào không cần người khác nhận định giúp.”

Tiêu Thụy bật cười - quả nhiên là Hạ Vũ Thiên, nói câu nào trúng đích câu đó.

Hạ Vũ Thiên dụi tàn thuốc lá, đứng dậy nói với Mao Mao “Mao Mao, chúng ta đi thôi nào.”

Mao Mao nhảy xuống khỏi giường, theo Hạ Vũ Thiên ra ngoài.

Tiêu Thụy nhìn thấy anh sắp rời đi mới nói “Mấy hôm nữa tôi sẽ đi.”

Hạ Vũ Thiên gật đầu “Nếu như nơi này không còn gì khiến cậu lưu luyến thì cứ đi đi.”

“Người tôi lưu luyến lại chẳng hề lưu luyến tôi.” Tiêu Thụy cười chua chát.

Hạ Vũ Thiên quay đầu lại nói với Tiêu Thụy “Cậu cũng mâu thuẫn thật.”

Tiêu Thụy nhìn anh.

“Trong quan niệm của cậu, cứ người nào hình thức vừa mắt, trí tuệ ổn cộng với chuyện cậu không bao giờ chiếm được người đó... thì trong mắt cậu loại tình cảm ấy không được gọi là tình yêu... Vậy tại sao cậu còn đắm chìm trong thứ tình cảm đó?” Hạ Vũ Thiên hỏi “Tôi có gì đáng cho cậu lưu luyến...? Đi đi, đi tìm người mà cậu yêu, ác ma yêu ác ma thì thật sự chán chết đi được.”

Tiêu Thụy sững sốt, mãi một lúc lâu sau mới đáp, “Từ nhỏ tới lớn tôi chỉ biết có anh và Tống Hi. Tống Hi đối với tôi giống như anh trai rồi, tôi thích loại ác ma như anh hơn. Trong số đồng loại, những kẻ giống anh không có ai bằng anh cả.”

Hạ Vũ Thiên bật cười “Vậy cậu nên thích loại khác đi.”

“Vì sao?” Tiêu Thụy không hiểu Hạ Vũ Thiên định nói gì.

“Cậu đã bảo cùng loại như tôi thì không có kẻ nào hơn được tôi hết.” Hạ Vũ Thiên nói “Nếu cậu đã biết thế thì phải đi tìm loại khác mà yêu thôi, vì cả đời này cũng không tìm thấy ai khác vượt hơn tôi để yêu đâu.”

“Anh mơ à.” Tiêu Thụy bấu môi “Không biết xấu hổ!”

Hạ Vũ Thiên mở cửa cho Mao Mao ra ngoài trước, sau đó mới nói “Trước khi chạy trốn, Lâm Viễn đều luôn dựa vào tôi thật ra là có lý do cả.”

Tiêu Thụy nhìn Hạ Vũ Thiên tỏ ý không hiểu.

“Cậu ấy biết tôi là kẻ mạnh nhất.” Hạ Vũ Thiên nói “Dưới sự bảo vệ che chở của tôi, cậu ấy có thể chắc chắn được bản thân nhất định sẽ an toàn.”

“Thế thì đã sao?” Tiêu Thụy ngờ vực.

“Cậu ấy có bản năng rất nhạy, có thể biết rõ ai mới là kẻ mạnh, dễ dàng đánh hơi được mùi nguy hiểm.” Hạ Vũ Thiên nói “Con người không bị ác ma lừa mà ngược lại còn đùa giỡn xoay vòng vòng khiến ác ma không biết đẳng nào mà lần... thì con người ấy theo một nghĩa nào đó còn hơn cả ác ma.”

Tiêu Thụy ngẩn ngơ.

Hạ Vũ Thiên đóng cửa, bước ra ngoài ngắm nhìn cảnh đêm huy hoàng nơi thành phố F... Đoạn đường dài tối đen và ngọn đèn nhập nhòa này, cả dãy nhà trọ này cũng đều giống hệt con phố có khu chung cư nơi anh gặp Lâm Viễn lần đầu.

Lấy điện thoại ra, Hạ Vũ Thiên nhấn bàn phím.

Lúc bấy giờ Lâm Viễn cảm thấy rối bời nên quyết định dừng việc ăn uống để quên đi thực tại. Hiện tại cậu đang ở trong một quán lẩu đánh chén, nhờ thế mà tâm trạng đã trở nên khá thoải mái.

Chợt điện thoại rung, có tin nhắn. Trái tim cậu cũng rung theo.

Lâm Viễn không đành lòng im lặng. Cậu mở điện thoại ra, tin nhắn hiện lên dòng chữ: “Bây giờ đang ở đâu?”

Lâm Viễn khẽ nhú mày hơi do dự một lát, cuối cùng cậu gửi địa chỉ quán lẩu đi...

Sau khi gửi, Lâm Viễn ngồi nghĩ ngợi một lúc rồi gọi nhân viên phục vụ tới - cậu muốn ăn hải sản, loại đắt tiền nhất. Nồi lẩu vị đậu này phải đổi tên thành nồi lẩu vị biển rồi!

Chương 56

Khi Hạ Vũ Thiên ôm tâm trạng nôn nóng phi như bay tới quán lẩu liền thấy ngay cảnh Lâm Viễn đang dùng cả hai tay đánh chén, một tay cầm đũa gắp

đồ sống thả vào nồi lẩu, tay còn lại bốc cơm cuộn nhét vào miệng nhồm nhoàm nhai.

Lâm Viễn chẳng thay đổi chút nào, không đen đi, tóc có hơi dài ra, dáng người vẫn gầy như cũ. Về ngoài trông vẫn đáng yêu như ngày nào, tuy nhiên do không còn bị ràng buộc bởi những khuôn mẫu sở thích của anh nên không còn những bộ quần áo đắt tiền, trên người cậu chỉ là một chiếc áo phong nhìn thoải mái sạch sẽ mà giản dị, trông như một cậu sinh viên. Nhìn qua cũng chỉ thấy toát lên vẻ đơn giản bình thường như hầu hết những người thuộc tầng lớp bình dân khác.

Hạ Vũ Thiên đứng từ xa nhìn lại. Đột nhiên anh như có một ảo giác rằng thật ra anh và Lâm Viễn chỉ mới chia tay nhau buổi sáng đây thôi và bây giờ đã lại gặp nhau...

Lâm Viễn đang vui vẻ say sưa đánh chén chợt nghe thấy mấy tiếng “gâu gâu” ầm ĩ. Không chỉ riêng Lâm Viễn mà tất cả khách trong quán lẩu đều đổ dồn mắt nhìn ra ngoài.

Lâm Viễn miệng còn đang cắn miếng cơm cuộn, vừa đảo mắt nhìn lên liền thấy Hạ Vũ Thiên đang đứng trước cửa, còn Mao Mao thì lao tới chỗ mình.

“Mao Mao!” Lâm Viễn bật dậy, ôm chặt lấy Mao Mao đang rối rít vẫy đuôi mừng.

Hạ Vũ Thiên đứng cách đó không xa nhìn cảnh hội ngộ cảm động giữa người và chó, chẳng biết cảm xúc của bản thân mình như thế nào nữa. Được gặp lại Lâm Viễn là điều anh có đến năm mơ cũng không dám mơ tới, thế nhưng giờ đây điều tưởng chừng như vô vọng ấy lại trở thành sự thật.

Có lẽ vì niềm vui đến quá đột ngột hoặc bởi không được chuẩn bị tâm lý trước, Hạ Vũ Thiên hoàn toàn không cảm thấy dù chỉ một chút xúc động nào, cũng không hề bàng hoàng đến run rẩy chân tay hay đầu óc trống rỗng. Anh không thấy mình có bất kỳ một cảm xúc nào cả. Đột nhiên Hạ Vũ Thiên nghĩ phải chăng mình đúng là một loài động vật máu lạnh như mọi người từng nói, đến mức thậm chí được gặp lại người mình yêu thương mà cũng chỉ trở như phỗng đá, đến một chút xúc động cũng không có?

Một nhân viên phục vụ bước tới nói với Lâm Viễn, “Xin lỗi quý khách, ở đây không được phép mang theo động vật vào.”

Lâm Viễn vẫn đang trong cơn vui sướng, cười đáp, “Đây không phải là động vật. Nó là người nhà, là con trai tôi!”

Nhân viên phục vụ tròn mắt, dờ khóc dờ cười nhìn Lâm Viễn không biết phải xử lý thế nào.

“Ông chủ Hạ.”

Đúng lúc này quản lý nhà hàng đi ngang qua, ông ta từng nhìn thấy Hạ Vũ Thiên một lần ở một buổi họp doanh nhân. Khuôn mặt Hạ Vũ Thiên rất dễ nhận ra bởi một người đàn ông thành đạt giỏi giang xuất chúng như anh ta lại còn độc thân trên đời cũng chẳng dễ gặp được mấy người. Nhận ra Hạ Vũ Thiên, người quản lý vội vàng chạy tới chào hỏi.

Hạ Vũ Thiên gật đầu với ông ta “Con chó này là của tôi chúng tôi sẽ đi ngay thôi.”

“Không cần vội, không cần vội!” Người quản lý vội vàng xua tay, thái độ hết mực kính trọng.

Lâm Viễn bĩu môi. Đúng là phân biệt đối xử, lợi dụng đặc quyền giai cấp mà!

Hạ Vũ Thiên đã kịp nhìn thấy cái bĩu môi ấy. Thấy Lâm Viễn tỏ vẻ khinh bỉ anh bật cười, Lâm Viễn thật sự đã quay trở lại rồi.

Lâm Viễn ôm hôn Mao Mao chán chê mới ngược mắt liếc nhìn Hạ Vũ Thiên thấy người kia dường như gầy hơn trước một chút nhưng vẫn giữ được dáng dấp chuẩn như người mẫu, đứng giữa đám đông vẫn là kẻ nổi bật nhất khiến cho phụ nữ nhìn thì yêu còn nam giới thì căn răng oán hận. Tóm lại, anh ta là kẻ thù chung của tất cả giống loài động vật giống đực... Hèn gì người quản lý ngay lập tức nhận ra anh ta.

Hạ Vũ Thiên thấy Lâm Viễn ngẩng đầu liền nhìn vào mắt cậu. Trong khoảnh khắc ánh mắt hai người giao nhau, Hạ Vũ Thiên đột nhiên lặng người. Lúc này anh mới nhận ra không phải mình hoàn toàn chẳng có chút cảm giác nào, ví dụ như lúc này đây trái tim anh gần như loạn nhịp.

Đã rất lâu rồi Hạ Vũ Thiên mới có lại được những cảm xúc lạ lùng như thế, anh khẽ thở phào. Trước đây dù có bị dí súng vào đầu anh vẫn lạnh lùng không hề mấy may dao động, thế nhưng bây giờ thì anh biết mình vẫn còn là con người.

Thấy biểu hiện trên mặt Hạ Vũ Thiên có vẻ phức tạp Lâm Viễn cũng chẳng để ý nữa. Mỗi ánh mắt, mỗi động tác của con người này không ai biết được có thể ẩn giấu mục đích gì hay không. Cậu quay trở lại chỗ ngồi của mình, lấy cho Mao Mao một miếng cơm cuộn. Giống như ngày xưa Mao Mao nằm dựa vào chân Lâm Viễn ăn, vẫy đuôi liên tục.

Lâm Viễn không ngừng vuốt ve âu yếm Mao Mao. Đúng là giống Goldie có khác, đáng yêu chết đi được. Vừa ngoan ngoãn, vừa xinh đẹp lại cực kỳ thông minh và dễ thương.

Hạ Vũ Thiên bước tới ngồi đối diện Lâm Viễn.

Lâm Viễn nhìn nồi lẩu trước mặt đang sôi sùng sục tỏa khói nghi ngút, cậu không còn chút tâm trạng nào muốn ăn uống nữa bởi cứ ngược mắt lên là sẽ nhìn thấy Hạ Vũ Thiên. Lâm Viễn thoáng ngượng ngùng không biết nên để mắt đi đâu, đành cúi đầu nhìn Mao Mao nằm dưới đất ăn cơm cuộn.

Hạ Vũ Thiên nhìn Lâm Viễn hồi lâu, mãi sau mới lên tiếng “Về từ khi nào?”

Lâm Viễn yên lặng một lát đáp “Hôm qua.”

Hạ Vũ Thiên gật đầu “Một năm nay sống tốt chứ?”

“Ừ.” Lâm Viễn trả lời.

“Bây giờ cậu ở đâu?” Hạ Vũ Thiên lại hỏi.

Lâm Viễn đưa mắt nhìn anh đáp “Nhà bạn.”

Hạ Vũ Thiên gật đầu tỏ ý đã hiểu. Lâm Viễn thấy anh ta không nói thêm gì nữa, không khỏi cảm thấy hơi thất vọng. Cứ nghĩ anh ta gửi một tin nhắn yêu thương nồng nhiệt như vậy đến khi gặp mặt hẳn sẽ phải xúc động vui mừng ghê gớm lắm, ai ngờ lại bình tĩnh như thế này.

Sau đó hai người ngồi đối diện nhau chìm trong im lặng, mãi cho tới khi Mao Mao ghé lại đặt cằm lên đùi Lâm Viễn sủa gâu một tiếng. Nó đã ăn xong miếng cơm cuộn, xem chừng còn muốn ăn thêm nữa.

Lâm Viễn lúc này mới kịp phản ứng, lấy thêm một miếng nữa cho Mao Mao, vừa ngẩng đầu lên liền bắt gặp Hạ Vũ Thiên đã thay đổi tư thế, lấy ra một điều thuốc lá rồi bật lửa... Chính là chiếc bật lửa trước đây cậu nhặt được, sau bị anh ta cướp mất.

Hạ Vũ Thiên cũng đã kịp định thần trở lại. Từ khi bước vào quán lẩu này, anh đã cảm nhận rõ ràng được sự biến chuyển những cung bậc tình cảm của bản thân. Lúc mới gặp lại Lâm Viễn, anh rất bình tĩnh hoàn toàn không bị kích động. Nhưng tới khi cậu ngẩng đầu nhìn anh, chẳng rõ vì sao anh lại thấy mình như nghẹt thở. Giờ phút Lâm Viễn ngồi đối diện với anh như lúc này đầu óc anh lại dường như trở nên trống rỗng, tuy rằng đã bình tĩnh hơn nhưng tay chân anh lại như không chịu nghe lời, trở nên thừa thãi lỏng lẻo. Anh châm điều thuốc, hít sâu một hơi để điều hòa nhịp thở, bình ổn lại cảm xúc. Anh cũng không rõ liệu đây có phải là những trạng thái cảm xúc khi yêu người ta vẫn trải qua hay không, nhưng dù sao đây cũng là lần đầu tiên anh có được những cảm giác này.

Ngược lại Lâm Viễn chẳng hề có chút mất bình tĩnh hay lo sợ. Từ trước tới nay cậu vốn không phải người hay để bụng thích thù hằn ai, lại thường nhìn

nhận vấn đề theo hướng lạc quan tích cực. Tuy rằng Hạ Vũ Thiên trước đây có lừa dối, lợi dụng, thậm chí còn uy hiếp cậu nhưng công bằng mà nói thì anh ta chưa làm bất cứ việc gì gây hại cho cậu. Lâm Viễn chỉ sợ Hạ Vũ Thiên sẽ dùng biện pháp hay mưu mô nào đó ép buộc cậu quay về như trước kia, dù sao người ta cũng là xã hội đen mà.

Nhưng từ lúc nhận được tin nhắn của Hạ Vũ Thiên cho tới tận giây phút gặp mặt này, Lâm Viễn nhận thấy dường như Hạ Vũ Thiên đã có thay đổi ít nhiều. Tuy vậy cậu vẫn đề cao cảnh giác, những lời Hạ Vũ Thiên nói ra cậu tuyệt đối không bao giờ dám tin tưởng. Bây giờ bụng đã no, Lâm Viễn có thể bình tĩnh tìm cách đối mặt với Hạ Vũ Thiên, nhưng cậu vẫn hoang mang chưa biết chính xác mình phải làm gì. Cậu phải nói năng cư xử thế nào đây?

Vừa nghĩ Lâm Viễn vừa cầm đũa tiếp tục ăn, thấy Hạ Vũ Thiên vẫn ngồi yên liền hỏi “Này, anh không ăn à?”

Hạ Vũ Thiên còn chưa kịp trả lời Lâm Viễn đã gọi nhân viên phục vụ tới chỉ chỉ Hạ Vũ Thiên nói “Mang cho anh ta cái bát.”

Tay nhân viên phục vụ đã kịp hỏi người quản lý rằng người đàn ông đẹp trai, phong cách lịch lãm hơn người kia là ai. Sau khi biết đó chính là Hạ Vũ Thiên nổi danh khắp chốn đương nhiên không khỏi run rẩy giật mình, nên khi phục vụ cũng lo âu căng thẳng đến phát run.

Hạ Vũ Thiên hỏi Lâm Viễn “Một năm nay cậu ở thành phố F?”

“Ừ.” Lâm Viễn gật đầu tiếp tục ăn.

“Hôm ấy cậu đã thoát chết như thế nào?” Cho đến tận bây giờ Hạ Vũ Thiên vẫn không thể nào lý giải được điều này. Lâm Viễn chắc chắn không thể nào bơi xa đến như vậy được, anh gần như đã quần nát khắp cả mặt biển để tìm Lâm Viễn, chẳng lẽ cậu ta lại bị dòng nước cuốn đi? Nhưng khả năng này cũng có vẻ không thuyết phục cho lắm.

Lâm Viễn dùng một ngón tay gãi gãi đầu đáp “Nói ra anh cũng chẳng tin, lúc tỉnh lại tôi đã thấy mình nằm bên bờ biển, Liêu Liêu đang bơi qua bơi lại gần đó.”

Hạ Vũ Thiên trầm nghĩ... may mà Lâm Viễn nói là gặp cá heo, anh còn tưởng cậu sẽ nói mình gặp mỹ nhân ngư gì đó chứ.

Lâm Viễn thấy Hạ Vũ Thiên lại lặng im cũng không lên tiếng nữa bèn tiếp tục ăn.

Hạ Vũ Thiên yên lặng một lúc mới nói “Tôi đã tìm cậu rất lâu.”

Lâm Viễn sờ sờ mũi đáp “Nghe nói về sau anh cũng toàn làm chuyện lớn mà, còn tìm tôi làm gì nữa tôi đâu còn tác dụng nữa đâu.”

“Đối phó với Tôn Lâm cũng làm mất của tôi chút ít công sức, nhưng bây giờ mọi chuyện coi như đã giải quyết xong cả rồi.” Hạ Vũ Thiên nói “Muốn tìm cậu nên tìm thôi.”

Lâm Viễn nghe tới đây lại gãi đầu gãi tai nhìn ra chỗ khác “Hôm ấy Tôn lão gia chết luôn sao?”

“Ừ.” Hạ Vũ Thiên gật đầu.

“Thế à.” Lâm Viễn do dự một lát mới hỏi tiếp “VẬY... còn Tôn Lâm thì sao?”

“Không chết, bây giờ cậu ta đi rồi.” Hạ Vũ Thiên trả lời.

“Ừm.” Lâm Viễn tiếp tục ăn nhưng trong lòng cảm thấy nhẹ nhõm hẳn đi. Cậu đã nghĩ Tôn Lâm cũng chết rồi, nếu như vậy thật thì cậu đúng là mang tội cả đời.

“À đúng rồi, Tống Hi không sao chứ?” Lâm Viễn hỏi.

“Cậu không liên lạc với anh ta sao?” Hạ Vũ Thiên ngạc nhiên hỏi.

“Không có.” Lâm Viễn lắc đầu.

“Sau khi vết thương bình phục anh ta liền đi mất, tôi cũng lâu rồi không có liên lạc gì với anh ta.” Hạ Vũ Thiên trả lời “Tống Hi cứ đinh ninh rằng cậu đã chết.”

“Hừm.” Lâm Viễn gật đầu “VẬY còn Lý Cố thì sao?”

“Vẫn như cũ thôi.” Hạ Vũ Thiên nói “Lại thất tình thêm lần nữa.”

“Ha ha.” Lâm Viễn cứ tưởng tượng đến cảnh Lý Cố thất tình gào khóc là lại cảm thấy không nén nổi muốn ôm bụng mà cười. Cậu nghĩ bụng nếu bây giờ mình đột nhiên xuất hiện trước mặt anh ta nhất định có nhiều chuyện hay ho để xem đây.

“À...” Lâm Viễn đang định hỏi tiếp thì Hạ Vũ Thiên liền khẽ thở dài, cướp lời “Người nhà tôi đều ổn cả, Tần Dụ cũng đã kết hôn, Tiêu Thụy vẫn như cũ... Còn ai nữa không? Cậu còn muốn hỏi về ai nữa nào?”

Lâm Viễn bĩu môi tiếp tục sờ sờ mũi, cầm cúi đánh chén.

“Sau này thế nào?” Hạ Vũ Thiên hỏi “Cậu có tính toán gì chưa?”

Lâm Viễn chớp chớp mắt “À, tôi sẽ ở đây mấy bữa rồi về lại thành phố F.”

Hạ Vũ Thiên nhú mày “Nơi thâm sơn cùng cốc ấy có gì hay mà về?”

Lâm Viễn nhăn mũi trầm nghĩ... Nơi thâm sơn cùng cốc thì làm sao, ở đây anh cũng chỉ ngồi trong nhà có khác gì tôi ở nơi hẻo lánh.

“Lần này cậu trở về làm gì?” Hạ Vũ Thiên hỏi.

“Vì gặp phải Tiêu Thụy đó.” Lâm Viễn bóc vỏ cua, nói tiếp “Phải chuồn về đây tránh nạn chứ sao.” Đút lời cậu thầm thở dài trong bụng... Có tránh cũng mất công, Tiêu Thụy quá ư là bẻm mép đi, mới chưa được hai ngày đã hóng hớt khắp nơi lại còn để cho Hạ Vũ Thiên biết.

“Để cho Tiêu Thụy gặp cũng đâu có gì phải lo.” Hạ Vũ Thiên dụi dụi tàn thuốc lá “Ở lại đây đi?”

“Thôi đi.” Lâm Viên lắc đầu “Tôi không ở lại đâu.”

Hạ Vũ Thiên cũng không nài nỉ bèn nói sang chuyện khác “Nhận được tin nhắn chưa?”

Lâm Viễn ngây người, giả bộ “Tin nhắn nào cơ?”

Hạ Vũ Thiên xòe tay ra, “Đưa điện thoại cho tôi xem.”

Lâm Viễn cười híp mắt “Không mang.”

Hạ Vũ Thiên lấy điện thoại bấm số của Lâm Viễn... Chiếc di động phản chủ Lâm Viễn để trong túi áo vang lên bài hát trong phim hoạt hình Doraemon... Lâm Viễn xấu hổ gãi đầu nhưng vẫn giả bộ tỉnh bơ ăn tiếp.

“Cậu đọc tin nhắn ấy chưa?” Hạ Vũ Thiên hỏi.

Lâm Viễn chớp mắt đáp ngay “Không đọc, ăn mất ngon.”

“Cậu đã đọc rồi.” Hạ Vũ Thiên khẳng định.

Miệng Lâm Viễn vẫn tiếp tục nhai, trong lòng không khỏi trầm nghĩ - đúng là phiền phức quá đi, biết trước gặp lại sẽ lảm chuyện thế này mà, chẳng thà bị đánh một trận còn hơn. Cậu sợ nhất là những người đã lụy tình lại còn lãng mạn.

“À nhắc mới nhớ.” Hạ Vũ Thiên đột nhiên nói “Phòng của cậu ở thành phố F tôi bán mất rồi.”

“Khụ khụ...” Lâm Viễn giật mình sắc nước trà ho sắc sưa, mãi lâu sau mới ngẩng lên trừng mắt nhìn Hạ Vũ Thiên “Anh đã làm gì vậy?”

Hạ Vũ Thiên nói “Tôi thấy giấy tờ nhà đất để ở đầu giường nên đã sai người đem đi bán rồi. Số tiền đó tôi đã mua cho cậu một căn nhà khác ở đây tại khu chung cư công ty tôi xây dựng, vị trí đẹp lắm.”

“Hạ Vũ Thiên... Anh ăn cướp à!” Lâm Viễn điên tiết gào lên, Hạ Vũ Thiên không chút nao núng thản nhiên trả lời “Nói cho đúng thì giá trị căn nhà cậu đã tăng lên khoảng năm mươi lần, nhìn thế nào cũng thấy là cậu cướp của tôi chứ.”

“Tôi... Tôi cướp cái đầu anh ấy!” Lâm Viễn nổi giận “Tôi muốn về thành phố F!”

Hạ Vũ Thiên nói “Cậu có thể ở lại đây, thích thì tìm một công việc còn nếu không cứ ngồi nhà tự kỷ cũng chẳng sao. Tôi chăm sóc cậu chẳng lẽ còn không tốt hơn gã cầm đồ kia sao.”

Lâm Viễn tròn mắt.

Hạ Vũ Thiên lại châm một điếu thuốc nữa “Tôi chỉ muốn cậu sống thoải mái hơn một chút. Ở đây cậu cũng có thể sống yên tĩnh một mình còn chỗ kia thâm sơn cùng cốc, cậu ở đó như vậy tôi không yên tâm.”

Lâm Viễn dùng tay chống cằm, âm thầm suy tính... Hạ Vũ Thiên vẫn y như cũ không hề thay đổi chút nào, luôn có cách hành động buộc người khác phải nhất nhất nghe theo mình. Nhưng cũng dễ hiểu thôi “giang sơn dễ đổi bản tính khó dời” nếu làm việc gì cũng chiều theo ý người khác đã chẳng phải là Hạ Vũ Thiên. Nhưng Lâm Viễn chợt phát hiện ra trong tình thế này mình đã hoàn toàn rơi vào thế bị động, nếu cứ tiếp tục như vậy có lẽ cậu sẽ quay lại vết xe đổ. Hồngбет rồi.

“Anh muốn thế nào đây?” Lâm Viễn dùng đũa chọc chọc đồ ăn trong bát của mình liếc nhìn Hạ Vũ Thiên, trong lòng âm thầm nghĩ kế. Không thể để Hạ Vũ Thiên dặt mũi mãi thế này được mình phải chủ động tấn công chuyển bại thành thắng mới được!

“Tôi muốn cậu kết hôn với tôi.” Hạ Vũ Thiên nói.

“Khụ khụ...”. Lâm Viễn bị một câu trời giáng này làm bất ngờ ho sặc sụa, kinh ngạc đến suýt chút nữa nuốt cả khăn ăn. Sớm biết thế cậu đã không hỏi.

Quán lẩu nơi hai người ngồi nói chuyện khá yên tĩnh. Hạ Vũ Thiên nói không lớn nhưng cũng đủ khiến cả đồng người cùng nghe thấy, họ lập tức quay sang nhìn anh sau đó chuyển sang nhìn Lâm Viễn. Khi nhận ra đó là hai người đàn ông tất cả liền rầm rì bàn tán - có người hào hứng, có kẻ xem thường, cũng có những người chỉ đơn giản là tò mò.

Mặt Lâm Viễn đỏ bừng, trong lòng thầm chửi Hạ Vũ Thiên đồ chết tiệt nhà anh, dám mang tôi ra làm trò cười cho thiên hạ, tôi đây nợ gì anh sao! Càng nghĩ càng tức Lâm Viễn quyết định không ở lại nữa liền to tiếng gọi “Phục vụ, tính tiền!”

Nhân viên phục vụ chạy tới nói với Lâm Viễn “Thưa quý khách, tổng cộng là bảy trăm năm mươi tệ.”

Mí mắt Lâm Viễn giật giật, cậu chỉ tay vào Hạ Vũ Thiên “Anh ta trả!” Dứt lời liền dắt Mao Mao đứng dậy bước đi.

Hạ Vũ Thiên khẽ thở dài, thanh toán tiền xong liền đuổi theo Lâm Viễn.

Lâm Viễn đứng trước cửa đưa mắt nhìn quanh một vòng, ở đây không có taxi cũng không có trạm xe bus công cộng. đành phải đi bộ vậy, cậu quay người nhanh chóng bỏ chạy.

Tiếc rằng mới chạy được mấy bước Hạ Vũ Thiên đã đuổi kịp, anh nhanh chóng đến bên cạnh Lâm Viễn hỏi “Đi đâu, tôi đưa cậu đi.”

Lâm Viễn lườm anh ta, không thèm để ý.

Hạ Vũ Thiên đành đi bộ cùng với Lâm Viễn. Mao Mao bám chặt lấy Lâm Viễn, cọ cọ vào cậu xem chừng rất sung sướng. Lâm Viễn liếc nhìn Mao Mao, âm thầm suy tính... Lát nữa phải nói thế nào mới tranh được Mao Mao từ tay Hạ Vũ Thiên đây? Hay là cậu cứ vậy dắt Mao Mao theo, dù sao quyền nuôi dưỡng Mao Mao cũng nằm trong tay mình. Hạ Vũ Thiên là xã hội đen, đi theo anh ta sẽ dạy hư nó mất!

Hạ Vũ Thiên không nói một lời nào, suốt quãng đường chỉ yên lặng theo sát Lâm Viễn, xem chừng muốn theo cậu về tới nhà chắc? Lâm Viễn đương nhiên không muốn để anh ta đi theo nhưng giờ đây cũng không có cách nào bảo anh ta đừng đi theo cậu nữa. Bây giờ cậu bắt đầu hối hận rồi, tại sao lúc nãy lại nông nổi nhất thời mà cho anh ta biết mình đang ở đâu cơ chứ? Đáng ra phải thừa cơ hội chạy trốn mới phải... Tuy rằng có trốn ở đâu thì sớm muộn gì cậu cũng bị Hạ Vũ Thiên tìm được thôi.

“Có cần thời gian suy nghĩ kỹ không?” Hạ Vũ Thiên vẫn đi sát cạnh Lâm Viễn, tỉnh bơ hỏi, “Kết hôn với tôi?”

Lâm Viễn trừng mắt lườm, hỏi thẳng vào mặt anh ta, “Sao tôi lại phải kết hôn với anh, anh biết sinh con à?”

Hạ Vũ Thiên cười cười “Có thể nhận nuôi một đứa.”

Lâm Viễn không trả lời, cuối đầu tiếp tục bước về phía trước. Hạ Vũ Thiên nói tiếp “Đừng trở về thành phố F cũng đừng đi đâu nữa, tôi đã sai người chặn ở mọi nơi rồi.”

Lâm Viễn trợn mắt nhìn anh ta “Anh điên rồi à, giao ước giữa hai chúng ta đã kết thúc từ lâu rồi. Tôi muốn đi, anh đừng bám lấy tôi nữa.”

Hạ Vũ Thiên bật cười đáp “Chính cậu bảo giao ước giữa chúng ta đã kết thúc rồi nhé, vậy nên bây giờ đối với tôi cậu không còn giá trị lợi dụng gì nữa. Tôi thật lòng thích cậu.”

Lâm Viễn cảm thấy da gà da vịt nổi khắp người, cậu chà chà mạnh cánh tay kêu lên “Trời... Chỉ mới có một năm thôi mà anh đã đổi sang phong cách nghệ sĩ sến súa đến thế này rồi sao?”

Hạ Vũ Thiên cười “Bây giờ tôi thật sự không lợi dụng cậu nữa. Quan hệ giữa hai ta giờ bình đẳng rồi, tôi muốn theo đuổi cậu không được à?”

Khóe miệng Lâm Viễn giật giật. Cậu chẳng thèm đáp lại sợ anh ta có thể lại tiếp tục làm ra việc điên rồ gì giữa phố nên cậu bước tiếp qua ngã tư... Cách đó không xa chính là phòng khám của Lý Cố.

Lâm Viễn hơi giật mình, trong một năm cậu ở với Hạ Vũ Thiên, Lý Cố rất quan tâm tới cậu... Hay là bây giờ vào gặp anh ta?

Nghĩ tới đây Lâm Viễn lại hơi do dự, cậu không biết Lý Cố có còn muốn gặp mình không. Để lừa Hạ Vũ Thiên cậu ngay cả anh ta mà cũng gạt, ra đi không lời từ biệt.

Trong lúc Lâm Viễn đang mãi băn khoăn suy nghĩ, Hạ Vũ Thiên đã lấy điện thoại ra ấn mấy con số, đoạn nói “Lâm Viễn tới trước cửa phòng khám của anh rồi.”

Lâm Viễn ngẩn người. Còn chưa kịp định thần đã thấy cửa phòng khám bị đá tung đến “rầm” một cái, Lý Cố hung hăng phi ra, nhìn trái ngó phải lập tức thấy ngay Lâm Viễn.

Lâm Viễn cảm thấy sau lưng lạnh lạnh, bất giác lùi lại một bước. Lý Cố nhìn chằm chằm Lâm Viễn một lúc lâu sau đó lao tới đá cậu một cái rồi mới mở miệng mắng “A, quả nhiên cậu chưa chết mà!”

Lâm Viễn giật mình. Cậu thấy Lý Cố hết ngó sang Hạ Vũ Thiên lại quay sang nhìn mình, nét mặt bỗng nhiên thần thờ lẩm bẩm tự nói một mình “Thật tốt quá... Kẻ có tình thì đi đâu cũng trở về với nhau, người đã chết rồi vẫn còn sống lại được để cùng nhau ngắm trăng sáng soi rọi... Chỉ có mình tôi lại bị bỏ đá... Đây đã là lần thứ bảy rồi, vậy là vì sao... vì sao?”

Đúng như dự đoán của Lâm Viễn, Lý Cố lại một lần nữa há miệng gào khóc bất chấp việc mình đang đứng ngay giữa đường. Anh ta ôm chặt lấy Lâm Viễn, dùng cổ áo cậu lau nước mắt.

Lâm Viễn xấu hổ đứng như tượng giữa đường phố, cậu có cảm giác tất cả mọi người đều đang nhìn mình chăm chăm. Nhìn sang bên cạnh thấy Hạ Vũ Thiên đang đứng đó khẽ cười.

Trong lòng Lâm Viễn rất chi là khó chịu... Hạ Vũ Thiên, anh đặc ý cái gì chứ? Ai yêu trước nghĩa là người thua trước, anh thậm chí lời cầu hôn cũng còn nói ra rồi kia, anh không sợ tôi thừa cơ báo thù sao?

Nghĩ đến đây Lâm Viễn chợt ngậy người nhìn Hạ Vũ Thiên. Đúng lắm, cậu có thể báo thù chứ! Cậu từng bị lừa, bị lợi dụng thiếu chút nữa đã mất luôn cái mạng, bây giờ sao có thể vài ba câu xin lỗi là cho qua được?! Hạ Vũ Thiên, anh nỡ đối xử như thế với tôi, vậy đừng trách tôi không khách sáo, phải xả cho hết giận đã mới được.

Hạ Vũ Thiên đứng cạnh thấy Lâm Viễn vỗ vỗ lưng Lý Cố, sau đó đưa mắt nhìn mình nở một nụ cười... Nhưng lạ thay nụ cười này cực kỳ giáo hoạt, hết như nụ cười của một ác ma đang cất giấu những mưu đồ xấu xa phía sau.

Thấy Hạ Vũ Thiên ngậy người khi nhìn thấy nụ cười của mình, Lâm Viễn thu hồi ánh mắt lại, âm thầm quyết định: Hạ Vũ Thiên, chẳng phải anh nói còn chưa kết thúc sao, hãy chống mắt chờ xem tôi trả thù anh thế nào!

Chương 57

Lâm Viễn an ủi Lý Cố một lúc lâu đến khi thấy tâm trạng của anh ta đã ổn định lại, đang chuẩn bị đi thì Lý Cố kéo cậu lại hỏi “Bây giờ cậu đang ở đâu? Hay dọn về với tôi?”

Lâm Viễn suy nghĩ, vừa quay mặt sang liền thấy Hạ Vũ Thiên khẽ nhú mày.

Lâm Viễn âm thầm suy tính, nếu cậu ở một mình rất có khả năng sẽ bị Hạ Vũ Thiên quấy rối, mà cũng có thể mang thêm phiền toái cho Tiểu Dịch và Văn Dương nữa. Nhưng nếu như cậu ở cùng với Lý Cố, Hạ Vũ Thiên sẽ không dám làm gì... Lâm Viễn hỏi Lý Cố “Tôi có thể đến phòng khám làm việc chứ?”

“Có thể!” Lý Cố vội vàng gật đầu “Phòng khám của tôi vẫn còn thiếu bác sĩ mà. Cậu đến làm rồi tới ở cùng tôi luôn, nhà tôi vẫn còn phòng trống đấy.”

“À.” Lâm Viễn cười tí mắt hỏi “Vậy... tôi có thể nuôi chó không?”

Lý Cố chớp mắt lia lịa, đưa mắt ngắm Mao Mao rồi đáp “Không sao.”

Lâm Viễn nghe vậy cảm thấy cũng ổn liền cùng Lý Cố bàn bạc việc chuyển nhà.

Lý Cố cười hờn hở. Đạo này anh lại thất tình, sống một mình dễ vì đau lòng mà sinh ra tiêu cực, có Lâm Viễn ở cùng cũng là có thêm bạn đỡ buồn. Hạ Vũ Thiên thì ngược lại, sắc mặt khê trầm xuống bộc lộ sự khó chịu không che giấu. Đương nhiên anh muốn Lâm Viễn làm việc ở phòng khám của Lý Cố, nhưng để Lâm Viễn và Lý Cố sống chung một mái nhà anh vừa thấy ghen lại vừa thấy không thoải mái... Sau này có muốn làm gì cũng không tiện lắm.

Ngoài ra trong lòng Hạ Vũ Thiên cũng không tránh khỏi có chút nghi hoặc, vừa mới rồi Lâm Viễn vẫn còn khẳng khái dứt khoát không chịu ở lại thế nhưng bây giờ lại đột nhiên thay đổi, chẳng rõ cậu ta có âm mưu gì...

Lâm Viễn định về nhà luôn cùng Lý Cố. Hạ Vũ Thiên ngăn lại “Chúng ta vừa mới gặp lại, nói chuyện thêm một lát nữa đi. Tôi còn có điều chưa nói xong.”

Lý Cố nheo mắt nhìn hai người lập tức hiểu ra vấn đề đưa tay xoa xoa cằm... Xem chừng Hạ Vũ Thiên nắm chắc Lâm Viễn rồi.

Lâm Viễn nhìn Hạ Vũ Thiên “Còn nói chuyện gì nữa?”

Hạ Vũ Thiên đáp “Những điều tôi mới nói với cậu, cậu có thể suy nghĩ cho kỹ không?”

Lâm Viễn ngay lập tức lắc đầu “Tôi không có cái hứng thú ấy, anh tìm người khác đi.”

Hạ Vũ Thiên nhíu mày, Lâm Viễn cự tuyệt rất dứt khoát không chút do dự, như không định cho anh bất cứ một cơ hội nào.

Lâm Viễn kéo Mao Mao về phía mình nói “Của tôi.”

Hạ Vũ Thiên nhìn Lâm Viễn, thấy dường như Lâm Viễn đang giận dữ với mình liền bất giác gật đầu. Lâm Viễn hoan hỉ dắt Mao Mao đi, chỉ nói gọn lỏn một câu “Về dọn nhà.”

Lý Cố vẫn còn bận việc ở phòng khám, Hạ Vũ Thiên ngỏ lời muốn lái xe đưa cậu đi, Lâm Viễn cũng không từ chối.

Về đến trước cửa khu chung cư, Lâm Viễn vừa mới đã nhìn thấy Tiểu Dịch đang đứng chờ sẵn trước cửa nhà. Cậu nhìn thấy Lâm Viễn xuống xe cùng với Hạ Vũ Thiên bèn vội vàng rút điện thoại sau đó cậu lập tức chạy tới bên Lâm Viễn trợn mắt với Hạ Vũ Thiên “Hạ Vũ Thiên, anh định làm gì?”

Hạ Vũ Thiên yên lặng nhìn Tiểu Dịch không lên tiếng. Lâm Viễn kéo tay Tiểu Dịch nói “Không sao đâu.”

Tiểu Dịch quay lại nhìn cậu “Thật sự không sao chứ?”

Lâm Viễn gật đầu. Hạ Vũ Thiên đứng lánh sang một bên, Tiểu Dịch lườm anh ta một cái rồi mới kéo Lâm Viễn ra chỗ khác hỏi “Này Lâm Viễn, sao anh lại để anh ta bắt được?”

Lâm Viễn nhăn mũi, nhún nhún vai “Xui xẻo thôi.”

Tiểu Dịch quay đầu lại nhìn Hạ Vũ Thiên, nhỏ giọng nói thầm với Lâm Viễn “Này tính tình Hạ Vũ Thiên tốt lên rồi hay sao ấy, em còn tưởng anh ta sẽ bắt cóc anh luôn chứ.”

Lâm Viễn lau mồ hôi. Cậu vốn cũng cho rằng Hạ Vũ Thiên sẽ nổi cơn thịnh nộ hoặc làm việc gì đáng sợ hơn nhiều, đâu ngờ cái cậu nhận được lại là tin nhắn kỳ quái kia.

“Bây giờ anh ta theo anh về đây làm gì?” Tiểu Dịch hỏi.

Lâm Viễn nghĩ ngợi rồi nhỏ giọng kể cho cậu ta nghe chuyện vừa mới xảy ra.

Tiểu Dịch tròn mắt “Gì cơ?! Hạ Vũ Thiên mà nói yêu anh á?!”

Lâm Viễn vội vàng bịt miệng cậu ta lại, mắt liếc thấy Hạ Vũ Thiên đứng phía xa kia không nghe thấy gì mới gật đầu.

Tiểu Dịch cau mày lặng im nghĩ ngợi một lúc rồi nói, “Rồi, em hiểu rồi, Hạ Vũ Thiên thế là coi như đã xong đời. Anh ta yêu anh thật rồi.” Nói rồi Tiểu Dịch trầm tư ngắm Lâm Viễn hỏi “Anh thì sao? Này, việc này không đùa được đâu. Hạ Vũ Thiên vốn không đáng tin, anh đừng nói mình có cảm tình với anh ta đấy nhé?!”

Lâm Viễn nghe vậy khẽ nhú mày, lắc đầu.

Tiểu Dịch tưởng Lâm Viễn lắc đầu hàm ý là mình không thích Hạ Vũ Thiên, lập tức thở phào một tiếng.

Nhưng chỉ có Lâm Viễn tự mình hiểu, cậu lắc đầu là bởi thật tâm cậu không biết liệu mình có tình cảm với Hạ Vũ Thiên không.

“Vậy bây giờ anh định thế nào đây?” Tiểu Dịch hỏi “Chạy hay là trốn ở đâu?”

Lâm Viễn nhìn cậu “Có thể trốn được sao?”

Tiểu Dịch cười cười “Đúng là vô phương, thế lực của Hạ Vũ Thiên ngày càng lớn mạnh, anh còn lâu mới trốn thoát nổi khỏi lòng bàn tay anh ta.”

Lâm Viễn lại hỏi “Thế cậu nghĩ phải làm thế nào?”

Tiểu Dịch ghé lại gần nhỏ giọng hỏi “Này, anh đã bao giờ có ý định báo thù Hạ Vũ Thiên chưa?”

Lâm Viễn ngạc nhiên quay sang nhìn Tiểu Dịch nói “Cậu cũng nghĩ như vậy sao?”

Tiểu Dịch bật cười “Biết ngay là anh không nuốt trôi nổi cục tức này mà.”

Lâm Viễn cười cười. Cũng chẳng phải cậu thật sự muốn trả thù Hạ Vũ Thiên mà chỉ vì cậu không muốn bỏ qua cho anh ta mà thôi.

“Bây giờ có hai cách.” Tiểu Dịch nói “Một là anh làm theo ý muốn của Hạ Vũ Thiên, sống cùng anh ta. Đợi tới khi anh ta chán chê rồi đi tìm người mới, lúc đó anh sẽ được tự do.”

Lâm Viễn cau mày “Không được đâu, tôi không cam chịu.”

“Phải, cách này không thể được!” Tiểu Dịch tiếp tục nói “Cách còn lại là anh cứ mặc kệ cho Hạ Vũ Thiên theo đuổi, cho anh ta tức giận cảm thấy mình như đâm đầu vào đá không có đường lui!”

Lâm Viễn gật đầu “Cách này hay lắm!”

“Trước kia chẳng phải anh và Hạ Vũ Thiên có một giao ước nào đó sao?” Tiểu Dịch cười gian xảo hỏi “Bây giờ có thể làm một giao ước ngược lại.”

“Ngược lại?” Lâm Viễn không hiểu “Ngược thế nào?”

“Lúc trước anh ta từng bắt anh lập ra giao ước trong một năm buộc anh phải làm người yêu của anh ta... Lần này hay rồi, anh cũng bắt anh ta thực hiện giao ước trong vòng một năm này cho anh ta cơ hội theo đuổi nhưng không được sử dụng bất cứ một đặc quyền nào, nghĩa là phải theo đuổi như một người bình thường.” Tiểu Dịch nói “Sau đó anh cứ thỏa thuê mà bắt nạt anh ta, cho anh ta một trận khiến anh ta sống không bằng chết.”

Lâm Viễn vẻ mặt đầy thán phục nhìn Tiểu Dịch “Tiểu Dịch, cậu cũng ác thật đấy.”

Tiểu Dịch ho một tiếng, cố gắng kiềm chế sự sung sướng lại. Không biết vì sao chỉ cần nghĩ tới việc có thể hành hạ Hạ Vũ Thiên một trận, cậu bỗng cảm thấy hả hê lạ thường.

Lâm Viễn cảm thấy đề nghị của Tiểu Dịch cũng không tệ liền hỏi “Nhưng anh ta là xã hội đen mà, lỡ anh ta lật lọng thì sao?”

“Ai da, ngốc chết đi được.” Tiểu Dịch trừng mắt với Lâm Viễn “Mọi khi anh thông minh lắm mà, sao tới thời khắc quan trọng như thế này thì lại ngây thơ thế?! Hạ Vũ Thiên dù có là ai đi chăng nữa, nhưng một khi đã nói lời yêu anh, có nghĩa là anh ta đã yêu thật lòng rồi. Trong tình yêu ai là người thật lòng trước là kẻ thua, anh ta đã đầu hàng vậy cớ trắng nhận thua cuộc rồi thì anh phải biết cách lợi dụng chứ!”

Lâm Viễn gãi đầu cảm thấy Tiểu Dịch nói cũng có phần đúng, nhưng cậu vẫn không thật chắc chắn, cảm thấy có đôi chút bất an.

Tiểu Dịch ném cho cậu một ánh mắt cảnh cáo “Anh đừng quên trước kia mình đã bị Hạ Vũ Thiên lừa gạt như thế nào. Nếu anh đã muốn trả thù thì phải mạnh mẽ lên, không được yếu lòng và phải biết tự bảo vệ bản thân!”

Lâm Viễn gật đầu, Tiểu Dịch thấy Hạ Vũ Thiên đứng cách đó một đoạn đã bắt đầu mất kiên nhẫn liền nói thêm “Anh phải nhớ rõ, nếu anh không ra tay với anh ta thì anh ta sẽ ra tay với anh! Lần này tuyệt đối không thể thua! Không thể để cho Hạ Vũ Thiên chiến thắng một lần nữa!”

Lâm Viễn gật đầu. Tuy rằng vừa rồi rất muốn báo thù Hạ Vũ Thiên, nhưng sau khi nghe Tiểu Dịch nói xong chẳng hiểu sao tự nhiên trong cậu dấy lên một cảm giác áy náy cùng tội lỗi đến lạ.

Tiểu Dịch dặn dò xong xuôi liền cảm thấy tâm trạng rất vui vẻ, quả nhiên Hạ Vũ Thiên thật sự đã yêu Lâm Viễn rồi! Tiểu Dịch đã rất nhiều lần tự hỏi liệu rốt cuộc Hạ Vũ Thiên có tình cảm hay không? Lần này dứt khoát không thể để Lâm Viễn tiếp tục thua được, nhất định phải tiêu diệt, phải hạ gục Hạ Vũ Thiên coi như vì lợi ích chung vậy.

Tiểu Dịch lại tiếp tục nói thầm mấy câu dặn dò Lâm Viễn, sau đó chào xong rồi đi mất. Lâm Viễn khẽ thở dài một tiếng, cứ tưởng tìm được người ủng hộ thì có thêm khí thế, ai dè lại càng khiến cậu thêm bối rối.

Nghĩ ngợi chán chê cậu quay trở lại, thấy Hạ Vũ Thiên vẫn còn chờ trước cửa bèn nói “Anh cứ về trước đi tôi phải dọn phòng đã. Lý Cố bảo lát nữa sẽ tới đón tôi.”

“Tôi giúp cậu dọn phòng.” Hạ Vũ Thiên nói luôn.

Lâm Viễn nhìn anh “Anh không bận sao?”

Hạ Vũ Thiên cùng Lâm Viễn đi vào trong nhà “Việc kinh doanh giờ đã có người khác làm, tôi lúc nào cũng rảnh rỗi cả.”

“Ừ.” Lâm Viễn gật gù nói “Mọi thứ đã đi vào quỹ đạo hết rồi, đúng là cũng có cái hay thật ha.”

Hạ Vũ Thiên hỏi “Cậu... mai có tới phòng khám của Lý Cố đi làm không?”

“Có Lâm Viễn gật đầu “À, mà cũng lâu lắm rồi tôi không đi làm theo đúng nghĩa của nó đấy.”

“Ở thành phố F thì sao?”

“À, tôi cứ đi đi về về suốt. Viện vệ sinh mà, cũng ít người tới khám lắm. Hơn nữa còn có người nâng đỡ nên một tuần tôi chỉ cần đi làm ba ngày là được rồi.”

Lâm Viễn tới trước cửa nhà, lấy chìa khóa ra mở cửa, “Cho nên tôi sống rất thoải mái.”

“Một năm qua cậu không tìm người nào để yêu sao?” Hạ Vũ Thiên hỏi.

“Có tìm chứ.” Lâm Viễn trả lời. Trong một thoáng thấy Hạ Vũ Thiên cau mày, cậu liền cười to.

Hạ Vũ Thiên nhìn Lâm Viễn hơi sững sốt.

Lâm Viễn vào trong phòng, cởi dây buộc cổ cho Mao Mao. Mao Mao ngửi ngửi căn nhà xa lạ, phát hiện nơi đây có mùi của Lâm Viễn mới thôi không sợ hãi.

Hạ Vũ Thiên nhìn một vòng khắp bốn phía xung quanh. Lâm Viễn vẫn giữ nguyên mọi thói quen và nếp sống của mình, nhưng xem chừng có vẻ đã gọn gàng hơn nhiều so với lần đầu tiên hai người gặp mặt... Hạ Vũ Thiên khẽ mỉm cười, việc sớm chiều sống cùng nhau dù sao vẫn có những ảnh hưởng nhất định đến đối phương.

Thật ra anh không biết rằng căn phòng này do người yêu Tiểu Dịch cho mượn, thế nên Lâm Viễn có muốn cũng không dám thay đổi sửa sang theo ý mình.

Hạ Vũ Thiên ngồi xuống sofa. Lâm Viễn vác cái túi du lịch ra đựng hành lý, thấy Hạ Vũ Thiên ngồi xuống liền nói “Này, chẳng phải anh tới giúp tôi sao?”

“Định ngồi thế mà giúp à?”

Hạ Vũ Thiên ngây người đứng dậy nhìn Lâm Viễn... Hành lý của Lâm Viễn trong cả căn nhà này chỉ có mấy bộ quần áo, thêm một chiếc máy tính xách tay nữa... Ngoài ra chỉ còn có một túi rác to... Anh biết giúp cậu thu dọn cái gì đây?

Cũng như Hạ Vũ Thiên, Lâm Viễn vừa nói xong cũng nhận ra mình chẳng có đồ đạc gì nên liền nhanh tay nhanh chân thu dọn hết mọi thứ. Xong xuôi cậu đeo ba lô lên nhìn anh hỏi “Giờ có đi không đây?”

Hạ Vũ Thiên nhìn đồng hồ rồi gật đầu, cùng Lâm Viễn xuống nhà, nhét ba lô vào cốp sau. Cả hai lên xe rời khỏi khu chung cư.

Xe đi được một lúc chợt Lâm Viễn nhận ra con đường Hạ Vũ Thiên đang đi không phải con đường quen thuộc trở về phòng khám của Lý Cố liền hỏi “Anh đi đâu vậy? Đây đâu phải đường tới phòng khám của Lý Cố?”

Hạ Vũ Thiên lắc đầu “Ừ, thời gian còn sớm tôi đưa cậu đi ăn.”

Lâm Viễn nhăn mặt “Vẫn còn ăn nữa à? Tôi vừa ăn lẩu xong mà.”

Hạ Vũ Thiên cười “Tôi còn tưởng cậu sẽ tới phố ăn vặt đằng sau trường đại học ăn thịt nướng chứ ai ngờ đâu lại vào nhà hàng.”

Lâm Viễn ngây người, trong đầu hiện giờ chỉ còn hai chữ thịt nướng chui từ tai vào não không khỏi sung sướng hỏi “Anh bảo là tới phố ăn vặt sau trường đại học à?”

“Ừ.” Hạ Vũ Thiên gật đầu “Ăn xong thì đi chợ đêm, cuối cùng cùng nhau chơi bóng rổ cậu thấy thế nào?”

“Được...” Lâm Viễn nói được nửa chữ “được” lại nuốt ngược nửa chữ còn lại vào trong bụng, thầm nghĩ... Không phải thế này, không thể ngoan ngoãn nghe lời như vậy được, nhất định phải lạnh nhạt với Hạ Vũ Thiên mới đúng... Bởi thế Lâm Viễn lập tức điều chỉnh lại vẻ mặt làm ra bộ lạnh lùng, nhưng thật sự trong lòng cậu rất háo hức.

Hạ Vũ Thiên bật cười. Tính tình Lâm Viễn anh vốn hiểu quá rõ, cậu tốt tính và không biết giận dữ ai bao giờ. Kể cả những lúc biết mình nên tức giận cậu ta cũng không làm được, không những thế đôi khi còn lúng túng không biết phải làm sao.

Lâm Viễn ngồi trên ghế sau ô tô, những lời Tiểu Dịch vừa nói vẫn quanh quẩn trong đầu cậu... Cậu nhớ tới cả quyết định lúc trước của chính mình.

Gặp lại Hạ Vũ Thiên trong tình thế này, Lâm Viễn không biết nên bắt đầu như thế nào. Nếu như Hạ Vũ Thiên vẫn cứ hung hăng, khẳng khẳng dùng thủ đoạn bắt ép cậu, cậu còn có thể không ngại ngần đứng lên làm một trận ra trò. Hoặc nếu anh ta đã tìm được người tình mới mà không còn muốn gặp cậu nữa cậu cũng có thể hoàn toàn đá anh ta ra khỏi cuộc đời mình mà sống vui vẻ.

Nhưng không ngờ Hạ Vũ Thiên lại chỉ đơn giản là nhẹ nhàng bám theo cậu, hơn nữa cũng đã bày tỏ tình yêu của anh với cậu. Điều ấy khiến Lâm Viễn cảm thấy mình không khác gì bắt cua trong rọ mà chẳng phải tốn chút công sức nào. Quan trọng hơn cả là cuộc đời này Lâm Viễn cũng chưa từng cảm ghét sâu sắc

bất cứ ai, bởi vậy cậu cũng không thể nhẫn tâm làm tổn thương Hạ Vũ Thiên. Chẳng lẽ số phận đã định kiếp này cậu phải cam chịu vậy sao?

Thấy Lâm Viễn nghĩ ngợi chán chê rồi vò đầu bứt tai, Hạ Vũ Thiên cũng hơi nhú mày... Thật ra không chỉ có Lâm Viễn chẳng biết phải làm sao, bản thân anh cũng không biết phải bắt đầu như thế nào.

Trước đây anh luôn tin rằng Lâm Viễn đã chết, thế nên nỗi nhớ cậu trong anh cứ càng ngày càng lớn dần. Nhưng bây giờ Lâm Viễn đột nhiên xuất hiện trước mắt khiến cho Hạ Vũ Thiên bị bất ngờ đến mức luống cuống không biết phải làm thế nào nữa.

Nếu ép buộc Lâm Viễn, anh sợ cậu ta sẽ tức giận, đến khi đó anh sẽ mất hết cơ hội để tiếp cận cậu. Và lại cũng chưa tới mức phải dùng đến thủ đoạn, từ trước đến giờ anh vẫn luôn dịu dàng với tình nhân của mình.

Thế nhưng anh đã tỏ tình rồi mà Lâm Viễn vẫn hoàn toàn chẳng có phản ứng gì, cho đến hiện tại dù đã gặp mặt nhau thế nhưng anh vẫn không thể nắm bắt được tâm tình của Lâm Viễn, dường như cậu không tức giận nhưng cũng chẳng hề thích anh... Suy nghĩ duy nhất trong đầu Hạ Vũ Thiên bây giờ là anh cứ tranh thủ thời gian này để có thể ở bên cạnh Lâm Viễn nhiều hơn một chút, đêm nay về nhà anh sẽ có thời gian để nghĩ ra cách giải quyết sau.

Nhưng cứ nghĩ tới việc lát nữa về nhà, phải tạm biệt Lâm Viễn, Hạ Vũ Thiên tự nhiên thấy lòng nhói lên. Chính anh cũng không hiểu nổi tại sao mình lại có thứ cảm giác đó.

Đến phố đồ nướng sau trường đại học, hai người đều vút hết những suy tư trong lòng ra sau đầu, no nê đánh chén trước đã.

Sau đó cả hai đi một vòng ngắm cảnh chợ đêm, cùng nhau chơi bóng rổ đến tận tối mịt. Lâm Viễn túa mồ hôi, còn Hạ Vũ Thiên nom có vẻ vẫn chưa biết mệt là gì. Mãi cho tới khi trời đã tối đen như mực hai người mới ra khỏi cổng trường, Lâm Viễn nói “Bây giờ về thôi chứ? Lý Cố nhắn tin hỏi rồi.”

Hạ Vũ Thiên gật đầu. Sau khi lên xe, anh đưa Lâm Viễn tạt qua cửa hàng thú nuôi.

Bởi vì Mao Mao chuẩn bị theo Lâm Viễn chuyển tới ở nhà Lý Cố cho nên Lâm Viễn muốn đưa nó tới cửa hàng thú nuôi tắm rửa sạch sẽ, nhân đó chỉnh trang lại nhan sắc luôn. Hơn nữa, Mao Mao cũng đã ở với Hạ Vũ Thiên quá lâu rồi không biết có bị nhiễm thói xấu của anh ta hay không nữa, Lâm Viễn cảm thấy tốt nhất cứ phải tẩy rửa hết yêu khí ra người Mao Mao mới được.

Hạ Vũ Thiên cố gắng đi thật chậm, chậm hết mức có thể nhưng cuối cùng xe vẫn dừng lại trước cửa nhà Lý Cố. Lý Cố đang dựa trên cửa sổ căn hộ của mình trong tòa nhà cao tầng nói vọng xuống “Lâu quá đấy!”

Lâm Viễn nhìn anh ta mà cảm thấy sờn cả da gà, nhìn qua cứ tưởng như anh ta sắp rơi xuống đất đến nơi.

Hạ Vũ Thiên mở cửa xe, muốn đưa cậu lên nhà. Lâm Viễn cười “Không cần, tôi cũng đâu phải phụ nữ đâu.” Vừa nói cậu vừa xách hành lý chuẩn bị bước đi lên nhà.

Hạ Vũ Thiên kéo tay cậu “Lâm Viễn.”

“Sao?” Lâm Viễn quay lại nhìn anh.

“Cậu còn giận tôi không?” Hạ Vũ Thiên hỏi.

Lâm Viễn ngẩn người. Ánh mắt Hạ Vũ Thiên nhìn cậu vừa có vẻ dò hỏi lại đầy vẻ ngờ vực... Mà chính cậu cũng đang mơ hồ không rõ, nghĩ một lúc Lâm Viễn nhún vai đáp “Tôi không biết.”

Hạ Vũ Thiên thần thờ đứng yên tại chỗ, tại sao ngay cả việc chính mình có tức giận hay không Lâm Viễn cũng không biết? Cậu ta thật sự không biết hay đang cố tình làm khó anh?

Lâm Viễn nói xong câu không biết, chợt cảm thấy nhẹ cả lòng... Cậu đích xác không biết mà.

Sau đó Lâm Viễn tạm biệt Hạ Vũ Thiên rồi vào nhà, thang máy từ từ đi lên. Lâm Viễn đột nhiên hiểu ra - để đối phó với Hạ Vũ Thiên, cậu không cần trốn tránh cũng không cần dùng mưu tính toán như Tiểu Dịch. Đối với cậu việc đó quá ư là mệt mỏi, việc gì phải tự chuốc khổ vào thân như vậy. Điều cần làm chính là khiến cho Hạ Vũ Thiên mệt mỏi mới phải, cậu chỉ cần cứ tiếp tục sống đúng như bản thân mình, mặc kệ cho Hạ Vũ Thiên có đau đầu suy nghĩ đến đâu cậu vẫn phải sống thư thả mới được!

Cửa thang máy mở ra, Lý Cố ngó vào “Viễn Viễn!”

Lâm Viễn khoác ba lô, dắt Mao Mao đi ra “A, Lý Cố, chơi bài không?”

“Chơi.” Lý Cố chạy tới tủ lạnh lấy bia. Lâm Viễn kéo Mao Mao vào nhà đóng cửa lại, ném hành lý vào phòng Lý Cố chuẩn bị sẵn dành cho mình. Ngồi xuống bên cạnh bàn, cậu trầm nghĩ - Anh đây phải bắt đầu cuộc sống mới. Hạ Vũ Thiên, anh cứ đi mà đau đầu một mình đi, tôi không đau đầu theo anh đâu!

Phần 20

Chương 58

Cuộc sống mới của Lâm Viễn chính thức bắt đầu. Ban ngày đến phòng khám của Lý Cố khám bệnh, buổi tối sau bữa cơm dắt chó đi dạo, ngoài ra còn chơi điện tử với Lý Cố hoặc xem phim kinh dị cùng nhau. Mỗi lần xem Lý Cố đều sợ hãi gào ầm lên. Mỗi ngày trôi qua đều rất vui vẻ thoải mái.

Hai ngày sau buổi tối hôm đó không hề thấy Hạ Vũ Thiên tới tìm, điều đó khiến cho Lâm Viễn cảm thấy hơi thất vọng. Phản ứng này cậu cũng không thể hiểu nổi chính mình. Mỗi sáng thức dậy, cậu đều tự nhủ mong sao hôm nay Hạ Vũ Thiên đừng có tới tìm gặp mình. Nhưng đến khi xuống nhà cậu lại bất giác nhìn quanh một lượt, không thấy bóng dáng Hạ Vũ Thiên cậu bỗng có cảm giác thiếu vắng... Lâm Viễn thật sự không rõ rốt cuộc mình muốn gì, cậu tự vấn bản thân - Lâm Viễn, chẳng lẽ mà quá cô đơn sao?

Hai ngày sau Lâm Viễn cuối cùng cũng ngộ ra, người ta vốn không thể thần nhiên trước một việc mà họ rất quan tâm được.

Cũng giống như thời đại học, có một ngày người bạn thân nói với cậu rằng có một cô gái thầm thích cậu. Lâm Viễn cười nhưng không hề để tâm, cô gái kia hoàn toàn không phải mẫu người Lâm Viễn thích, hơn nữa cô ta có bày tỏ thái độ gì với cậu đâu... Nhưng từ đó về sau, dù không chủ tâm Lâm Viễn vẫn chú ý tới những việc có liên quan tới cô gái kia. Sự quan tâm ấy là do bản năng chi phối chứ không phải là do cậu cố tình.

Thế nên dù sao Hạ Vũ Thiên cũng đã sống chung với cậu một năm, giữa hai người cũng đã từng có mối quan hệ hơn mức bình thường. Bởi vậy cũng dễ hiểu vì sao cậu lại hay nghĩ tới Hạ Vũ Thiên đến vậy.

Đến ngày thứ ba, khi Lâm Viễn đã lý giải được nỗi mong chờ của mình thì Hạ Vũ Thiên xuất hiện.

Mấy ngày nay Hạ Vũ Thiên cũng không hề được thanh thoi nhàn rỗi gì cho cam, anh hao tổn không ít tâm tư suy nghĩ xem phải làm thế nào với Lâm Viễn. Khi chưa gặp được Lâm Viễn anh cảm thấy nhớ cậu vô cùng, khi gặp rồi thì bản thân vô cùng mừng rỡ... Nhưng sau đó anh lại không biết phải làm thế nào? Anh không biết cậu đang nghĩ gì. Con người Lâm Viễn rất khó nắm bắt, cho dù có tác động thế nào cũng không thể khiến cậu dao động. Có lẽ nhìn bề ngoài Lâm Viễn không phải là người thật sự mạnh mẽ, nhưng trái tim của cậu lại vô cùng sắt đá... Cậu rất tốt bụng, sự tốt bụng ấy là thật lòng nhưng nếu cậu đối xử với

tất cả mọi người xung quanh mình chỉ đơn giản đều bằng sự tốt bụng ấy thì đó là quả là nỗi đau khổ lớn cho những ai lỡ dành tình cảm cho cậu.

Với Hạ Vũ Thiên hiện tại, bằng tất cả trái tim của mình anh hiểu rằng anh cần có Lâm Viễn, anh muốn nắm lấy tay cậu, giữ lấy cậu, kết hôn với cậu để có thể cùng nhau sống đến cuối đời. Đó là tất cả những gì anh mong muốn. Nhưng bây giờ điều anh lo nghĩ là phải làm như thế nào mới có thể để Lâm Viễn yêu mình. Chưa nói đến chuyện yêu, anh biết chỉ cần việc có thể làm cho Lâm Viễn tin tưởng anh thôi cũng đã là một điều cực kỳ khó khăn. Tuy nhiên có một điều Hạ Vũ Thiên biết chắc rằng, nếu muốn chiếm được trái tim Lâm Viễn anh không thể vào vai một con sói gian ác như trước được nữa, bằng không kẻ đau khổ sẽ không phải ai khác mà chính là mình. Lâm Viễn vốn là một người không dễ đặt niềm tin vào kẻ khác, tính cách rất bảo thủ lại sống nội tâm, hơn nữa là cậu đã mất lòng tin vào anh. Vậy anh phải dùng đến phương cách gì mới chạm được đến phần sâu kín nhất trong con người Lâm Viễn? Đây là vấn đề lớn nhất của Hạ Vũ Thiên. Mất ba ngày suy nghĩ, kết quả anh vẫn là nghĩ không ra, chẳng biết sẽ phải làm gì. Thế là Hạ Vũ Thiên đành đi tìm Lâm Viễn, vì anh rất nhớ cậu.

Thấy Hạ Vũ Thiên xuất hiện ở dưới nhà, Lâm Viễn hơi ngạc nhiên. Cậu sang bên đường mua mấy chiếc bánh trứng rán, Hạ Vũ Thiên giơ hai ngón tay lên với cậu ý bảo mình cũng muốn ăn.

Lâm Viễn ngậy người, lại mua thêm hai chiếc rồi đi về phía anh ta.

Hạ Vũ Thiên cầm bánh rán Lâm Viễn đưa cho, bóc ăn có vẻ thuần thực.

Lâm Viễn nhìn động tác của Hạ Vũ Thiên cười cười, rồi đi bộ về hướng phòng khám của Lý Cố. Hạ Vũ Thiên đuổi theo hỏi “Cậu đi có một mình à? Lý Cố đâu?”

“Còn đang ngủ nướng.” Lâm Viễn trả lời “Tôi thích đi bộ, hơn nữa cũng không xa, mà xe của anh đâu?”

Hạ Vũ Thiên nhún vai nói “Ở trước ngõ, tôi đi cùng cậu một lát.”

“Ừ.” Lâm Viễn gật đầu, vừa ăn bánh vừa đi, ngang qua sạp báo cậu mua một tờ, sau đó lại vừa ăn vừa đọc.

Hạ Vũ Thiên cũng mua một tờ, cũng vừa đi vừa đọc vừa ăn... Động tác của hai người rất nhịp nhàng, nhìn Hạ Vũ Thiên bây giờ hoàn toàn không còn dáng vẻ của một người đàn ông giàu có, đầy quyền lực nữa. Trông anh cũng không khác gì những người xung quanh, nghĩa là giống như một kẻ làm công ăn lương bình thường mỗi tháng lĩnh về một ít tiền để trang trải cho cuộc sống, nhà còn phải đi thuê. Cái khác duy nhất là đẹp trai hơn người.

Hai người cùng nhau đi bộ. Tưởng rằng cả hai hẳn phải rất ngượng ngập, ai ngờ hoàn toàn không, họ tự nhiên đến bất ngờ như lẽ đương nhiên là vậy. Nhìn từ xa, họ giống như hai đồng nghiệp cùng nhau ăn sáng rồi sau đó sẽ chen lấn trên xe điện đi làm cùng nhau.

“Mao Mao sao rồi?” Hạ Vũ Thiên hỏi.

“À.” Lâm Viễn nói “Mấy hôm nay tối nào nó cũng chạy vòng quanh sủa mãi, hình như nó nhớ anh.”

Hạ Vũ Thiên gật đầu “Bình thường nó vẫn ngủ trong phòng của tôi. Đợi khi nào cậu làm việc xong tôi muốn tới chơi với nó. Cũng lâu rồi nên tôi hơi nhớ nó.”

Lâm Viễn đưa chìa khóa cho anh “Lát nữa tôi đi làm phải tối mới về. Anh đưa nó ra ngoài chơi đi, nó ở nhà một mình rất tội nghiệp.”

Hạ Vũ Thiên hơi sững sốt, cầm lấy chìa khóa. Lâm Viễn vẫn tiếp tục cắn bánh rán.

Hạ Vũ Thiên hỏi “Sau này... cũng như hôm nay có được không? Buổi tối Mao Mao ở với cậu, ban ngày thì chơi với tôi?”

“Cũng được.” Lâm Viễn gật đầu “Nếu biết anh tới, sáng nay tôi đã dắt nó ra. Như vậy còn có thể cùng nhau đi bộ một lúc, anh cũng khỏi cần mất công quay lại.”

Hạ Vũ Thiên cười cười đáp “Không sao, lát nữa tôi quay lại cũng được.”

“Ừ.” Lâm Viễn hỏi anh ta “Dạo này không bận à?”

“Cũng bình thường.” Hạ Vũ Thiên đáp qua loa “Đúng rồi, trưa nay cậu ăn cơm ở đâu?”

“Buổi trưa thường khá bận, tôi hay ở lại phòng khám ăn cơm hộp hoặc đi ra ngay quán cơm bên cạnh thôi.”

“Tôi mang cơm đến cho cậu nhé?”

“Không cần đâu...”

“Cơm của tôi rất ngon.”

“À... Thế sao...”

“Còn có đồ ngọt.”

“Ừm...”

“Có cần không?”

“Cần...”

Không kiềm chế được sức hấp dẫn của các món ăn Lâm Viên gật đầu.

Hạ Vũ Thiên bật cười, hai người vẫn tiếp tục bước cùng nhau như những người bạn đã thân quen từ lâu lắm... Họ như hai đường thẳng song song, giữa hai con đường thẳng ấy luôn có một khoảng cách vừa đủ, không quá gần cũng chẳng xa. Đối với nhau, họ gần gũi hơn là những người bạn nhưng để có thể làm người yêu thì vẫn còn xa vời.

Phòng khám của Lý Cố cách đó không xa, đi bộ chẳng bao lâu đã tới. Y tá đã đến trước rồi, đang chuẩn bị mọi thứ cho phòng khám.

Lâm Viên đi thay áo blouse trắng, thấy Hạ Vũ Thiên vẫn đang ngồi trên sofa ngoài phòng chờ đọc báo cũng không nói thêm gì. Phòng khám tư nhân chính là như vậy, lúc bận rộn thì cực kỳ bận còn lúc rảnh rỗi thì lại chả có việc gì làm.

Lát sau Lý Cố lái xe tới, Mao Mao cũng ngồi trong xe.

“Mao Mao.” Lâm Viên hơi ngạc nhiên.

“Nó cần ống quần không cho tôi đi!” Lý Cố oán hận kể tội, bước ra khỏi xe.

“Gâu gâu!” Mao Mao đột nhiên vui sướng sủa lên một tiếng. Nó nhảy xuống xe bổ nhào tới chỗ Hạ Vũ Thiên, sung sướng vẫy đuôi.

Hạ Vũ Thiên vỗ vỗ đầu nó. Mao Mao vui mừng rên ư ử xem chừng ba ngày nay nó cũng rất nhớ anh.

Lâm Viên nhìn thấy cảnh ấy đột nhiên nảy ra một suy nghĩ kỳ quặc. Cậu và Hạ Vũ Thiên giống như một cặp vợ chồng đã ly hôn, hai người sống ở hai nơi khác nhau và Mao Mao là con của hai người... Dù sao thì việc Hạ Vũ Thiên dùng chiêu đưa Mao Mao tới chỗ cậu quả đúng là lợi hại. Bởi Mao Mao chính là sợi dây liên kết tốt nhất giữa hai người, nếu như ngay cả nó cũng không thể tạo nên sự ràng buộc giữa họ được thì chẳng điều gì khác có thể níu kéo nổi.

Lúc này bệnh nhân trong phòng khám bắt đầu đông dần lên. Lâm Viên và Lý Cố cũng bận đến ngập đầu.

Hạ Vũ Thiên dẫn Mao Mao đi.

Sau khi anh đi, Lý Cố thở phào “Tôi sợ chết mất, cứ tưởng sẽ có chiến tranh hay cãi vã gì ghê gớm lắm chứ.”

Lâm Viễn lắc đầu “Sao có thể, tôi đâu phải trẻ con.”

“Nhìn hai người... nói sao nhỉ, thế nào cũng thấy hài hòa gớm.” Lý Cố không nhịn được nói.

Lâm Viễn nghe vậy bật cười “Hài hòa chính là khách sáo chính là xa cách, chính là không thoải mái, chính là còn vẫn quan tâm nhưng lại không muốn quan tâm.”

Lý Cố hơi sừng sốt “Cậu hiểu rõ nhỉ.”

Lâm Viễn nhún vai “Tôi nghĩ sao nói vậy thôi. Dù sao tôi cũng không cần thiết phải cắt đứt quan hệ, Hạ Vũ Thiên bây giờ cũng không còn khó chịu như trước.”

“Hai người cứ tiếp tục như thế này cũng không ổn.” Lý Cố nói “Có gì có thể thúc đẩy hai người không nhỉ?”

“Thúc đẩy?” Lâm Viễn khẽ nhún mày “Thúc đẩy thế nào chứ?”

“Này, Lâm Viễn - cậu tự nghĩ thử coi. Hạ Vũ Thiên phải làm thế nào cậu mới thích anh ta?” Lý Cố hỏi.

Lâm Viễn nghĩ một lát sau đó lắc đầu “Không biết.”

“Sao cậu luôn luôn vô tâm như vậy chứ, cứ như thế sẽ dễ bỏ lỡ rất nhiều cơ hội đấy.” Lý Cố nói “Chẳng phải bình thường ai cũng có một số tiêu chuẩn về người mình yêu sẽ như thế nào hay kẻ mình ghét sẽ ra làm sao... Cậu nên suy nghĩ nghiêm túc về mối quan hệ này đi, bằng không sau này coi chừng cô độc đến già nhé.”

Lâm Viễn đương nhiên hiểu ý tốt của Lý Cố nhưng nhìn thấy vẻ mặt hết sức nghiêm túc của anh ta, cậu đột nhiên lại muốn trêu chọc bèn giả bộ nghiêm nghị hỏi “Ví dụ coi? Hình mẫu của anh như thế nào?”

“Hả?” Lý Cố đáp “Tôi thích một anh chàng nội tâm, đáng yêu, xinh đẹp lại biết nghe lời.”

Lâm Viễn gật đầu “Mục tiêu rất rõ ràng.”

“Đương nhiên, tôi đã yêu mười mấy người rồi.” Lý Cố trả lời. Thấy nụ cười của Lâm Viễn có vẻ giễu cợt như muốn nói - đã yêu mười mấy người rồi cơ đấy... vậy mà thế nào đến giờ vẫn cô đơn một mình?

Gương mặt Lý Cố lập tức trở nên đau khổ, anh nhả mặt nói “Đáng ghét... Cậu dám trêu tôi!” Thấy Lý Cố như muốn òa khóc, Lâm Viễn vội đưa khăn giấy cho anh ta “Thôi thôi, đừng khóc. Nói tiếp nhé, yêu nhiều lần như vậy vẫn chưa tìm được ai, hay là mắt nhìn người của anh có vấn đề?”

Lý Cố ngẩn người hỏi “Còn có thể có vấn đề gì? Loại đàn ông ngu ngốc thì tôi chán ghét, còn loại đàn ông lưu manh thì lại rất dễ lừa dối người ta.”

“Nói thế chưa chắc đã đúng.” Lâm Viễn cười cười, xoa xoa cằm tự nói một mình “Kiểu người mà tôi thích... với nữ thì có, với nam thì tôi chưa từng nghĩ tới.”

“Vậy nữ thì sao?” Lý Cố không nhịn được hỏi “Cậu thích loại phụ nữ nào?”

Lâm Viễn nghĩ một lúc rồi đáp “À, tôi không quá quan tâm đến hình thức, chỉ cần nhan sắc không làm ảnh hưởng tới mỹ quan đô thị là được rồi. Còn tính cách ấy à, nên tự lập một chút, phải cá tính một tí, thích cười, hiền lành tốt bụng, phải thích động vật và phải biết sống nữa... ừ thế thôi. Nữa là cô ấy đừng chê tôi không có sự nghiệp gì cả. Với tôi, thế là đủ.”

Lý Cố nghe tới đây nghiêng đầu hỏi Lâm Viễn “Tôi nói này, tiêu chuẩn của cậu thật ra cũng không có gì là quá đáng, tại sao cho tới giờ cậu vẫn cô đơn một mình?”

Lâm Viễn ngây người “Việc này...”

“Tôi nghĩ thật ra người không có tiêu chuẩn gì nhiều mới là người khó tính nhất.” Lý Cố vuốt cằm nói “Cậu không yêu cầu nhiều ở đối phương, nhưng họ phải chạm được đến cảm xúc cùng trái tim cậu, cậu mới có thể đồng ý... Giống như một cánh cửa đóng kín, người khác gõ tới đau cả tay chưa chắc cậu đã chịu mở nếu như cậu đối với họ không có cảm tình.”

Lâm Viễn nghe xong nhú mày, gật đầu nói “Hình như đúng là thế.”

“Cậu không sợ phải sống một mình cả đời à?” Lý Cố hỏi.

Lâm Viễn lắc đầu “Cũng chẳng sao.”

“Cậu có muốn cả đời ở với Hạ Vũ Thiên không?” Lý Cố hỏi.

“À... Nếu là bạn bè như vừa nãy thì cũng không sao.” Lâm Viễn nói.

“Ý tôi là mối quan hệ xác thịt ấy?” Lý Cố hỏi.

Lâm Viễn nhú mày lắc đầu, ý bảo không được.

“Làm hàng xóm thì sao?” Lý Cố tiếp tục.

“Không thành vấn đề.”

“Thế nếu cùng nhau ở nhưng không cùng phòng, giống như cậu và tôi vậy?” Lý Cố hỏi tiếp.

Lâm Viễn chớp chớp mắt, tiếp tục gật đầu “Cũng có thể.”

“Cậu không ghét anh ta à?” Lý Cố cười.

Lâm Viễn tìm một chiếc ghế ngồi xuống “Tôi cũng không biết nữa, đáng ra tôi phải ghét anh ta lắm mới phải, thế nhưng... hình như tôi hoàn toàn không cảm thấy như vậy.”

Lý Cố bật cười lắc đầu “Vậy cô nàng y tá xinh đẹp đứng ngoài cửa kia thì sao, cậu có muốn sống chung với cô ấy cả đời không?”

“Ấy...” Lâm Viễn nhìn anh “Tôi với cô ấy có quen nhau đâu.”

Lý Cố khẽ nhếch khóe môi, “Vậy cậu qua mà làm quen, rồi xem có thấy muốn ở cùng không?”

Lâm Viễn do dự một lát “Chắc là không.”

Lý Cố khoanh tay trước ngực “Xem ra tôi phải chúc mừng Hạ Vũ Thiên rồi.”

Lâm Viễn không hiểu, nhìn anh ta.

“Theo những gì cậu nói, Hạ Vũ Thiên đối với cậu đã trở nên thân thiết hơn những người qua đường kia, hơn các mối quan hệ khác, hơn cả bạn bè bình thường... thậm chí là hơn cả tôi.” Lý Cố cười đáp.

Lâm Viễn bất giác nhướn mày, ngẫm kỹ lại lời Lý Cố.

Cả một buổi sáng, cứ mỗi khi được nghỉ chút nào, ngay lập tức Lâm Viễn lại nghĩ tới những gì Lý Cố nói. Cậu không biết những lời Lý Cố nói là đúng hay sai.

Buổi trưa Hạ Vũ Thiên ghé qua đưa hộp cơm cho Lâm Viễn... Nói là hộp, nhưng cái hộp cơm này cực kỳ lớn, không chỉ đủ cho Lâm Viễn đánh chén no căng mà còn đủ để chia cho cả phòng khám.

Lý Cố ôm hộp cơm ngồi cạnh cười nói “Lâm Viễn, ăn cơm của người ta, không sợ Hạ Vũ Thiên có dụng tâm khác à?”

Lâm Viễn nghe vậy không khỏi ngờ vực. Hôm nay là ngày gì mà Lý Cố nói câu nào thì câu ấy nghe chừng đều vô cùng ám muội lại rất đáng suy nghĩ thế này?

Còn chưa biết nghĩ sao chợt có tiếng y tá gọi vọng vào từ ngoài cửa, “Lâm Viễn, có người tìm anh!”

Lâm Viễn thò đầu ra xem, là Tiểu Dịch.

Tiểu Dịch cầm theo một túi xách nhỏ đứng trước cửa, vẻ mặt xem chừng rất tức giận.

“Tiểu Dịch?” Lâm Viễn bước ra ngoài, thấy sắc mặt cậu ta tái nhợt liền hỏi “Sao thế? Có chuyện gì à?”

Tiểu Dịch nhìn Lâm Viễn nói “Dương Dương cãi nhau với em.”

“Vì sao?” Lâm Viễn sững sốt nhìn cậu ta trầm nghĩ, “Hác Văn Dương cương chiều Tiểu Dịch hết mực như vậy, làm sao lại có thể cãi nhau được?” liền hỏi, “Có phải có hiểu lầm gì không?”

“Em kể cho anh ấy chuyện của anh, còn nói cả chuyện em bảo anh đi báo thù Hạ Vũ Thiên, thế là anh ấy liền cãi nhau với em.” Tiểu Dịch chán nản nói “Sau đó anh ấy đi mất, ba ngày không về rồi.”

Lâm Viễn ngây người “Vì sao lại cãi nhau?” Trong lòng cậu cũng thấy áy náy, người ta đang êm ấm hạnh phúc lại thành ra cãi nhau chỉ vì chuyện của cậu.

“Anh ấy nói em sai rồi, không nên xúi anh như thế.” Tiểu Dịch ầm ừc nói “Còn bảo là em vẫn còn để ý, vẫn còn tình cảm với Hạ Vũ Thiên sau đó bỏ đi rồi.”

“Còn cậu thì sao? Cậu nói thế nào?” Lâm Viễn hỏi.

“Anh ấy có kịp để em nói đâu, em còn có thể nói gì được chứ?” Tiểu Dịch đáp “Anh ta thích đi thì đi, em cũng đi luôn!”

“Này, đừng xúc động quá.” Lâm Viễn nói “Cậu tới chỗ anh nhất định là vẫn còn muốn níu kéo rồi. Nói xem, anh có thể giúp gì được nào?”

Mãi lâu sau Tiểu Dịch mới ngược mắt lên nhìn Lâm Viễn “Em thật sự sai rồi sao?”

Lâm Viễn bất ngờ, tìm chỗ ngồi xuống hỏi Tiểu Dịch “Thật ra anh cảm thấy anh Dương gây chuyện vì nghĩ rằng cậu vẫn còn thích Hạ Vũ Thiên mà thôi.”

“Em không thích.” Tiểu Dịch nói “Tại sao anh ấy lại ghen tuông linh tinh?”

Lâm Viễn hỏi “Vậy cậu có còn để ý tới Hạ Vũ Thiên hay không?”

Tiểu Dịch nghiêm túc đáp “Sao lại không? Em đã từng qua lại với anh ta, mà bản thân anh ta cũng đã từng làm em đau khổ. Bây giờ em muốn thấy anh ta bị báo ứng, bị trừng phạt khiến cho phải đau khổ, thế thì đã làm sao? Hơn nữa anh ta còn đã từng hại anh, anh là bạn em, em đứng trên lập trường bạn bè không muốn anh lại bị hại thêm một lần nữa, nên mới bảo anh báo thù anh ta. Như vậy anh vừa được xả giận lại còn tự bảo vệ được chính mình. Sau đó anh có thể gặp được người tốt có được hạnh phúc của bản thân, thế thì có gì sai?”

Lâm Viễn gật đầu.

“Hơn nữa,” Tiểu Dịch nói “Vì sao có người chỉ vì hiểu lầm một chuyện còn con, thậm chí có khi chẳng phải do cố ý mà vẫn cứ phải day dứt cả đời. Còn Hạ Vũ Thiên, anh ta đã làm biết bao điều ác mà chẳng có một giây hối lỗi là sao?!”

Lâm Viễn cười hỏi “Thế cậu đã nói những thứ này cho anh Dương nghe chưa?”

“Anh ấy không cho em cơ hội.” Tiểu Dịch nói “Lâm Viễn, em cũng chán rồi. Quên đi, thật ra người vẫn để ý Hạ Vũ Thiên là anh ấy chứ không phải là em!” Tiểu Dịch đứng lên “Em tới chào anh thôi, giờ em đi đây.”

“Này, cậu đi đâu?” Lâm Viễn vội hỏi.

“Đến trường.” Tiểu Dịch nói “Em cũng sắp tốt nghiệp rồi, học xong tới đâu hay tới đó thôi. Từ nay em chẳng còn thiết tha gì với chuyện tình cảm nữa rồi.” Dứt lời cậu bước qua mặt Lâm Viễn đi ra ngoài.

Lý Cố ngồi bên cạnh nghe lén, thấy Tiểu Dịch đi rồi mới nói “Ai da, cậu ta nói cũng có lý lắm, bạn trai cậu ta ghen phát điên rồi, chắc lần này thì hỏng hản.”

Lâm Viễn lắc đầu “Hạ Vũ Thiên cho dù không hại tôi cũng hại không ít người khác.” Vừa nói cậu vừa rút điện thoại ra gọi cho Hác Văn Dương, kể lại những lời Tiểu Dịch vừa nói. Hác Văn Dương nghe được một nửa liền cúp máy chạy ra khỏi nhà.

Lâm Viễn nhìn nhìn di động lắc đầu.

Lý Cố hỏi “Sao rồi?”

Lâm Viễn nhún vai “Tôi nghĩ chuẩn bị có một màn kịch lâm ly bi đát diễn ra trong trường Tiểu Dịch chứ sao. Sau đó hai người đó sẽ dẫn nhau về nhà, củi khô lửa bốc, tình cảm sau này sẽ lại vì thế mà càng bền chặt hơn... Mẹ nó, cuộc sống đúng là buồn nôn thấy ớn.”

Lý Cố bữu môi “Hay thật, tuổi trẻ thật tuyệt, yêu là phải thế chứ.”

Lâm Viễn nhại lời trêu Lý Cố “Ừ... Yêu là phải thế chứ.”

“Vậy giờ cậu tính thế nào?” Lý Cố ghé lại gần hỏi.

Lâm Viễn cười gật đầu “Đúng là tôi đã nghĩ ra một chuyện cần làm. Xem ra lần này phải cảm ơn Tiểu Dịch rồi.”

“Vậy rốt cuộc cậu có báo thù Hạ Vũ Thiên không?” Lý Cố hỏi.

Lâm Viễn nghĩ ngợi một lúc rồi nói “Anh ta nợ người khác, tôi không cần làm kẻ trượng nghĩa thay trời hành đạo mà báo thù cho ai cả, chính anh ta phải tự mình tới chuộc tội với họ thôi. Còn việc anh ta nợ tôi, thì thôi tôi có thể cho qua... Trước đây tôi chú ý tới Hạ Vũ Thiên như vậy thật ra cũng là vì ôm cả nỗi tức giận của những kẻ khác nên mọi việc mới rắc rối lằng nhằng như thế. Tôi không nên bao đồng lo cả chuyện của người khác nữa, còn mấy việc nhỏ của tôi, tôi tự giải quyết được.”

“Vậy bây giờ cậu đã hiểu rõ ?” Lý Cố hỏi.

“Ừ.” Lâm Viễn gật đầu “Gần như đều đã rõ.”

“Vậy tôi hỏi câu này thay cho Hạ Vũ Thiên.” Lý Cố hỏi “Anh ta có cơ hội không?”

Lâm Viễn suy nghĩ một chút rồi nói “Tôi đã nói rồi, những gì anh ta gây ra trước kia tôi không quan tâm nữa, chỉ cần anh ta có thể làm tôi cảm động.”

Chương 59

Sau khi đã nghĩ thông suốt Lâm Viễn liền thấy tất cả mọi việc đều trở nên bình thường, cũng không còn cảm thấy ngượng ngùng khi ở cạnh Hạ Vũ Thiên nữa. Bởi thế mọi sinh hoạt của cậu cũng quay trở lại quỹ đạo, không bị bất cứ tác động nào làm cậu xáo trộn hay mất bình tĩnh nữa.

Mỗi buổi sáng Hạ Vũ Thiên đều tới đón Mao Mao, tiện thể cùng Lâm Viễn đi bộ tới phòng khám, giữa trưa anh tạt qua cùng ăn trưa với cậu, đến chiều lại đến đón cậu và Mao Mao về... Cứ như vậy, đã một tháng trôi qua.

Lâm Viễn ngày càng trở nên bình thản. Hạ Vũ Thiên, ngược lại không khỏi trở nên ngờ vực.

Đây là thứ tình yêu mà anh muốn sao? Hạ Vũ Thiên bắt đầu dùng không ít thời gian mà suy nghĩ về câu hỏi này, đây là thứ tình yêu anh đã đau khổ chờ

đợi bao lâu nay, là thứ tình yêu mà anh có được sau khi Lâm Viễn chết đi sống lại sao?

Hạ Vũ Thiên lập tức lắc đầu... Đây tuyệt đối không phải là thứ tình yêu mà Hạ Vũ Thiên nên có. Anh không thể cho phép tình yêu của mình mờ nhạt và tầm thường thế này được.

Chiều ngày hôm ấy, ở gần phòng khám của Lý Cố xảy ra một vụ tai nạn giao thông, vì thế nên rất nhiều người tụ tập tại phòng khám, Lâm Viễn cũng cực kỳ bận rộn. Khi Hạ Vũ Thiên tới anh thấy rất nhiều người đang chạy ra chạy vào, ngoài cửa cũng có người nhà của nạn nhân bị tai nạn đang chờ đợi. Anh dắt Mao Mao đứng trước cửa khẽ nhú mào.

Trong sảnh hầu hết là người nhà nạn nhân và một số người bị thương nhẹ. Hạ Vũ Thiên đứng giữa đám đông, có ai đó hỏi anh “Anh có phải người nhà nạn nhân không?”

Hạ Vũ Thiên lắc đầu, anh bước ra ngoài cửa đứng chờ... Nhìn xung quanh thấy rất nhiều người đi ra đi vào phòng mổ, mang theo bông băng dính máu cùng không ít dụng cụ phẫu thuật đẩy ra khỏi phòng... Bất giác trong lòng Hạ Vũ Thiên đột nhiên nảy ra một câu hỏi - vì sao anh phải cùng Lâm Viễn chứng kiến những cảnh này?

Đột nhiên đúng lúc này có tiếng tranh cãi ở bên trong.

Hạ Vũ Thiên quay đầu lại, thấy một người đàn ông trung niên đang trong trạng thái bị kích động đến gần như phát cuồng lên mà lật tung chiếc bàn gào lớn “Giết người thì phải đền mạng. Trước khi vào đây nó rõ ràng vẫn còn sống, chính đám bác sĩ các người đã hại chết nó!”

Hạ Vũ Thiên cau mày, người đàn ông kia chớp lấy một con dao phẫu thuật khua lên loạn xạ. Mấy nữ y tá hoảng sợ khóc thét tránh sang hai bên, đám người thân của những bệnh nhân khác cũng chạy dạt sang hai bên trốn.

Người bị ông ta mắng chửi chính là Lâm Viễn.

Lâm Viễn mặc áo blouse trắng, găng tay y tế dính đầy máu, cậu nhú mào nhìn người đàn ông bình tĩnh mà trả lời “Tôi hiểu tâm trạng của ông. Nhưng xin ông tránh đường, đừng cản trở việc cứu chữa những nạn nhân khác.”

Hạ Vũ Thiên nhú mào, Lâm Viễn vốn dễ bị xúc động. Có lẽ chỉ khi bước vào phòng phẫu thuật, đứng trước sự sống chết của con người cậu mới trở nên bình tĩnh đến vậy. Sợ người đàn ông kia có thể gây hại đến sự an toàn của Lâm Viễn, Hạ Vũ Thiên nhanh chân bước tới.

Người đàn ông kia rõ ràng đã hoàn toàn mất kiểm soát, ông ta cầm dao hướng về phía Lâm Viễn “Đồ bác sỹ khốn nạn, đền mạng cho tao!” Vừa nói xong ông ta lao về phía Lâm Viễn. Hạ Vũ Thiên giật mình, anh vừa định chạy tới thì đã thấy Lâm Viễn nhanh chóng tránh ra một bên. Người đàn ông kia mất đà lao thẳng vào tường, đầu chảy máu đầm đìa nhưng vẫn hung hăng nhét dao lên định tiếp tục liều mạng với Lâm Viễn. Lâm Viễn nhanh chân đá văng con dao phẫu thuật đi, sau đó nói với người nhà của người đàn ông nọ đang đứng gần đó “Tới giữ ông ta lại, đừng cản trở tôi cứu người!”

Mấy người nhà kia nhìn nhau rồi chạy tới giữ chặt người đàn ông lại... Tuy vậy giờ đây ông ta cũng không còn ý định giết Lâm Viễn nữa, chỉ ngồi trên mặt đất gào khóc thảm thiết... Có lẽ người vừa chết là con trai ông ta, chỉ mới mười mấy tuổi.

Một người nhà bệnh nhân khác chứng kiến cảnh đó, bất giác lắc đầu “Ôi... Kẻ đáng chết thì chẳng chịu chết cho, còn người không đáng chết lại cứ chết oan uổng”.

Hạ Vũ Thiên không hiểu, quay sang nhìn anh ta hỏi “Thế là sao?”

Người kia nhìn Hạ Vũ Thiên trả lời “Anh không biết sao? Người đàn ông này chính là lái xe đã gây ra tai nạn. Anh ta phát điên lên hẳn cũng vì quá ân hận, nếu không phải anh ta chạy lẩn đường vượt lên xe khác chuyện này đã chẳng xảy ra.”

Hạ Vũ Thiên nhú mày nhìn sang thấy Lâm Viễn đứng nhìn người đàn ông dưới đất một lát rồi quay trở lại phòng phẫu thuật. Trong ánh mắt của cậu tuy kín đáo nhưng anh cũng nhận ra nó mang theo rất nhiều thương cảm... Về mặt này Hạ Vũ Thiên đã từng thấy rất nhiều lần, anh đột nhiên cảm thấy không hiểu. Lâm Viễn đã từng dùng ánh mắt như vậy nhìn anh, anh có điểm nào khiến cho Lâm Viễn cảm thấy thương hại sao?

Mấy y tá lại tiếp tục bận bịu chạy ra chạy vào. Một lát sau xe cảnh sát cũng tới, chỉ trong một thoáng phòng khám đã có rất đông cảnh sát.

Hạ Vũ Thiên bước ra ngoài cửa... anh bỗng nhiên chợt nghĩ - bác sỹ vốn là những người rất giỏi kiềm chế cảm xúc, đôi lúc thậm chí bắt buộc phải trở nên lạnh lùng. Lâm Viễn và Lý Cố đều là những bác sỹ rất xuất sắc. Bác sỹ khoa cấp cứu mỗi ngày luôn phải xử lý với rất nhiều vấn đề, phải đối mặt với rất nhiều hiểm nguy cùng với những tình huống khẩn cấp, phải từng phút chiến đấu với tử thần để giành lại mạng sống cho bệnh nhân nên họ buộc phải có một trái tim cứng rắn, một thần kinh thép và luôn phải thật bình tĩnh... Đó có lẽ cũng là lý do khiến cho Lâm Viễn sau bao nhiêu lần đối mặt với hiểm nguy vẫn có thể bình

an trở về. Ngẩn người suy nghĩ, lại nhìn sang Mao Mao nằm bên cạnh... Anh băn khoăn tự hỏi vậy mình thật sự có điểm gì đáng để Lâm Viễn thương hại?

Anh cứ ngồi yên như vậy mãi cho tới khi phố xá bắt đầu lên đèn, người đi trên đường ngày càng ít, gió dần trở nên mạnh hơn, những âm thanh ồn ào huyên náo trong phòng khám cũng dần dần lắng xuống... thì Mao Mao vốn ngồi dưới chân Hạ Vũ Thiên bỗng nhiên vẫy đuôi.

Hạ Vũ Thiên bỗng nghe thấy có tiếng người nói với mình “Anh trông còn buồn bã hơn cả những người mất người thân trong kia.”

Hạ Vũ Thiên ngẩng đầu lên. Dưới ánh đèn đường, anh thấy Lâm Viễn đang cho hai tay vào trong túi áo cúi đầu nhìn anh, trên mặt thoáng qua một nụ cười nhẹ có phần mệt mỏi.

Hạ Vũ Thiên khẽ nhú mào, anh chưa từng thấy Lâm Viễn có vẻ mệt mỏi như thế. Anh đứng dậy, lại cúi xuống nhìn Lâm Viễn.

Lúc này anh mới phát hiện ra, quan sát Lâm Viễn từ dưới lên so với việc quan sát cậu từ trên xuống khác nhau rất nhiều.

Nhìn từ dưới lên, có thể thấy được rất nhiều sắc thái cảm xúc khác nhau từ khóe miệng Lâm Viễn, thế nhưng từ trên nhìn xuống chỉ có thể thấy hai hàng mi của cậu khẽ chớp chớp cùng với một mái đầu đen nhánh.

“Đi ăn cơm không?” Lâm Viễn hỏi “Tôi đói chết mất.”

Hạ Vũ Thiên gật đầu, sánh vai cùng Lâm Viễn bước ra xe “Ăn gì đây?”

“Không biết.” Lâm Viễn vươn vai “Mệt muốn chết.”

“Hay chúng ta về nhà cậu? Cậu muốn ăn gì để tôi bảo A Thường mang tới, như vậy có được không?”

Lâm Viễn gật đầu “Cũng được! Đã lâu lắm rồi tôi không gặp anh Thường rồi!”

Hạ Vũ Thiên kéo Lâm Viễn lên xe, khởi động lái về nhà. Bỗng nhiên anh lên tiếng “Lâm Viễn.”

“Sao?” Lâm Viễn nhìn anh.

“Chúng ta không về nhà cậu nữa nhé?” Hạ Vũ Thiên đột nhiên hỏi.

“VẬY ĐI ĐÂU?” Lâm Viễn không hiểu.

“Tới chỗ tôi.” Hạ Vũ Thiên trả lời.

Lâm Viễn lắc đầu.

Hạ Vũ Thiên cũng đoán được Lâm Viễn chắc chắn sẽ từ chối, anh vẫn tiếp tục lái xe “Thế thì đêm nay tôi tới chỗ cậu vậy.”

Lâm Viễn nghĩ một lát liền từ chối “Không tiện, còn có Lý Cố nữa.”

“Hôm nay Lý Cố sẽ không về đâu.” Hạ Vũ Thiên nói “Vừa rồi anh ta nói mấy ngày nay phải cắm rễ trong câu lạc bộ đêm để tìm một cuộc tình mới.”

Lâm Viễn bất lực trả lời “Anh biết rõ thật đấy.”

“Tôi không muốn tiếp tục như thế này.” Hạ Vũ Thiên dừng xe, nhìn thẳng vào mắt Lâm Viễn.

Lâm Viễn quay sang nhìn lại anh ra hỏi “Vậy anh muốn thế nào đây?”

Thế nhưng chính Hạ Vũ Thiên cũng chẳng biết mình muốn thế nào. Lâm Viễn nói “Tôi trả lời hộ anh nhé... Anh đã quen với cuộc sống mà tất cả mọi người đều phải theo anh, vì anh mà thay đổi rồi. Anh không có thói quen sống theo kẻ khác, vì họ mà thay đổi phải không?”

Hạ Vũ Thiên khẽ nhú mày.

Lâm Viễn cười nhạt “Đáng tiếc tôi cũng như anh, không thể sống theo người khác được.”

Hạ Vũ Thiên chỉ nhìn cậu.

Lâm Viễn lắc đầu “Hạ Vũ Thiên, anh vẫn còn chưa hiểu rõ sao?”

Hạ Vũ Thiên nhìn thẳng vào mắt Lâm Viễn “Chưa hiểu rõ điều gì?”

Lâm Viễn bật cười “Tôi cũng không biết, tôi cứ nghĩ anh sẽ hiểu rõ hơn tôi chứ.”

Hạ Vũ Thiên nhú mày.

Lâm Viễn thấy phía trước đã là khu chung cư mình ở, liền mở cửa xe dắt Mao Mao ra “Ngày mai gặp lại.”

Hạ Vũ Thiên nhìn Lâm Viễn đi qua ngã tư, rẽ vào chung cư.

Anh chán nản thở dài một tiếng, rút điện thoại ra.

“Alô?” Điện thoại đổ chuông khá lâu mới có người bắt máy, đầu dây bên kia là giọng một phụ nữ, “Ê, Hạ Vũ Thiên, nghe nói anh tìm được Lâm Viễn rồi, hạnh phúc quá nhỉ!”

Hạ Vũ Thiên chán nản hỏi “Ừ, nhưng anh đang chả biết phải làm thế nào?”

Đối phương yên lặng một lúc khá lâu, sau đó mới hỏi “Gì cơ?”

Hạ Vũ Thiên nói “Bây giờ anh không hề có lấy một cơ hội nào cả. Giữa bọn anh cũng chẳng có một chút tiến triển nào, thậm chí tình cảm còn không mảnh liệt bằng lúc xa nhau. Tại sao lại như vậy?”

Ở phía xa tít bên kia đầu đại dương, trong một căn phòng sang trọng trên tầng cao nhất của một tòa cao ốc với tầm nhìn tuyệt đẹp, Tần Dụ một tay nâng ly rượu, một tay cầm điện thoại. Nghe Hạ Vũ Thiên nói xong cô ta lắc đầu cười, một hồi lâu sau mới nói “Hạ Vũ Thiên, anh vẫn còn chưa biết sao?”

“Ý cô là thế nào?” Hạ Vũ Thiên không hiểu.

Tần Dụ thở dài “Anh và cậu ấy ở với nhau như thế nào?”

Hạ Vũ Thiên đem chuyện cuộc sống một tháng qua của hai người tả kỹ lại cho Tần Dụ nghe.

“Ha ha ha...” Tần Dụ nghe xong cười nghiêng ngả, cười đến thở không ra hơi sau đó mới nói “Hạ Vũ Thiên... Anh... Mẹ kiếp, đúng là bi kịch phát thương!”

Hạ Vũ Thiên cau mày “Đừng có học cách nói chuyện của Lâm Viễn được không?”

Tần Dụ cười chán mới nói “Việc gì anh phải làm theo ý cậu ta? Anh nghĩ thử xem, cậu ta chẳng phải là một cốc nước lã à? Anh đổ một cốc rượu cạnh một cốc nước lã rồi ngồi đó hi vọng nước lã biến thành rượu, thế thì anh cứ đợi tới ngày tận thế nhé.”

Hạ Vũ Thiên dường như đã ngộ ra, nhưng vẫn chưa thật rõ ràng.

“Rất đơn giản.” Tần Dụ nói tiếp “Anh đổ rượu vào trong cốc nước, thế là nước sẽ biến thành rượu. Nhưng đổ nước vào trong cốc rượu, rượu lại chẳng bao giờ biến thành nước được, hiểu chưa Hạ Vũ Thiên? Anh là Hạ Vũ Thiên, có làm thế nào cũng không thể trở thành Lâm Viễn được... Lâm Viễn đang chờ đợi điều gì, chính bản thân cậu ấy cũng chẳng biết được, thế nên anh phải tự biết đường mà mang đến cho cậu ấy chứ. Cơ hội đang ở trong tay, nếu anh không biết chớp lấy thì sẽ tuột khỏi tay mất đấy.”

Hạ Vũ Thiên cầm điện thoại, ngẩn người.

“Đúng rồi.” Tần Dụ đột nhiên nhớ ra điều gì liền nói với Hạ Vũ Thiên “Em nghe nói hình như Tôn Lâm đã về nước rồi, anh nên cẩn thận một chút. Tên ranh này hẳn không dễ dàng bỏ cuộc đâu.”

Hạ Vũ Thiên nghe vậy giật mình “Cậu ta có biết Lâm Viễn chưa chết không?”

“À, chuyện này em không rõ, nhưng nếu đến em còn biết Lâm Viễn chưa chết thì...” Tần Dụ còn chưa nói hết câu, Hạ Vũ Thiên đã vội vã cúp điện thoại... Bởi vì anh nhìn thấy Mao Mao đang phóng như bay về phía xe, sửa ầm ỹ gọi anh.

Hạ Vũ Thiên choáng váng, mở cửa xe... Cùng lúc ấy anh thấy trước cửa chung cư của Lâm Viễn có một chiếc ô tô màu đen phóng ra, lao vút lên đường cao tốc. Mao Mao quay đầu lại, hướng về phía chiếc xe sửa to.

Hạ Vũ Thiên khởi động xe đuổi theo.

Mao Mao lập tức nhảy lên xe. Hạ Vũ Thiên đóng cửa, vừa đuổi sát chiếc xe kia vừa gọi điện thoại cho A Thường, ra lệnh cho anh ta lập tức dẫn người tới.

A Thường vừa mua một đồng thức ăn Lâm Viễn thích, vừa định lên xe mang đi nghe vậy lập tức ném hết đồ trên tay, vừa vội vã lái xe vừa gọi điện thoại...

Lý Cố lúc này đang ở trong quán bar ngắm một thiếu nữ xinh đẹp đi ngang qua, trong đầu tự nhủ liệu mình có nên nghe lời Lâm Viễn đổi khẩu vị sang người khác phái xem sao không? Còn đang suy nghĩ thì nghe thấy chuông điện thoại... Người gọi điện là A Thường.

Lý Cố nhíu mày, trong lòng có dự cảm không tốt. Quả nhiên nghe điện thoại xong anh nhảy dựng lên mắng to “Mẹ nhà nó, dám tới nhà tôi bắt cóc người? Tiểu Lâm Tử, chờ đó tôi đây sẽ đi tìm người cứu cậu!”

Anh nói dứt lời, định chạy đi thì cánh tay bị ai đó giữ lại.

“Sao?” Lý Cố quay đầu lại, nhìn thấy người kia liền kinh ngạc đến rụng rời chân tay.

“Anh vừa nói đến Tiểu Lâm Tử? Là Lâm Viễn?” Người kia hỏi.

“À... Đúng vậy.” Lý Cố gật đầu “Ừm, chưa có ai nói cho anh biết là cậu ấy chưa chết à?”

Người kia nhíu mày hỏi “Ai bắt cóc cậu ấy?”

“Nghe nói là Tôn Lâm!” Lý Cố nói “Cũng chưa chắc chắn lắm, Hạ Vũ Thiên đang đuổi theo rồi.”

Người kia thả Lý Cố ra, bước nhanh về phía cửa.

Ngay lúc đó, Lý Cố thấy Tiêu Thụy đang vác theo một cái hộp từ trong góc chạy ra nói “Vội vàng gì chứ, chắc muốn nói chuyện với Lâm Viễn quá đây mà.” Nói xong liền đuổi theo người kia.

Lý Cố nhìn quanh một vòng rồi cũng chạy theo, tự nói với vẻ kích động “Diễn viên đã đến đủ, lần này có kịch hay xem rồi?”

Chương 60

Lâm Viễn nhìn người đang lái xe, kinh ngạc đến cực độ, “Tại sao cậu...”

Người kia cười lạnh một tiếng “Đám người Hạ Vũ Thiên có lẽ bây giờ đều đang đuổi theo Tôn Lâm rồi.”

Lâm Viễn thở dài “Cậu làm như vậy có khác gì muốn lấy oán trả ân sao?”

Người kia khựng lại, sau đó mới đáp “Tôi sẽ không giết cậu. Tôi chỉ muốn đánh lạc hướng tất cả mọi người để một chọi một quyết đấu với Hạ Vũ Thiên thôi.”

“Quyết đấu?” Lâm Viễn không biết nên khóc hay cười “Tốt nhất cậu đừng dây vào Hạ Vũ Thiên.”

“Nói nhảm ít thôi!” Người cầm lái quay đầu lại, dáng vẻ đã trưởng thành hơn một năm trước rất nhiều.

Lâm Viễn dùng hai tay chống cằm, trong đầu nghĩ... làm thế nào để báo tin cho Hạ Vũ Thiên biết đây.

Đầu bên kia, Hạ Vũ Thiên cùng người của anh đã ép được chiếc xe màu đen lên trên cầu tàu.

Mọi người xuống xe, chiếc ô tô màu đen kia vẫn yên lặng đỗ tại chỗ.

Hạ Vũ Thiên khẽ nhíu mày... Anh đang định đến gần thì đột nhiên nghe thấy tiếng còi xe cảnh sát vang lên.

Chẳng mấy chốc mấy chiếc xe cảnh sát lao ập tới, đỗ lại phía trước xe của đám người Hạ Vũ Thiên.

Một người cảnh sát xuống xe, nhìn Hạ Vũ Thiên nói, “Chủ tịch Hạ, có người báo cảnh sát rằng bị xã hội đen chặn đường.”

Cùng lúc đó cửa chiếc xe màu đen mở ra, Tôn Lâm nhàn nhã bước xuống “Đồng chí cảnh sát... May mà anh tới kịp, tôi sợ quá.”

Hạ Vũ Thiên khẽ nhíu mày, trong lòng ngầm hiểu mình đã trúng kế diệu hồ ly sơn...

Cảnh sát từ lâu đã có quan hệ với Hạ Vũ Thiên, đương nhiên đã quá quen mặt Hạ Vũ Thiên, nhưng đối với Tôn Lâm cũng không xa lạ gì. Ân oán giữa nhà họ Tôn và nhà họ Hạ bên phía cảnh sát nắm rất rõ. Từ lúc nhà họ Tôn suy sụp, Hạ Vũ Thiên cũng dần dần hoàn lương nên gần đây cảnh sát ít phải quan tâm nhiều.

Cảnh sát vừa thấy Tôn Lâm xuất hiện, lập tức hiểu Tôn Lâm trở về tìm người trả thù.

Người cảnh sát đi đầu ít nhiều có mối quan hệ thân thiết với Hạ Vũ Thiên, liền ra mặt hỏi “Hạ tiên sinh, ngài biết những người này chứ?”

Hạ Vũ Thiên không lên tiếng. Đám đàn em của anh lắc đầu A Thường nói “Không quen biết.”

Tôn Lâm cười nhạt một tiếng “Ai lại không biết anh Thường đây là cánh tay đắc lực của Hạ tiên sinh chứ?”

A Thường nhướn mày “Sớm đã đường ai nấy đi rồi, lần này tôi trở về là để tìm anh ta báo thù.”

Hạ Vũ Thiên đã hiểu mưu kế của Tôn Lâm, liền nói với người đứng đầu nhóm cảnh sát “Đồng chí cảnh sát, nếu tất cả bọn họ đều đến để đuổi theo tôi thì liệu bây giờ tôi có thể đi được rồi chứ? Tôi còn có việc quan trọng cần làm.”

Viên cảnh sát gật đầu “Hạ tiên sinh đi cẩn thận.”

Hạ Vũ Thiên lên xe rời đi. A Thường nhìn Tôn Lâm nói “Tôn tiên sinh, cậu hiểu lắm rồi. Lần gặp mặt này, người chúng tôi muốn phó là Hạ Vũ Thiên, vì sao cậu cũng xuất hiện ở đây vậy?”

Tôn Lâm khẽ nhíu mày, bật cười nhìn mấy người cảnh sát “Đồng chí cảnh sát, tôi có thể đi không?”

Viên cảnh sát cũng gật đầu “Ừ, đi cẩn thận.”

Sau khi Tôn Lâm đi mất, viên cảnh sát mới hỏi A Thường “Anh Thường, chuyện gì thế?”

A Thường sai người bám theo Tôn Lâm, sau đó nói với người cảnh sát kia “Thằng ranh Tôn Lâm lần này trở về xem ra lại định bày trò gì đây, chúng tôi sẽ cố gắng dẹp gọn.”

“Ừm.” Viên cảnh sát gật đầu nói “Đừng làm những chuyện phạm pháp là được, nếu có thể tha được thì tha đi.”

A Thường cười khở một tiếng “Ông chủ của bọn tôi bây giờ gần như đã lui về ở ẩn rồi mà vẫn còn chưa đủ yên phận à?”

Viên cảnh sát cười cười, A Thường dẫn người đi.

Hạ Vũ Thiên lái xe đi trước một mình, bấm điện thoại gọi tới số Lâm Viễn.

Trong xe, điện thoại của Lâm Viễn đổ chuông. Lâm Viễn lấy ra xem, thấy người gọi là Hạ Vũ Thiên.

Người lái xe đưa tay ra nói “Đưa điện thoại cho tôi.”

Lâm Viễn không phản kháng, đưa điện thoại cho anh ta.

Người đó bắt máy “Alô.”

“...” Hạ Vũ Thiên nghe thấy giọng nói này không tránh khỏi kinh ngạc, yên lặng một lúc sau đó hỏi dồn “Triệu Nhân?”

“Ha ha ha.” Người lái xe cười to “Hạ Vũ Thiên, lợi hại lắm, thân phận tép riu như tôi mà cũng có thể khiến anh nhọc công ghi nhớ kỹ như vậy sao?!”

“Cậu muốn thế nào?” Hạ Vũ Thiên hỏi.

“Tôi muốn anh chết.” Triệu Nhân trả lời thẳng.

“Lâm Viễn đâu?” Hạ Vũ Thiên hỏi.

“Trong xe của tôi.” Triệu Nhân đáp “Làm theo lời tôi nói, nếu không đời này anh đừng mong gặp lại cậu ta.”

“Được, cho tôi nghe giọng cậu ấy.” Hạ Vũ Thiên nói.

Triệu Nhân ném điện thoại cho Lâm Viễn ở hàng ghế sau. Lúc này xe chạy ra đường quốc lộ ngoài ngoài thành, bốn phía bên ngoài tối đen Lâm Viễn không thể biết mình đang ở đâu.

Lâm Viễn cầm điện thoại “Alô.”

“Không sao chứ?” Hạ Vũ Thiên hỏi.

“Ừ.” Lâm Viễn gật đầu hỏi “Mao Mao đâu?”

“Ở bên cạnh tôi. Nó chạy ra gọi tôi, nhưng tôi lại bị Tôn Lâm đánh lạc hướng.”

“Ừ, anh cẩn thận một chút.” Lâm Viễn nói.

“Tôi biết rồi, đưa điện thoại cho Triệu Nhân.” Đồng thời lúc này Hạ Vũ Thiên cũng đã mở máy bộ đàm nối với điện thoại của A Thường... “Triệu Nhân, cậu muốn tôi phải làm gì?”

“Triệu Nhân?” Lý Cố nghe điện thoại của A Thường, mày hơi nhíu lại, “Tôn Lâm và thằng nhóc này cấu kết với nhau à?”

Tống Hi lo lắng hỏi “Lâm Viễn rốt cục đang ở đâu?”

“Còn chưa rõ.” A Thường cúp điện thoại. Cũng vừa khi đó, người anh phải đi điều tra cũng gọi tới.

Hạ Vũ Thiên tiếp tục thương lượng, tìm cách kéo dài câu chuyện “Cậu nói đi, muốn tôi làm gì? Cần tiền hay cần tính mạng?”

“Tôi thích mạng của anh hơn.” Triệu Nhân nói, “Sáng sớm ngày mai, một mình tới bến tàu thành đông.”

“Bến tàu ở đâu?” Hạ Vũ Thiên hỏi.

“Đến lúc đó cho anh biết sau.” Triệu Nhân cúp điện thoại, ném trả lại cho Lâm Viễn.

Lâm Viễn cầm điện thoại thở dài. Hôm nay cậu bận rộn cả ngày, đến cơm trưa cũng không kịp ăn. Sớm biết thế lúc này đã cùng Hạ Vũ Thiên đi ăn rồi mới về, đỡ phải bụng dạ lép kẹp chịu đói thế này.

Thấy Triệu Nhân hoàn toàn không có ý định dừng xe lại, Lâm Viễn vừa mệt vừa đói liền cuộn tròn người lại nằm trên ghế sau ngủ thiếp đi.

Chẳng biết cậu đã ngủ được bao lâu, trong lúc mơ màng Lâm Viễn có cảm giác mình được chuyển tới một chỗ mềm mại thoải mái hơn nhiều.

Cậu từ từ mở mắt, thấy mình đang nằm trên một chiếc giường, có sẵn cả chăn. Bên cạnh là Triệu Nhân đang ngồi hút thuốc.

Lâm Viễn mở mắt nhìn cậu ta.

Triệu Nhân nói “Ngủ tiếp đi, nhìn cái gì chứ.”

Lâm Viễn hỏi “Có gì ăn không?”

Triệu Nhân ngăn người quay ra nhìn cậu, ra chiều rất ngạc nhiên.

“Tôi đói lắm.” Lâm Viễn nói “Từ trưa tới giờ tôi còn chưa được ăn cơm, hôm nay phòng khám nhiều việc quá.”

Triệu Nhân hơi nhú mày, đi tới tủ lạnh lục lọi một hồi... Lúc này Lâm Viễn mới phát hiện ra mình đang ở trong một căn phòng rất đơn giản, bốn phía trống không, chỉ có một chiếc giường, một chiếc bàn vuông, trên bàn đặt bếp từ, bên cạnh có tủ lạnh, trên nóc tủ lạnh là lò vi sóng... Ngoài ra chỉ còn một ít báo và tạp chí linh tinh.

“Mì ăn liền có được không?” Triệu Nhân hỏi.

“Được!” Lâm Viễn lập tức lên tinh thần, chèo xuống giường chạy tới, phát hiện trong tủ lạnh còn có cả trứng gà và chân giò liền sung sướng bắt đầu bật bếp từ lên nấu mì ăn.

Cậu hỏi Triệu Nhân “Cậu có ăn không?”

Triệu Nhân tiếp tục hút thuốc, không trả lời.

“Đây là đâu vậy?” Lâm Viễn hỏi “Tại sao cậu lại ở đây?”

Triệu Nhân nhún vai “Nhà thuê tạm thời thôi. Hình như trước đó cũng có người ở, mấy thứ trong tủ lạnh chắc cũng là của người ta.”

“Hả?” Lâm Viễn đập trứng ra người thử “Hừm... chưa hỏng.”

Chẳng bao lâu sau nước sôi, Lâm Viên thả mì vào, đầu tiên thả trước hai gói sau đó hỏi Triệu Nhân, “Cậu không ăn à?”

Triệu Nhân lắc đầu, không nói gì.

Lâm Viễn lại thả thêm một quả trứng và một miếng chân giò hun khói vào. Cậu tìm thấy một đôi đũa dùng một lần, nhưng không có bát... Lâm Viễn liền tắt bếp từ, cầm luôn nồi lên ăn.

Lúc này có tiếng mở cửa vang lên.

Lâm Viễn đang ngấu nghiến ăn mì, bỗng thấy Triệu Nhân căng thẳng nhìn chằm chằm vào cửa...

Ngay sau đó, cửa mở... Người bước vào là Tôn Lâm.

Triệu Nhân thấy vậy mới nhẹ nhàng thờ ra.

Tôn Lâm nhìn vào trong phòng... thấy Lâm Viễn đang xì xụp ăn mì, còn Triệu Nhân ngồi bên cạnh hút thuốc lá.

Lâm Viễn biết là Tôn Lâm, lại tiếp tục cúi đầu ăn mì không lên tiếng... Hay là dừng lại không ăn nữa, lỡ như cậu ta thù dai, lát nữa vì muốn báo thù cho ông nội mà không chừng “đoàng” một phát bắn bỏ mình luôn.

Tôn Lâm đóng cửa, đi tới đặt gói đồ ăn trên tay xuống trước mặt Lâm Viễn “Đừng ăn mì nữa, tôi có mua đồ ăn cho anh.”

Lâm Viễn ngạc nhiên, ghé lại xem thấy có cơm rang, còn có thêm thịt nướng và mấy món khác như thịt bò xào ớt, trứng sốt cà chua, thịt rang, lòng heo nấu cay và cả một bát canh trứng.

Lâm Viễn ngẩng đầu nhìn Tôn Lâm.

Triệu Nhân đi ra bên cạnh cửa sổ vén một góc rèm lên, ngồi đó nhìn đắm đắm ra màn đêm tối đen bên ngoài khung cửa, để lại không gian riêng cho Tôn Lâm và Lâm Viễn nói chuyện.

Chẳng nghĩ ngợi gì Lâm Viễn lập tức chuyển sang chén cơm rang, húp canh nhai thịt, thỉnh thoảng lại quay sang gấp mấy cọng mì.

Tôn Lâm hình như cũng chưa ăn tối, liền ngồi xuống ăn cùng Lâm Viễn.

Lâm Viễn ngoan ngoãn ăn uống không nói gì, yên lặng đợi Tôn Lâm ăn xong rồi quay sang làm thịt mình.

Tôn Lâm gấp thức ăn cho cậu.

Lâm Viễn cảm thấy có gì đó không ổn, vừa ngẩng đầu lên liền thấy Tôn Lâm đang dùng một tay chống cằm, mỉm cười nhìn cậu.

“Khụ khụ...” Lâm Viễn sắc canh ho sù sụ, đưa tay vỗ vỗ ngực - nghẹn chết mất!

Tôn Lâm lắc đầu “Đừng ăn nhanh quá.”

Lâm Viễn nghe chừng giọng điệu Tôn Lâm không giống như có ý định giết cậu, liền nghi hoặc đưa mắt nhìn cậu ta.

Tôn Lâm quan sát Lâm Viễn từ trên xuống dưới, hỏi “Một năm qua anh sống thế nào?”

“Cũng tạm.” Lâm Viễn không dám nói thật là tôi sống cực kỳ thoải mái... Chỉ sợ Tôn Lâm nghe xong sẽ nổi khùng lên.

“Nghe nói anh chưa chết, tôi thật sự kinh ngạc.” Tôn Lâm cười cười “Tại sao lại trở về bên cạnh Hạ Vũ Thiên?”

Lâm Viễn cắn cắn dũa, trả lời “Không phải trở về... Tôi bị anh ta tìm được.”

Tôn Lâm thản nhiên gật đầu “Quả nhiên đúng như tôi nghĩ.”

Lâm Viễn ăn cũng tạm no liền buông dũa xuống đưa mắt nhìn Tôn Lâm.

Tôn Lâm cũng nhìn cậu thật lâu “Anh không chết thì may quá, tôi vốn tưởng anh đã chết trong vụ nổ ngày đó, cũng đã đau khổ rất nhiều.”

Lâm Viễn thầm nghĩ - không phải chứ? Cậu ta giàu tình thương đến thế cơ à? Cậu cũng không có tâm trạng đâu mà ngẫm nghĩ xem lời Tôn Lâm nói rốt cuộc là thật hay giả. Rồi đột nhiên Lâm Viễn nhận ra một điều, cảm thấy thật kỳ quái... Cậu dường như không hề quan tâm tới việc những người khác có lừa mình hay không, chỉ duy nhất đối với một mình Hạ Vũ Thiên luôn khiến cậu phải để tâm đến những gì anh ta đối xử với mình.

Thấy Lâm Viễn có vẻ bất an, Tôn Lâm đột nhiên hỏi “Anh có muốn thoát khỏi Hạ Vũ Thiên vĩnh viễn hay không?”

Lâm Viễn đưa mắt nhìn thẳng vào Tôn Lâm hỏi “Thoát thế nào?”

Tôn Lâm cười cười, nhưng nụ cười này trong mắt Lâm Viễn lại ánh lên vẻ nham hiểm vô cùng khó tả. Cậu ta hơi nheo hai mắt, chậm rãi nói mấy tiếng “Hạ Vũ Thiên chết rồi, anh sẽ được giải thoát hoàn toàn.”

Chương 61

Lâm Viễn kinh ngạc, vẻ mặt Tôn Lâm hoàn toàn không giống như đang nói đùa, lần đầu tiên cậu có cảm giác sợ hãi đến dựng tóc gáy... Chỉ sau mấy câu nói thôi, một con người cậu đã từng quen biết giờ đây lại trở nên xa lạ và cực kỳ đáng sợ như thế.

Lâm Viễn vẫn không thể tin nổi, trong ký ức của cậu hình ảnh Tôn Lâm cùng với mình chơi bóng rổ vẫn còn y nguyên, chỉ như mới vừa hôm qua thôi... Điều gì có thể khiến cho một con người thay đổi hoàn toàn đến vậy? Là thù hận hay đây mới là bản chất thật sự của cậu ta?

Tôn Lâm vẫn chăm chú nhìn vẻ mặt của Lâm Viễn, thấy cậu dường như đang suy nghĩ rồi bởi liền nói tiếp, “Nếu như không có cách nào giết chết được Hạ Vũ Thiên... Tôi sẽ giết anh.”

Lâm Viễn choáng váng, đưa mắt nhìn cậu ta.

Tôn Lâm uống một ngụm nước, thản nhiên giải thích, “Chỉ cần có thể khiến cho anh ta đau khổ, tôi sẽ làm bất cứ điều gì.”

Lâm Viễn ngoảnh đầu lại nhìn về phía Triệu Nhân đang ngồi bên cạnh cửa sổ, thấy cậu ta nhếch môi cười - cũng là một nụ cười nham hiểm giống hệt như nụ cười của Tôn Lâm vừa nãy.

Lâm Viễn cuối cùng cũng hiểu ra, cậu vốn tưởng rằng hai con người này vẫn còn giữ lại được chút ít lương tri, thế nhưng bây giờ cậu biết rằng mình đã nhầm. So với kiểu uy hiếp như đùa giỡn trẻ con của Hạ Vũ Thiên, hành động của hai người này mới thực sự nguy hiểm và tàn ác giống như ác quỷ.

Lâm Viễn lúc này đương nhiên sẽ không ngốc tới mức bộc lộ bất cứ một chút cảm xúc nào, cậu hỏi Tôn Lâm “Giết Hạ Vũ Thiên... Chẳng phải là phạm pháp sao?”

“Anh sợ gì chứ?” Tôn Lâm nhếch môi cười “Có chúng tôi ở đây rồi, người ra tay là chúng tôi, cậu chỉ cần giúp chúng tôi dụ anh ta tới là được.”

Lâm Viễn hơi do dự “VẬY... Hai người định làm thế nào?”

Tôn Lâm bật cười đáp “Rất đơn giản, ngày mai...”

Sau đó Tôn Lâm nói qua kế hoạch ngày hôm sau cho Lâm Viễn xong hai người liền đi ngủ.

Lâm Viễn nằm trên giường, một tay bị còng lại vào đầu giường. Tôn Lâm và Triệu Nhân thay nhau canh gác không cho cậu chạy trốn.

Lâm Viễn nhắm mắt, cố gắng nằm yên lặng giả vờ ngủ... nhưng trong lòng thì trần trọc rồi bởi với bao câu hỏi - lời Tôn Lâm nói thật ra có thể tin được bao nhiêu phần? Cậu ta quả thật hoàn toàn tin tưởng mình, muốn cùng mình hợp tác hay còn có âm mưu gì khác, ví dụ như lừa mình chui vào bẫy hại chết Hạ Vũ Thiên?

Lâm Viễn bị còng không thể xoay người lăn qua lăn lại được nằm nghĩ ngợi mãi đầu hết cả đầu... Rồi cậu cũng ngủ thiếp đi từ lúc nào.

“Lâm Viễn!”

Không biết đã qua bao lâu, Lâm Viễn bị đánh thức dậy. Cậu mơ mơ màng màng thấy một bóng người mặc quần áo đen... Cậu cứ tưởng đó là Hạ Vũ Thiên, nhìn kỹ lại mới thấy là Tôn Lâm đang đi lấy chai nước.

“Mau dậy đi, sắp tới giờ rồi.” Tôn Lâm nói với cậu.

“Ừ...” Lâm Viễn từ từ bò dậy, thấy bên ngoài mới tờ mờ sáng. Cậu bị hai người kia đưa ra ngoài, lên xe chạy tới khu ngoại ô đi vào một nhà xưởng bỏ hoang lụp xụp giữa khu công nghiệp.

Lâm Viễn bị trối lại, cậu nhìn bốn phía hỏi “Chẳng phải anh bảo là tới bến thuyền à?”

Tôn Lâm bật cười “Tôi không ngốc tới mức để cho Hạ Vũ Thiên mai phục trước ở đó.” Nói xong liền rút điện thoại, bấm số gọi...

Trước khi cúp máy, cậu ta còn áp di động vào bên cạnh tai Lâm Viễn.

Bắt gặp ánh mắt Tôn Lâm nhìn mình, Lâm Viễn hơi do dự... Cậu nghe thấy giọng Hạ Vũ Thiên vang lên từ đầu dây bên kia “Lâm Viễn? Cậu không sao chứ?”

Lâm Viễn gật đầu “Ừ... Vẫn ổn.”

“Tôi sẽ tới cứu cậu.”

“Được... Anh chú ý cẩn thận.” Lâm Viễn còn chưa dứt lời, Tôn Lâm đã ngắt điện thoại, trên mặt không lộ ra vẻ gì đặc biệt.

Lâm Viễn liền hỏi cậu ta “Tôn Lâm... Vẫn làm như tối qua đã bàn chứ?”

“Không sai.” Tôn Lâm gật đầu “Chúng tôi ở đây giữ cậu làm con tin. Cậu tìm cách đưa Hạ Vũ Thiên ra khỏi khu vực cản trở, sau đó sẽ có người giải quyết anh ta.”

“Ai sẽ giải quyết anh ta?” Lâm Viễn tò mò hỏi, Tôn Lâm cười “Việc này cậu không phải lo. Tôi còn vài điều muốn ra điều kiện với Hạ Vũ Thiên, đến lúc đó cậu chỉ cần nghe là được.” Nói rồi đưa chai nước khoáng cho Lâm Viễn uống một ngụm.

... Đồng hồ nhanh chóng chỉ sang con số tám... Một chiếc xe màu đen đơn độc một mình từ từ đi tới bên ngoài khu xưởng.

Hạ Vũ Thiên từ trên xe bước xuống, vẫn mặc một bộ âu phục như mọi khi, tóc anh hơi rối. Nhìn mái tóc ấy Lâm Viễn hiểu rằng đêm qua anh không hề chớp mắt. Cậu khẽ nhăn mặt.

Hạ Vũ Thiên vừa xuống xe đã lập tức nhìn thấy Tôn Lâm đang cầm súng áp giải Lâm Viễn, còn Triệu Nhân đang đứng cách đó không xa.

Trước hết Hạ Vũ Thiên đưa mắt nhìn Lâm Viễn thật lâu, thấy cậu có vẻ vẫn ổn mới hỏi Tôn Lâm “Cậu muốn thế nào?”

“Rất đơn giản thôi.” Tôn Lâm nói “Tôi muốn anh thực hiện một số điều kiện.”

“Nói đi.” Hạ Vũ Thiên trả lời.

“Trả lại tất cả những gì anh đã cướp của nhà họ Tôn chúng tôi.” Tôn Lâm đáp ngắn gọn.

Hạ Vũ Thiên nheo mắt “Gia sản nhà họ Tôn các cậu cũng chẳng có gì đáng kể, mà sau đó tôi cũng không tiếp quản những đầu mối kinh doanh nhà cậu. Ngay trước khi Tôn lão gia chết, gia sản nhà cậu cũng đã giống như đèn cạn dầu rồi. Biết mình mắc ung thư giai đoạn cuối, ông ấy đã sớm sang tên hết tài sản cho cậu. Hiện tại, hầu hết mọi bất động sản cùng những thứ tiền khác đều do người nhà họ Tôn các cậu quản lý.”

“Đám người đó đã không còn là người nhà họ Tôn nữa rồi!” Giọng điệu của Tôn Lâm cực kỳ oán hận.

Hạ Vũ Thiên nhướn mày, điều này anh hiểu. Hiện giờ người đứng đầu nhà họ Tôn là một người anh họ của Tôn Lâm, rất thông minh, cũng chuyển sang buôn bán kinh doanh hợp pháp. Địa bàn của Tôn lão gia đều được anh ta dùng để xây nhà cao tầng, thời đại này xã hội đen khó sống, làm kinh doanh tử tế vẫn dễ ăn hơn. Nào còn có mấy ai muốn bị chụp mũ là xã hội đen để rồi sống chết lúc nào chẳng biết?

Tôn Lâm luôn tâm niệm việc báo thù cho ông mình, bởi vậy người nhà họ Tôn nhất định là bất hòa với cậu ta. Chính vì thế hiện giờ ngoài số tiền Tôn lão gia để lại ra, cậu ta không còn chút tài sản nào khác!

Hạ Vũ Thiên thấy cậu ta bị kích động liền tiếp tục nói “Địa bàn nhà họ Tôn vẫn còn đó, cậu có thể tự cướp lại, không cần đến mức để tôi phải chỉ cách cho chứ?”

Tôn Lâm cười lạnh một tiếng “Không nhọc công anh quan tâm việc ấy, đưa bản danh sách cho tôi!”

Hạ Vũ Thiên khẽ nhúm mày “Danh sách đã bị tiêu hủy rồi.”

“Tôi không tin anh không lưu lại một bản!” Giọng Tôn Lâm lạnh tanh.

Hạ Vũ Thiên bất đắc dĩ cười đáp “Tôn Lâm, tôi không như cậu nghĩ đâu.”

Lâm Viễn âm thầm gào lên trong lòng - Hạ Vũ Thiên, anh nói hay lắm... Nhưng anh đừng có kích động cậu ta được không, tôi đây vẫn còn đang nằm trong tay Tôn Lâm mà!

Sắc mặt Tôn Lâm lập tức hằn lên vẻ tức tối. Lâm Viễn thầm kêu khổ... Xong rồi xong rồi, cậu ta sắp nổi cơn điên rồi!

Tôn Lâm chĩa súng vào đầu Lâm Viễn “Hạ Vũ Thiên, anh vẫn còn kiêu ngạo vậy được sao? Anh không sợ tôi giết cậu ta?”

Hạ Vũ Thiên châm một liều thuốc “Không sợ.”

Mẹ kiếp! Lâm Viễn cũng phát khùng, được lắm Hạ Vũ Thiên, không sợ thì anh tới đây làm quái gì!

Tôn Lâm cau mày “Anh không quan tâm tới cậu ta?”

Hạ Vũ Thiên nhún vai “Dù sao cậu ấy cũng chẳng chịu theo tôi, cậu ta chết hay sống thì có liên quan gì đến tôi chứ?”

Tôn Lâm và Triệu Nhân đều há hốc miệng sững sờ, Hạ Vũ Thiên nói tiếp “Chẳng lẽ các người thật sự tin rằng Hạ Vũ Thiên này sẽ thật lòng yêu một ai đó sao?”

“Ha ha.” Tôn Lâm bỗng nhiên bật cười lớn, gật đầu “Đúng vậy, thiếu chút nữa tôi đã quên mất Hạ Vũ Thiên vốn là kẻ không có trái tim.”

Hạ Vũ Thiên thản nhiên gật đầu “Cũng có thể đúng là như vậy.”

Lâm Viễn nghe vậy khẽ nhăn mặt... Cậu cảm thấy trong lòng rất khó chịu, Hạ Vũ Thiên chết tiệt, tôi cạch mặt anh!

“Lâm Viễn, xem ra anh hoàn toàn không quan trọng như tôi tưởng tượng.” Tôn Lâm rút súng “Vậy thì anh phải chết ở đây thôi...”

Lời vừa dứt, Hạ Vũ Thiên cũng đột nhiên rút súng...

Hai tiếng súng pằng pằng vang lên.

Cùng thời điểm khi Hạ Vũ Thiên nổ súng, Triệu Nhân cũng bóp cò...

Lâm Viễn thấy Tôn Lâm đứng bên cạnh mình hình như đã trúng một viên đạn, ngã ngửa về phía sau.

Hạ Vũ Thiên đã kịp nghiêng người tránh... Viên đạn từ khẩu súng Triệu Nhân bắn ra không trúng vào anh.

Ngay lúc Triệu Nhân chuẩn bị nhắm vào Hạ Vũ Thiên tiếp tục bóp cò thì một tiếng súng khác vang lên.

Hạ Vũ Thiên đứng yên không cử động, trên mặt Tôn Lâm dường như nở một nụ cười.

Lâm Viễn lập tức nhớ ra vừa lúc nãy Tôn Lâm có nói bên trong còn có người mai phục, hòng rồi chẳng lẽ Hạ Vũ Thiên trúng bẫy rồi sao?

Nhưng cuối cùng... Kẻ ngã xuống lại không phải là Hạ Vũ Thiên.

Lâm Viễn thấy Triệu Nhân đứng trước mặt cậu từ từ ngã xuống đất... Trên đầu thủng một lỗ, máu chảy ròng ròng.

Khi Triệu Nhân ngã xuống cũng là lúc Lâm Viễn cũng được Hạ Vũ Thiên kéo tới bên cạnh mình... Cùng lúc ấy A Thường dẫn người đi tới bắt giữ Tôn Lâm.

“Các anh đã có chuẩn bị mai phục sẵn cả rồi sao?” Lâm Viễn ngạc nhiên hỏi Hạ Vũ Thiên cúi xuống cời trói cho mình.

Hạ Vũ Thiên bất đắc dĩ đáp “Không phải, vừa rồi trong lúc tôi đang nói chuyện với Tôn Lâm thì Tống Hi và Tiêu Thụy đã giải quyết xong hai tay súng mai phục của Tôn Lâm. Còn A Thường thì theo tôi.”

“Ừm.” Lâm Viễn gật đầu cười nói “Hèn gì anh chẳng hề lo lắng chút nào.”

Hạ Vũ Thiên bật cười nhìn cậu, nửa đùa nửa thật nói, “Đúng là tôi hoàn toàn không lo lắng mà.”

Lâm Viễn nheo mắt “Tại sao?!”

Hạ Vũ Thiên bật cười, kéo cậu vào trong lòng ôm chặt, “Cậu nói thử xem, tôi có lo hay không?”

Lâm Viễn cũng thấy buồn cười. Nhưng bất chợt cậu cảm thấy được trong cơ thể mình xuất hiện một cảm giác kỳ lạ.

“Ha ha ha ha...” Lúc này trong khi bị A Thường dẫn ra ngoài, Tôn Lâm đột nhiên cười lớn.

Hạ Vũ Thiên nghi ngờ nhìn cậu ta, chợt cảm thấy Lâm Viễn trong vòng tay mình dường như mất trọng tâm, sau đó cậu lão đảo ngã hẳn vào lòng anh.

“Lâm Viễn?” Hạ Vũ Thiên cúi đầu, thấy Lâm Viễn khẽ nhăn nhó... Từ khoe miệng cậu chảy ra một dòng máu đỏ sẫm.

“Lâm Viễn?!” Hạ Vũ Thiên hoảng hốt đỡ Lâm Viễn dậy, bất lực nhìn người trong tay mình dần dần chìm vào hôn mê.

Trong khoảnh khắc ấy, Lâm Viễn cảm thấy trong người nóng như có lửa đốt, cậu biết mình đã trúng độc. Ngệm nước cuối cùng vừa rồi Tôn Lâm đưa cho cậu uống kia chắc chắn có thả độc được.

Cậu từ từ ngã xuống, ngoại trừ cảm giác nóng ban đầu cậu hoàn toàn không cảm thấy gì nữa, cũng không thấy sợ hãi. Đầu tiên cậu còn nghe thấy bên tai

mình văng vẳng một loạt tiếng người, sau đó chỉ còn đọng lại hình ảnh gương mặt đầy hoảng loạn của Hạ Vũ Thiên.

Lâm Viễn nhìn về mặt Hạ Vũ Thiên, đột nhiên cảm thấy lạ lùng - Hạ Vũ Thiên mà cũng có lúc lo lắng và hoảng loạn như thế này sao?

Sau đó bóng tối dần bao trùm, Lâm Viễn yên lặng chìm vào trong bóng đêm, suy nghĩ trong đầu quay cuồng hỗn loạn... Không biết thế giới bên kia là như thế nào nhỉ, có phải giống như nhiều người từng kể là người sắp chết sẽ đi qua một đường hầm rất dài và đen thẫm thẫm, ở đầu bên kia có một luồng ánh sáng chờ đợi. Bước qua rồi, con người ta sẽ chết và sau đó hồi sinh sang kiếp khác... Không biết cậu sẽ được sinh vào một gia đình như thế nào? Hy vọng sẽ được tái sinh ở một gia đình yên ấm, có cha mẹ thương yêu, không có bạo lực gia đình... Gia cảnh dư dả, có nhiều tiền một chút thì càng tốt.

Không biết Lâm Viễn đã ở trong bóng tối bao lâu, cuối cùng rốt cuộc cậu cũng nhìn thấy một tia sáng. Cậu vui sướng chạy về hướng đó, trước mắt cậu là một vầng sáng trắng tinh, chói lóa hết cả mắt. Cũng vào lúc ấy, cậu nghe thấy có tiếng người gọi mình “Lâm Viễn.”

Lâm Viễn khẽ nhú mày, thầm nghĩ... Chẳng lẽ ở kiếp sau người ta vẫn đặt tên cũ cho cậu? Chẳng có sáng tạo gì cả... Mà sao giọng nói này nghe lại thấy quen quen?

“Thằng ranh khốn nạn, có dậy mau không thì bảo!” Lâm Viễn bị lay mạnh, lắc qua lắc lại vô cùng kịch liệt... Lay đến mức cậu choáng váng mặt mày, tới mức cả một khoảng không gian màu trắng tinh khiết trước mặt lúc nãy xuất hiện cả chùm sao bảy màu lấp lánh.

Lâm Viễn lúc này mới từ từ mở mắt ra, cảm thấy quay cuồng... Cha mẹ mới của mình sao lại bạo lực thế?

Cậu mở to mắt... Trước mặt cậu xuất hiện hai người với giọng nói quen thuộc.

Nhìn một lúc, Lâm Viễn chợt nhận ra một người là Tiêu Thụy, người còn lại chính là Tống Hi đã lâu rồi không xuất hiện.

Ý nghĩ đầu tiên xuất hiện trong đầu Lâm Viễn là, người vừa nãy lay cậu dữ dội thế kia nhất định là Tiêu Thụy rồi!

Một bàn tay lạnh lạnh ấn lên động mạch cổ của cậu, là Lý Cố mặc áo blouse trắng xuất hiện trong tầm mắt Lâm Viễn.

Lâm Viễn thật lâu sau mới kịp có phản ứng, hóa ra mình vẫn còn chưa chết à... Vậy là mình được cứu sống rồi, cậu vừa mở miệng định hỏi chuyện gì xảy

ra thì phát hiện giọng của mình trở nên khàn khàn khô khốc, thậm chí còn buột ra một câu hỏi mà chính cậu cũng không ngờ tới “Hạ Vũ Thiên đâu?”.

Lý Cố bấu môi “Đi ký hợp đồng rồi.”

Lâm Viễn tối sầm mặt lại... Bây giờ không phải là thời điểm sinh ly tử biệt sao? Đáng lẽ anh ta lúc nào cũng phải ngồi túc trực ở đầu giường chờ đợi giây phút cậu sẽ ra đi chứ? Mẹ kiếp! Đúng là cuộc sống hoàn toàn khác hẳn những bộ phim lâm ly bi lụy chiếu trên TV lúc tám giờ!

“Cậu cũng vẫn còn biết tỉnh lại nữa cơ đấy.” Tiêu Thụy véo mạnh tai Lâm Viễn “Năm đó hơn một tuần mới tỉnh, thiếu chút nữa tôi đã đốt pháo ăn mừng cậu trở thành người thực vật rồi!”

Lâm Viễn hơi ngạc nhiên hỏi “Mọi chuyện xảy ra như thế nào?”

Lý Cố vỗ ngực trả lời “May là tôi chu đáo, mang theo cả xe cấp cứu tới nên mới có thể trực tiếp cứu cậu ngay lập tức... Tôn Lâm không hiểu rõ về các loại thuốc độc nên không dùng loại độc thần kinh, coi như cậu may mắn!”

Lâm Viễn thở phào, cũng có nghĩa cậu sẽ không bị di chứng gì.

Ngày hôm ấy, Lâm Viễn đã có thể ngồi dậy ăn cơm được rồi. Cậu đói chết đi được, phải ăn bù cho bảy ngày bụng rỗng tuếch.

A Thường tạt qua mang cho cậu rất nhiều đồ ăn, anh còn tiết lộ từ hôm Lâm Viễn bất tỉnh, Hạ Vũ Thiên lúc nào cũng ở bên cậu. Nhưng hôm qua có một việc rất quan trọng phải xử lý nên mới tạm thời rời đi một lúc, tối nay sẽ trở lại ngay.

“Ừ.” Lâm Viễn gật đầu.

Buổi chiều, Tiểu Dịch cùng người yêu của mình cũng tới, cậu ta và Hác Văn Dương đã làm lành từ lâu. Nghe nói hôm đó Hác Văn Dương lật cả trường học lên tìm cậu ta. Lâm Viễn nghe Tiểu Dịch tả lại cảnh Hác Văn Dương điên cuồng đi tìm mình như thế nào, không nhịn được mà khóe môi khẽ giật giật - đôi này đúng là giỏi hành hạ nhau.

Tiêu Thụy thấy Lâm Viễn tỉnh lại, liền ngồi với cậu chán chê rồi mới đi.

Tống Hi ở lại một mình với cậu rất lâu, tới tận khi chạng vạng mới đứng dậy nói với Lâm Viễn “Tôi phải đi.”

Lâm Viễn nhìn Tống Hi “Anh sẽ đi đâu? Sẽ bắt đầu lại từ đâu sao?”

Tống Hi nhún vai nói “Cũng chẳng biết có phải là bắt đầu lại từ đâu hay không. Thật ra tôi vẫn sống như cũ thôi, làm một số công việc kinh doanh linh tinh.”

Lâm Viễn gật đầu nhìn theo Tống Hi bước đi lòng chợt thấy trống trải. Cậu hi vọng Tống Hi có thể gặp được một người tốt, người đó cũng sẽ yêu thương anh, nhưng người đó chắc chắn không phải là cậu.

Tối muộn... Tất cả mọi người đều đi hết, để lại một mình Lâm Viễn ở lại nghỉ ngơi. Cậu dựa người trên thành giường, buồn chán đổi kênh TV, cửa sổ bỗng nhiên mở ra.

Người đứng ở cửa mặc âu phục, khắp người đều ướt sũng. Lâm Viễn chớp mắt, bấy giờ cậu mới để ý bên ngoài tiếng mưa rơi rào rạt.

Là Hạ Vũ Thiên.

Hạ Vũ Thiên bước tới bên cạnh Lâm Viễn, đưa tay sờ trán cậu “Cuối cùng cũng hạ sốt, Lý Cố còn bảo nếu sốt nhiều quá sẽ thành ngớ ngẩn. Xem ra vẫn còn bình thường chán.”

Mí mắt Lâm Viễn giật giật... Hạ Vũ Thiên hoàn toàn chẳng đáng yêu chút nào. Nếu là trong một bộ phim tình cảm lúc tám giờ nào đó, nam diễn viên chính ắt hẳn phải chạy tới vừa gào to vừa ôm vai cậu mà lay lay thật mạnh vì mừng rỡ ấy chứ.

Hạ Vũ Thiên nhìn Lâm Viễn một lát, sau đó ra ngoài dựng Lý Cố dậy hỏi mấy câu, rồi lại quay lại...

“Ê?” Lâm Viễn thấy Hạ Vũ Thiên ôm cả cậu lẫn chăn đi ra ngoài vội vàng hỏi “Anh định làm gì?”

Hạ Vũ Thiên bật cười nói “Lý Cố nói cậu có thể tới chỗ khác nghỉ ngơi, để tôi mang cậu lên đảo tĩnh dưỡng.”

“Hả?” Lâm Viễn sửng sốt, còn chưa kịp phản ứng đã bị Hạ Vũ Thiên nhét vào trong xe.

A Thường lái xe.

“Này, tôi đã đồng ý đâu!” Lâm Viễn trợn mắt với Hạ Vũ Thiên.

Hạ Vũ Thiên bật cười “Chưa đồng ý thì đã sao?”

Lâm Viễn nhăn mặt, Hạ Vũ Thiên hôm nay và Hạ Vũ Thiên lãng mạn dịu dàng mấy hôm trước hình như là hai người khác nhau. Chẳng lẽ đây lại là một mặt nạ khác của Hạ Vũ Thiên?

Hạ Vũ Thiên khẽ nắm lấy tay Lâm Viễn, xoa xoa những vết tiêm trên mu bàn tay cậu, mãi thật lâu sau mới lên tiếng “Tôi phải trói cậu lại bên cạnh tôi, cậu không tha thứ cho tôi cũng mặc kệ, tôi vẫn muốn cậu ở bên cạnh tôi.”

Lâm Viễn ngược mắt nhìn anh.

Hạ Vũ Thiên cúi đầu nhìn thẳng vào mắt cậu, cười nói “Lâm Viễn... Chúng ta bắt đầu lại từ đầu một lần nữa nhé?”

Lâm Viễn không đáp.

Hạ Vũ Thiên cũng không cần câu trả lời của cậu, tiếp tục nói bằng một giọng điệu không để ai có thể phản bác “Tôi không có cách nào sống cuộc sống sáng ra khỏi cửa lúc chín giờ, chiều về nhà lúc năm giờ như cậu được.”

Lâm Viễn khẽ nhú mày.

“Tôi muốn cuộc sống của mình thi vị, lãng mạn cũng nhiều màu sắc hơn nên dứt khoát phải giữ cậu lại. Như vậy hàng ngày có ít nhất một nửa thời gian tôi có thể nhìn thấy cậu.” Hạ Vũ Thiên cười “Nhưng hình như cậu không đồng ý với điều này.”

“Ừ.” Lâm Viễn gật đầu.

Lại thấy Hạ Vũ Thiên bật cười “Cho nên tôi nghĩ ra một cách.”

“Sao?” Lâm Viễn tròn mắt nhìn anh.

Hạ Vũ Thiên cười lớn “Bắt cóc cậu!”

Lâm Viễn cười gượng “Anh thật lòng đấy à?”

Hạ Vũ Thiên nghiêm túc gật đầu. Anh rút sợi dây bình thường Lâm Viễn vẫn đeo trên cổ ra, chỉ vào chiếc nhẫn được xâu vào cùng với bình tro cốt của mẹ cậu, nói “Cậu cũng thật lòng có cảm tình với tôi phải không? Nếu không vì sao lại đeo nó ở đây? Chỗ này chẳng phải chỉ để đeo những thứ quan trọng với cậu thôi sao?”

“À...” Lâm Viễn chớp chớp mắt “Cái nhẫn này đắt tiền, tôi để đó đợi khi nào đói quá thì bán ăn...”

Hạ Vũ Thiên nhìn chăm chăm cậu một lúc lâu, bật cười “Cậu muốn nói sao cũng được, dù sao cậu cũng không trốn được nữa đâu... Tôi sẽ làm chủ gia đình, cậu chỉ cần tiếp tục ăn không ngồi rồi là được.”

Lâm Viễn biết mình không cãi được Hạ Vũ Thiên bèn im lặng không nói gì nữa... Dù sao cậu cũng sống ngày nào thì biết ngày đó thôi.

“Tôi mới mời một đầu bếp có tiếng lên đảo.” Hạ Vũ Thiên nói “Biết làm mọi món ăn ngon khắp nơi trên thế giới.”

“Thật chứ?” Lâm Viễn mừng rỡ.

“Ừ.” Hạ Vũ Thiên gật đầu “Phòng cậu chất đầy truyện tranh, máy tính chứa đầy phim, cả đảo đều có mạng wifi, còn có một khu chơi game cực lớn nữa.”

Trong lòng Lâm Viễn thoáng chút nghi ngờ, Hạ Vũ Thiên kia định dùng viên đạn bọc đường để dụ dỗ cậu chăng?

“Cho nên.” Hạ Vũ Thiên nói tới đây thì ngừng lại một chút “Khi cậu ở với tôi là hạnh phúc nhất, Lâm Viễn, thừa nhận đi... Tôi sẽ khiến cho cậu mỗi ngày trôi qua lại càng hạnh phúc hơn.”

Nghe đến đây, Lâm Viễn bắt đầu do dự. Hạ Vũ Thiên bồi thêm một câu “Mao Mao cũng ở đó... Nó sắp có mấy nhóc con rồi...”

Lâm Viễn há hốc mồm, mãi thật lâu sau mới thốt lên được một câu “Sao? Đứa nào làm?”

“Một con Goldie khác!” Hạ Vũ Thiên nghiêm túc nói, “Tôi đã mang con Goldie kia tới, bắt nó chịu trách nhiệm. Một tháng sau đám chó con sẽ ra đời!”

Lâm Viễn càng bị lung lay.

Hạ Vũ Thiên nhấn mạnh từng chữ một “Cậu không muốn thấy các cháu của mình ra đời sao? Chó con vừa sinh ra cực kỳ đáng yêu, còn biết bú sữa nữa!”

Khóe miệng Lâm Viễn giật giật, rất lâu sau cậu mới nói được câu “Vậy thì... Đi thôi.”

Hạ Vũ Thiên nheo mắt lại, cười rạng rỡ. Thành công tuyệt đối!

Lên tới đảo, Lâm Viễn mới phát hiện ra một điều... Khắp nơi trang trí cực kỳ xa hoa như vậy, lại còn có một tấm biển lớn viết “Hôn lễ của Hạ Vũ Thiên và Lâm Viễn” kia nữa...

“Hạ Vũ Thiên, anh làm trò gì đấy?” Lâm Viễn tròn mắt nhìn anh.

Hạ Vũ Thiên cười tinh quái nói “Hôm trước tôi có hỏi Lý Cố, anh ta bảo rằng muốn đối phó với loại khôn ranh như cậu, có độc đoán như đế vương hay mưu mô như ác ma đều không có tác dụng, mà phải lưu manh hơn thì mọi chuyện mới xong.”

“Anh nói gì cơ?” Lâm Viễn bất lực nhìn anh “Chuyện này là thế nào? Ông mục sư đằng kia đến đây làm gì đó?”

Hạ Vũ Thiên nhướn mày, lấy chiếc nhẫn mới mua ra tự mình đeo lên ngón tay Lâm Viễn “Làm thủ tục kết hôn!”

Lâm Viễn tròn mắt “Tôi chưa đồng ý mà!”

Hạ Vũ Thiên nhìn cậu “Mặc kệ!”

“Anh...”

Hạ Vũ Thiên ghé sát tai cậu, thấp giọng hỏi “Muốn xem phòng tân hôn không?”

Lâm Viễn đen hết cả mặt.

Hạ Vũ Thiên cười khẽ “Lý Cố nói vận động phù hợp rất có ích cho việc hồi phục sức khỏe.”

“Anh cút đi!” Lâm Viễn tức giận hét lên, nhưng còn chưa kịp phản ứng đã bị nụ hôn của Hạ Vũ Thiên chặn lại nồng nhiệt và đầy đam mê.

Cuộc sống sau đó của Lâm Viễn và Hạ Vũ Thiên cực kỳ hạnh phúc. Hai người luôn luôn bên nhau như hình với bóng, nhưng mỗi người vẫn được là chính mình.

Lâm Viễn vẫn theo thói quen cũ, vẫn lười biếng y như trước. Còn Hạ Vũ Thiên cũng vẫn theo thói quen của anh, cố gắng đem nhồi con mọt gạo lười biếng Lâm Viễn của mình ngày càng trở nên xinh đẹp, có da có thịt hơn. Cứ khi nào cuộc sống của họ bắt đầu rơi vào sự bình yên nhàm chán, Hạ Vũ Thiên lại khuấy động khiến nó trở nên mới mẻ và đầy ắp niềm vui.

Lạ lùng thay, một đường thẳng tăm tắp là Lâm Viễn đã bị một đường cong là Hạ Vũ Thiên chinh phục hoàn toàn. Hai đường thẳng và cong ấy tưởng như đối lập nhau, mà cuối cùng vẫn có thể hòa quyện quấn quýt bên nhau trong một sự hòa hợp đến ngờ.

HẾT